OXFORD:
BY E. PICKARD HALL, M.A., AND J. H. STACY,
PRINTERS TO THE UNIVERSITY

श्रीगणेशाय नमः

॥ संहितापाठः ॥

॥ ओं ॥

॥१॥ १–२५ वसिष्ठः ॥ अग्निः ॥ १–१८ विराट् । १९–२५ त्रिष्टुप् ॥

॥१॥ अग्निं नरो दीधितिभिररण्योर्हस्तच्युती जनयंत प्रशस्तं। दूरेदृशं गृहपतिमथर्युं॥१॥ तमग्निमस्ते वसवो न्यृण्वन्सुप्रतिचक्षमवसे कुतश्चित्। दक्षाय्यो यो दम आस नित्यः॥२॥ प्रेद्धो अग्ने दीदिहि पुरो नोऽजस्रया सूर्म्या यविष्ठ। त्वां शश्वंत उप यंति वाजाः॥३॥ प्र ते अग्नयोऽग्निभ्यो वरं निः सुवीरासः शोशुचंत द्युमंतः। यत्रा नरः समासते सुजाताः॥४॥ दा नो अग्ने धिया रयिं सुवीरं स्वपत्यं सहस्य प्रशस्तं। न यं यावा तरति यातुमावान्॥५॥२३॥ उप यमेति युवतिः सुदक्षं दोषा वस्तोर्हविष्मती घृताची। उप स्वैनमरमतिर्वसूयुः॥६॥ विश्वा अग्नेऽप दहारातीर्येभिस्तपोभिरदहो जरूथं। प्र निस्वरं चातयस्वामीवां॥७॥ आ यस्ते अग्न इधते अनीकं वसिष्ठ शुक्र दीदिवः पावक। उतो न एभिः स्तवथैरिह स्याः॥८॥ वि ये ते अग्ने भेजिरे अनीकं मर्ता नरः पित्र्यासः पुरुत्रा। उतो न एभिः सुमना इह स्याः॥९॥ इमे नरो वृत्रहत्येषु शूरा विश्वा अदेवीरभि संतु मायाः। ये मे धियं पनयंत प्रशस्तां॥१०॥२४॥ मा शूने अग्ने नि षदाम नृणां माशेषसोऽवीरता परि त्वा। प्रजावतीषु दुर्यासु दुर्य॥११॥ यमश्वी नित्यमुपयाति यज्ञं प्रजावंतं स्वपत्यं क्षयं नः। स्वजन्मना शेषसा वावृधानं॥१२॥ पाहि नो अग्ने रक्षसो अजुष्टा-

॥ पदपाठः ॥

॥ ओं ॥

॥१॥ अग्निं नरः दीधितिऽभिः अरण्योः हस्तऽच्युती जनयंत प्रऽशस्तं दूरेऽदृशं गृहऽपतिं अथर्युं॥१॥ तं अग्निं अस्ते वसवः नि ऋण्वन् सुऽप्रतिचक्षं अवसे कुतः चित् दक्षाय्यः यः दमे आस नित्यः॥२॥ प्रऽइद्धः अग्ने दीदिहि पुरः नः अजस्रया सूर्म्या यविष्ठ त्वां शश्वंतः उप यंति वाजाः॥३॥ प्र ते अग्नयः अग्निऽभ्यः वरं निः सुऽवीरासः शोशुचंत द्युऽमंतः यत्र नरः संऽआसंते सुऽजाताः ॥४॥ दाः नः अग्ने धिया रयिं सुऽवीरं सुऽअपत्यं सहस्य प्रऽशस्तं न यं यावा तरति यातुऽमावान्॥५॥२३॥ उप यं एति युवतिः सुऽदक्षं दोषा वस्तोः हविष्मती घृताची उप स्वा एनं अरमतिः वसुऽयुः ॥६॥ विश्वाः अग्ने अप दह अरातीः येभिः तपःऽभिः अदहः जरूथं प्र निऽस्वरं चातयस्व अमीवां॥७॥ आ यः ते अग्ने इधते अनीकं वसिष्ठ शुक्र दीदिऽवः पावक उतो नः एभिः स्तवथैः इह स्याः॥८॥ वि ये ते अग्ने भेजिरे अनीकं मर्ताः नरः पित्र्यासः पुरुऽत्रा उतो नः एभिः सुऽमनाः इह स्याः॥९॥ इमे नरः वृत्रऽहत्येषु शूराः विश्वाः अदेवीः अभि संतु मायाः ये मे धियं पनयंत प्रऽशस्तां॥१०॥२४॥ मा शूने अग्ने नि सदाम नृणां मा अशेषसः अवीरता परि त्वा प्रजाऽवतीषु दुर्यासु दुर्य॥११॥ यं अश्वी नित्यं उपऽयाति यज्ञं प्रजाऽवंतं सुऽअपत्यं क्षयं नः स्वऽजन्मना शेषसा ववृधानं॥१२॥ पाहि नः अग्ने रक्षसः अजुष्टात्

त्पाहि धूर्तेरररुषो अघायोः । त्वा युजा पृतनायूँरभि ष्याम्
॥१३॥ सेदग्निरग्नीँरत्यस्त्वन्यान्यत्र वाजी तनयो वीळुपा-
णिः । सहस्रपाथा अक्षरा समेति ॥१४॥ सेदग्निर्यो वनुष्यतो
निपाति समेद्धारमंहस उरुष्यात् । सुजातासः परि चरन्ति
वीराः ॥१५॥२५॥ अयं सो अग्निराहुतः पुरुत्रा यमीशा-
नः समिदिन्धे हविष्मान् । परि यमेत्यध्वरेषु होता ॥१६॥
त्वे अग्न आहवनानि भूरीशानास आ जुहुयाम नित्या । उभा
कृण्वन्तो वहतू मियेधे ॥१७॥ इमो अग्ने वीततमानि हव्या-
जस्रो वक्षि देवतातिमच्छ । प्रति न ईं सुरभीणि व्यन्तु ॥१८॥
मा नो अग्नेऽवीरते परा दा दुर्वाससेऽमतये मा नो अस्यै ।
मा नः क्षुधे मा रक्षस ऋतावो मा नो दमे मा वन आ
जुहूर्थाः ॥१९॥ नू मे ब्रह्माण्यग्न उच्छशाधि त्वं देव मघवद्भ्यः
सुषूदः । रातौ स्यामोभयास आ ते यूयं पात स्वस्तिभिः
सदा नः ॥२०॥२६॥ त्वमग्ने सुहवो रण्वसंदृक्सुदीती सूनो
सहसो दिदीहि । मा त्वे सचा तनये नित्य आ धङ्मा वीरो
अस्मन्नर्यो वि दासीत् ॥२१॥ मा नो अग्ने दुर्भृतये सचैषु
देवेद्धेष्वग्निषु प्र वोचः । मा ते अस्मान्दुर्मतयो भृमाच्चिद्दे-
वस्य सूनो सहसो नशन्त ॥२२॥ स मर्तो अग्ने स्वनीक
रेवानमर्त्ये य आजुहोति हव्यम् । स देवता वसुवनिं दधाति
यं सूरिरर्थी पृच्छमान एति ॥२३॥ महो नो अग्ने सुवितस्य
विद्वान्रयिं सूरिभ्य आ वहा बृहन्तम् । येन वयं सहसावन्मदे-
माविक्षितास आयुषा सुवीराः ॥२४॥ नू मे ब्रह्माण्यग्न
उच्छशाधि त्वं देव मघवद्भ्यः सुषूदः । रातौ स्यामोभयास
आ ते यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥२५॥२७॥१॥

पाहि धूर्तेः अररुषः अघऽयोः त्वा युजा पृतनाऽयून् अभि स्याम् ॥१३॥ सः इत् अग्निः अग्नीन् अति अस्तु अन्यान् यत्र वाजी तनयः वीळुऽपाणिः सहस्रऽपाथाः अक्षरा संऽएति ॥१४॥ सः इत् अग्निः यः वनुष्यतः निऽपाति संऽएतारं अंहसः उरुष्यात् सुऽजातासः परि चरंति वीराः ॥१५॥२५॥ अयं सः अग्निः आऽहुतः पुरुऽत्रा यं ईशानः सं इत् इंधे हविष्मान् परि यं एति अध्वरेषु होता ॥१६॥ त्वे अग्ने आऽहवनानि भूरि ईशानासः आ जुहुयाम नित्या उभा कृण्वंतः वहतू मियेधे ॥१७॥ इमो अग्ने वीतऽतमानि हव्या अजस्रः वक्षि देवऽतातिं अच्छ प्रति नः ईं सुरभीणि व्यंतु ॥१८॥ मा नः अग्ने अवीरते परा दाः दुःऽवाससे अमतये मा नः अस्यै मा नः क्षुधे मा रक्षसे ऋतऽवः मा नः दमे मा वने आ जुहूर्थाः ॥१९॥ नु मे ब्रह्माणि अग्ने उत् शशाधि त्वं देव मघवत्ऽभ्यः सुसूदः रातौ स्याम उभयासः आ ते यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥२०॥२६॥ त्वं अग्ने सुऽहवः रण्वऽसंदृक् सुऽदीती सूनो सहसः दिदीहि मा त्वे सचा तनये नित्ये आ धक् मा वीरः अस्मत् नर्यः वि दासीत् ॥२१॥ मा नः अग्ने दुःऽभृतये सचा एषु देवऽइद्धेषु अग्निषु प्र वोचः मा ते अस्मान् दुःऽमतयः भृमात् चित् देवस्य सूनो सहसः नशंत ॥२२॥ सः मर्तः अग्ने सुऽअनीक रेवान् अमर्त्ये यः आऽजुहोति हव्यं सः देवता वसुऽवनिं दधाति यं सूरिः अर्थी पृच्छमानः एति ॥२३॥ महः नः अग्ने सुवितस्य विद्वान् रयिं सूरिऽभ्यः आ वह बृहंतं येन वयं सहसाऽवन् मदेम अविऽक्षितासः आयुषा सुऽवीराः ॥२४॥ नु मे ब्रह्माणि अग्ने उत् शशाधि त्वं देव मघवत्ऽभ्यः सुसूदः रातौ स्याम उभयासः आ ते यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥२५॥२७॥१॥

॥ २ ॥ १–११ वसिष्ठः ॥ आप्रं ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥२॥ जुषस्वं नः सुमिधमग्ने अद्य शोचां बृहद्यजतं धूममृण्वन्। उपं स्पृश दिव्यं सानु स्तूपैः सं रश्मिभिस्ततनः सूर्यस्य ॥१॥ नराशंसस्यं महिमानमेषामुपं स्तोषाम यजतस्यं यज्ञैः। ये सुक्रतवः शुचयो धियंधाः स्वदंति देवा उभयानि हव्या ॥२॥ ईळेन्यं वो असुरं सुदक्षमंतर्दूतं रोदसी सत्यवाचं। मनुष्वदग्निं मनुना समिद्धं समध्वराय सदमिन्महेम ॥३॥ सपर्यवो भरमाणा अभिज्ञु प्र वृंजते नमसा बर्हिरग्नौ। आजुह्वाना घृतपृष्ठं पृषद्वदध्वर्यवो हविषा मर्जयध्वं ॥४॥ स्वाध्यो३ वि दुरो देवयंतोऽशिश्रयू रथयुर्देवताता। पूर्वी शिशुं न मातरा रिहाणे समग्रुवो न समनेष्वंजन् ॥५॥१॥ उत योषणे दिव्ये मही नं उषासानक्ता सुदुघेव धेनुः। बर्हिषदा पुरुहूते मघोनी आ यज्ञिये सुविताय श्रयेतां ॥६॥ विप्रा यज्ञेषु मानुषेषु कारू मन्ये वां जातवेदसा यजध्यै। ऊर्ध्वं नो अध्वरं कृतं हवेषु ता देवेषु वनथो वार्याणि ॥७॥ आ भारती भारतीभिः सजोषा इळा देवैर्मनुष्येभिरग्निः। सरस्वती सारस्वतेभिरर्वाक् तिस्रो देवीर्बर्हिरेदं सदंतु ॥८॥ तन्नस्तुरीपमध पोषयित्नु देव त्वष्टर्वि रराणः स्यस्व। यतो वीरः कर्मण्यः सुदक्षो युक्तग्रावा जायते देवकामः ॥९॥ वनस्पतेऽव सृजोप देवानग्निर्हविः शमिता सूदयाति। सेदु होता सत्यतरो यजाति यथा देवानां जनिमानि वेद ॥१०॥ आ याह्यग्ने समिधानो अर्वाङिंद्रेण देवैः सरथं तुरेभिः। बर्हिर्न आस्तामदितिः सुपुत्रा स्वाहा देवा अमृता मादयंतां ॥११॥२॥

॥ ३ ॥ १–१० वसिष्ठः ॥ अग्निः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥३॥ अग्निं वो देवमग्निभिः सजोषा यजिष्ठं दूतमध्वरे

॥२॥ जुषस्व नः संऽइधं अग्ने अद्य शोचं बृहत् यजतं धूमं ऋण्वन् उपं स्पृश दिव्यं सानुं स्तूपैः सं रश्मिऽभिः ततनः सूर्यस्य ॥१॥ नराशंसस्य महिमानं एषां उपं स्तोषाम यजतस्यं यज्ञैः ये सुऽक्रतवः शुचयः धियंऽधाः स्वदंति देवाः उभयानि हव्या ॥२॥ ईळेन्यं वः असुरं सुऽदक्षं अंतः दूतं रोदंसी इति सत्यऽवाचं मनुष्वत् अग्निं मनुना संऽइद्धं सं अध्वरायं सदं इत् महेम ॥३॥ सपर्यवः भरमाणाः अभिऽज्ञु प्र वृंजते नमसा बर्हिः अग्नौ आऽजुह्वानाः घृतऽपृष्ठं पृषत्ऽवत् अध्वर्यवः हविषा मर्जयध्वं ॥४॥ सुऽआध्यः वि दुरः देवऽयंतः अशिश्रयुः रथऽयुः देवऽताता पूर्वी इति शिशुं न मातरा रिहाणे इति सं अग्रुवः न समनेषु अंजन् ॥५॥१॥ उत योषणे इति दिव्ये इति मही इति नः उषसानक्ता सुदुघाऽइव धेनुः बर्हिऽसदा पुरुहूते इति पुरुऽहूते मघोनी इति आ यज्ञिये इति सुविताय श्रयेतां ॥६॥ विप्रा यज्ञेषु मानुषेषु कारू इति मन्ये वां जातऽवेदसा यजध्यै ऊर्ध्वं नः अध्वरं कृतं हवेषु ता देवेषु वनथः वार्याणि ॥७॥ आ भारती भारतीभिः सऽजोषाः इळा देवैः मनुष्येभिः अग्निः सरस्वती सारस्वतेभिः अर्वाक् तिस्रः देवीः बर्हिः आ इदं सदंतु ॥८॥ तत् नः तुरीपं अध पोषयित्नु देव त्वष्टः वि रराणः स्यस्वेति स्यस्व यतः वीरः कर्मण्यः सुऽदक्षः युक्तऽग्रावा जायते देवऽकामः ॥९॥ वनस्पते अव सृज उप देवान् अग्निः हविः शमिता सूदयाति सः इत् ऊं इति होता सत्यऽतरः यजाति यथा देवानां जनिमानि वेद ॥१०॥ आ याहि अग्ने संऽइधानः अर्वाङ् इंद्रेण देवैः सऽरथं तुरेभिः बर्हिः नः आस्तां अदितिः सुऽपुत्रा स्वाहा देवाः अमृताः मादयंतां ॥११॥२॥

॥३॥ अग्निं वः देवं अग्निऽभिः सऽजोषाः यजिष्ठं दूतं अध्वरे

कृणुध्वं । यो मर्त्येषु निध्रुविर्ऋतावा तपुर्मूर्धा घृतान्नः पावकः ॥१॥ प्रोथदश्वो न यवसेऽविष्यन्यदा महः संवरणाद्व्यस्थात् । आदस्य वातो अनु वाति शोचिरध स्म ते व्रजनं कृष्णमस्ति ॥२॥ उद्यस्य ते नवजातस्य वृष्णोऽग्ने चरंत्यजरा इधानाः । अच्छा द्यामरुषो धूम एति सं दूतो अग्न ईयसे हि देवान् ॥३॥ वि यस्य ते पृथिव्यां पाजो अश्रेत्तृषु यदन्ना समवृक्त जंभैः । सेनेव सृष्टा प्रसितिष्ट एति यवं न दस्म जुह्वा विवेक्षि ॥४॥ तमिद्दोषा तमुषसि यविष्ठमग्निमत्यं न मर्जयंत नरः । निशिशाना अतिथिमस्य योनौ दीदाय शोचिराहुतस्य वृष्णः ॥५॥३॥ सुसंदृक्ते स्वनीक प्रतीकं वि यद्रुक्मो न रोचस उपाके । दिवो न ते तन्यतुरेति शुष्मश्चित्रो न सूरः प्रति चक्षि भानुं ॥६॥ यथा वः स्वाहाग्नये दाशेम परीळाभिर्घृतवद्भिश्च हव्यैः । तेभिर्नो अग्ने अमितैर्महोभिः शतं पूर्भिरायसीभिर्नि पाहि ॥७॥ या वा ते संति दाशुषे अधृष्टा गिरो वा याभिर्नृवतीरुरुष्याः । ताभिर्नः सूनो सहसो नि पाहि स्मत्सूरीञ्जरितॄञ्जातवेदः ॥८॥ निर्यत्पूतेव स्वधितिः शुचिर्गात्स्वया कृपा तन्वा३ रोचमानः । आ यो मात्रोरुशेन्यो जनिष्ट देवयज्याय सुक्रतुः पावकः ॥९॥ एता नो अग्ने सौभगा दिदीह्यपि क्रतुं सुचेतसं वतेम । विश्वा स्तोतृभ्यो गृणते च संतु यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥१०॥४॥

॥ ४ ॥ १–१० वसिष्ठः ॥ अग्निः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥४॥ प्र वः शुक्राय भानवे भरध्वं हव्यं मतिं चाग्नये सुपूतं । यो दैव्यानि मानुषा जनूंष्यंतर्विश्वानि विद्मना जिगाति ॥१॥ स

कृणुध्वं यः मर्त्येषु नि॒ऽध्रुविः ऋ॒तऽवा तपुः॒ऽमूर्धा घृ॒तऽअ॑न्नः पा॒व॒कः॥१॥ प्रोथ॑त् अश्वः॑ न यव॑से अ॒वि॒ष्यन् य॒दा म॒हः सं॒ऽवर॑णात् वि अस्था॑त् आत् अ॒स्य॒ वात॑ः अनु॑ वा॒ति॒ शो॒चिः अध॑ स्म ते॒ व्रज॑नं कृ॒ष्णं अ॒स्ति॒॥२॥ उत् यस्य॑ ते॒ नव॑ऽजातस्य वृष्णः॑ अग्ने॑ चर॑न्ति अ॒जराः॑ इ॒धा॒नाः अच्छ॑ द्यां अ॑रु॒षः धू॒मः ए॒ति॒ सं दू॒तः अ॒ग्ने॒ ईय॑से हि दे॒वान्॥३॥ वि यस्य॑ ते॒ पृ॒थि॒व्यां पाजः॑ अश्रे॑त् तृषु॒ यत् अन्ना॑ सं॒ऽअवृ॑क्त जम्भैः॑ सेना॑ऽइव सृ॒ष्टा प्र॒ऽसि॑तिः ते॒ ए॒ति॒ यवं॑ न द॒स्म॒ जु॒ह्वा॑ वि॒वे॒क्षि॒॥४॥ तं इत् दो॒षा तं उ॒षसि॑ यवि॑ष्ठं अ॒ग्निं अत्यं॑ न म॒र्जय॑न्त नर॑ः नि॒ऽशिशा॑नाः अति॑थिं अ॒स्य॒ योनौ॑ दी॒दाय॑ शो॒चिः आऽहु॑तस्य वृष्णः॑॥५॥३॥ सु॒ऽसं॒दृक् ते॒ सु॒ऽअ॒नी॒क॒ प्रती॑कं वि य॒त् रु॒क्मः न रोच॑से उ॒पा॒के दि॒वः न ते॒ त॒न्य॒तुः ए॒ति॒ शुष्मः॑ चि॒त्रः न सूर॑ः प्रति॑ च॒क्षि॒ भा॒नुं॥६॥ यथा॑ वः॒ स्वाहा॑ अ॒ग्नये॑ दाशे॑म परि॑ इळा॑भिः घृ॒तव॑त्ऽभिः च ह॒व्यैः तेभि॑ः नः॒ अ॒ग्ने॒ अमि॑तैः मह॑ःऽभिः श॒तं पूः॒ऽभिः आय॑सीभिः नि पा॒हि॒॥७॥ याः वा॒ ते॒ सन्ति॑ दा॒शुषे॑ अधृ॑ष्टाः गिर॑ः वा॒ याभि॑ः नृ॒ऽवती॑ः उ॒रु॒ष्याः ताभि॑ः नः॒ सू॒नो॒ स॒ह॒सः नि पा॒हि॒ स्मत् सू॒रीन् ज॒रि॒तॄन् जा॒त॒ऽवे॒दः॥८॥ निः यत् पू॒ताऽइ॑व स्वऽधि॑तिः शुचि॑ः गात् स्वया॑ कृ॒पा त॒न्वा॑ रोच॑मानः आ यः मा॒त्रोः उ॒शेन्यः॑ जनि॑ष्ट दे॒व॒ऽयज्या॑य सु॒ऽक्रतु॑ः पा॒व॒कः॥९॥ ए॒ता नः॒ अ॒ग्ने॒ सौभ॑गा दि॒दी॒हि॒ अपि॑ क्रतुं॑ सु॒ऽचेत॑सं व॒ते॒म॒ विश्वा॑ स्तो॒तृऽभ्यः॑ गृ॒ण॒ते च॒ स॒न्तु॒ यू॒यं पा॒त॒ स्व॒स्तिऽभि॑ः सदा॑ नः॒॥१०॥४॥

॥४॥ प्र व॒ः शु॒क्राय॑ भा॒नवे॑ भर॒ध्वं ह॒व्यं म॒तिं च॒ अ॒ग्नये॑ सु॒ऽपू॑तं यः दैव्या॑नि मानु॑षा ज॒नूंषि॑ अ॒न्तः विश्वा॑नि वि॒द्मना॑ जिगा॑ति॥१॥ सः

गृत्सो अ॒ग्निस्त॒रुण॑श्चिदस्तु॒ यतो॒ यवि॑ष्ठो॒ अज॑निष्ट मा॒तुः । सं यो वना॑ यु॒वते॒ शुचि॑दन्भूरि॑ चि॒दन्ना॒ समिद॑त्ति स॒द्यः ॥२॥ अ॒स्य दे॒वस्य॑ सं॒सद्यनी॑के॒ यं मर्ता॑सः श्ये॒तं ज॑गृ॒भ्रे । नि यो गृभं॒ पौरु॑षेयीमु॒वोच॑ दु॒रोक॑म॒ग्निरा॒यवे॑ शुशोच ॥३॥ अ॒यं क॒विर॑कविषु॒ प्रचे॑ता॒ मर्ते॑ष्व॒ग्निर॒मृतो॒ नि धा॑यि । स मा नो॒ अत्र॑ जुहुरः सहस्वः स॒दा त्वे सु॒मन॑सः स्याम ॥४॥ आ यो योनिं॑ दे॒वकृ॑तं स॒साद॒ क्रत्वा॒ ह्य१॒॑ग्निर॒मृताँ॒ अता॑रीत् । तमोष॑धीश्च व॒निन॑श्च॒ गर्भं॒ भूमि॑श्च वि॒श्वधा॑यसं बिभर्ति ॥५॥५॥ ईशे॒ ह्य१॒॑ग्निर॒मृत॑स्य॒ भूरे॒रीशे॑ रा॒यः सु॒वीर्य॑स्य दा॒तोः । मा त्वा॑ व॒यं स॑हसावन्न॒वीरा॒ माप्स॑वः॒ परि॑ षदाम॒ मादु॑वः ॥६॥ प॒रि॒षद्यं॒ ह्यर॑णस्य॒ रेक्णो॒ नित्य॑स्य रा॒यः पत॑यः स्याम । न शेषो॑ अग्ने अ॒न्यजा॑तम॒स्त्यचे॑तानस्य॒ मा प॒थो वि दु॑क्षः ॥७॥ न॒हि ग्रभा॒यार॑णः सु॒शेवो॒ऽन्योद॑र्यो॒ मन॑सा॒ मन्त॒वा उ॑ । अधा॑ चि॒दोकः॒ पुन॒रित्स एत्या नो॑ वा॒ज्य॑भी॒षाळे॑तु॒ नव्यः॑ ॥८॥ त्वम॑ग्ने वनुष्य॒तो नि पा॑हि॒ त्वमु॑ नः सहसावन्नव॒द्यात् । सं त्वा॑ ध्वस्म॒न्वद॒भ्ये॑तु॒ पाथः॒ सं र॒यिः स्पृ॑ह॒याय्यः॑ स॒हस्री॑ ॥९॥ ए॒ता नो॑ अग्ने॒ सौभ॑गा दिदी॒ह्यपि॒ क्रतुं॑ सु॒चेत॑सं वतेम । विश्वा॑ स्तो॒तृभ्यो॑ गृण॒ते च॑ सन्तु यू॒यं पा॑त स्व॒स्तिभिः॒ सदा॑ नः ॥१०॥६॥

॥५॥ १-९ वसिष्ठः ॥ वैश्वानरः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥५॥ प्रा॒ग्नये॑ त॒वसे॑ भरध्वं॒ गिरं॑ दि॒वो अ॑र॒तये॑ पृथि॒व्याः । यो विश्वे॑षाम॒मृता॑नामु॒पस्थे॑ वैश्वान॒रो वा॑वृ॒धे जा॑गृ॒वद्भिः॑ ॥१॥ पृ॒ष्टो दि॒वि धाय्य॒ग्निः पृ॑थि॒व्यां ने॒ता सिन्धू॑नां वृष॒भः स्तिया॑नाम् । स मानु॑षीर॒भि वि॒शो॒ वि भा॑ति वैश्वान॒रो वा॑वृधा॒नो वरे॑ण ॥२॥

गृत्सः अग्निः तरुणः चित् अस्तु यतः यविष्ठः अजनिष्ट मातुः सं यः वना युवते शुचिऽदन् भूरि चित् अन्ना सं इत् अत्ति सद्यः ॥२॥ अस्य देवस्य संऽसदि अनीके यं मर्तासः श्येतं जगृभ्रे नि यः गृभं पौरुषेयीं उवोच दुःऽओकं अग्निः आयवे शुशोच ॥३॥ अयं कविः अकविषु प्रऽचेताः मर्तेषु अग्निः अमृतः नि धायि सः मा नः अत्र जुहुरः सहस्वः सदा त्वे सुऽमनसः स्याम ॥४॥ आ यः योनिं देवऽकृतं ससाद क्रत्वा हि अग्निः अमृतान् अतारीत् तं ओषधीः च वनिनः च गर्भं भूमिः च विश्वऽधायसं बिभर्ति ॥५॥५॥ ईशे हि अग्निः अमृतस्य भूरेः ईशे रायः सुऽवीर्यस्य दातोः मा त्वा वयं सहसाऽवन् अवीराः मा अप्सवः परि सदाम मा अदुवः ॥६॥ परिऽसद्यं हि अरणस्य रेक्णः नित्यस्य रायः पतयः स्याम न शेषः अग्ने अन्यऽजातं अस्ति अचेतानस्य मा पथः वि दुक्षः ॥७॥ नहि ग्रभाय अरणः सुऽशेवः अन्यऽउदर्यः मनसा मंतवै ऊं' अध चित् ओकः पुनः इत् सः एति आ नः वाजी अभीषाट् एतु नव्यः ॥८॥ त्वं अग्ने वनुष्यतः नि पाहि त्वं ऊं' नः सहसाऽवन् अवद्यात् सं त्वा ध्वस्मन्ऽवत् अभि एतु पाथः सं रयिः स्पृहयाय्यः सहस्री ॥९॥ एता नः अग्ने सौभगा दिदीहि अपि क्रतुं सुऽचेतसं वतेम विश्वा स्तोतृऽभ्यः गृणते च संतु यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥१०॥६॥

॥५॥ प्र अग्नये तवसे भरध्वं गिरं दिवः अरतये पृथिव्याः यः विश्वेषां अमृतानां उपऽस्थे वैश्वानरः ववृधे जागृवत्ऽभिः ॥१॥ पृष्टः दिवि धायि अग्निः पृथिव्यां नेता सिंधूनां वृषभः स्तियानां सः मानुषीः अभि विशः वि भाति वैश्वानरः ववृधानः वरेण ॥२॥

त्वद्भिया विश आयन्नसिक्नीरसमना जहतीर्भोजनानि। वैश्वा-
नर पूरवे शोशुचानः पुरो यदग्ने दरयन्नदीदेः ॥३॥ तव त्रिधातु
पृथिवी उत द्यौर्वैश्वानर व्रतमग्ने सचन्त। त्वं भासा रोदसी आ
ततन्थाजस्रेण शोचिषा शोशुचानः ॥४॥ त्वामग्ने हरितो वाव-
शाना गिरः सचन्ते धुनयो घृताचीः। पतिं कृष्टीनां रथ्यं रयीणां
वैश्वानरमुषसां केतुमह्नाम् ॥५॥७॥ त्वे असुर्यं१ वसवो न्यृण्वन्क्रतुं
हि ते मित्रमहो जुषन्त। त्वं दस्यूँरोकसो अग्न आज उरु ज्योतिर्ज-
नयन्नार्याय ॥६॥ स जायमानः परमे व्योमन्वायुर्न पाथः परि
पासि सद्यः। त्वं भुवना जनयन्नभि क्रन्नपत्याय जातवेदो दश-
स्यन् ॥७॥ तामग्ने अस्मे इषमेरयस्व वैश्वानर द्युमतीं जातवेदः।
यया राधः पिन्वसि विश्ववार पृथु श्रवो दाशुषे मर्त्याय ॥८॥ तं
नो अग्ने मघवद्भ्यः पुरुक्षुं रयिं नि वाजं श्रुत्यं युवस्व। वैश्वानर
महि नः शर्म यच्छ रुद्रेभिरग्ने वसुभिः सजोषाः ॥९॥८॥

॥ ६ ॥ १–७ वसिष्ठः ॥ वैश्वानरः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥ ६ ॥ प्र सम्राजो असुरस्य प्रशस्तिं पुंसः कृष्टीनामनुमा-
द्यस्य। इन्द्रस्येव प्र तवसस्कृतानि वन्दे दारुं वन्दमानो विवक्मि
॥१॥ कविं केतुं धासिं भानुमद्रेर्हिन्वन्ति शं राज्यं रोदस्योः।
पुरंदरस्य गीर्भिरा विवासेऽग्नेर्व्रतानि पूर्व्या महानि ॥२॥
न्यक्रतून्ग्रथिनो मृध्रवाचः पणीँरश्रद्धाँ अवृधाँ अयज्ञान्।
प्रप्र तान्दस्यूँरग्निर्विवाय पूर्वश्चकारापराँ अयज्यून् ॥३॥
यो अपाचीने तमसि मदन्तीः प्राचीश्चकार नृतमः शची-
भिः। तमीशानं वस्वो अग्निं गृणीषेऽनानतं दमयन्तं
पृतन्यून् ॥४॥ यो देह्यो३ अनमयद्वधस्नैर्यो अर्यपत्नीरुषस-

त्वत् भिया विशः आयन् असिक्नीः असमनाः जहतीः भोजनानि वैश्वानर पूरवे शोशुचानः पुरः यत् अग्ने दरयन् अदीदेः ॥३॥ तव त्रिऽधातु पृथिवी उत द्यौः वैश्वानर व्रतं अग्ने सचंत त्वं भासा रोदसी इति आ ततंथ अजस्रेण शोचिषा शोशुचानः ॥४॥ त्वां अग्ने हरितः वावशानाः गिरः सचंते धुनयः घृताचीः पतिं कृष्टीनां रथ्यं रयीणां वैश्वानरं उषसां केतुं अह्नां ॥५॥७॥ त्वे इति असुर्यं वसवः नि ऋण्वन् क्रतुं हि ते मित्रऽमहः जुषंत त्वं दस्यून् ओकसः अग्ने आजः उरु ज्योतिः जनयन् आर्याय ॥६॥ सः जायमानः परमे विऽओमन् वायुः न पाथः परि पासि सद्यः त्वं भुवना जनयन् अभि क्रन् अपत्याय जातऽवेदः दशस्यन् ॥७॥ तां अग्ने अस्मे इति इषं आ ईरयस्व वैश्वानर द्युऽमतीं जातऽवेदः यया राधः पिन्वसि विश्वऽवार पृथु श्रवः दाशुषे मर्त्याय ॥८॥ तं नः अग्ने मघवत्ऽभ्यः पुरुऽक्षुं रयिं नि वाजं श्रुत्यं युवस्व वैश्वानर महि नः शर्म यच्छ रुद्रेभिः अग्ने वसुऽभिः सऽजोषाः ॥९॥८॥

॥६॥ प्र सम्ऽराजः असुरस्य प्रऽशस्तिं पुंसः कृष्टीनां अनुऽमाद्यस्य इंद्रस्यऽइव प्र तवसः कृतानि वंदे दारुं वंदमानः विवक्मि ॥१॥ कविं केतुं धासिं भानुं अद्रेः हिन्वंति शं राज्यं रोदस्योः पुरंऽदरस्य गीःऽभिः आ विवासे अग्नेः व्रतानि पूर्व्या महानि ॥२॥ नि अक्रतून् ग्रथिनः मृध्रऽवाचः पणीन् अश्रद्धान् अवृधान् अयज्ञान् प्रऽप्र तान् दस्यून् अग्निः विवाय पूर्वः चकार अपरान् अयज्यून् ॥३॥ यः अपाचीने तमसि मदंतीः प्राचीः चकार नृऽतमः शचीभिः तं ईशानं वस्वः अग्निं गृणीषे अनानतं दमयंतं पृतन्यून् ॥४॥ यः देह्यः अनमयत् वधऽस्नैः यः अर्यऽपत्नीः उषसः

चकार। स निरुध्या नहुषो यह्वो अग्निर्विशश्चक्रे बलिहृतः सहोभिः ॥५॥ यस्य शर्मन्नुप विश्वे जनास एवैस्तस्थुः सुमतिं भिक्षमाणाः। वैश्वानरो वरमा रोदस्योराग्निः ससाद पित्रोरुपस्थम् ॥६॥ आ देवो ददे बुध्न्या३ वसूनि वैश्वानर उदिता सूर्यस्य। आ समुद्रादवरादा परस्मादाग्निर्ददे दिव आ पृथिव्याः ॥७॥९॥

॥ ७ ॥ १-७ वसिष्ठ. ॥ अग्निः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥७॥ प्र वो देवं चित्सहसानमग्निमश्वं न वाजिनं हिषे नमोभिः। भवा नो दूतो अध्वरस्य विद्वान्त्मना देवेषु विविदे मितद्रुः ॥१॥ आ याह्यग्ने पथ्या३ अनु स्वा मन्द्रो देवानां सख्यं जुषाणः। आ सानु शुष्मैर्नदयन्पृथिव्या जम्भेभिर्विश्वमुशधग्वनानि ॥२॥ प्राचीनो यज्ञः सुधितं हि बर्हिः प्रीणीते अग्निरीळितो न होता। आ मातरा विश्ववारे हुवानो यतो यविष्ठ जज्ञिषे सुशेवः ॥३॥ सद्यो अध्वरे रथिरं जनन्त मानुषासो विचेतसो य एषाम्। विशामधायि विश्पतिर्दुरोणे३ग्निर्मन्द्रो मधुवचा ऋतावा ॥४॥ असादि वृतो वह्निराजगन्वानग्निर्ब्रह्मा नृषदने विधर्ता। द्यौश्च यं पृथिवी वावृधाते आ यं होता यजति विश्ववारम् ॥५॥ एते द्युम्नेभिर्विश्वमातिरन्त मन्त्रं ये वारं नर्या अतक्षन्। प्र ये विशस्तिरन्त श्रोषमाणा आ ये मे अस्य दीधयन्नृतस्य ॥६॥ नू त्वामग्न ईमहे वसिष्ठा ईशानं सूनो सहसो वसूनाम्। इषं स्तोतृभ्यो मघवद्भ्य आनड्यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥७॥१०॥

॥ ८ ॥ १-७ वसिष्ठ. ॥ अग्निः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥८॥ इन्धे राजा समर्यो नमोभिर्यस्य प्रतीकमाहुतं घृतेन।

चकार॑ सः नि॒ऽरुध्य॑ नहु॑षः य॒ह्वः अ॒ग्निः विश॑ः च॒क्रे ब॒लि॒ऽहृत॑ः सहः॑ऽभिः॥५॥ यस्य॑ शर्म॑न् उप॑ विश्वे॑ जना॑सः एवैः॑ त॒स्थुः सु॒ऽम॒तिम् भिक्ष॑माणाः वै॒श्वा॒न॒रः वर॑म् आ रोद॑स्योः आ अ॒ग्निः स॒सा॒द॒ पि॒त्रोः उ॒पऽस्थ॑म्॥६॥ आ दे॒वः द॒दे॒ बु॒ध्न्या॑ वसू॑नि वै॒श्वा॒न॒रः उत्ऽइ॑ता सूर्य॑स्य आ स॒मु॒द्रात् अव॑रात् आ पर॑स्मात् आ अ॒ग्निः द॒दे॒ दि॒वः आ पृ॒थि॒व्याः॥७॥९॥

॥७॥ प्र व॒ः दे॒वम् चि॒त् स॒ह॒सा॒नम् अ॒ग्निम् अश्व॑म् न वा॒जिन॑म् हि॒षे॒ नमः॑ऽभिः भव॑ नः दू॒तः अ॒ध्व॒रस्य॑ वि॒द्वान् त्मना॑ दे॒वेषु॑ वि॒वि॒दे॒ मि॒तऽद्रुः॑॥१॥ आ या॒हि॒ अ॒ग्ने॒ प॒थ्याः॑ अनु॑ स्वाः म॒न्द्रः दे॒वाना॑म् स॒ख्यम् जु॒षा॒णः आ सानु॑ शुष्मैः॑ न॒दय॑न् पृ॒थि॒व्याः जम्भे॑भिः विश्व॑म् उ॒शध॑क् वना॑नि॥२॥ प्रा॒चीनः॑ य॒ज्ञः सु॒ऽधि॑तम् हि ब॒र्हिः प्री॒णी॒ते अ॒ग्निः ई॒ळि॒तः न होता॑ आ मा॒तरा॑ वि॒श्वऽवा॑रे० हु॒वा॒नः यत॑ः य॒वि॒ष्ठ॒ ज॒ज्ञि॒षे सु॒ऽशेव॑ः॥३॥ स॒द्यः अ॒ध्व॒रे र॒थिर॑म् ज॒न॒न्त॒ मानु॑षासः विऽचे॑तसः यः ए॒षाम् वि॒शाम् अ॒धा॒यि॒ वि॒श्पति॑ः दु॒रो॒णे अ॒ग्निः म॒न्द्रः मधु॑ऽवचाः ऋ॒तऽवा॑ ॥४॥ अस॑ादि वृ॒तः वह्नि॑ः आऽज॒ग॒न्वान् अ॒ग्निः ब्र॒ह्मा नृ॒ऽसद॑ने वि॒ऽध॒र्ता द्यौः च यम् पृ॒थि॒वी व॒वृ॒धाते॑ आ यम् होता॑ यज॑ति वि॒श्वऽवा॑रम्॥५॥ ए॒ते द्यु॒म्नेभि॑ः विश्व॑म् आ अ॒ति॒र॒न्त॒ मन्त्र॑म् ये वा॒ अर॑म् नर्या॑ः अत॑क्षन् प्र ये विश॑ः ति॒रन्त॑ श्रोष॑माणाः आ ये मे॒ अ॒स्य दीध॑यन् ऋ॒तस्य॑॥६॥ नु त्वाम् अ॒ग्ने॒ ई॒म॒हे॒ वसि॑ष्ठाः ई॒शा॒नम् सू॒नो॒ इति॑ स॒ह॒सः॒ वसू॑नाम् इष॑म् स्तो॒तृऽभ्य॑ः म॒घव॑त्ऽभ्यः आ॒न॒ट् यू॒यम् पा॒त॒ स्व॒स्तिऽभि॑ः सदा॑ नः॥७॥१०॥

॥८॥ इ॒न्धे राजा॑ सम् अ॒र्यः नमः॑ऽभिः यस्य॑ प्रती॑कम् आऽहु॑तम् घृ॒तेन॑

नरो॑ ह॒व्येभि॑रीळते स॒बाध॒ आग्निर॑ग्र उ॒षसा॑मशोचि ॥१॥ अ॒यमु॒ ष्य सु॒महाँ॑ अवेदि॒ होता॑ मं॒द्रो मनु॑षो य॒ह्वो अ॒ग्निः । वि भा अ॑कः ससृजा॒नः पृ॑थि॒व्यां कृ॒ष्णप॑वि॒रोष॑धीभिर्ववक्षे ॥२॥ कया॑ नो अग्ने॒ वि व॑सः सुवृ॒क्तिं कामु॑ स्व॒धामृ॑णवः श॒स्यमा॑नः । क॒दा भ॑वेम॒ पत॑यः सुदत्र रा॒यो व॒न्तारो॑ दु॒ष्टर॑स्य सा॒धोः ॥३॥ प्रप्राय॑म॒ग्निर्भ॑र॒तस्य॑ शृण्वे॒ वि यत्सूर्यो॒ न रोच॑ते बृ॒हद्भाः । अ॒भि यः पू॒रुं पृत॑नासु त॒स्थौ द्यु॑ता॒नो दैव्यो॒ अति॑थिः शुशोच ॥४॥ अस॑न्नित्त्वे आ॒हव॑नानि॒ भूरि॒ भुवो॒ विश्वे॑भिः सु॒मना॒ अनी॑कैः । स्तु॒तश्चि॑दग्ने शृण्विषे गृणा॒नः स्व॒यं व॑र्धस्व त॒न्वं॑ सुजात ॥५॥ इ॒दं वचः॑ शत॒साः संस॑हस्र॒मुद॒ग्नये॑ जनिषीष्ट द्वि॒बर्हाः॑ । शं यत्स्तो॒तृभ्य॑ आ॒पये॒ भवा॑ति द्यु॒मद॑मीव॒चात॑नं रक्षो॒हा ॥६॥ नू त्वाम॑ग्न ईमहे॒ वसि॑ष्ठा ईशा॒नं सू॑नो सहसो॒ वसू॑नां । इषं॑ स्तो॒तृभ्यो॑ म॒घव॑द्भ्य आनड्यू॒यं पा॑त स्व॒स्तिभि॒ः सदा॑ नः ॥७॥११॥

॥९॥ १–६ वसिष्ठः ॥ अग्निः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥९॥ अबो॑धि जा॒र उ॒षसा॑मु॒पस्था॒द्धोता॑ मं॒द्रः क॒वित॑मः पाव॒कः । दधा॑ति के॒तुमु॒भय॑स्य ज॒न्तोर्ह॒व्या दे॒वेषु॒ द्रवि॑णं सु॒कृत्सु॑ ॥१॥ स सु॒क्रतु॒र्यो वि दुरः॑ पणी॒नां पु॑ना॒नो अ॒र्कं पु॑रु॒भोज॑सं नः । होता॑ मं॒द्रो वि॒शां दमू॑ना॒स्तिरस्तमो॑ ददृशे रा॒म्याणा॑म् ॥२॥ अमू॑रः क॒विरदि॑ति॒र्विवस्वा॑न्त्सु॒संसन्मि॒त्रो अति॑थिः शि॒वो नः॑ । चि॒त्रभा॑नुरु॒षसां॑ भा॒त्यग्रे॒ऽपां गर्भः॑ प्र॒स्व१ आ वि॑वेश ॥३॥ ई॒ळेन्यो॑ वो॒ मनु॑षो यु॒गेषु॑ समन॒गा अ॑शुचज्जा॒तवे॑दाः । सु॒सं॒दृशा॑ भा॒नुना॒ यो वि॒भाति॒ प्रति॒ गावः॑ समिधा॒नं बु॑धंत ॥४॥ अग्ने॑ या॒हि दू॒त्यं१ मा रि॑षण्यो दे॒वाँ अच्छा॑ ब्रह्म॒कृता॑

नरः हव्येभिः ईळते सऽबाधः आ अग्निः अग्रे उषसां अशोचि ॥१॥ अयं ऊं स्यः सुऽमहान् अवेदि होता मंद्रः मनुषः यह्वः अग्निः वि भाः अकः॰ ससृजानः पृथिव्यां कृष्णऽपविः ओषधीभिः ववक्षे ॥२॥ कया नः अग्ने वि वसः सुऽवृक्तिं कां ऊं स्वधां शृणवः शस्यमानः कदा भवेम पतयः सुऽदत्र रायः वंतारः दुस्तरस्य साधोः ॥३॥ प्रऽप्र अयं अग्निः भरतस्य शृण्वे वि यत् सूर्यः न रोचते बृहत् भाः अभि यः पूरुं पृतनासु तस्थौ द्युतानः दैव्यः अतिथिः शुशोच ॥४॥ असन् इत् त्वे आऽहवनानि भूरि भुवः विश्वेभिः सुऽमनाः अनीकैः स्तुतः चित् अग्ने शृण्विषे गृणानः स्वयं वर्धस्व तन्वं सुऽजात ॥५॥ इदं वचः शतऽसाः संऽसहस्रं उत् अग्नये जनिषीष्ट द्विऽबर्हाः शं यत् स्तोतृऽभ्यः आपये भवाति द्युऽमत् अमीवऽचातनं रक्षःऽहा ॥६॥ नु त्वां अग्ने ईमहे वसिष्ठाः ईशानं सूनो सहसः वसूनां इषं स्तोतृऽभ्यः मघवत्ऽभ्यः आनट् यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥७॥ ११॥

॥९॥ अबोधि जारः उषसां उपऽस्थात् होता मंद्रः कविऽतमः पावकः दधाति केतुं उभयस्य जंतोः हव्या देवेषु द्रविणं सुकृत्ऽसु ॥१॥ सः सुऽक्रतुः यः वि दुरः पणीनां पुनानः अर्कं पुरुऽभोजसं नः होता मंद्रः विशां दमूनाः तिरः तमः ददृशे राम्याणां ॥२॥ अमूरः कविः अदितिः विवस्वान् सुऽसंसत् मित्रः अतिथिः शिवः नः चित्रऽभानुः उषसां भाति अग्रे अपां गर्भः प्रऽस्वः आ विवेश ॥३॥ ईळेन्यः वः मनुषः युगेषु समनऽगाः अशुचत् जातऽवेदाः सुऽसंदृशा भानुना यः विऽभाति प्रति गावः संऽइधानं बुधंत ॥४॥ अग्ने याहि दूत्यं मा रिषण्यः देवान् अच्छ ब्रह्मऽकृता

गृणेन। सरस्वतीं मुरुतो अुश्विनापो यक्षिं देवान्नत्नुधेयाय विश्वान् ॥५॥ त्वामंग्ने समिधानो वसिष्ठो जरूथं हन्यक्षि राये पुरंधिं। पुरुणीथा जातवेदो जरस्व यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥६॥१२॥

॥१०॥ १-५ वसिष्ठः ॥ अग्निः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१०॥ उषो न जारः पृथु पाजो अश्रेद्दविद्युतद्दीद्यच्छोशुंचानः। वृषा हरिः शुचिरा भाति भासा धियो हिन्वान उंशतीरजीगः ॥१॥ स्वर्ण वस्तोरुषसामरोचि युज्ञं तन्वाना उशिजो न मन्म। अग्निर्जन्मानि देव आ वि विद्वान्द्रवद्दूतो देवयावा वनिष्ठः ॥२॥ अच्छा गिरो मतयो देवयंतीरग्निं यंति द्रविणं भिक्षमाणाः। सुसंदृशं सुप्रतीकं स्वंचं हव्यवाहमरतिं मानुषाणां ॥३॥ इंद्रं नो अग्ने वसुंभिः सजोषा रुद्रं रुद्रेभिरा वहा बृहंतं। आदित्येभिरदितिं विश्वजन्यां बृहस्पतिमृक्वभिर्विश्ववारं ॥४॥ मंद्रं होतारमुशिजो यविष्ठमग्निं विश ईळते अध्वरेषु। स हि क्षपावाँ अभवद्रयीणामतंद्रो दूतो यजथाय देवान् ॥५॥१३॥

॥११॥ १-५ वसिष्ठः ॥ अग्निः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥११॥ महाँ अस्यध्वरस्य प्रकेतो न ऋते त्वदमृता मादयंते । आ विश्वेभिः सरथं याहि देवैर्न्यंग्ने होता प्रथमः सदेह ॥१॥ त्वामीळते अजिरं दूत्याय हविष्मंतः सदमिन्मानुंषासः । यस्य देवैरासदो बर्हिरग्नेऽहान्यस्मै सुदिना भवंति ॥२॥ त्रिश्चिदक्तोः प्र चिकितुर्वसूनि त्वे अंतर्दाशुषे मर्त्याय। मनुष्वदग्न इह यक्षि देवान्भवा नो दूतो अभिशस्तिपावा ॥३॥ अग्निरीशे बृहतो अध्वरस्याग्निर्विश्वस्य हविषः

गणेन सरस्वतीं मरुतः अश्विना अपः यक्षि देवान् रत्नऽधेयाय विश्वान् ॥५॥ त्वां अग्ने संऽइधानः वसिष्ठः जरूथं हन् यक्षि राये पुरंऽधिं पुरुऽनीथा जातऽवेदः जरस्व यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥६॥१२॥

॥१०॥ उषः न जारः पृथु पाजः अश्रेत् दविद्युतत् दीद्यत् शोशुचानः वृषा हरिः शुचिः आ भाति भासा धियः हिन्वानः उशतीः अजीगः ॥१॥ स्वः न वस्तोः उषसां अरोचि यज्ञं तन्वानाः उशिजः न मन्म अग्निः जन्मानि देवः आ वि विद्वान् द्रवत् दूतः देवऽयावा वनिष्ठः ॥२॥ अच्छ गिरः मतयः देवऽयंतीः अग्निं यंति द्रविणं भिक्षमाणाः सुऽसंदृशं सुऽप्रतीकं सुऽअंचं हव्यऽवाहं अरतिं मानुषाणां ॥३॥ इंद्रं नः अग्ने वसुऽभिः सऽजोषाः रुद्रं रुद्रेभिः आ वह बृहंतं आदित्येभिः अदितिं विश्वऽजन्यां बृहस्पतिं ऋक्वऽभिः विश्वऽवारं ॥४॥ मंद्रं होतारं उशिजः यविष्ठं अग्निं विशः ईळते अध्वरेषु सः हि क्षपाऽवान् अभवत् रयीणां अतंद्रः दूतः यजथाय देवान् ॥५॥१३॥

॥११॥ महान् असि अध्वरस्य प्रऽकेतः न ऋते त्वत् अमृताः मादयंते आ विश्वेभिः सऽरथं याहि देवैः नि अग्ने होता प्रथमः सद इह ॥१॥ त्वां ईळते अजिरं दूत्याय हविष्मंतः सदं इत् मानुषासः यस्य देवैः आ असदः बर्हिः अग्ने अहानि अस्मै सुऽदिना भवंति ॥२॥ त्रिः चित् अक्तोः प्र चिकितुः वसूनि त्वे इति अंतः दाशुषे मर्त्याय मनुष्वत् अग्ने इह यक्षि देवान् भव नः दूतः अभिशस्तिऽपावा ॥३॥ अग्निः ईशे बृहतः अध्वरस्य अग्निः विश्वस्य हविषः

कृतास्य । क्रतुं ह्यस्य वसवो जुषंताथा देवा दधिरे हव्यवाहं ॥४॥ आग्ने वह हविरद्याय देवानिंद्रज्येष्ठास इह मादयंतां । इमं यज्ञं दिवि देवेषु धेहि यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥५॥१४॥

॥१२॥ १-३ वसिष्ठः ॥ अग्निः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१२॥ अगन्म महा नमसा यविष्ठं यो दीदाय समिद्धः स्वे दुरोणे । चित्रभानुं रोदसी अंतरुर्वी स्वाहुतं विश्वतः प्रत्यंचं ॥१॥ स मह्ना विश्वा दुरितानि साह्वानग्निः ष्टवे दम आ जातवेदाः । स नो रक्षिषद्दुरितादवद्यादस्मान्गृणत उत नो मघोनः ॥२॥ त्वं वरुण उत मित्रो अग्ने त्वां वर्धंति मतिभिर्वसिष्ठाः । त्वे वसु सुषणनानि संतु यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥३॥१५॥

॥१३॥ १-३ वसिष्ठः ॥ वैश्वानरः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१३॥ प्राग्नये विश्वशुचे धियंधेऽसुरघ्ने मन्म धीतिं भरध्वं । भरे हविर्न बर्हिषि प्रीणानो वैश्वानराय यतये मतीनां ॥१॥ त्वमग्ने शोचिषा शोशुचान आ रोदसी अपृणा जायमानः । त्वं देवाँ अभिशस्तेरमुंचो वैश्वानर जातवेदो महित्वा ॥२॥ जातो यदग्ने भुवना व्यख्यः पशून्न गोपा इर्यः परिज्मा । वैश्वानर ब्रह्मणे विंद गातुं यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥३॥१६॥

॥१४॥ १-३ वसिष्ठः ॥ अग्निः ॥ १ बृहती । २, ३ त्रिष्टुप् ॥

॥१४॥ समिधा जातवेदसे देवाय देवहूतिभिः । हविर्भिः शुक्रशोचिषे नमस्विनो वयं दाशेमाग्नये ॥१॥ वयं ते अग्ने समिधा विधेम वयं दाशेम सुष्टुती यजत्र । वयं घृतेनाध्वरस्य

कृतस्य क्रतुं हि अस्य वसवः जुषंत अथ देवाः दधिरे हव्यऽवाहं ॥४॥ आ अग्ने वह हविःऽअद्याय देवान् इंद्रऽज्येष्ठासः इह माद-यंतां इमं यज्ञं दिवि देवेषु धेहि यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥५॥१४॥

॥१२॥ अगन्म महा नमसा यविष्ठं यः दीदाय संऽइद्धः स्वे दु-रोणे चित्रऽभानुं रोदसी इति अंतः उर्वी इति सुऽआहुतं विश्वतः प्रत्यंचं ॥१॥ सः मह्रा विश्वा दुःऽइतानि सह्वान् अग्निः स्तवे दमे आ जा-तऽवेदाः सः नः रक्षिषत् दुःऽइतात् अवद्यात् अस्मान् गृणतः उत नः मघोनः ॥२॥ त्वं वरुणः उत मित्रः अग्ने त्वां वर्धंति मति-ऽभिः वसिष्ठाः त्वे इति वसु सुऽसननानि संतु यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥३॥१५॥

॥१३॥ प्र अग्नये विश्वऽशुचे धियंऽधे असुरऽघ्ने मन्म धीतिं भरध्वं भरे हविः न बर्हिषि प्रीणानः वैश्वानराय यतये मतीनां ॥१॥ त्वं अग्ने शोचिषा शोशुचानः आ रोदसी इति अपृणाः जायमा-नः त्वं देवान् अभिऽशस्तेः अमुंचः वैश्वानर जातऽवेदः महिऽत्वा ॥२॥ जातः यत् अग्ने भुवना वि अख्यः पशून् न गोपाः इर्यः परि-ऽज्मा वैश्वानर ब्रह्मणे विंद गातुं यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥३॥१६॥

॥१४॥ संऽइधा जातऽवेदसे देवाय देवहूतिऽभिः हविःऽभिः शुक्रऽशोचिषे नमस्विनः वयं दाशेम अग्नये ॥१॥ वयं ते अग्ने संऽइधा विधेम वयं दाशेम सुऽस्तुती यजत्र वयं घृतेन अध्वरस्य

होतर्वयं देव हविषा भद्रशोचे ॥२॥ आ नो देवेभिरुप देवहूति-
मग्ने याहि वषट्कृतिं जुषाणः । तुभ्यं देवाय दाशतः स्याम यूयं
पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥३॥१७॥

॥ १५ ॥ १-१५ वसिष्ठः ॥ अग्निः ॥ गायत्री ॥

॥१५॥ उपसद्याय मीळ्हुष आस्ये जुहुता हविः । यो नो ने-
दिष्ठमाप्यं ॥१॥ यः पंच चर्षणीरभि निषसाद दमेदमे । कविर्गृह-
पतिर्युवा ॥२॥ स नो वेदो अमात्यमग्नी रक्षतु विश्वतः । उता-
स्मान्पात्वंहसः ॥३॥ नवं नु स्तोममग्नये दिवः श्येनाय जीजनं ।
वस्वः कुविद्वनाति नः ॥४॥ स्पार्हा यस्य श्रियो दृशे रयिर्वीर-
वतो यथा । अग्रे यज्ञस्य शोचतः ॥५॥१८॥ सेमां वेतु वषट्कृति-
मग्निर्जुषत नो गिरः । यजिष्ठो हव्यवाहनः ॥६॥ नि त्वा नक्ष्य
विश्पते द्युमंतं देव धीमहि । सुवीरमग्न आहुत ॥७॥ क्षप उस्रश्च
दीदिहि स्वग्नयस्त्वया वयं । सुवीरस्त्वमस्मयुः ॥८॥ उप त्वा सा-
तये नरो विप्रासो यंति धीतिभिः । उपाक्षरा सहस्रिणी ॥९॥
अग्नी रक्षांसि सेधति शुक्रशोचिरमर्त्यः । शुचिः पावक ईड्यः
॥१०॥१९॥ स नो राधांस्या भरेशानः सहसो यहो । भगश्च
दातु वार्यं ॥११॥ त्वमग्ने वीरवद्यशो देवश्च सविता भगः । दि-
तिश्च दाति वार्यं ॥१२॥ अग्ने रक्षा णो अंहसः प्रति ष्म देव
रीषतः । तपिष्ठैरजरो दह ॥१३॥ अधा मही न आयस्यना-
धृष्टो नृपीतये । पूर्भवा शतभुजिः ॥१४॥ त्वं नः पाह्यंहसो दो-
षावस्तरघायतः । दिवा नक्तमदाभ्य ॥१५॥२०॥

॥ १६ ॥ १-१२ वसिष्ठः ॥ अग्निः ॥ प्रागाथं ॥

॥१६॥ एना वो अग्निं नमसोर्जो नपातमा हुवे । प्रियं चे-

होतः वयं देव हविषा भद्रऽशोचे ॥२॥ आ नः देवेभिः उप देवऽहूतिं अग्ने याहि वषट्ऽकृतिं जुषाणः तुभ्यं देवाय दाशतः स्याम यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥३॥१७॥

॥१५॥ उपऽसद्याय मीळ्हुषे आस्ये जुहुत हविः यः नः नेदिष्ठं आप्यं ॥१॥ यः पंच चर्षणीः अभि निऽससाद दमेऽदमे कविः गृहऽपतिः युवा ॥२॥ सः नः वेदः अमात्यं अग्निः रक्षतु विश्वतः उत अस्मान् पातु अंहसः ॥३॥ नवं नु स्तोमं अग्नये दिवः श्येनाय जीजनं वस्वः कुवित् वनाति नः ॥४॥ स्पार्हाः यस्य श्रियः दृशे रयिः वीरऽवतः यथा अग्रे यज्ञस्य शोचतः ॥५॥१८॥ सः इमां वेतु वषट्ऽकृतिं अग्निः जुषत नः गिरः यजिष्ठः हव्यऽवाहनः ॥६॥ नि त्वा नक्ष्य विश्पते द्युऽमंतं देव धीमहि सुऽवीरं अग्ने आऽहुत ॥७॥ क्षपः उस्रः च दीदिहि सुऽअग्नयः त्वया वयं सुऽवीरः त्वं अस्मऽयुः ॥८॥ उप त्वा सातये नरः विप्रासः यंति धीतिऽभिः उप अक्षरा सहस्रिणी ॥९॥ अग्निः रक्षांसि सेधति शुक्रऽशोचिः अमर्त्यः शुचिः पावकः ईड्यः ॥१०॥१९॥ सः नः राधांसि आ भर ईशानः सहसः यहो भगः च दातु वार्यं ॥११॥ त्वं अग्ने वीरऽवत् यशः देवः च सविता भगः दितिः च दाति वार्यं ॥१२॥ अग्ने रक्ष नः अंहसः प्रति स्म देव रिषतः तपिष्ठैः अजरः दह ॥१३॥ अध मही नः आयसी अनाधृष्टः नृऽपीतये पूः भव शतऽभुंजिः ॥१४॥ त्वं नः पाहि अंहसः दोषाऽवस्तः अघऽयतः दिवा नक्तं अदाभ्य ॥१५॥२०॥

॥१६॥ एना वः अग्निं नमसा ऊर्जः नपातं आ हुवे प्रियं चे-

तिष्ठमरतिं स्वध्वरं विश्वस्य दूतममृतं ॥१॥ स योजते अरुषा विश्वभोजसा स दुद्रवत्स्वाहुतः । सुब्रह्मा यज्ञः सुशमी वसूनां देवं राधो जनानां ॥२॥ उदस्य शोचिरस्थादाजुह्वानस्य मीळ्हुषः । उद्धूमासो अरुषासो दिविस्पृशः समग्निमिंधते नरः ॥३॥ तं त्वा दूतं कृण्महे यशस्तमं देवाँ आ वीतये वह । विश्वा सूनो सहसो मर्तभोजना रास्व तद्यत्त्वेमहे ॥४॥ त्वमग्ने गृहपतिस्त्वं होता नो अध्वरे । त्वं पोता विश्ववार प्रचेता यक्षि वेषि च वार्यं ॥५॥ कृधि रत्नं यजमानाय सुक्रतो त्वं हि रत्नधा असि । आ न ऋते शिशीहि विश्वमृत्विजं सुशंसो यश्च दक्षते ॥६॥२१॥ त्वे अग्ने स्वाहुत प्रियासः संतु सूरयः । यंतारो ये मघवानो जनानामूर्वान्दयंत गोनां ॥७॥ येषामिळा घृतहस्ता दुरोण आँ अपि प्राता निषीदति । तांस्त्रायस्व सहस्य द्रुहो निदो यच्छा नः शर्म दीर्घश्रुत् ॥८॥ स मंद्रया च जिह्वया वह्निरासा विदुष्टरः । अग्ने रयिं मघवद्भ्यो न आ वह हव्यदातिं च सूदय ॥९॥ ये राधांसि ददत्यश्व्या मघा कामेन श्रवसो महः । ताँ अंहसः पिपृहि पर्तृभिष्ट्वं शतं पूर्भिर्यविष्ठ्य ॥१०॥ देवो वो द्रविणोदाः पूर्णां विवष्ट्यासिचं । उद्वा सिंचध्वमुप वा पृणध्वमादिद्वो देव ओहते ॥११॥ तं होतारमध्वरस्य प्रचेतसं वह्निं देवा अकृण्वत । दधाति रत्नं विधते सुवीर्यमग्निर्जनाय दाशुषे ॥१२॥२२॥

॥ १७ ॥ १–७ वसिष्ठः ॥ अग्निः ॥ द्विपदा त्रिष्टुप् ॥

॥१७॥ अग्ने भव सुषमिधा समिद्ध उत बर्हिरुर्विया वि स्तृणीतां ॥१॥ उत द्वार उशतीर्वि श्रयंतामुत देवाँ उशत आ वहेह ॥२॥ अग्ने वीहि हविषा यक्षि देवान्स्वध्वरा कृणुहि

तिरं अरतिं सुऽअध्वरं विश्वस्य दूतं अमृतं ॥१॥ सः योजते अरुषा विश्वऽभोजसा सः दुद्रवत् सुऽआहुतः सुऽब्रह्मा यज्ञः सुऽशमी वसूनां देवं राधः जनानां ॥२॥ उत अस्य शोचिः अस्थात् आऽजुह्वानस्य मीळ्हुषः उत धूमासः अरुषासः दिविऽस्पृशः सं अग्निं इंधते नरः ॥३॥ तं त्वा दूतं कृण्महे यशःऽतमं देवान् आ वीतये वह विश्वा सूनो इति सहसः मर्तऽभोजना रास्व तत् यत् त्वा ईमहे ॥४॥ त्वं अग्ने गृहऽपतिः त्वं होता नः अध्वरे त्वं पोता विश्वऽवार प्रऽचेताः यक्षि वेषि च वार्यं ॥५॥ कृधि रत्नं यजमानाय सुऽक्रतो इति त्वं हि रत्नऽधाः असि आ नः ऋते शिशीहि विश्वं ऋत्विजं सुऽशंसः यः च दक्षते ॥ ६ ॥ २१ ॥ त्वे इति अग्ने सुऽआहुत प्रियासः संतु सूरयः यंतारः ये मघऽवानः जनानां ऊर्वान् दयंत गोनां ॥७॥ येषां इळा घृतऽहस्ता दुरोणे आ अपि प्राता निऽसीदति तान् त्रायस्व सहस्य द्रुहः निदः यच्छ नः शर्म दीर्घऽश्रुत् ॥८॥ सः मंद्रया च जिह्वया वह्निः आसा विदुःऽतरः अग्ने रयिं मघवत्ऽभ्यः नः आ वह हव्यऽदातिं च सूदय ॥९॥ ये राधांसि ददति अश्व्या मघा कामेन श्रवसः महः तान् अंहसः पिपृहि पर्तृऽभिः त्वं शतं पूःऽभिः यविष्ठ्य ॥१०॥ देवः वः द्रविणःऽदाः पूर्णां विवष्टि आऽसिचं उत् वा सिंचध्वं उप वा पृणध्वं आत् इत् वः देवः ओहते ॥११॥ तं होतारं अध्वरस्य प्रऽचेतसं वह्निं देवाः अकृण्वत दधाति रत्नं विधते सुऽवीर्यं अग्निः जनाय दाशुषे ॥ १२ ॥ २२ ॥

॥१७॥ अग्ने भव सुऽसमिधा संऽइद्धः उत बर्हिः उर्विया वि स्तृणीतां ॥१॥ उत द्वारः उशतीः वि श्रयंतां उत देवान् उशतः आ वह इह ॥२॥ अग्ने वीहि हविषा यक्षि देवान् सुऽअध्वरा कृणुहि

जातवेदः ॥३॥ स्वध्वरा करति जातवेदा यक्षद्देवाँ अमृतान्पिप्रयच्च ॥४॥ वंस्व विश्वा वार्याणि प्रचेतः सत्या भवंत्वाशिषो नो अद्य ॥५॥ त्वामु ते दधिरे हव्यवाहं देवासो अग्न ऊर्ज आ नपातं ॥६॥ ते ते देवाय दाशतः स्याम महो नो रत्ना वि दध इयानः ॥७॥२३॥१॥

॥१८॥ १–२५ वसिष्ठः ॥ १–२१ इंद्रः । २२–२५ सुदासः पैजवनस्य दानस्तुतिः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१८॥ त्वे ह यत्पितरश्चिन्न इंद्र विश्वा वामा जरितारो असन्वन्। त्वे गावः सुदुघास्त्वे ह्यश्वास्त्वं वसु देवयते वनिष्ठः ॥१॥ राजेव हि जनिभिः क्षेष्येवाव द्युभिरभि विदुष्कविः सन्। पिशा गिरो मघवन्गोभिरश्वैस्त्वायतः शिशीहि राये अस्मान् ॥२॥ इमा उ त्वा पस्पृधानासो अत्र मंद्रा गिरो देवयंतीरुप स्थुः। अर्वाची ते पथ्या राय एतु स्याम ते सुमताविंद्र शर्मन् ॥३॥ धेनुं न त्वा सूयवसे दुदुक्षन्नुप ब्रह्माणि ससृजे वसिष्ठः। त्वामिन्मे गोपतिं विश्व आहा न इंद्रः सुमतिं गंत्वच्छ ॥४॥ अर्णांसि चित्पप्रथाना सुदास इंद्रो गाधान्यकृणोत्सुपारा। शर्धंतं शिम्युमुचथस्य नव्यः शापं सिंधूनामकृणोदशस्तीः ॥५॥२४॥ पुरोळा इत्तुर्वशो यक्षुरासीद्राये मत्स्यासो निशिता अपीव। श्रुष्टिं चक्रुर्भृगवो द्रुह्यवश्च सखा सखायमतरद्विषूचोः ॥६॥ आ पक्थासो भलानसो भनंतालिनासो विषाणिनः शिवासः। आ योऽनयत्सधमा आर्यस्य गव्या तृत्सुभ्यो अजगन्युधा नॄन् ॥७॥ दुराध्यो३अदितिं स्रेवयंतोऽचेतसो वि जगृभ्रे परुष्णीं। मह्नाविव्यक्पृथिवीं पत्यमानः पशुष्कविरशयच्चायमानः ॥८॥ ईयुरर्थं न न्यर्थं परुष्णीमाशुश्चनेदभिपित्वं

जातऽवेदः ॥३॥ सुऽअध्वरा करति जातऽवेदाः यक्षत् देवान् अमृतान् पिप्रयत् च ॥४॥ वंस्व विश्वा वार्याणि प्रऽचेतः॰ सत्याः भवंतु आऽशिषः नः अद्य ॥५॥ त्वां ऊं ते दधिरे हव्यऽवाहं देवासः अग्ने ऊर्जः आ नपातं ॥६॥ ते ते देवाय दाशतः स्याम महः नः रत्ना वि दधः इयानः ॥७॥२३॥१॥

॥१८॥ त्वे ह यत् पितरः चित् नः इंद्र विश्वा वामा जरितारः असन्वन् त्वे गावः सुऽदुघाः त्वे हि अश्वाः त्वं वसु देवऽयते वनिष्ठः ॥१॥ राजाऽइव हि जनिऽभिः क्षेषि एव अव द्युऽभिः अभि विदुः कविः सन् पिश गिरः मघऽवन् गोभिः अश्वैः त्वाऽयतः शिशीहि राये अस्मान् ॥२॥ इमाः ऊं त्वा पस्पृधानासः अत्र मंद्राः गिरः देवऽयंतीः उप स्थुः अर्वाची ते पथ्या रायः एतु स्याम ते सुऽमतौ इंद्र शर्मन् ॥३॥ धेनुं न त्वा सुऽयवसे दुधुक्षन् उप ब्रह्माणि ससृजे वसिष्ठः त्वां इत् मे गोऽपतिं विश्वः आह आ नः इंद्रः सुऽमतिं गंतु अच्छ ॥४॥ अर्णांसि चित् पप्रथाना सुऽदासे इंद्रः गाधानि अकृणोत् सुऽपारा शर्धंतं शिम्युं उचथस्य नव्यः शापं सिंधूनां अकृणोत् अशस्तीः ॥५॥२४॥ पुरोळाः इत् तुर्वशः यक्षुः आसीत् राये मत्स्यासः निऽशिताः अपिऽइव श्रुष्टिं चक्रुः भृगवः द्रुह्यवः च सखा सखायं अतरत् विषूचोः ॥६॥ आ पक्थासः भलानसः भनंत आ अलिनासः विषाणिनः शिवासः आ यः अनयत् सधऽमाः आर्यस्य गव्या तृत्सुऽभ्यः अजगन् युधा नॄन् ॥७॥ दुःऽआध्यः अदितिं स्रेवयंतः अचेतसः वि जगृभ्रे परुष्णीं मह्ना अविव्यक् पृथिवीं पत्यमानः पशुः कविः अशयत् चायमानः ॥८॥ ईयुः अर्थं न निऽअर्थं परुष्णीं आशुः चन इत् अभिऽपित्वं

जंगाम । सुदास इंद्रः सुतुकाँ अमित्रानरंधयन्मानुषे वध्रिवाचः ॥ ९ ॥ ईयुर्गावो न यवंसादगोपा यथाकृतमभि मित्रं चितासः । पृश्निगावः पृश्निनिप्रेषितासः श्रुष्टिं चक्रुर्नियुतो रंतयश्च ॥ १० ॥ २५ ॥ एकं च यो विंशतिं च श्रवस्या वैकर्णयोर्जनान्राजा न्यस्तः । दस्मो न सद्मन्नि शिशाति बर्हिः शूरः सर्गमकृणोदिंद्र एषां ॥ ११ ॥ अध श्रुतं कवषं वृद्धमप्स्वनु द्रुह्युं नि वृणग्वज्रबाहुः । वृणाना अत्र सख्याय सख्यं त्वायंतो ये अमंदन्ननु त्वा ॥ १२ ॥ वि सद्यो विश्वा दृंहितान्येषामिंद्रः पुरः सहसा सप्त दर्दः । व्यानवस्य तृत्सवे गयं भाग्जेष्म पूरुं विदथे मृध्रवाचं ॥ १३ ॥ नि गव्यवोऽनवो द्रुह्यवश्च षष्टिः शता सुषुपुः षट् सहस्रा । षष्टिर्वीरासो अधि षड् दुवोयु विश्वेदिंद्रस्य वीर्या कृतानि ॥ १४ ॥ इंद्रेणैते तृत्सवो वेविषाणा आपो न सृष्टा अधवंत नीचीः । दुर्मित्रासः प्रकलविन्मिमाना जहुर्विश्वानि भोजना सुदासे ॥ १५ ॥ २६ ॥ अर्धं वीरस्य शृतपामनिंद्रं परा शर्धंतं नुनुदे अभि क्षां । इंद्रो मन्युं मन्युम्यो मिमाय भेजे पथो वर्तनिं पत्यमानः ॥ १६ ॥ आध्रेण चित्तद्वेकं चकार सिंह्यं चित्पेत्वेना जघान । अव स्रक्तीर्वेश्यावृश्चदिंद्रः प्रायच्छद्विश्वा भोजना सुदासे ॥ १७ ॥ शश्वंतो हि शत्रवो रारधुष्टे भेदस्य चिच्छर्धतो विंद रंधिं । मर्ताँ एनः स्तुवतो यः कृणोति तिग्मं तस्मिन्नि जहि वज्रमिंद्र ॥ १८ ॥ आवदिंद्रं यमुना तृत्सवश्च प्रात्र भेदं सर्वताता मुषायत् । अजासश्च शिग्रवो यक्षवश्च बलिं शीर्षाणि जभ्रुरश्व्यानि ॥ १९ ॥ न त इंद्र सुमतयो न रायः संचक्षे पूर्वा उषसो न नूत्नाः । देवकं चिन्मान्यमानं जघंथाव त्मना बृहतः शंबरं भेत्

जगाम सुऽदासे इंद्रः सुऽतुकान् अमित्रान् अरंधयत् मानुषे वध्रिऽवाचः ॥९॥ ईयुः गावः न यवसात् अगोपाः यथाऽकृतं अभि मित्रं चितासः पृश्निऽगावः पृश्निऽनिप्रेषितासः श्रुष्टिं चक्रुः निऽयुतः रंतयः च ॥१०॥२५॥ एकं च यः विंशतिं च श्रवस्या वैकर्णयोः जनान् राजा नि अस्तः॰ दस्मः न सद्मन् नि शिशाति बर्हिः शूरः सर्गं अकृणोत् इंद्रः एषां ॥११॥ अध श्रुतं कवषं वृद्धं अप्ऽसु अनु द्रुह्युं नि वृणक् वज्रऽबाहुः वृणानाः अत्र सख्याय सख्यं त्वाऽयंतः ये अमदन् अनु त्वा ॥१२॥ वि सद्यः विश्वा दृंहितानि एषां इंद्रः पुरः सहसा सप्त दर्दः॰ वि आनवस्य तृत्सवे गयं भाक् जेष्म पूरुं विदथे मृध्रऽवाचं ॥१३॥ नि गव्यवः अनवः द्रुह्यवः च षष्टिः शता सुसुपुः षट् सहस्रा षष्टिः वीरासः अधि षट् दुवःऽयु विश्वा इत् इंद्रस्य वीर्या कृतानि ॥१४॥ इंद्रेण एते तृत्सवः वेविषाणाः आपः न सृष्टाः अधवंत नीचीः दुःऽमित्रासः प्रकलऽवित् मिमानाः जहुः विश्वानि भोजना सुऽदासे ॥१५॥२६॥ अर्धं वीरस्य शृतऽपां अनिंद्रं परा शर्धंतं नुनुदे अभि क्षां इंद्रः मन्युं मन्युऽम्यः मिमाय भेजे पथः वर्तनिं पत्यमानः ॥१६॥ आध्रेण चित् तत् ऊं इति एकं चकार सिंह्यं चित् पेत्वेन जघान अव स्रक्तीः वेश्या अवृश्चत् इंद्रः प्र अयच्छत् विश्वा भोजना सुऽदासे ॥१७॥ शश्वंतः हि शत्रवः ररधुः ते भेदस्य चित् शर्धतः विंद रंधिं मर्तान् एनः स्तुवतः यः कृणोति तिग्मं तस्मिन् नि जहि वज्रं इंद्र ॥१८॥ आवत् इंद्रं यमुना तृत्सवः च प्र अत्र भेदं सर्वऽताता मुषायत् अजासः च शिग्रवः यक्षवः च बलिं शीर्षाणि जभ्रुः अश्व्यानि ॥१९॥ न ते इंद्र सुऽमतयः न रायः सम्ऽचक्षे पूर्वाः उषसः न नूत्नाः देवकं चित् मान्यमानं जघंथ अव त्मना बृहतः शंबरं भेत्

॥२०॥२७॥ प्र ये गृहादमंमदुस्त्वाया पराशरः शतयातुर्वसिष्ठः। न ते भोजस्य सख्यं मृषंताधा सूरिभ्यः सुदिना व्युच्छान्॥२१॥ द्वे नप्तुर्देववतः शते गोर्द्वा रथा वधूमंता सुदासः। अर्हन्नग्ने पैजवनस्य दानं होतेव सद्म पर्येमि रेभन्॥२२॥ चत्वारो मा पैजवनस्य दानाः स्मद्दिष्टयः कृशनिनो निरेके। ऋज्रासो मा पृथिविष्ठाः सुदासस्तोकं तोकाय श्रवसे वहंति॥२३॥ यस्य श्रवो रोदसी अंतरुर्वी शीर्ष्णेशीर्ष्णे विबभाजा विभक्ता। सप्तेदिंद्रं न स्रवतो गृणंति नि युध्यामधिमशिशादभीके॥२४॥ इमं नरो मरुतः सश्चतानु दिवोदासं न पितरं सुदासः। अविष्टना पैजवनस्य केतं दूणाशं क्षत्रमजरं दुवोयु॥२५॥२८॥

॥ १९ ॥ १-११ वसिष्ठः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१९॥ यस्तिग्मशृंगो वृषभो न भीम एकः कृष्टीश्च्यावयति प्र विश्वाः। यः शश्वतो अदाशुषो गयस्य प्रयंतासि सुष्वितराय वेदः॥१॥ त्वं ह त्यदिंद्र कुत्समावः शुश्रूषमाणस्तन्वा समर्ये। दासं यच्छुष्णं कुयवं न्यस्मा अरंधय आर्जुनेयाय शिक्षन्॥२॥ त्वं धृष्णो धृषता वीतहव्यं प्रावो विश्वाभिरूतिभिः सुदासं। प्र पौरुकुत्सिं त्रसदस्युमावः क्षेत्रसाता वृत्रहत्येषु पूरुं॥३॥ त्वं नृभिर्नृमणो देववीतौ भूरीणि वृत्रा हर्यश्व हंसि। त्वं नि दस्युं चुमुरिं धुनिं चास्वापयो दभीतये सुहंतु॥४॥ तव च्यौत्नानि वज्रहस्त तानि नव यत्पुरो नवतिं च सद्यः। निवेशने शततमाविवेषीरहन् च वृत्रं नमुचिमुताहन्॥५॥२९॥ सना ता त इंद्र भोजनानि रातहव्याय दाशुषे सुदासे। वृष्णे ते हरी वृषणा युनज्मि व्यंतु ब्रह्माणि पुरु-

॥२०॥२७॥ प्र ये गृहात् अममदुः त्वाऽया पराऽशरः शतऽयातुः वसिष्ठः न ते भोजस्य सख्यं मृषंत अध सूरिऽभ्यः सुऽदिना वि उच्छान् ॥२१॥ द्वे' नप्तुः देवऽवतः शते' गोः द्वा रथा वधूऽमंता सुऽदासः अर्हन् अग्ने पैजऽवनस्य दानं होताऽइव सद्म परि एमि रेभन् ॥२२॥ चत्वारः मा पैजऽवनस्य दानाः स्मत्ऽदिष्टयः कृशनिनः निऽरेके ऋज्रासः मा पृथिविऽस्थाः सुऽदासः तोकं तोकाय श्रवसे वहंति ॥२३॥ यस्य श्रवः रोदसी' अंतः उर्वी' शीर्ष्णेऽशीर्ष्णे विऽबभाज विऽभक्ता सप्त इत् इंद्रं न स्रवतः गृणंति नि युध्यामधिं अशिशात् अभीके ॥२४॥ इमं नरः मरुतः सश्चत अनु दिवःऽदासं न पितरं सुऽदासः अविष्टन पैजऽवनस्य केतं दुःऽनशं क्षत्रं अजरं दुवःऽयु ॥२५॥२८॥

॥१९॥ यः तिग्मऽशृंगः वृषभः न भीमः एकः कृष्टीः च्यवयति प्र विश्वाः यः शश्वतः अदाशुषः गयस्य प्रऽयंता असि सुस्विऽतराय वेदः ॥१॥ त्वं ह त्यत् इंद्र कुत्सं आवः शुश्रूषमाणः तन्वा सऽमर्ये दासं यत् शुष्णं कुयवं नि अस्मै अरंधयः आर्जुनेयाय शिक्षन् ॥२॥ त्वं धृष्णो' धृषता वीतऽहव्यं प्र आवः विश्वाभिः ऊतिऽभिः सुऽदासं प्र पौरुऽकुत्सिं त्रसदस्युं आवः क्षेत्रऽसाता वृत्रऽहत्येषु पूरुं ॥३॥ त्वं नृऽभिः नृऽमनः देवऽवीतौ भूरीणि वृत्रा हरिऽअश्व हंसि त्वं नि दस्युं चुमुरिं धुनिं च अस्वापयः दभीतये सुऽहंतु ॥४॥ तव च्यौत्नानि वज्रऽहस्त तानि नव यत् पुरः नवतिं च सद्यः निऽवेशने शतऽतमा अविवेषीः अहन् च वृत्रं नमुचिं उत अहन् ॥५॥२९॥ सना ता ते इंद्र भोजनानि रातऽहव्याय दाशुषे सुऽदासे वृष्णो' ते हरी' वृषणा युनज्मि व्यंतु ब्रह्माणि पुरु-

शाक॒ वाजैं॥६॥ मा तें॑ अ॒स्यां स॑हसाव॒न्परि॑ष्टाव॒घाय॑ भूम हरि-
वः परा॒दै। त्राय॑स्व नोऽवृ॒केभि॒र्वरू॑थै॒स्तव॑ प्रि॒यासः॑ सू॒रिषु॑ स्याम
॥७॥ प्रि॒यास॒ इत्ते॑ मघवन्न॒भिष्टौ॒ नरो॑ मदेम शर॒णे सखा॑यः। नि
तु॒र्वशं॒ नि याद्वं॑ शिशीह्यतिथि॒ग्वाय॒ शंस्यं॑ करि॒ष्यन् ॥८॥ स॒द्य-
श्चि॒न्नु ते॑ मघवन्न॒भिष्टौ॒ नरः॑ शंसन्त्युक्थ॒शास॑ उ॒क्था। ये ते॒ हवे॑-
भि॒र्वि प॒णीँरदा॑श॒न्नस्मान्वृ॑णीष्व॒ युज्या॑य॒ तस्मै॑ ॥९॥ ए॒ते स्तोमा॑
न॒रां नृ॑तम॒ तुभ्य॑मस्म॒द्र्य॑ञ्चो॒ दद॑तो म॒घानि॑। तेषा॑मिन्द्र वृत्र॒हत्ये॑
शि॒वो भूः॒ सखा॑ च॒ शूरो॑ऽवि॒ता च॑ नृ॒णाम् ॥१०॥ नू इ॑न्द्र शूर॒ स्तव॑-
मान ऊ॒ती ब्रह्म॑जूतस्त॒न्वा॑ वावृधस्व। उप॑ नो॒ वाजा॑न्मिमीह्यु॒प
स्तीन्यू॒यं पा॑त स्व॒स्तिभिः॒ सदा॑ नः ॥११॥३०॥२॥

॥२०॥ १-१० वसिष्ठः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥२०॥ उ॒ग्रो ज॑ज्ञे वी॒र्या॑य स्व॒धावा॒ञ्चक्रि॒रपो॒ नर्यो॒ यत्क॑-
रि॒ष्यन्। जग्मि॒र्युवा॑ नृ॒षद॑न॒मवो॑भिस्त्रा॒ता न॒ इन्द्र॒ एन॑सो
म॒हश्चि॑त् ॥१॥ हन्ता॑ वृ॒त्रमिन्द्रः॒ शूशु॑वानः॒ प्रावी॒न्नु वी॒रो ज॑रि-
ता॒रमू॒ती। कर्ता॑ सु॒दासे॒ अह॒ वा उ॑ लो॒कं दाता॒ वसु॒ मुहु॒रा
दा॒शुषे॑ भूत् ॥२॥ यु॒ध्मो अ॑न॒र्वा ख॑ज॒कृत्स॒मद्वा॒ शूरः॑ सत्रा॒षाड्
ज॒नुषे॑मषा॑ळ्हः। व्या॑स॒ इन्द्रः॒ पृत॑नाः॒ स्वोजा॒ अधा॒ विश्वं॑
शत्रू॒यन्तं॑ जघान ॥३॥ उ॒भे चि॑दिन्द्र॒ रोद॑सी महि॒त्वा प॑प्राथ॒
तवि॑षीभिस्तुविष्मः। नि वज्र॒मिन्द्रो॒ हरि॑वा॒न्मिमि॑क्ष॒न्त्सम॑-
न्धसा॒ मदे॑षु॒ वा उ॑वोच ॥४॥ वृषा॑ जजान॒ वृष॑णं॒ रणा॑य॒ तमु॑
चि॒न्नारी॒ नर्यं॑ ससूव। प्र यः से॑ना॒नीरध॒ नृभ्यो॒ अस्ती॒नः सत्वा॑
ग॒वेष॑णः॒ स धृ॒ष्णुः ॥५॥१॥ नू चि॒त्स भ्रे॑षते॒ जनो॒ न रे॑षन्मनो॒
यो अ॑स्य घो॒रमा॒विवा॑सात्। य॒ज्ञैर्य इन्द्रे॒ दध॑ते॒ दुवां॑सि॒ क्षय॒त्स

ऽशाक् वाजं॑ ॥ ६ ॥ मा ते॒ अ॒स्यां स॒ह॒सा॒ऽवन् परि॑ष्टौ अ॒घाय॑ भूम॒ हरि॒ऽवः॒ प॒रा॒ऽदै वा॑र्यस्व नः॒ अ॒वृ॒केभिः॑ वरू॑थैः तव॑ प्रि॒यासः॑ सू॒रिषु॑ स्याम॒ ॥ ७ ॥ प्रि॒यासः॑ इत् ते॒ म॒घ॒ऽव॒न् अ॒भिष्टौ॑ नरः॑ म॒दे॒म॒ श॒र॒णे सखा॑यः नि तु॒र्वशं॑ नि याद्वं॑ शि॒शी॒हि॒ अ॒ति॒थि॒ऽग्वाय॑ शंस्यं॑ क॒रि॒ष्यन् ॥ ८ ॥ स॒द्यः चि॒त् नु ते॒ म॒घ॒ऽव॒न् अ॒भिष्टौ॑ नरः॑ शं॒सं॒ति॒ उ॒क्थ॒ऽशासः॑ उ॒क्था ये ते॒ हवे॑भिः वि प॒णीन् अदा॑शन् अ॒स्मान् वृ॒णी॒ष्व॒ यु॒ज्या॑य तस्मै॑ ॥ ९ ॥ ए॒ते स्तोमाः॑ न॒रां नृ॒ऽत॒म॒ तुभ्यं॑ अ॒स्म॒द्र्यं॑चः ददं॑तः म॒घानि॑ तेषां॑ इं॒द्र॒ वृ॒त्र॒ऽहत्ये॑ शि॒वः॒ भूः॒ सखा॑ च॒ शूरः॑ अ॒वि॒ता च॒ नृ॒णां ॥ १० ॥ नु इं॒द्र॒ शूर॒ स्तव॑मानः ऊ॒ती ब्रह्म॑ऽजूतः त॒न्वा॑ व॒वृ॒ध॒स्व॒ उप॑ नः॒ वाजा॑न् मि॒मी॒हि॒ उप॑ स्तीन् यू॒यं पा॒त॒ स्व॒स्तिऽभिः॑ सदा॑ नः॒ ॥ ११ ॥ ३० ॥ २ ॥

॥ २० ॥ उ॒ग्रः ज॒ज्ञे॒ वी॒र्या॑य स्व॒धाऽवा॑न् चक्रिः॑ अपः॑ नर्यः॑ यत् क॒रि॒ष्यन् जग्मिः॑ युवा॑ नृ॒ऽसद॑नं अवः॑ऽभिः त्रा॒ता नः॒ इंद्रः॑ एन॑सः म॒हः चि॒त् ॥ १ ॥ हंता॑ वृ॒त्रं इंद्रः॑ शूशु॑वानः प्र आ॒वी॒त् नु वी॒रः ज॒रि॒तारं॑ ऊ॒ती कर्ता॑ सु॒ऽदासे॑ अह॑ वै ऊं॒ लो॒कं दाता॑ वसु॑ मुहुः॑ आ दा॒शुषे॑ भू॒त् ॥ २ ॥ यु॒ध्मः अ॒न॒र्वा ख॒ज॒ऽकृ॒त् स॒मत्ऽवा॑ शूरः॑ स॒त्रा॒षाट् ज॒नुषा॑ ई॒म् अषा॑ळ्हः वि आ॒से॒ इंद्रः॑ पृत॑नाः सु॒ऽओजाः॑ अध॑ विश्वं॑ श॒त्रु॒ऽयंतं॑ ज॒घा॒न॒ ॥ ३ ॥ उ॒भे॒ चि॒त् इं॒द्र॒ रोद॑सी॒ म॒हि॒ऽत्वा आ प॒प्रा॒थ॒ तवि॑षीभिः तु॒वि॒ष्मः॒ नि वज्रं॑ इंद्रः॑ हरि॑ऽवान् मिमि॑क्षन् सं अंध॑सा मदे॑षु वै उ॒वो॒च॒ ॥ ४ ॥ वृषा॑ ज॒जा॒न॒ वृष॑णं रणा॑य तं ऊं॒ चि॒त् नारीं॑ नर्यं॑ स॒सू॒व॒ प्र यः से॒ना॒ऽनीः अध॑ नृ॒ऽभ्यः॑ अस्ति॑ इ॒नः सत्वा॑ गो॒ऽए॒ष॑णः सः धृ॒ष्णुः ॥ ५ ॥ १ ॥ नु चि॒त् सः भ्रे॒ष॒ते॒ जनः॑ न रे॒ष॒त् मनः॑ यः अ॒स्य॒ घो॒रं आ॒ऽविवा॑सात् य॒ज्ञैः यः इंद्रे॑ दध॑ते दुवां॑सि क्षय॑त् सः

राय ऋतपा ऋतेजाः ॥६॥ यदिंद्र पूर्वो अपराय शिक्षन्नयज्ज्या-
यान्कनीयसो देष्णं। अमृत इत्पर्यासीत दूरमा चित्र चित्र्यं भरा
रयिं नः ॥७॥ यस्त इंद्र प्रियो जनो ददाशदसन्निरेके अद्रिवः सखा
ते। वयं ते अस्यां सुमतौ चनिष्ठाः स्याम वरूथे अघ्नतो नृपीतौ
॥८॥ एष स्तोमो अचिक्रदद्वृषा त उत स्तामुर्मघवन्नक्रपिष्ट। रा-
यस्कामो जरितारं त आगन्त्वमंग शक्र वस्व आ शको नः ॥९॥
स न इंद्र त्वयताया इषे धास्त्मना च ये मघवानो जुनंति। वस्वी
षु ते जरित्रे अस्तु शक्तिर्यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥१०॥२॥

॥ २१ ॥ १-१० वसिष्ठः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥२१॥ असावि देवं गोऋजीकमंधो न्यस्मिन्निंद्रो जनु-
षेमुवोच। बोधामसि त्वा हर्यश्व यज्ञैर्बोधा नः स्तोममंधसो
मदेषु ॥१॥ प्र यंति यज्ञं विपयंति बर्हिः सोममादो विदथे
दुध्रवाचः। न्यु भ्रियंते यशसो गृभादा दूरउपब्दो वृषणो
नृषाचः ॥२॥ त्वमिंद्र स्रवितवा अपस्कः परिष्ठिता अहिना
शूर पूर्वीः। त्वद्वावक्रे रथ्यो३न धेना रेजंते विश्वा कृत्रिमाणि
भीषा ॥३॥ भीमो विवेषायुधेभिरेषामपांसि विश्वा नर्याणि
विद्वान्। इंद्रः पुरो जर्हृषाणो वि दूधोद्वि वज्रहस्तो महिना
जघान ॥४॥ न यातव इंद्र जूजुवुर्नो न वंदना शविष्ठ वेद्याभिः।
स शर्धदर्यो विषुणस्य जंतोर्मा शिश्नदेवा अपि गुर्ऋतं नः
॥५॥३॥ अभि क्रत्वेंद्र भूरध ज्मन्न ते विव्यङ्महिमानं रजांसि।
स्वेना हि वृत्रं शवसा जघंथ न शत्रुरंतं विविदद्युधा ते ॥६॥
देवाश्चित्ते असुर्याय पूर्वेऽनु क्षत्राय ममिरे सहांसि। इंद्रो
मघानि दयते विषह्येंद्रं वाजस्य जोहुवंत सातौ ॥७॥ कीरि-

राये ऋतऽपाः ऋतेऽजाः ॥६॥ यत् इंद्र पूर्वः अपराय शिक्षन् अ-
यत् ज्यायान् कनीयसः देष्णं अमृतः इत् परि आसीत दूरं आ चित्र
चित्र्यं भर रयिं नः ॥७॥ यः ते इंद्र प्रियः जनः ददाशत् असत् नि-
रेके अद्रिऽवः सखा ते वयं ते अस्यां सुऽमतौ चनिष्ठाः स्याम व-
रूथे अघ्नतः नृऽपीतौ ॥८॥ एषः स्तोमः अचिक्रदत् वृषा ते उत
स्तामुः मघऽवन् अक्रपिष्ट रायः कामः जरितारं ते आ अगन् त्वं
अंग शक्र वस्वः आ शकः नः ॥९॥ सः नः इंद्र त्वऽयताये इषे धाः
त्मना च ये मघऽवानः जुनंति वस्वी सु ते जरित्रे अस्तु शक्तिः यूयं
पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥१०॥२॥

॥२१॥ असावि देवं गोऽऋजीकं अंधः नि अस्मिन् इंद्रः ज-
नुषा ईं उवोच बोधामसि त्वा हरिऽअश्व यज्ञैः बोध नः स्तोमं अं-
धसः मदेषु ॥१॥ प्र यंति यज्ञं विपयंति बर्हिः सोमऽमादः विदथे
दुध्रऽवाचः नि ऊं भ्रियंते यशसः गृभात् आ दूरेऽउपब्दः वृषणः
नृऽसाचः ॥२॥ त्वं इंद्र स्रवितवै अपः कः॰ परिऽस्थिताः अहिना
शूर पूर्वीः त्वत् वावक्रे रथ्यः न धेनाः रेजंते विश्वा कृत्रिमाणि भी-
षा ॥३॥ भीमः विवेष आयुधेभिः एषां अपांसि विश्वा नर्याणि
विद्वान् इंद्रः पुरः जर्हृषाणः वि दूधोत् वि वज्रऽहस्तः महिना ज-
घान ॥४॥ न यातवः इंद्र जूजुवुः नः न वंदना शविष्ठ वेद्याभिः सः
शर्धत् अर्यः विषुणस्य जंतोः मा शिश्नऽदेवाः अपि गुः ऋतं नः
॥५॥३॥ अभि क्रत्वा इंद्र भूः अध ज्मन् न ते विव्यक् महिमानं र-
जांसि स्वेन हि वृत्रं शवसा जघंथ न शत्रुः अंतं विविदत् युधा ते
॥६॥ देवाः चित् ते असुर्याय पूर्वे अनु क्षत्राय ममिरे सहांसि इंद्रः
मघानि दयते विऽसह्य इंद्रं वाजस्य जोहुवंत सातौ ॥७॥ कीरिः

श्विद्धि त्वामवसे जुहावेशानमिंद्र सौभगस्य भूरेः। अवो बभूथ शतमूते अस्मे अभिक्षत्तुस्त्वावतो वरूता ॥ ८॥ सखायस्त इंद्र विश्वहं स्याम नमोवृधासो महिना तरुत्र। वन्वंतु स्मा तेऽवसा समीकेऽभीतिमर्यो वनुषां शवांसि ॥ ९॥ स न इंद्र त्वयताया इषे धास्त्मनां च ये मघवानो जुनंति। वस्वी षु ते जरित्रे अस्तु शक्तिर्यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥ १० ॥ ४ ॥

॥ २२ ॥ १–९ वसिष्ठः ॥ इंद्रः ॥ १–८ विराट् । ९ त्रिष्टुप् ॥

॥ २२ ॥ पिबा सोममिंद्र मंदतु त्वा यं ते सुषाव हर्यश्वाद्रिः। सोतुर्बाहुभ्यां सुयतो नार्वा ॥ १ ॥ यस्ते मदो युज्यश्चारुरस्ति येन वृत्राणि हर्यश्व हंसि। स त्वामिंद्र प्रभूवसो ममत्तु ॥ २ ॥ बोधा सु मे मघवन्वाचमेमां यां ते वसिष्ठो अर्चति प्रशस्तिं। इमा ब्रह्म सधमादे जुषस्व ॥ ३ ॥ श्रुधी हवं विपिपानस्याद्रेर्बोधा विप्रस्यार्चतो मनीषां। कृष्वा दुवांस्यंतमा सचेमा ॥ ४ ॥ न ते गिरो अपि मृष्ये तुरस्य न सुष्टुतिमसुर्यस्य विद्वान्। सदा ते नाम स्वयशो विवक्मि ॥ ५ ॥ ५ ॥ भूरि हि ते सवना मानुषेषु भूरि मनीषी हवते त्वामित्। मारे अस्मन्मघवञ्ज्योक्कः ॥ ६ ॥ तुभ्येदिमा सवना शूर विश्वा तुभ्यं ब्रह्माणि वर्धना कृणोमि। त्वं नृभिर्हव्यो विश्वधासि ॥ ७ ॥ नू चिन्नु ते मन्यमानस्य दस्मो-दश्नुवंति महिमानमुग्र। न वीर्यमिंद्र ते न राधः ॥ ८ ॥ ये च पूर्व ऋषयो ये च नूत्ना इंद्र ब्रह्माणि जनयंत विप्राः। अस्मे ते संतु सख्या शिवानि यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥ ९ ॥ ६ ॥

॥ २३ ॥ १–६ वसिष्ठः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥ २३ ॥ उदु ब्रह्माण्यैरत श्रवस्येंद्रं समर्ये महया वसिष्ठ।

चित् हि त्वां अवसे जुहाव ईशानं इंद्र सौभगस्य भूरेः अवः बभूथ शतंऽऊते अस्मे' अभिऽक्षत्तुः त्वाऽवतः वरूता ॥ ८ ॥ सखायः ते इंद्र विश्वहं स्याम नमःऽवृधासः महिना तरुत्र वन्वंतु स्म ते अवसा संऽईके अभिऽईतिं अर्यः वनुषां शवांसि ॥ ९ ॥ सः नः इंद्र त्वऽयताये इषे धाः त्मना च ये मघऽवानः जुनंति वस्वीं सु ते जरित्रे अस्तु शक्तिः यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥ १० ॥ ४ ॥

॥ २२ ॥ पिब सोमं इंद्र मंदतु त्वा यं ते सुसाव हरिऽअश्व अद्रिः सोतुः बाहुऽभ्यां सुऽयतः न अर्वा ॥ १ ॥ यः ते मदः युज्यः चारुः अस्ति येन वृत्राणि हरिऽअश्व हंसि सः त्वां इंद्र प्रभुऽवसो॰ ममत्तु ॥ २ ॥ बोध सु मे मघऽवन् वाचं आ इमां यां ते वसिष्ठः अर्चति प्रऽशस्तिं इमा ब्रह्म सधऽमादे जुषस्व ॥ ३ ॥ श्रुधि हवं विऽपिपानस्य अद्रेः बोध विप्रस्य अर्चतः मनीषां कृष्व दुवांसि अंतमा सचा इमा ॥ ४ ॥ न ते गिरः अपि मृष्ये तुरस्य न सुऽस्तुतिं असुर्यस्य विद्वान् सदा ते नाम स्वऽयशः विवक्मि ॥ ५ ॥ भूरि हि ते सवना मानुषेषु भूरि मनीषी हवते त्वां इत् मा आरे अस्मत् मघऽवन् ज्योक् कः॰ ॥ ६ ॥ तुभ्य इत् इमा सवना शूर विश्वा तुभ्यं ब्रह्माणि वर्धना कृणोमि त्वं नृऽभिः हव्यः विश्वधा असि ॥ ७ ॥ नु चित् नु ते मन्यमानस्य दस्म उत् अश्नुवंति महिमानं उग्र न वीर्यं इंद्र ते न राधः ॥ ८ ॥ ये च पूर्वे ऋषयः ये च नूत्नाः इंद्र ब्रह्माणि जनयंत विप्राः अस्मे' ते संतु सख्या शिवानि यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥ ९ ॥ ६ ॥

॥ २३ ॥ उत् ऊं' ब्रह्माणि ऐरत श्रवस्या इंद्रं सऽमर्ये महय वसिष्ठ

आ यो विश्वा॑नि॒ शव॑सा त॒तानो॑प॒श्रोता॑ म॒ ईव॑तो॒ वचां॑सि ॥१॥ अया॑मि॒ घोष॑ इंद्र दे॒वजा॑मिरिर॒ज्यंत॒ यच्छु॒रुधो॒ विवा॑चि। न॒हि स्वमायु॑श्चिकि॒ते जने॑षु॒ तानीदंहां॒स्यति॑ प॒र्ष्यस्मान् ॥२॥ यु॒जे रथं॑ ग॒वेष॑णं॒ हरि॑भ्या॒मुप॒ ब्रह्मा॑णि जुजुषा॒णम॑स्थुः। वि बा॑धिष्ट॒ स्य रोद॑सी महि॒त्वेंद्रो॑ वृ॒त्राण्य॑प्र॒ती ज॑घ॒न्वान् ॥३॥ आप॑श्चित्पिप्युः स्त॒र्यो॒३॒॑ न गावो॒ नक्ष॑न्नृ॒तं ज॑रि॒तार॑स्त इंद्र। या॒हि वा॒युर्न नि॒युतो॑ नो॒ अच्छा॒ त्वं हि धी॒भिर्दय॑से॒ वि वाजा॑न् ॥४॥ ते त्वा॒ मदा॑ इंद्र मादयंतु शु॒ष्मिणं॑ तुवि॒राध॑सं जरि॒त्रे। एको॑ देव॒त्रा दय॑से॒ हि मर्ता॑न॒स्मिञ्छू॑र॒ सव॑ने मादयस्व ॥५॥ ए॒वेदिंद्रं॒ वृष॑णं॒ वज्र॑बाहुं॒ वसि॑ष्ठासो अ॒भ्य॑र्चत्य॒र्कैः। स नः॑ स्तु॒तो वी॒रव॑त्पातु॒ गोम॑द्यू॒यं पा॑त स्व॒स्तिभिः॒ सदा॑ नः ॥६॥७॥

॥ २४ ॥ १–६ वसिष्ठः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥२४॥ योनि॑ष्ट इंद्र॒ सद॑ने अकारि॒ तमा नृभिः॑ पुरुहूत॒ प्र या॑हि। असो॒ यथा॑ नोऽवि॒ता वृ॒धे च॒ ददो॒ वसू॑नि म॒मद॑श्च॒ सोमैः॑ ॥१॥ गृ॒भी॒तं ते॒ मन॑ इंद्र द्वि॒बर्हाः॑ सु॒तः सोमः॒ परि॑षिक्ता॒ मधू॑नि। विसृ॑ष्टधेना भरते सुवृ॒क्तिरि॒यमिंद्रं॒ जोहु॑वती मनी॒षा ॥२॥ आ नो॑ दि॒व आ पृ॑थि॒व्या ऋ॑जीषिन्नि॒दं ब॒र्हिः सो॑म॒पेया॑य याहि। वहं॑तु त्वा॒ हर॑यो म॒द्र्यं॑चमांगू॒षमच्छा॑ त॒वसं॒ मदा॑य ॥३॥ आ नो॒ विश्वा॑भिरू॒तिभिः॑ स॒जोषा॒ ब्रह्म॑ जुषा॒णो ह॑र्यश्व याहि। वरी॑वृज॒त्स्थवि॑रेभिः सुशिप्रा॒स्मे दध॒द्वृष॑णं॒ शुष्म॑मिंद्र ॥४॥ ए॒ष स्तोमो॑ म॒ह उ॒ग्राय॒ वाहे॑ धु॒री॒३॒॑वात्यो॒ न वा॒जय॑न्नधायि। इंद्र॑ त्वा॒यम॒र्क ई॑ट्टे॒ वसू॑नां दि॒वी॑व॒ द्यामधि॑ नः॒ श्रोम॑तं धाः ॥५॥ ए॒वा न॑ इंद्र॒ वार्य॑स्य पूर्धि॒ प्र ते॑ म॒हीं सु॑म॒तिं वे॑विदाम। इ॒षं

आ यः विश्वानि शवसा ततान उपऽश्रोता मे ईवतः वचांसि ॥१॥ अयामि घोषः इंद्र देवऽजामिः इरज्यंत यत् शुरुधः विऽवाचि नहि स्वं आयुः चिकिते जनेषु तानि इत् अंहांसि अति पर्षि अस्मान् ॥२॥ युजे रथं गोऽएषणं हरिऽभ्यां उप ब्रह्माणि जुजुषाणं अस्थुः वि बाधिष्ट स्यः रोदसी' महिऽत्वा इंद्रः वृत्राणि अप्रति जघन्वान् ॥३॥ आपः चित् पिप्युः स्तर्यः न गावः नक्षन् ऋतं जरितारः ते इंद्र याहि वायुः न निऽयुतः नः अच्छ त्वं हि धीभिः दयसे वि वाजान् ॥४॥ ते त्वा मदाः इंद्र मादयंतु शुष्मिणं तुविऽराधसं जरित्रे एकः देवऽत्रा दयसे हि मर्तान् अस्मिन् शूर सवने मादयस्व ॥५॥ एव इत् इंद्रं वृषणं वज्रऽबाहुं वसिष्ठासः अभि अर्चंति अर्कैः सः नः स्तुतः वीरऽवत् पातु गोऽमत् यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥६॥७॥

॥२४॥ योनिः ते इंद्र सदने अकारि तं आ नृऽभिः पुरुऽहूत प्र याहि असः यथा नः अविता वृधे च ददः वसूनि ममदः च सोमैः ॥१॥ गृभीतं ते मनः इंद्र द्विऽबर्हाः सुतः सोमः परिऽसिक्ता मधूनि विसृष्टऽधेना भरते सुऽवृक्तिः इयं इंद्रं जोहुवती मनीषा ॥२॥ आ नः दिवः आ पृथिव्याः ऋजीषिन् इदं बर्हिः सोमऽपेयाय याहि वहंतु त्वा हरयः मद्र्यंचं आंगूषं अच्छ तवसं मदाय ॥३॥ आ नः विश्वाभिः ऊतिऽभिः सऽजोषाः ब्रह्म जुषाणः हरिऽअश्व याहि वरीवृजत् स्थविरेभिः सुऽशिप्र अस्मे' दधत् वृषणं शुष्मं इंद्र ॥४॥ एषः स्तोमः महे उग्राय वाहे धुरिऽइव अत्यः न वाजयन् अधायि इंद्र त्वा अयं अर्कः ईट्टे वसूनां दिविऽइव द्यां अधि नः श्रोमतं धाः ॥५॥ एव नः इंद्र वार्यस्य पूर्धि प्र ते महीं सुऽमतिं वेविदाम इषं

पिन्व मघवद्भ्यः सुवीरां यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥ ६ ॥ ८ ॥

॥ २५ ॥ १–६ वसिष्ठः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥ २५ ॥ आ ते मह इंद्रोत्युग्र समन्यवो यत्समरंत सेनाः। पताति दिद्युन्नर्यस्य बाह्वोर्मा ते मनो विष्वद्र्य१ग्वि चारीत् ॥ १ ॥ नि दुर्ग इंद्र श्नथिह्यमित्रानभि ये नो मर्तासो अमंति। आरे तं शंसं कृणुहि निनित्सोरा नो भर संभरणं वसूनां ॥ २ ॥ शतं ते शिप्रिन्नूतयः सुदासे सहस्रं शंसा उत रातिरस्तु। जहि वधर्वनुषो मर्त्यस्यास्मे द्युम्नमधि रत्नं च धेहि ॥ ३ ॥ त्वावतो हींद्र क्रत्वे अस्मि त्वावतोऽवितुः शूर रातौ। विश्वेदहानि तविषीव उग्रँ ओकः कृणुष्व हरिवो न मर्धीः ॥ ४ ॥ कुत्सा एते हर्यश्वाय शूषमिंद्रे सहो देवजूतमियानाः। सत्रा कृधि सुहना शूर वृत्रा वयं तरुत्राः सनुयाम वाजं ॥ ५ ॥ एवा न इंद्र वार्यस्य पूर्धि प्र ते महीं सुमतिं वेविदाम। इषं पिन्व मघवद्भ्यः सुवीरां यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥ ६ ॥ ९ ॥

॥ २६ ॥ १–५ वसिष्ठः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥ २६ ॥ न सोम इंद्रमसुतो ममाद नाब्रह्माणो मघवानं सुतासः। तस्मा उक्थं जनये यज्जुजोषन्नृवन्नवीयः शृणवद्यथा नः ॥ १ ॥ उक्थउक्थे सोम इंद्रं ममाद नीथेनीथे मघवानं सुतासः। यदीं सबाधः पितरं न पुत्राः समानदक्षा अवसे हवंते ॥ २ ॥ चकार ता कृणवन्नूनमन्या यानि ब्रुवंति वेधसः सुतेषु। जनीरिव पतिरेकः समानो नि मामृजे पुर इंद्रः सु सर्वाः ॥ ३ ॥ एवा तमाहुरुत शृण्व इंद्र एको विभक्ता तरणिर्म-

पिन्व मघवत्ऽभ्यः सुऽवीराँ यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥६॥८॥

॥२५॥ आ ते महः इंद्र ऊती उग्र सऽमन्यवः यत् संऽअरंत सेनाः पताति दिद्युत् नर्यस्य बाह्वोः मा ते मनः विष्वद्र्यक् वि चारीत् ॥१॥ नि दुःऽगे इंद्र श्नथिहि अमित्रान् अभि ये नः मर्तासः अमंति आरे तं शंसं कृणुहि निनित्सोः आ नः भर संऽभरणं वसूनां ॥२॥ शतं ते शिप्रिन् ऊतयः सुऽदासे सहस्रं शंसाः उत रातिः अस्तु जहि वधः वनुषः मर्त्यस्य अस्मे इति द्युम्नं अधि रत्नं च धेहि ॥३॥ त्वाऽवतः हि इंद्र क्रत्वे अस्मि त्वाऽवतः अवितुः शूर रातौ विश्वा इत् अहानि तविषीऽवः उग्र ओकः कृणुष्व हरिऽवः न मर्धीः ॥४॥ कुत्साः एते हरिऽअश्वाय शूषं इंद्रे सहः देवऽजूतं इयानाः सत्रा कृधि सुऽहना शूर वृत्रा वयं तरुत्राः सनुयाम वाजं ॥५॥ एव नः इंद्र वार्यस्य पूर्धि प्र ते महीं सुऽमतिं वेविदाम इषं पिन्व मघवत्ऽभ्यः सुऽवीराँ यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥६॥९॥

॥२६॥ न सोमः इंद्रं असुतः ममाद न अब्रह्माणः मघऽवानं सुतासः तस्मै उक्थं जनये यत् जुजोषत् नृऽवत् नवीयः शृणवत् यथा नः ॥१॥ उक्थेऽउक्थे सोमः इंद्रं ममाद नीथेऽनीथे मघऽवानं सुतासः यत् ईं सऽबाधः पितरं न पुत्राः समानऽदक्षाः अवसे हवंते ॥२॥ चकार ता कृणवत् नूनं अन्या यानि ब्रुवंति वेधसः सुतेषु जनीःऽइव पतिः एकः समानः नि मामृजे पुरः इंद्रः सु सर्वाः ॥३॥ एव तं आहुः उत शृण्वे इंद्रः एकः विऽभक्ता तरणिः

घानां। मिथस्तुर ऊतयो यस्य पूर्वीरस्मे भद्राणि सश्चत प्रियाणि॥४॥ एवा वसिष्ठ इंद्रमूतये नृन्कृष्टीनां वृषभं सुते गृणाति। सहस्रिण उप नो माहि वाजान्यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः॥५॥१०॥

॥२७॥ १-५ वसिष्ठः॥ इंद्रः॥ त्रिष्टुप्॥

॥२७॥ इंद्रं नरो नेमधिता हवंते यत्पार्या युनजंते धियस्ताः। शूरो नृषाता शवसश्चकान आ गोमति व्रजे भजा त्वं नः॥१॥ य इंद्र शुष्मो मघवन्ते अस्ति शिक्षा सखिभ्यः पुरुहूत नृभ्यः। त्वं हि दृळ्हा मघवन्विचेता अपा वृधि परिवृतं न राधः॥२॥ इंद्रो राजा जगतश्चर्षणीनामधि क्षमि विषुरूपं यदस्ति। ततो ददाति दाशुषे वसूनि चोदद्राध उपस्तुतश्चिदर्वाक्॥३॥ नू चिन्न इंद्रो मघवा सहूती दानो वाजं नि यमते न ऊती। अनूना यस्य दक्षिणा पीपाय वामं नृभ्यो अभिवीता सखिभ्यः॥४॥ नू इंद्र राये वरिवस्कृधी न आ ते मनो ववृत्याम मघाय। गोमदश्वावद्रथवद्व्यंतो यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः॥५॥११॥

॥२८॥ १-५ वसिष्ठः॥ इंद्रः॥ त्रिष्टुप्॥

॥२८॥ ब्रह्मा ण इंद्रोप याहि विद्वानर्वाञ्चस्ते हरयः संतु युक्ताः। विश्वे चिद्धि त्वा विहवंत मर्ता अस्माकमिच्छृणुहि विश्वमिन्व॥१॥ हवं त इंद्र महिमा व्यानड् ब्रह्म यत्पासि शवसिन्नृषीणां। आ यद्वज्रं दधिषे हस्त उग्र घोरः सन्क्रत्वा जनिष्ठा अषाळ्हः॥२॥ तव प्रणीतींद्र जोहुवानान्त्सं यन्नॄन्न रोदसी निनेथ। महे क्षत्राय शवसे हि जज्ञेऽतूतुजिं चित्तूतुजिरशिश्नत्॥३॥ एभिर्न इंद्राहभिर्दशस्य दुर्मि-

मघानां मिथः ऽतुरः ऊतयः यस्य पूर्वीः अस्मे भद्राणि सश्चत प्रियाणि ॥४॥ एव वसिष्ठः इंद्रं ऊतये नॄन् कृष्टीनां वृषभं सुते गृणाति सहस्रिणः उप नः माहि वाजान् यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥५॥१०॥

॥२७॥ इंद्रं नरः नेमऽधिता हवंते यत् पार्याः युनजते धियः ताः शूरः नृऽसाता शवसः चकानः आ गोऽमति व्रजे भज त्वं नः ॥१॥ यः इंद्र शुष्मः मघऽवन् ते अस्ति शिक्ष सखिऽभ्यः पुरुऽहूत नृऽभ्यः त्वं हि दृळ्हा मघऽवन् विऽचेताः अप वृधि परिऽवृतं न राधः ॥२॥ इंद्रः राजा जगतः चर्षणीनां अधि क्षमि विषुऽरूपं यत् अस्ति ततः ददाति दाशुषे वसूनि चोदत् राधः उपऽस्तुतः चित् अर्वाक् ॥३॥ नु चित् नः इंद्रः मघऽवा सऽहूती दानः वाजं नि यमते नः ऊती अनूना यस्य दक्षिणा पीपाय वामं नृऽभ्यः अभिऽवीता सखिऽभ्यः ॥४॥ नु इंद्र राये वरिवः कृधि नः आ ते मनः ववृत्याम मघाय गोऽमत् अश्वऽवत् रथऽवत् व्यंतः यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥५॥११॥

॥२८॥ ब्रह्म नः इंद्र उप याहि विद्वान् अर्वांचः ते हरयः संतु युक्ताः विश्वे चित् हि त्वा विऽहवंत मर्ताः अस्माकं इत् शृणुहि विश्वंऽइन्व ॥१॥ हवं ते इंद्र महिमा वि आनट् ब्रह्म यत् पासि शवसिन् ऋषीणां आ यत् वज्रं दधिषे हस्ते उग्र घोरः सन् क्रत्वा जनिष्ठाः अषाळ्हः ॥२॥ तव प्रऽनीती इंद्र जोहुवानान् सं यत् नॄन् न रोदसी निनेथ महे क्षत्राय शवसे हि जज्ञे अतूतुजिं चित् तूतुजिः अशिश्नत् ॥३॥ एभिः नः इंद्र अहऽभिः दशस्य दुःऽमि-

चासो हि क्षितयः पवंते । प्रति यच्चष्टे अनृतमनेना अव द्विता वरुणो मायी नः सात् ॥ ४ ॥ वोचेमेदिंद्रं मघवानमेनं महो रायो राधसो यद्ददन्नः । यो अर्चतो ब्रह्मकृतिमविष्ठो यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥ ५ ॥ १२ ॥

॥ २९ ॥ १-५ वसिष्ठः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥ २९ ॥ अयं सोम इंद्र तुभ्यं सुन्व आ तु प्र याहि हरिवस्तदोकाः । पिबा त्व१स्य सुषुतस्य चारोर्ददो मघानि मघवन्नियानः ॥ १ ॥ ब्रह्मन्वीर ब्रह्मकृतिं जुषाणोऽर्वाचीनो हरिभिर्याहि तूयं । अस्मिन्नू षु सवने मादयस्वोप ब्रह्माणि शृणव इमा नः ॥ २ ॥ का ते अस्त्यरंकृतिः सूक्तैः कदा नूनं ते मघवन्दाशेम । विश्वा मतीरा ततने त्वायाधा म इंद्र शृणवो हवेमा ॥ ३ ॥ उतो घा ते पुरुष्या३ इदासन्येषां पूर्वेषामशृणोर्ऋषीणां । अधाहं त्वा मघवञ्जोहवीमि त्वं न इंद्रासि प्रमतिः पितेव ॥ ४ ॥ वोचेमेदिंद्रं मघवानमेनं महो रायो राधसो यद्ददन्नः । यो अर्चतो ब्रह्मकृतिमविष्ठो यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥ ५ ॥ १३ ॥

॥ ३० ॥ १-५ वसिष्ठः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥ ३० ॥ आ नो देव शवसा याहि शुष्मिन्भवा वृध इंद्र रायो अस्य । महे नृम्णाय नृपते सुवज्र महि क्षत्राय पौंस्याय शूर ॥ १ ॥ हवंत उ त्वा हव्यं विवाचि तनूषु शूराः सूर्यस्य सातौ । त्वं विश्वेषु सेन्यो जनेषु त्वं वृत्राणि रंधया सुहंतु ॥ २ ॥ अहा यदिंद्र सुदिना व्युच्छान्दधो यत्केतुमुपमं समत्सु । न्य१ग्निः सीददसुरो न होता हुवानो अत्र सुभगाय देवान् ॥ ३ ॥ वयं ते त इंद्र ये च देव स्तवंत शूर ददतो मघानि । यच्छा सूरिभ्य उपमं

चासः हि क्षितयः पवंते प्रति यत् चष्टे अनृतं अनेनाः अव द्विता वरुणः मायी नः सात् ॥४॥ वोचेम इत् इंद्रं मघऽवानं एनं महः रायः राधसः यत् ददत् नः यः अर्चतः ब्रह्मऽकृतिं अविष्ठः यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥५॥१२॥

॥२९॥ अयं सोमः इंद्र तुभ्यं सुन्वे आ तु प्र याहि हरिऽवः तत्ऽओकाः पिब तु अस्य सुऽसुतस्य चारोः ददः मघानि मघऽवन् इयानः ॥१॥ ब्रह्मन् वीर ब्रह्मऽकृतिं जुषाणः अर्वाचीनः हरिऽभिः याहि तूयं अस्मिन् ऊं इति सु सवने मादयस्व उप ब्रह्माणि शृणवः इमा नः ॥२॥ का ते अस्ति अरंऽकृतिः सुऽउक्तैः कदा नूनं ते मघऽवन् दाशेम विश्वाः मतीः आ ततने त्वाऽया अध मे इंद्र शृणवः हवा इमा ॥३॥ उतो इति घ ते पुरुष्याः इत् आसन् येषां पूर्वेषां अशृणोः ऋषीणां अध अहं त्वा मघऽवन् जोहवीमि त्वं नः इंद्र असि प्रऽमतिः पिताऽइव ॥४॥ वोचेम इत् इंद्रं मघऽवानं एनं महः रायः राधसः यत् ददत् नः यः अर्चतः ब्रह्मऽकृतिं अविष्ठः यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥५॥१३॥

॥३०॥ आ नः देव शवसा याहि शुष्मिन् भव वृधः इंद्र रायः अस्य महे नृम्णाय नृऽपते सुऽवज्र महि क्षत्राय पौंस्याय शूर ॥१॥ हवंते ऊं इति त्वा हव्यं विऽवाचि तनूषु शूराः सूर्यस्य सातौ त्वं विश्वेषु सेन्यः जनेषु त्वं वृत्राणि रंधय सुऽहंतु ॥२॥ अहा यत् इंद्र सुऽदिना विऽउच्छान् दधः यत् केतुं उपऽमं समत्ऽसु नि अग्निः सीदत् असुरः न होता हुवानः अत्र सुऽभगाय देवान् ॥३॥ वयं ते ते इंद्र ये च देव स्तवंत शूर ददतः मघानि यच्छ सूरिऽभ्यः उपऽमं

वरूथं स्वाभुवो जरणामश्नवंत ॥४॥ वोचेमेदिंद्रं मघवानमेनं महो रायो राधसो यद्दद्नः । यो अर्चतो ब्रह्मकृतिमविष्ठो यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥५॥१४॥

॥ ३१ ॥ १–१२ वसिष्ठः ॥ इंद्रः ॥ १–९ गायत्री । १०–१२ विराट् ॥

॥३१॥ प्र व इंद्राय मादनं हर्यश्वाय गायत । सखायः सोमपाव्ने ॥१॥ शंसेदुक्थं सुदानव उत द्युक्षं यथा नरः । चकृमा सत्यराधसे ॥२॥ त्वं न इंद्र वाजयुस्त्वं गव्युः शतक्रतो । त्वं हिरण्ययुर्वसो ॥३॥ वयमिंद्र त्वायवोऽभि प्र णोनुमो वृषन् । विद्धी त्वस्य नो वसो ॥४॥ मा नो निदे च वक्तवेऽर्यो रंधीरराव्णे । त्वे अपि क्रतुर्मम ॥५॥ त्वं वर्मासि सप्रथः पुरोयोधश्च वृत्रहन् । त्वया प्रति ब्रुवे युजा ॥६॥१५॥ महाँ उतासि यस्य तेऽनु स्वधावरी सहः । मम्नाते इंद्र रोदसी ॥७॥ तं त्वा मरुत्वती परि भुवद्वाणी सयावरी । नक्षमाणा सह द्युभिः ॥८॥ ऊर्ध्वासस्त्वान्विंदवो भुवन्दस्ममुप द्यवि । सं ते नमंत कृष्टयः ॥९॥ प्र वो महे महिवृधे भरध्वं प्रचेतसे प्र सुमतिं कृणुध्वं । विशः पूर्वीः प्र चरा चर्षणिप्राः ॥१०॥ उरुव्यचसे महिने सुवृक्तिमिंद्राय ब्रह्म जनयंत विप्राः । तस्य व्रतानि न मिनंति धीराः ॥११॥ इंद्रं वाणीरनुत्तमन्युमेव सत्रा राजानं दधिरे सहध्यै । हर्यश्वाय बर्हया समापीन् ॥१२॥१६॥

॥ ३२ ॥ १–२५ २६[१] २७ वसिष्ठः । २६[१] वसिष्ठः शक्तिर्वा ॥ इंद्रः ॥ १ २ ४–२७ प्रागाथं । ३ द्विपदा ॥

॥३२॥ मो षु त्वा वाघतश्चनारे अस्मन्नि रीरमन् । आरात्ताच्चित्सधमादं न आ गहीह वा सन्नुप श्रुधि ॥१॥ इमे हि ते ब्रह्मकृतः सुते सचा मधौ न मक्ष आसते । इंद्रे कामं जरितारो वसूयवो रथे न पादमा दधुः ॥२॥ रायस्कामो वज्रहस्तं सु-

वरूथं सुऽआभुवः जरणां अश्नवंत ॥४॥ वोचेम इत् इंद्रं मघऽवानं एनं महः रायः राधसः यत् ददत् नः यः अर्चतः ब्रह्मऽकृतिं अविष्ठः यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥५॥१४॥

॥३१॥ प्र वः इंद्राय मादनं हरिऽअश्वाय गायत सखायः सोमऽपाव्ने ॥१॥ शंस इत् उक्थं सुऽदानवे उत द्युक्षं यथा नरः चकृम सत्यऽराधसे ॥२॥ त्वं नः इंद्र वाजऽयुः त्वं गव्युः शतऽक्रतो॰ त्वं हिरण्यऽयुः वसो ॥३॥ वयं इंद्र त्वाऽयवः अभि प्र नोनुमः वृषन् विद्धि तु अस्य नः वसो ॥४॥ मा नः निदे च वक्तवे अर्यः रंधीः अराव्णे त्वे अपि क्रतुः मम ॥५॥ त्वं वर्म असि सऽप्रथः पुरःऽयोधः च वृत्रऽहन् त्वया प्रति ब्रुवे युजा ॥६॥१५॥ महान् उत असि यस्य ते अनु स्वधाऽवरी॰ सहः मम्नाते इंद्र रोदसी ॥७॥ तं त्वा मरुत्वती परि भुवत् वाणी सऽयावरी नक्षमाणा सह द्युऽभिः ॥८॥ ऊर्ध्वासः त्वा अनु इंदवः भुवन् दस्मं उप द्यवि सं ते नमंत कृष्टयः ॥९॥ प्र वः महे महिऽवृधे भरध्वं प्रऽचेतसे प्र सुऽमतिं कृणुध्वं विशः पूर्वीः प्र चर चर्षणिऽप्राः ॥१०॥ उरुऽव्यचसे महिने सुऽवृक्तिं इंद्राय ब्रह्म जनयंत विप्राः तस्य व्रतानि न मिनंति धीराः ॥११॥ इंद्रं वाणीः अनुत्तऽमन्युं एव सत्रा राजानं दधिरे सहध्यै हरिऽअश्वाय बर्हय सं आपीन् ॥१२॥१६॥

॥३२॥ मो सु त्वा वाघतः चन आरे अस्मत् नि रीरमन् आरात्तात् चित् सधऽमादं नः आ गहि इह वा सन् उप श्रुधि ॥१॥ इमे हि ते ब्रह्मऽकृतः सुते सचा मधौ न मक्षः आसते इंद्रे कामं जरितारः वसुऽयवः रथे न पादं आ दधुः ॥२॥ रायःऽकामः वज्रऽहस्तं सु-

दक्षिणं पुत्रो न पितरं हुवे ॥३॥ इम इंद्राय सुन्विरे सोमासो दध्याशिरः । ताँ आ मदाय वज्रहस्त पीतये हरिभ्यां याह्योक आ ॥४॥ श्रवच्छ्रुत्कर्ण ईयते वसूनां नू चिन्नो मर्धिषद्गिरः । सद्यश्चिद्यः सहस्राणि शता ददन्नकिर्दित्संतमा मिनत् ॥५॥१७॥ स वीरो अप्रतिष्कुत इंद्रेण शूशुवे नृभिः । यस्ते गभीरा सवनानि वृत्रहन्सुनोत्या च धावति ॥६॥ भवा वरूथं मघवन्मघोनां यत्समजासि शर्धतः । वि त्वाहतस्य वेदनं भजेमह्या दूणाशो भरा गयं ॥७॥ सुनोता सोमपाव्ने सोममिंद्राय वज्रिणे । पचता पक्तीरवसे कृणुध्वमित्पृणन्नित्पृणते मयः ॥८॥ मा स्रेधत सोमिनो दक्षता महे कृणुध्वं राय आतुजे । तरणिरिज्जयति क्षेति पुष्यति न देवासः कवत्नवे ॥९॥ नकिः सुदासो रथं पर्यास न रीरमत् । इंद्रो यस्याविता यस्य मरुतो गमत्स गोमति व्रजे ॥१०॥१८॥ गमद्वाजं वाजयन्निंद्र मर्त्यो यस्य त्वमविता भुवः । अस्माकं बोध्यविता रथानामस्माकं शूर नृणां ॥११॥ उदिन्न्वस्य रिच्यतेंऽशो धनं न जिग्युषः । य इंद्रो हरिवान्न दभंति तं रिपो दक्षं दधाति सोमिनि ॥१२॥ मंत्रमखर्वं सुधितं सुपेशसं दधात यज्ञियेष्वा । पूर्वीश्चन प्रसितयस्तरंति तं य इंद्रे कर्मणा भुवत् ॥१३॥ कस्तमिंद्र त्वावसुमा मर्त्यो दधर्षति । श्रद्धा इत्ते मघवन्पार्ये दिवि वाजी वाजं सिषासति ॥१४॥ मघोनः स्म वृत्रहत्येषु चोदय ये ददति प्रिया वसु । तव प्रणीती हर्यश्व सूरिभिर्विश्वा तरेम दुरिता ॥१५॥१९॥ तवेदिंद्रावमं वसु त्वं पुष्यसि मध्यमं । सत्रा विश्वस्य परमस्य राजसि नकिष्ट्वा गोषु वृण्वते ॥१६॥ त्वं विश्वस्य धनदा असि श्रुतो य ईं भवंत्याजयः । तवायं विश्वः पुरु-

ऽदक्षिणं पुत्रः न पितरं हुवे ॥३॥ इमे इंद्राय सुन्विरे सोमासः द-
धिऽआशिरः तान् आ मदाय वज्रऽहस्त पीतये हरिऽभ्यां याहि
ओकः आ ॥४॥ श्रवत् श्रुत्ऽकर्णः ईयते वसूनां नु चित् नः मर्धि-
षत् गिरः सद्यः चित् यः सहस्राणि शता ददत् नकिः दित्संतं आ
मिनत् ॥५॥१७॥ सः वीरः अप्रतिऽस्कुतः इंद्रेण शूशुवे नृऽभिः यः
ते गभीरा सवनानि वृत्रऽहन् सुनोति आ च धावति ॥६॥ भव
वरूथं मघऽवन् मघोनां यत् संऽअजासि शर्धतः वि त्वाऽहतस्य
वेदनं भजेमहि आ दुःऽनशः भर गयं ॥७॥ सुनोत सोमऽपाव्ने
सोमं इंद्राय वज्रिणे पचत पक्तीः अवसे कृणुध्वं इत् पृणन् इत् पृ-
णते मयः ॥८॥ मा स्रेधत सोमिनः दक्षत महे कृणुध्वं राये आऽतु-
जे तरणिः इत् जयति क्षेति पुष्यति न देवासः कवत्नवे ॥९॥ नकिः
सुऽदासः रथं परि आस न रीरमत् इंद्रः यस्य अविता यस्य मरुतः
गमत् सः गोऽमति व्रजे ॥१०॥१८॥ गमत् वाजं वाजयन् इंद्र मर्त्यः
यस्य त्वं अविता भुवः अस्माकं बोधि अविता रथानां अस्माकं
शूर नृणां ॥११॥ उत् इत् नु अस्य रिच्यते अंशः धनं न जिग्युषः
यः इंद्रः हरिऽवान् न दभंति तं रिपः दक्षं दधाति सोमिनि ॥१२॥
मंत्रं अखर्वं सुऽधितं सुऽपेशसं दधात यज्ञियेषु आ पूर्वीः चन प्र-
ऽसितयः तरंति तं यः इंद्रे कर्मणा भुवत् ॥१३॥ कः तं इंद्र त्वाऽवसुं
आ मर्त्यः दधर्षति श्रद्धा इत् ते मघऽवन् पार्ये दिवि वाजी वाजं
सिसासति ॥१४॥ मघोनः स्म वृत्रऽहत्येषु चोदय ये ददति प्रिया
वसु तव प्रऽनीती हरिऽअश्व सूरिऽभिः विश्वा तरेम दुःऽइता
॥१५॥१९॥ तव इत् इंद्र अवमं वसु त्वं पुष्यसि मध्यमं सत्रा वि-
श्वस्य परमस्य राजसि नकिः त्वा गोषु वृण्वते ॥१६॥ त्वं विश्वस्य
धनऽदाः असि श्रुतः ये ईं भवंति आजयः तव अयं विश्वः पुरु-

हूत पार्थिवोऽवस्युर्नाम भिक्षते ॥१७॥ यदिंद्र यावतस्त्वमेतावदहमीशीय। स्तोतारमिद्दिधिषेय रदावसो न पापत्वाय रासीय ॥१८॥ शिक्षेयमिन्महयते दिवेदिवे राय आ कुहचिद्विदे। नहि त्वदन्यन्मघवन्न आप्यं वस्यो अस्ति पिता चन ॥१९॥ तरणिरित्सिषासति वाजं पुरंध्या युजा। आ व इंद्रं पुरुहूतं नमे गिरा नेमिं तष्टेव सुद्र्वं ॥२०॥२०॥ न दुष्टुती मर्त्यो विंदते वसु न स्रेधंतं रयिर्नशत्। सुशक्तिरिन्मघवन्तुभ्यं मावते देष्णं यत्पार्ये दिवि ॥२१॥ अभि त्वा शूर नोनुमोऽदुग्धा इव धेनवः। ईशानमस्य जगतः स्वर्दृशमीशानमिंद्र तस्थुषः ॥२२॥ न त्वावाँ अन्यो दिव्यो न पार्थिवो न जातो न जनिष्यते। अश्वायंतो मघवन्निंद्र वाजिनो गव्यंतस्त्वा हवामहे ॥२३॥ अभी षतस्तदा भरेंद्र ज्यायः कनीयसः। पुरूवसुर्हि मघवन्त्सनादसि भरेभरे च हव्यः ॥२४॥ परा णुदस्व मघवन्नमित्रान्त्सुवेदा नो वसू कृधि। अस्माकं बोध्यविता महाधने भवा वृधः सखीनां ॥२५॥ इंद्र क्रतुं न आ भर पिता पुत्रेभ्यो यथा। शिक्षा णो अस्मिन्पुरुहूत यामनि जीवा ज्योतिरशीमहि ॥२६॥ मा नो अज्ञाता वृजना दुराध्यो३ माशिवासो अव क्रमुः। त्वया वयं प्रवतः शश्वतीरपोऽति शूर तरामसि ॥२७॥२१॥

॥३३॥ १–१४ संस्तयो वसिष्ठस्य सपुत्रस्येंद्रेण वा संवादः ॥ १–९ वसिष्ठः । १०–१४ वसिष्ठपुत्राः ॥ १–९ वसिष्ठपुत्राः । १०–१४ वसिष्ठः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥३३॥ श्वित्यंचो मा दक्षिणतस्कपर्दा धियंजिन्वासो अभि हि प्रमंदुः। उत्तिष्ठन्वोचे परि बर्हिषो नॄन्न मे दूरादवितवे वसिष्ठाः ॥१॥ दूरादिंद्रमनयन्ना सुतेन तिरो वैशंतमति पांतमुग्रं। पाशद्युम्नस्य वायतस्य सोमात्सुतादिंद्रो ऽवृ-

ऽहूत पार्थिवः अवस्युः नाम भिक्षते ॥१७॥ यत् इंद्र यावतः त्वं
एतावत् अहं ईशीय स्तोतारं इत् दिधिषेय रदऽवसो॰ न पाप-
ऽत्वाय रासीय ॥१८॥ शिक्षेयं इत् महऽयते दिवेऽदिवे रायः आ
कुहचित्ऽविदे नहि त्वत् अन्यत् मघऽवन् नः आप्यं वस्यः अस्ति
पिता चन ॥१९॥ तरणिः इत् सिसासति वाजं पुरंऽध्या युजा आ
वः इंद्रं पुरुऽहूतं नमे गिरा नेमिं तष्टाऽइव सुऽद्रुवं ॥२०॥२०॥ न
दुःऽस्तुती मर्त्यः विंदते वसु न स्रेधंतं रयिः नशत् सुऽशक्तिः इत्
मघऽवन् तुभ्यं माऽवते देष्णं यत् पार्ये दिवि ॥२१॥ अभि त्वा शूर
नोनुमः अदुग्धाःऽइव धेनवः ईशानं अस्य जगतः स्वःऽदृशं
ईशानं इंद्र तस्थुषः ॥२२॥ न त्वाऽवान् अन्यः दिव्यः न पार्थिवः
न जातः न जनिष्यते अश्वऽयंतः मघऽवन् इंद्र वाजिनः गव्यंतः
त्वा हवामहे ॥२३॥ अभि सतः तत् आ भर इंद्र ज्यायः कनीयसः
पुरुऽवसुः हि मघऽवन् सनात् असि भरेऽभरे च हव्यः ॥२४॥ परा
नुदस्व मघऽवन् अमित्रान् सुऽवेदाः नः वसु कृधि अस्माकं बोधि
अविता महाऽधने भव वृधः सखीनां ॥२५॥ इंद्र क्रतुं नः आ भर
पिता पुत्रेभ्यः यथा शिक्ष नः अस्मिन् पुरुऽहूत यामनि जीवाः
ज्योतिः अशीमहि ॥२६॥ मा नः अज्ञाताः वृजनाः दुःऽआध्यः
मा अशिवासः अव क्रमुः त्वया वयं प्रऽवतः शश्वतीः अपः अति
शूर तरामसि ॥२७॥२१॥

॥३३॥ श्वित्यंचः मा दक्षिणतःऽकपर्दाः धियंऽजिन्वासः अ-
भि हि प्रऽमंदुः उत्ऽतिष्ठन् वोचे परि बर्हिषः नॄन् न मे दूरात्
अवितवे वसिष्ठाः ॥१॥ दूरात् इंद्रं अनयन् आ सुतेन तिरः वैशंतं
अति पांतं उग्रं पाशऽद्युम्नस्य वायतस्य सोमात् सुतात् इंद्रः अवृ-

णीता वसिष्ठान् ॥२॥ एवेन्नु कं सिंधुमेभिस्ततारेवेन्नु कं भेदमेभिर्जघान। एवेन्नु कं दाशराज्ञे सुदासं प्रावदिंद्रो ब्रह्मणा वो वसिष्ठाः ॥३॥ जुष्टी नरो ब्रह्मणा वः पितॄणामक्षमव्ययं न किला रिषाथ। यच्छक्करीषु बृहता रवेणेंद्रे शुष्ममदधाता वसिष्ठाः ॥४॥ उद्द्यामिवेत्तृष्णजो नाथितासोऽदीधयुर्दाशराज्ञे वृतासः। वसिष्ठस्य स्तुवत इंद्रो अश्रोदुरुं तृत्सुभ्यो अकृणोदु लोकं ॥५॥२२॥ दंडा इवेद्गोअजनास आसन्परिच्छिन्ना भरता अर्भकासः। अभवच्च पुरएता वसिष्ठ आदित्तृत्सूनां विशो अप्रथंत ॥६॥ त्रयः कृण्वंति भुवनेषु रेतस्तिस्रः प्रजा आर्या ज्योतिरग्राः। त्रयो घर्मास उषसं सचंते सर्वाँ इत्ताँ अनु विदुर्वसिष्ठाः ॥७॥ सूर्यस्येव वक्षथो ज्योतिरेषां समुद्रस्येव महिमा गभीरः। वातस्येव प्रजवो नान्येन स्तोमो वसिष्ठा अन्वेतवे वः ॥८॥ त इन्निण्यं हृदयस्य प्रकेतैः सहस्रवल्शमभि सं चरंति। यमेन ततं परिधिं वयंतोऽप्सरस उप सेदुर्वसिष्ठाः ॥९॥ विद्युतो ज्योतिः परि संजिहानं मित्रावरुणा यदपश्यतां त्वा। तत्ते जन्मोतैकं वसिष्ठागस्त्यो यत्त्वा विश आजभार ॥१०॥२३॥ उतासि मैत्रावरुणो वसिष्ठोर्वश्या ब्रह्मन्मनसोऽधि जातः। द्रप्सं स्कन्नं ब्रह्मणा दैव्येन विश्वे देवाः पुष्करे त्वाददंत ॥११॥ स प्रकेत उभयस्य प्रविद्वान्त्सहस्रदान उत वा सदानः। यमेन ततं परिधिं वयिष्यन्नप्सरसः परि जज्ञे वसिष्ठः ॥१२॥ सत्रे ह जाताविषिता नमोभिः कुंभे रेतः सिषिचतुः समानं। ततो ह मान उदियाय मध्यात्ततो जातमृषिमाहुर्वसिष्ठं ॥१३॥ उक्थभृतं सामभृतं बिभर्ति ग्रावाणं बि-

णीत् वसिष्ठान्॥२॥ एव इत् नु कं सिंधुं एभिः ततार एव इत् नु कं भेदं एभिः जघान एव इत् नु कं दाशऽराज्ञे सुऽदासं प्र आवत् इंद्रः ब्रह्मणा वः वसिष्ठाः ॥३॥ जुष्टी नरः ब्रह्मणा वः पितॄणां अक्षं अव्ययं न किल रिषाथ यत् शक्वरीषु बृहता रवेण इंद्रे शुष्मं अदधात वसिष्ठाः ॥४॥ उत् द्यांऽइव इत् तृष्णऽजः नाथितासः अदीधयुः दाशऽराज्ञे वृतासः वसिष्ठस्य स्तुवतः इंद्रः अश्रोत् उरुं तृत्सुऽभ्यः अकृणोत् ऊं लोकं॥५॥२२॥ दंडाःऽइव इत् गोऽअजनासः आसन् परिऽछिन्नाः भरताः अर्भकासः अभवत् च पुरःऽएता वसिष्ठः आत् इत् तृत्सूनां विशः अप्रथंत॥६॥ त्रयः कृण्वंति भुवनेषु रेतः तिस्रः प्रऽजाः आर्याः ज्योतिःऽअग्राः त्रयः घर्मासः उषसं सचंते सर्वान् इत् तान् अनु विदुः वसिष्ठाः ॥७॥ सूर्यस्यऽइव वक्षथः ज्योतिः एषां समुद्रस्यऽइव महिमा गभीरः वातस्यऽइव प्रऽजवः न अन्येन स्तोमः वसिष्ठाः अनुऽएतवे वः ॥८॥ ते इत् निण्यं हृदयस्य प्रऽकेतैः सहस्रऽवल्शं अभि सं चरंति यमेन ततं परिऽधिं वयंतः अप्सरसः उप सेदुः वसिष्ठाः ॥९॥ विऽद्युतः ज्योतिः परि संऽजिहानं मित्रावरुणा यत् अपश्यतां त्वा तत् ते जन्म उत एकं वसिष्ठ अगस्त्यः यत् त्वा विशः आऽजभार ॥१०॥२३॥ उत असि मैत्रावरुणः वसिष्ठ उर्वश्याः ब्रह्मन् मनसः अधि जातः द्रप्सं स्कन्नं ब्रह्मणा दैव्येन विश्वे देवाः पुष्करे त्वा अदुदंत ॥११॥ सः प्रऽकेतः उभयस्य प्रऽविद्वान् सहस्रऽदानः उत वा सऽदानः यमेन ततं परिऽधिं वयिष्यन् अप्सरसः परि जज्ञे वसिष्ठः॥१२॥ सत्रे ह जातौ इषिता नमःऽभिः कुंभे रेतः सिसिचतुः समानं ततः ह मानः उत् इयाय मध्यात् ततः जातं ऋषिं आहुः वसिष्ठं॥१३॥ उक्थऽभृतं सामऽभृतं बिभर्ति ग्रावाणं वि-

भ्रत्प्र वदात्यग्रे। उपैनमाध्वं सुमनस्यमाना आ वो गच्छाति
प्रतृदो वसिष्ठः ॥ १४ ॥ २४ ॥ २ ॥

॥ ३४ ॥ १–२५ वसिष्ठः ॥ १–१५. १८–२५ विश्वे देवाः । १६ अहिः । १७ अहिर्बुध्न्यः ॥
१–२१ द्विपदा । २२–२५ त्रिष्टुप् ॥

॥३४॥ प्र शुक्रैतु देवी मनीषा अस्मत्सुतष्टो रथो न वाजी
॥१॥ विदुः पृथिव्या दिवो जनित्रं शृण्वन्त्यापो अध क्षरन्तीः ॥२॥
आपश्चिदस्मै पिन्वन्त पृथ्वीर्वृत्रेषु शूरा मंसन्त उग्राः ॥३॥ आ
धूर्ष्वस्मै दधाताश्वानिन्द्रो न वज्री हिरण्यबाहुः ॥४॥ अभि प्र
स्थाताहेव यज्ञं यातेव पत्मन्त्मना हिनोत ॥५॥ त्मना समत्सु
हिनोत यज्ञं दधात केतुं जनाय वीरं ॥६॥ उदस्य शुष्माद्भा-
नुर्नार्त बिभर्ति भारं पृथिवी न भूम ॥७॥ ह्वयामि देवाँ अया-
तुरग्ने साधन्नृतेन धियं दधामि ॥८॥ अभि वो देवीं धियं
दधिध्वं प्र वो देवत्रा वाचं कृणुध्वं ॥९॥ आ चष्ट आसां पाथो
नदीनां वरुण उग्रः सहस्रचक्षाः ॥१०॥२५॥ राजा राष्ट्रानां
पेशो नदीनामनुत्तमस्मै क्षत्रं विश्वायु ॥११॥ अविष्टो अ-
स्मान्विश्वासु विक्ष्वद्युं कृणोत शंसं निनित्सोः ॥१२॥ व्येतु दि-
द्युद्द्विषामशेवा युयोत विष्वग्रपस्तनूनां ॥१३॥ अवीन्नो अग्निर्ह-
व्यान्नमोभिः प्रेष्ठो अस्मा अधायि स्तोमः ॥१४॥ सजूर्देवेभि-
रपां नपातं सखायं कृध्वं शिवो नो अस्तु ॥१५॥ अब्जामुक्थैरहिं
गृणीषे बुध्ने नदीनां रजःसु षीदन् ॥१६॥ मा नोऽहिर्बुध्न्यो
रिषे धान्मा यज्ञो अस्य स्रिधदृतायोः ॥१७॥ उत न एषु
नृषु श्रवो धुः प्र राये यन्तु शर्धन्तो अर्यः ॥१८॥ तपन्ति शत्रुं स्वर्ण
भूमा महासेनासो अमेभिरेषां ॥१९॥ आ यन्नः पत्नीर्ग-
मन्त्यच्छा त्वष्टा सुपाणिर्दधातु वीरान् ॥२०॥२६॥ प्रति नः

भंत् प्र वदाति अग्ने उप एनं आध्वं सुऽमनस्यमानाः आ वः गच्छाति प्रऽतृदः वसिष्ठः ॥ १४ ॥ २४ ॥ २ ॥

॥ ३४ ॥ प्र शुक्रा एतु देवी मनीषा अस्मत् सुऽतष्टः रथः न वाजी ॥ १ ॥ विदुः पृथिव्याः दिवः जनित्रं शृण्वंति आपः अध स्रवंतीः ॥ २ ॥ आपः चित् अस्मै पिन्वंत पृथ्वीः वृत्रेषु शूराः मंसंते उग्राः ॥ ३ ॥ आ धूःऽसु अस्मै दधात अश्वान् इंद्रः न वज्री हिरण्यऽबाहुः ॥ ४ ॥ अभि प्र स्थात अहऽइव यज्ञं याताऽइव पत्मन् त्मना हिनोत ॥ ५ ॥ त्मना समत्ऽसु हिनोत यज्ञं दधात केतुं जनाय वीरं ॥ ६ ॥ उत् अस्य शुष्मात् भानुः न आर्त बिभर्ति भारं पृथिवी न भूम ॥ ७ ॥ ह्वयामि देवान् अयातुः अग्ने साधन् ऋतेन धियं दधामि ॥ ८ ॥ अभि वः देवीं धियं दधिध्वं प्र वः देवऽत्रा वाचं कृणुध्वं ॥ ९ ॥ आ चष्टे आसां पाथः नदीनां वरुणः उग्रः सहस्रऽचक्षाः ॥ १० ॥ २५ ॥ राजा राष्ट्रानां पेशः नदीनां अनुत्तं अस्मै क्षत्रं विश्वऽआयु ॥ ११ ॥ अविष्टो अस्मान् विश्वासु विक्षु अद्युं कृणोत शंसं निनित्सोः ॥ १२ ॥ वि एतु दिद्युत् द्विषां अशेवा युयोत विष्वक् रपः तनूनां ॥ १३ ॥ अवीत् नः अग्निः हव्यऽअत् नमःऽभिः प्रेष्ठः अस्मै अधायि स्तोमः ॥ १४ ॥ सऽजूः देवेभिः अपां नपातं सखायं कृध्वं शिवः नः अस्तु ॥ १५ ॥ अप्ऽजां उक्थैः अहिं गृणीषे बुध्ने नदीनां रजःऽसु सीदन् ॥ १६ ॥ मा नः अहिः बुध्न्यः रिषे धात् मा यज्ञः अस्य स्रिधत् ऋतऽयोः ॥ १७ ॥ उत नः एषु नृषु श्रवः धुः प्र राये यंतु शर्धंतः अर्यः ॥ १८ ॥ तपंति शत्रुं स्वः न भूम महाऽसेनासः अमेभिः एषां ॥ १९ ॥ आ यत् नः पत्नीः गमंति अच्छ त्वष्टा सुऽपाणिः दधातु वीरान् ॥ २० ॥ २६ ॥ प्रति नः

स्तोमं॒ त्वष्टा॑ जुषेत॒ स्याद॒स्मे अ॒रम॑तिर्वसू॒युः ॥२१॥ ता नो॑ रा॒सन्रा॑ति॒षाचो॑ वसू॒न्या रोद॑सी वरुणा॒नी शृ॑णोतु । वरू॑त्रीभिः सुश॒रणो॑ नो अस्तु॒ त्वष्टा॑ सु॒दत्रो॒ वि द॑धातु॒ रायः॑ ॥२२॥ तन्नो॒ रायः॒ पर्व॑ता॒स्तन्न॒ आप॒स्तद्रा॑ति॒षाच॒ ओष॑धीरु॒त द्यौः । वन॒स्पति॑भिः पृथि॒वी स॒जोषा॑ उ॒भे रोद॑सी॒ परि॑ पासतो नः ॥२३॥ अनु॒ तदु॒र्वी रोद॑सी जिहाता॒मनु॑ द्यु॒क्षो वरु॑ण॒ इन्द्र॑सखा । अनु॒ विश्वे॑ म॒रुतो॒ ये स॒हासो॑ रा॒यः स्या॑म ध॒रुणं॑ धि॒यध्यै॑ ॥२४॥ तन्न॒ इन्द्रो॒ वरु॑णो मि॒त्रो अ॒ग्निराप॒ ओष॑धीर्व॒निनो॑ जुषन्त । शर्म॑न्त्स्याम म॒रुता॑मु॒पस्थे॑ यू॒यं पा॑त स्व॒स्तिभिः॒ सदा॑ नः ॥२५॥२७॥

॥ ३५ ॥ १–१५ वसिष्ठः ॥ विश्वे देवाः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥३५॥ शं न॑ इन्द्रा॒ग्नी भ॑वता॒मवो॑भिः॒ शं न॒ इन्द्रा॒वरु॑णा रा॒तह॑व्या । शमिन्द्रा॒सोमा॑ सुवि॒ताय॒ शं योः शं न॒ इन्द्रा॑पू॒षणा॒ वाज॑सातौ ॥१॥ शं नो॒ भगः॒ शमु॑ नः॒ शंसो॑ अस्तु॒ शं नः॒ पुरं॑धिः॒ शमु॑ सन्तु॒ रायः॑ । शं नः॑ स॒त्यस्य॑ सु॒यम॑स्य॒ शंसः॒ शं नो॑ अर्य॒मा पु॑रुजा॒तो अ॑स्तु ॥२॥ शं नो॑ धा॒ता शमु॑ ध॒र्ता नो॑ अस्तु॒ शं न॑ उरू॒ची भ॑वतु स्व॒धाभिः॑ । शं रोद॑सी बृह॒ती शं नो॒ अद्रिः॒ शं नो॑ दे॒वानां॑ सु॒हवा॑नि सन्तु ॥३॥ शं नो॑ अ॒ग्निर्ज्योति॑रनीको अस्तु॒ शं नो॑ मि॒त्रावरु॑णाव॒श्विना॒ शम् । शं नः॑ सु॒कृतां॑ सुकृ॒तानि॑ सन्तु॒ शं न॑ इषि॒रो अ॒भि वा॑तु॒ वातः॑ ॥४॥ शं नो॒ द्यावा॑पृथि॒वी पू॒र्वहू॑तौ॒ शम॒न्तरि॑क्षं दृ॒शये॑ नो अस्तु । शं न॒ ओष॑धीर्व॒निनो॑ भवन्तु॒ शं नो॒ रज॑स॒स्पति॑रस्तु जि॒ष्णुः ॥५॥२८॥ शं न॒ इन्द्रो॒ वसु॑भिर्दे॒वो अ॑स्तु॒ शमा॑दि॒त्येभि॒र्वरु॑णः सु॒शंसः॑ । शं नो॑ रु॒द्रो रु॒द्रेभि॒र्जला॑षः॒ शं न॒स्त्वष्टा॒ ग्नाभि॑रि॒ह शृ॑णोतु ॥६॥ शं नः॒ सोमो॑ भवतु

स्तोमं त्वष्टा जुषेत स्यात् अस्मे अरमतिः वसुऽयुः ॥२१॥ ता नः रासन् रातिऽसाचः वसूनि आ रोदसी वरुणानी शृणोतु वरूत्रीभिः सुऽशरणः नः अस्तु त्वष्टा सुऽदत्रः वि दधातु रायः ॥२२॥ तत् नः रायः पर्वताः तत् नः आपः तत् रातिऽसाचः ओषधीः उत द्यौः वनस्पतिऽभिः पृथिवी सऽजोषाः उभे रोदसी परि पासतः नः ॥२३॥ अनु तत् उर्वी रोदसी जिहातां अनु द्युक्षः वरुणः इंद्रऽसखा अनु विश्वे मरुतः ये सहासः रायः स्याम धरुणं धियध्यै ॥२४॥ तत् नः इंद्रः वरुणः मित्रः अग्निः आपः ओषधीः वनिनः जुषंत शर्मन् स्याम मरुतां उपऽस्थे यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥२५॥२७॥

॥३५॥ शं नः इंद्राग्नी भवतां अवःऽभिः शं नः इंद्रावरुणा रातऽहव्या शं इंद्रासोमा सुविताय शं योः शं नः इंद्रापूषणा वाजऽसातौ ॥१॥ शं नः भगः शं ऊं नः शंसः अस्तु शं नः पुरंऽधिः शं ऊं संतु रायः शं नः सत्यस्य सुऽयमस्य शंसः शं नः अर्यमा पुरुऽजातः अस्तु ॥२॥ शं नः धाता शं ऊं धर्ता नः अस्तु शं नः उरूची भवतु स्वधाभिः शं रोदसी बृहती शं नः अद्रिः शं नः देवानां सुऽहवानि संतु ॥३॥ शं नः अग्निः ज्योतिःऽअनीकः अस्तु शं नः मित्रावरुणौ अश्विना शं शं नः सुऽकृतां सुऽकृतानि संतु शं नः इषिरः अभि वातु वातः ॥४॥ शं नः द्यावापृथिवी पूर्वऽहूतौ शं अंतरिक्षं दृशये नः अस्तु शं नः ओषधीः वनिनः भवंतु शं नः रजसः पतिः अस्तु जिष्णुः ॥५॥२८॥ शं नः इंद्रः वसुऽभिः देवः अस्तु शं आदित्येभिः वरुणः सुऽशंसः शं नः रुद्रः रुद्रेभिः जलाषः शं नः त्वष्टा ग्नाभिः इह शृणोतु ॥६॥ शं नः सोमः भवतु

ब्रह्म शं नः शं नो ग्रावाणः शर्मु संतु यज्ञाः। शं नः स्वरूणां मितयो भवंतु शं नः प्रस्व१: शम्वस्तु वेदिः॥७॥ शं नः सूर्य उरुचक्षा उदेतु शं नश्चतस्रः प्रदिशो भवंतु। शं नः पर्वता ध्रुवयो भवंतु शं नः सिंधवः शमु संत्वापः॥८॥ शं नो अदितिर्भवतु व्रतेभिः शं नो भवंतु मरुतः स्वर्काः। शं नो विष्णुः शमु पूषा नो अस्तु शं नो भवित्रं शम्वस्तु वायुः॥९॥ शं नः देवः सविता त्रायमाणः शं नो भवंतूषसो विभातीः। शं नो पर्जन्यो भवतु प्रजाभ्यः शं नः क्षेत्रस्य पतिरस्तु शंभुः॥१०॥२९॥ शं नो देवा विश्वदेवा भवंतु शं सरस्वती सह धीभिरस्तु। शमभिषाचः शमु रातिषाचः शं नो दिव्याः पार्थिवाः शं नो अप्याः॥११॥ शं नः सत्यस्य पतयो भवंतु शं नो अर्वंतः शमु संतु गावः। शं न ऋभवः सुकृतः सुहस्ताः शं नो भवंतु पितरो हवेषु॥१२॥ शं नो अज एकपाद्देवो अस्तु शं नोऽहिर्बुध्न्य१: शं समुद्रः। शं नो अपां नपात्पेरुरस्तु शं नः पृश्निर्भवतु देवगोपाः॥१३॥ आदित्या रुद्रा वसवो जुषंतेदं ब्रह्म क्रियमाणं नवीयः। शृण्वंतु नो दिव्याः पार्थिवासो गोजाता उत ये यज्ञियासः॥१४॥ ये देवानां यज्ञिया यज्ञियानां मनोर्यजत्रा अमृता ऋतज्ञाः। ते नो रासंतामुरुगायमद्य यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः॥१५॥३०॥३॥

॥३६॥ १-९ वसिष्ठः ॥ विश्वे देवाः ॥ त्रिष्टुप्॥

॥३६॥ प्र ब्रह्मैतु सदनादृतस्य वि रश्मिभिः ससृजे सूर्यो गाः। वि सानुना पृथिवी सस्र उर्वी पृथु प्रतीकमध्येधे अग्निः॥१॥ इमां वां मित्रावरुणा सुवृक्तिमिषं न कृण्वे असुरा नवीयः। इनो वामन्यः पदवीरदब्धो जनं च मित्रो यत-

ब्रह्म॑ शं नः॒ शं नः॒ ग्रावा॑णः शं ऊं॒ सं॒तु य॒ज्ञाः शं नः॒ स्वरू॑णां मि॒तर्यः॑ भ॒वं॒तु शं नः॑ प्र॒ऽस्वः॑ शं ऊं॒ अ॒स्तु वेदिः॑ ॥७॥ शं नः॒ सूर्यः॑ उ॒रु॒ऽच॒क्षाः उत् ए॒तु॒ शं नः॒ चत॑स्रः प्र॒ऽदिशः॑ भ॒वं॒तु॒ शं नः॒ पर्व॑ताः ध्रु॒वयः॑ भ॒वं॒तु॒ शं नः॒ सिंध॑वः शं ऊं॒ सं॒तु॒ आपः॑ ॥८॥ शं नः॒ अदि॑तिः भ॒व॒तु॒ व्र॒तेभिः॑ शं नः॒ भ॒वं॒तु॒ म॒रुतः॑ सु॒ऽअ॒र्काः शं नः॒ विष्णुः॑ शं ऊं॒ पू॒षा नः॒ अ॒स्तु॒ शं नः॒ भ॒वि॒त्रं शं ऊं॒ अ॒स्तु॒ वा॒युः ॥९॥ शं नः॒ दे॒वः स॒वि॒ता त्राय॑माणः शं नः॒ भ॒वं॒तु॒ उ॒षसः॑ वि॒ऽभा॒तीः शं नः॒ प॒र्जन्यः॑ भ॒व॒तु॒ प्र॒ऽजाभ्यः॑ शं नः॒ क्षेत्र॑स्य पतिः॑ अ॒स्तु॒ शं॒ऽभुः ॥१०॥२९॥ शं नः॒ दे॒वाः वि॒श्वऽदे॑वाः भ॒वं॒तु॒ शं सर॑स्वती स॒ह धी॒भिः अ॒स्तु॒ शं अ॒भि॒ऽसा॒चः शं ऊं॒ रा॒ति॒ऽसा॒चः शं नः॒ दि॒व्याः पार्थि॑वाः शं नः॒ अप्याः॑ ॥११॥ शं नः॒ स॒त्यस्य॑ पत॑यः भ॒वं॒तु॒ शं नः॒ अर्व॑न्तः शं ऊं॒ सं॒तु॒ गावः॑ शं नः॒ ऋ॒भवः॑ सु॒ऽकृतः॑ सु॒ऽहस्ताः॑ शं नः॒ भ॒वं॒तु॒ पि॒तरः॑ हवे॑षु ॥१२॥ शं नः॒ अ॒जः एक॑ऽपात् दे॒वः अ॒स्तु॒ शं नः॒ अहिः॑ बु॒ध्न्यः॑ शं स॑मु॒द्रः शं नः॒ अ॒पां नपा॑त् पे॒रुः अ॒स्तु॒ शं नः॒ पृश्निः॑ भ॒व॒तु॒ दे॒वऽगो॑पाः ॥१३॥ आ॒दि॒त्याः रु॒द्राः वस॑वः जु॒षं॒त॒ इ॒दं ब्रह्म॑ क्रि॒यमा॑णं नवी॑यः शृ॒ण्वं॒तु॒ नः॒ दि॒व्याः पार्थि॑वासः गोऽजा॑ताः उ॒त ये य॒ज्ञियासः॑ ॥१४॥ ये दे॒वानां॑ य॒ज्ञियाः॑ य॒ज्ञिया॑नां मनोः॑ यज॑त्राः अ॒मृताः॑ ऋ॒त॒ऽज्ञाः ते नः॒ रा॒सं॒तां॒ उ॒रु॒ऽगा॒यं अ॒द्य यू॒यं पा॒त॒ स्व॒स्तिऽभिः॑ सदा॑ नः॒ ॥१५॥३०॥३॥

॥३६॥ प्र ब्रह्म॑ ए॒तु॒ सद॑नात् ऋ॒तस्य॑ वि र॒श्मिऽभिः॑ स॒सृ॒ज्रे॒ सूर्यः॑ गाः वि सानु॑ना पृ॒थि॒वी स॒स्रे॒ उ॒र्वी पृ॒थु प्रती॑कं अधि॑ आ ई॒धे॒ अ॒ग्निः ॥१॥ इ॒मां वां॒ मि॒त्रा॒व॒रु॒णा॒ सु॒ऽवृ॒क्तिं इषं॑ न कृ॒ण्वे॒ अ॒सु॒रा॒ नवी॑यः इ॒नः वां॒ अ॒न्यः प॒द॒ऽवीः अद॑ब्धः जनं॑ च॒ मि॒त्रः य॒त-

ति ब्रुवाणः ॥२॥ आ वातस्य ध्रजतो रंत इत्या अपीपयंत धेनवो
न सूदाः । महो दिवः सदने जायमानोऽचिक्रदद्वृषभः सस्मिन्नू-
धन् ॥३॥ गिरा य एता युनजद्धरी त इंद्र प्रिया सुरथा शूर धायू ।
प्र यो मन्युं रिरिक्षतो मिनात्या सुक्रतुमर्यमणं ववृत्यां ॥४॥ य-
जंते अस्य सख्यं वयश्च नमस्विनः स्व ऋतस्य धामन् । वि पृक्षो
बाबधे नृभिः स्तवान इदं नमो रुद्राय प्रेष्ठं ॥५॥१॥ आ यत्साकं
यशसो वावशानाः सरस्वती सप्तथी सिंधुमाता । याः सुष्वयंत
सुदुघाः सुधारा अभि स्वेन पयसा पीप्यानाः ॥६॥ उत त्ये नो
मरुतो मंदसाना धियं तोकं च वाजिनोऽवंतु । मा नः परि ख्य-
दक्षरा चरंत्यवीवृधन्युज्यं ते रयिं नः ॥७॥ प्र वो महीमरमतिं
कृणुध्वं प्र पूषणं विदथ्यं१न वीरं । भगं धियोऽवितारं नो अ-
स्याः सातौ वाजं रातिषाचं पुरंधिं ॥८॥ अच्छायं वो मरुतः
श्लोक एत्वच्छा विष्णुं निषिक्तपामवोभिः । उत प्रजायै गृणते
वयो धुर्यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥९॥२॥

॥ ३७ ॥ १-८ वसिष्ठः ॥ विश्वे देवाः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥३७॥ आ वो वाहिष्ठो वहतु स्तवध्यै रथो वाजा ऋभुक्षणो
अमृक्तः । अभि त्रिपृष्ठैः सवनेषु सोमैर्मदे सुशिप्रा महभिः
पृणध्वं ॥१॥ यूयं ह रत्नं मघवत्सु धत्थ स्वर्दृश ऋभुक्षणो
अमृक्तं । सं यज्ञेषु स्वधावंतः पिबध्वं वि नो राधांसि मतिभिर्द-
यध्वं ॥२॥ उवोचिथ हि मघवन्देष्णं महो अर्भस्य वसुनो वि-
भागे । उभा ते पूर्णा वसुना गभस्ती न सूनृता नि यमते वसव्या
॥३॥ त्वमिंद्र स्वयशा ऋभुक्षा वाजो न साधुरस्तमेष्यृक्वा ।
वयं नु ते दाश्वांसः स्याम ब्रह्म कृण्वंतो हरिवो वसिष्ठाः ॥४॥

ति च्युवाणः ॥२॥ आ वातस्य ध्रजतः रंते इत्याः अपीपयंत धेनवः न सूदाः महः दिवः सदने जायमानः अचिक्रदत् वृषभः सस्मिन् ऊधन् ॥३॥ गिरा यः एता युनजत् हरी इति ते इंद्र प्रिया सुऽरथा शूर धायू इति प्र यः मन्युं रिरिक्षतः मिनाति आ सुऽक्रतुं अर्यमणं ववृत्यां ॥४॥ यजंते अस्य सख्यं वयः च नमस्विनः स्वे ऋतस्य धामन् वि पृक्षः बाबधे नृऽभिः स्तवानः इदं नमः रुद्राय प्रेष्ठं ॥५॥१॥ आ यत् साकं यशसः वावशानाः सरस्वती सप्तथी सिंधुऽमाता याः सुस्वयंत सुऽदुघाः सुऽधाराः अभि स्वेन पयसा पीप्यानाः ॥६॥ उत त्ये नः मरुतः मंदसानाः धियं तोकं च वाजिनः अवंतु मा नः परि ख्यत् अक्षरा चरंती अवीवृधन् युज्यं ते रयिं नः ॥७॥ प्र वः महीं अरमतिं कृणुध्वं प्र पूषणं विदथ्यं न वीरं भगं धियः अवितारं नः अस्याः सातौ वाजं रातिऽसाचं पुरंऽधिं ॥८॥ अच्छ अयं वः मरुतः श्लोकः एतु अच्छ विष्णुं निसिक्तऽपां अवःऽभिः उत प्रऽजायै गृणते वयः धुः यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥९॥२॥

॥३७॥ आ वः वाहिष्ठः वहतु स्तवध्यै रथः वाजाः ऋभुक्षणः अमृक्तः अभि त्रिऽपृष्ठैः सवनेषु सोमैः मदे सुऽशिप्राः महऽभिः पृणध्वं ॥१॥ यूयं ह रत्नं मघवत्ऽसु धत्थ स्वःऽदृशः ऋभुक्षणः अमृक्तं सं यज्ञेषु स्वधाऽवंतः पिबध्वं वि नः राधांसि मतिऽभिः दयध्वं ॥२॥ उवोचिथ हि मघऽवन् देष्णं महः अर्भस्य वसुनः विऽभागे उभा ते पूर्णा वसुना गभस्ती इति न सूनृता नि यमते वसव्या ॥३॥ त्वं इंद्र स्वऽयशाः ऋभुक्षाः वाजः न साधुः अस्तं एषि ऋक्वा वयं नु ते दाश्वांसः स्याम ब्रह्म कृण्वंतः हरिऽवः वसिष्ठाः ॥४॥

सनितासि प्रवतो दाशुषे चिद्याभिर्विवेषो हर्यश्व धीभिः । व-
वन्मा नु ते युज्याभिरूती कदा न इंद्र राय आ दशस्येः ॥५॥३॥
वासयसीव वेधसस्त्वं नः कदा न इंद्र वचसो बुबोधः । अस्तं ता-
त्या धिया रयिं सुवीरं पृक्षो नो अर्वा न्युहीत वाजी ॥६॥ अभि
यं देवी निर्ऋतिश्चिदीशे नक्षंत इंद्रं शरदः सुपृक्षः । उप त्रिबं-
धुर्जरदष्टिमेत्यस्ववेशं यं कृणवंत मर्ताः ॥७॥ आ नो राधांसि
सवितः स्तवध्या आ रायो यंतु पर्वतस्य रातौ । सदा नो दिव्यः
पायुः सिषक्तु यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥८॥४॥

॥३८॥ १–८ वसिष्ठः ॥ १–६[1] सविता । ६[1] सविता भगो वा । ७.८ वाजिनः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥३८॥ उदु ष्य देवः सविता ययाम हिरण्ययीममतिं या-
मशिश्रेत् । नूनं भगो हव्यो मानुषेभिर्वि यो रत्ना पुरू-
वसुर्दधाति ॥१॥ उदु तिष्ठ सवितः श्रुध्य१स्य हिरण्यपाणे
प्रभृतावृतस्य । व्यु१र्वीं पृथ्वीममतिं सृजान आ नृभ्यो मर्त-
भोजनं सुवानः ॥२॥ अपि ष्टुतः सविता देवो अस्तु यमा चि-
द्विश्वे वसवो गृणंति । स नः स्तोमान्नमस्य१श्चनो धाद्विश्वेभिः
पातु पायुभिर्नि सूरीन् ॥३॥ अभि यं देव्यदितिर्गृणाति सवं
देवस्य सवितुर्जुषाणा । अभि सम्राजो वरुणो गृणंत्यभि
मित्रासो अर्यमा सजोषाः ॥४॥ अभि ये मिथो वनुषः सपंते
रातिं दिवो रातिषाचः पृथिव्याः । अहिर्बुध्न्य उत नः शृणोतु
वरूत्र्येकधेनुभिर्नि पातु ॥५॥ अनु तन्नो जास्पतिर्मंसीष्ट
रत्नं देवस्य सवितुरियानः । भगमुग्रोऽवसे जोहवीति भगम-
नुग्रो अध याति रत्नं ॥६॥ शं नो भवंतु वाजिनो हवेषु देवता-
ता मितद्रवः स्वर्काः । जंभयंतोऽहिं वृकं रक्षांसि सनेम्यस्म-

सनिता असि प्रऽवतः दाशुषे चित् याभिः विवेषः हरिऽअश्व
धीभिः ववन्म नु ते युज्याभिः ऊती कदा नः इंद्र रायः आ दशस्येः
॥५॥३॥ वासयसिऽइव वेधसः त्वं नः कदा नः इंद्र वचसः बु-
बोधः अस्तं तात्या धिया रयिं सुऽवीरं पृक्षः नः अर्वा नि उहीत
वाजी ॥६॥ अभि यं देवी निःऽऋतिः चित् ईशे नक्षंते इंद्रं शरदः
सुऽपृक्षः उप त्रिऽबंधुः जरत्ऽअष्टिं एति अस्वऽवेशं यं कृणवंत
मर्ताः ॥७॥ आ नः राधांसि सवितः स्तवध्यै आ रायः यंतु पर्व-
तस्य रातौ सदा नः दिव्यः पायुः सिसक्तु यूयं पात स्वस्तिऽभिः
सदा नः ॥८॥४॥

॥३८॥ उत् ऊं स्यः देवः सविता ययाम हिरण्ययीं अमतिं यां
अशिश्रेत् नूनं भगः हव्यः मानुषेभिः वि यः रत्ना पुरुऽवसुः
दधाति ॥१॥ उत् ऊं तिष्ठ सवितः श्रुधि अस्य हिरण्यऽपाणे
प्रऽभृतौ ऋतस्य वि उर्वीं पृथ्वीं अमतिं सृजानः आ नृऽभ्यः मर्त-
ऽभोजनं सुवानः ॥२॥ अपि स्तुतः सविता देवः अस्तु यं आ चित्
विश्वे वसवः गृणंति सः नः स्तोमान् नमस्यः चनः धात् विश्वेभिः
पातु पायुऽभिः नि सूरीन् ॥३॥ अभि यं देवी अदितिः गृणाति
सवं देवस्य सवितुः जुषाणा अभि संऽराजः वरुणः गृणंति अभि
मित्रासः अर्यमा सऽजोषाः ॥४॥ अभि ये मिथः वनुषः सपंते
रातिं दिवः रातिऽसाचः पृथिव्याः अहिः बुध्न्यः उत नः शृणोतु
वरूत्री एकधेनुऽभिः नि पातु ॥५॥ अनु तत् नः जाःपतिः मंसीष्ट
रत्नं देवस्य सवितुः इयानः भगं उग्रः अवसे जोहवीति भगं अ-
नुग्रः अध याति रत्नं ॥६॥ शं नः भवंतु वाजिनः हवेषु देवऽताता
मितऽद्रवः सुऽअर्काः जंभयंतः अहिं वृकं रक्षांसि सनेमि अस्मत्

द्युयवन्नमीवाः ॥७॥ वाजेवाजेऽवत वाजिनो नो धनेषु विप्रा अमृता ऋतज्ञाः । अस्य मध्वः पिबत मादयध्वं तृप्ता यात पथिभिर्देवयानैः ॥ ८ ॥ ५ ॥

॥ ३९ ॥ १–७ वसिष्ठः ॥ विश्वे देवाः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥३९॥ ऊर्ध्वो अग्निः सुमतिं वस्वो अश्रेत्प्रतीची जूर्णिर्देवतातिमेति । भेजाते अद्री रथ्येव पंथामृतं होता न इषितो यजाति ॥१॥ प्र वावृजे सुप्रया बर्हिरेषामा विश्पतीव बीरिट इयाते । विशामक्तोरुषसः पूर्वहूतौ वायुः पूषा स्वस्तये नियुत्वान् ॥२॥ ज्मया अत्र वसवो रंत देवा उरावंतरिक्षे मर्जयंत शुभ्राः । अर्वाक्पथ उरुजयः कृणुध्वं श्रोता दूतस्य जग्मुषो नो अस्य ॥३॥ ते हि यज्ञेषु यज्ञियास ऊमाः सधस्थं विश्वे अभि संति देवाः । ताँ अध्वर उशतो यक्ष्यग्ने श्रुष्टी भगं नासत्या पुरंधिं ॥४॥ आग्ने गिरो दिव आ पृथिव्या मित्रं वह वरुणमिंद्रमग्निं । आर्यमणमदितिं विष्णुमेषां सरस्वती मरुतो मादयंतां ॥५॥ ररे हव्यं मतिभिर्यज्ञियानां नक्षत्कामं मर्त्यानामसिन्वन् । धाता रयिमविदस्यं सदासां सक्षीमहि युज्येभिर्नु देवैः ॥६॥ नू रोदसी अभिष्टुते वसिष्ठैर्ऋतावानो वरुणो मित्रो अग्निः । यच्छंतु चंद्रा उपमं नो अर्कं यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥७॥६॥

॥ ४० ॥ १–७ वसिष्ठः ॥ विश्वे देवाः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥४०॥ ओ श्रुष्टिर्विदथ्या३ समेतु प्रति स्तोमं दधीमहि तुराणां । यदद्य देवः सविता सुवाति स्यामास्य रत्निनो विभागे ॥१॥ मित्रस्तन्नो वरुणो रोदसी च द्युभक्तमिंद्रो अर्यमा ददातु । दिदेष्टु देव्यदिती रेक्णो वायुश्च यन्नियुवैते भगश्च

युयवन् अमीवाः ॥७॥ वाजेऽवाजे अवत वाजिनः नः धनेषु विप्राः अमृताः ऋतऽज्ञाः अस्य मध्वः पिबत मादयध्वं तृप्ताः यात पथिऽभिः देवऽयानैः ॥८॥५॥

॥३९॥ ऊर्ध्वः अग्निः सुऽमतिं वस्वः अश्रेत् प्रतीची जूर्णिः देवऽतातिं एति भेजाते इति अद्री इति रथ्याऽइव पंथां ऋतं होता नः इषितः यजाति ॥१॥ प्र ववृजे सुऽप्रयाः बर्हिः एषां आ विश्पतीऽइव॰ बीरिटे इयाते इति विशां अक्तोः उषसः पूर्वऽहूतौ वायुः पूषा स्वस्तये नियुत्वान् ॥२॥ ज्मया अत्र वसवः रंत देवाः उरौ अंतरिक्षे मर्जयंत शुभ्राः अर्वाक् पथः उरुऽज्रयः कृणुध्वं श्रोत दूतस्य जग्मुषः नः अस्य ॥३॥ ते हि यज्ञेषु यज्ञियासः ऊमाः सधऽस्थं विश्वे अभि संति देवाः तान् अध्वरे उशतः यक्षि अग्ने श्रुष्टी भगं नासत्या पुरंऽधिं ॥४॥ आ अग्ने गिरः दिवः आ पृथिव्याः मित्रं वह वरुणं इंद्रं अग्निं आ अर्यमणं अदितिं विष्णुं एषां सरस्वती मरुतः मादयंतां ॥५॥ ररे हव्यं मतिऽभिः यज्ञियानां नक्षत् कामं मर्त्यानां असिन्वन् धात रयिं अविऽदस्यं सदाऽसां सक्षीमहि युज्येभिः नु देवैः ॥६॥ नु रोदसी इति अभिऽस्तुते॰ वसिष्ठैः ऋतऽवानः वरुणः मित्रः अग्निः यच्छंतु चंद्राः उपऽमं नः अर्कं यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥७॥६॥

॥४०॥ ओ इति श्रुष्टिः विदथ्या सं एतु प्रति स्तोमं दधीमहि तुराणां यत् अद्य देवः सविता सुवाति स्याम अस्य रत्निनः विऽभागे ॥१॥ मित्रः तत् नः वरुणः रोदसी इति च द्युऽभक्तं इंद्रः अर्यमा ददातु दिदेष्टु देवी अदितिः रेक्णः वायुः च यत् निऽयुवैते॰ भगः च

॥२॥ सेदुग्रो अस्तु मरुतः स शुष्मी यं मर्त्यं पृषदश्वा अवाथ। उ-
तेमग्निः सरस्वती जुनंति न तस्य रायः पर्येतास्ति ॥३॥ अयं हि
नेता वरुण ऋतस्य मित्रो राजानो अर्यमापो धुः। सुहवा देव्य-
दितिरनर्वा ते नो अंहो अति पर्षन्नरिष्टान् ॥४॥ अस्य देवस्य
मीळ्हुषो वया विष्णोरेषस्य प्रभृथे हविर्भिः। विदे हि रुद्रो रु-
द्रियं महित्वं यासिष्टं वर्तिरश्विनाविरावत् ॥५॥ मात्र पूषन्ना-
घृण इरस्यो वरूत्री यद्रातिषाचश्च रासन्। मयोभुवो नो अर्वं-
तो नि पांतु वृष्टिं परिज्मा वातो ददातु ॥६॥ नू रोदसी अभिष्टुते
वसिष्ठैर्ऋतावानो वरुणो मित्रो अग्निः। यच्छंतु चंद्रा उपमं
नो अर्कं यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥७॥७॥

॥ ४१ ॥ १–७ वसिष्ठः ॥ १ लिंगोक्तदेवताः। २–६ भगः। ७ उषाः ॥ १ जगती। २–७ त्रिष्टुप् ॥

॥४१॥ प्रातरग्निं प्रातरिंद्रं हवामहे प्रातर्मित्रावरुणा प्रा-
तरश्विना। प्रातर्भगं पूषणं ब्रह्मणस्पतिं प्रातः सोममुत रुद्रं
हुवेम ॥१॥ प्रातर्जितं भगमुग्रं हुवेम वयं पुत्रमदितेर्यो वि-
धर्ता। आध्रश्चिद्यं मन्यमानस्तुरश्चिद्राजा चिद्यं भगं भ-
क्षीत्याह ॥२॥ भग प्रणेतर्भग सत्यराधो भगेमां धिय-
मुदवा ददन्नः। भग प्र णो जनय गोभिरश्वैर्भग प्र नृभिर्नृ-
वंतः स्याम ॥३॥ उतेदानीं भगवंतः स्यामोत प्रपित्व
उत मध्ये अह्नाँ। उतोदिता मघवन्त्सूर्यस्य वयं देवानाँ
सुमतौ स्याम ॥४॥ भग एव भगवाँ अस्तु देवास्तेन वयं
भगवंतः स्याम। तं त्वा भग सर्व इज्जोहवीति स नो भग पुर-
एता भवेह ॥५॥ समध्वरायोषसो नमंत दधिक्रावेव शुचये
पदाय। अर्वाचीनं वसुविदं भगं नो रथमिवाश्वा वाजिन

॥२॥ सः इत् उग्रः अस्तु मरुतः सः शुष्मी यं मर्त्यं पृषत्ऽअश्वाः
अवाथ उत ईं अग्निः सरस्वती जुनंति न तस्य रायः परिऽएता
अस्ति॥३॥ अयं हि नेता वरुणः ऋतस्य मित्रः राजानः अर्यमा
अपः धुः॰ सुऽहवा देवी अदितिः अनर्वा ते नः अंहः अति पर्षन्
अरिष्टान्॥४॥ अस्य देवस्य मीळ्हुषः वयाः विष्णोः एषस्य प्र-
ऽभृथे हविःऽभिः विदे हि रुद्रः रुद्रियं महिऽत्वं यासिष्टं वर्तिः अ-
श्विनौ इराऽवत्॥५॥ मा अत्र पूषन् आऽघृणे इरस्यः वरूत्री
यत् रातिऽसाचः च रासन् मयःऽभुवः नः अर्वंतः नि पांतु वृष्टिं
परिऽज्मा वातः ददातु॥६॥ नु रोदसी' अभिऽस्तुते॰ वसिष्ठैः
ऋतऽवानः वरुणः मित्रः अग्निः यच्छंतु चंद्राः उपऽमं नः अर्कं
यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः॥७॥७॥

॥४१॥ प्रातः अग्निं प्रातः इंद्रं हवामहे प्रातः मित्रावरुणा प्रा-
तः अश्विना प्रातः भगं पूषणं ब्रह्मणः पतिं प्रातः' सोमं उत रुद्रं
हुवेम॥१॥ प्रातःऽजितं भगं उग्रं हुवेम वयं पुत्रं अदितेः यः वि-
ऽधर्ता आध्रः चित् यं मन्यमानः तुरः चित् राजा चित् यं भगं भ-
क्षि इति आह॥२॥ भग प्रऽनेतः॰ भग सत्यऽराधः भग इमां धियं
उत् अव ददत् नः भग प्र नः जनय गोभिः अश्वैः भग प्र नृऽभिः
नृऽवंतः स्याम॥३॥ उत इदानीं भगऽवंतः स्याम उत प्रऽपित्वे
उत मध्ये अह्नां उत उत्ऽइता मघऽवन् सूर्यस्य वयं देवानां सु-
ऽमतौ स्याम॥४॥ भगः एव भगऽवान् अस्तु देवाः तेन वयं भग-
ऽवंतः स्याम तं त्वा भग सर्वः इत् जोहवीति सः नः भग पुरःऽएता
भव इह॥५॥ सं अध्वराय उषसः नमंत दधिक्रावाऽइव शुचये
पदाय अर्वाचीनं वसुऽविदं भगं नः रथंऽइव अश्वाः वाजिनः

आ वहंतु ॥ ६ ॥ अश्वावतीर्गोमतीर्न उषासो वीरवतीः सद॑मुच्छंतु भद्राः । घृतं दुहाना विश्वतः प्रपीता यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥ ७ ॥ ८ ॥

॥ ४२ ॥ १–६ वसिष्ठः ॥ विश्वे देवाः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥ ४२ ॥ प्र ब्रह्माणो अंगिरसो नक्षंत प्र क्रंदनुर्नभन्यस्य वेतु । प्र धेनव उदप्रुतो नवंत युज्यातामद्री अध्वरस्य पेशः ॥ १ ॥ सुगस्ते अग्ने सनवित्तो अध्वा युंक्ष्वा सुते हरितो रोहितश्च । ये वा सद्मन्नरुषा वीरवाहो हुवे देवानां जनिमानि सत्तः ॥ २ ॥ समु वो यज्ञं मंहयन्नमोभिः प्र होता मंद्रो रिरिच उपाके । यजस्व सु पुर्वणीक देवाना यज्ञियामरमतिं ववृत्याः ॥ ३ ॥ यदा वीरस्य रेवतो दुरोणे स्योनशीरतिथिराचिकेतत् । सुप्रीतो अग्निः सुधितो दम आ स विशे दाति वार्यमियत्यै ॥ ४ ॥ इमं नो अग्ने अध्वरं जुषस्व मरुत्स्विंद्रे यशसं कृधी नः । आ नक्ता बर्हिः सदतामुषासोशंता मित्रावरुणा यजेह ॥ ५ ॥ एवाग्निं सहस्यं१ वसिष्ठो रायस्कामो विश्वप्स्न्यस्य स्तौत । इषं रयिं पप्रथद्वाजमस्मे यूयं पात स्वस्ति-

आ वहंतु ॥६॥ अश्वऽवतीः गोऽमंतीः नः उषसः वीरऽवंतीः सदं उच्छंतु भद्राः घृतं दुहांनाः विश्वतः प्रऽपींताः यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदां नः ॥७॥८॥

॥४२॥ प्र ब्रह्माणंः अंगिरसः नक्षंत प्र क्रंदनुः नभन्यंस्य वेतु प्र धेनवंः उदऽप्रुतः नवंत युज्यातां अद्री' अध्वरस्यं पेशंः ॥१॥ सुऽगः ते अग्ने सनंऽवित्तः अध्वां युंक्ष्व सुते हरितः रोहितः च ये वा सद्मन् अरुषाः वीरऽवाहः हुवे देवानां जनिमानि सत्तः ॥२॥ सं ऊं' वः यज्ञं महयन् नमंःऽभिः प्र होतां मंद्रः रिरिचे उपाके यजस्व सु पुरुऽअनीक देवान् आ यज्ञियां अरमंतिं ववृत्याः ॥३॥ यदा वीरस्यं रेवतंः दुरोणे स्योनऽशीः अतिंथिः आऽचिकेतत् सुऽप्रीतः अग्निः सुऽधितः दमे आ सः विशे दाति वार्यं इयंत्यै ॥४॥ इमं नः अग्ने अध्वरं जुषस्व मरुत्ऽसु इंद्रे यशसं कृधि नः आ नक्ता बर्हिः सदतां उषसा उशंता मित्रावरुणा यज इह ॥५॥ एव अग्निं सहस्यं वसिष्ठः रायःऽकामः विश्वऽप्स्न्यस्य स्तौत् इषं रयिं पप्रथत् वाजं अस्मे' यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदां नः ॥६॥९॥

॥४३॥ प्र वः यज्ञेषु देवऽयंतः अर्चन् द्यावां नमंःऽभिः पृथिवी' इषध्यै येषां ब्रह्माणि असमानि विप्राः विष्वक् विऽयंति वनिनंः न शाखाः ॥१॥ प्र यज्ञः एतु हेत्वंः न सप्तिः उत् यच्छध्वं सऽमनसः घृताचीः स्तृणीत बर्हिः अध्वराय साधु ऊर्ध्वा शोचींषि देवऽयूनि अस्थुः ॥२॥ आ पुत्रासः न मातरं विऽभृत्राः सानौ देवासः बर्हिषः सदंतु आ विश्वाचीं विदथ्यां अनक्तु अग्ने मा नः देवऽतांता मृधः कः० ॥३॥ ते सीषपंत जोषं आ यजत्राः ऋतस्यं

धाराः सुदुघा दुहानाः। ज्येष्ठं वो अद्य मह आ वसूनामा गंतन समनसो यति ष्ठ ॥४॥ एवा नो अग्ने विक्ष्वा दशस्य त्वया वयं सहसावन्नास्क्राः। राया युजा सधमादो अरिष्टा यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥५॥१०॥

॥४४॥ १-५ वसिष्ठः ॥ १ लिंगोक्तदेवताः। २-५ दधिक्राः ॥ १ जगती। २-५ त्रिष्टुप् ॥

॥४४॥ दधिक्रां वः प्रथममश्विनोषसमग्निं समिद्धं भगमूतये हुवे। इंद्रं विष्णुं पूषणं ब्रह्मणस्पतिमादित्यान्द्यावापृथिवी अपः स्वः ॥१॥ दधिक्रामु नमसा बोधयंत उदीराणा यज्ञमुपप्रयंतः। इळां देवीं बर्हिषि सादयंतोऽश्विना विप्रा सुहवा हुवेम ॥२॥ दधिक्रावाणं बुबुधानो अग्निमुप ब्रुव उषसं सूर्यं गां। ब्रध्नं मंश्चतोर्वरुणस्य बभ्रुं ते विश्वास्मद्दुरिता यावयंतु ॥३॥ दधिक्रावा प्रथमो वाज्यर्वाग्रे रथानां भवति प्रजानन्। संविदान उषसा सूर्येणादित्येभिर्वसुभिरंगिरोभिः ॥४॥ आ नो दधिक्राः पथ्यामनक्त्वृतस्य पंथामन्वेतवा उ। शृणोतु नो दैव्यं शर्धो अग्निः शृण्वंतु विश्वे महिषा अमूराः ॥५॥११॥

॥४५॥ १-४ वसिष्ठः ॥ सविता ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥४५॥ आ देवो यातु सविता सुरत्नोऽतरिक्षप्रा वहमानो अश्वैः। हस्ते दधानो नर्या पुरूणि निवेशयञ्च प्रसुवञ्च भूम ॥१॥ उदस्य बाहू शिथिरा बृहंता हिरण्यया दिवो अंताँ अनष्टां। नूनं सो अस्य महिमा पनिष्ट सूरश्चिदस्मा अनु दादपस्यां ॥२॥ स घा नो देवः सविता सहावा साविषद्वसुपतिर्वसूनि। विश्रयमाणो अमतिमुरूचीं मर्तभोजनमध रासते नः ॥३॥ इमा गिरः सवितारं सुजिह्वं पूर्णगभस्तिमी-

धाराः सुऽदुघाः दुहानाः ज्येष्ठं वः अद्य महः आ वसूनां आ गंतन सऽमनसः यति स्थ ॥४॥ एव नः अग्ने विक्षु आ दशस्य त्वया वयं सहसाऽवन् आस्क्राः राया युजा सधऽमादः अरिष्टाः यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥५॥१०॥

॥४४॥ दधिऽक्रां वः प्रथमं अश्विना उषसं अग्निं संऽइद्धं भगं ऊतये हुवे इंद्रं विष्णुं पूषणं ब्रह्मणः पतिं आदित्यान् द्यावापृथिवी इति अपः स्वः ॥१॥ दधिऽक्रां ऊं इति नमसा बोधयंतः उत्ऽईराणाः यज्ञं उपऽप्रयंतः इळां देवीं बर्हिषि सादयंतः अश्विना विप्रा सुऽहवा हुवेम ॥२॥ दधिऽक्रावाणं बुबुधानः अग्निं उप ब्रुवे उषसं सूर्यं गां ब्रध्नं मंश्चतोः वरुणस्य बभ्रुं ते विश्वा अस्मत् दुःऽइता यवयंतु ॥३॥ दधिऽक्रावा प्रथमः वाजी अर्वा अग्रे रथानां भवति प्रऽजानन् संऽविदानः उषसा सूर्येण आदित्येभिः वसुऽभिः अंगिरःऽभिः ॥४॥ आ नः दधिऽक्राः पथ्यां अनक्तु ऋतस्य पंथां अनुऽएतवै ऊं इति शृणोतु नः दैव्यं शर्धः अग्निः शृण्वंतु विश्वे महिषाः अमूराः ॥५॥११॥

॥४५॥ आ देवः यातु सविता सुऽरत्नः अंतरिक्षऽप्राः वहमानः अश्वैः हस्ते दधानः नर्या पुरूणि निऽवेशयन् च प्रऽसुवन् च भूम ॥१॥ उत् अस्य बाहू इति शिथिरा बृहंता हिरण्यया दिवः अंतान् अनष्टां नूनं सः अस्य महिमा पनिष्ट सूरः चित् अस्मै अनु दात् अपस्यां ॥२॥ सः घ नः देवः सविता सहऽवा आ साविषत् वसुऽपतिः वसूनि विऽश्रयमाणः अमतिं उरूचीं मर्तऽभोजनं अध रासते नः ॥३॥ इमाः गिरः सवितारं सुऽजिह्वं पूर्णऽगभस्तिं

क्षते सुपाणिं। चित्रं वयो बृहदस्मे दधातु यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥४॥१२॥

॥ ४६ ॥ १–४ वसिष्ठः ॥ रुद्रः ॥ १–३ जगती । ४ त्रिष्टुप् ॥

॥४६॥ इमा रुद्राय स्थिरधन्वने गिरः क्षिप्रेषवे देवाय स्वधाव्ने। अषाळ्हाय सहमानाय वेधसे तिग्मायुधाय भरता शृणोतु नः॥१॥ स हि क्षयेण क्षम्यस्य जन्मनः साम्राज्येन दिव्यस्य चेतति। अवन्नवन्तीरुप नो दुरश्चरानमीवो रुद्र जासु नो भव॥२॥ या ते दिद्युदवसृष्टा दिवस्परि क्ष्मया चरति परि सा वृणक्तु नः। सहस्रं ते स्वपिवात भेषजा मा नस्तोकेषु तनयेषु रीरिषः॥३॥ मा नो वधी रुद्र मा परा दा मा ते भूम प्रसितौ हीळितस्य। आ नो भज बर्हिषि जीवशंसे यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः॥४॥१३॥

॥ ४७ ॥ १–४ वसिष्ठः ॥ आपः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥४७॥ आपो यं वः प्रथमं देवयन्त इन्द्रपानमूर्मिमकृण्वतेळः। तं वो वयं शुचिमरिप्रमद्य घृतप्रुषं मधुमन्तं वनेम॥१॥ तमूर्मिमापो मधुमत्तमं वोऽपां नपादवत्वाशुहेमा। यस्मिन्निन्द्रो वसुभिर्मादयाते तमश्याम देवयन्तो वो अद्य॥२॥ शतपवित्राः स्वधया मदन्तीर्देवीर्देवानामपि यन्ति पाथः। ता इन्द्रस्य न मिनन्ति व्रतानि सिन्धुभ्यो हव्यं घृतवज्जुहोत॥३॥ याः सूर्यो रश्मिभिराततान याभ्य इन्द्रो अरदद्गातुमूर्मिम्। ते सिन्धवो वरिवो धातना नो यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः॥४॥१४॥

॥ ४८ ॥ १–४ वसिष्ठः ॥ १–३ ऋभवः । ४ ऋभवो विश्वे देवा वा ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥४८॥ ऋभुक्षणो वाजा मादयध्वमस्मे नरो मघवानः

ईळते सुऽपाणिं चित्रं वयः बृहत् अस्मे दधातु यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥४॥१२॥

॥४६॥ इमाः रुद्राय स्थिरऽधन्वने गिरः क्षिप्रऽइषवे देवाय स्वधाऽव्ने अषाळ्हाय सहमानाय वेधसे तिग्मऽआयुधाय भरत शृणोतु नः ॥१॥ सः हि क्षयेण क्षम्यस्य जन्मनः साम्ऽराज्येन दिव्यस्य चेतति अवन् अवन्तीः उप नः दुरः चर अनमीवः रुद्र जासु नः भव ॥२॥ या ते दिद्युत् अवऽसृष्टा दिवः परि क्ष्मया चरति परि सा वृणक्तु नः सहस्रं ते सुऽअपिवात भेषजा मा नः तोकेषु तनयेषु रिरिषः ॥३॥ मा नः वधीः रुद्र मा परा दाः मा ते भूम प्रऽसितौ हीळितस्य आ नः भज बर्हिषि जीवऽशंसे यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥४॥१३॥

॥४७॥ आपः यं वः प्रथमं देवऽयन्तः इन्द्रऽपानं ऊर्मिं अकृण्वत इळः तं वः वयं शुचिं अरिप्रं अद्य घृतऽप्रुषं मधुऽमन्तं वनेम ॥१॥ तं ऊर्मिं आपः मधुमत्ऽतमं वः अपां नपात् अवतु आशुऽहेमा यस्मिन् इन्द्रः वसुऽभिः मादयाते तं अश्याम देवऽयन्तः वः अद्य ॥२॥ शतऽपवित्राः स्वधया मदन्तीः देवीः देवानां अपि यन्ति पाथः ताः इन्द्रस्य न मिनन्ति व्रतानि सिन्धुऽभ्यः हव्यं घृतऽवत् जुहोत ॥३॥ याः सूर्यः रश्मिऽभिः आऽततान याभ्यः इन्द्रः अरदत् गातुं ऊर्मिं ते सिन्धवः वरिवः धातन नः यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥४॥१४॥

॥४८॥ ऋभुक्षणः वाजाः मादयध्वं अस्मे नरः मघऽवानः

सुतस्य। आ वोऽर्वाचः क्रतवो न यातां विभ्वो रथं नर्यं वर्तयंतु ॥१॥ ऋभुर्ऋभुभिरभि वः स्याम विभ्वो विभुभिः शवसा शवांसि। वाजो अस्माँ अवतु वाजसाताविंद्रेण युजा तरुषेम वृत्रं ॥२॥ ते चिद्धि पूर्वीरभि संति शासा विश्वाँ अर्य उपरताति वन्वन्। इंद्रो विभ्वाँ ऋभुक्षा वाजो अर्यः शत्रोर्मिथत्या कृणवन्वि नृम्णं ॥३॥ नू देवासो वरिवः कर्तना नो भूत नो विश्वेऽवसे सजोषाः। समस्मे इषं वसवो ददीरन्यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥४॥१५॥

॥४९॥ १-४ वसिष्ठः ॥ आपः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥४९॥ समुद्रज्येष्ठाः सलिलस्य मध्यात्पुनाना यंत्यनिविशमानाः। इंद्रो या वज्री वृषभो रराद ता आपो देवीरिह मामवंतु ॥१॥ या आपो दिव्या उत वा स्रवंति खनित्रिमा उत वा याः स्वयंजाः। समुद्रार्था याः शुचयः पावकास्ता आपो देवीरिह मामवंतु ॥२॥ यासां राजा वरुणो याति मध्ये सत्यानृते अवपश्यञ्जनानां। मधुश्चुतः शुचयो याः पावकास्ता आपो देवीरिह मामवंतु ॥३॥ यासु राजा वरुणो यासु सोमो विश्वे देवा यासूर्जं मदंति। वैश्वानरो यास्वग्निः प्रविष्टस्ता आपो देवीरिह मामवंतु ॥४॥१६॥

॥५०॥ १-४ वसिष्ठः ॥ १ मित्रावरुणौ । २ अग्निः । ३ विश्वे देवाः । ४ नद्यः ॥ १-३ जगती । ४ अतिजगती शक्वरी वा ॥

॥५०॥ आ मां मित्रावरुणेह रक्षतं कुलाययद्विश्वयन्मा न आ गन्। अजकावं दुर्दृशीकं तिरो दधे मा मां पद्येन रपसा विदत्त्सरुः ॥१॥ यद्विजामन्परुषि वंदनं भुवदष्ठीवंतौ परि कुल्फौ च देहत्। अग्निष्टच्छोचन्नप बाधतामितो मा मां पद्येन रपसा विदत्त्सरुः ॥२॥ यच्छल्मलौ भवति यन्न-

सुतस्यं आ वः अर्वाचः क्रतवः न यातां विऽभ्वः रथं नर्यं वर्तयंतु ॥१॥ ऋभुः ऋभुऽभिः अभि वः स्याम विऽभ्वः विभुऽभिः शवसा शवांसि वाजः अस्मान् अवतु वाजऽसातौ इंद्रेण युजा तरुषेम वृत्रं ॥२॥ ते चित् हि पूर्वीः अभि संति शासा विश्वान् अर्यः उपरऽताति वन्वन् इंद्रः विऽभ्वा ऋभुक्षाः वाजः अर्यः शत्रोः मिथत्या कृणवन् वि नृम्णं ॥३॥ नु देवासः वरिवः कर्तन नः भूत नः विश्वे अवसे सऽजोषाः सं अस्मे इषं वसवः ददीरन् यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥४॥१५॥

॥४९॥ समुद्रऽज्येष्ठाः सलिलस्य मध्यात् पुनानाः यंति अनिऽविशमानाः इंद्रः याः वज्री वृषभः रराद ताः आपः देवीः इह मां अवंतु ॥१॥ याः आपः दिव्याः उत वा स्रवंति खनित्रिमाः उत वा याः स्वयंऽजाः समुद्रऽअर्थाः याः शुचयः पावकाः ताः आपः देवीः इह मां अवंतु ॥२॥ यासां राजा वरुणः याति मध्ये सत्यानृते अवऽपश्यन् जनानां मधुऽश्चुतः शुचयः याः पावकाः ताः आपः देवीः इह मां अवंतु ॥३॥ यासु राजा वरुणः यासु सोमः विश्वे देवाः यासु ऊर्जं मदंति वैश्वानरः यासु अग्निः प्रऽविष्टः ताः आपः देवीः इह मां अवंतु ॥४॥१६॥

॥५०॥ आ मां मित्रावरुणा इह रक्षतं कुलाययंत् विऽश्वयंत् मा नः आ गन् अजकाऽवं दुःऽदृशीकं तिरः दधे मा मां पद्येन रपसा विदत् त्सरुः ॥१॥ यत् विऽजामन् परुषि वंदनं भुवत् अष्ठीवंतौ परि कुल्फौ च देहत् अग्निः तत् शोचन् अप बाधतां इतः मा मां पद्येन रपसा विदत् त्सरुः ॥२॥ यत् शल्मलौ भवति यत्

दीषु यदोषधीभ्यः परि जायते विषं। विश्वे देवा निरितस्तत्सुवंतु मा मां पद्मेन रपसा विदत्त्सरुः ॥३॥ याः प्रवतो निवत उद्वत उदन्वतीरनुदकाश्च याः। ता अस्मभ्यं पयसा पिन्वमानाः शिवा देवीरशिपदा भवंतु सर्वा नद्यो अशिमिदा भवंतु ॥४॥१७॥

॥५१॥ १–३ वसिष्ठः ॥ आदित्याः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥५१॥ आदित्यानामवसा नूतनेन सक्षीमहि शर्मणा शंतमेन। अनागास्त्वे अदितित्वे तुरास इमं यज्ञं दधतु श्रोषमाणाः ॥१॥ आदित्यासो अदितिर्मादयंतां मित्रो अर्यमा वरुणो रजिष्ठाः। अस्माकं संतु भुवनस्य गोपाः पिबंतु सोममवसे नो अद्य ॥२॥ आदित्या विश्वे मरुतश्च विश्वे देवाश्च विश्व ऋभवश्च विश्वे। इंद्रो अग्निरश्विना तुष्टुवाना यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥३॥१८॥

॥५२॥ १–३ वसिष्ठः ॥ आदित्याः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥५२॥ आदित्यासो अदितयः स्याम पूर्देवत्रा वसवो मर्त्यत्रा। सनेम मित्रावरुणा सनंतो भवेम द्यावापृथिवी भवंतः॥१॥ मित्रस्तन्नो वरुणो मामहंत शर्म तोकाय तनयाय गोपाः। मा वो भुजेमान्यजातमेनो मा तत्कर्म वसवो यच्चयध्वे॥२॥ तुरण्यवोऽङ्गिरसो नक्षंत रत्नं देवस्य सवितुरियानाः। पिता च तन्नो महान्यजत्रो विश्वे देवाः समनसो जुषंत ॥३॥१९॥

॥५३॥ १–३ वसिष्ठः ॥ द्यावापृथिव्यौ ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥५३॥ प्र द्यावा यज्ञैः पृथिवी नमोभिः सबाध ईळे बृहती यजत्रे। ते चिद्धि पूर्वे कवयो गृणंतः पुरो मही दधिरे

नदीषु यत् ओषधीभ्यः परि जायते विषं विश्वे देवाः निः इतः तत् सृवंतु मा मां पद्येन रपसा विदत् त्सरुः ॥३॥ याः प्रऽवतः निऽवतः उत्ऽवतः उदन्ऽवतीः अनुदकाः च याः ताः अस्मभ्यं पयसा पिन्वमानाः शिवाः देवीः अशिपदाः भवंतु सर्वाः नद्यः अशिमिदाः भवंतु ॥४॥१७॥

॥५१॥ आदित्यानां अवसा नूतनेन सक्षीमहि शर्मणा शंऽतमेन अनागाःऽत्वे अदितिऽत्वे तुरासः इमं यज्ञं दधतु श्रोषमाणाः ॥१॥ आदित्यासः अदितिः मादयंतां मित्रः अर्यमा वरुणः रजिष्ठाः अस्माकं संतु भुवनस्य गोपाः पिबंतु सोमं अवसे नः अद्य ॥२॥ आदित्याः विश्वे मरुतः च विश्वे देवाः च विश्वे ऋभवः च विश्वे इंद्रः अग्निः अश्विना तुस्तुवानाः यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥३॥१८॥

॥५२॥ आदित्यासः अदितयः स्याम पूः देवऽत्रा वसवः मर्त्यऽत्रा सनेम मित्रावरुणा सनंतः भवेम द्यावापृथिवी भवंतः ॥१॥ मित्रः तत् नः वरुणः ममहंत शर्म तोकाय तनयाय गोपाः मा वः भुजेम अन्यऽजातं एनः मा तत् कर्म वसवः यत् चयध्वे ॥२॥ तुरण्यवः अंगिरसः नक्षंत रत्नं देवस्य सवितुः इयानाः पिता च तत् नः महान् यजत्रः विश्वे देवाः सऽमनसः जुषंत ॥३॥१९॥

॥५३॥ प्र द्यावा यज्ञैः पृथिवी नमःऽभिः सऽबाधः ईळे बृहती यजत्रे ते चित् हि पूर्वे कवयः गृणंतः पुरः मही दधिरे

देवपुत्रे ॥१॥ प्र पूर्वजे पितरा नव्यसीभिर्गीर्भिः कृणुध्वं सदने ऋतस्य। आ नो द्यावापृथिवी दैव्येन जनेन यातं महि वां वरूथं ॥२॥ उतो हि वां रत्नधेयानि संति पुरूणि द्यावापृथिवी सुदासे। अस्मे धत्तं यदसदस्कृधोयु यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥३॥२०॥

॥ ५४ ॥ १—३ वसिष्ठः ॥ वास्तोष्पतिः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥५४॥ वास्तोष्पते प्रति जानीह्यस्मान्त्स्वावेशो अनमीवो भवा नः। यत्त्वेमहे प्रति तन्नो जुषस्व शं नो भव द्विपदे शं चतुष्पदे ॥१॥ वास्तोष्पते प्रतरणो न एधि गयस्फानो गोभिरश्वेभिरिंदो। अजरासस्ते सख्ये स्याम पितेव पुत्रान्प्रति नो जुषस्व ॥२॥ वास्तोष्पते शग्मया संसदा ते सक्षीमहि रण्वया गातुमत्या। पाहि क्षेम उत योगे वरं नो यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥३॥२१॥

॥ ५५ ॥ १—८ वसिष्ठः ॥ १ वास्तोष्पतिः। २—८ इंद्रः ॥ १ गायत्री।
२—४ उपरिष्टाद्बृहती। ५—८ अनुष्टुप् ॥

॥५५॥ अमीवहा वास्तोष्पते विश्वा रूपाण्याविशन्। सखा सुशेव एधि नः ॥१॥ यदर्जुन सारमेय दतः पिशंग यच्छसे। वीव भ्राजंत ऋष्टय उप स्रक्वेषु बप्सतो नि षु स्वप ॥२॥ स्तेनं राय सारमेय तस्करं वा पुनःसर। स्तोतॄनिंद्रस्य रायसि किमस्मान्दुच्छुनायसे नि षु स्वप ॥३॥ त्वं सूकरस्य दर्दृहि तव दर्दर्तु सूकरः। स्तोतॄनिंद्रस्य रायसि किमस्मान्दुच्छुनायसे नि षु स्वप ॥४॥ सस्तु माता सस्तु पिता सस्तु श्वा सस्तु विश्पतिः। ससंतु सर्वे ज्ञातयः सस्त्वयमभितो जनः ॥५॥ य आस्ते यश्च चरति यश्च पश्यति नो जनः। तेषां सं हन्मो अक्षाणि यथेदं हर्म्यं तथा ॥६॥ सहस्रशृंगो वृषभो यः समुद्रादुदाचरत्।

देवऽपुत्रे॰ ॥ १ ॥ प्र पूर्वऽजे॰ पितरा नव्यसीभिः गीःऽभिः कृणुध्वं सदने ऋतस्य आ नः द्यावापृथिवी दैव्येन जनेन यातं महि वां वरूथं ॥ २ ॥ उतो हि वां रत्नऽधेयानि संति पुरूणि द्यावापृथिवी सुऽदासे अस्मे धत्तं यत् असत् अस्कृधोयु यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥ ३ ॥ २० ॥

॥ ५४ ॥ वास्तोः पते प्रति जानीहि अस्मान् सुऽआवेशः अनमीवः भव नः यत् त्वा ईमहे प्रति तत् नः जुषस्व शं नः भव द्विऽपदे शं चतुःऽपदे ॥ १ ॥ वास्तोः पते प्रऽतरणः नः एधि गयऽस्फानः गोभिः अश्वेभिः इंदो अजरासः ते सख्ये स्याम पिताऽइव पुत्रान् प्रति नः जुषस्व ॥ २ ॥ वास्तोः पते शग्मया संऽसदा ते सक्षीमहि रण्वया गातुऽमत्या पाहि क्षेमे उत योगे वरं नः यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥ ३ ॥ २१ ॥

॥ ५५ ॥ अमीवऽहा वास्तोः पते विश्वा रूपाणि आऽविशन् सखा सुऽशेवः एधि नः ॥ १ ॥ यत् अर्जुन सारमेय दतः पिशंग यच्छसे विऽइव भ्राजंते ऋष्टयः उप स्रक्वेषु बप्सतः नि सु स्वप ॥ २ ॥ स्तेनं राय सारमेय तस्करं वा पुनःऽसर स्तोतॄन् इंद्रस्य रायसि किं अस्मान् दुच्छुनऽयसे नि सु स्वप ॥ ३ ॥ त्वं सूकरस्य दर्दृहि तव दर्दर्तु सूकरः स्तोतॄन् इंद्रस्य रायसि किं अस्मान् दुच्छुनऽयसे नि सु स्वप ॥ ४ ॥ सस्तु माता सस्तु पिता सस्तु श्वा सस्तु विश्पतिः ससंतु सर्वे ज्ञातयः सस्तु अयं अभितः जनः ॥ ५ ॥ यः आस्ते यः च चरति यः च पश्यति नः जनः तेषां सं हन्मः अक्षाणि यथा इदं हर्म्यं तथा ॥ ६ ॥ सहस्रऽशृंगः वृषभः यः समुद्रात् उत्ऽआचरत्

तेना सहस्येना वयं नि जनान्स्वापयामसि ॥७॥ प्रोष्ठेशया वह्येशया नारीर्यास्तल्पशीवरीः । स्त्रियो याः पुण्यंगंधास्ताः सर्वाः स्वापयामसि ॥८॥२२॥३॥

॥५६॥ १–२५ वसिष्ठः ॥ मरुतः ॥ १–११ द्विपदा । १२–२५ त्रिष्टुप् ॥

॥५६॥ क ईं व्यक्ता नरः सनीळा रुद्रस्य मर्या अधा स्वश्वाः ॥१॥ नकिर्ह्येषां जनूंषि वेद ते अंग विद्रे मिथो जनित्रं ॥२॥ अभि स्वपूभिर्मिथो वपंत वातस्वनसः श्येना अस्पृधन् ॥३॥ एतानि धीरो निण्या चिकेत पृश्निर्यदूधो मही जभार ॥४॥ सा विट् सुवीरा मरुद्भिरस्तु सनात्सहंती पुष्यंती नृम्णं ॥५॥ यामं येष्ठाः शुभा शोभिष्ठाः श्रिया संमिश्ला ओजोभिरुग्राः ॥६॥ उग्रं व ओजः स्थिरा शवांस्यधा मरुद्भिर्गणस्तुविष्मान् ॥७॥ शुभ्रो वः शुष्मः क्रुध्मी मनांसि धुनिर्मुनिरिव शर्धस्य धृष्णोः ॥८॥ सनेम्यस्मद्युयोत दिद्युं मा वो दुर्मतिरिह प्रणङ्नः ॥९॥ प्रिया वो नाम हुवे तुराणामा यत्तृपन्मरुतो वावशानाः ॥१०॥२३॥ स्वायुधास इष्मिणः सुनिष्का उत स्वयं तन्वः शुंभमानाः ॥११॥ शुची वो हव्या मरुतः शुचीनां शुचिं हिनोम्यध्वरं शुचिभ्यः । ऋतेन सत्यमृतसाप आयञ्छुचिजन्मानः शुचयः पावकाः ॥१२॥ अंसेष्वा मरुतः खादयो वो वक्षःसु रुक्मा उपशिश्रियाणाः । वि विद्युतो न वृष्टिभी रुचाना अनु स्वधामायुधैर्यच्छमानाः ॥१३॥ प्र बुध्न्या व ईरते महांसि प्र नामानि प्रयज्यवस्तिरध्वं । सहस्रियं दम्यं भागमेतं गृहमेधीयं मरुतो जुषध्वं ॥१४॥ यदि स्तुतस्य मरुतो अधीथेत्था विप्रस्य वाजिनो हवीमन् । मक्षू रायः सुवीर्यस्य दात नू चिद्यमन्य आदभद-

तेन॑ सह॒स्ये॑न व॒यं नि जना॑न् स्वा॒प॒या॒म॒सि॒ ॥७॥ प्रो॒ष्ठे॒ऽश॒याः व॒ह्ये॒ऽश॒याः नारीः॑ याः त॒ल्प॒ऽशीव॑रीः स्त्रियः॑ याः पुण्य॑ऽगंधाः ताः सर्वाः॑ स्वा॒प॒या॒म॒सि॒ ॥८॥२२॥३॥

॥५६॥ के ई॒म् विऽअ॑क्ताः नरः॑ सऽनी॑ळाः रु॒द्रस्य॑ मर्याः॑ अध॑ सुऽअश्वाः॑ ॥१॥ नकिः॑ हि ए॒षा॒म् ज॒नूंषि॑ वेद॑ ते अ॒ङ्ग वि॒द्रे॒ मि॒थः ज॒नित्रं॑ ॥२॥ अ॒भि स्व॒ऽपूभिः॑ मि॒थः व॒पं॒त॒ वात॑ऽस्वनसः श्ये॒नाः अ॒स्पृ॒ध्र॒न् ॥३॥ ए॒तानि॑ धीरः॑ नि॒ण्या चि॒के॒त॒ पृश्निः॑ यत् ऊधः॑ म॒ही ज॒भार॑ ॥४॥ सा विट् सु॒ऽवीरा॑ म॒रुत्ऽभिः॑ अ॒स्तु स॒नात् सहं॑ती पुष्यं॑ती नृ॒म्णं ॥५॥ याम॑म् येष्ठाः॑ शु॒भा शोभि॑ष्ठाः श्रि॒या संऽमि॑श्लाः ओजः॑ऽभिः उ॒ग्राः ॥६॥ उ॒ग्रम् व॒ः ओजः॑ स्थि॒रा शवां॑सि अध॑ म॒रुत्ऽभिः॑ ग॒णः तुवि॑ष्मान् ॥७॥ शु॒भ्रः व॒ः शुष्मः॑ क्रुध्मी॑ मनां॑सि धुनिः॑ मुनिः॑ऽइव शर्धः॑स्य धृ॒ष्णोः ॥८॥ सनेमि॑ अ॒स्मत् यु॒योत॑ दि॒द्युम् मा व॒ः दुः॒ऽम॒तिः इ॒ह प्रण॑क् न॒ः ॥९॥ प्रि॒या व॒ः नाम॑ हु॒वे॒ तु॒राणां॑ आ यत् तृ॒पत् म॒रु॒तः॒ वा॒व॒शा॒नाः ॥१०॥२३॥ सु॒ऽआ॒यु॒धासः॑ इ॒ष्मिणः॑ सु॒ऽनि॒ष्काः उ॒त स्व॒यम् त॒न्वः॑ शुंभ॑मानाः ॥११॥ शुची॑ व॒ः ह॒व्या म॒रु॒तः॒ शुची॑नां शुचिं॑ हि॒नो॒मि॒ अ॒ध्व॒रम् शुचि॑ऽभ्यः ऋ॒तेन॑ स॒त्यम् ऋ॒त॒ऽसापः॑ आ॒य॒न् शुचि॑ऽजन्मानः शुच॑यः पा॒व॒काः ॥१२॥ अंसे॑षु आ म॒रु॒तः॒ खा॒दयः॑ व॒ः वक्षः॑ऽसु रु॒क्माः उ॒प॒ऽशि॒श्रि॒या॒णाः वि वि॒ऽद्युतः॑ न वृ॒ष्टिऽभिः॑ रु॒चा॒नाः अनु॑ स्व॒धाम् आयु॑धैः यच्छ॑मानाः ॥१३॥ प्र बु॒ध्न्या व॒ः ई॒र॒ते॒ महां॑सि प्र नामा॑नि प्र॒ऽय॒ज्य॒वः॒ ति॒र॒ध्व॒म् स॒ह॒स्रिय॑म् दम्य॑म् भा॒गम् ए॒तम् गृ॒ह॒ऽमे॒धीय॑म् म॒रु॒तः॒ जु॒ष॒ध्व॒म् ॥१४॥ यदि॑ स्तु॒तस्य॑ म॒रु॒तः॒ अ॒धि॒ऽइ॒थ इ॒त्था विप्र॑स्य वा॒जिनः॑ हवी॑मन् म॒क्षु रा॒यः सु॒ऽवीर्य॑स्य दा॒त॒ नु चि॒त् यम् अ॒न्यः आ॒ऽदभ॑त्

रावा॥१५॥२४॥ अत्यासो न ये मरुतः स्वंचो यक्षदृशो न शुभयंत मर्याः। ते हर्म्येष्ठाः शिशवो न शुभ्रा वत्सासो न प्रक्रीळिनः पयोधाः॥१६॥ दशस्यंतो नो मरुतो मृळंतु वरिवस्यंतो रोदसी सुमेके। आरे गोहा नृहा वधो वो अस्तु सुम्नेभिरस्मे वसवो नमध्वं॥१७॥ आ वो होता जोहवीति सत्तः सत्राचीं रातिं मरुतो गृणानः। य ईवतो वृषणो अस्ति गोपाः सो अद्वयावी हवते व उक्थैः॥१८॥ इमे तुरं मरुतो रामयंतीमे सहः सहस आ नमंति। इमे शंसं वनुष्यतो नि पांति गुरु द्वेषो अररुषे दधंति॥१९॥ इमे रध्रं चिन्मरुतो जुनंति भृमिं चिद्यथा वसवो जुषंत। अप बाधध्वं वृषणस्तमांसि धत्त विश्वं तनयं तोकमस्मे॥२०॥२५॥ मा वो दात्रान्मरुतो निरराम मा पश्चाद्दघ्म रथ्यो विभागे। आ नः स्पार्हे भजतना वसव्ये३ यदीं सुजातं वृषणो वो अस्ति॥२१॥ सं यद्धनंत मन्युभिर्जनासः शूरा यह्वीष्वोषधीषु विक्षु। अध स्मा नो मरुतो रुद्रियासस्त्रातारो भूत पृतनास्वर्यः॥२२॥ भूरि चक्र मरुतः पित्र्याण्युक्थानि या वः शस्यंते पुरा चित्। मरुद्भिरुग्रः पृतनासु साळ्हा मरुद्भिरित्सनिता वाजमर्वा॥२३॥ अस्मे वीरो मरुतः शुष्म्यस्तु जनानां यो असुरो विधर्ता। अपो येन सुक्षितये तरेमाध स्वमोको अभि वः स्याम॥२४॥ तन्न इंद्रो वरुणो मित्रो अग्निराप ओषधीर्वनिनो जुषंत। शर्मन्स्याम मरुतामुपस्थे यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः॥२५॥२६॥

॥५७॥ १-७ वसिष्ठः ॥ मरुतः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥५७॥ मध्वो वो नाम मारुतं यजत्राः प्र यज्ञेषु शवसा मदंति। ये रेजयंति रोदसी चिदुर्वी पिन्वंत्युत्सं यदयासुरुग्राः

·अर्वा॥१५॥२४॥ अत्यासः न ये मरुतः सुऽअंचः यक्षऽहृशः न शुभयंत मर्याः ते हर्म्येऽस्थाः शिशवः न शुभ्राः वत्सासः न प्रऽक्रीळिनः पयःऽधाः॥१६॥ दशस्यंतः नः मरुतः मृळंतु वरिवस्यंतः रोदसी' सुऽमेकें॰ आरे गोऽहा नृऽहा वधः वः अस्तु सुम्नेभिः अस्मे' वसवः नमध्वं॥१७॥ आ वः होता जोहवीति सत्तः सत्राचीं रातिं मरुतः गृणानः यः ईवतः वृषणः अस्ति गोपाः सः अद्वयावी हवते वः उक्थैः॥१८॥ इमे तुरं मरुतः रमयंति इमे सहः सहसः आ नमंति इमे शंसं वनुष्यतः नि पांति गुरु द्वेषः अररुषे दधंति॥१९॥ इमे रध्रं चित् मरुतः जुनंति भृमिं चित् यथा वसवः जुषंत अप बाधध्वं वृषणः तमांसि धत्त विश्वं तनयं तोकं अस्मे' ॥२०॥२५॥ मा वः दात्रात् मरुतः निः अराम मा पश्चात् दघ्म रथ्यः विऽभागे आ नः स्पार्हे भजतन वसव्ये यत् ईं सुऽजातं वृषणः वः अस्ति॥२१॥ सं यत् हनंत मन्युऽभिः जनासः शूराः यह्वीषु ओषधीषु विक्षु अध स्म नः मरुतः रुद्रियासः त्रातारः भूत पृतनासु अर्यः॥२२॥ भूरि चक्र मरुतः पित्र्याणि उक्थानि या वः शस्यंते पुरा चित् मरुत्ऽभिः उग्रः पृतनासु साळ्हा मरुत्ऽभिः इत् सनिता वाजं अर्वा॥२३॥ अस्मे' वीरः मरुतः शुष्मी अस्तु जनानां यः असुरः विऽधर्ता अपः येन सुऽक्षितये तरेम अध स्वं ओकः अभि वः स्याम॥२४॥ तत् नः इंद्रः वरुणः मित्रः अग्निः आपः ओषधीः वनिनः जुषंत शर्मन् स्याम मरुतां उपऽस्थे यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः॥२५॥२६॥

॥५७॥ मध्वः वः नाम मारुतं यजत्राः प्र यज्ञेषु शवसा मदंति ये रेजयंति रोदसी' चित् उर्वी' पिन्वंति उत्सं यत् अयासुः उग्राः

॥१॥ निचेतारो हि मरुतो गृणंतं प्रणेतारो यजमानस्य मन्म । अस्माकमद्य विदथेषु बर्हिरा वीतये सदत पिप्रियाणाः ॥ २॥ नैतावदन्ये मरुतो यथेमे भ्राजंते रुक्मैरायुधैस्तनूभिः । आ रोदसी विश्वपिशः पिशानाः समानमंज्यंजते शुभे कं ॥३॥ ऋधक्सा वो मरुतो दिद्युदस्तु यद्व आगः पुरुषता कराम । मा वस्तस्यामपि भूमा यजत्रा अस्मे वो अस्तु सुमतिश्चनिष्ठा ॥ ४॥ कृते चिदत्र मरुतो रणंतानवद्यासः शुचयः पावकाः । प्र णोऽवत सुमतिभिर्यजत्राः प्र वाजेभिस्तिरत पुष्यसे नः ॥५॥ उत स्तुतासो मरुतो व्यंतु विश्वेभिर्नामभिर्नरो हवींषि । ददात नो अमृतस्य प्रजायै जिगृत रायः सूनृता मघानि ॥ ६॥ आ स्तुतासो मरुतो विश्व ऊती अच्छा सूरीन्सर्वताता जिगात । ये नस्त्मना शतिनो वर्धयंति यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥७॥२७॥

॥५८॥ १–६ वसिष्ठः ॥ मरुतः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥५८॥ प्र साकमुक्षे अर्चता गणाय यो दैव्यस्य धाम्नस्तुविष्मान् । उत क्षोदंति रोदसी महित्वा नक्षंते नाकं निर्ऋतेरवंशात् ॥१॥ जनूश्चिद्वो मरुतस्त्वेष्येण भीमासस्तुविमन्यवोऽयासः । प्र ये महोभिरोजसोत संति विश्वो वो यामन्भयते स्वर्दृक् ॥२॥ बृहद्वयो मघवद्भ्यो दधात जुजोषन्निन्मरुतः सुष्टुतिं नः । गतो नाध्वा वि तिराति जंतुं प्र णः स्पार्हाभिरूतिभिस्तिरेत ॥३॥ युष्मोतो विप्रो मरुतः शतस्वी युष्मोतो अर्वा सहुरिः सहस्री । युष्मोतः सम्राळुत हंति वृत्रं प्र तद्वो अस्तु धूतयो देष्णं ॥४॥ ताँ आ रुद्रस्य मीळ्हुषो विवासे कुविन्नंसंते मरुतः पुनर्नः । यत्सस्वर्ता जिहीळिरे

॥१॥ निऽचेतारः हि मरुतः गृणंतं प्रऽनेतारः यजमानस्य मन्म अस्माकं अद्य विदथेषु बर्हिः आ वीतये सदत पिप्रियाणाः ॥२॥ न एतावत् अन्ये मरुतः यथा इमे भ्राजंते रुक्मैः आयुधैः तनूभिः आ रोदसी विश्वऽपिशः पिशानाः समानं अंजि अंजते शुभे कं ॥३॥ ऋधक् सा वः मरुतः दिद्युत् अस्तु यत् वः आगः पुरुषता कराम मा वः तस्यां अपि भूम यजत्राः अस्मे वः अस्तु सुऽमतिः चनिष्ठा ॥४॥ कृते चित् अत्र मरुतः रणंत अनवद्यासः शुचयः पावकाः प्र नः अवत सुमतिऽभिः यजत्राः प्र वाजेभिः तिरत पुष्यसे नः ॥५॥ उत स्तुतासः मरुतः व्यंतु विश्वेभिः नामऽभिः नरः हवींषि ददात नः अमृतस्य प्रऽजायै जिगृत रायः सूनृता मघानि ॥६॥ आ स्तुतासः मरुतः विश्वे ऊती अच्छ सूरीन् सर्वऽताता जिगात ये नः त्मना शतिनः वर्धयंति यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥७॥२७॥

॥५८॥ प्र साकंऽउक्षे अर्चत गणाय यः दैव्यस्य धाम्नः तुविष्मान् उत क्षोदंति रोदसी महिऽत्वा नक्षंते नाकं निःऽऋतेः अवंशात् ॥१॥ जनूः चित् वः मरुतः त्वेष्येण भीमासः तुविऽमन्यवः अयासः प्र ये महःऽभिः ओजसा उत संति विश्वः वः यामन् भयते स्वःऽदृक् ॥२॥ बृहत् वयः मघवत्ऽभ्यः दधात जुजोषन् इत् मरुतः सुऽस्तुतिं नः गतः न अध्वा वि तिराति जंतुं प्र नः स्पार्हाभिः ऊतिऽभिः तिरेत ॥३॥ युष्माऽऊतः विप्रः मरुतः शतस्वी युष्माऽऊतः अर्वा सहुरिः सहस्री युष्माऽऊतः संऽराट् उत हंति वृत्रं प्र तत् वः अस्तु धूतयः देष्णं ॥४॥ तान् आ रुद्रस्य मीळ्हुषः विवासे कुवित् नंसंते मरुतः पुनः नः यत् सस्वर्ता जिहीळिरे

यदाविरव तदेनं ईमहे तुराणां ॥५॥ प्र सा वाचि सुष्टुतिर्मघोनामिदं सूक्तं मरुतो जुषंत । आराच्चिद्द्वेषो वृषणो युयोत यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥६॥२८॥

॥५९॥ १–१२ वसिष्ठः ॥ १–११ मरुतः । १२ रुद्रः ॥ १. ३. ५ बृहती । २. ४. ६ सतोबृहती । ७. ८ त्रिष्टुप् । ९–११ गायत्री । १२ अनुष्टुप् ॥

॥५९॥ यं त्रायध्व इदमिदं देवासो यं च नयथ । तस्मा अग्ने वरुण मित्रार्यमन्मरुतः शर्म यच्छत ॥१॥ युष्माकं देवा अवसाहनि प्रिय ईजानस्तरति द्विषः । प्र स क्षयं तिरते वि महीरिषो यो वो वराय दाशति ॥२॥ नहि वश्चरमं चन वसिष्ठः परिमंसते । अस्माकमद्य मरुतः सुते सचा विश्वे पिबत कामिनः ॥३॥ नहि व ऊतिः पृतनासु मर्धति यस्मा अराध्वं नरः । अभि व आवर्त्सुमतिर्नवीयसी तूयं यात पिपीषवः ॥४॥ ओ षु घृष्विराधसो यातनांधांसि पीतये । इमा वो हव्या मरुतो ररे हि कं मो ष्व१न्यत्र गंतन ॥५॥ आ च नो बर्हिः सदताविता च नः स्पार्हाणि दातवे वसु । अस्रेधंतो मरुतः सोम्ये मधौ स्वाहेह मादयाध्वै ॥६॥२९॥

सस्वश्चिद्धि तन्व१ः शुंभमाना आ हंसासो नीलपृष्ठा अपप्तन् । विश्वं शर्धो अभितो मा नि षेद नरो न रण्वाः सवने मदंतः ॥७॥ यो नो मरुतो अभि दुर्हृणायुस्तिरश्चित्तानि वसवो जिघांसति । द्रुहः पाशान्प्रति स मुचीष्ट तपिष्ठेन हन्मना हंतना तं ॥८॥ सांतपना इदं हविर्मरुतस्तज्जुजुष्टन । युष्माकोती रिशादसः ॥९॥ गृहमेधास आ गत मरुतो माप भूतन । युष्माकोती सुदानवः ॥१०॥ इहेह वः स्वतवसः कवयः सूर्यत्वचः । यज्ञं मरुत आ वृणे ॥११॥ त्र्यंबकं यजामहे सुगंधिं पुष्टिवर्धनं । उर्वारुकमिव बंधनान्मृत्योर्मुक्षीय मामृतात् ॥१२॥३०॥४॥

यत् आविः अव तत् एनः ईमहे तुराणां ॥५॥ प्र सा वाचि सु-
ऽस्तुतिः मघोनां इदं सुऽउक्तं मरुतः जुषंत आरात् चित् द्वेषः
वृषणः युयोत यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥६॥२८॥

॥५९॥ यं त्रायध्वे इदंऽइदं देवासः यं च नयथ तस्मै अग्ने वरुण
मित्र अर्यमन् मरुतः शर्म यच्छत ॥१॥ युष्माकं देवाः अवसा अ-
हनि प्रिये ईजानः तरति द्विषः प्र सः क्षयं तिरते वि महीः इषः
यः वः वराय दाशति ॥२॥ नहि वः चरमं चन वसिष्ठः परिऽमं-
सते अस्माकं अद्य मरुतः सुते सचा विश्वे पिबत कामिनः ॥३॥
नहि वः ऊतिः पृतनासु मर्धति यस्मै अराध्वं नरः अभि वः आ
अवर्त् सुऽमतिः नवीयसी तूयं यात पिपीषवः ॥४॥ ओ सु घृ-
ष्विऽराधसः यातन अंधांसि पीतये इमा वः हव्या मरुतः ररे हि कं
मो सु अन्यत्र गंतन ॥५॥ आ च नः बर्हिः सदत अवित च नः
स्पार्हाणि दातवे वसु अस्रेधंतः मरुतः सोम्ये मधौ स्वाहा इह
मादयाध्वै ॥६॥२९॥ सस्वः चित् हि तन्वः शुंभमानाः आ हंसासः
नीलऽपृष्ठाः अपप्तन् विश्वं शर्धः अभितः मा नि सेद नरः न र-
ण्वाः सवने मदंतः ॥७॥ यः नः मरुतः अभि दुःऽहृणायुः तिरः
चित्तानि वसवः जिघांसति द्रुहः पाशान् प्रति सः मुचीष्ट तपि-
ष्ठेन हन्मना हंतन तं ॥८॥ सांऽतपनाः इदं हविः मरुतः तत् जु-
जुष्टन युष्माक ऊती रिशादसः ॥९॥ गृहऽमेधासः आ गत मरुतः
मा अप भूतन युष्माक ऊती सुऽदानवः ॥१०॥ इहऽइह वः स्व-
ऽतवसः कवयः सूर्यऽत्वचः यज्ञं मरुतः आ वृणे ॥११॥ त्र्यंबकं य-
जामहे सुगंधिं पुष्टिवर्धनं उर्वारुकमिव बंधनान्मृत्योर्मुक्षीय
मामृतात् ॥१२॥३०॥४॥

॥ ६० ॥ १–१२ वसिष्ठः ॥ १ सूर्यः । २–१२ मित्रावरुणौ ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥ ६० ॥ यद॒द्य सू॑र्य ब्र॒वोऽना॑गा उ॒द्यन्मि॒त्राय॒ वरु॑णाय स॒त्यम् । व॒यं दे॑व॒त्राऽदि॑ते स्याम॒ तव॑ प्रि॒यासो॑ अर्यमन्गृ॒णन्तः॑ ॥ १ ॥ ए॒ष स्य मि॑त्रावरुणा नृ॒चक्षा॑ उ॒भे उदे॑ति॒ सूर्यो॑ अ॒भि ज्मन् । विश्व॑स्य स्था॒तुर्जग॑तश्च गो॒पा ऋ॒जु मर्ते॑षु वृजि॒ना च॒ पश्य॑न् ॥ २ ॥ अयु॑क्त स॒प्त ह॒रितः॑ स॒धस्था॒द्या ईं॒ वह॑न्ति॒ सूर्यं॑ घृ॒ताचीः॑ । धामा॑नि मित्रावरुणा यु॒वाकुः॒ सं यो यू॒थेव॒ जनि॑मानि॒ चष्टे॑ ॥ ३ ॥ उद्वां॑ पृ॒क्षासो॒ मधु॑मन्तो अस्थु॒रा सूर्यो॑ अरुहच्छु॒क्रमर्णः॑ । यस्मा॑ आदि॒त्या अध्व॑नो॒ रद॑न्ति मि॒त्रो अ॑र्य॒मा वरु॑णः स॒जोषाः॑ ॥ ४ ॥ इ॒मे चे॒तारो॒ अनृ॑तस्य॒ भूरे॑र्मि॒त्रो अ॑र्य॒मा वरु॑णो॒ हि सन्ति॑ । इ॒म ऋ॒तस्य॑ वावृधुर्दुरो॒णे श॒ग्मासः॑ पु॒त्रा अदि॑ते॒रद॑ब्धाः ॥ ५ ॥ इ॒मे मि॒त्रो वरु॑णो दू॒ळभा॑सोऽचे॒तसं॑ चिच्चितयन्ति॒ दक्षैः॑ । अपि॒ क्रतुं॑ सु॒चेत॑सं॒ वत॑न्तस्ति॒रश्चि॒दंहः॑ सु॒पथा॑ नयन्ति ॥ ६ ॥ १ ॥ इ॒मे दि॒वो अनि॑मिषा पृथि॒व्याश्चि॑कि॒त्वांसो॑ अचे॒तसं॑ नयन्ति । प्र॒व्रा॒जे चि॑न्न॒द्यो॑ गा॒धम॑स्ति पा॒रं नो॑ अ॒स्य वि॑ष्पि॒तस्य॑ पर्षन् ॥ ७ ॥ यद्गो॒पाव॒ददि॑तिः॒ शर्म॑ भ॒द्रं मि॒त्रो यच्छ॑न्ति॒ वरु॑णः सु॒दासे॑ । तस्मि॒न्ना तो॒कं तन॑यं॒ दधा॑ना॒ मा क॑र्म देव॒हेळ॑नं तुरासः ॥ ८ ॥ अव॒ वेदिं॒ होत्रा॑भिर्यजेत॒ रिपः॒ काश्चि॑द्वरुण॒ध्रुतः॒ सः । परि॒ द्वेषो॑भिरर्य॒मा वृ॑णक्तू॒रुं सु॒दासे॑ वृषणा उ लो॒कम् ॥ ९ ॥ स॒स्वश्चि॒द्धि सम॑ृतिस्त्वे॒ष्ये॑षामपी॒च्ये॑न॒ सह॑सा॒ सह॑न्ते । यु॒ष्मद्भि॒या वृ॑षणो॒ रेज॑माना॒ दक्ष॑स्य चिन्महि॒ना मृ॒ळता॑ नः ॥ १० ॥ यो ब्रह्म॑णे सुम॒तिमा॒यजा॑ते॒ वाज॑स्य सा॒तौ प॑र॒मस्य॑ रा॒यः । सीक्ष॑न्त म॒न्युं म॒घवा॑नो अ॒र्य उ॒रु क्षया॑य चक्रिरे सु॒धातु॑ ॥ ११ ॥ इ॒यं दे॑व पु॒रोहि॑तिर्यु॒वभ्यां॑ य॒ज्ञेषु॑ मित्रावरुणावकारि ।

॥ ६० ॥ यत् अद्य सूर्य ब्रवः अनागाः उत्ऽयन् मित्राय वरुणाय सत्यं वयं देवऽत्रा अदिते स्याम तव प्रियासः अर्यमन् गृणंतः ॥ १ ॥ एषः स्यः मित्रावरुणा नृऽचक्षाः उभे इति उत् एति सूर्यः अभि ज्मन् विश्वस्य स्थातुः जगतः च गोपाः ऋजु मर्तेषु वृजिना च पश्यन् ॥ २ ॥ अयुक्त सप्त हरितः सधऽस्थात् याः ईं वहंति सूर्यं घृताचीः धामानि मित्रावरुणा युवाकुः सं यः यूथाऽइव जनिमानि चष्टे ॥ ३ ॥ उत् वां पृक्षासः मधुऽमंतः अस्थुः आ सूर्यः अरुहत् शुक्रं अर्णः यस्मै आदित्याः अध्वनः रदंति मित्रः अर्यमा वरुणः सऽजोषाः ॥ ४ ॥ इमे चेतारः अनृतस्य भूरेः मित्रः अर्यमा वरुणः हि संति इमे ऋतस्य ववृधुः दुरोणे शग्मासः पुत्राः अदितेः अदब्धाः ॥ ५ ॥ इमे मित्रः वरुणः दुःऽदभासः अचेतसं चित् चितयंति दक्षैः अपि क्रतुं सुऽचेतसं वतंतः तिरः चित् अंहः सुऽपथा नयंति ॥ ६ ॥ १ ॥ इमे दिवः अनिऽमिषा पृथिव्याः चिकित्वांसः अचेतसं नयंति प्रऽव्राजे चित् नद्यः गाधं अस्ति पारं नः अस्य विष्पितस्य पर्षन् ॥ ७ ॥ यत् गोपावत् अदितिः शर्म भद्रं मित्रः यच्छंति वरुणः सुऽदासे तस्मिन् आ तोकं तनयं दधानाः मा कर्म देवऽहेळनं तुरासः ॥ ८ ॥ अव वेदिं होत्राभिः यजेत रिपः काः चित् वरुणऽध्रुतः सः परि द्वेषःऽभिः अर्यमा वृणक्तु उरुं सुऽदासे वृषणौ ऊं इति लोकं ॥ ९ ॥ सस्वः चित् हि संऽवृतिः त्विषी एषां अपीच्येन सहसा सहंते युष्मत् भिया वृषणः रेजमानाः दक्षस्य चित् महिना मृळत नः ॥ १० ॥ यः ब्रह्मणे सुऽमतिं आऽयजाते वाजस्य सातौ परमस्य रायः सीक्षंत मन्युं मघऽवानः अर्यः उरु क्षयाय चक्रिरे सुऽधातु ॥ ११ ॥ इयं देवा पुरःऽहितिः युवऽभ्यां यज्ञेषु मित्रावरुणौ अकारि

विश्वा॑नि दु॒र्गा पि॑पृतं ति॒रो नो॑ यू॒यं पा॑त स्व॒स्तिभि॒: सदा॑ नः ॥ १२ ॥ २ ॥

॥ ६१ ॥ १-७ वसिष्ठः ॥ मित्रावरुणौ ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥ ६१ ॥ उद्वां॒ चक्षु॑र्वरुण सु॒प्रती॑कं दे॒वयो॑रेति॒ सूर्य॑स्तत॒न्वान्। अ॒भि यो विश्वा॒ भुव॑नानि॒ चष्टे॒ स म॒न्युं मर्त्ये॒ष्वा चि॑केत ॥ १ ॥ प्र वां॒ स मि॑त्रावरुणावृ॒तावा॒ विप्रो॒ मन्मा॑नि दीर्घ॒श्रुदि॑यर्ति। यस्य॒ ब्रह्मा॑णि सुक्रतू॒ अवा॑थ॒ आ यत्क्रत्वा॒ न श॒रद॑: पृ॒णैथे॑ ॥ २ ॥ प्रोरोर्मि॑त्रावरुणा पृथि॒व्याः प्र दि॒व ऋ॒ष्वाद्बृ॑ह॒तः सु॑दानू। स्पशो॑ दधाथे॒ ओष॑धीषु वि॒क्ष्वृध॑ग्यतो॒ अनि॑मिषं॒ रक्ष॑माणा ॥ ३ ॥ शंसा॑ मि॒त्रस्य॒ वरु॑णस्य॒ धाम॒ शुष्मो॒ रोद॑सी बद्बधे महि॒त्वा। अय॒न्मासा॒ अय॑ज्वनाम॒वीरा॒: प्र य॒ज्ञम॑न्मा वृ॒जनं॑ तिराते ॥ ४ ॥ अमू॑रा॒ विश्वा॑ वृषणावि॒मा वां॒ न यासु॑ चि॒त्रं ददृ॑शे॒ न य॒क्षम्। द्रुह॑: सचन्ते॒ अनृ॑ता॒ जना॑नां॒ न वां॑ नि॒ण्यान्य॒चिते॑ अभूवन् ॥ ५ ॥ समु॑ वां य॒ज्ञं म॑हयं॒ नमो॑भिर्हु॒वे वां॑ मित्रावरुणा स॒बाध॑:। प्र वां॒ मन्मा॑न्यृ॒चसे॒ नवा॑नि कृ॒तानि॒ ब्रह्म॑ जुजुषन्नि॒मानि॑ ॥ ६ ॥ इ॒यं दे॑व पु॒रोहि॑तिर्यु॒वभ्यां॑ य॒ज्ञेषु॑ मित्रावरुणावकारि। विश्वा॑नि दु॒र्गा पि॑पृतं ति॒रो नो॑ यू॒यं पा॑त स्व॒स्तिभि॒: सदा॑ नः ॥ ७ ॥ ३ ॥

॥ ६२ ॥ १-६ वसिष्ठः ॥ १-३ सूर्यः । ४-६ मित्रावरुणौ ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥ ६२ ॥ उत्सूर्यो॑ बृ॒हद॒र्चींष्य॑श्रेत्पु॒रु विश्वा॒ जनि॑म॒ मानु॑षाणाम्। स॒मो दि॒वा द॑दृशे॒ रोच॑मान॒: क्रत्वा॑ कृ॒तः सुकृ॑तः क॒र्तृभि॑र्भूत् ॥ १ ॥ स सू॑र्य॒ प्रति॑ पु॒रो न॒ उद्गा॑ ए॒भिः स्तोमे॑भिरेत॒शेभि॒रेवै॑:। प्र नो॑ मि॒त्राय॒ वरु॑णाय वो॒चोऽना॑गसो अर्य॒म्णे अ॒ग्नये॑ च ॥ २ ॥ वि न॑: स॒हस्रं॑ शु॒रुधो॑ रदन्त्वृ॒तावा॑नो॒ वरु॑णो मि॒त्रो

विश्वा॑नि दुःऽगा पि॑पृतं ति॒रः नः॒ यू॒यं पा॑त स्व॒स्तिऽभिः॑ सदा॑ नः॒ ॥ १२ ॥ २ ॥

॥ ६१ ॥ उत् वां॒ चक्षुः॑ व॒रु॒णा॒ सुऽप्र॑तीकं दे॒वयोः॑ ए॒ति सूर्यः॑ त॒तन्वान् अ॒भि यः विश्वा॑ भुव॑नानि चष्टे॑ सः म॒न्युं मर्त्ये॑षु आ चि॒केत॒ ॥ १ ॥ प्र वां॒ सः मि॒त्रा॒व॒रु॒णौ॒ ऋ॒तऽवा॑ विप्रः॑ मन्मा॑नि दीर्घ॑ऽश्रुत् इ॒य॒र्ति यस्य॑ ब्रह्मा॑णि सु॒ऽक्र॒तू॒ इति॑ सुऽक्रतू अवा॑थः आ यत् क्रत्वा॑ न श॒रदः॑ पृ॒णैथे॑ ॥ २ ॥ प्र उ॒रोः मि॒त्रा॒व॒रु॒णा॒ पृ॒थि॒व्याः प्र दि॒वः ऋ॒ष्वात् बृ॒ह॒तः सु॒ऽदा॒नू॒ इति॑ सुऽदानू स्पशः॑ द॒धा॒थे॒ इति॑ ओष॑धीषु वि॒क्षु ऋध॑क् य॒तः अनि॑ऽमिषं॒ रक्ष॑माणा ॥ ३ ॥ शंस॑ मि॒त्रस्य॒ वरु॑णस्य॒ धाम॒ शुष्मः॒ रोद॑सी॒ इति॑ ब॒द्ब॒धे॒ म॒हि॒ऽत्वा अय॑न् मासाः॑ अय॑ज्वनां अ॒वीराः॑ प्र य॒ज्ञऽम॑न्मा वृ॒जनं॑ ति॒रा॒ते॒ ॥ ४ ॥ अमू॑रा विश्वा॑ वृ॒ष॒णौ॒ इ॒माः वां॒ न यासु॑ चि॒त्रं ददृ॑शे न य॒क्षं द्रुहः॑ स॒च॒न्ते॒ अनृ॑ता जना॑नां न वां॒ नि॒ण्यानि॑ अ॒चित्ते॑ अ॒भू॒व॒न् ॥ ५ ॥ सं ऊं॒ इति॑ वां॒ य॒ज्ञं म॒ह॒यं॒ नमः॑ऽभिः हु॒वे वां॒ मि॒त्रा॒व॒रु॒णा॒ स॒ऽबाधः॑ प्र वां॒ मन्मा॑नि ऋ॒चसे॑ नवा॑नि कृ॒तानि॑ ब्रह्म॑ जु॒जु॒ष॒न् इ॒मानि॑ ॥ ६ ॥ इ॒यं दे॒वा॒ पु॒रःऽहि॑तिः यु॒वऽभ्यां॑ य॒ज्ञेषु॑ मि॒त्रा॒व॒रु॒णौ॒ अ॒का॒रि॒ विश्वा॑नि दुःऽगा पि॑पृतं ति॒रः नः॒ यू॒यं पा॑त स्व॒स्तिऽभिः॑ सदा॑ नः॒ ॥ ७ ॥ ३ ॥

॥ ६२ ॥ उत् सूर्यः॑ बृ॒हत् अ॒र्चींषि॑ अ॒श्रे॒त् पु॒रु विश्वा॒ जनि॑म मानु॑षाणां स॒मः दि॒वा द॒दृ॒शे॒ रोच॑मानः क्रत्वा॑ कृ॒तः सु॒ऽकृ॒तः क॒र्तृऽभिः॑ भू॒त् ॥ १ ॥ सः सू॒र्य॒ प्रति॑ पु॒रः नः॒ उत् गाः॒ ए॒भिः स्तोमे॑भिः ए॒त॒शेभिः॑ एवैः॑ प्र नः॒ मि॒त्राय॒ वरु॑णाय वो॒चः॒ अना॑गसः अ॒र्य॒म्णे अ॒ग्नये॑ च ॥ २ ॥ वि नः॒ स॒हस्रं॑ शु॒रुधः॑ र॒द॒न्तु॒ ऋ॒तऽवा॑नः वरु॑णः मि॒त्रः

अग्निः। यच्छंतु चंद्रा उपमं नो अर्कमा नः कामं पूपुरंतु स्तवानाः ॥३॥ द्यावाभूमी अदिते त्रासीथां नो ये वां जज्ञुः सुजनिमान ऋष्वे। मा हेळे भूम वरुणस्य वायोर्मा मित्रस्य प्रियतमस्य नृणां॥४॥ प्र बाहवा सिसृतं जीवसे न आ नो गव्यूतिमुक्षतं घृतेन। आ नो जने श्रवयतं युवाना श्रुतं मे मित्रावरुणा हवेमा॥५॥ नू मित्रो वरुणो अर्यमा नस्त्मने तोकाय वरिवो दधंतु। सुगा नो विश्वा सुपथानि संतु यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥६॥४॥

॥ ६३ ॥ १–६ वसिष्ठः ॥ १–५¹ सूर्यः । ५².६ मित्रावरुणौ ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥६३॥ उद्वेति सुभगो विश्वचक्षाः साधारणः सूर्यो मानुषाणां। चक्षुर्मित्रस्य वरुणस्य देवश्चर्मेव यः समविव्यक्तमांसि॥१॥ उद्वेति प्रसवीता जनानां महान्केतुरर्णवः सूर्यस्य। समानं चक्रं पर्याविवृत्सन्यदेतशो वहति धूर्षु युक्तः॥२॥ विभ्राजमान उषसामुपस्थाद्रेभैरुदेत्यनुमद्यमानः। एष मे देवः सविता चच्छंद यः समानं न प्रमिनाति धाम॥३॥ दिवो रुक्म उरुचक्षा उदेति दूरेअर्थस्तरणिर्भ्राजमानः। नूनं जनाः सूर्येण प्रसूता अयन्नर्थानि कृणवन्नपांसि ॥४॥ यत्रा चक्रुरमृता गातुमस्मै श्येनो न दीयन्नन्वेति पाथः। प्रति वां सूर उदिते विधेम नमोभिर्मित्रावरुणोत हव्यैः ॥५॥ नू मित्रो वरुणो अर्यमा नस्त्मने तोकाय वरिवो दधंतु। सुगा नो विश्वा सुपथानि संतु यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥६॥५॥

॥ ६४ ॥ १–५ वसिष्ठः ॥ मित्रावरुणौ ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥६४॥ दिवि क्षयंता रजसः पृथिव्यां प्र वां घृतस्य निर्णिजो

अग्निः यच्छंतु चंद्राः उपऽमं नः अर्कं आ नः कामं पूपुरंतु स्तवानाः॥३॥ द्यावाभूमी इति अदिते त्रासीथां नः ये वां जज्ञुः सुऽजनिमानः ऋष्वे इति मा हेळे भूम वरुणस्य वायोः मा मित्रस्य प्रियऽतमस्य नृणां॥४॥ प्र बाहवा सिसृतं जीवसे नः आ नः गव्यूतिं उक्षतं घृतेन आ नः जने श्रवयतं युवाना श्रुतं मे मित्रावरुणा हवा इमा॥५॥ नु मित्रः वरुणः अर्यमा नः त्मने तोकाय वरिवः दधंतु सुऽगा नः विश्वा सुऽपथानि संतु यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः॥६॥४॥

॥६३॥ उत् ऊं इति एति सुऽभगः विश्वऽचक्षाः साधारणः सूर्यः मानुषाणां चक्षुः मित्रस्य वरुणस्य देवः चर्मऽइव यः संऽअविव्यक् तमांसि॥१॥ उत् ऊं इति एति प्रऽसविता जनानां महान् केतुः अर्णवः सूर्यस्य समानं चक्रं परिऽआविवृत्सन् यत् एतशः वहति धूःऽसु युक्तः॥२॥ विऽभ्राजमानः उषसां उपऽस्थात् रेभैः उत् एति अनुऽमद्यमानः एषः मे देवः सविता चच्छंद यः समानं न प्रऽमिनाति धाम॥३॥ दिवः रुक्मः उरुऽचक्षाः उत् एति दूरेऽअर्थः तरणिः भ्राजमानः नूनं जनाः सूर्येण प्रऽसूताः अयन् अर्थानि कृणवन् अपांसि॥४॥ यत्र चक्रुः अमृताः गातुं अस्मै श्येनः न दीयन् अनु एति पाथः प्रति वां सूरे उत्ऽइते विधेम नमःऽभिः मित्रावरुणा उत हव्यैः॥५॥ नु मित्रः वरुणः अर्यमा नः त्मने तोकाय वरिवः दधंतु सुऽगा नः विश्वा सुऽपथानि संतु यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः॥६॥५॥

॥६४॥ दिवि क्षयंता रजसः पृथिव्यां प्र वां घृतस्य निःऽनिजः

ददीरन्। हव्यं नो मित्रो अर्यमा सुजातो राजा सुक्षत्रो वरुणो जुषंत ॥१॥ आ राजाना मह ऋतस्य गोपा सिंधुपती क्षत्रिया यातमर्वाक्। इळां नो मित्रावरुणोत वृष्टिमव दिव इन्वतं जीरदानू ॥२॥ मित्रस्तन्नो वरुणो देवो अर्यः प्र साधिष्ठेभिः पथिभिर्नयंतु। ब्रवद्यथा न आदरिः सुदास इषा मदेम सह देवगोपाः ॥३॥ यो वां गर्तं मनसा तक्षदेतमूर्ध्वां धीतिं कृणवद्धारयच्च। उक्षेथां मित्रावरुणा घृतेन ता राजाना सुक्षितीस्तर्पयेथां ॥४॥ एष स्तोमो वरुण मित्र तुभ्यं सोमः शुक्रो न वायवेऽयामि। अविष्टं धियो जिगृतं पुरंधीर्यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥५॥६॥

॥६५॥ १–५ वसिष्ठः ॥ मित्रावरुणौ ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥६५॥ प्रति वां सूर उदिते सूक्तैर्मित्रं हुवे वरुणं पूतदक्षं। ययोरसुर्य१मक्षितं ज्येष्ठं विश्वस्य यामन्नाचिता जिगत्नु ॥१॥ ता हि देवानामसुरा तावर्या ता नः क्षितीः करतमूर्जयंतीः। अश्याम मित्रावरुणा वयं वां द्यावा च यत्र पीपयन्नहा च ॥२॥ ता भूरिपाशावनृतस्य सेतू दुरत्येतू रिपवे मर्त्याय। ऋतस्य मित्रावरुणा पथा वामपो न नावा दुरिता तरेम ॥३॥ आ नो मित्रावरुणा हव्यजुष्टिं घृतैर्गव्यूतिमुक्षतमिळाभिः। प्रति वामत्र वरमा जनाय पृणीतमुद्नो दिव्यस्य चारोः ॥४॥ एष स्तोमो वरुण मित्र तुभ्यं सोमः शुक्रो न वायवेऽयामि। अविष्टं धियो जिगृतं पुरंधीर्यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥५॥७॥

॥६६॥ १–१९ वसिष्ठः ॥ १–३ १७–१९ मित्रावरुणौ। ४–१३ आदित्याः। १४–१६ सूर्यः ॥ १–९. १७–१९ गायत्री। १०. १२. १४ बृहती। ११. १३ १५ सतोबृहती। १६ पुरउष्णिक् ॥

॥६६॥ प्र मित्रयोर्वरुणयोः स्तोमो न एतु शूष्यः। नमस्वा-

दुदीरन् हृव्यं नः मित्रः अर्यमा सुऽजातः राजा सुऽक्षत्रः वरुणः जुषंत ॥१॥ आ राजाना महः ऋतस्य गोपा सिंधुऽपती॰ क्षत्रिया यातं अर्वाक् इळां नः मित्रावरुणा उत वृष्टिं अव दिवः इन्वतं जीरऽदानू॰ ॥२॥ मित्रः तत् नः वरुणः देवः अर्यः प्र साधिष्ठेभिः पथिऽभिः नयंतु ब्रवत् यथा नः आत् अरिः सुऽदासे इषा मदेम सह देवऽगोपाः ॥३॥ यः वां गर्तं मनसा तक्षत् एतं ऊर्ध्वां धीतिं कृणवत् धारयत् च उक्षेयां मित्रावरुणा घृतेन ता राजाना सुऽक्षितीः तर्पयेथां ॥४॥ एषः स्तोमः वरुण मित्र तुभ्यं सोमः शुक्रः न वायवे अयामि अविष्टं धियः जिगृतं पुरंऽधीः यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥५॥६॥

॥६५॥ प्रति वां सूरे उत्ऽइते सुऽउक्तैः मित्रं हुवे वरुणं पूतऽदक्षं ययोः असुर्यं अक्षितं ज्येष्ठं विश्वस्य यामन् आऽचिता जिगत्नु ॥१॥ ता हि देवानां असुरा तौ अर्या ता नः क्षितीः करतं ऊर्जयंतीः अश्याम मित्रावरुणा वयं वां द्यावा च यत्र पीपयन् अहा च ॥२॥ ता भूरिऽपाशौ अनृतस्य सेतू दुःऽअत्येतू॰ रिपवे मर्त्याय ऋतस्य मित्रावरुणा पथा वां अपः न नावा दुःऽइता तरेम ॥३॥ आ नः मित्रावरुणा हव्यऽजुष्टिं घृतैः गव्यूतिं उक्षतं इळाभिः प्रति वां अत्र वरं आ जनाय पृणीतं उद्नः दिव्यस्य चारोः ॥४॥ एषः स्तोमः वरुण मित्र तुभ्यं सोमः शुक्रः न वायवे अयामि अविष्टं धियः जिगृतं पुरंऽधीः यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥५॥७॥

॥६६॥ प्र मित्रयोः वरुणयोः स्तोमः नः एतु शूष्यः नमस्वान्

न्तुविजातयोः ॥१॥ या धारयन्त देवाः सुदक्षा दक्षपितरा। असुर्याय प्रमहसा ॥२॥ ता नः स्तिपा तनूपा वरुण जरितॄणाम्। मित्र साधयतं धियः ॥३॥ यदद्य सूर उदितेऽनागा मित्रो अर्यमा। सुवाति सविता भगः ॥४॥ सुप्रावीरस्तु स क्षयः प्र नु यामन्त्सुदानवः। ये नो अंहोऽतिपिप्रति ॥५॥८॥ उत स्वराजो अदितिरदब्धस्य व्रतस्य ये। महो राजान ईशते ॥६॥ प्रति वां सूर उदिते मित्रं गृणीषे वरुणम्। अर्यमणं रिशादसम् ॥७॥ राया हिरण्यया मतिरियमवृकाय शवसे। इयं विप्रा मेधसातये ॥८॥ ते स्याम देव वरुण ते मित्र सूरिभिः सह। इषं स्वश्च धीमहि ॥९॥ बहवः सूरचक्षसोऽग्निजिह्वा ऋतावृधः। त्रीणि ये येमुर्विदथानि धीतिभिर्विश्वानि परिभूतिभिः ॥१०॥९॥ वि ये दधुः शरदं मासमादहर्यज्ञमक्तुं चादृचम्। अनाप्यं वरुणो मित्रो अर्यमा क्षत्रं राजान आशत ॥११॥ तद्वो अद्य मनामहे सूक्तैः सूर उदिते। यदोहते वरुणो मित्रो अर्यमा यूयमृतस्य रथ्यः ॥१२॥ ऋतावान ऋतजाता ऋतावृधो घोरासो अनृतद्विषः। तेषां वः सुम्ने सुच्छर्दिष्टमे नरः स्याम ये च सूरयः ॥१३॥ उदु त्यद्दर्शतं वपुर्दिव एति प्रतिह्वरे। यदीमाशुर्वहति देव एतशो विश्वस्मै चक्षसे अरम् ॥१४॥ शीर्ष्णःशीर्ष्णो जगतस्तस्थुषस्पतिं समया विश्वमा रजः। सप्त स्वसारः सुविताय सूर्यं वहन्ति हरितो रथे ॥१५॥१०॥ तच्चक्षुर्देवहितं शुक्रमुच्चरत्। पश्येम शरदः शतं जीवेम शरदः शतम् ॥१६॥ काव्येभिरदाभ्या यातं वरुण द्युमत्। मित्रश्च सोमपीतये ॥१७॥ दिवो धामभिर्वरुण मित्रश्चा यातमद्रुहा। पिबतं सोममातुजी ॥१८॥ आ यातं

तुविऽजातयोः ॥१॥ या धारयंत देवाः सुऽदक्षा दक्षंऽपितरा असुर्याय प्रऽमंहसा ॥२॥ ता नः स्तिऽपा तनूऽपा वरुण जरितॄणां मित्रं साधयंतं धियः ॥३॥ यत् अद्य सूरे उत्ऽइते अनागाः मित्रः अर्यमा सुवाति सविता भगः ॥४॥ सुप्रऽअवीः अस्तु सः क्षयः प्र नु यामन् सुऽदानवः ये नः अंहः अतिऽपिप्रति ॥५॥८॥ उत स्वऽराजः अदितिः अदब्धस्य व्रतस्य ये महः राजानः ईशते ॥६॥ प्रति वां सूरे उत्ऽइते मित्रं गृणीषे वरुणं अर्यमणं रिशादसं ॥७॥ राया हिरण्यऽया मतिः इयं अवृकाय शवसे इयं विप्रा मेधऽसातये ॥८॥ ते स्याम देव वरुण ते मित्र सूरिऽभिः सह इषं स्वः॰ च धीमहि ॥९॥ बहवः सूरऽचक्षसः अग्निऽजिह्वाः ऋतऽवृधः त्रीणि ये येमुः विदथानि धीतिऽभिः विश्वानि परिभूतिऽभिः ॥१०॥९॥ वि ये दधुः शरदं मासं आत् अहः यज्ञं अक्तुं च आत् ऋचं अनाप्यं वरुणः मित्रः अर्यमा क्षत्रं राजानः आशत ॥११॥ तत् वः अद्य मनामहे सुऽउक्तैः सूरे उत्ऽइते यत् ओहते वरुणः मित्रः अर्यमा यूयं ऋतस्य रथ्यः ॥१२॥ ऋतऽवानः ऋतऽजाताः ऋतऽवृधः घोरासः अनृतऽद्विषः तेषां वः सुम्ने सुच्छर्दिःऽतमे नरः स्याम ये च सूरयः ॥१३॥ उत् ऊं त्यत् दर्शतं वपुः दिवः एति प्रतिऽह्वरे यत् ईं आशुः वहति देवः एतशः विश्वस्मै चक्षसे अरं ॥१४॥ शीर्ष्णःऽशीर्ष्णः जगतः तस्थुषः पतिं समया विश्वं आ रजः सप्त स्वसारः सुविताय सूर्यं वहंति हरितः रथे ॥१५॥१०॥ तत् चक्षुः देवऽहितं शुक्रं उत्ऽचरत् पश्येम शरदः शतं जीवेम शरदः शतं ॥१६॥ काव्येभिः अदाभ्या आ यातं वरुण द्युऽमत् मित्रः च सोमऽपीतये ॥१७॥ दिवः धामऽभिः वरुण मित्रः च आ यातं अद्रुहा पिबतं सोमं आऽतुजी॰ ॥१८॥ आ यातं

मित्रावरुणा जुषाणावाहुतिं नरा । पातं सोममृतावृधा ॥१९॥११॥

॥ ६७ ॥ १–१० वसिष्ठः ॥ अश्विनौ ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥६७॥ प्रति वां रथं नृपती जरध्यै हविष्मता मनसा यज्ञियेन । यो वां दूतो न धिष्ण्यावजीगरच्छा सूनुर्न पितरा विवक्मि ॥१॥ अशोच्यग्निः समिधानो अस्मे उपो अदृश्रन्तमसश्चिदंताः । अचेति केतुरुषसः पुरस्ताच्छ्रिये दिवो दुहितुर्जायमानः ॥२॥ अभि वां नूनमश्विना सुहोता स्तोमैः सिषक्ति नासत्या विवक्वान् । पूर्वीभिर्यातं पथ्याभिरर्वाक्स्वर्विदा वसुमता रथेन ॥३॥ अवोर्वां नूनमश्विना युवाकुर्हुवे यद्वां सुते माध्वी वसूयुः । आ वां वहंतु स्थविरासो अश्वाः पिबाथो अस्मे सुषुता मधूनि ॥४॥ प्राचीमु देवाश्विना धियं मेऽमृध्रां सातये कृतं वसूयुं । विश्वा अविष्टं वाज आ पुरंधीस्ता नः शक्तं शचीपती शचीभिः ॥५॥१२॥ अविष्टं धीष्वश्विना न आसु प्रजावद्रेतो अह्रयं नो अस्तु । आ वां तोके तनये तूतुजानाः सुरत्नासो देववीतिं गमेम ॥६॥ एष स्य वां पूर्वगत्वेव सख्ये निधिर्हितो माध्वी रातो अस्मे । अहेळता मनसा यातमर्वागश्नंता हव्यं मानुषीषु विक्षु ॥७॥ एकस्मिन्योगे भुरणा समाने परि वां सप्त स्रवतो रथो गात् । न वायंति सुभ्वो देवयुक्ता ये वां धूर्षु तरणयो वहंति ॥८॥ असश्चता मघवद्भ्यो हि भूतं ये राया मघदेयं जुनंति । प्र ये बंधुं सूनृताभिस्तिरंते गव्या पृंचंतो अश्व्या मघानि ॥९॥ नू मे हवमा शृणुतं युवाना यासिष्टं वर्तिरश्विनाविरावत् । धत्तं रत्नानि जरतं च सूरीन्यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥१०॥१३॥

मित्रावरुणा जुषाणौ आऽहुतिं नरा पातं सोमं ऋतऽवृधा ॥१९॥११॥

॥६७॥ प्रति वां रथं नृऽपती° जरध्यै हविष्मता मनसा यज्ञियेन यः वां दूतः न धिष्ण्यौ अजीगः अच्छ सूनुः न पितरा विवक्मि ॥१॥ अशोचि अग्निः संऽइधानः अस्मे' उपो' अदृश्रन् तमसः चित् अंताः अचेति केतुः उषसः पुरस्तात् श्रिये दिवः दुहितुः जायमानः ॥२॥ अभि वां नूनं अश्विना सुऽहोता स्तोमैः सिसक्ति नासत्या विवक्वान् पूर्वीभिः यातं पथ्याभिः अर्वाक् स्वःऽविदा वसुऽमता रथेन ॥३॥ अवोः वां नूनं अश्विना युवाकुः हुवे यत् वां सुते माध्वी' वसुऽयुः आ वां वहंतु स्थविरासः अश्वाः पिबाथः अस्मे' सुऽसुता मधूनि ॥४॥ प्राची ऊं' देवा अश्विना धियं मे अमृध्रां सातये कृतं वसुऽयुं विश्वाः अविष्टं वाजे आ पुरंऽधीः ता नः शक्तं शचीऽपती° शचीभिः ॥५॥१२॥ अविष्टं धीषु अश्विना नः आसु प्रजाऽवत् रेतः अह्रयं नः अस्तु आ वां तोके तनये तूतुजानाः सुऽरत्नासः देवऽवीतिं गमेम ॥६॥ एषः स्यः वां पूर्वगत्वाऽइव सख्ये निऽधिः हितः माध्वी' रातः अस्मे' अहेळता मनसा आ यातं अर्वाक् अश्नंता हव्यं मानुषीषु विक्षु ॥७॥ एकस्मिन् योगे भुरणा समाने परि वां सप्त स्रवतः रथः गात् न वायंति सुऽभ्वः देवऽयुक्ताः ये वां धूःऽसु तरणयः वहंति ॥८॥ असश्चता मघवत्ऽभ्यः हि भूतं ये राया मघऽदेयं जुनंति प्र ये बंधुं सूनृताभिः तिरंते गव्या पृंचंतः अश्व्या मघानि ॥९॥ नु मे हवं आ शृणुतं युवाना यासिष्टं वर्तिः अश्विनौ इराऽवत् धत्तं रत्नानि जरतं च सूरीन् यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥१०॥१३॥

॥ ६८ ॥ १–९ वसिष्ठः ॥ अश्विनौ ॥ १–७ विराट् । ८ ९ त्रिष्टुप् ॥

॥६८॥ आ शु॑भ्रा यातमश्विना॒ स्वश्वा॒ गिरो॑ दस्रा जुजुषा॒णा यु॒वाकोः॑। ह॒व्यानि॑ च॒ प्रति॑भृता वी॒तं नः॑॥१॥ प्र वा॒मंधां॑सि॒ मद्या॑न्यस्थु॒ररं॑ गंतं ह॒विषो॑ वी॒तये॑ मे। ति॒रो अ॒र्यो हव॑नानि श्रु॒तं नः॑॥२॥ प्र वां॒ रथो॒ मनो॑जवा इयर्ति ति॒रो रजां॑स्यश्विना श॒तोतिः॑। अ॒स्मभ्यं॑ सूर्यावसू इया॒नः॥३॥ अ॒यं ह॒ यद्वां॑ देव॒या उ॒ अद्रि॑रू॒र्ध्वो विव॑क्ति सोम॒सुद्यु॒वभ्या॑म्। आ व॒ल्गू विप्रो॑ ववृतीत ह॒व्यैः॥४॥ चि॒त्रं ह॒ यद्वां॒ भोज॑नं॒ न्वस्ति॒ न्यत्र॑ये॒ महि॑ष्वंतं युयोतम्। यो वा॑मो॒मानं॒ दध॑ते प्रि॒यः सन्॥५॥१४॥ उ॒त त्यद्वां॑ जुर॒ते अ॑श्विना भू॒च्च्यवा॑नाय प्र॒तीत्यं॑ हवि॒र्दे। अधि॒ यद्वर्प॑ इ॒तऊ॑ति ध॒त्थः॥६॥ उ॒त त्यं भु॒ज्युम॑श्विना॒ सखा॑यो॒ मध्ये॑ जहुर्दु॒रेवा॑सः समु॒द्रे। निरीं॑ पर्ष॒दरा॑वा॒ यो यु॒वाकुः॑॥७॥ वृका॑य चि॒ज्जस॑मानाय शक्तमु॒त श्रु॑तं श॒यवे॑ हू॒यमा॑ना। याव॒घ्न्याम॑पिन्वतम॒पो न स्त॒र्यं॑ चि॒च्छक्त्य॑श्विना॒ शची॑भिः॥८॥ ए॒ष स्य का॒रुर्ज॑रते सू॒क्तैरग्रे॑ बु॒धान॑ उ॒षसां॑ सु॒मन्मा॑। इ॒षा तं व॑र्धद॒घ्न्या पयो॑भिर्यू॒यं पा॑त स्व॒स्तिभिः॒ सदा॑ नः॥९॥१५॥

॥ ६९ ॥ १–८ वसिष्ठ ॥ अश्विनौ ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥६९॥ आ वां॒ रथो॒ रोद॑सी बद्बधा॒नो हि॑र॒ण्ययो॒ वृष॑भिर्या॒त्वश्वैः॑। घृ॒तव॑र्तनिः प॒विभी॑ रुचा॒न इ॒षां वो॒ळ्हा नृ॒पति॑र्वा॒जिनी॑वान्॥१॥ स प॑प्रथा॒नो अ॒भि पंच॒ भूमा॑ त्रिवंधु॒रो मन॒सा या॑तु यु॒क्तः। विशो॒ येन॒ गच्छ॑थो देव॒यंतीः॒ कुत्रा॑ चि॒द्याम॑मश्विना॒ दधा॑ना॥२॥ स्व॒श्वा य॒शसा या॑तम॒र्वाग्दस्रा॑ नि॒धिं मधु॑मंतं पिबाथः। वि वां॒ रथो॑ व॒ध्वा॒ याद॑मा॒नोऽन्ता॑न्दि॒वो बा॑धते वर्त॒निभ्या॑म्॥३॥ यु॒वोः श्रियं॒ परि॒

॥६८॥ आ शुभ्रा यातं अश्विना सुऽअश्वा गिरः दस्रा जुजुषाणा युवाकोः हव्यानि च प्रति ऽभृता वीतं नः ॥१॥ प्र वां अंधांसि मद्यानि अस्थुः अरं गंतं हविषः वीतये मे तिरः अर्यः हवनानि श्रुतं नः ॥२॥ प्र वां रथः मनःऽजवाः इयर्ति तिरः रजांसि अश्विना शतऽऊतिः अस्मभ्यं सूर्यावसू इयानः ॥३॥ अयं ह यत् वां देवऽयाः ऊं इति अद्रिः ऊर्ध्वः विवक्ति सोमऽसुत् युवऽभ्यां आ वल्गू इति विप्रः ववृतीत हव्यैः ॥४॥ चित्रं ह यत् वां भोजनं नु अस्ति नि अत्रये महिष्वंतं युयोतं यः वां ओमानं दधते प्रियः सन् ॥५॥१४॥ उत त्यत् वां जुरते अश्विना भूत् च्यवानाय प्रतीत्यं हविःऽदे अधि यत् वर्पः इतःऽऊति धत्थः ॥६॥ उत त्यं भुज्युं अश्विना सखायः मध्ये जहुः दुःऽएवासः समुद्रे निः ईं पर्षत् अरावा यः युवाकुः ॥७॥ वृकाय चित् जसमानाय शक्तं उत श्रुतं शयवे हूयमाना यौ अघ्न्यां अपिन्वतं अपः न स्तर्यं चित् शक्ती अश्विना शचीभिः ॥८॥ एषः स्यः कारुः जरते सुऽउक्तैः अग्रे बुधानः उषसां सुऽमन्मा इषा तं वर्धत् अघ्न्या पयःऽभिः यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥९॥१५॥

॥६९॥ आ वां रथः रोदसी इति बद्बधानः हिरण्ययः वृषऽभिः यातु अश्वैः घृतऽवर्तनिः पविऽभिः रुचानः इषां वोळ्हा नृऽपतिः वाजिनीऽवान् ॥१॥ सः पप्रथानः अभि पंच भूम त्रिऽवंधुरः मनसा आ यातु युक्तः विशः येन गच्छथः देवऽयंतीः कुत्र चित् यामं अश्विना दधाना ॥२॥ सुऽअश्वा यशसा आ यातं अर्वाक् दस्रा निऽधिं मधुऽमंतं पिबाथः वि वां रथः वध्वा यादमानः अंतान् दिवः बाधते वर्तनिऽभ्यां ॥३॥ युवोः श्रियं परि

योवांवृणीत सूरो दुहिता परितक्म्यायां। यद्देवयंतमवथः श-चीभिः परि घ्रंसमोमना वां वयो गात्॥४॥ यो ह स्य वां रथिरा वस्त उस्रा रथो युजानः परियाति वर्तिः। तेन नः शं योरुषसो व्युष्टौ न्यश्विना वहतं यज्ञे अस्मिन्॥५॥ नरा गौरेव विद्युतं तृषाणास्माकमद्य सवनोप यातं। पुरुत्रा हि वां मतिभिर्हवंते मा वामन्ये नि यमन्देवयंतः॥६॥ युवं भुज्युमवविद्धं समुद्र उदूहथुरर्णसो अस्रिधानैः। पतत्रिभिरश्रमैरव्यथिभिर्दंसनाभिरश्विना पारयंता॥७॥ नू मे हवमा शृणुतं युवाना यासिष्टं वर्तिरश्विनाविरावत्। धत्तं रत्नानि जरतं च सूरीन्यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः॥८॥१६॥

॥७०॥ १–७ वसिष्ठः ॥ अश्विनौ ॥ त्रिष्टुप्॥

॥७०॥ आ विश्ववाराश्विना गतं नः प्र तत्स्थानमवाचि वां पृथिव्यां। अश्वो न वाजी शुनपृष्ठो अस्थादा यत्सेदथुर्ध्रुवसे न योनिं॥१॥ सिषक्ति सा वां सुमतिश्चनिष्ठातापि घर्मो मनुषो दुरोणे। यो वां समुद्रान्सरितः पिपर्त्येतग्वा चिन्न सुयुजा युजानः॥२॥ यानि स्थानान्यश्विना दधाथे दिवो यह्वीष्वोषधीषु विक्षु। नि पर्वतस्य मूर्धनि सदंतेषं जनाय दाशुषे वहंता॥३॥ चनिष्टं देवा ओषधीष्वप्सु यद्योग्या अश्नवैथे ऋषीणां। पुरूणि रत्ना दधतौ न्यस्मे अनु पूर्वाणि चख्यथुर्युगानि॥४॥ शुश्रुवांसा चिदश्विना पुरूण्यभि ब्रह्माणि चक्षाथे ऋषीणां। प्रति प्र यातं वरमा जनायास्मे वामस्तु सुमतिश्चनिष्ठा॥५॥ यो वां यज्ञो नासत्या हविष्मान्कृतब्रह्मा समर्यो३भवाति। उप प्र यातं वरमा

योषा अवृणीत सूरः दुहिता परिऽतक्म्यायां यत् देवऽयन्तम् अ-
वथः शचीभिः परि घ्रंसं ओमना वां वयः गात् ॥४॥ यः ह स्यः
वां रथिरा वस्ते उस्राः रथः युजानः परिऽयाति वर्तिः तेन नः शं
योः उषसः विऽउष्टौ नि अश्विना वहतं यज्ञे अस्मिन् ॥५॥ नरा
गौराऽइव विऽद्युतं तृषाणा अस्माकं अद्य सवना उप यातं पुरु-
ऽत्रा हि वां मतिऽभिः हवन्ते मा वां अन्ये नि यमन् देवऽयन्तः ॥६॥
युवं भुज्युं अवऽविद्धं समुद्रे उत् ऊहथुः अर्णसः असिधानैः पत-
त्रिऽभिः अश्रमैः अव्यथिऽभिः दंसनाभिः अश्विना पारयन्ता
॥७॥ नु मे हवं आ शृणुतं युवाना यासिष्टं वर्तिः अश्विनौ इरा-
ऽवत् धत्तं रत्नानि जरतं च सूरीन् यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा
नः ॥८॥१७॥

॥७०॥ आ विश्वऽवारा अश्विना गतं नः प्र तत् स्थानं अवा-
चि वां पृथिव्यां अश्वः न वाजी शुनऽपृष्ठः अस्थात् आ यत्
सेदथुः ध्रुवसे न योनिं ॥१॥ सिसक्ति सा वां सुऽमतिः चनिष्ठा
अतापि घर्मः मनुषः दुरोणे यः वां समुद्रान् सरितः पिपर्ति एत-
ऽग्वा चित् न सुऽयुजा युजानः ॥२॥ यानि स्थानानि अश्विना
दधाथे दिवः यह्वीषु ओषधीषु विक्षु नि पर्वतस्य मूर्धनि सदन्ता
इषं जनाय दाशुषे वहन्ता ॥३॥ चनिष्टं देवौ ओषधीषु अप्ऽसु
यत् योग्याः अश्नवैथे ऋषीणां पुरूणि रत्ना दधतौ नि अस्मे
अनु पूर्वाणि चख्यथुः युगानि ॥४॥ शुश्रुऽवांसा चित् अश्विना
पुरूणि अभि ब्रह्माणि चक्षाथे ऋषीणां प्रति प्र यातं वरं आ
जनाय अस्मे वां अस्तु सुऽमतिः चनिष्ठा ॥५॥ यः वां यज्ञः ना-
सत्या हविष्मान् कृतऽब्रह्मा सऽमर्यः भवाति उप प्र यातं वरं आ

वसिष्ठमिमा ब्रह्मण्यृच्यंते युवभ्यां ॥६॥ इयं मनीषा इयमश्विना गीरिमां सुवृक्तिं वृषणा जुषेथां। इमा ब्रह्माणि युवयून्यग्मन्यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥७॥१७॥४॥

॥ ७१ ॥ १-६ वसिष्ठः ॥ अश्विनौ ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥७१॥ अप स्वसुरुषसो नग्जिहीते रिणक्ति कृष्णीररुषाय पंथां। अश्वामघा गोमघा वां हुवेम दिवा नक्तं शरुमस्मद्युयोतं ॥१॥ उपायातं दाशुषे मर्त्याय रथेन वाममश्विना वहंता। युयुतमस्मदनिराममीवां दिवा नक्तं माध्वी त्रासीथां नः ॥२॥ आ वां रथमवमस्यां व्युष्टौ सुम्नायवो वृषणो वर्तयंतु। स्यूमगभस्तिमृतयुग्भिरश्वैराश्विना वसुमंतं वहेथां ॥३॥ यो वां रथो नृपती अस्ति वोळ्हा त्रिवंधुरो वसुमाँ उस्रयामा। आ न एना नासत्योप यातमभि यद्वां विश्वप्स्न्यो जिगाति ॥४॥ युवं च्यवानं जरसोऽमुमुक्तं नि पेदव ऊहथुराशुमश्वं। निरंहसस्तमसः स्पर्तमत्रिं नि जाहुषं शिथिरे धातमंतः ॥५॥ इयं मनीषा इयमश्विना गीरिमां सुवृक्तिं वृषणा जुषेथां। इमा ब्रह्माणि युवयून्यग्मन्यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥६॥१८॥

॥ ७२ ॥ १-५ वसिष्ठः ॥ अश्विनौ ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥७२॥ आ गोमता नासत्या रथेनाश्वावता पुरुश्चंद्रेण यातं। अभि वां विश्वा नियुतः सचंते स्पार्हया श्रिया तन्वा शुभाना ॥१॥ आ नो देवेभिरुप यातमर्वाक्सजोषसा नासत्या रथेन। युवोर्हि नः सख्या पित्र्याणि समानो बंधुरुत तस्य वित्तं ॥२॥ उदु स्तोमासो अश्विनोरबुध्रञ्जामि ब्रह्माण्युषसश्च देवीः। आविवासन्रोदसी धिष्ण्येमे अच्छा विप्रो

वसिष्ठं इमा ब्रह्माणि ऋच्यंते युवऽभ्यां ॥६॥ इयं मनीषा इयं अश्विना गीः इमां सुऽवृक्तिं वृषणा जुषेथां इमा ब्रह्माणि युवऽयूनि अग्मन् यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥७॥१७॥४॥

॥७१॥ अप स्वसुः उषसः नक् जिहीते रिणक्ति कृष्णीः अरुषाय पंथां अश्वऽमघा गोऽमघा वां हुवेम दिवा नक्तं शरुं अस्मत् युयोतं ॥१॥ उपऽआयातं दाशुषे मर्त्याय रथेन वामं अश्विना वहंता युयुतं अस्मत् अनिरां अमीवां दिवा नक्तं माध्वी त्रासीथां नः ॥२॥ आ वां रथं अवमस्यां विऽउष्टौ सुम्नऽयवः वृषणः वर्तयंतु स्यूमऽगभस्तिं ऋतयुक्ऽभिः अश्वैः आ अश्विना वसुऽमंतं वहेथां ॥३॥ यः वां रथः नृऽपती॰ अस्ति वोळ्हा त्रिऽवंधुरः वसुऽमान् उस्रऽयामा आ नः एना नासत्या उप यातं अभि यत् वां विश्वऽप्स्न्यः जिगाति ॥४॥ युवं च्यवानं जरसः अमुमुक्तं नि पेदवे ऊहथुः आशुं अश्वं निः अंहसः तमसः स्पर्तं अत्रिं नि जाहुषं शिथिरे धातं अंतः ॥५॥ इयं मनीषा इयं अश्विना गीः इमां सुऽवृक्तिं वृषणा जुषेथां इमा ब्रह्माणि युवऽयूनि अग्मन् यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥६॥१८॥

॥७२॥ आ गोऽमता नासत्या रथेन अश्वऽवता पुरुऽचंद्रेण यातं अभि वां विश्वाः निऽयुतः सचंते स्पार्हया श्रिया तन्वा शुभाना ॥१॥ आ नः देवेभिः उप यातं अर्वाक् सऽजोषसा नासत्या रथेन युवोः हि नः सख्या पित्र्याणि समानः बंधुः उत तस्य वित्तं ॥२॥ उत् ऊं स्तोमासः अश्विनोः अबुध्रन् जामि ब्रह्माणि उषसः च देवीः आऽविवासन् रोदसी धिष्ण्ये इमे अच्छ विप्रः

नासत्या विवक्ति ॥३॥ वि चेदुच्छन्त्यश्विना उषासः प्र वां ब्रह्माणि कारवो भरन्ते। ऊर्ध्वं भानुं सविता देवो अश्रेद्बृहदग्नयः समिधा जरन्ते ॥४॥ आ पश्चातान्नासत्या पुरस्तादाश्विना यातमधरादुदक्तात्। आ विश्वतः पाञ्चजन्येन राया यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥५॥१९॥

॥ ७३ ॥ १–५ वसिष्ठः ॥ अश्विनौ ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥७३॥ अतारिष्म तमसस्पारमस्य प्रति स्तोमं देवयन्तो दधानाः। पुरुदंसा पुरुतमा पुराजामर्त्या हवते अश्विना गीः ॥१॥ न्यु प्रियो मनुषः सादि होता नासत्या यो यजते वन्दते च। अश्नीतं मध्वो अश्विना उपाक आ वां वोचे विदथेषु प्रयस्वान् ॥२॥ अहेम यज्ञं पथामुराणा इमां सुवृक्तिं वृषणा जुषेथाम्। श्रुष्टीवेव प्रेषितो वामबोधि प्रति स्तोमैर्जरमाणो वसिष्ठः ॥३॥ उप त्या वह्नी गमतो विशं नो रक्षोहणा सम्भृता वीळुपाणी। समन्धांस्यग्मत मत्सराणि मा नो मर्धिष्टमा गतं शिवेन ॥४॥ आ पश्चातान्नासत्या पुरस्तादाश्विना यातमधरादुदक्तात्। आ विश्वतः पाञ्चजन्येन राया यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥५॥२०॥

॥ ७४ ॥ १–६ वसिष्ठः ॥ अश्विनौ ॥ १.३.५ बृहती । २.४.६ सतोबृहती ॥

॥७४॥ इमा उ वां दिविष्टय उस्रा हवन्ते अश्विना। अयं वामह्वेऽवसे शचीवसू विशंविशं हि गच्छथः ॥१॥ युवं चित्रं ददथुर्भोजनं नरा चोदेथां सूनृतावते। अर्वाग्रथं समनसा नि यच्छतं पिबतं सोम्यं मधु ॥२॥ आ यातमुप भूषतं मध्वः पिबतमश्विना। दुग्धं पयो वृषणा जेन्यावसू मा नो मर्धिष्टमा गतम् ॥३॥ अश्वासो ये वामुप दाशुषो गृहं युवां दीयन्ति बिभ्रतः। मक्षू-

नासत्या विवक्ति॥३॥ वि च इत् उच्छंति अश्विनौ उषसः प्र वां ब्रह्माणि कारवः भरंते ऊर्ध्वं भानुं सविता देवः अश्रेत् बृहत् अग्नयः संऽइधा जरंते॥४॥ आ पश्चातात् नासत्या आ पुरस्तात् आ अश्विना यातं अधरात् उदक्तात् आ विश्वतः पांचऽजन्येन राया यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥५॥१९॥

॥७३॥ अतारिष्म तमसः पारं अस्य प्रति स्तोमं देवऽयंतः दधानाः पुरुऽदंसा पुरुऽतमा पुराऽजा अमर्त्या हवते अश्विना गीः ॥१॥ नि ऊं' प्रियः मनुषः सादि होता नासत्या यः यजते वंदते च अश्नीतं मध्वः अश्विनौ उपाके आ वां वोचे विदथेषु प्रयस्वान् ॥२॥ अहेम यज्ञं पथां उराणाः इमां सुऽवृक्तिं वृषणा जुषेथां श्रुष्टीवाऽइव प्रऽइषितः वां अबोधि प्रति स्तोमैः जरमाणः वसिष्ठः ॥३॥ उप त्या वह्नी' गमतः विशं नः रक्षःऽहना संऽभृता वीळुऽपाणी° सं अंधांसि अग्मत मत्सराणि मा नः मर्धिष्टं आ गतं शिवेन॥४॥ आ पश्चातात् नासत्या आ पुरस्तात् आ अश्विना यातं अधरात् उदक्तात् आ विश्वतः पांचऽजन्येन राया यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥५॥२०॥

॥७४॥ इमाः ऊं' वां दिविष्टयः उस्रा हवंते अश्विना अयं वां अह्ने अवसे शचीऽवसू° विशंऽविशं हि गच्छथः ॥१॥ युवं चित्रं ददथुः भोजनं नरा चोदेथां सूनृताऽवते अर्वाक् रथं सऽमनसा नि यच्छतं पिबतं सोम्यं मधु ॥२॥ आ यातं उप भूषतं मध्वः पिबतं अश्विना दुग्धं पयः वृषणा जेन्यावसू' मा नः मर्धिष्टं आ गतं ॥३॥ अश्वासः ये वां उप दाशुषः गृहं युवां दीयंति बिभ्रतः मक्षु-

युभिर्नरा हयेभिरश्विना देवा यातमस्मयू ॥४॥ अधा ह यंतो अश्विना पृक्षः सचंत सूरयः । ता यंसतो मघवद्भ्यो ध्रुवं यशश्छर्दिरस्मभ्यं नासत्या ॥५॥ प्र ये ययुरवृकासो रथा इव नृपातारो जनानां । उत स्वेन शवसा शूशुवुर्नर उत क्षियंति सुक्षितिं ॥६॥२१॥

॥ ७५ ॥ १-८ वसिष्ठः ॥ उषाः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥७५॥ व्यु१षा आवो दिविजा ऋतेनाविष्कृण्वाना महिमानमागात् । अप द्रुहस्तम आवरजुष्टमंगिरस्तमा पथ्या अजीगः ॥१॥ महे नो अद्य सुविताय बोध्युषो महे सौभगाय प्र यंधि । चित्रं रयिं यशसं धेह्यस्मे देवि मर्तेषु मानुषि श्रवस्युं ॥२॥ एते त्ये भानवो दर्शतायाश्चित्रा उषसो अमृतास आगुः । जनयंतो दैव्यानि व्रतान्यापृणंतो अंतरिक्षा व्यस्थुः ॥३॥ एषा स्या युजाना पराकात्पंच क्षितीः परि सद्यो जिगाति । अभिपश्यंती वयुना जनानां दिवो दुहिता भुवनस्य पत्नी ॥४॥ वाजिनीवती सूर्यस्य योषा चित्रामघा राय ईशे वसूनां । ऋषिष्टुता जरयंती मघोन्युषा उच्छति वह्निभिर्गृणाना ॥५॥ प्रति द्युतानामरुषासो अश्वाश्चित्रा अदृश्रन्नुषसं वहंतः । याति शुभ्रा विश्वपिशा रथेन दधाति रत्नं विधते जनाय ॥६॥ सत्या सत्येभिर्महती महद्भिर्देवी देवेभिर्यजता यजत्रैः । रुजद्दृळ्हानि दददुस्रियाणां प्रति गाव उषसं वावशंत ॥७॥ नू नो गोमद्वीरवद्धेहि रत्नमुषो अश्वावत्पुरुभोजो अस्मे । मा नो बर्हिः पुरुषता निदे कर्यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥८॥२२॥

युऽभिः नरा हयेभिः अश्विना आ देवा यातं अस्मऽयू॰॥४॥ अधं ह यंतः अश्विना पृक्षः सचंत सूरयः ता यंसतः मघवत्ऽभ्यः ध्रुवं यशः छर्दिः अस्मभ्यं नासत्या॥५॥ प्र ये ययुः अवृकासः रथाःऽइव नृऽपातारः जनानां उत स्वेन शवसा शूशुवुः नरः उत क्षियंति सुऽक्षितिं॥६॥२१॥

॥७५॥ वि उषाः आवः दिविऽजाः ऋतेन आविःऽकृण्वाना महिमानं आ अगात् अप द्रुहः तमः आवः अजुष्टं अंगिरःऽतमा पथ्याः अजीगरिति॥१॥ महे नः अद्य सुविताय बोधि उषः महे सौभगाय प्र यंधि चित्रं रयिं यशसं धेहि अस्मे इति देवि मर्तेषु मानुषि श्रवस्युं॥२॥ एते त्ये भानवः दर्शतायाः चित्राः उषसः अमृतासः आ अगुः जनयंतः दैव्यानि व्रतानि आऽपृणंतः अंतरिक्षा वि अस्थुः॥३॥ एषा स्या युजाना पराकात् पंच क्षितीः परि सद्यः जिगाति अभिऽपश्यंती वयुना जनानां दिवः दुहिता भुवनस्य पत्नी॥४॥ वाजिनीऽवती सूर्यस्य योषा चित्रऽमघा रायः ईशे वसूनां ऋषिऽस्तुता जरयंती मघोनी उषाः उच्छति वह्निऽभिः गृणाना॥५॥ प्रति द्युतानां अरुषासः अश्वाः चित्राः अदृश्रन् उषसं वहंतः याति शुभ्रा विश्वऽपिशा रथेन दधाति रत्नं विधते जनाय॥६॥ सत्या सत्येभिः महती महत्ऽभिः देवी देवेभिः यजता यजत्रैः रुजत् दृळ्हानि ददत् उस्रियाणां प्रति गावः उषसं वावशंत॥७॥ नु नः गोऽमत् वीरऽवत् धेहि रत्नं उषः अश्वऽवत् पुरुऽभोजः अस्मे इति मा नः बर्हिः पुरुषता निदे कः यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः॥८॥२२॥

॥ ७६ ॥ १–७ वसिष्ठः ॥ उषाः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥७६॥ उदु॒ ज्योति॑र॒मृतं॑ वि॒श्वज॑न्यं वि॒श्वान॑रः सवि॒ता दे॒वो अ॑श्रेत्। क्रत्वा॑ दे॒वाना॑मजनिष्ट॒ चक्षु॑रा॒विर॑क॒र्भुव॑नं॒ विश्व॑मु॒षाः ॥१॥ प्र मे॒ पंथा॑ देव॒याना॑ अदृश्र॒न्नम॑र्धंतो॒ वसु॑भि॒रिष्कृ॑तासः। अभू॑दु के॒तुरु॒षसः॑ पु॒रस्ता॑त्प्रती॒च्यागा॒दधि॑ ह॒र्म्येभ्यः॑ ॥२॥ तानी-दहा॑नि बहु॒लान्या॑स॒न्या प्रा॒चीन॒मुदि॑ता॒ सूर्य॑स्य। यतः॒ परि॑ जा॒र इ॑वा॒चर॑न्त्युषो ददृ॒क्षे न पुन॑र्य॒तीव॑ ॥३॥ त इ॒द्दे॒वानां॑ सध॒माद॑ आसन्नृ॒तावा॑नः क॒वयः॑ पू॒र्व्यासः॑। गू॒ळ्हं ज्योतिः॑ पि॒तरो॒ अन्व॑-विंदन्स॒त्यमं॑त्रा अजनयन्नु॒षासं॑ ॥४॥ स॒मा॒न ऊ॒र्वे अधि॒ संग॑-तासः॒ सं जा॑नते॒ न यं॑तंते मि॒थस्ते। ते दे॒वानां॒ न मि॑नंति व्र॒ता-न्यम॑र्धंतो॒ वसु॑भि॒र्याद॑मानाः ॥५॥ प्रति॑ त्वा॒ स्तोमै॑रीळते॒ वसि॑ष्ठा उष॒र्बुधः॑ सुभगे तुष्टु॒वांसः॑। गवां॑ ने॒त्री वाज॑पत्नी न उ॒च्छोषः॑ सुजाते प्रथ॒मा ज॑रस्व ॥६॥ ए॒षा ने॒त्री राध॑सः सू॒नृता॑नामु॒षा उ॒च्छंती॑ रिभ्यते॒ वसि॑ष्ठैः। दी॒र्घ॒श्रुतं॑ र॒यिम॒स्मे दधा॑ना यू॒यं पा॑त स्व॒स्तिभिः॒ सदा॑ नः ॥७॥२३॥

॥ ७७ ॥ १–६ वसिष्ठः ॥ उषाः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥७७॥ उपो॑ रुरुचे युव॒तिर्न योषा॒ विश्वं॑ जी॒वं प्र॑सु॒वंती॑ च॒रायै॑। अभू॑द॒ग्निः स॒मिधे॒ मानु॑षाणा॒मक॒र्ज्योति॒र्बाध॑मा-ना॒ तमां॑सि ॥१॥ विश्वं॑ प्रती॒ची स॒प्रथा॒ उद॑स्था॒द्रुश॒द्वासो॒ बिभ्र॑ती शु॒क्रम॑श्वैत्। हिर॑ण्यवर्णा सु॒दृशी॑कसंदृ॒ग्गवां॑ मा॒ता ने॒त्र्यह्ना॑मरोचि ॥२॥ दे॒वानां॒ चक्षुः॑ सु॒भगा॒ वहं॑ती श्वे॒तं नयं॑ती सु॒दृशी॑क॒मश्वं॑। उ॒षा अ॑दर्शि र॒श्मिभि॒र्व्य॑क्ता चि॒त्रा-म॑घा॒ विश्व॒मनु॒ प्रभू॑ता ॥३॥ अंति॑वामा दू॒रे अ॒मित्र॑मुच्छो॒र्वीं गव्यू॑ति॒मभ॑यं कृधी नः। या॒वय॒ द्वेष॒ आ भ॑रा॒ वसू॑नि चो-

॥७६॥ उत् ऊं इति ज्योतिः अमृतं विश्वऽजन्यं विश्वानरः सवि-
ता देवः अश्रेत् क्रत्वा देवानां अजनिष्ट चक्षुः आविः अकः भुवनं
विश्वं उषाः ॥१॥ प्र मे पंथाः देवऽयानाः अदृश्रन् अमर्धंतः वसु-
ऽभिः इष्कृतासः अभूत् ऊं इति केतुः उषसः पुरस्तात् प्रतीची आ अ-
गात् अधि हर्म्येभ्यः ॥२॥ तानि इत् अहानि बहुलानि आसन्
या प्राचीनं उत्ऽइता सूर्यस्य यतः परि जारःऽइव आऽचरंती
उषः ददृक्षे न पुनः यतीऽइव ॥३॥ ते इत् देवानां सधऽमादः आ-
सन् ऋतऽवानः कवयः पूर्व्यासः गूळ्हं ज्योतिः पितरः अनु
अविंदन् सत्यऽमंत्राः अजनयन् उषसं ॥४॥ समाने ऊर्वे अधि
संऽगतासः सं जानते न यतंते मिथः ते ते देवानां न मिनंति व्र-
तानि अमर्धंतः वसुऽभिः यादमानाः ॥५॥ प्रति त्वा स्तोमैः ईळते
वसिष्ठाः उषःऽबुधः सुऽभगे तुस्तुऽवांसः गवां नेत्री वाजऽपत्नी
नः उच्छ उषः सुऽजाते प्रथमा जरस्व ॥६॥ एषा नेत्री राधसः
सूनृतानां उषाः उच्छंती रिभ्यते वसिष्ठैः दीर्घऽश्रुतं रयिं अस्मे
दधाना यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥७॥२३॥

॥७७॥ उषः रुरुचे युवतिः न योषा विश्वं जीवं प्रऽसुवंती
चरायै अभूत् अग्निः संऽइधे मानुषाणां अकः ज्योतिः बाधमा-
ना तमांसि ॥१॥ विश्वं प्रतीची सऽप्रथाः उत् अस्थात् रुशत् वा-
सः बिभ्रती शुक्रं अश्वैत् हिरण्यऽवर्णा सुदृशीकऽसंदृक् गवां
माता नेत्री अह्नां अरोचि ॥२॥ देवानां चक्षुः सुऽभगा वहंती
श्वेतं नयंती सुऽदृशीकं अश्वं उषाः अदर्शि रश्मिऽभिः विऽअक्ता
चित्रऽमघा विश्वं अनु प्रऽभूता ॥३॥ अंतिऽवामा दूरे अमित्रं
उच्छ उर्वीं गव्यूतिं अभयं कृधि नः यवय द्वेषः आ भर वसूनि चो-

दय् राधो गृणते मंघोनि ॥४॥ अस्मे श्रेष्ठेभिर्भानुभिर्वि भाह्युषो देवि प्रतिरंती न आयुः। इषं च नो दधती विश्ववारे गोमदश्वावद्रथवच्च राधः ॥५॥ यां त्वा दिवो दुहितर्वर्धयंत्युषः सुजाते मतिभिर्वसिष्ठाः। सास्मासु धा रयिमृष्वं बृहंतं यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥६॥२४॥

॥७८॥ १-५ वसिष्ठः ॥ उषाः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥७८॥ प्रति केतवः प्रथमा अंदृश्रन्नूर्ध्वा अस्या अंजयो वि श्रयंते। उषो अर्वाचा बृहता रथेन ज्योतिष्मता वाममस्मभ्यं वक्षि ॥१॥ प्रति षीमग्निर्जरते समिद्धः प्रति विप्रासो मतिभिर्गृणंतः। उषा याति ज्योतिषा बाधमाना विश्वा तमांसि दुरिताप देवी ॥२॥ एता उ त्याः प्रत्यदृश्रन्पुरस्ताज्ज्योतिर्यच्छंतीरुषसो विभातीः। अजीजनन्सूर्यं यज्ञमग्निमपाचीनं तमो अगादजुष्टं ॥३॥ अचेति दिवो दुहिता मघोनी विश्वे पश्यंत्युषसं विभातीं। आस्थाद्रथं स्वधया युज्यमानमा यमश्वासः सुयुजो वहंति ॥४॥ प्रति त्वाद्य सुमनसो बुधंतास्माकासो मघवानो वयं च। तिल्विलायध्वमुषसो विभातीर्यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥५॥२५॥

॥७९॥ १-५ वसिष्ठः ॥ उषाः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥७९॥ व्युषा आवः पथ्या३ जनानां पंच क्षितीर्मानुषीर्बोधयंती। सुसंदृग्भिरुक्षभिर्भानुमश्रेद्वि सूर्यो रोदसी चक्षसावः ॥१॥ व्यंजते दिवो अंतेष्वक्तून्विशो न युक्ता उषसो यतंते। सं ते गावस्तम आ वर्तयंति ज्योतिर्यच्छंति सवितेव बाहू ॥२॥ अभूदुषा इंद्रतमा मघोन्यजीजनत्सुविताय श्रवांसि। वि दिवो देवी दुहिता दधात्यंगि-

दर्य राधः गृणते मघोनि॥४॥ अस्मे' श्रेष्ठेभिः भानुऽभिः वि भाहि उषः देवि प्रऽतिरंती नः आयुः इषं च नः दधती विश्वऽवारे गोऽमत् अश्वऽवत् रथऽवत् च राधः॥५॥ यां त्वा दिवः दुहितः वर्धयंति उषः सुऽजाते मतिऽभिः वसिष्ठाः सा अस्मासु धाः रयिं ऋष्वं बृहंतं यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः॥६॥२४॥

॥७८॥ प्रति केतवः प्रथमाः अदृश्रन् ऊर्ध्वाः अस्याः अंजयः वि श्रयंते उषः अर्वाचा बृहता रथेन ज्योतिष्मता वामं अस्मभ्यं वक्षि॥१॥ प्रति सीं अग्निः जरते संऽइद्धः प्रति विप्रासः मतिऽभिः गृणंतः उषाः याति ज्योतिषा बाधमाना विश्वा तमांसि दुःऽइता अप देवी॥२॥ एताः ऊं' त्याः प्रति अदृश्रन् पुरस्तात् ज्योतिः यच्छंतीः उषसः विऽभातीः अजीजनन् सूर्यं यज्ञं अग्निं अपाचीनं तमः अगात् अजुष्टं॥३॥ अचेति दिवः दुहिता मघोनी विश्वे पश्यंति उषसं विऽभातीं आ अस्थात् रथं स्वधया युज्यमानं आ यं अश्वासः सुऽयुजः वहंति॥४॥ प्रति त्वा अद्य सुऽमनसः बुधंत अस्माकासः मघऽवानः वयं च तिल्विलायध्वं उषसः विऽभातीः यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः॥५॥२५॥

॥७९॥ वि उषाः आवः पथ्या जनानां पंच क्षितीः मानुषीः बोधयंती सुसंदृक्ऽभिः उक्षऽभिः भानुं अश्रेत् वि सूर्यः रोदसी' चक्षसा आवः॰॥१॥ वि अंजते दिवः अंतेषु अक्तून् विशः न युक्ताः उषसः यतंते सं ते गावः तमः आ वर्तयंति ज्योतिः यच्छंति सविताऽइव बाहू'॥२॥ अभूत् उषाः इंद्रऽतमा मघोनी अजीजनत् सुविताय श्रवांसि वि दिवः देवी दुहिता दधाति अंगि-

र॒स्तमा॑ सु॒कृते॒ वसू॑नि ॥३॥ ताव॑दुषो॒ राधो॑ अ॒स्मभ्यं॑ रास्व॒ याव॑त्स्तो॒तृभ्यो॒ अर॑दो गृणा॒ना । यां त्वा॑ ज॒ज्ञुर्वृ॑ष॒भस्या॒ रवे॑ण॒ वि दृ॒ळ्हस्य॒ दुरो॒ अद्रे॑रौर्णोः ॥४॥ दे॒वंदे॑वं॒ राध॑से चो॒दयं॑त्यस्म॒द्र्य॑क्सू॒नृता॑ ई॒रयं॑ती । व्यु॒च्छंती॑ नः स॒नये॒ धियो॑ धा यू॒यं पा॑त स्व॒स्तिभिः॒ सदा॑ नः ॥५॥२६॥

॥ ८० ॥ १–३ वसिष्ठः ॥ उषाः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥८०॥ प्रति॒ स्तोमे॑भिरु॒षसं॒ वसि॑ष्ठा गी॒र्भिर्विप्रा॑सः प्रथ॒मा अ॑बुध्रन् । वि॒व॒र्तयं॑तीं॒ रज॑सी॒ सम॑ंते आविष्कृण्व॒तीं भुव॑नानि॒ विश्वा॑ ॥१॥ ए॒षा स्या नव्य॒मायु॒र्दधा॑ना गू॒ढ्वी तमो॒ ज्योति॑षो॒षा अ॑बोधि । अग्र॑ एति युव॒तिरह्र॑याणा॒ प्राचि॑कित॒त्सूर्यं॑ य॒ज्ञम॒ग्निं ॥२॥ अश्वा॑वती॒र्गोम॑तीर्न उ॒षासो॑ वी॒रव॑तीः॒ सद॑मुच्छंतु भ॒द्राः । घृ॒तं दुहा॑ना वि॒श्वतः॒ प्रपी॑ता यू॒यं पा॑त स्व॒स्तिभिः॒ सदा॑ नः ॥३॥२७॥५॥

॥ ८१ ॥ १–६ वसिष्ठः ॥ उषाः ॥ १ ३ ५ बृहती । २ ४ ६ सतोबृहती ॥

॥८१॥ प्रत्यु॑ अदर्श्याय॒त्यु१॒॑च्छंती॑ दुहि॒ता दि॒वः । अपो॒ महि॑ व्ययति॒ चक्ष॑से॒ तमो॒ ज्योति॑ष्कृणोति सू॒नरी॑ ॥१॥ उदु॒स्रियाः॑ सृजते॒ सूर्यः॒ सचाँ॑ उ॒द्यन्नक्ष॑त्रमर्चि॒वत् । तवेदु॑षो॒ व्युषि॒ सूर्य॑स्य च॒ सं भ॒क्तेन॑ गमेमहि ॥२॥ प्रति॑ त्वा दुहितर्दिव॒ उषो॑ जी॒रा अ॑भुत्स्महि । या वह॑सि पु॒रु स्पा॒र्हं व॑नन्वति॒ रत्नं॒ न दा॒शुषे॒ मयः॑ ॥३॥ उ॒च्छंती॒ या कृ॒णोषि॑ मं॒हना॑ महि प्र॒ख्यै दे॑वि॒ स्व॑र्दृ॒शे । तस्या॑स्ते रत्न॒भाज॑ ईमहे व॒यं स्याम॑ मा॒तुर्न सू॒नवः॑ ॥४॥ तच्चि॒त्रं राध॒ आ भ॑रोषो॒ यद्दी॑र्घ॒श्रुत्त॑मं । यत्ते॑ दिवो दुहितर्मर्त॒भोज॑नं॒ तद्रा॑स्व भु॒नजा॑महै ॥५॥ श्रवः॑ सू॒रिभ्यो॑ अ॒मृतं॑ वसुत्व॒नं वाजाँ॑ अ॒-

रः॒ऽतमा सु॒ऽकृतं वसू॑नि ॥३॥ तावत् उ॒षः॒ राधः अस्मभ्यं रास्व यावत् स्तोतृऽभ्यः अरदः गृणाना यां त्वा ज॒ज्ञुः वृ॒षभस्य रवेण वि दृळ्हस्य दुरः अद्रेः औ॒र्णोः ॥४॥ दे॒वंऽदे॑वं राध॑से चोदय॑न्ती अ॒स्म॒द्र्य॑क् सू॒नृताः ई॒रय॑न्ती वि॒ऽउ॒च्छन्ती नः स॒नये धियः धाः यू॒यं पा॒त स्व॒स्तिऽभिः सदा॑ नः ॥५॥२६॥

॥८०॥ प्रति स्तोमेभिः उ॒षसं वसि॑ष्ठाः गीः॒ऽभिः विप्रासः प्र॒थमाः अ॒बु॒ध्र॒न् वि॒ऽव॒र्तय॑न्तीं रज॑सी॑ सम॑ऽअ॒न्ते॰ आ॒विः॒ऽकृ॒ण्वतीं भुव॑नानि विश्वा॑ ॥१॥ ए॒षा स्या नव्यं आयुः दधा॑ना गू॒ढ्वी तमः ज्योति॑षा उ॒षाः अ॒बो॒धि॒ अग्रे॑ ए॒ति॒ यु॒व॒तिः अह्र॑याणा प्र अ॒चि॒कि॒त॒त् सू॒र्यं य॒ज्ञं अ॒ग्निं ॥२॥ अश्व॑ऽवतीः गोऽम॑तीः नः उ॒षसः वीर॒ऽव॑तीः सदं उ॒च्छ॒न्तु भ॒द्राः घृ॒तं दुहा॑नाः वि॒श्वतः प्रऽपी॑ताः यू॒यं पा॒त स्व॒स्तिऽभिः सदा॑ नः ॥३॥२७॥५॥

॥८१॥ प्रति॑ ऊं॑ अ॒द॒र्शि॒ आ॒ऽय॒ती उ॒च्छन्ती दु॒हि॒ता दि॒वः अ॒पो॑ महि॑ व्य॒य॒ति॒ चक्ष॑से तमः ज्योतिः कृ॒णो॒ति सू॒नरी॑ ॥१॥ उत् उ॒स्रियाः सृ॒ज॒ते सूर्यः सचा॑ उ॒त्ऽयत् नक्षत्रं अ॒र्चि॒ऽव॒त् तव॑ इत् उ॒षः॒ वि॒ऽउषि॑ सूर्य॑स्य च सं भ॒क्तेन ग॒मे॒म॒हि॒ ॥२॥ प्रति॑ त्वा दु॒हि॒तः॒ दि॒वः॒ उषः॑ जी॒राः अ॒भु॒त्स्म॒हि॒ या वह॑सि पु॒रु स्पा॒र्हं व॒न॒त्ऽव॒ति॒ रत्नं न दा॒शुषे मयः ॥३॥ उ॒च्छन्ती या कृ॒णोषि मंहना॑ म॒हि॒ प्र॒ऽख्यै दे॒वि॒ स्वः दृशे त॒स्याः॒ ते॒ र॒त्न॒ऽभाजः ई॒म॒हे॒ व॒यं स्या॒म मा॒तुः न सू॒नवः ॥४॥ तत् चि॒त्रं राधः आ भ॒र॒ उषः॑ यत् दी॒र्घ॒श्रुत्ऽत॑मं यत् ते॒ दि॒वः॒ दु॒हि॒तः॒ म॒र्त॒ऽभोज॑नं तत् रा॒स्व॒ भु॒नजा॑महै ॥५॥ श्रवः सू॒रिऽभ्यः अ॒मृतं व॒सु॒ऽत्व॒नं वाजा॑न् अ॒-

स्मभ्यं गोमंतः । चोदयित्री मघोनः सूनृतावत्युषा उच्छदप स्निधः ॥ ६ ॥ १ ॥

॥ ८२ ॥ १-१० वसिष्ठः ॥ इंद्रावरुणौ ॥ जगती ॥

॥ ८२ ॥ इंद्रावरुणा युवमध्वराय नो विशे जनाय महि शर्म यच्छतं । दीर्घप्रयज्युमति यो वनुष्यति वयं जयेम पृतनासु दूढ्यः ॥ १ ॥ सम्राळन्यः स्वराळन्य उच्यते वां महांताविंद्रावरुणा महावसू । विश्वे देवासः परमे व्योमनि सं वामोजो वृषणा सं बलं दधुः ॥ २ ॥ अन्वपां खान्यतृंतमोजसा सूर्यमैरयतं दिवि प्रभुं । इंद्रावरुणा मदे अस्य मायिनोऽपिन्वतमपितः पिन्वतं धियः ॥ ३ ॥ युवामिद्युत्सु पृतनासु वह्नयो युवां क्षेमस्य प्रसवे मितज्ञवः । ईशाना वस्व उभयस्य कारव इंद्रावरुणा सुहवा हवामहे ॥ ४ ॥ इंद्रावरुणा यदिमानि चक्रथुर्विश्वा जातानि भुवनस्य मज्मना । क्षेमेण मित्रो वरुणं दुवस्यति मरुद्भिरुग्रः शुभमन्य ईयते ॥ ५ ॥ २ ॥ महे शुल्काय वरुणस्य नु त्विष ओजो मिमाते ध्रुवमस्य यत्स्वं । अजामिमन्यः श्नथयंतमातिरद्दभ्रेभिरन्यः प्र वृणोति भूयसः ॥ ६ ॥ न तमंहो न दुरितानि मर्त्यमिंद्रावरुणा न तपः कुतश्चन । यस्य देवा गच्छथो वीथो अध्वरं न तं मर्तस्य नशते परिह्वृतिः ॥ ७ ॥ अर्वाङ्नरा दैव्येनावसा गतं शृणुतं हवं यदि मे जुजोषथः । युवोर्हि सख्यमुत वा यदाप्यं मार्डीकमिंद्रावरुणा नि यच्छतं ॥ ८ ॥ अस्माकमिंद्रावरुणा भरेभरे पुरोयोधा भवतं कृष्ट्योजसा । यद्वां हवंत उभये अध स्पृधि नरस्तोकस्य तनयस्य सातिषु ॥ ९ ॥ अस्मे इंद्रो वरुणो मित्रो अर्यमा द्युम्नं यच्छंतु महि शर्म सप्रथः । अवध्रं ज्योतिरदितेर्ऋतावृधो देवस्य श्लोकं सवितुर्मनामहे ॥ १० ॥ ३ ॥

स्मभ्यं गोऽर्मतः चोदयित्री मघोनः सूनृताऽवती उषाः उच्छत् अप स्रिधः ॥६॥१॥

॥८२॥ इंद्रावरुणा युवं अध्वराय नः विशे जनाय महि शर्म यच्छतं दीर्घऽप्रयज्युं अति यः वनुष्यति वयं जयेम पृतनासु दुःऽध्यः॥१॥ संऽराट् अन्यः स्वऽराट् अन्यः उच्यते वां महांतौ इंद्रावरुणा महाऽवसू॰ विश्वे देवासः परमे विऽओमनि सं वां ओजः वृषणा सं बलं दधुः॥२॥ अनु अपां खानि अतृंतं ओजसा आ सूर्यं ऐरयतं दिवि प्रऽभुं इंद्रावरुणा मदे अस्य मायिनः अपिन्वतं अपितः पिन्वतं धियः॥३॥ युवां इत् युत्ऽसु पृतनासु वह्नयः युवां क्षेमस्य प्रऽसवे मितऽज्ञवः ईशाना वस्वः उभयस्य कारवः इंद्रावरुणा सुऽहवा हवामहे॥४॥ इंद्रावरुणा यत् इमानि चक्रथुः विश्वा जातानि भुवनस्य मज्मना क्षेमेण मित्रः वरुणं दुवस्यति मरुत्ऽभिः उग्रः शुभं अन्यः ईयते॥५॥२॥ महे शुल्काय वरुणस्य नु त्विषे ओजः मिमाते ध्रुवं अस्य यत् स्वं अजामिं अन्यः श्नथयंतं आ अतिरत् दभ्रेभिः अन्यः प्र वृणोति भूयसः॥६॥ न तं अंहः न दुःऽइतानि मर्त्यं इंद्रावरुणा न तपः कुतः चन यस्य देवा गच्छथः वीथः अध्वरं न तं मर्तस्य नशते परिऽह्वृतिः॥७॥ अर्वाक् नरा दैव्येन अवसा आ गतं शृणुतं हवं यदि मे जुजोषथः युवोः हि सख्यं उत वा यत् आप्यं मार्डीकं इंद्रावरुणा नि यच्छतं॥८॥ अस्माकं इंद्रावरुणा भरेऽभरे पुरःऽयोधा भवतं कृष्टिऽओजसा यत् वां हवंते उभये अध स्पृधि नरः तोकस्य तनयस्य सातिषु॥९॥ अस्मे इंद्रः वरुणः मित्रः अर्यमा द्युम्नं यच्छंतु महि शर्म सऽप्रथः अवध्रं ज्योतिः अदितेः ऋतऽवृधः देवस्य श्लोकं सवितुः मनामहे॥१०॥३॥

॥ ८३ ॥ १–१० वसिष्ठः ॥ इंद्रावरुणौ ॥ जगती ॥

॥८३॥ युवां नरा पश्यमानास आप्यं प्राचा गव्यंतः पृथुपर्शवो ययुः। दासा च वृत्रा हतमार्याणि च सुदासमिंद्रावरुणावसावतं॥१॥ यत्रा नरः समयंते कृतध्वजो यस्मिन्नाजा भवति किं चन प्रियं। यत्रा भयंते भुवना स्वर्दृशस्तत्रा न इंद्रावरुणाधि वोचतं॥२॥ सं भूम्या अंता ध्वसिरा अदृक्षतेंद्रावरुणा दिवि घोष आरुहत्। अस्थुर्जनानामुप मामरातयोऽर्वागवसा हवनश्रुता गतं॥३॥ इंद्रावरुणा वधनाभिरप्रति भेदं वन्वंता प्र सुदासमावतं। ब्रह्माण्येषां शृणुतं हवीमनि सत्या तृत्सूनामभवत्पुरोहितिः॥४॥ इंद्रावरुणावभ्या तपंति माघान्यर्यो वनुषामरातयः। युवं हि वस्व उभयस्य राजथोऽध स्मा नोऽवतं पार्ये दिवि॥५॥४॥ युवां हवंत उभयास आजिष्विंद्रं च वस्वो वरुणं च सातये। यत्र राजभिर्दशभिर्निबाधितं प्र सुदासमावतं तृत्सुभिः सह॥६॥ दश राजानः समिता अयज्यवः सुदासमिंद्रावरुणा न युयुधुः। सत्या नृणामद्मसदामुपस्तुतिर्देवा एषामभवन्देवहूतिषु॥७॥ दाशराज्ञे परियत्ताय विश्वतः सुदास इंद्रावरुणावशिक्षतं। श्वित्यंचो यत्र नमसा कपर्दिनो धिया धीवंतो असपंत तृत्सवः॥८॥ वृत्राण्यन्यः समिथेषु जिघ्नते व्रतान्यन्यो अभि रक्षते सदा। हवामहे वां वृषणा सुवृक्तिभिरस्मे इंद्रावरुणा शर्म यच्छतं॥९॥ अस्मे इंद्रो वरुणो मित्रो अर्यमा द्युम्नं यच्छंतु महि शर्म सप्रथः। अवध्रं ज्योतिरदितेर्ऋतावृधो देवस्य श्लोकं सवितुर्मनामहे॥१०॥५॥

॥ ८४ ॥ १–५ वसिष्ठः ॥ इंद्रावरुणौ ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥८४॥ आ वां राजानावध्वरे ववृत्यां हव्येभिरिंद्रावरुणा

॥८३॥ युवां नरा पश्यमानासः आप्यं प्राचा गव्यंतः पृथुऽप-र्शवः ययुः दासा च वृत्रा हतं आर्याणि च सुऽदासं इंद्रावरुणा अ-वसा अवतं ॥१॥ यत्र नरः संऽअयंते कृतऽध्वजः यस्मिन् आजा भवति किं चन प्रियं यत्र भयंते भुवना स्वःऽदृशः तत्र नः इंद्रा-वरुणा अधि वोचतं ॥२॥ सं भूम्याः अंताः ध्वसिराः अदृक्षत इंद्रा-वरुणा दिवि घोषः आ अरुहत् अस्थुः जनानां उप मां अरातयः अर्वाक् अवसा हवनऽश्रुता आ गतं ॥३॥ इंद्रावरुणा वधनाभिः अप्रति भेदं वन्वंता प्र सुऽदासं आवतं ब्रह्माणि एषां शृणुतं ह-वीमनि सत्या तृत्सूनां अभवत् पुरःऽहितिः ॥४॥ इंद्रावरुणौ अ-भि आ तपंति मा अघानि अर्यः वनुषां अरातयः युवं हि वस्वः उभयस्य राजथः अध स्म नः अवतं पार्ये दिवि ॥५॥४॥ युवां हवंते उभयासः आजिषु इंद्रं च वस्वः वरुणं च सातये यत्र राजऽभिः दशऽभिः निऽबाधितं प्र सुऽदासं आवतं तृत्सुऽभिः सह ॥६॥ दश राजानः संऽइताः अयज्यवः सुऽदासं इंद्रावरुणा न युयुधुः सत्या नृणां अद्मऽसदां उपऽस्तुतिः देवाः एषां अभवन् देवऽहू-तिषु ॥७॥ दाशऽराज्ञे परिऽयत्ताय विश्वतः सुऽदासे इंद्रावरुणौ अशिक्षतं श्वित्यंचः यत्र नमसा कपर्दिनः धिया धीऽवंतः अस-पंत तृत्सवः ॥८॥ वृत्राणि अन्यः संऽइथेषु जिघ्नते व्रतानि अन्यः अभि रक्षते सदा हवामहे वां वृषणा सुवृक्तिऽभिः अस्मे इंद्राव-रुणा शर्म यच्छतं ॥९॥ अस्मे इंद्रः वरुणः मित्रः अर्यमा द्युम्नं य-च्छंतु महि शर्म सऽप्रथः अवध्रं ज्योतिः अदितेः ऋतऽवृधः देवस्य श्लोकं सवितुः मनामहे ॥१०॥५॥

॥८४॥ आ वां राजानौ अध्वरे ववृत्यां हव्येभिः इंद्रावरुणा

नमः॑ऽभिः प्र वां॑ घृताचीं॑ बाह्वोः॑ दधा॑ना परि॑ त्मना॑ विषुं॑ऽरूपा जिगाति ॥ १॥ युवोः॑ राष्ट्रं बृहत् इन्वति द्यौः यौ सेतृऽभिः॑ अरज्जुऽभिः॑ सिनीथः॑ परि॑ नः॑ हेळः॑ वरु॑णस्य वृज्याः उरुं नः॑ इंद्रः॑ कृणवत् ऊं॑ लोकं॥ २॥ कृतं नः॑ यज्ञं विदर्थेषु चारुं कृतं ब्रह्मा॑णि सूरिषु प्रऽशस्ता उपो॑ रयिः देवऽजूतः नः एतु प्र नः स्पार्हा॑भिः ऊतिऽभिः॑ तिरेतं ॥ ३॥ अस्मे॑ इंद्रावरुणा विश्वऽवारं रयिं धत्तं वसु॑ऽमंतं पुरुऽक्षुं प्र यः आदित्यः अनृता मिनाति॑ अमि॑ता शूरः दयते वसू॑नि॥ ४॥ इयं इंद्रं वरु॑णं अष्ट मे गीः प्र आवत् तोके तन॑ये तूतु॑जाना सुऽरत्नासः देवऽवीतिं गमेम यूयं पात स्वस्तिऽभिः॑ सदा॑ नः ॥ ५॥ ६॥

॥ ८५॥ पुनीषे वां॑ अरक्षसं मनीषां सोमं इंद्राय वरु॑णाय जुह्वंत् घृतऽप्र॑तीकां उषसं न देवीं ता नः यामन् उरुष्यतां अभीकें ॥ १॥ स्पर्धंते वै ऊं॑ देवऽहूयें अत्र येषु ध्वजेषु दिद्यवः पतं॑ति युवं तान् इंद्रावरुणौ अमि॑त्रान् हतं परा॑चः शर्वा विषूचः॥ २॥ आपः चित् हि स्वऽयशसः सदः॑ऽसु देवीः इंद्रं वरुणं देवता धुः॰ कृष्टीः अन्यः धारय॑ति प्रऽविक्ताः वृत्राणि॑ अन्यः अप्रतीनि हंति ॥ ३॥ सः सुऽक्रतुः ऋतऽचित् अस्तु होता यः आदित्या शव॑सा वां नम॑स्वान् आऽववर्तत् अव॑से वां हविष्मान् असंत् इत् सः सुविताय प्रय॑स्वान् ॥ ४॥ इयं इंद्रं वरु॑णं अष्ट मे गीः प्र आवत् तोके तनये तूतु॑जाना सुऽरत्नासः देवऽवीतिं गमेम यूयं पात स्वस्तिऽभिः॑ सदा॑ नः ॥ ५॥ ७॥

॥ ८६॥ धीरा॑ तु अस्य महिना जनूंषि वि यः तस्तंभ रोदसी॑

चिदुर्वी। प्र नाकमृष्वं नुनुदे बृहन्तं द्विता नक्षत्रं पप्रथच्च भूम॥१॥ उत स्वया तन्वा३ सं वदे तत्कदा न्व१न्तर्वरुणे भुवानि। किं मे हव्यमहृणानो जुषेत कदा मृळीकं सुमना अभि ख्यम्॥२॥ पृच्छे तदेनो वरुण दिदृक्षूपो एमि चिकितुषो विपृच्छम्। समानमिन्मे कवयश्चिदाहुरयं ह तुभ्यं वरुणो हृणीते॥३॥ किमाग आस वरुण ज्येष्ठं यत्स्तोतारं जिघांससि सखायम्। प्र तन्मे वोचो दूळभ स्वधावोऽव त्वानेना नमसा तुर इयाम्॥४॥ अव द्रुग्धानि पित्र्या सृजा नोऽव या वयं चकृमा तनूभिः। अव राजन्पशुतृपं न तायुं सृजा वत्सं न दाम्नो वसिष्ठम्॥५॥ न स स्वो दक्षो वरुण ध्रुतिः सा सुरा मन्युर्विभीदको अचित्तिः। अस्ति ज्यायान्कनीयस उपारे स्वप्नश्चनेदनृतस्य प्रयोता॥६॥ अरं दासो न मीळ्हुषे कराण्यहं देवाय भूर्णयेऽनागाः। अचेतयदचितो देवो अर्यो गृत्सं राये कवितरो जुनाति॥७॥ अयं सु तुभ्यं वरुण स्वधावो हृदि स्तोम उपश्रितश्चिदस्तु। शं नः क्षेमे शमु योगे नो अस्तु यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः॥८॥८॥

॥ ८७ ॥ १—७ वसिष्ठः ॥ वरुणः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥८७॥ रदत्पथो वरुणः सूर्याय प्रार्णांसि समुद्रिया नदीनाम्। सर्गो न सृष्टो अर्वतीर्ऋतायञ्चकार महीरवनीरहभ्यः॥१॥ आत्मा ते वातो रज आ नवीनोत्पशुर्न भूर्णिर्यवसे ससवान्। अन्तर्मही बृहती रोदसीमे विश्वा ते धाम वरुण प्रियाणि॥२॥ परि स्पशो वरुणस्य स्मदिष्टा उभे पश्यन्ति रोदसी सुमेके। ऋतावानः कवयो यज्ञधीराः प्रचेतसो य इषयन्त मन्म॥३॥ उवाच मे वरुणो मेधिराय त्रिः सप्त नामाघ्न्या

चित् उर्वी' प्र नाकं ऋष्वं नुनुदे बृहंतं द्विता नक्षत्रं पप्रथत् च भूम ॥१॥ उत स्वया तन्वा सं वदे तत् कदा नु अंतः वरुणे भुवानि किं मे हव्यं अहृणानः जुषेत कदा मृळीकं सुऽमनाः अभि ख्यं ॥२॥ पृच्छे तत् एनः वरुण दिदृक्षु उपो' एमि चिकितुषः विऽपृच्छं समानं इत् मे कवयः चित् आहुः अयं ह तुभ्यं वरुणः हृणीते ॥३॥ किं आगः आस वरुण ज्येष्ठं यत् स्तोतारं जिघांससि सखायं प्र तत् मे वोचः दुःऽदभ स्वधाऽवः अव त्वा अनेनाः नमसा तुरः इयां ॥४॥ अव द्रुग्धानि पित्र्या सृज नः अव या वयं चकृम तनूभिः अव राजन् पशुऽतृपं न तायुं सृज वत्सं न दाम्नः वसिष्ठं ॥५॥ न सः स्वः दक्षः वरुण ध्रुतिः सा सुरा मन्युः विऽभीदकः अचित्तिः अस्ति ज्यायान् कनीयसः उपऽआरे स्वप्नः चन इत् अनृतस्य प्रऽयोता ॥६॥ अरं दासः न मीळ्हुषे कराणि अहं देवाय भूर्णये अनागाः अचेतयत् अचितः देवः अर्यः गृत्सं राये कविऽतरः जुनाति ॥७॥ अयं सु तुभ्यं वरुण स्वधाऽवः हृदि स्तोमः उपऽश्रितः चित् अस्तु शं नः क्षेमे शं ऊं' योगे नः अस्तु यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥८॥८॥

॥८७॥ रदत् पथः वरुणः सूर्याय प्र अर्णांसि समुद्रिया नदीनां सर्गः न सृष्टः अर्वतीः ऋतऽयन् चकार महीः अवनीः अहऽभ्यः ॥१॥ आत्मा ते वातः रजः आ नवीनोत् पशुः न भूर्णिः यवसे ससऽवान् अंतः मही' बृहती' रोदसी' इमे' विश्वा ते धाम वरुण प्रियाणि ॥२॥ परि स्पशः वरुणस्य स्मत्ऽइष्टाः उभे' पश्यंति रोदसी' सुऽमेके' ऋतऽवानः कवयः यज्ञऽधीराः प्रऽचेतसः ये इषयंत मन्म ॥३॥ उवाच मे वरुणः मेधिराय त्रिः सप्त नाम अघ्न्या

बिभर्ति । विद्वान्पदस्य गुह्या न वोचद्युगाय विप्र उपराय शिक्षन् ॥४॥ तिस्रो द्यावो निहिता अन्तरस्मिन्तिस्रो भूमीरुपराः षड्विधानाः । गृत्सो राजा वरुणश्चक्र एतं दिवि प्रेङ्खं हिरण्ययं शुभे कम् ॥५॥ अव सिन्धुं वरुणो द्यौरिव स्थाद्द्रप्सो न श्वेतो मृगस्तुविष्मान् । गम्भीरशंसो रजसो विमानः सुपारक्षत्रः सतो अस्य राजा ॥६॥ यो मृळयाति चक्रुषे चिदागो वयं स्याम वरुणे अनागाः । अनु व्रतान्यदितेर्ऋधन्तो यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥७॥९॥

॥ ८८ ॥ १–७ वसिष्ठः ॥ वरुणः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥८८॥ प्र शुन्ध्युवं वरुणाय प्रेष्ठां मतिं वसिष्ठ मीळ्हुषे भरस्व । य ईमर्वाञ्चं करते यजत्रं सहस्रामघं वृषणं बृहन्तम् ॥१॥ अधा न्वस्य संदृशं जगन्वानग्नेरनीकं वरुणस्य मंसि । स्व१र्यदश्मन्नधिपा उ अन्धोऽभि मा वपुर्दृशये निनीयात् ॥२॥ आ यद्रुहाव वरुणश्च नावं प्र यत्समुद्रमीरयाव मध्यम् । अधि यदपां स्नुभिश्चराव प्र प्रेङ्ख ईङ्खयावहै शुभे कम् ॥३॥ वसिष्ठं ह वरुणो नाव्याधादृषिं चकार स्वपा महोभिः । स्तोतारं विप्रः सुदिनत्वे अह्नां यान्नु द्यावस्ततनन्यादुषासः ॥४॥ क्व१त्यानि नौ सख्या बभूवुः सचावहे यदवृकं पुरा चित् । बृहन्तं मानं वरुण स्वधावः सहस्रद्वारं जगमा गृहं ते ॥५॥ य आपिर्नित्यो वरुण प्रियः सन्त्वामागांसि कृणवत्सखा ते । मा त एनस्वन्तो यक्षिन्भुजेम यन्धि ष्मा विप्रः स्तुवते वरूथम् ॥६॥ ध्रुवासु त्वासु क्षितिषु क्षियन्तो व्य१स्मत्पाशं वरुणो मुमोचत् । अवो वन्वाना अदितेरुपस्थाद्यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥७॥१०॥

विभर्ति विद्वान् पदस्य गुह्या न वोचत् युगाय विप्रः उपराय शिक्षन् ॥४॥ तिस्रः द्यावः निऽहिताः अंतः अस्मिन् तिस्रः भूमीः उपराः षट्ऽविधानाः गृत्सः राजा वरुणः चक्रे एतं दिवि प्रऽईंखं हिरण्ययं शुभे कं ॥५॥ अव सिंधुं वरुणः द्यौःऽइव स्यात् द्रप्सः न श्वेतः मृगः तुविष्मान् गंभीरऽशंसः रजसः विऽमानः सुपारऽक्षत्रः सतः अस्य राजा ॥६॥ यः मृळयाति चक्रुषे चित् आगः वयं स्याम वरुणे अनागाः अनु व्रतानि अदितेः ऋधंतः यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥७॥९॥

॥८८॥ प्र शुंध्युवं वरुणाय प्रेष्ठां मतिं वसिष्ठ मीळ्हुषे भरस्व यः ईं अर्वांचं करते यजत्रं सहस्रऽमघं वृषणं बृहंतं ॥१॥ अध नु अस्य संऽदृशं जगन्वान् अग्नेः अनीकं वरुणस्य मंसि स्वः यत् अश्मन् अधिऽपाः ऊं इति अंधः अभि मा वपुः दृशये निनीयात् ॥२॥ आ यत् रुहाव वरुणः च नावं प्र यत् समुद्रं ईरयाव मध्यं अधि यत् अपां स्नुऽभिः चराव प्र प्रऽईंखे ईंखयावहै शुभे कं ॥३॥ वसिष्ठं ह वरुणः नावि आ अधात् ऋषिं चकार सुऽअपाः महःऽभिः स्तोतारं विप्रः सुदिनऽत्वे अह्नां यात् नु द्यावः ततनन् यात् उषसः ॥४॥ क्व त्यानि नौ सख्या बभूवुः सचावहे यत् अवृकं पुरा चित् बृहंतं मानं वरुण स्वधाऽवः सहस्रऽद्वारं जगम गृहं ते ॥५॥ यः आपिः नित्यः वरुण प्रियः सन् त्वां आगांसि कृणवत् सखा ते मा ते एनस्वंतः यक्षिन् भुजेम यंधि स्म विप्रः स्तुवते वरूथं ॥६॥ ध्रुवासु त्वा आसु क्षितिषु क्षियंतः वि अस्मत् पाशं वरुणः मुमोचत् अवः वन्वानाः अदितेः उपऽस्थात् यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥७॥१०॥

॥८९॥ १–५ वसिष्ठः ॥ वरुणः ॥ १–४ गायत्री । ५ जगती ॥

॥८९॥ मो षु वरुण मृन्मयं गृहं राजन्नहं गमं। मृळा सुक्षत्र मृळय ॥१॥ यदेमि प्रस्फुरन्निव दृतिर्न ध्मातो अद्रिवः। मृळा सुक्षत्र मृळय ॥२॥ क्रत्वः समह दीनता प्रतीपं जगमा शुचे। मृळा सुक्षत्र मृळय ॥३॥ अपां मध्ये तस्थिवांसं तृष्णाविदज्जरितारं। मृळा सुक्षत्र मृळय ॥४॥ यत्किं चेदं वरुण दैव्ये जनेऽभिद्रोहं मनुष्या३ऽश्चरामसि। अचित्ती यत्तव धर्मा युयोपिम मा नस्तस्मादेनसो देव रीरिषः ॥५॥११॥५॥

॥९०॥ १–७ वसिष्ठः ॥ १–४ वायुः । ५–७ इंद्रवायू ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥९०॥ प्र वीरया शुचयो दद्रिरे वामध्वर्युभिर्मधुमंतः सुतासः। वह वायो नियुतो याह्यच्छा पिबा सुतस्यांधसो मदाय ॥१॥ ईशानाय प्रहुतिं यस्त आनट् शुचिं सोमं शुचिपास्तुभ्यं वायो। कृणोषि तं मर्त्येषु प्रशस्तं जातोजातो जायते वाज्यस्य ॥२॥ राये नु यं जज्ञतू रोदसीमे राये देवी धिषणा धाति देवं। अध वायुं नियुतः सश्चत स्वा उत श्वेतं वसुधितिं निरेके ॥३॥ उच्छन्नुषसः सुदिना अरिप्रा उरु ज्योतिर्विविदुर्दीध्यानाः। गव्यं चिदूर्वमुशिजो वि वव्रुस्तेषामनु प्रदिवः सस्रुरापः ॥४॥ ते सत्येन मनसा दीध्यानाः स्वेन युक्तासः क्रतुना वहंति। इंद्रवायू वीरवाहं रथं वामीशानयोरभि पृक्षः सचंते ॥५॥ ईशानासो ये दधते स्वर्णो गोभिरश्वेभिर्वसुभिर्हिरण्यैः। इंद्रवायू सूरयो विश्वमायुरर्वद्भिर्वीरैः पृतनासु सह्युः ॥६॥ अर्वंतो न श्रवसो भिक्षमाणा इंद्रवायू सुष्टुतिभिर्वसिष्ठाः। वाजयंतः स्ववसे हुवेम यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥७॥१२॥

॥८९॥ मो सु वरुण मृत्ऽमयं गृहं राजन् अहं गमं मृळ सुऽक्षत्र मृळय ॥१॥ यत् एमि प्रस्फुरन्ऽइव दृतिः न ध्मातः अद्रिऽवः मृळ सुऽक्षत्र मृळय ॥२॥ क्रत्वः समह दीनता प्रतिऽईपं जगम शुचे मृळ सुऽक्षत्र मृळय ॥३॥ अपां मध्ये तस्थिऽवांसं तृष्णा अविदत् जरितारं मृळ सुऽक्षत्र मृळय ॥४॥ यत् किं च इदं वरुण दैव्ये जने अभिऽद्रोहं मनुष्याः चरामसि अचित्ती यत् तव धर्म युयोपिम मा नः तस्मात् एनसः देव रिरिषः ॥५॥११॥५॥

॥९०॥ प्र वीरऽया शुचयः दद्रिरे वां अध्वर्युऽभिः मधुऽमंतः सुतासः वह वायो निऽयुतः याहि अच्छ पिब सुतस्य अंधसः मदाय ॥१॥ ईशानाय प्रऽहुतिं यः ते आनट् शुचिं सोमं शुचिऽपाः तुभ्यं वायो कृणोषि तं मर्त्येषु प्रऽशस्तं जातःऽजातः जायते वाजी अस्य ॥२॥ राये नु यं जज्ञतुः रोदसी इमे राये देवी धिषणा धाति देवं अध वायुं निऽयुतः सश्चत स्वाः उत श्वेतं वसुऽधितिं निऽरेके ॥३॥ उच्छन् उषसः सुऽदिनाः अरिप्राः उरु ज्योतिः विविदुः दीध्यानाः गव्यं चित् ऊर्वं उशिजः वि वव्रुः तेषां अनु प्रऽदिवः सस्रुः आपः ॥४॥ ते सत्येन मनसा दीध्यानाः स्वेन युक्तासः क्रतुना वहंति इंद्रवायू वीरऽवाहं रथं वां ईशानयोः अभि पृक्षः सचंते ॥५॥ ईशानासः ये दधते स्वः नः गोभिः अश्वेभिः वसुऽभिः हिरण्यैः इंद्रवायू सूरयः विश्वं आयुः अर्वत्ऽभिः वीरैः पृतनासु सह्युः ॥६॥ अर्वंतः न श्रवसः भिक्षमाणाः इंद्रवायू सुस्तुतिऽभिः वसिष्ठाः वाजऽयंतः सु अवसे हुवेम यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥७॥१२॥

॥ ९१ ॥ १–७ वसिष्ठः ॥ १. ३ वायुः । २. ४–७ इंद्रवायू ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥९१॥ कुविदंग नमसा ये वृधासः पुरा देवा अनवद्यास आसन्। ते वायवे मनवे बाधितायावासयन्नुषसं सूर्येण ॥१॥ उशंता दूता न दभाय गोपा मासश्च पाथः शरदश्च पूर्वीः। इंद्रवायू सुष्टुतिर्वामियाना मार्डीकमीट्टे सुवितं च नव्यं ॥२॥ पीवोअन्नाँ रयिवृधः सुमेधाः श्वेतः सिषक्ति नियुतामभिश्रीः। ते वायवे समनसो वि तस्थुर्विश्वेन्नरः स्वपत्यानि चक्रुः ॥३॥ यावत्तरस्तन्वो३ यावदोजो यावन्नरश्चक्षसा दीध्यानाः। शुचिं सोमं शुचिपा पातमस्मे इंद्रवायू सदतं बर्हिरेदं ॥४॥ नियुवाना नियुतः स्पार्हवीरा इंद्रवायू सरथं यातमर्वाक्। इदं हि वां प्रभृतं मध्वो अग्रमध प्रीणाना वि मुमुक्तमस्मे ॥५॥ या वां शतं नियुतो याः सहस्रमिंद्रवायू विश्ववाराः सचंते। आभिर्यातं सुविदत्राभिरर्वाक्पातं नरा प्रतिभृतस्य मध्वः ॥६॥ अर्वंतो न श्रवसो भिक्षमाणा इंद्रवायू सुष्टुतिभिर्वसिष्ठाः। वाजयंतः स्ववसे हुवेम यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥७॥१३॥

॥ ९२ ॥ १–५ वसिष्ठः ॥ १. ३–५ वायुः । २ इंद्रवायू ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥९२॥ आ वायो भूष शुचिपा उप नः सहस्रं ते नियुतो विश्ववार। उपो ते अंधो मद्यमयामि यस्य देव दधिषे पूर्वपेयं ॥१॥ *प्र सोता जीरो अध्वरेष्वस्थात्सोममिंद्राय वायवे पिबध्यै।* प्र यद्वां मध्वो अग्रियं भरंत्यध्वर्यवो देवयंतः शचीभिः ॥२॥ प्र याभिर्यासि दाश्वांसमच्छा नियुद्भिर्वायविष्टये दुरोणे। नि नो रयिं सुभोजसं युवस्व नि वीरं गव्यमश्व्यं च राधः ॥३॥ ये वायव इंद्रमादनास आदेवासो नितोशनासो अर्यः। घ्नंतो वृत्राणि सूरिभिः ष्याम सासह्वांसो युधा नृभिरमि-

॥९१॥ कुवित् अंग नमसा ये वृधासः पुरा देवाः अनवद्यासः आसन् ते वायवे मनवे बाधिताय अवासयन् उषसं सूर्येण ॥१॥ उशंता दूता न दभाय गोपा मासः च पाथः शरदः च पूर्वीः इंद्रवायू इति सुऽस्तुतिः वां इयाना मार्डीकं ईट्टे सुवितं च नव्यं ॥२॥ पीवःऽअन्नान् रयिऽवृधः सुऽमेधाः श्वेतः सिसक्ति निऽयुतां अभिऽश्रीः ते वायवे सऽमनसः वि तस्थुः विश्वा इत् नरः सुऽअपत्यानि चक्रुः ॥३॥ यावत् तरः तन्वः यावत् ओजः यावत् नरः चक्षसा दीध्यानाः शुचिं सोमं शुचिऽपा पातं अस्मे इति इंद्रवायू इति सदतं बर्हिः आ इदं ॥४॥ निऽयुवाना निऽयुतः स्पार्हऽवीराः इंद्रवायू इति सऽरथं यातं अर्वाक् इदं हि वां प्रऽभृतं मध्वः अग्रं अध प्रीणाना वि मुमुक्तं अस्मे इति ॥५॥ याः वां शतं निऽयुतः याः सहस्रं इंद्रवायू इति विश्वऽवाराः सचंते आ आभिः यातं सुऽविदत्राभिः अर्वाक् पातं नरा प्रतिऽभृतस्य मध्वः ॥६॥ अर्वंतः न श्रवसः भिक्षमाणाः इंद्रवायू इति सुस्तुतिऽभिः वसिष्ठाः वाजऽयंतः सु अवसे हुवेम यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥७॥१३॥

॥९२॥ आ वायो इति भूष शुचिऽपाः उप नः सहस्रं ते निऽयुतः विश्वऽवार उपो इति ते अंधः मद्यं अयामि यस्य देव दधिषे पूर्वऽपेयं ॥१॥ प्र सोता जीरः अध्वरेषु अस्थात् सोमं इंद्राय वायवे पिबध्यै प्र यत् वां मध्वः अग्रियं भरंति अध्वर्यवः देवऽयंतः शचीभिः ॥२॥ प्र याभिः यासि दाश्वांसं अच्छ नियुत्ऽभिः वायो इति इष्टये दुरोणे नि नः रयिं सुऽभोजसं युवस्व नि वीरं गव्यं अश्व्यं च राधः ॥३॥ ये वायवे इंद्रऽमादनासः आऽदेवासः निऽतोशनासः अर्यः घ्नंतः वृत्राणि सूरिऽभिः स्याम सासह्वांसः युधा नृऽभिः अमि-

वान् ॥४॥ आ नो नियुद्भिः शतिनीभिरध्वरं सहस्रिणीभिरुप याहि यज्ञं। वायो अस्मिन्त्सवने मादयस्व यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥५॥१४॥

॥९३॥ १-८ वसिष्ठः ॥ इंद्राग्नी ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥९३॥ शुचिं नु स्तोमं नवजातमद्येंद्राग्नी वृत्रहणा जुषेथां। उभा हि वां सुहवा जोहवीमि ता वाजं सद्य उशते धेष्ठा ॥१॥ ता सानसी शवसाना हि भूतं साकंवृधा शवसा शूशुवांसा। क्षयंतौ रायो यवसस्य भूरेः पृंक्तं वाजस्य स्थविरस्य घृष्वेः ॥२॥ उपो ह यद्विदथं वाजिनो गुर्धीभिर्विप्राः प्रमतिमिच्छमानाः। अर्वंतो न काष्ठां नक्षमाणा इंद्राग्नी जोहुवतो नरस्ते ॥३॥ गीर्भिर्विप्रः प्रमतिमिच्छमान ईट्टे रयिं यशसं पूर्वभाजं। इंद्राग्नी वृत्रहणा सुवज्रा प्र नो नव्येभिस्तिरतं देष्णैः ॥४॥ सं यन्मही मिथती स्पर्धमाने तनूरुचा शूरसाता यतैते। अदेवयुं विदथे देवयुभिः सत्रा हतं सोमसुता जनेन ॥५॥१५॥ इमामु षु सोमसुतिमुप न एंद्राग्नी सौमनसाय यातं। नू चिद्धि परिमम्नाथे अस्माना वां शश्वद्भिर्ववृतीय वाजैः ॥६॥ सो अग्न एना नमसा समिद्धोऽच्छा मित्रं वरुणमिंद्रं वोचेः। यत्सीमागश्चकृमा तत्सु मृळ तदर्यमादितिः शिश्रथंतु ॥७॥ एता अग्न आशुषाणास इष्टीर्युवोः सचाभ्यश्याम वाजान्। मेंद्रो नो विष्णुर्मरुतः परि ख्यन्यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥८॥१६॥

॥९४॥ १-१२ वसिष्ठः ॥ इंद्राग्नी ॥ १-११ गायत्री । १२ अनुष्टुप् ॥

॥९४॥ इयं वामस्य मन्मन इंद्राग्नी पूर्व्यस्तुतिः। अभ्राद्वृष्टिरिवाजनि ॥१॥ शृणुतं जरितुर्हवमिंद्राग्नी वनतं गिरः।

चान्॥४॥ आ नः नियुत्ऽभिः शतिनीभिः अध्वरं सहस्रिणीभिः उप याहि यज्ञं वायो इति अस्मिन् सवने मादयस्व यूयं पात स्वस्ति- ऽभिः सदा नः॥५॥१४॥

॥९३॥ शुचिं नु स्तोमं नवऽजातं अद्य इंद्राग्नी इति वृत्रहना जुषेथां उभा हि वां सुऽहवा जोहवीमि ता वाजं सद्यः उशते धेष्ठा ॥१॥ ता सानसी इति शवसाना हि भूतं साकंऽवृधा शवसा शूशुऽवांसा क्षयंतौ रायः यवसस्य भूरेः पृंक्तं वाजस्य स्थविरस्य घृष्वेः॥२॥ उपो इति ह यत् विदथं वाजिनः गुः धीभिः विप्राः प्रऽमतिं इच्छमानाः अर्वंतः न काष्ठां नक्षमाणाः इंद्राग्नी इति जोहुवतः नरः ते॥३॥ गीःऽभिः विप्रः प्रऽमतिं इच्छमानः ईट्टे रयिं यशसं पूर्वऽभाजं इंद्राग्नी इति वृत्रहना सुऽवज्रा प्र नः नव्येभिः तिरतं देष्णैः॥४॥ सं यत् मही इति मिथती इति स्पर्धमाने इति तनूऽरुचा शूरऽसाता यतैते इति अदेवऽयुं विदथे देवयुऽभिः सचा हतं सोमऽसुता जनेन॥५॥१५॥ इमां ऊं इति सु सोमऽसुतिं उप नः आ इंद्राग्नी इति सौमनसाय यातं नु चित् हि परिऽमम्नाथे॰ अस्मान् आ वां शश्वत्ऽभिः ववृतीय वाजैः॥६॥ सः अग्ने एना नमसा संऽइद्धः अच्छ मित्रं वरुणं इंद्रं वोचेः यत् सीं आगः चकृम तत् सु मृळ तत् अर्यमा अदितिः शिश्रथंतु॥७॥ एताः अग्ने आशुषाणासः इष्टीः युवोः सचा अभि अश्याम वाजान् मा इंद्रः नः विष्णुः मरुतः परि ख्यन् यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः॥८॥१६॥

॥९४॥ इयं वां अस्य मन्मनः इंद्राग्नी इति पूर्व्यऽस्तुतिः अभ्रात् वृष्टिःऽइव अजनि॥१॥ शृणुतं जरितुः हवं इंद्राग्नी इति वनतं गिरः

ईशा॒ना पि॑प्यतं॒ धियः॑ ॥२॥ मा पा॑प॒त्वाय॑ नो नरेंद्रा॑ग्नी॒ माभिश॑स्तये। मा नो॑ रीरधतं नि॒दे ॥३॥ इंद्रे॑ अ॒ग्ना नमो॑ बृ॒हत्सु॑वृ॒क्तिमेर॑यामहे। धि॒या धेना॑ अव॒स्यवः॑ ॥४॥ ता हि शश्व॑त॒ ईळ॑त इ॒त्था विप्रा॑स ऊ॒तये॑। स॒बाधो॒ वाज॑सातये ॥५॥ ता वां॑ गी॒र्भिर्वि॑प॒न्यवः॒ प्रय॑स्वंतो हवामहे। मे॒धसा॑ता सनि॒ष्यवः॑ ॥६॥ १७॥ इंद्रा॑ग्नी॒ अव॒सा ग॑तम॒स्मभ्यं॑ चर्षणीसहा। मा नो॑ दुः॒शंस॑ ईशत ॥७॥ मा क॒स्य॑ नो॒ अर॑रुषो धू॒र्तिः प्रण॒ङ्मर्त्य॑स्य। इंद्रा॑ग्नी॒ शर्म॑ यच्छतं ॥८॥ गोम॒द्धिर॑ण्यव॒द्वसु॒ यद्वा॒मश्वा॑व॒दीम॑हे। इंद्रा॑ग्नी॒ तद्व॑नेमहि ॥९॥ यत्सोम॒ आ सु॒ते नर॑ इंद्रा॒ग्नी अजो॑हवुः। सप्ती॑वंता सप॒र्यवः॑ ॥१०॥ उ॒क्थेभि॑र्वृत्र॒हंत॑मा॒ या मं॑दा॒ना चि॒दा गि॒रा। आं॒गू॒षैरा॑वि॒वास॑तः ॥११॥ तावि॑दुः॒शंसं॒ मर्त्यं॒ दुर्वि॑द्वांसं रक्ष॒स्विनं॑। आ॒भो॒गं हन्म॑ना हत॒मुद॒धिं हन्म॑ना हतं ॥१२॥१८॥

॥९५॥ १-६ वसिष्ठः ॥ १.२.४-६ सरस्वती । ३ सरस्वान् ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥९५॥ प्र क्षोद॑सा॒ धाय॑सा सस्र ए॒षा सर॑स्वती ध॒रुण॒माय॑सी॒ पूः। प्र॒बाब॑धाना र॒थ्ये॑व याति॒ विश्वा॑ अ॒पो म॑हि॒ना सिंधु॑र॒न्याः ॥१॥ एका॑चेत॒त्सर॑स्वती न॒दीनां॒ शुचि॑र्य॒ती गि॒रिभ्य॒ आ स॑मु॒द्रात्। रा॒यश्चेतं॑ती॒ भुव॑नस्य॒ भूरे॑र्घृ॒तं पयो॑ दुदुहे॒ नाहु॑षाय ॥२॥ स वा॑वृधे॒ नर्यो॒ योष॑णासु॒ वृषा॒ शिशु॑र्वृष॒भो य॒ज्ञिया॑सु। स वा॒जिनं॑ म॒घव॑द्भ्यो दधाति॒ वि सा॒तये॑ त॒न्वं॑ मामृजीत ॥३॥ उ॒त स्या नः॒ सर॑स्वती जुषा॒णोप॑ श्रवत्सु॒भगा॑ य॒ज्ञे अ॒स्मिन्। मि॒तज्ञु॑भिर्नम॒स्यै॑रिया॒ना रा॒या यु॒जा चि॒दुत्त॑रा॒ सखि॑भ्यः ॥४॥ इ॒मा जुह्वा॑ना यु॒ष्मदा॒ नमो॑भिः॒ प्रति॒ स्तोमं॑ सरस्वति जुषस्व। तव॒ शर्म॑न्प्रि॒यत॑मे॒ दधा॑ना॒ उप॑ स्थेयाम

ईशाना पिप्यतं धियः॥२॥ मा पापऽत्वाय नः नरा इंद्राग्नी इति मा अभिऽशस्तये मा नः रीरधतं निदे॥३॥ इंद्रे अग्ना नमः बृहत् सुऽवृक्तिं आ ईरयामहे धिया धेनाः अवस्यवः॥४॥ ता हि शश्वंतः ईळते इत्था विप्रासः ऊतये सऽबाधः वाजऽसातये॥५॥ ता वां गीःऽभिः विपन्यवः प्रयस्वंतः हवामहे मेधऽसाता सनिष्यवः॥६॥१७॥ इंद्राग्नी इति अवसा आ गतं अस्मभ्यं चर्षणिऽसहा मा नः दुःऽशंसः ईशत॥७॥ मा कस्य नः अररुषः धूर्तिः प्रणक् मर्त्यस्य इंद्राग्नी इति शर्म यच्छतं॥८॥ गोऽमत् हिरण्यऽवत् वसु यत् वां अश्वऽवत् ईमहे इंद्राग्नी इति तत् वनेमहि॥९॥ यत् सोमे आ सुते नरः इंद्राग्नी इति अजोहवुः सप्तिऽवंता सपर्यवः॥१०॥ उक्थेभिः वृत्रहन्ऽतमा या मंदाना चित् आ गिरा आंगूषैः आऽविवासतः॥११॥ तौ इत् दुःऽशंसं मर्त्यं दुःऽविद्वांसं रक्षस्विनं आऽभोगं हन्मना हतं उदऽधिं हन्मना हतं॥१२॥१८॥

॥९५॥ प्र क्षोदसा धायसा सस्रे एषा सरस्वती धरुणं आयसी पूः प्रऽबाबधाना रथ्याऽइव याति विश्वाः अपः महिना सिंधुः अन्याः॥१॥ एका अचेतत् सरस्वती नदीनां शुचिः यती गिरिऽभ्यः आ समुद्रात् रायः चेतंती भुवनस्य भूरेः घृतं पयः दुदुहे नाहुषाय॥२॥ सः वावृधे नर्यः योषणासु वृषा शिशुः वृषभः यज्ञियासु सः वाजिनं मघवत्ऽभ्यः दधाति वि सातये तन्वं ममृजीत॥३॥ उत स्या नः सरस्वती जुषाणा उप श्रवत् सुऽभगा यज्ञे अस्मिन् मितज्ञुऽभिः नमस्यैः इयाना राया युजा चित् उत्ऽतरा सखिऽभ्यः॥४॥ इमा जुह्वानाः युष्मत् आ नमःऽभिः प्रति स्तोमं सरस्वति जुषस्व तव शर्मन् प्रियऽतमे दधानाः उप स्थेयाम

शरणं न वृक्षं ॥५॥ अयमु ते सरस्वति वसिष्ठो द्वारावृतस्य सुभगे व्यावः। वर्ध शुभ्रे स्तुवते रासि वाजान्यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥६॥१९॥

॥९६॥ १–६ वसिष्ठः ॥ १–३ सरस्वती। ४–६ सरस्वान् ॥ १ बृहती। २ सतोबृहती। ३ प्रस्तारपंक्तिः। ४–६ गायत्री ॥

॥९६॥ बृहदु गायिषे वचोऽसुर्या नदीनां। सरस्वतीमिन्महया सुवृक्तिभिः स्तोमैर्वसिष्ठ रोदसी ॥१॥ उभे यत्ते महिना शुभ्रे अंधसी अधिक्षियंति पूरवः। सा नो बोध्यवित्री मरुत्सखा चोद राधो मघोनां ॥२॥ भद्रमिद्भद्रा कृणवत्सरस्वत्यकवारी चेतति वाजिनीवती। गृणाना जमदग्निवत्स्तुवाना च वसिष्ठवत् ॥३॥ जनीयंतो न्वग्रवः पुत्रीयंतः सुदानवः। सरस्वंतं हवामहे ॥४॥ ये ते सरस्व ऊर्मयो मधुमंतो घृतश्चुतः। तेभिर्नोऽविता भव ॥५॥ पीपिवांसं सरस्वतः स्तनं यो विश्वदर्शतः। भक्षीमहि प्रजामिषं ॥६॥२०॥

॥९७॥ १–१० वसिष्ठः ॥ १ इंद्रः। २.४–८ बृहस्पतिः। ३ ९ इंद्राब्रह्मणस्पती। १० इंद्राबृहस्पती ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥९७॥ यज्ञे दिवो नृषदने पृथिव्या नरो यत्र देवयवो मदंति। इंद्राय यत्र सवनानि सुन्वे गमन्मदाय प्रथमं वयश्च ॥१॥ आ दैव्या वृणीमहेऽवांसि बृहस्पतिर्नो मह आ सखायः। यथा भवेम मीळ्हुषे अनागा यो नो दाता परावतः पितेव ॥२॥ तमु ज्येष्ठं नमसा हविर्भिः सुशेवं ब्रह्मणस्पतिं गृणीषे। इंद्रं श्लोको महि दैव्यः सिषक्तु यो ब्रह्मणो देवकृतस्य राजा ॥३॥ स आ नो योनिं सदतु प्रेष्ठो बृहस्पतिर्विश्ववारो यो अस्ति। कामो रायः सुवीर्यस्य तं दात्पर्षन्नो अति सश्चतो अरिष्टान् ॥४॥ तमा नो अर्कममृताय जुष्टमिमे धासुरमृता-

शरणं न वृक्षं॥५॥ अयं ऊं ते सरस्वति वसिष्ठः द्वारौ ऋतस्य सुऽभगे वि आवः० वर्ध शुभ्रे स्तुवते रासि वाजान् यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः॥६॥१९॥

॥९६॥ बृहत् ऊं गायिषे वचः असुर्या नदीनां सरस्वतीं इत् महय सुवृक्तिऽभिः स्तोमैः वसिष्ठ रोदसी॥१॥ उभे यत् ते महिना शुभ्रे अंधसी अधिऽक्षियंति पूरवः सा नः बोधि अविची मरुत्ऽसखा चोद राधः मघोनां॥२॥ भद्रं इत् भद्रा कृणवत् सरस्वती अकवऽअरी चेतति वाजिनीऽवती गृणाना जमदग्निऽवत् स्तुवाना च वसिष्ठऽवत्॥३॥ जनिऽयंतः नु अग्रवः पुत्रिऽयंतः सुऽदानवः सरस्वंतं हवामहे॥४॥ ये ते सरस्वः ऊर्मयः मधुऽमंतः घृतऽश्चुतः तेभिः नः अविता भव॥५॥ पीपिऽवांसं सरस्वतः स्तनं यः विश्वऽदर्शतः भक्षीमहि प्रऽजां इषं ॥६॥२०॥

॥९७॥ यज्ञे दिवः नृऽसदने पृथिव्याः नरः यत्र देवऽयवः मदंति इंद्राय यत्र सवनानि सुन्वे गमत् मदाय प्रथमं वयः च ॥१॥ आ दैव्या वृणीमहे अवांसि बृहस्पतिः नः महे आ सखायः यथा भवेम मीळ्हुषे अनागाः यः नः दाता पराऽवतः पिताऽइव॥२॥ तं ऊं ज्येष्ठं नमसा हविःऽभिः सुऽशेवं ब्रह्मणः पतिं गृणीषे इंद्रं श्लोकः महि दैव्यः सिसक्तु यः ब्रह्मणः देवऽकृतस्य राज्ञा॥३॥ सः आ नः योनिं सदतु प्रेष्ठः बृहस्पतिः विश्वऽवारः यः अस्ति कामः रायः सुऽवीर्यस्य तं दात् पर्षत् नः अति सश्चतः अरिष्टान्॥४॥ तं आ नः अर्कं अमृताय जुष्टं इमे धासुः अमृता-

सः पुराजाः। शुचिक्रंदं यजतं पस्त्यानां बृहस्पतिमनर्वाणं हुवेम ॥५॥२१॥ तं शग्मासो अरुषासो अश्वा बृहस्पतिं सहवाहो वहंति। सहश्चिद्यस्य नीलवत्सधस्थं नभो न रूपमरुषं वसानाः॥६॥ स हि शुचिः शतपत्रः स शुंध्युर्हिरण्यवाशीरिषिरः स्वर्षाः। बृहस्पतिः स स्वावेश ऋष्वः पुरू सखिभ्य आसुतिं करिष्ठः ॥७॥ देवी देवस्य रोदसी जनित्री बृहस्पतिं वावृधतुर्महित्वा । दक्षाय्याय दक्षता सखायः करद्ब्रह्मणे सुतरा सुगाधा ॥८॥ इयं वां ब्रह्मणस्पते सुवृक्तिर्ब्रह्मेंद्राय वज्रिणे अकारि । अविष्टं धियो जिगृतं पुरंधीर्जजस्तमर्यो वनुषामरातीः ॥९॥ बृहस्पते युवमिंद्रश्च वस्वो दिव्यस्येशाथे उत पार्थिवस्य । धत्तं रयिं स्तुवते कीरये चिद्यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥१०॥२२॥

॥९८॥ १–७ वसिष्ठः ॥ १–६ इंद्रः । ७ इंद्राबृहस्पती ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥९८॥ अध्वर्यवोऽरुणं दुग्धमंशुं जुहोतन वृषभाय क्षितीनां । गौराद्वेदीयाँ अवपानमिंद्रो विश्वाहेद्याति सुतसोममिच्छन् ॥१॥ यद्दधिषे प्रदिवि चार्वन्नं दिवेदिवे पीतिमिदस्य वक्षि । उत हृदोत मनसा जुषाण उशन्निंद्र प्रस्थितान्पाहि सोमान् ॥२॥ जज्ञानः सोमं सहसे पपाथ प्र ते माता महिमानमुवाच । एंद्र पप्राथोर्वं१ंतरिक्षं युधा देवेभ्यो वरिवश्चकर्थ ॥३॥ यद्योधया महतो मन्यमानान्साक्षाम तान्बाहुभिः शाशदानान् । यद्वा नृभिर्वृत इंद्राभियुध्यास्तं त्वयाजिं सौश्रवसं जयेम ॥४॥ प्रेंद्रस्य वोचं प्रथमा कृतानि प्र नूतना मघवा या चकार । यदेददेवीरसहिष्ट माया अथाभवत्केवलः सोमो अस्य ॥५॥ तवेदं विश्वम-

सः पुराऽजाः शुचिंऽक्रंदं यजतं पस्त्यानां बृहस्पतिं अनर्वाणं हुवेम॥५॥२१॥ तं शग्मासः अरुपासः अश्वाः बृहस्पतिं सहऽवाहः वहंति सहः चित् यस्य नीलंऽवत् सधऽस्थं नभः न रूपं अरुपं वसानाः ॥६॥ सः हि शुचिः शतऽपत्रः सः शुंध्युः हिरण्यऽवाशीः इषिरः स्वःऽसाः बृहस्पतिः सः सुऽआवेशः ऋष्वः पुरु सखिऽभ्यः आऽसुतिं करिष्ठः॥७॥ देवी देवस्य रोदसी जनित्री बृहस्पतिं ववृधतुः महिऽत्वा दक्षाय्याय दक्षत सखायः करत् ब्रह्मणे सुऽतरा सुऽगाधा ॥८॥ इयं वां ब्रह्मणः पते सुऽवृक्तिः ब्रह्म इंद्राय वज्रिणे अकारि अविष्टं धियः जिगृतं पुरंऽधीः जजस्तं अर्यः वनुषां अरातीः ॥९॥ बृहस्पते युवं इंद्रः च वस्वः दिव्यस्य ईशाथे उत पार्थिवस्य धत्तं रयिं स्तुवते कीरये चित् यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥१०॥२२॥

॥९८॥ अध्वर्यवः अरुणं दुग्धं अंशुं जुहोतन वृषभाय क्षितीनां गौरात् वेदीयान् अवऽपानं इंद्रः विश्वाहा इत् याति सुतऽसोमं इच्छन् ॥१॥ यत् दधिषे प्रऽदिवि चारु अन्नं दिवेऽदिवे पीतिं इत् अस्य वक्षि उत हृदा उत मनसा जुषाणः उशन् इंद्र प्रऽस्थितान् पाहि सोमान् ॥२॥ जज्ञानः सोमं सहसे पपाथ प्र ते माता महिमानं उवाच आ इंद्र पप्राथ उरु अंतरिक्षं युधा देवेभ्यः वरिवः चकर्थ ॥३॥ यत् योधयाः महतः मन्यमानान् साक्षाम तान् बाहुऽभिः शाशदानान् यत् वा नृऽभिः वृतः इंद्र अभिऽयुध्याः तं त्वया आजिं सौश्रवसं जयेम ॥४॥ प्र इंद्रस्य वोचं प्रथमा कृतानि प्र नूतना मघऽवा या चकार यदा इत् अदेवीः असहिष्ट मायाः अथ अभवत् केवलः सोमः अस्य ॥५॥ तव इदं विश्वं अ-

भितः पशव्यं१ यत्पश्यसि चक्षसा सूर्यस्य। गवामसि गोपतिरेक इंद्र भक्षीमहि ते प्रयतस्य वस्वः॥६॥ बृहस्पते युवमिंद्रश्च वस्वो दिव्यस्येशाथे उत पार्थिवस्य। धत्तं रयिं स्तुवते कीरये चिद्यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः॥७॥२३॥

॥९९॥ १–७ वसिष्ठः ॥ १–३ ७ विष्णुः । ४–६ इंद्राविष्णू ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥९९॥ परो मात्रया तन्वा वृधान न ते महित्वमन्वश्नुवंति। उभे ते विद्म रजसी पृथिव्या विष्णो देव त्वं परमस्य वित्से॥१॥ न ते विष्णो जायमानो न जातो देव महिम्नः परमंतमाप। उदस्तभ्ना नाकमृष्वं बृहंतं दाधर्थ प्राचीं ककुभं पृथिव्याः॥२॥ इरावती धेनुमती हि भूतं सूयवसिनी मनुषे दशस्या। व्यस्तभ्ना रोदसी विष्णवेते दाधर्थ पृथिवीमभितो मयूखैः॥३॥ उरुं यज्ञाय चक्रथुरु लोकं जनयंता सूर्यमुषासमग्निं। दासस्य चिद्वृषशिप्रस्य माया जघ्नथुर्नरा पृतनाज्येषु॥४॥ इंद्राविष्णू दृंहिताः शंबरस्य नव पुरो नवतिं च श्नथिष्टं। शतं वर्चिनः सहस्रं च साकं हथो अप्रत्यसुरस्य वीरान्॥५॥ इयं मनीषा बृहती बृहंतोरुक्रमा तवसा वर्धयंती। ररे वां स्तोमं विदथेषु विष्णो पिन्वतमिषो वृजनेष्विंद्र॥६॥ वषट् ते विष्णवास आ कृणोमि तन्मे जुषस्व शिपिविष्ट हव्यं। वर्धंतु त्वा सुष्टुतयो गिरो मे यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः॥७॥२४॥

॥१००॥ १–७ वसिष्ठः ॥ विष्णुः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१००॥ नू मर्तो दयते सनिष्यन्यो विष्णव उरुगायाय दाशत्। प्र यः सत्राचा मनसा यजात एतावंतं नर्यमाविवासात्॥१॥ त्वं विष्णो सुमतिं विश्वजन्यामप्रयुतामेवयावो

भितः पशव्यं यत् पश्यसि चक्षसा सूर्यस्य गवां असि गोऽपतिः एकः इंद्र भक्षीमहि ते प्रऽयतस्य वस्वः ॥६॥ बृहस्पते युवं इंद्रः च वस्वः दिव्यस्य ईशाथे उत पार्थिवस्य धत्तं रयिं स्तुवते कीरये चित् यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥७॥२३॥

॥९९॥ परः मात्रया तन्वा वृधान न ते महिऽत्वं अनु अश्नुवंति उभे ते विद्म रजसी पृथिव्याः विष्णो देव त्वं परमस्य वित्से ॥१॥ न ते विष्णो जायमानः न जातः देव महिम्नः परं अंतं आप उत् अस्तभ्नाः नाकं ऋष्वं बृहंतं दाधर्थ प्राचीं ककुभं पृथिव्याः ॥२॥ इराऽवती॰ धेनुऽमती॰ हि भूतं सुऽयवसिनी॰ मनुषे दशस्या वि अस्तभ्नाः रोदसी विष्णो एते दाधर्थ पृथिवीं अभितः मयूखैः ॥३॥ उरुं यज्ञाय चक्रथुः ऊं लोकं जनयंता सूर्यं उषसं अग्निं दासस्य चित् वृषऽशिप्रस्य मायाः जघ्नथुः नरा पृतनाज्येषु ॥४॥ इंद्राविष्णू दृंहिताः शंबरस्य नव पुरः नवतिं च श्नथिष्टं शतं वर्चिनः सहस्रं च साकं हथः अप्रति असुरस्य वीरान् ॥५॥ इयं मनीषा बृहती बृहंता उरुऽक्रमा तवसा वर्धयंती रेवां स्तोमं विदथेषु विष्णो पिन्वतं इषः वृजनेषु इंद्र ॥६॥ वषट् ते विष्णो आसः आ कृणोमि तत् मे जुषस्व शिपिऽविष्ट हव्यं वर्धंतु त्वा सुऽस्तुतयः गिरः मे यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥७॥२४॥

॥१००॥ नु मर्तः दयते सनिष्यन् यः विष्णवे उरुऽगायाय दाशत् प्र यः सत्राचा मनसा यजाते एतावंतं नर्यं आऽविवासात् ॥१॥ त्वं विष्णो सुऽमतिं विश्वऽजन्यां अप्रऽयुतां एवऽयाव

मतिं दाः। पर्चो यथा नः सुवितस्य भूरेरश्वावतः पुरुश्चन्द्रस्य रायः ॥२॥ त्रिर्देवः पृथिवीमेष एतां वि चक्रमे शतर्चसं महित्वा। प्र विष्णुरस्तु तवसस्तवीयान्त्वेषं ह्यस्य स्थविरस्य नाम ॥३॥ वि चक्रमे पृथिवीमेष एतां क्षेत्राय विष्णुर्मनुषे दशस्यन्। ध्रुवासो अस्य कीरयो जनास उरुक्षितिं सुजनिमा चकार ॥४॥ प्र तत्ते अद्य शिपिविष्ट नामार्यः शंसामि वयुनानि विद्वान्। तं त्वा गृणामि तवसमतव्यान्क्षयन्तमस्य रजसः पराके ॥५॥ किमित्ते विष्णो परिचक्ष्यं भूत्प्र यद्ववक्षे शिपिविष्टो अस्मि। मा वर्पो अस्मदप गूह एतद्यदन्यरूपः समिथे बभूथ ॥६॥ वषट् ते विष्णवास आ कृणोमि तन्मे जुषस्व शिपिविष्ट हव्यं। वर्धन्तु त्वा सुष्टुतयो गिरो मे यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥७॥२५॥६॥

॥१०१॥ १–६ वसिष्ठः कुमारो वाग्नेयः ॥ पर्जन्यः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१०१॥ तिस्रो वाचः प्र वद ज्योतिरग्रा या एतद्दुह्रे मधुदोघमूधः। स वत्सं कृण्वन्गर्भमोषधीनां सद्यो जातो वृषभो रोरवीति ॥१॥ यो वर्धन ओषधीनां यो अपां यो विश्वस्य जगतो देव ईशे। स त्रिधातु शरणं शर्म यंसत्त्रिवर्तु ज्योतिः स्वभिष्ट्य१स्मे ॥२॥ स्तरीरु त्वद्भवति सूत उ त्वद्यथावशं तन्वं चक्र एषः। पितुः पयः प्रति गृभ्णाति माता तेन पिता वर्धते तेन पुत्रः ॥३॥ यस्मिन्विश्वानि भुवनानि तस्थुस्तिस्रो द्यावस्त्रेधा सस्रुरापः। त्रयः कोशास उपसेचनासो मध्वः श्चोतन्त्यभितो विरप्शं ॥४॥ इदं वचः पर्जन्याय स्वराजे हृदो अस्त्वन्तरं तज्जुजोषत्। मयोभुवो वृष्टयः सन्त्वस्मे सुपिप्पला ओषधीर्देवगोपाः ॥५॥ स रेतोधा वृषभः शश्व-

मतिं दाः पर्चैः यथा नः सुवितस्यं भूरैः अश्वंऽवतः पुरुऽचंद्रस्यं
रायः ॥२॥ त्रिः देवः पृथिवीं एषः एतां वि चक्रमे शतऽअर्चसं
महिऽत्वा प्र विष्णुः अस्तु तवसः तवीयान् त्वेषं हि अस्य स्थवि-
रस्य नाम ॥३॥ वि चक्रमे पृथिवीं एषः एतां क्षेत्राय विष्णुः म-
नुषे दशस्यन् ध्रुवासः अस्य कीरयः जनासः उरुऽक्षितिं सुऽज-
निमा चकार ॥४॥ प्र तत् ते अद्य शिपिऽविष्ट नाम अर्यः शंसामि
वयुनानि विद्वान् तं त्वा गृणामि तवसं अतव्यान् क्षयंतं अस्य
रजसः पराके ॥५॥ किं इत् ते विष्णो परिऽचक्ष्यं भूत् प्र यत् ववक्षे
शिपिऽविष्टः अस्मि मा वर्पः अस्मत् अप गूहः एतत् यत् अन्य-
ऽरूपः संऽइथे बभूथ ॥६॥ वर्षट् ते विष्णो आसः आ कृणोमि
तत् मे जुषस्व शिपिऽविष्ट हव्यं वर्धंतु त्वा सुऽस्तुतयः गिरः मे यूयं
पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥७॥२५॥६॥

॥१०१॥ तिस्रः वाचः प्र वद ज्योतिःऽअग्राः याः एतत् दुह्रे
मधुऽदोघं ऊधः सः वत्सं कृण्वन् गर्भं ओषधीनां सद्यः जातः वृ-
षभः रोरवीति ॥१॥ यः वर्धनः ओषधीनां यः अपां यः विश्वस्य
जगतः देवः ईशे सः त्रिऽधातु शरणं शर्म यंसत् त्रिऽवर्तु ज्योतिः
सुऽअभिष्टि अस्मे ॥२॥ स्तरीः ऊं इति त्वत् भवति सूतें ऊं इति त्वत् यथा-
ऽवशं तन्वं चक्रे एषः पितुः पयः प्रति गृभ्णाति माता तेन पिता
वर्धते तेन पुत्रः ॥३॥ यस्मिन् विश्वानि भुवनानि तस्थुः तिस्रः
द्यावः त्रेधा सस्रुः आपः त्रयः कोशासः उपऽसेचनासः मध्वः
श्चोतंति अभितः विऽरप्शं ॥४॥ इदं वचः पर्जन्याय स्वऽराजे हृदः
अस्तु अंतरं तत् जुजोषत् मयःऽभुवः वृष्टयः संतु अस्मे सुऽपि-
प्पलाः ओषधीः देवऽगोपाः ॥५॥ सः रेतःऽधाः वृषभः शश्व-

तीनां तस्मिन्नात्मा जगतस्तस्थुषश्च। तन्म ऋतं पातु शतशारदाय यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥६॥१॥

॥ १०२ ॥ १–३ वसिष्ठः कुमारो वाग्नेयः ॥ पर्जन्यः ॥ गायत्री । २ पादनिचृत् ॥

॥१०२॥ पर्जन्याय प्र गायत दिवस्पुत्राय मीळ्हुषे। स नो यवसमिच्छतु ॥१॥ यो गर्भमोषधीनां गवां कृणोत्यर्वतां। पर्जन्यः पुरुषीणां ॥२॥ तस्मा इदास्ये हविर्जुहोता मधुमत्तमं। इळां नः संयतं करत् ॥३॥२॥

॥ १०३ ॥ १–१० वसिष्ठः ॥ मंडूकाः ॥ १ अनुष्टुप् । २–१० त्रिष्टुप् ॥

॥१०३॥ संवत्सरं शशयाना ब्राह्मणा व्रतचारिणः। वाचं पर्जन्यजिन्वितां प्र मंडूका अवादिषुः ॥१॥ दिव्या आपो अभि यदेनमायन्दृतिं न शुष्कं सरसी शयानं। गवामह न मायुर्वत्सिनीनां मंडूकानां वग्नुरत्रा समेति ॥२॥ यदीमेनाँ उशतो अभ्यवर्षीत्तृष्यावतः प्रावृष्यागतायां। अख्खलीकृत्या पितरं न पुत्रो अन्यो अन्यमुप वदंतमेति ॥३॥ अन्यो अन्यमनु गृभ्णात्येनोरपां प्रसर्गे यदमंदिषातां। मंडूको यदभिवृष्टः कनिष्कन्पृश्निः संपृंक्ते हरितेन वाचं ॥४॥ यदेषामन्यो अन्यस्य वाचं शाक्तस्येव वदति शिक्षमाणः। सर्वं तदेषां समृधेव पर्व यत्सुवाचो वदथनाध्यप्सु ॥५॥३॥ *गोमायुरेको अजमायुरेकः पृश्निरेको हरित एक एषां।* समानं नाम बिभ्रतो विरूपाः पुरुत्रा वाचं पिपिशुर्वदंतः ॥६॥ ब्राह्मणासो अतिरात्रे न सोमे सरो न पूर्णमभितो वदंतः। संवत्सरस्य तदहः परि ष्ठ यन्मंडूकाः प्रावृषीणं बभूव ॥७॥ ब्राह्मणासः सोमिनो वाचमक्रत ब्रह्म कृण्वंतः परिवत्सरीणं। अध्वर्यवो घर्मिणः सिष्विदाना आविर्भवंति गुह्या न के

तीनां तस्मिन् आत्मा जगतः तस्थुषः च तत् मा ऋतं पातु शत-ऽशारदाय यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥६॥१॥

॥१०२॥ पर्जन्याय प्र गायत दिवः पुत्राय मीळ्हुषे सः नः य-वसं इच्छतु ॥१॥ यः गर्भं ओषधीनां गवां कृणोति अर्वतां पर्ज-न्यः पुरुषीणां ॥२॥ तस्मै इत् आस्ये हविः जुहोत मधुमत्ऽतमं इळां नः संऽयतं करत् ॥३॥२॥

॥१०३॥ संवत्सरं शशयानाः ब्राह्मणाः व्रतऽचारिणः वाचं पर्जन्यऽजिन्वितां प्र मंडूकाः अवादिषुः ॥१॥ दिव्याः आपः अभि यत् एनं आयन् हतिं न शुष्कं सरसी शयानं गवां अह न मायुः वत्सिनीनां मंडूकानां वग्नुः अत्र सं एति ॥२॥ यत् ईं एनान् उशतः अभि अवर्षीत् तृष्याऽवतः प्रावृषि आऽगतायां अख्खलीकृत्य पितरं न पुत्रः अन्यः अन्यं उप वदंतं एति ॥३॥ अन्यः अन्यं अनु गृभ्णाति एनोः अपां प्रऽसर्गे यत् अमंदिषातां मंडूकः यत् अभि-ऽवृष्टः कनिस्कन् पृश्निः संऽपृंक्ते हरितेन वाचं ॥४॥ यत् एषां अ-न्यः अन्यस्य वाचं शाक्तस्यऽइव वदति शिक्षमाणः सर्वं तत् एषां समृधाऽइव पर्व यत् सुऽवाचः वदथन अधि अप्ऽसु ॥५॥३॥ गोऽमायुः एकः अजऽमायुः एकः पृश्निः एकः हरितः एकः एषां समानं नाम बिभ्रतः विऽरूपाः पुरुऽत्रा वाचं पिपिशुः वदंतः ॥६॥ ब्राह्मणासः अतिऽरात्रे न सोमे सरः न पूर्णं अभितः वदंतः संवत्सरस्य तत् अहः परि स्थ यत् मंडूकाः प्रावृषीणं बभूव ॥७॥ ब्राह्मणासः सोमिनः वाचं अक्रत ब्रह्म कृण्वंतः परिवत्सरीणं अध्वर्यवः घर्मिणः सिस्विदानाः आविः भवंति गुह्याः न के

चित् ॥८॥ देवहितिं जुगुपुर्द्वादशस्य ऋतुं नरो न प्र मिनंत्येते। संवत्सरे प्रावृष्यागतायां तप्ता घर्मा अश्नुवते विसर्गं ॥९॥ गोमायुरदादजमायुरदात्पृश्निरदाद्धरितो नो वसूनि। गवां मंडूका ददतः शतानि सहस्रसावे प्र तिरंत आयुः ॥१०॥४॥

॥१०४॥ १–२५ वसिष्ठः ॥ १–७. १५. २५ इंद्रासोमौ रक्षोहणौ। ८. १६. १९–२२. २४ इंद्रः। ९. १२. १३ सोमः। १०. १४ अग्निः। ११ देवाः। १७ ग्रावाणः। १८ मरुतः। २३[1] वसिष्ठः। २३[2] पृथिव्यंतरिक्षे ॥ १–६. १८. २१. २३ जगती। ७ त्रिष्टुब्जगती वा। ८–१७. १९. २०. २२ २४ त्रिष्टुप्। २५ अनुष्टुप् ॥

॥१०४॥ इंद्रासोमा तपतं रक्ष उब्जतं न्यर्पयतं वृषणा तमोवृधः। परा शृणीतमचितो न्योषतं हतं नुदेथां नि शिशीतमत्रिणः ॥१॥ इंद्रासोमा समघशंसमभ्यघं तपुर्ययस्तु चरुरग्निवाँ इव। ब्रह्मद्विषे क्रव्यादे घोरचक्षसे द्वेषो धत्तमनवायं किमीदिने ॥२॥ इंद्रासोमा दुष्कृतो वव्रे अंतरनारंभणे तमसि प्र विध्यतं। यथा नातः पुनरेकश्चनोदयत्तद्वामस्तु सहसे मन्युमच्छवः ॥३॥ इंद्रासोमा वर्तयतं दिवो वधं सं पृथिव्या अघशंसाय तर्हणं। उत्तक्षतं स्वर्यं पर्वतेभ्यो येन रक्षो वावृधानं निजूर्वथः ॥४॥ इंद्रासोमा वर्तयतं दिवस्पर्यग्नितप्तेभिर्युवमश्महन्मभिः। तपुर्वधेभिरजरेभिरत्रिणो नि पर्शाने विध्यतं यंतु निस्वरं ॥५॥५॥ इंद्रासोमा परि वां भूतु विश्वत इयं मतिः कक्ष्याश्वेव वाजिना। यां वां होत्रां परिहिनोमि मेधयेमा ब्रह्माणि नृपतीव जिन्वतं ॥६॥ प्रति स्मरेथां तुजयद्भिरेवैर्हतं द्रुहो रक्षसो भंगुरावतः। इंद्रासोमा दुष्कृते मा सुगं भूद्यो नः कदा चिदभिदासति द्रुहा ॥७॥ यो मा पाकेन मनसा चरंतमभिचष्टे अनृतेभिर्वचोभिः। आप इव काशिना संगृभीता असन्नस्त्वासत इंद्र वक्ता ॥८॥ ये पाकशंसं विहरंत एवैर्ये वा भद्रं दूषयंति

चित् ॥ ८ ॥ देवऽहितिं जुगुपुः द्वादशस्य ऋतुं नरः न प्र मिनंति एते संवत्सरे प्रावृषि आऽगतायां तप्ताः घर्माः अश्नुवते विऽसर्गं ॥ ९ ॥ गोऽमायुः अदात् अजऽमायुः अदात् पृश्निः अदात् हरितः नः वसूनि गवां मंडूकाः ददतः शतानि सहस्रऽसावे प्र तिरंते आयुः ॥ १० ॥ ४ ॥

॥ १०४ ॥ इंद्रासोमा तपतं रक्षः उब्जतं नि अर्पयतं वृषणा तमःऽवृधः परा शृणीतं अचितः नि ओषतं हतं नुदेथां नि शिशीतं अत्रिणः ॥ १ ॥ इंद्रासोमा सं अघऽशंसं अभि अघं तपुः ययस्तु चरुः अग्निवान्ऽइव ब्रह्मऽद्विषे क्रव्यऽअदे घोरऽचक्षसे द्वेषः धत्तं अनवायं किमीदिने ॥ २ ॥ इंद्रासोमा दुःऽकृतः वव्रे अंतः अनारंभणे तमसि प्र विध्यतं यथा न अतः पुनः एकः चन उत्ऽअयत् तत् वां अस्तु सहसे मन्युऽमत् शवः ॥ ३ ॥ इंद्रासोमा वर्तयतं दिवः वधं सं पृथिव्याः अघऽशंसाय तर्हणं उत् तक्षतं स्वर्यं पर्वतेभ्यः येन रक्षः ववृधानं निऽजूर्वथः ॥ ४ ॥ इंद्रासोमा वर्तयतं दिवः परि अग्निऽतप्तेभिः युवं अश्महन्मऽभिः तपुःऽवधेभिः अजरेभिः अत्रिणः नि पर्शाने विध्यतं यंतु निऽस्वरं ॥ ५ ॥ ५ ॥ इंद्रासोमा परि वां भूतु विश्वतः इयं मतिः कक्ष्या अश्वाऽइव वाजिना यां वां होत्रां परिऽहिनोमि मेधया इमा ब्रह्माणि नृपतीऽइव॰ जिन्वतं ॥ ६ ॥ प्रति स्मरेथां तुजयत्ऽभिः एवैः हतं द्रुहः रक्षसः भंगुरऽवतः इंद्रासोमा दुःऽकृते मा सुऽगं भूत् यः नः कदा चित् अभिऽदासति द्रुहा ॥ ७ ॥ यः मा पाकेन मनसा चरंतं अभिऽचष्टे अनृतेभिः वचःऽभिः आपःऽइव काशिना संऽगृभीताः असन् अस्तु असतः इंद्र वक्ता ॥ ८ ॥ ये पाकऽशंसं विऽहरंते एवैः ये वा भद्रं दूषयंति

स्वधाभिः। अर्हये वा तान्प्रददातु सोम आ वा दधातु निर्ऋतेरुपस्थे ॥९॥ यो नो रसं दिप्सति पित्वो अग्ने यो अश्वानां यो गवां यस्तनूनां। रिपुः स्तेनः स्तेयकृद्दभ्रमेतु नि ष हीयतां तन्वा३ तना च॥१०॥६॥ परः सो अस्तु तन्वा३ तना च तिस्रः पृथिवीरधो अस्तु विश्वाः। प्रति शुष्यतु यशो अस्य देवा यो नो दिवा दिप्सति यश्च नक्तं ॥११॥ सुविज्ञानं चिकितुषे जनाय सच्चासच्च वचसी पस्पृधाते। तयोर्यत्सत्यं यतरदृजीयस्तदित्सोमोऽवति हंत्यासत् ॥१२॥ न वा उ सोमो वृजिनं हिनोति न क्षत्रियं मिथुया धारयंतं। हंति रक्षो हंत्यासद्वदंतमुभाविंद्रस्य प्रसितौ शयाते ॥१३॥ यदि वाहमनृतदेव आस मोघं वा देवाँ अप्यूहे अग्ने। किमस्मभ्यं जातवेदो हृणीषे द्रोघवाचस्ते निर्ऋथं सचंतां ॥१४॥ अद्या मुरीय यदि यातुधानो अस्मि यदि वायुस्ततप पूरुषस्य। अधा स वीरैर्दशभिर्वि यूया यो मा मोघं यातुधानेत्याह ॥१५॥७॥ यो मायातुं यातुधानेत्याह यो वा रक्षाः शुचिरस्मीत्याह। इंद्रस्तं हंतु महता वधेन विश्वस्य जंतोरधमस्पदीष्ट ॥१६॥ प्र या जिगाति खर्गलेव नक्तमप द्रुहा तन्वं१ गूहमाना। वव्राँ अनंताँ अव सा पदीष्ट ग्रावाणो घ्नंतु रक्षस उपब्दैः ॥१७॥ वि तिष्ठध्वं मरुतो विक्ष्वि१च्छत गृभायत रक्षसः सं पिनष्टन। वयो ये भूत्वी पतयंति नक्तभिर्ये वा रिपो दधिरे देवे अध्वरे ॥१८॥ प्र वर्तय दिवो अश्मानमिंद्र सोमशितं मघवन्त्सं शिशाधि। प्राक्तादपाक्तादधरादुदक्तादभि जहि रक्षसः पर्वतेन ॥१९॥ एत उ त्ये पतयंति श्वयातव इंद्रं दिप्सन्ति ॥८॥ ये भ्प्रौभ्यं। शिशीते शक्रः पिशुनेभ्यो वधं नूनं

स्वधाभिः अहये वा तान् प्रऽददातु सोमः आ वा दधातु निःऽऋतेः उपऽस्थे ॥९॥ यः नः रसं दिप्सति पित्वः अग्ने यः अश्वानां यः गवां यः तनूनां रिपुः स्तेनः स्तेयऽकृत् दभ्रं एतु नि सः हीयतां तन्वा तना च ॥१०॥६॥ परः सः अस्तु तन्वा तना च तिस्रः पृथिवीः अधः अस्तु विश्वाः प्रति शुष्यतु यशः अस्य देवाः यः नः दिवा दिप्सति यः च नक्तं ॥११॥ सुऽविज्ञानं चिकितुषे जनाय सत् च असत् च वचसी पस्पृधाते तयोः यत् सत्यं यतरत् ऋजीयः तत् इत् सोमः अवति हंति असत् ॥१२॥ न वै ऊं इति सोमः वृजिनं हिनोति न क्षत्रियं मिथुया धारयंतं हंति रक्षः हंति असत् वदंतं उभौ इंद्रस्य प्रऽसितौ शयाते इति ॥१३॥ यदि वा अहं अनृतऽदेवः आस मोघं वा देवान् अपिऽऊहे अग्ने किं अस्मभ्यं जातऽवेदः हृणीषे द्रोघऽवाचः ते निःऽऋथं सचंतां ॥१४॥ अद्य मुरीय यदि यातुऽधानः अस्मि यदि वा आयुः ततप पुरुषस्य अध सः वीरैः दशभिः वि यूयाः यः मा मोघं यातुऽधान इति आह ॥१५॥७॥ यः मा अयातुं यातुऽधान इति आह यः वा रक्षाः शुचिः अस्मि इति आह इंद्रः तं हंतु महता वधेन विश्वस्य जंतोः अधमः पदीष्ट ॥१६॥ प्र या जिगाति खर्गलाऽइव नक्तं अप द्रुहा तन्वं गूहमाना वव्रान् अनंतान् अव सा पदीष्ट ग्रावाणः घ्नंतु रक्षसः उपब्दैः ॥१७॥ वि तिष्ठध्वं मरुतः विक्षु इच्छत गृभायत रक्षसः सं पिनष्टन वयः ये भूत्वी पतयंति नक्तऽभिः ये वा रिपः दधिरे देवे अध्वरे ॥१८॥ प्र वर्तय दिवः अश्मानं इंद्र सोमऽशितं मघऽवन् सं शिशाधि प्राक्तात् अपाक्तात् अधरात् उदक्तात् अभि जहि रक्षसः पर्वतेन ॥१९॥ एते ऊं इति त्ये पतयंति श्वऽयातवः इंद्रं दिप्संति दिप्सवः अदाभ्यं शिशीते शक्रः पिशुनेभ्यः वधं नूनं

सृजदशनिं यातुमद्भ्यः ॥२०॥८॥ इंद्रो यातूनामभवत्पराशरो ह-
विर्मथीनामभ्या३विवासतां। अभीदु शक्रः परशुर्यथा वनं पा-
त्रेव भिंदन्सत एति रक्षसः ॥२१॥ उलूकयातुं शुशुलूकयातुं ज-
हि श्वयातुमुत कोकयातुं। सुपर्णयातुमुत गृध्रयातुं दृषदेव प्र मृण
रक्ष इंद्र ॥२२॥ मा नो रक्षो अभि नड्यातुमावतामपोच्छतु मि-
थुना या किमीदिना। पृथिवी नः पार्थिवात्पात्वंहसोऽंतरिक्षं
दिव्यात्पात्वस्मान् ॥२३॥ इंद्र जहि पुमांसं यातुधानमुत स्त्रियं
मायया शाशदानां। विग्रीवासो मूरदेवा ऋदंतु मा ते दृशन्त्सूर्य-
मुच्चरंतं ॥२४॥ प्रति चक्ष्व वि चक्ष्वेंद्रश्च सोम जागृतं। रक्षोभ्यो
वधमस्यतमशनिं यातुमद्भ्यः ॥२५॥ ९॥ ६॥ ७॥

॥ इति सप्तमं मंडलं समाप्तं ॥

॥१॥ १.२ प्रगाथो घोरः काण्वो वा। ३–२९ मेधातिथिमेध्यातिथी काण्वौ। ३०–३३ आसंगः प्लायोगिः। ३४ शश्वत्यांगिरस्यासंगस्य पत्नी ॥ १–२९ इंद्रः। ३०–३३ आसंगस्य दानस्तुतिः। ३४ आसंगः ॥ १.३.५–३२ बृहती। २.४ सतोबृहती। ३३.३४ त्रिष्टुप् ॥

॥१॥ मा चिदन्यद्वि शंसत सखायो मा रिषण्यत। इंद्रमित्स्तो-
ता वृषणं सचा सुते मुहुरुक्था च शंसत ॥१॥ अवक्रक्षिणं
वृषभं यथाजुरं गां न चर्षणीसहं। विद्वेषणं संवननोभ-
यंकरं मंहिष्ठमुभयाविनं ॥२॥ यच्चिद्धि त्वा जना इमे नाना
हवंत ऊतये। अस्माकं ब्रह्मेदमिंद्र भूतु तेऽहा विश्वा च वर्धनं
॥३॥ वि तर्तूर्यंते मघवन्विपश्चितोऽर्यो विपो जनानां।
उप क्रमस्व पुरुरूपमा भर वाजं नेदिष्ठमूतये ॥४॥ महे चन
त्वामद्रिवः परा शुल्काय देयां। न सहस्राय नायुताय वज्रि-
वो न शताय शतामघ ॥५॥१०॥ वस्याँ इंद्रासि मे पितुरुत
भ्रातुरभुंजतः। माता च मे छदयथः समा वसो वसुत्वनाय रा-

सृजत् अशनिं यातुमत्ऽभ्यः ॥२०॥८॥ इंद्रः यातूनां अभवत् पराऽशरः हविःऽमथीनां अभि आऽविवासतां अभि इत् ऊं इति शक्रः परशुः यथा वनं पात्राऽइव भिंदन् सतः एति रक्षसः ॥२१॥ उलूकऽयातुं शुशुलूकऽयातुं जहि श्वऽयातुं उत कोकऽयातुं सुपर्णऽयातुं उत गृध्रऽयातुं दृषदाऽइव प्र मृण रक्षः इंद्र ॥२२॥ मा नः रक्षः अभि नट् यातुऽमावतां अप उच्छतु मिथुना या किमीदिना पृथिवी नः पार्थिवात् पातु अंहसः अंतरिक्षं दिव्यात् पातु अस्मान् ॥२३॥ इंद्र जहि पुमांसं यातुऽधानं उत स्त्रियं मायया शाशदानां विऽग्रीवासः मूरऽदेवाः ऋदंतु मा ते दृशन् सूर्यं उत्ऽचरंतं ॥२४॥ प्रति चक्ष्व वि चक्ष्व इंद्रः च सोम जागृतं रक्षःऽभ्यः वधं अस्यतं अशनिं यातुमत्ऽभ्यः ॥२५॥९॥६॥७॥

॥ इति सप्तमं मंडलं समाप्तं ॥

॥१॥ मा चित् अन्यत् वि शंसत सखायः मा रिषण्यत इंद्रं इत् स्तोत वृषणं सचा सुते मुहुः उक्था च शंसत ॥१॥ अवऽक्रक्षिणं वृषभं यथा अजुरं गां न चर्षणिऽसहं विऽद्वेषणं संऽवननाउभयंऽकरं मंहिष्ठं उभयाविनं ॥२॥ यत् चित् हि त्वा जनाः इमे नाना हवंते ऊतये अस्माकं ब्रह्म इदं इंद्र भूतु ते अहा विश्वा च वर्धनं ॥३॥ वि तर्तूर्यंते मघऽवन् विपःऽचितः अर्यः विपः जनानां उप क्रमस्व पुरुऽरूपं आ भर वाजं नेदिष्ठं ऊतये ॥४॥ महे चन त्वां अद्रिऽवः परा शुल्काय देयां न सहस्राय न अयुताय वज्रिऽवः न शताय शतऽमघ ॥५॥१०॥ वस्यान् इंद्र असि मे पितुः उत भ्रातुः अभुंजतः माता च मे छदयथः समा वसो इति वसुऽत्वनाय रा-

धंसे ॥६॥ क्वेयथ क्वेदसि पुरुत्रा चिद्धि ते मनः । अलर्षि युध्म खजकृत्पुरंदर प्र गायत्रा अगासिषुः ॥७॥ प्रास्मै गायत्रमर्चत वावातुर्यः पुरंदरः । याभिः काण्वस्योप बर्हिरासदं यासद्वज्री भिनत्पुरः ॥८॥ ये ते संति दशग्विनः शतिनो ये सहस्रिणः । अश्वासो ये ते वृषणो रघुद्रुवस्तेभिर्नस्तूयमा गहि ॥९॥ आ त्व१द्य सबर्दुघां हुवे गायत्रवेपसं । इंद्रं धेनुं सुदुघामन्यामिषमुरुधारामरंकृतं ॥१०॥११॥ यत्तुदत्सूर एतशं वंकू वातस्य पर्णिना । वहत्कुत्समार्जुनेयं शतक्रतुस्त्सरद्गंधर्वमस्तृतं ॥११॥ य ऋते चिदभिश्रिषः पुरा जत्रुभ्य आतृदः । संधाता संधिं मघवा पुरूवसुरिष्कर्ता विह्रुतं पुनः ॥१२॥ मा भूम निष्ट्या इवेंद्र त्वदरणा इव । वनानि न प्रजहितान्यद्रिवो दुरोषासो अमन्महि ॥१३॥ अमन्महीदनाशवोऽनुग्रासश्च वृत्रहन् । सकृत्सु ते महता शूर राधसानु स्तोमं मुदीमहि ॥१४॥ यदि स्तोमं मम श्रवदस्माकमिंद्रमिंदवः । तिरः पवित्रं ससृवांस आशवो मंदंतु तुग्र्यावृधः ॥१५॥१२॥ आ त्व१द्य सधस्तुतिं वावातुः सख्युरा गहि । उपस्तुतिर्मघोनां प्र त्वावत्वधा ते वश्मि सुष्टुतिं ॥१६॥ सोता हि सोममद्रिभिरेमेनमप्सु धावत । गव्या वस्त्रेव वासयंत इन्नरो निर्धुक्षन्वक्षणाभ्यः ॥१७॥ अध ज्मो अध वा दिवो बृहतो रोचनादधि । अया वर्धस्व तन्वा गिरा ममा जाता सुक्रतो पृण ॥१८॥ इंद्राय सु मदिंतमं सोमं सोता वरेण्यं । शक्र एणं पीपयद्विश्वया धिया हिन्वानं न वाजयुं ॥१९॥ मा त्वा सोमस्य गल्दया सदा याचन्नहं गिरा । भूर्णिं मृगं न सवनेषु चुक्रुधं क ईशानं न याचिषत् ॥२०॥१३॥ मंदंते-

धंसे ॥ ६ ॥ कं इयथ कं इत् असि पुरुऽचा चित् हि ते मनः अलंपि युध्म खजऽकृत पुरंऽदर प्र गायत्राः अगासिषुः ॥ ७ ॥ प्र अस्मै गायत्रं अर्चत ववातुः यः पुरंऽदरः याभिः काण्वस्य उप बर्हिः आऽसदं यासत् वज्री भिनत् पुरः ॥ ८ ॥ ये ते संति दशऽग्विनः शतिनः ये सहस्रिणः अश्वासः ये ते वृषणः रघुऽद्रुवः तेभिः नः तूयं आ गहि ॥ ९ ॥ आ तु अद्य सवःऽदुघां हुवे गायत्रऽवेपसं इंद्रं धेनुं सुऽदुघां अन्यां इषं उरुऽधारां अरंऽकृतं ॥ १० ॥ ११ ॥ यत् तुदत् सूरः एतशं वंकू वातस्य पर्णिना वहत् कुत्सं आर्जुनेयं शतऽक्रतुः त्सरत् गंधर्वं अस्तृतं ॥ ११ ॥ यः ऋते चित् अभिऽश्रिषः पुरा जत्रुऽभ्यः आऽतृदः संऽधाता संऽधिं मघऽवा पुरुऽवसुः इष्कर्ता विऽहुतं पुनः ॥ १२ ॥ मा भूम निष्ट्याःऽइव इंद्र त्वत् अरणाःऽइव वनानि न प्रऽजहितानि अद्रिऽवः दुरोषासः अमन्महि ॥ १३ ॥ अमन्महि इत् अनाशवः अनुग्रासः च वृत्रऽहन् सकृत् सु ते महता शूर राधसा अनु स्तोमं मुदीमहि ॥ १४ ॥ यदि स्तोमं मम श्रवत् अस्माकं इंद्रं इंदवः तिरः पवित्रं ससृऽवांसः आशवः मंदंतु तुग्र्यऽवृधः ॥ १५ ॥ १२ ॥ आ तु अद्य सधऽस्तुतिं ववातुः सख्युः आ गहि उपऽस्तुतिः मघोनां प्र त्वा अवतु अध ते वश्मि सुऽस्तुतिं ॥ १६ ॥ सोत हि सोमं अद्रिऽभिः आ ईं एनं अप्ऽसु धावत गव्या वस्त्राऽइव वासयंतः इत् नरः निः धुक्षन् वक्षणाभ्यः ॥ १७ ॥ अध ज्मः अध वा दिवः बृहतः रोचनात् अधि अया वर्धस्व तन्वा गिरा मम आ जाता सुऽक्रतो इति सुऽक्रतो पृण ॥ १८ ॥ इंद्राय सु मदिन्ऽतमं सोमं सोत वरेण्यं शक्रः एनं पीपयत् विश्वया धिया हिन्वानं न वाजऽयुं ॥ १९ ॥ मा त्वा सोमस्य गल्दया सदा याचन् अहं गिरा भूर्णिं मृगं न सवनेषु चुक्रुधं कः ईशानं न याचिषत् ॥ २० ॥ १३ ॥ मदेन

धंसे ॥६॥ क्वेयथ क्वेदसि पुरुत्रा चिद्धि ते मनः । अलर्षि
युध्म खजकृत्पुरंदर प्र गायत्रा अगासिषुः ॥७॥ प्रास्मै गा-
यत्रमर्चत वावातुर्यः पुरंदरः । याभिः काण्वस्योप बर्हि-
रासदं यासद्वज्री भिनत्पुरः ॥८॥ ये ते संति दशग्विनः
शतिनो ये सहस्रिणः । अश्वासो ये ते वृषणो रघुद्रुवस्तेभि-
र्नस्तूयमा गहि ॥९॥ आ त्व१द्य सबर्दुघां हुवे गायत्रवेपसं ।
इंद्रं धेनुं सुदुघामन्यामिषमुरुधारामरंकृतं ॥१०॥११॥ यत्तु-
दत्सूर एतशं वंकू वातस्य पर्णिना । वहत्कुत्समार्जुनेयं
शतक्रतुस्त्सरद्गंधर्वमस्तृतं ॥११॥ य ऋते चिदभिश्रिषः पुरा
जत्रुभ्य आतृदः । संधाता संधिं मघवा पुरूवसुरिष्कर्ता
विह्रुतं पुनः ॥१२॥ मा भूम निष्ट्या इवेंद्र त्वदरणा इव ।
वनानि न प्रजहितान्यद्रिवो दुरोषासो अमन्महि ॥१३॥
अमन्महीदनाशवोऽनुग्रासश्च वृत्रहन् । सकृत्सु ते महता
शूर राधसानु स्तोमं मुदीमहि ॥१४॥ यदि स्तोमं मम
श्रवदस्माकमिंद्रमिंदवः । तिरः पवित्रं ससृवांस आशवो
मंदंतु तुग्र्यावृधः ॥१५॥१२॥ आ त्व१द्य सधस्तुतिं वावातुः
सख्युरा गहि । उपस्तुतिर्मघोनां प्र त्वावत्वधा ते वश्मि
सुष्टुतिं ॥१६॥ सोता हि सोममद्रिभिरेमेनमप्सु धावत । गव्या
वस्त्रेव वासयंत इन्नरो निर्धुक्षन्वक्षणाभ्यः ॥१७॥ अध ज्मो
अध वा दिवो बृहतो रोचनादधि । अया वर्धस्व तन्वा गिरा
ममा जाता सुक्रतो पृण ॥१८॥ इंद्राय सु मदिन्तमं सोमं
सोता वरेण्यं । शक्र एणं पीपयद्विश्वया धिया हिन्वानं न वाजयुं
॥१९॥ मा त्वा सोमस्य गल्दया सदा याचन्नहं गिरा । भूर्णिं मृगं
न सवनेषु चुक्रुधं क ईशानं न याचिषत् ॥२०॥१३॥ मंदेने-

धंसे॥६॥ क्वं इयथ क्वं इत् असि पुरुऽत्रा चित् हि ते मनः अलंर्षि युध्म खजऽकृत् पुरंऽदर प्र गायत्राः अगासिषुः॥७॥ प्र अस्मै गायत्रं अर्चत ववातुः यः पुरंऽदरः याभिः काण्वस्य उप बर्हिः आऽसदं यासत् वज्री भिनत् पुरः॥८॥ ये ते संति दशऽग्विनः शतिनः ये सहस्रिणः अश्वासः ये ते वृषणः रघुऽद्रुवः तेभिः नः तूयं आ गहि॥९॥ आ तु अद्य सबःऽदुघां हुवे गायत्रऽवेपसं इंद्रं धेनुं सुऽदुघां अन्यां इषं उरुऽधारां अरंऽकृतं॥१०॥११॥ यत् तुदत् सूरः एतशं वंकू वातस्य पर्णिना वहत् कुत्सं आर्जुनेयं शतऽक्रतुः त्सरत् गंधर्वं अस्तृतं॥११॥ यः ऋते चित् अभिऽश्रिषः पुरा जत्रुऽभ्यः आऽतृदः संऽधाता संऽधिं मघऽवा पुरुऽवसुः इष्कर्ता विऽहुतं पुनः॥१२॥ मा भूम निष्ट्याःऽइव इंद्र त्वत् अरणाःऽइव वनानि न प्रऽजहितानि अद्रिऽवः दुरोषासः अमन्महि॥१३॥ अमन्महि इत् अनाशवः अनुग्रासः च वृत्रऽहन् सकृत् सु ते महता शूर राधसा अनु स्तोमं मुदीमहि॥१४॥ यदि स्तोमं मम श्रवत् अस्माकं इंद्रं इंदवः तिरः पवित्रं ससृऽवांसः आशवः मंदंतु तुग्र्यऽवृधः॥१५॥१२॥ आ तु अद्य सधऽस्तुतिं ववातुः सख्युः आ गहि उपऽस्तुतिः मघोनां प्र त्वा अवतु अध ते वश्मि सुऽस्तुतिं॥१६॥ सोत हि सोमं अद्रिऽभिः आ ईं एनं अप्ऽसु धावत गव्या वस्त्राऽइव वासयंतः इत् नरः निः धुक्षन् वक्षणाभ्यः॥१७॥ अध ज्मः अध वा दिवः बृहतः रोचनात् अधि अया वर्धस्व तन्वा गिरा मम आ जाता सुऽक्रतो॰ पृण॥१८॥ इंद्राय सु मदिन्ऽतमं सोमं सोत वरेण्यं शक्रः एनं पीपयत् विश्वया धिया हिन्वानं न वाजऽयुं॥१९॥ मा त्वा सोमस्य गल्दया सदा याचन् अहं गिरा भूर्णिं मृगं न सवनेषु चुक्रुधं कः ईशानं न याचिषत्॥२०॥१३॥ मदेन

षितं मर्दमुग्रमुग्रेण शवसा। विश्वेषां तरुतारं मदच्युतं मदे हि ष्मा ददाति नः ॥२१॥ शेवारे वार्या पुरु देवो मर्ताय दाशुषे। स सुन्वते च स्तुवते च रासते विश्वगूर्तो अरिष्टुतः ॥२२॥ एन्द्र याहि मत्स्व चित्रेण देव राधसा। सरो न प्रास्युदरं सपीतिभिरा सोमेभिरुरु स्फिरं ॥२३॥ आ त्वा सहस्रमा शतं युक्ता रथे हिरण्यये। ब्रह्मयुजो हरय इंद्र केशिनो वहंतु सोमपीतये ॥२४॥ आ त्वा रथे हिरण्यये हरी मयूरशेप्या। शितिपृष्ठा वहतां मध्वो अंधसो विवक्षणस्य पीतये ॥२५॥१४॥ पिबा त्वस्य गिर्वणः सुतस्य पूर्वपा इव। परिष्कृतस्य रसिन इयमासुतिश्चारुर्मदाय पत्यते ॥२६॥ य एको अस्ति दंसना महाँ उग्रो अभि व्रतैः। गमत्स शिप्री न स योषदा गमद्धवं न परि वर्जति ॥२७॥ त्वं पुरं चरिष्ण्वं वधैः शुष्णस्य सं पिणक्। त्वं भा अनु चरो अध द्विता यदिंद्र हव्यो भुवः ॥२८॥ मम त्वा सूर उदिते मम मध्यंदिने दिवः। मम प्रपित्वे अपिशर्वरे वसवा स्तोमासो अवृत्सत ॥२९॥ स्तुहि स्तुहीदेते घा ते मंहिष्ठासो मघोनां। निंदिताश्वः प्रपथी परमज्या मघस्य मेध्यातिथे ॥३०॥१५॥ आ यदश्वान्वनन्वतः श्रद्धयाहं रथे रुहं। उत वामस्य वसुनश्चिकेतति यो अस्ति याद्वः पशुः ॥३१॥ य ऋज्रा मह्यं मामहे सह त्वचा हिरण्यया। एष विश्वान्यभ्यस्तु सौभगासंगस्य स्वनद्रथः ॥३२॥ अध प्लायोगिरति दासदन्यानासंगो अग्ने दशभिः सहस्रैः। अधोक्षणो दश मह्यं रुशंतो नळा इव सरसो निरतिष्ठन् ॥३३॥ अन्वस्य स्थूरं ददृशे पुरस्तादनस्थ ऊरुरवरंबमाणः। शश्वती नार्यभिचक्ष्याह सुभद्रमर्य भोजनं बिभर्षि ॥३४॥१६॥

इषितं मदं उग्रं उग्रेण शवसा विश्वेषां तरुतारं मदऽच्युतं मदे हि स्म ददाति नः ॥२१॥ शेवारे वार्या पुरु देवः मर्ताय दाशुषे सः सुन्वते च स्तुवते च रासते विश्वऽगूर्तः अरिऽस्तुतः ॥२२॥ आ इंद्र याहि मत्स्व चित्रेण देव राधसा सरः न प्रासि उदरं सपीतिऽभिः आ सोमेभिः उरु स्फिरं ॥२३॥ आ त्वा सहस्रं आ शतं युक्ताः रथे हिरण्यये ब्रह्मऽयुजः हरयः इंद्र केशिनः वहंतु सोमऽपीतये ॥२४॥ आ त्वा रथे हिरण्यये हरी इति मयूरऽशेप्या शितिऽपृष्ठा वहतां मध्वः अंधसः विवक्षणस्य पीतये ॥२५॥१४॥ पिब तु अस्य गिर्वणः सुतस्य पूर्वपाःऽइव परिऽकृतस्य रसिनः इयं आऽसुतिः चारुः मदाय पत्यते ॥२६॥ यः एकः अस्ति दंसना महान् उग्रः अभि व्रतैः गमत् सः शिप्री न सः योषत् आ गमत् हवं न परि वर्जति ॥२७॥ त्वं पुरं चरिष्ण्वं वधैः शुष्णस्य सं पिणक् त्वं भाः अनु चरः अध द्विता यत् इंद्र हव्यः भुवः ॥२८॥ मम त्वा सूरे उत्ऽइते मम मध्यंदिने दिवः मम प्रऽपित्वे अपिऽशर्वरे वसो इति आ स्तोमासः अवृत्सत ॥२९॥ स्तुहि स्तुहि इत् एते घ ते मंहिष्ठासः मघोनां निंदितऽअश्वः प्रऽपथी परमऽज्याः मघस्य मेध्यऽअतिथे ॥३०॥१५॥ आ यत् अश्वान् वनन्ऽवतः श्रद्धया अहं रथे रुहं उत वामस्य वसुनः चिकेतति यः अस्ति याद्वः पशुः ॥३१॥ यः ऋज्रा मह्यं ममहे सह त्वचा हिरण्यया एषः विश्वानि अभि अस्तु सौभगा आऽसंगस्य स्वनत्ऽरथः ॥३२॥ अध प्लायोगिः अति दासत् अन्यान् आऽसंगः अग्ने दशऽभिः सहस्रैः अध उक्षणः दश मह्यं रुशंतः नळाःऽइव सरसः निः अतिष्ठन् ॥३३॥ अनु अस्य स्थूरं ददृशे पुरस्तात् अनस्थः ऊरुः अवऽरंबमाणः शश्वती नारी अभिऽचक्ष्य आह सुऽभद्रं अर्य भोजनं बिभर्षि ॥३४॥१६॥

॥ २ ॥ १–४० मेधातिथिः काण्वः प्रियमेधश्चांगिरसः। ४१. ४२ मेधातिथिः ॥ १–४० इंद्रः। ४१. ४२ विभिंदोर्दानस्तुतिः ॥ १–२७. २९–४२ गायत्री। २८ अनुष्टुप् ॥

॥२॥ इदं वसो सुतमंधः पिबा सुपूर्णमुदरं। अनाभयिन्ररिमा ते॥१॥ नृभिर्धूतः सुतो अश्नैरव्यो वारैः परिपूतः। अश्वो न निक्तो नदीषु॥२॥ तं ते यवं यथा गोभिः स्वादुमकर्म श्रीणंतः। इंद्र त्वास्मिन्त्सधमादे॥३॥ इंद्र इत्सोमपा एक इंद्रः सुतपा विश्वायुः। अंतर्देवान्मर्त्यांश्च॥४॥ न यं शुक्रो न दुराशीर्न तृप्रा उरुव्यचसं। अपस्पृण्वते सुहार्दं॥५॥१७॥ गोभिर्यदीमन्ये अस्मन्मृगं न व्रा मृगयंते। अभित्सरंति धेनुभिः॥६॥ त्रय इंद्रस्य सोमाः सुतासः संतु देवस्य। स्वे क्षये सुतपाव्नः॥७॥ त्रयः कोशासः श्चोतंति तिस्रश्चम्व१ः सुपूर्णाः। समाने अधि भार्मन्॥८॥ शुचिरसि पुरुनिःष्ठाः क्षीरैर्मध्यत आशीर्तः। दध्ना मंदिष्ठः शूरस्य॥९॥ इमे त इंद्र सोमास्तीव्रा अस्मे सुतासः। शुक्रा आशिरं याचंते॥१०॥१८॥ ताँ आशिरं पुरोळाशमिंद्रेमं सोमं श्रीणीहि। रेवंतं हि त्वा शृणोमि॥११॥ हृत्सु पीतासो युध्यंते दुर्मदासो न सुरायां। ऊधर्न नग्ना जरंते॥१२॥ रेवाँ इद्रेवतः स्तोता स्यात्त्वावतो मघोनः। प्रेदु हरिवः श्रुतस्य॥१३॥ उक्थं चन शस्यमानमगोररिरा चिकेत। न गायत्रं गीयमानं॥१४॥ मा न इंद्र पीयत्नवे मा शर्धते परा दाः। शिक्षा शचीवः शचीभिः॥१५॥१९॥ वयमु त्वा तदिदर्था इंद्र त्वायंतः सखायः। कण्वा उक्थेभिर्जरंते॥१६॥ न घेमन्यदा पपन वज्रिन्नपसो नविष्टौ। तवेदु स्तोमं चिकेत॥१७॥ इच्छंति देवाः सुन्वंतं न स्वप्नाय स्पृहयंति। यंति प्रमादमतंद्राः॥१८॥ ओ षु प्र याहि वाजेभिर्मा हृणीथा अभ्य१स्मान्। महाँ इव युवजानिः॥१९॥ मो ष्व१द्य दुर्हणावान्त्सायं करदारे अस्मत्। अ-

॥२॥ इदं वसो सुतं अंधः पिब सुऽपूर्णं उदरं अनाभयिन् र-
रिम ते ॥१॥ नृऽभिः धूतः सुतः अश्नैः अव्यः वारैः परिऽपूतः अ-
श्वः न निक्तः नदीषु ॥२॥ तं ते यवं यथा गोभिः स्वादुं अकर्म श्री-
णंतः इंद्र त्वा अस्मिन् सधऽमादे ॥३॥ इंद्रः इत् सोमऽपाः एकः
इंद्रः सुतऽपाः विश्वऽआयुः अंतः देवान् मर्त्यान् च ॥४॥ न यं
शुक्रः न दुःऽआशीः न तृप्राः उरुऽव्यचसं अपऽस्पृण्वते सुऽहार्दं
॥५॥१७॥ गोभिः यत् ईं अन्ये अस्मत् मृगं न व्राः मृगयंते अभि-
ऽत्सरंति धेनुऽभिः ॥६॥ त्रयः इंद्रस्य सोमाः सुतासः संतु देवस्य
स्वे क्षये सुतऽपाव्नः ॥७॥ त्रयः कोशासः श्चोतंति तिस्रः चम्वः
सुऽपूर्णाः समाने अधि भार्मन् ॥८॥ शुचिः असि पुरुनिःऽस्थाः
क्षीरैः मध्यतः आऽशीर्तः दध्ना मंदिष्ठः शूरस्य ॥९॥ इमे ते इंद्र
सोमाः तीव्राः अस्मे सुतासः शुक्राः आऽशिरं याचंते ॥१०॥१८॥
तान् आऽशिरं पुरोळाशं इंद्र इमं सोमं श्रीणीहि रेवंतं हि त्वा
शृणोमि ॥११॥ हृत्ऽसु पीतासः युध्यंते दुःऽमदासः न सुरायां
ऊधः न नग्नाः जरंते ॥१२॥ रेवान् इत् रेवतः स्तोता स्यात् त्वा-
ऽवतः मघोनः प्र इत् ऊं हरिऽवः श्रुतस्य ॥१३॥ उक्थं चन श-
स्यमानं अगोः अरिः आ चिकेत न गायत्रं गीयमानं ॥१४॥ मा
नः इंद्र पीयत्नवे मा शर्धते परा दाः शिक्ष शचीऽवः शचीभिः
॥१५॥१९॥ वयं ऊं त्वा तदित्ऽअर्थाः इंद्र त्वाऽयंतः सखायः क-
ण्वाः उक्थेभिः जरंते ॥१६॥ न घ ईं अन्यत् आ पपन वज्रिन् अ-
पसः नविष्टौ तव इत् ऊं स्तोमं चिकेत ॥१७॥ इच्छंति देवाः सु-
न्वंतं न स्वप्नाय स्पृहयंति यंति प्रऽमादं अतंद्राः ॥१८॥ ओ सु प्र
याहि वाजेभिः मा हृणीथाः अभि अस्मान् महान्ऽइव युवऽजा-
निः ॥१९॥ मो सु अद्य दुःऽहनावान् सायं करत् आरे अस्मत् अ-

श्रीर इव जामाता ॥२०॥२०॥ विद्मा ह्यस्य वीरस्य भूरिदा-
वरीं सुमतिं। त्रिषु जातस्य मनांसि ॥२१॥ आ तू षिंच कण्वमंतं
न घा विद्म शवसानात्। यशस्तरं शतमूतेः ॥२२॥ ज्येष्ठेन सोत-
रिंद्राय सोमं वीराय शक्राय। भरा पिबन्नर्याय ॥२३॥ यो वेदिष्ठो
अव्यथिष्वश्वावंतं जरितृभ्यः। वाजं स्तोतृभ्यो गोमंतं ॥२४॥
पन्यंपन्यमित्सोतार आ धावत मद्याय। सोमं वीराय शूराय
॥२५॥२१॥ पाता वृत्रहा सुतमा घा गमन्नारे अस्मत्। नि
यमते शतमूतिः ॥२६॥ एह हरी ब्रह्मयुजा शग्मा वक्षतः
सखायं। गीर्भिः श्रुतं गिर्वणसं ॥२७॥ स्वादवः सोमा आ
याहि श्रीताः सोमा आ याहि। शिप्रिन्नृषीवः शचीवो नाय-
मच्छा सधमादं ॥२८॥ स्तुतश्च यास्त्वा वर्धंति महे राधसे
नृम्णाय। इंद्र कारिणं वृधंतः ॥२९॥ गिरश्च यास्ते गिर्वाह उक्था
च तुभ्यं तानि। सचा दधिरे शवांसि ॥३०॥२२॥ एवेदेष तुवि-
कूर्मिर्वाजाँ एको वज्रहस्तः। सनादमृक्तो दयते ॥३१॥ हंता वृत्रं
दक्षिणेनेंद्रः पुरू पुरुहूतः। महान्महीभिः शचीभिः ॥३२॥ य-
स्मिन्विश्वाश्चर्षणय उत च्यौत्ना ज्रयांसि च। अनु घेन्मंदी
मघोनः ॥३३॥ एष एतानि चकारेंद्रो विश्वा योऽति शृण्वे।
वाजदावा मघोनां ॥३४॥ प्रभर्ता रथं गव्यंतमपाकाच्चिद्यम-
वति। इनो वसु स हि वोळ्हा ॥३५॥२३॥ सनिता विप्रो
अर्वद्भिर्हंता वृत्रं नृभिः शूरः। सत्योऽविता विधंतं ॥३६॥
यजध्वैनं प्रियमेधा इंद्रं सत्राचा मनसा। यो भूत्सोमैः
सत्यमद्वा ॥३७॥ गाथश्रवसं सत्पतिं श्रवस्कामं पुरुत्मानं।
कण्वासो गात वाजिनं ॥३८॥ य ऋते चिद्गास्पदेभ्यो दात्सखा
नृभ्यः शचीवान्। ये अस्मिन्काममश्रियन् ॥३९॥ इत्था

श्रीरःऽइव जामाता॥२०॥२०॥ विद्म हि अस्य वीरस्य भूरिऽदा-
वरीं सुऽमतिं त्रिषु जातस्य मनांसि॥२१॥ आ तु सिंच कण्वऽमंतं
न घ विद्म शवसानात् यशःऽतरं शतंऽऊतेः॥२२॥ ज्येष्ठेन सोतः
इंद्राय सोमं वीराय शक्राय भर पिबत् नर्याय॥२३॥ यः वेदिष्ठः
अव्यथिषु अश्वऽवंतं जरितृऽभ्यः वाजं स्तोतृऽभ्यः गोऽमंतं॥२४॥
पन्यंऽपन्यं इत् सोतारः आ धावत मद्याय सोमं वीराय शूराय
॥२५॥२१॥ पाता वृत्रऽहा सुतं आ घ गमत् न आरे अस्मत् नि
यमते शतंऽऊतिः॥२६॥ आ इह हरी ब्रह्मऽयुजा शग्मा वक्षतः
सखायं गीःऽभिः श्रुतं गिर्वणसं॥२७॥ स्वादवः सोमाः आ याहि
श्रीताः सोमाः आ याहि शिप्रिन् ऋषिऽवः शचीऽवः न अयं
अच्छ सधऽमादं॥२८॥ स्तुतः च याः त्वा वर्धंति महे राधसे नृम्णाय
इंद्र कारिणं वृधंतः॥२९॥ गिरः च याः ते गिर्वाहः उक्था च तुभ्यं
तानि सत्रा दधिरे शवांसि॥३०॥२२॥ एव इत् एषः तुविऽकूर्मिः
वाजान् एकः वज्रऽहस्तः सनात् अमृक्तः दयते॥३१॥ हंता वृत्रं
दक्षिणेन इंद्रः पुरु पुरुऽहूतः महान् महीभिः शचीभिः॥३२॥ य-
स्मिन् विश्वाः चर्षणयः उत च्यौत्ना ज्रयांसि च अनु घ इत् मंदी
मघोनः॥३३॥ एषः एतानि चकार इंद्रः विश्वा यः अति शृण्वे
वाजऽदावा मघोनां॥३४॥ प्रऽभर्ता रथं गव्यंतं अपाकात् चित्
यं अवति इनः वसु सः हि वोळ्हा॥३५॥२३॥ सनिता विप्रः
अर्वत्ऽभिः हंता वृत्रं नृऽभिः शूरः सत्यः अविता विधंतं॥३६॥
यजध्व एनं प्रियऽमेधाः इंद्रं सत्राचा मनसा यः भूत् सोमैः सत्य-
ऽमद्वा॥३७॥ गाथऽश्रवसं सत्ऽपतिं श्रवःऽकामं पुरुऽत्मानं
कण्वासः गात वाजिनं॥३८॥ यः ऋते चित् गाः पदेभ्यः दात् सखा
नृऽभ्यः शचीऽवान् ये अस्मिन् कामं अश्रियन्॥३९॥ इत्था

श्रीर इव जामाता ॥२०॥२०॥ विद्मा ह्यस्य वीरस्य भूरिदावरीं सुमतिं। त्रिषु जातस्य मनांसि ॥२१॥ आ तू षिंच कण्वमंतं न घा विद्म शवसानात्। यशस्तरं शतमूतेः ॥२२॥ ज्येष्ठेन सोतरिंद्राय सोमं वीराय शक्राय। भरा पिबन्नर्याय ॥२३॥ यो वेदिष्ठो अव्यथिष्वश्वावंतं जरितृभ्यः। वाजं स्तोतृभ्यो गोमंतं ॥२४॥ पन्यंपन्यमित्सोतार आ धावत मद्याय। सोमं वीराय शूराय ॥२५॥२१॥ पाता वृत्रहा सुतमा घा गमन्नारे अस्मत्। नि यमते शतमूतिः ॥२६॥ एह हरी ब्रह्मयुजा शग्मा वक्षतः सखायं। गीर्भिः श्रुतं गिर्वणसं ॥२७॥ स्वादवः सोमा आ याहि श्रीताः सोमा आ याहि। शिप्रिन्नृषीवः शचीवो नायमच्छा सधमादं ॥२८॥ स्तुतश्च यास्त्वा वर्धंति महे राधसे नृम्णाय। इंद्र कारिणं वृधंतः ॥२९॥ गिरश्च यास्ते गिर्वाह उक्था च तुभ्यं तानि। सत्रा दधिरे शवांसि ॥३०॥२२॥ एवेदेष तुविकूर्मिर्वाजाँ एको वज्रहस्तः। सनादमृक्तो दयते ॥३१॥ हंता वृत्रं दक्षिणेनेंद्रः पुरू पुरुहूतः। महान्महीभिः शचीभिः ॥३२॥ यस्मिन्विश्वाश्चर्षणय उत च्यौत्ना ज्रयांसि च। अनु घेन्मंदी मघोनः ॥३३॥ एष एतानि चकारेंद्रो विश्वा योऽति शृण्वे। वाजदावा मघोनां ॥३४॥ प्रभर्ता रथं गव्यंतमपाकाच्चिद्यमवति। इनो वसु स हि वोळ्हा ॥३५॥२३॥ सनिता विप्रो अर्वद्भिर्हंता वृत्रं नृभिः शूरः। सत्योऽविता विधंतं ॥३६॥ यजध्वैनं प्रियमेधा इंद्रं सत्राचा मनसा। यो भूत्सोमैः सत्यमद्वा ॥३७॥ गाथश्रवसं सत्पतिं श्रवस्कामं पुरुत्मानं। कण्वासो गात वाजिनं ॥३८॥ य ऋते चिद्गास्पदेभ्यो दात्सखा नृभ्यः शचीवान्। ये अस्मिन्काममश्रियन् ॥३९॥ इत्था

श्रीरः ऽइव जामाता ॥२०॥२०॥ विद्म हि अस्य वीरस्य भूरिऽदावरीं सुऽमतिं त्रिषु जातस्य मनांसि ॥२१॥ आ तु सिंच कण्वऽमंतं न घ विद्म शवसानात् यशःऽतरं शतंऽऊतेः ॥२२॥ ज्येष्ठेन सोतः इंद्राय सोमं वीराय शक्राय भर पिबत् नर्याय ॥२३॥ यः वेदिष्ठः अव्यथिषु अश्वऽवंतं जरितृऽभ्यः वाजं स्तोतृऽभ्यः गोऽमंतं ॥२४॥ पन्यंऽपन्यं इत् सोतारः आ धावत मद्याय सोमं वीराय शूराय ॥२५॥२१॥ पाता वृत्रऽहा सुतं आ घ गमत् न आरे अस्मत् नि यमते शतंऽऊतिः ॥२६॥ आ इह हरी ब्रह्मऽयुजा शग्मा वक्षतः सखायं गीःऽभिः श्रुतं गिर्वणसं ॥२७॥ स्वादवः सोमाः आ याहि श्रीताः सोमाः आ याहि शिप्रिन् ऋषिऽवः शचीऽवः न अयं अच्छ सधऽमादं ॥२८॥ स्तुतः च याः त्वा वर्धंति महे राधसे नृम्णाय इंद्र कारिणं वृधंतः ॥२९॥ गिरः च याः ते गिर्वाहः उक्था च तुभ्यं तानि सत्रा दधिरे शवांसि ॥३०॥२२॥ एव इत् एषः तुविऽकूर्मिः वाजान् एकः वज्रऽहस्तः सनात् अमृक्तः दयते ॥३१॥ हंता वृत्रं दक्षिणेन इंद्रः पुरु पुरुऽहूतः महान् महीभिः शचीभिः ॥३२॥ यस्मिन् विश्वाः चर्षणयः उत च्यौत्ना जयांसि च अनु घ इत् मंदी मघोनः ॥३३॥ एषः एतानि चकार इंद्रः विश्वा यः अति शृण्वे वाजऽदावा मघोनां ॥३४॥ प्रऽभर्ता रथं गव्यंतं अपाकात् चित् यं अवति इनः वसु सः हि वोळ्हा ॥३५॥२३॥ सनिता विप्रः अर्वत्ऽभिः हंता वृत्रं नृऽभिः शूरः सत्यः अविता विधंतं ॥३६॥ यजध्व एनं प्रियऽमेधाः इंद्रं सत्राचा मनसा यः भूत् सोमैः सत्यऽमद्वा ॥३७॥ गाथऽश्रवसं सत्ऽपतिं श्रवःऽकामं पुरुऽत्मानं कण्वासः गात वाजिनं ॥३८॥ यः ऋते चित् गाः पदेभ्यः दात् सखा नृऽभ्यः शचीऽवान् ये अस्मिन् कामं अश्रियन् ॥३९॥ इत्था

धीवंतमद्रिवः काण्वं मेध्यातिथिं। मेषो भूतो३ऽभि यन्नयः ॥४०॥ शिक्षा विभिंदो अस्मै चत्वार्ययुता ददत्। अष्टा परः सहस्रा ॥४१॥ उत सु त्ये पयोवृधा माकी रणस्य नप्त्या। जनित्वनाय मामहे ॥४२॥२४॥

॥३॥ १–२४ मेध्यातिथिः काण्वः ॥ १–२० इंद्रः। २१–२४ पाकस्थाम्नः कौरयाणस्य दानस्तुतिः ॥ १–२० प्रागाथं। २१ अनुष्टुप्। २२. २३ गायत्री। २४ बृहती ॥

॥३॥ पिबा सुतस्य रसिनो मत्स्वा न इंद्र गोमतः। आपिर्नो बोधि सधमाद्यो वृधे३ऽस्माँ अवंतु ते धियः ॥१॥ भूयाम ते सुमतौ वाजिनो वयं मा नः स्तरभिमातये। अस्माञ्चित्राभिरवतादभिष्टिभिरा नः सुम्नेषु यामय ॥२॥ इमा उ त्वा पुरूवसो गिरो वर्धंतु या मम। पावकवर्णाः शुचयो विपश्चितोऽभि स्तोमैरनूषत ॥३॥ अयं सहस्रमृषिभिः सहस्कृतः समुद्र इव पप्रथे। सत्यः सो अस्य महिमा गृणे शवो यज्ञेषु विप्रराज्ये ॥४॥ इंद्रमिद्देवतातय इंद्रं प्रयत्यध्वरे। इंद्रं समीके वनिनो हवामह इंद्रं धनस्य सातये ॥५॥२५॥ इंद्रो मह्ना रोदसी पप्रथच्छव इंद्रः सूर्यमरोचयत्। इंद्रे ह विश्वा भुवनानि येमिर इंद्रे सुवानास इंदवः ॥६॥ अभि त्वा पूर्वपीतय इंद्र स्तोमेभिरायवः। समीचीनास ऋभवः समस्वरन्रुद्रा गृणंत पूर्व्यं ॥७॥ अस्येदिंद्रो वावृधे वृष्ण्यं शवो मदे सुतस्य विष्णवि। अद्या तमस्य महिमानमायवोऽनु ष्टुवंति पूर्वथा ॥८॥ तत्त्वा यामि सुवीर्यं तद्ब्रह्म पूर्वचित्तये। येना यतिभ्यो भृगवे धने हिते येन प्रस्कण्वमाविथ ॥९॥ येना समुद्रमसृजो महीरपस्तदिंद्र वृष्णि ते शवः। सद्यः सो अस्य महिमा न संनशे यं क्षोणीरनुचक्रदे ॥१०॥२६॥ शग्धी न इंद्र यत्त्वा रयिं यामि सुवीर्यं। शग्धि वाजाय प्रथमं सिषासते शग्धि स्तोमाय पूर्व्य ॥११॥ शग्धी

धीऽवंतं अद्रिऽवः काण्वं मेध्यंऽअतिथिं मेषः भूतः अभि यन् अयः ॥४०॥ शिक्ष विऽभिंदो॰ अस्मै चत्वारि अयुता ददत् अष्ट परः सहस्रा ॥४१॥ उत सु त्ये पयःऽवृधा माकी रणस्य नप्त्या जनित्वनाय ममहे ॥४२॥२४॥

॥३॥ पिब सुतस्य रसिनः मत्स्व नः इंद्र गोऽमतः आपिः नः बोधि सधऽमाद्यः वृधे अस्मान् अवंतु ते धियः ॥१॥ भूयाम ते सुऽमतौ वाजिनः वयं मा नः स्तः अभिऽमातये अस्मान् चित्राभिः अवतात् अभिष्टिऽभिः आ नः सुम्नेषु यमय ॥२॥ इमाः ऊं त्वा पुरुऽवसो॰ गिरः वर्धंतु याः मम पावकऽवर्णाः शुचयः विपःऽचितः अभि स्तोमैः अनूषत ॥३॥ अयं सहस्रं ऋषिऽभिः सहःऽकृतः समुद्रःऽइव पप्रथे सत्यः सः अस्य महिमा गृणे शवः यज्ञेषु विप्रऽराज्ये ॥४॥ इंद्रं इत् देवऽतातये इंद्रं प्रऽयति अध्वरे इंद्रं संऽईके वनिनः हवामहे इंद्रं धनस्य सातये ॥५॥२५॥ इंद्रः मह्ना रोदसी पप्रथत् शवः इंद्रः सूर्यं अरोचयत् इंद्रे ह विश्वा भुवनानि येमिरे इंद्रे सुवानासः इंदवः ॥६॥ अभि त्वा पूर्वऽपीतये इंद्र स्तोमेभिः आयवः संऽईचीनासः ऋभवः सं अस्वरन् रुद्राः गृणंत पूर्व्यं ॥७॥ अस्य इत् इंद्रः ववृधे वृष्ण्यं शवः मदे सुतस्य विष्णवि अद्य तं अस्य महिमानं आयवः अनु स्तुवंति पूर्वऽथा ॥८॥ तत् त्वा यामि सुऽवीर्यं तत् ब्रह्म पूर्वऽचित्तये येन यतिऽभ्यः भृगवे धने हिते येन प्रस्कण्वं आविथ ॥९॥ येन समुद्रं असृजः महीः अपः तत् इंद्र वृष्णि ते शवः सद्यः सः अस्य महिमा न संऽनशे यं क्षोणीः अनुऽचक्रदे ॥१०॥२६॥ शग्धि नः इंद्र यत् त्वा रयिं यामि सुऽवीर्यं शग्धि वाजाय प्रथमं सिसासते शग्धि स्तोमाय पूर्व्य ॥११॥ शग्धि

नो अस्य यज्ञं पौरमाविथ धियं इंद्र सिषासतः। शग्धि यथा रुशमं श्यावकं कृपमिंद्र प्रावः स्वर्णरं ॥१२॥ कन्नव्यो अतसीनां तुरो गृणीत मर्त्यः। नही न्वस्य महिमानमिंद्रियं स्वर्गृणंत आनशुः ॥१३॥ कदु स्तुवंत ऋतयंत देवत ऋषिः को विप्र ओहते। कदा हवं मघवन्निंद्र सुन्वतः कदु स्तुवत आ गमः ॥१४॥ उदु त्ये मधुमत्तमा गिरः स्तोमास ईरते। सत्राजितो धनसा अक्षितोतयो वाजयंतो रथा इव ॥१५॥२७॥ कण्वा इव भृगवः सूर्या इव विश्वमिद्धीतमानशुः। इंद्रं स्तोमेभिर्महयंत आयवः प्रियमेधासो अस्वरन् ॥१६॥ युक्ष्वा हि वृत्रहंतम हरी इंद्र परावतः। अर्वाचीनो मघवन्त्सोमपीतय उग्र ऋष्वेभिरा गहि ॥१७॥ इमे हि ते कारवो वावशुर्धिया विप्रासो मेधसातये। स त्वं नो मघवन्निंद्र गिर्वणो वेनो न शृणुधी हवं ॥१८॥ निरिंद्र बृहतीभ्यो वृत्रं धनुभ्यो अस्फुरः। निरर्बुदस्य मृगयस्य मायिनो निः पर्वतस्य गा आजः ॥१९॥ निरग्नयो रुरुचुर्निरु सूर्यो निः सोम इंद्रियो रसः। निरंतरिक्षादधमो महामहिं कृषे तदिंद्र पौंस्यं ॥२०॥२८॥ यं मे दुरिंद्रो मरुतः पाकस्थामा कौरयाणः। विश्वेषां त्मना शोभिष्ठमुपेव दिवि धावमानं ॥२१॥ रोहितं मे पाकस्थामा सुधुरं कक्ष्यप्रां। अदाद्रायो विबोधनं ॥२२॥ यस्मा अन्ये दश प्रति धुरं वहंति वह्नयः। अस्तं वयो न तुग्र्यं ॥२३॥ आत्मा पितुस्तनूर्वास ओजोदा अभ्यंजनं। तुरीयमिद्रोहितस्य पाकस्थामानं भोजं दातारमब्रवं ॥२४॥२९॥

॥४॥ १–२१ देवातिथिः काण्वः ॥ १–१४ इंद्रः। १५–१८ इंद्रः पूषा वा। १९–२१ कुरुंगस्य दानस्तुतिः ॥ १–२० प्रागाथं। २१ पुरउष्णिक् ॥

॥४॥ यदिंद्र प्रागपागुदङ् न्यग्वा हूयसे नृभिः। सिमा

नः अस्य यत् ह पौरं आविथ धियः इंद्र सिसासतः शग्धि यथा रुशमं श्यावकं कृपं इंद्र प्र आवः स्वःऽनरं ॥१२॥ कत् नव्यः अतसीनां तुरः गृणीत मर्त्यः नहि नु अस्य महिमानं इंद्रियं स्वः गृणंतः आनशुः ॥१३॥ कत् ऊं इति स्तुवंतः ऋतऽयंत देवता ऋषिः कः विप्रः ओहते कदा हवं मघऽवन् इंद्र सुन्वतः कत् ऊं इति स्तुवतः आ गमः ॥१४॥ उत् ऊं इति त्ये मधुमत्ऽतमाः गिरः स्तोमासः ईरते सत्राऽजितः धनऽसाः अक्षितऽऊतयः वाजऽयंतः रथाःऽइव ॥१५॥२७॥ कण्वाःऽइव भृगवः सूर्याःऽइव विश्वं इत् धीतं आनशुः इंद्रं स्तोमेभिः महयंतः आयवः प्रियऽमेधासः अस्वरन् ॥१६॥ युक्ष्व हि वृत्रहन्ऽतम हरी इति इंद्र पराऽवतः अर्वाचीनः मघऽवन् सोमऽपीतये उग्रः ऋष्वेभिः आ गहि ॥१७॥ इमे हि ते कारवः वावशुः धिया विप्रासः मेधऽसातये सः त्वं नः मघऽवन् इंद्र गिर्वणः वेनः न शृणुधि हवं ॥१८॥ निः इंद्र बृहतीभ्यः वृत्रं धनुऽभ्यः अस्फुरः निः अर्बुदस्य मृगयस्य मायिनः निः पर्वतस्य गाः आजः ॥१९॥ निः अग्नयः रुरुचुः निः ऊं इति सूर्यः निः सोमः इंद्रियः रसः निः अंतरिक्षात् अधमः महां अहिं कृषे तत् इंद्र पौंस्यं ॥२०॥२८॥ यं मे दुः इंद्रः मरुतः पाकऽस्थामा कौरयाणः विश्वेषां त्मना शोभिष्ठं उपऽइव दिवि धावमानं ॥२१॥ रोहितं मे पाकऽस्थामा सुऽधुरं कक्ष्यऽप्रां अदात् रायः विऽबोधनं ॥२२॥ यस्मै अन्ये दश प्रति धुरं वहंति वह्नयः अस्तं वयः न तुग्र्यं ॥२३॥ आत्मा पितुः तनूः वासः ओजःऽदाः अभिऽअंजनं तुरीयं इत् रोहितस्य पाकऽस्थामानं भोजं दातारं अब्रवं ॥२४॥२९॥

॥४॥ यत् इंद्र प्राक् अपाक् उदक् न्यक् वा हूयसे नृऽभिः सिम

पुरू नृषूतो अस्यानवेऽसि प्रशर्ध तुर्वशे ॥१॥ यद्वा रुमे रुशमे श्यावके कृप इंद्र मादयसे सचा। कण्वासस्त्वा ब्रह्मभिः स्तोमवाहस इंद्रा यच्छंत्या गहि ॥२॥ यथा गौरो अपा कृतं तृष्यन्नेत्यवेरिणं। आपित्वे नः प्रपित्वे तूयमा गहि कण्वेषु सु सचा पिब ॥३॥ मंदंतु त्वा मघवन्निंद्रेंदवो राधोदेयाय सुन्वते। आमुष्या सोममपिबश्चमू सुतं ज्येष्ठं तद्दधिषे सहः ॥४॥ प्र चक्रे सहसा सहो बभंज मन्युमोजसा। विश्वे त इंद्र पृतनायवो यहो नि वृक्षा इव येमिरे ॥५॥३०॥ सहस्रेणेव सचते यवीयुधा यस्त आनळुपस्तुतिं। पुत्रं प्रावर्गं कृणुते सुवीर्ये दाश्नोति नमउक्तिभिः ॥६॥ मा भेम मा श्रमिष्मोग्रस्य सख्ये तव। महत्ते वृष्णो अभिचक्ष्यं कृतं पश्येम तुर्वशं यदुं ॥७॥ सव्यामनु स्फिग्यं वावसे वृषा न दानो अस्य रोषति। मध्वा संपृक्ताः सारघेण धेनवस्तूयमेहि द्रवा पिब ॥८॥ अश्वी रथी सुरूप इद्गोमाँ इदिंद्र ते सखा। श्वात्रभाजा वयसा सचते सदा चंद्रो याति सभामुप ॥९॥ ऋश्यो न तृष्यन्नवपानमा गहि पिबा सोमं वशाँ अनु। निमेघमानो मघवन्दिवेदिव ओजिष्ठं दधिषे सहः ॥१०॥३१॥ अध्वर्यो द्रावया त्वं सोममिंद्रः पिपासति। उप नूनं युयुजे वृषणा हरी आ च जगाम वृत्रहा ॥११॥ स्वयं चित्स मन्यते दाशुरिर्जनो यत्रा सोमस्य तृंपसि। इदं ते अन्नं युज्यं समुक्षितं तस्येहि प्र द्रवा पिब ॥१२॥ रथेष्ठायाध्वर्यवः सोममिंद्राय सोतन। अधि ब्रध्नस्याद्रयो वि चक्षते सुन्वंतो दाश्वध्वरं ॥१३॥ उप ब्रध्नं वावाता वृषणा हरी इंद्रमपसु वक्षतः। अर्वांचं त्वा सप्तयोऽध्वरश्रियो वहंतु सवनेदुप ॥१४॥ प्र पूषणं वृणीमहे युज्याय पुरूवसुं। स शक्र शिक्ष

पुरु नृऽसूतः असि आनवे असि प्रऽशर्धः तुर्वशे ॥१॥ यत् वा रुमे रुशमे श्यावके कृपे इंद्र मादयसे सचा कण्वासः त्वा ब्रह्मऽभिः स्तोमऽवाहसः इंद्र आ यच्छंति आ गहि ॥२॥ यथा गौरः अपा कृतं तृष्यन् एति अव इरिणं आऽपित्वे नः प्रऽपित्वे तूयं आ गहि कण्वेषु सु सचा पिव ॥३॥ मंदंतु त्वा मघऽवन् इंद्र इंदवः राधःऽदेयाय सुन्वते आऽमुष्य सोमं अपिवः चमू सुतं ज्येष्ठं तत् दधिषे सहः ॥४॥ प्र चक्रे सहसा सहः वभंज मन्युं ओजसा विश्वे ते इंद्र पृतनाऽयवः यह्वो नि वृक्षाःऽइव येमिरे ॥५॥३०॥ सहस्रेणऽइव सचते यविऽयुधा यः ते आनट् उपऽस्तुतिं पुत्रं प्रावर्गं कृणुते सुऽवीर्ये दाश्नोति नमउक्तिऽभिः ॥६॥ मा भेम मा श्रमिष्म उग्रस्य सख्ये तव महत् ते वृष्णः अभिऽचक्ष्यं कृतं पश्येम तुर्वशं यदुं ॥७॥ सव्यां अनु स्फिग्यं वक्से वृषा न दानः अस्य रोषति मध्वा संऽपृक्ताः सारघेण धेनवः तूयं आ इहि द्रव पिव ॥८॥ अश्वी रथी सुऽरूपः इत् गोऽमान् इत् इंद्र ते सखा श्वात्रऽभाजा वयसा सचते सदा चंद्रः याति सभां उप ॥९॥ ऋश्यः न तृष्यन् अवऽपानं आ गहि पिव सोमं वशान् अनु निऽमेघमानः मघऽवन् दिवेऽदिवे ओजिष्ठं दधिषे सहः ॥१०॥३१॥ अध्वर्यो द्रवय त्वं सोमं इंद्रः पिपासति उप नूनं युयुजे वृषणा हरी आ च जगाम वृत्रऽहा ॥११॥ स्वयं चित् सः मन्यते दाशुरिः जनः यत्र सोमस्य तृंपसि इदं ते अन्नं युज्यं संऽउक्षितं तस्य आ इहि प्र द्रव पिव ॥१२॥ रथेऽस्थाय अध्वर्यवः सोमं इंद्राय सोतन अधि ब्रध्नस्य अद्रयः वि चक्षते सुन्वंतः दाशुऽअध्वरं ॥१३॥ उप ब्रध्नं वावाता वृषणा हरी इंद्रं अपऽसु वक्षतः अर्वाचं त्वा सप्तयः अध्वरऽश्रियः वहंतु सवना इत् उप ॥१४॥ प्र पूषणं वृणीमहे युज्याय पुरुऽवसुं सः शक्र शिक्ष

पुरुहूत नो धिया तुजे राये विमोचन॥१५॥३२॥ सं नः शिशीहि भुरिजोरिव क्षुरं रास्व रायो विमोचन। त्वे तन्नः सुवेदमुस्रियं वसु यं त्वं हिनोषि मर्त्यम्॥१६॥ वेमि त्वा पूषन्नृञ्जसे वेमि स्तोतव आघृणे। न तस्य वेम्यरणं हि तद्वसो स्तुषे पज्राय साम्ने॥१७॥ परा गावो यवसं कच्चिदाघृणे नित्यं रेक्णो अमर्त्य। अस्माकं पूषन्नविता शिवो भव मंहिष्ठो वाजसातये॥१८॥ स्थूरं राधः शताश्वं कुरुंगस्य दिविष्टिषु। राज्ञस्त्वेषस्य सुभगस्य रातिषु तुर्वशेष्वमन्महि॥१९॥ धीभिः सातानि काण्वस्य वाजिनः प्रियमेधैरभिद्युभिः। षष्टिं सहस्रानु निर्मजामजे निर्यूथानि गवामृषिः॥२०॥ वृक्षाश्चिन्मे अभिपित्वे अरारणुः। गां भजंत मेहनाश्वं भजंत मेहना॥२१॥३३॥७॥

॥५॥ १–३९ ब्रह्मातिथिः काण्वः॥ १–३७¹ अश्विनौ। ३७²–३९ चैद्यस्य कशोर्दानस्तुतिः॥
१–३६ गायत्री। ३७.३८ बृहती। ३९ अनुष्टुप्॥

॥५॥ दूरादिहेव यत्सत्यरुणप्सुरशिश्वितत्। वि भानुं विश्वधातनत्॥१॥ नृवद्दस्रा मनोयुजा रथेन पृथुपाजसा। सचेथे अश्विनोषसम्॥२॥ युवाभ्यां वाजिनीवसू प्रति स्तोमा अदृक्षत। वाचं दूतो यथोहिषे॥३॥ पुरुप्रिया ण ऊतये पुरुमंद्रा पुरूवसू। स्तुषे कण्वासो अश्विना॥४॥ मंहिष्ठा वाजसातमेषयंता शुभस्पती। गंतारा दाशुषो गृहम्॥५॥१॥ ता सुदेवाय दाशुषे सुमेधामवितारिणीम्। घृतैर्गव्यूतिमुक्षतम्॥६॥ आ नः स्तोममुप द्रवत्तूयं श्येनेभिराशुभिः। यातमश्वेभिरश्विना॥७॥ येभिस्तिस्रः परावतो दिवो विश्वानि रोचना। त्रीरक्तून्परिदीयथः॥८॥ उत नो गोमतीरिष उत सातीरहर्विदा। वि पथः सातये सितम्॥९॥

पुरुऽहूत नः धिया तुजे राये विऽमोचन ॥१५॥३२॥ सं नः शिशीहि भुरिजोःऽइव क्षुरं रास्व रायः विऽमोचन त्वे' तत् नः सुऽवेदं उस्रियं वसु यं त्वं हिनोषि मर्त्यं ॥१६॥ वेमि त्वा पूषन् ऋंजसे वेमि स्तोतवे आघृणे न तस्य वेमि अरणं हि तत् वसो' स्तुषे पज्राय साम्ने ॥१७॥ परा गावः यवसं कत् चित् आघृणे नित्यं रेक्णः अमर्त्य अस्माकं पूषन् अविता शिवः भव मंहिष्ठः वाजऽसातये ॥१८॥ स्थूरं राधः शतऽअश्वं कुरुंगस्य दिविऽइष्टिषु राज्ञः त्वेषस्य सुऽभगस्य रातिषु तुर्वशेषु अमन्महि ॥१९॥ धीभिः सातानि काण्वस्य वाजिनः प्रियऽमेधैः अभिद्युऽभिः षष्टिं सहस्रा अनु निःऽमजां अजे निः यूथानि गवां ऋषिः ॥२०॥ वृक्षाः चित् मे अभिऽपित्वे अररणुः गां भजंत मेहना अश्वं भजंत मेहना ॥२१॥३३॥७॥

॥५॥ दूरात् इहऽइव यत् सती अरुणऽप्सुः अशिश्वितत् वि भानुं विश्वधा अतनत् ॥१॥ नृऽवत् दस्रा मनःऽयुजा रथेन पृथुऽपाजसा सचेथे' अश्विना उषसं ॥२॥ युवाभ्यां वाजिनीऽवसू॰ प्रति स्तोमाः अदृक्षत वाचं दूतः यथा ओहिषे ॥३॥ पुरुऽप्रिया नः ऊतये पुरुऽमंद्रा पुरुऽवसू॰ स्तुषे कण्वासः अश्विना ॥४॥ मंहिष्ठा वाजऽसातमा इषयंता शुभः पती' गंतारा दाशुषः गृहं ॥५॥१॥ ता सुऽदेवाय दाशुषे सुऽमेधां अविऽतारिणीं घृतैः गव्यूतिं उक्षतं ॥६॥ आ नः स्तोमं उप द्रवत् तूयं श्येनेभिः आशुऽभिः यातं अश्वेभिः अश्विना ॥७॥ येभिः तिस्रः पराऽवतः दिवः विश्वानि रोचना त्रीन् अक्तून् परिऽदीयथः ॥८॥ उत नः गोऽमतीः इषः उत सातीः अहःऽविदा वि पथः सातये सितं ॥९॥

आ नो गोमंतमश्विना सुवीरं सुरथं रयिं। वोळ्हमश्वावतीरिषः ॥१०॥२॥ वावृधाना शुभस्पती दस्रा हिरण्यवर्तनी। पिबतं सोम्यं मधु ॥११॥ अस्मभ्यं वाजिनीवसू मघवद्भ्यश्च सप्रथः। छर्दिर्यंतमदाभ्यं ॥१२॥ नि षु ब्रह्म जनानां याविष्टं तूयमा गतं। मो ष्वन्याँ उपारतं ॥१३॥ अस्य पिबतमश्विना युवं मदस्य चारुणः। मध्वो रातस्य धिष्ण्या ॥१४॥ अस्मे आ वहतं रयिं शतवंतं सहस्रिणं। पुरुक्षुं विश्वधायसं ॥१५॥३॥ पुरुत्रा चिद्धि वां नरा विह्वयंते मनीषिणः। वाघद्भिरश्विना गतं ॥१६॥ जनासो वृक्तबर्हिषो हविष्मंतो अरंकृतः। युवां हवंते अश्विना ॥१७॥ अस्माकमद्य वामयं स्तोमो वाहिष्ठो अंतमः। युवाभ्यां भूत्वश्विना ॥१८॥ यो ह वां मधुनो दृतिराहितो रथचर्षणे। ततः पिबतमश्विना ॥१९॥ तेन नो वाजिनीवसू पश्वे तोकाय शं गवे। वहतं पीवरीरिषः ॥२०॥४॥ उत नो दिव्या इष उत सिंधूँरहर्विदा। अप द्वारेव वर्षथः ॥२१॥ कदा वां तौग्र्यो विधत्समुद्रे जहितो नरा। यद्वां रथो विभिष्पतात् ॥२२॥ युवं कण्वाय नासत्यापिरिप्ताय हर्म्ये। शश्वदूतीर्दशस्यथः ॥२३॥ ताभिरा यातमूतिभिर्नव्यसीभिः सुशस्तिभिः। यद्वां वृषण्वसू हुवे ॥२४॥ यथा चित्कण्वमावतं प्रियमेधमुपस्तुतं। अत्रिं शिंजारमश्विना ॥२५॥५॥ यथोत कृत्व्ये धनेऽंशुं गोष्वगस्त्यं। यथा वाजेषु सोभरिं ॥२६॥ एतावद्वां वृषण्वसू अतो वा भूयो अश्विना। गृणंतः सुम्नमीमहे ॥२७॥ रथं हिरण्यवंधुरं हिरण्याभीशुमश्विना। आ हि स्थाथो दिविस्पृशं ॥२८॥ हिरण्ययी वां रभिरीषा अक्षो हिरण्ययः। उभा चक्रा हिरण्यया ॥२९॥ तेन नो वाजिनी-

आ नः गोऽमंतं अश्विना सुऽवीरं सुऽरथं रयिं वोळ्हं अश्वंऽवतीः
इषः ॥१०॥२॥ ववृधाना शुभः पती इति दस्रा हिरण्यऽवर्तनी इति पि-
बतं सोम्यं मधु ॥११॥ अस्मभ्यं वाजिनीऽवसू इति मघवंतऽभ्यः च
सऽप्रथः छर्दिः यंतं अदाभ्यं ॥१२॥ नि सु ब्रह्म जनानां या अविष्टं
तूयं आ गतं मो इति सु अन्यान् उप अरतं ॥१३॥ अस्य पिबतं अ-
श्विना युवं मदस्य चारुणः मध्वः रातस्य धिष्ण्या ॥१४॥ अस्मे इति
आ वहतं रयिं शतऽवंतं सहस्रिणं पुरुऽक्षुं विश्वऽधायसं ॥१५॥३॥
पुरुऽत्रा चित् हि वां नरा विऽह्वयंते मनीषिणः वाघत्ऽभिः अ-
श्विना आ गतं ॥१६॥ जनासः वृक्तऽबर्हिषः हविष्मंतः अरंऽकृतः
युवां हवंते अश्विना ॥१७॥ अस्माकं अद्य वां अयं स्तोमः वा-
हिष्ठः अंतमः युवाभ्यां भूतु अश्विना ॥१८॥ यः ह वां मधुनः दृतिः
आऽहितः रथऽचर्षणे ततः पिबतं अश्विना ॥१९॥ तेन नः वा-
जिनीऽवसू इति पश्वे तोकाय शं गवे वहतं पीवरीः इषः ॥२०॥४॥
उत नः दिव्याः इषः उत सिंधून् अहःऽविदा अप द्वाराऽइव व-
र्षथः ॥२१॥ कदा वां तौग्र्यः विधत् समुद्रे जहितः नरा यत् वां
रथः विऽभिः पतात् ॥२२॥ युवं कण्वाय नासत्या अपिऽरिप्ताय
हर्म्ये शश्वत् ऊतीः दशस्यथः ॥२३॥ ताभिः आ यातं ऊतिऽभिः
नव्यसीभिः सुशस्तिऽभिः यत् वां वृषण्ऽवसू इति हुवे ॥२४॥ यथा
चित् कण्वं आवतं प्रियऽमेधं उपऽस्तुतं अत्रिं शिंजारं अश्विना
॥२५॥५॥ यथा उत कृत्व्ये धने अंशुं गोषु अगस्त्यं यथा वाजेषु
सोभरिं ॥२६॥ एतावत् वां वृषण्ऽवसू इति अतः वा भूयः अश्विना
गृणंतः सुम्नं ईमहे ॥२७॥ रथं हिरण्यऽवंधुरं हिरण्यऽअभीशुं अ-
श्विना आ हि स्थाथः दिविऽस्पृशं ॥२८॥ हिरण्ययी वां रभिः ईषा
अक्षः हिरण्ययः उभा चक्रा हिरण्यया ॥२९॥ तेन नः वाजिनी-

वसू परावतंश्चिदा गतं। उपेमां सुष्टुतिं मम ॥३०॥६॥ आ वंहेथे पराकात्पूर्वीरश्नंतावश्विना। इषो दासीरमर्त्या ॥३१॥ आ नो द्युम्नैरा श्रवोभिरा राया यातमश्विना। पुरुश्चंद्रा नासत्या ॥३२॥ एह वां प्रुषितप्सवो वयो वहंतु पर्णिनः। अच्छा स्वध्वरं जनं ॥३३॥ रथं वामनुगायसं य इषा वर्तते सह। न चक्रमभि बाधते ॥३४॥ हिरण्ययेन रथेन द्रवत्पाणिभिरश्वैः। धीजवना नासत्या ॥३५॥७॥ युवं मृगं जागृवांसं स्वदथो वा वृषण्वसू। ता नः पृंक्तमिषा रयिं॥३६॥ ता मे अश्विना सनीनां विद्यातं नवानां। यथा चिच्चैद्यः कशुः शतमुष्ट्रानां ददत्सहस्रा दश गोनां ॥३७॥ यो मे हिरण्यसंदृशो दश राज्ञो अमंहत। अधस्पदा इच्चैद्यस्य कृष्टयश्चर्मम्ना अभितो जनाः॥३८॥ माकिरेना पथा गाद्येनेमे यंति चेदयः। अन्यो नेत्सूरिरोहते भूरिदावत्तरो जनः ॥३९॥८॥१॥

॥६॥ १–४८ वत्सः काण्वः ॥ १–४५ इंद्रः। ४६–४८ तिरिंदिरस्य पारशव्यस्य दानस्तुतिः ॥ गायत्री ॥

॥६॥ महाँ इंद्रो य ओजसा पर्जन्यो वृष्टिमाँ इव। स्तोमैर्वत्सस्य वावृधे ॥१॥ प्रजामृतस्य पिप्रतः प्र यद्भरंत वह्नयः। विप्रा ऋतस्य वाहसा ॥२॥ कण्वा इंद्रं यदक्रत स्तोमैर्यज्ञस्य साधनं। जामि ब्रुवत आयुधं ॥३॥ समस्य मन्यवे विशो विश्वा नमंत कृष्टयः। समुद्रायेव सिंधवः ॥४॥ ओजस्तदस्य तित्विष उभे यत्समवर्तयत्। इंद्रश्चर्मेव रोदसी ॥५॥९॥ वि चिद्वृत्रस्य दोधतो वज्रेण शतपर्वणा। शिरो बिभेद वृष्णिना ॥६॥ इमा अभि प्र णोनुमो विपामग्रेषु धीतयः। अग्नेः शोचिर्न दिद्युतः ॥७॥ गुहा सतीरुप त्मना प्र यच्छोचंत धीतयः। कण्वा ऋतस्य धारया॥८॥ प्र तमिंद्र नशीमहि रयिं गोमंतमश्विनं। प्र ब्रह्म पूर्व-

ऽवसू पराऽवतः चित् आ गतं उप इमां सुऽस्तुतिं मम ॥३०॥६॥
आ वहेथे पराकात् पूर्वीः अश्नंतौ अश्विना इषः दासीः अमर्त्या
॥३१॥ आ नः द्युम्नैः आ श्रवःऽभिः आ राया यातं अश्विना पुरु-
ऽचंद्रा नासत्या ॥३२॥ आ इह वां प्रुषितऽप्सवः वयः वहंतु प-
र्णिनः अच्छ सुऽअध्वरं जनं ॥३३॥ रथं वां अनुऽगायसं यः इषा
वर्तते सह न चक्रं अभि बाधते ॥३४॥ हिरण्ययेन रथेन द्रवत्पा-
णिऽभिः अश्वैः धीऽजवना नासत्या ॥३५॥७॥ युवं मृगं जागृ-
ऽवांसं स्वदथः वा वृषण्ऽवसू॰ ता नः पृंक्तं इषा रयिं ॥३६॥
ता मे अश्विना सनीनां विद्यातं नवानां यथा चित् चैद्यः कशुः
शतं उष्ट्रानां ददत् सहस्रा दश गोनां ॥३७॥ यः मे हिरण्यऽसंदृशः
दश राज्ञः अमंहत अधःऽपदाः इत् चैद्यस्य कृष्टयः चर्मऽम्नाः अ-
भितः जनाः ॥३८॥ माकिः एना पथा गात् येन इमे यंति चेदयः
अन्यः न इत् सूरिः ओहते भूरिदावत्ऽतरः जनः ॥३९॥८॥१॥

॥६॥ महान् इंद्रः यः ओजसा पर्जन्यः वृष्टिमान्ऽइव स्तोमैः
वत्सस्य ववृधे ॥१॥ प्रऽजां ऋतस्य पिप्रतः प्र यत् भरंत वह्नयः
विप्राः ऋतस्य वाहसा ॥२॥ कण्वाः इंद्रं यत् अक्रत स्तोमैः यज्ञस्य
साधनं जामि ब्रुवते आयुधं ॥३॥ सं अस्य मन्यवे विशः विश्वाः न-
मंत कृष्टयः समुद्रायऽइव सिंधवः ॥४॥ ओजः तत् अस्य तित्विषे
उभे यत् संऽअवर्तयत् इंद्रः चर्मऽइव रोदसी ॥५॥९॥ वि चित् वृ-
त्रस्य दोधतः वज्रेण शतऽपर्वणा शिरः बिभेद वृष्णिना ॥६॥ इ-
माः अभि प्र नोनुमः विपां अग्रेषु धीतयः अग्नेः शोचिः न दिद्युतः
॥७॥ गुहा सतीः उप त्मना प्र यत् शोचंत धीतयः कण्वाः ऋतस्य
धारया ॥८॥ प्र तं इंद्र नशीमहि रयिं गोऽमंतं अश्विनं प्र ब्रह्म पूर्व-

चिंत्तये ॥९॥ अहमिद्धि पितुष्परि मेधामृतस्य जग्रभं । अहं सूर्यं इवाजनि ॥१०॥१०॥ अहं प्रत्नेन मन्मना गिरः शुंभामि कण्ववत् । येनेंद्रः शुष्ममिद्दधे ॥११॥ ये त्वामिंद्र न तुंष्टुवुर्ऋषयो ये चं तुष्टुवुः । ममेद्वर्धस्व सुष्टुतः ॥१२॥ यदस्य मन्युरध्वनीद्वि वृत्रं पर्वशो रुजन् । अपः समुद्रमैरयत् ॥१३॥ नि शुष्णं इंद्र धर्णसिं वज्रं जघंथ दस्यवि । वृषा ह्युग्र शृण्विषे ॥१४॥ न द्याव इंद्रमोजसा नांतरिक्षाणि वज्रिणं । न विव्यचंत भूमयः ॥१५॥११॥ यस्त इंद्र महीरपः स्तभूयमान आशयत् । नि तं पद्यासु शिश्नथः ॥१६॥ य इमे रोदसी मही समीची समजग्रभीत् । तमोभिरिंद्र तं गुहः ॥१७॥ य इंद्र यतयस्त्वा भृगवो ये च तुष्टुवुः । ममेदुग्र श्रुधी हवं ॥१८॥ इमास्त इंद्र पृश्नयो घृतं दुहत आशिरं । एनामृतस्य पिप्युषीः ॥१९॥ या इंद्र प्रस्वस्त्वासा गर्भमचक्रिरन् । परि धर्मेव सूर्यं ॥२०॥१२॥ त्वामिच्छवसस्पते कण्वा उक्थेन वावृधुः । त्वां सुतास इंदवः ॥२१॥ तवेदिंद्र प्रणीतिषूत प्रशस्तिरद्रिवः । यज्ञो वितंतसाय्यः ॥२२॥ आ नं इंद्र महीमिषं पुरं न दर्षि गोमतीं । उत प्रजां सुवीर्यं ॥२३॥ उत त्यदाश्वश्व्यं यदिंद्र नाहुषीष्वा । अग्रें विक्षु प्रदीदयत् ॥२४॥ अभि व्रजं न तंत्निषे सूर उपाकचक्षसं । यदिंद्र मृळयासि नः ॥२५॥१३॥ यदंग तविषीयस इंद्र प्रराजसि क्षितीः । महाँ अपार ओजसा ॥२६॥ तं त्वा हविष्मतीर्विश उप ब्रुवत ऊतये । उरुज्रयसमिंदुभिः ॥२७॥ उपह्वरे गिरीणां संगथे च नदीनां । धिया विप्रो अजायत ॥२८॥ अतः समुद्रमुद्वतश्चिकित्वाँ अव पश्यति । यतो विपान एजति ॥२९॥ आदित्प्रत्नस्य रेतसो ज्योतिष्पश्यंति वासरं । परो

ऽचित्तये॥९॥ अहं इत् हि पितुः परि मेधां ऋतस्य जग्रभ अहं सूर्यःऽइव अजनि॥१०॥१०॥ अहं प्रत्नेन मन्मना गिरः शुंभामि कण्वऽवत् येन इंद्रः शुष्मं इत् दधे॥११॥ ये त्वां इंद्र न तुस्तुवुः ऋषयः ये च तुस्तुवुः मम इत् वर्धस्व सुऽस्तुतः॥१२॥ यत् अस्य मन्युः अध्वनीत् वि वृत्रं पर्वऽशः रुजन् अपः समुद्रं ऐरयत्॥१३॥ नि शुष्णे इंद्र धर्णसिं वज्रं जघंथ दस्यवि वृषा हि उग्र शृण्विषे॥१४॥ न द्यावः इंद्रं ओजसा न अंतरिक्षाणि वज्रिणं न विव्यचंत भूमयः॥१५॥११॥ यः ते इंद्र महीः अपः स्तभुऽयमानः आ अशयत् नि तं पद्यासु शिश्नथः॥१६॥ यः इमे रोदसी मही संऽईची॰ संऽअजग्रभीत् तमसःऽभिः इंद्र तं गुहः॥१७॥ ये इंद्र यतयः त्वा भृगवः ये च तुस्तुवुः मम इत् उग्र श्रुधि हवं॥१८॥ इमाः ते इंद्र पृश्नयः घृतं दुहते आऽशिरं एनां ऋतस्य पिप्युषीः॥१९॥ याः इंद्र प्रऽस्वः त्वा आसा गर्भं अचक्रिरन् परि धर्मऽइव सूर्यं॥२०॥१२॥ त्वां इत् शवसः पते कण्वाः उक्थेन वावृधुः त्वां सुतासः इंदवः॥२१॥ तव इत् इंद्र प्रऽनीतिषु उत प्रऽशस्तिः अद्रिऽवः यज्ञः वितंतसाय्यः॥२२॥ आ नः इंद्र महीं इषं पुरं न दर्षि गोऽमतीं उत प्रऽजां सुऽवीर्यं॥२३॥ उत त्यत् आशुऽअश्व्यं यत् इंद्र नाहुषीषु आ अग्रे विक्षु प्रऽदीदयत्॥२४॥ अभि व्रजं न तत्निषे सूरः उपाकऽचक्षसं यत् इंद्र मृळयासि नः॥२५॥१३॥ यत् अंग तविषीऽयसे इंद्र प्रऽराजसि क्षितीः महान् अपारः ओजसा॥२६॥ तं त्वा हविष्मंतीः विशः उप ब्रुवते ऊतये उरुऽज्रयसं इंदुऽभिः॥२७॥ उपऽह्वरे गिरीणां संऽगथे च नदीनां धिया विप्रः अजायत॥२८॥ अतः समुद्रं उत्ऽवतः चिकित्वान् अव पश्यति यतः विपानः एजति॥२९॥ आत् इत् प्रत्नस्य रेतसः ज्योतिः पश्यंति वासरं परः

यदिध्यते दिवा ॥३०॥१४॥ कण्वास इंद्र ते मतिं विश्वे वर्धति पौस्यं। उतो शविष्ठ वृष्ण्यं ॥३१॥ इमां म इंद्र सुष्टुतिं जुषस्व प्र सु मामव। उत प्र वर्धया मतिं ॥३२॥ उत ब्रह्मण्या वयं तुभ्यं प्रवृद्ध वज्रिवः। विप्रा अतक्ष्म जीवसे ॥३३॥ अभि कण्वा अनूषतापो न प्रवता यतीः। इंद्रं वनन्वती मतिः ॥३४॥ इंद्रमुक्थानि वावृधुः समुद्रमिव सिंधवः। अनुत्तमन्युमजरं ॥३५॥१५॥ आ नो याहि परावतो हरिभ्यां हर्यताभ्यां। इममिंद्र सुतं पिब ॥३६॥ त्वामिद्वृत्रहंतम जनासो वृक्तबर्हिषः। हवंते वाजसातये ॥३७॥ अनु त्वा रोदसी उभे चक्रं न वर्त्येतशं। अनु सुवानास इंदवः ॥३८॥ मंदस्वा सु स्वर्णर उतेंद्र शर्यणावति। मत्स्वा विवस्वतो मती ॥३९॥ वावृधान उप द्यवि वृषा वज्र्यरोरवीत्। वृत्रहा सोमपातमः ॥४०॥१६॥ ऋषिर्हि पूर्वजा अस्येक ईशान ओजसा। इंद्र चोष्कूयसे वसु ॥४१॥ अस्माकं त्वा सुताँ उप वीतपृष्ठा अभि प्रयः। शतं वहंतु हरयः ॥४२॥ इमां सु पूर्व्यां धियं मधोर्घृतस्य पिप्युषीं। कण्वा उक्थेन वावृधुः॥४३॥ इंद्रमिद्विमहीनां मेधे वृणीत मर्त्यः। इंद्रं सनिष्युरूतये ॥४४॥ अर्वाचं त्वा पुरुष्टुत प्रियमेधस्तुता हरी। सोमपेयाय वक्षतः ॥४५॥ शतमहं तिरिंदिरे सहस्रं पर्शावा ददे। राधांसि याद्वानां ॥४६॥ त्रीणि शतान्यर्वतां सहस्रा दश गोनां। ददुष्पज्राय साम्ने ॥४७॥ उदानट्ककुहो दिवमुष्ट्रांश्चतुर्युजो ददत्। श्रवसा याद्वं जनं ॥४८॥१७॥

॥ ७ ॥ १–३६ पुनर्वत्सः काण्वः ॥ मरुतः ॥ गायत्री ॥

॥७॥ प्र यद्वस्त्रिष्टुभमिषं मरुतो विप्रो अक्षरत्। वि पर्वतेषु राजथ ॥१॥ यदंग तविषीयवो यामं शुभ्रा अचिध्वं। नि पर्वं-

यत् इध्यते दिवा ॥३०॥१४॥ कण्वासः इंद्र ते मतिं विश्वे वर्धंति पौंस्यं उतो शविष्ठ वृष्ण्यं ॥३१॥ इमां मे इंद्र सुऽस्तुतिं जुषस्व प्र सु मां अव उत प्र वर्धय मतिं ॥३२॥ उत ब्रह्मण्या वयं तुभ्यं प्रऽवृद्ध वज्रिऽवः विप्राः अतक्ष्म जीवसे ॥३३॥ अभि कण्वाः अनूषत आपः न प्रऽवता यतीः इंद्रं वनन्ऽवती मतिः ॥३४॥ इंद्रं उक्थानि ववृधुः समुद्रंऽइव सिंधवः अनुत्तऽमन्युं अजरं ॥३५॥१५॥ आ नः याहि पराऽवतः हरिऽभ्यां हर्यताभ्यां इमं इंद्र सुतं पिब ॥३६॥ त्वां इत् वृत्रहन्ऽतम जनासः वृक्तऽबर्हिषः हवंते वाजऽसातये ॥३७॥ अनु त्वा रोदसी उभे चक्रं न वर्ति एतशं अनु सुवानासः इंदवः ॥३८॥ मंदस्व सु स्वःऽनरे उत इंद्र शर्यणाऽवति मत्स्व विवस्वतः मती ॥३९॥ ववृधानः उप द्यवि वृषा वज्री अरोरवीत् वृत्रऽहा सोमऽपातमः ॥४०॥१६॥ ऋषिः हि पूर्वऽजाः असि एकः ईशानः ओजसा इंद्र चोष्कूयसे वसु ॥४१॥ अस्माकं त्वा सुतान् उप वीतऽपृष्ठाः अभि प्रयः शतं वहंतु हरयः ॥४२॥ इमां सु पूर्व्यां धियं मधोः घृतस्य पिप्युषीं कण्वाः उक्थेन ववृधुः ॥४३॥ इंद्रं इत् विऽमहीनां मेधे वृणीत मर्त्यः इंद्रं सनिष्युः ऊतये ॥४४॥ अर्वाचं त्वा पुरुऽस्तुत प्रियमेधऽस्तुता हरी सोमऽपेयाय वक्षतः ॥४५॥ शतं अहं तिरिंदिरे सहस्रं पर्शौ आ ददे राधांसि याद्वानां ॥४६॥ त्रीणि शतानि अर्वतां सहस्रा दश गोनां ददुः पज्राय साम्ने ॥४७॥ उत् आनट् ककुहः दिवं उष्ट्रान् चतुःऽयुजः ददत् श्रवसा याद्वं जनं ॥४८॥१७॥

॥७॥ प्र यत् वः त्रिऽस्तुभं इषं मरुतः विप्रः अक्षरत् वि पर्वतेषु राजथ ॥१॥ यत् अंग तविषीऽयवः यामं शुभ्राः अचिध्वं नि पर्व-

ता अहासत ॥ २ ॥ उदीरयंत वायुभिर्वाश्रासः पृश्निमातरः । धुक्षंत पिप्युषीमिषं ॥ ३ ॥ वपंति मरुतो मिहं प्र वेपयंति पर्वतान् । यद्यामं यांति वायुभिः ॥ ४ ॥ नि यद्यामाय वो गिरिर्नि सिंधवो विधर्मणे । महे शुष्माय येमिरे ॥ ५ ॥ १८ ॥ युष्माँ उ नक्तमूतये युष्मान्दिवा हवामहे । युष्मान्प्रयत्यध्वरे ॥ ६ ॥ उदु त्ये अरुणप्सवश्चित्रा यामेभिरीरते । वाश्रा अधि ष्णुना दिवः ॥ ७ ॥ सृजंति रश्मिमोजसा पंथां सूर्याय यातवे । ते भानुभिर्वि तस्थिरे ॥ ८ ॥ इमां मे मरुतो गिरमिमं स्तोममृभुक्षणः । इमं मे वनता हवं ॥ ९ ॥ त्रीणि सरांसि पृश्नयो दुदुह्रे वज्रिणे मधु । उत्सं कवंधमुद्रिणं ॥ १० ॥ १९ ॥ मरुतो यद्ध वो दिवः सुम्नायंतो हवामहे । आ तू न उप गंतन ॥ ११ ॥ यूयं हि ष्ठा सुदानवो रुद्रा ऋभुक्षणो दमे । उत प्रचेतसो मदे ॥ १२ ॥ आ नो रयिं मदच्युतं पुरुक्षुं विश्वधायसं । इयर्ता मरुतो दिवः ॥ १३ ॥ अधीव यद्गिरीणां यामं शुभ्रा अचिध्वं । सुवानैर्मंदध्व इंदुभिः ॥ १४ ॥ एतावतश्चिदेषां सुम्नं भिक्षेत मर्त्यः । अदाभ्यस्य मन्मभिः ॥ १५ ॥ २० ॥ ये द्रप्सा इव रोदसी धमंत्यनु वृष्टिभिः । उत्सं दुहंतो अक्षितं ॥ १६ ॥ उदु स्वानेभिरीरत उद्रथैरुदु वायुभिः । उत्स्तोमैः पृश्निमातरः ॥ १७ ॥ येनाव तुर्वशं यदुं येन कण्वं धनस्पृतं । राये सु तस्य धीमहि ॥ १८ ॥ इमा उ वः सुदानवो घृतं न पिप्युषीरिषः । वर्धान्काण्वस्य मन्मभिः ॥ १९ ॥ क्व नूनं सुदानवो मदथा वृक्तबर्हिषः । ब्रह्मा को वः सपर्यति ॥ २० ॥ २१ ॥ नहि ष्म यद्ध वः पुरा स्तोमेभिर्वृक्तबर्हिषः । शर्धाँ ऋतस्य जिन्वथ ॥ २१ ॥ समु त्ये महतीरपः सं क्षोणी समु सूर्यं । सं वज्रं पर्वशो दधुः ॥ २२ ॥ वि वृत्रं पर्वशो ययुर्वि पर्व-

ताः अहासत॥२॥ उत् ईरयंत वायुऽभिः वाश्रासः पृश्निऽमातरः धुक्षंत पिप्युषीं इषं॥३॥ वपंति मरुतः मिहं प्र वेपयंति पर्वतान् यत् यामं यांति वायुऽभिः॥४॥ नि यत् यामाय वः गिरिः नि सिंधवः विऽधर्मणे महे शुष्माय येमिरे॥५॥१८॥ युष्मान् ऊं नक्तं ऊतये युष्मान् दिवा हवामहे युष्मान् प्रऽयति अध्वरे॥६॥ उत् ऊं त्ये अरुणऽप्सवः चित्राः यामेभिः ईरते वाश्राः अधि स्नुना दिवः॥७॥ सृजंति रश्मिं ओजसा पंथां सूर्याय यातवे ते भानुऽभिः वि तस्थिरे॥८॥ इमां मे मरुतः गिरं इमं स्तोमं ऋभुक्षणः इमं मे वनत हवं॥९॥ त्रीणि सरांसि पृश्नयः दुदुह्रे वज्रिणे मधु उत्सं कवंधं उद्रिणं॥१०॥१९॥ मरुतः यत् ह वः दिवः सुम्नऽयंतः हवामहे आ तु नः उप गंतन॥११॥ यूयं हि स्थ सुऽदानवः रुद्राः ऋभुक्षणः दमे उत प्रऽचेतसः मदे॥१२॥ आ नः रयिं मदऽच्युतं पुरुऽक्षुं विश्वऽधायसं इयर्त मरुतः दिवः॥१३॥ अधिऽइव यत् गिरीणां यामं शुभ्राः अचिध्वं सुवानैः मंदध्वे इंदुऽभिः॥१४॥ एतावतः चित् एषां सुम्नं भिक्षेत मर्त्यः अदाभ्यस्य मन्मऽभिः ॥१५॥२०॥ ये द्रप्साःऽइव रोदसी धमंति अनु वृष्टिऽभिः उत्सं दुहंतः अक्षितं॥१६॥ उत् ऊं स्वानेभिः ईरते उत् रथैः उत् ऊं वायुऽभिः उत् स्तोमैः पृश्निऽमातरः॥१७॥ येन आव तुर्वशं यदुं येन कण्वं धनऽस्पृतं राये सु तस्य धीमहि॥१८॥ इमाः ऊं वः सुऽदानवः घृतं न पिप्युषीः इषः वर्धान् काण्वस्य मन्मऽभिः॥१९॥ क्व नूनं सुऽदानवः मदथ वृक्तऽबर्हिषः ब्रह्मा कः वः सपर्यति ॥२०॥२१॥ नहि स्म यत् ह वः पुरा स्तोमेभिः वृक्तऽबर्हिषः शर्धान् ऋतस्य जिन्वथ॥२१॥ सं ऊं त्ये महतीः अपः सं क्षोणी सं ऊं सूर्यं सं वज्रं पर्वऽशः दधुः॥२२॥ वि वृत्रं पर्वऽशः ययुः वि पर्व-

ताँ अराजिनः। चक्राणा वृष्णि पौंस्यं ॥२३॥ अनु त्रितस्य युध्यतः शुष्ममावन्नुत क्रतुं। अन्विंद्रं वृत्रतूर्ये ॥२४॥ विद्युद्धस्ता अभिद्यवः शिप्राः शीर्षन्हिरण्ययीः। शुभ्रा व्यंजत श्रिये॥२५॥२२॥ उशना यत्परावत उक्ष्णो रंध्रमयातन। द्यौर्न चक्रदद्भिया॥२६॥ आ नो मखस्य दावनेऽश्वैर्हिरण्यपाणिभिः। देवास उप गंतन ॥२७॥ यदेषां पृषती रथे प्रष्टिर्वहति रोहितः। यांति शुभ्रा रिणन्नपः ॥२८॥ सुषोमे शर्यणावत्यार्जीके पस्त्यावति। ययुर्निचक्रया नरः ॥२९॥ कदा गच्छाथ मरुत इत्था विप्रं हवमानं। मार्डीकेभिर्नाधमानं ॥३०॥२३॥ कद्ध नूनं कधप्रियो यदिंद्रमजहातन। को वः सखित्व ओहते ॥३१॥ सहो षु णो वज्रहस्तैः कण्वासो अग्निं मरुद्भिः। स्तुषे हिरण्यवाशीभिः ॥३२॥ ओ षु वृष्णः प्रयज्यूना नव्यसे सुविताय। ववृत्यां चित्रवाजान् ॥३३॥ गिरयश्चिन्नि जिहते पर्शानासो मन्यमानाः। पर्वताश्चिन्नि येमिरे ॥३४॥ आक्ष्णयावानो वहंत्यंतरिक्षेण पततः। धातारः स्तुवते वयः ॥३५॥ अग्निर्हि जानि पूर्व्यश्छंदो न सूरो अर्चिषा। ते भानुभिर्वि तस्थिरे ॥३६॥२४॥

॥ ८ ॥ १–२३ सध्वंसः काण्वः ॥ अश्विनौ ॥ अनुष्टुप् ॥

॥ ८ ॥ आ नो विश्वाभिरूतिभिरश्विना गच्छतं युवं। दस्रा हिरण्यवर्तनी पिबतं सोम्यं मधु ॥१॥ आ नूनं यातमश्विना रथेन सूर्यत्वचा। भुजी हिरण्यपेशसा कवी गंभीरचेतसा ॥२॥ आ यातं नहुषस्पर्यांतरिक्षात्सुवृक्तिभिः। पिबाथो अश्विना मधु कण्वानां सवने सुतं ॥३॥ आ नो यातं दिवस्पर्यांतरिक्षादधप्रिया। पुत्रः कण्वस्य वामिह सुषाव सोम्यं

तान् अराजिनः चक्राणाः वृष्णि पौंस्यं ॥२३॥ अनु त्रितस्य युध्यतः शुष्मं आवन् उत क्रतुं अनु इंद्रं वृत्रऽतूर्ये ॥२४॥ विद्युत्ऽहस्ताः अभिऽद्यवः शिप्राः शीर्षन् हिरण्ययीः शुभ्राः वि अंजत श्रिये ॥२५॥२२॥ उशना यत् पराऽवतः उक्ष्णः रंध्रं अयातन द्यौः न चक्रदत् भिया ॥२६॥ आ नः मखस्य दावने अश्वैः हिरण्यपाणिऽभिः देवासः उप गंतन ॥२७॥ यत् एषां पृषतीः रथे प्रष्टिः वहति रोहितः यांति शुभ्राः रिणन् अपः ॥२८॥ सुऽसोमे शर्यणाऽवति आर्जीके पस्त्यऽवति ययुः निऽचक्रया नरः ॥२९॥ कदा गच्छाथ मरुतः इत्था विप्रं हवमानं मार्डीकेभिः नाधमानं ॥३०॥२३॥ कत् ह नूनं कधऽप्रियः यत् इंद्रं अजहातन कः वः सखिऽत्वे ओहते ॥३१॥ सहो इति सु नः वज्रऽहस्तैः कण्वासः अग्निं मरुत्ऽभिः स्तुषे हिरण्यऽवाशीभिः ॥३२॥ ओ इति सु वृष्णः प्रऽयज्यून् आ नव्यसे सुविताय ववृत्यां चित्रऽवाजान् ॥३३॥ गिरयः चित् नि जिहते पर्शानासः मन्यमानाः पर्वताः चित् नि येमिरे ॥३४॥ आ अक्ष्णऽयावानः वहंति अंतरिक्षेण पततः धातारः स्तुवते वयः ॥३५॥ अग्निः हि जनि पूर्व्यः छंदः न सूरः अर्चिषा ते भानुऽभिः वि तस्थिरे ॥३६॥२४॥

॥८॥ आ नः विश्वाभिः ऊतिऽभिः अश्विना गच्छतं युवं दस्रा हिरण्यऽवर्तनी इति पिबतं सोम्यं मधु ॥१॥ आ नूनं यातं अश्विना रथेन सूर्यऽत्वचा भुजी इति हिरण्यऽपेशसा कवी इति गंभीरऽचेतसा ॥२॥ आ यातं नहुषः परि आ अंतरिक्षात् सुवृक्तिऽभिः पिबाथः अश्विना मधु कण्वानां सवने सुतं ॥३॥ आ नः यातं दिवः परि आ अंतरिक्षात् अधऽप्रिया पुत्रः कण्वस्य वां इह सुसाव सोम्यं

मधु ॥४॥ आ नो यातमुपश्रुत्यश्विना सोमपीतये । स्वाहा स्तोमस्य वर्धना प्र कवी धीतिभिर्नरा ॥५॥२५॥ यच्चिद्धि वां पुर ऋषयो जुहूरेऽवसे नरा । आ यातमश्विना गतमुपेमां सुष्टुतिं मम ॥६॥ दिवश्चिद्रोचनादध्या नो गंतं स्वर्विदा । धीभिर्वत्सप्रचेतसा स्तोमेभिर्हवनश्रुता ॥७॥ किमन्ये पर्यासतेऽस्मत्स्तोमेभिरश्विना । पुत्रः कण्वस्य वामृषिर्गीर्भिर्वत्सो अवीवृधत् ॥८॥ आ वां विप्र इहावसेऽह्वत्स्तोमेभिरश्विना । अरिप्रा वृत्रहंतमा ता नो भूतं मयोभुवा ॥९॥ आ यद्वां योषणा रथमतिष्ठद्वाजिनीवसू । विश्वान्यश्विना युवं प्र धीतान्यगच्छतं ॥१०॥२६॥ अतः सहस्रनिर्णिजा रथेना यातमश्विना । वत्सो वां मधुमद्वचोऽशंसीत्काव्यः कविः ॥११॥ पुरुमंद्रा पुरूवसू मनोतरा रयीणां । स्तोमं मे अश्विनाविममभि वह्नी अनूषातां ॥१२॥ आ नो विश्वान्यश्विना धत्तं राधांस्यह्रया । कृतं न ऋत्वियावतो मा नो रीरधतं निदे ॥१३॥ यन्नासत्या परावति यद्वा स्थो अध्यंबरे । अतः सहस्रनिर्णिजा रथेना यातमश्विना ॥१४॥ यो वां नासत्यावृषिर्गीर्भिर्वत्सो अवीवृधत् । तस्मै सहस्रनिर्णिजमिषं धत्तं घृतश्चुतं ॥१५॥२७॥ प्रास्मा ऊर्जं घृतश्चुतमश्विना यच्छतं युवं । यो वां सुम्नाय तुष्टवद्वसूयाद्दानुनस्पती ॥१६॥ आ नो गंतं रिशादसेमं स्तोमं पुरुभुजा । कृतं नः सुश्रियो नरेमा दातमभिष्टये ॥१७॥ आ वां विश्वाभिरूतिभिः प्रियमेधा अहूषत । राजंतावध्वराणामश्विना यामहूतिषु ॥१८॥ आ नो गंतं मयोभुवाश्विना शंभुवा युवं । यो वां विपन्यू धीतिभिर्गीर्भिर्वत्सो अवीवृधत् ॥१९॥ याभिः

मधु॥४॥ आ नः यातं उपऽश्रुति अश्विना सोमऽपीतये स्वाहा स्तोमस्य वर्धना प्र कवी धीतिऽभिः नरा॥५॥२५॥ यत् चित् हि वां पुरा ऋषयः जुहूरे अवसे नरा आ यातं अश्विना आ गतं उप इमां सुऽस्तुतिं मम॥६॥ दिवः चित् रोचनात् अधि आ नः गंतं स्वःऽविदा धीभिः वत्सऽप्रचेतसा स्तोमेभिः हवनऽश्रुता॥७॥ किं अन्ये परि आसते अस्मत् स्तोमेभिः अश्विना पुत्रः कण्वस्य वां ऋषिः गीःऽभिः वत्सः अवीवृधत्॥८॥ आ वां विप्रः इह अवसे अह्वत् स्तोमेभिः अश्विना अरिप्रा वृत्रहन्ऽतमा ता नः भूतं मयःऽभुवा॥९॥ आ यत् वां योषणा रथं अतिष्ठत् वाजिनीऽवसू॰ विश्वानि अश्विना युवं प्र धीतानि अगच्छतं॥१०॥२६॥ अतः सहस्रऽनिर्निजा रथेन आ यातं अश्विना वत्सः वां मधुऽमत् वचः अशंसीत् काव्यः कविः॥११॥ पुरुऽमंद्रा पुरुऽवसू॰ मनोतरा रयीणां स्तोमं मे अश्विनौ इमं अभि वह्नी अनूषातां॥१२॥ आ नः विश्वानि अश्विना धत्तं राधांसि अह्रया कृतं नः ऋत्वियऽवतः मा नः रीरधतं निदे॥१३॥ यत् नासत्या पराऽवति यत् वा स्थः अधि अंबरे अतः सहस्रऽनिर्निजा रथेन आ यातं अश्विना॥१४॥ यः वां नासत्यौ ऋषिः गीःऽभिः वत्सः अवीवृधत् तस्मै सहस्रऽनिर्निजं इषं धत्तं घृतऽश्चुतं॥१५॥२७॥ प्र अस्मै ऊर्जं घृतऽश्चुतं अश्विना यच्छतं युवं यः वां सुम्नाय तुस्तवत् वसुऽयात् दानुनः पती॥१६॥ आ नः गंतं रिशादसा इमं स्तोमं पुरुऽभुजा कृतं नः सुऽश्रियः नरा इमा दातं अभिष्टये॥१७॥ आ वां विश्वाभिः ऊतिऽभिः प्रियऽमेधाः अहूषत राजंतौ अध्वराणां अश्विना यामऽहूतिषु॥१८॥ आ नः गंतं मयःऽभुवा अश्विना शंऽभुवा युवं यः वां विपन्यू धीतिऽभिः गीःऽभिः वत्सः अवीवृधत्॥१९॥ याभिः

कण्वं मेधातिथिं याभिर्वशं दशव्रजं। याभिर्गोशर्यमावतं ताभि-र्नोऽवतं नरा ॥२०॥२८॥ याभिर्नरा त्रसदस्युमावतं कृत्व्ये धने। ताभिः षु१स्माँ अश्विना प्रावतं वाजसातये ॥२१॥ प्र वां स्तोमाः सुवृक्तयो गिरो वर्धंत्वश्विना। पुरुत्रा वृत्रहंतमा ता नो भूतं पुरुस्पृहा ॥२२॥ त्रीणि पदान्यश्विनोराविः सांति गुहा परः। कवी ऋतस्य पत्मभिरर्वाग्जीवेभ्यस्परि ॥२३॥२९॥

॥९॥ १–२१ शशकर्णः काण्वः ॥ अश्विनौ ॥ १ ४. ६. १४. १५ बृहती। २. ३. २०. २१ गायत्री। ५ ककुप्। ७–९. १३. १६–१९ अनुष्टुप्। १० त्रिष्टुप्। ११ विराट्। १२ जगती ॥

॥९॥ आ नूनमश्विना युवं वत्सस्य गंतमवसे। प्रास्मै यच्छतमवृकं पृथु छर्दिर्युयुतं या अरातयः ॥१॥ यदंतरिक्षे यद्दिवि यत्पंच मानुषाँ अनु। नृम्णं तद्धत्तमश्विना ॥२॥ ये वां दंसांस्यश्विना विप्रासः परिमामृशुः। एवेत्काण्वस्य बोधतं ॥३॥ अयं वां घर्मो अश्विना स्तोमेन परि षिच्यते। अयं सोमो मधुमान्वाजिनीवसू येन वृत्रं चिकेतथः ॥४॥ यदप्सु यद्वनस्पतौ यदोषधीषु पुरुदंससा कृतं। तेन माविष्टमश्विना ॥५॥३०॥ यन्नासत्या भुरण्यथो यद्वा देव भिषज्यथः। अयं वां वत्सो मतिभिर्न विंधते हविष्मंतं हि गच्छथः ॥६॥ आ नूनमश्विनोर्ऋषिः स्तोमं चिकेत वामया। आ सोमं मधुमत्तमं घर्मं सिंचादथर्वणि ॥७॥ आ नूनं रघुवर्तनिं रथं तिष्ठाथो अश्विना। आ वां स्तोमा इमे मम नभो न चुच्यवीरत ॥८॥ यदद्य वां नासत्योक्थैराचुच्युवीमहि। यद्वा वाणीभिरश्विनेवेत्काण्वस्य बोधतं ॥९॥ यद्वां कक्षीवाँ उत यद्व्यश्व ऋषिर्यद्वां दीर्घतमा जुहाव। पृथी यद्वां वैन्यः सादनेष्वेवेदतो अश्विना चेत-

कण्वं॑ मेध॑ऽअतिथिं याभि॑: वशं॑ दश॑ऽव्रजं याभि॑: गोऽश॑र्यं आव॑तं ताभि॑: नः अवतं नरा ॥२०॥२८॥ याभि॑: नरा त्रसद॑स्युं आव॑तं कृत्व्ये॑ धने॑ ताभि॑: सु अस्मान् अश्विना प्र अवतं वाज॑ऽसातये ॥२१॥ प्र वां स्तोमा॑: सुऽवृक्तय॑: गिर॑: वर्धन्तु अश्विना पुरु॑ऽत्रा वृत्र॑हन्ऽतमा ता नः भूतं पुरुऽस्पृहा॥२२॥ त्रीणि॑ पदानि॑ अश्विनो॑: आवि॑: सन्ति॑ गुहा॑ पर॑: कवी॑ ऋतस्य॑ पत्म॑ऽभिः अर्वाक् जीवेभ्य॑: परि॑ ॥२३॥२९॥

॥९॥ आ नूनं अश्विना युवं वत्सस्य॑ गन्तं अव॑से प्र अस्मै॑ यच्छतं अवृकं पृथु छर्दि॑: युयुतं या: अरा॑तयः ॥१॥ यत् अन्तरि॑क्षे यत् दिवि यत् पंच मानु॑षान् अनु नृम्णं तत् धत्तं अश्विना ॥२॥ ये वां दंसां॑सि अश्विना विप्रा॑सः परिऽममृशुः एव इत् काण्वस्य॑ बोधतं ॥३॥ अयं वां घर्मः अश्विना स्तोमे॑न परि॑ सिच्यते अयं सोम॑: मधु॑ऽमान् वाजिनी॑ऽवसू॰ येन॑ वृत्रं चिके॑तथः ॥४॥ यत् अप्ऽसु यत् वनस्पतौ॑ यत् ओष॑धीषु पुरु॑ऽदंससा कृतं तेन॑ मा अविष्टं अश्विना ॥५॥३०॥ यत् नासत्या भुरण्यथ॑: यत् वा देवा भिषज्यथ॑: अयं वां वत्सः मतिऽभि॑: न विंधते हविष्म॑न्तं हि गच्छथ॑: ॥६॥ आ नूनं अश्विनो॑: ऋषि॑: स्तोमं॑ चिकेत वामया॑ आ सोमं॑ मधु॑मत्ऽतमं घर्मं॑ सिंचात् अथ॑र्वणि ॥७॥ आ नूनं रघुऽवर्त॑निं रथं॑ तिष्ठाथ॑: अश्विना आ वां स्तोमा॑: इमे मम॑ नभ॑: न चुच्यवीरत ॥८॥ यत् अद्य वां नासत्या उक्थैः॑ आऽचुच्युवीमहि॑ यत् वा वाणी॑भिः अश्विना एव इत् काण्वस्य॑ बोधतं ॥९॥ यत् वां कक्षीवा॑न् उत यत् विऽअ॑श्वः ऋषि॑: यत् वां दीर्घऽत॑मा: जुहाव॑ पृथी॑ यत् वां वैन्यः सद॑नेषु एव इत् अतः अश्विना चेत-

येथां ॥१०॥३१॥ यातं छर्दिष्पा उत नः परस्पा भूतं जगत्पा उत नस्तनूपा । वर्तिस्तोकाय तनयाय यातम् ॥११॥ यदिन्द्रेण सरथं याथो अश्विना यद्वा वायुना भवथः समोकसा । यदादित्येभिरृभुभिः सजोषसा यद्वा विष्णोर्विक्रमणेषु तिष्ठथः ॥१२॥ यदद्याश्विनावहं हुवेय वाजसातये । यत्पृत्सु तुर्वणे सहस्तच्छ्रेष्ठमश्विनोरवः ॥१३॥ आ नूनं यातमश्विनेमा हव्यानि वां हिता । इमे सोमासो अधि तुर्वशे यदाविमे कण्वेषु वामथ ॥१४॥ यन्नासत्या पराके अर्वाके अस्ति भेषजम् । तेन नूनं विमदाय प्रचेतसा छर्दिर्वत्साय यच्छतम् ॥१५॥३२॥ अभुत्स्यु प्र देव्या साकं वाचाहमश्विनोः । व्यावर्देव्या मतिं वि रातिं मर्त्येभ्यः ॥१६॥ प्र बोधयोषो अश्विना प्र देवि सूनृते महि । प्र यज्ञहोतरानुषक्प्र मदाय श्रवो बृहत् ॥१७॥ यदुषो यासि भानुना सं सूर्येण रोचसे । आ हायमश्विनो रथो वर्तिर्याति नृपाय्यम् ॥१८॥ यदापीतासो अंशवो गावो न दुह्र ऊधभिः । यद्वा वाणीरनूषत प्र देवयन्तो अश्विना ॥१९॥ प्र द्युम्नाय प्र शवसे प्र नृषाह्याय शर्मणे । प्र दक्षाय प्रचेतसा ॥२०॥ यन्नूनं धीभिरश्विना पितुर्योना निषीदथः । यद्वा सुम्नेभिरुक्थ्या ॥२१॥३३॥

॥१०॥ १–६ प्रगाथः काण्वः ॥ अश्विनौ ॥ १.५ बृहती । २ मध्येज्योतिः । ३ अनुष्टुप् । ४ आस्तारपंक्तिः । ६ महाबृहती ॥

॥१०॥ यत्स्थो दीर्घप्रसद्मनि यद्वादो रोचने दिवः । यद्वा समुद्रे अध्याकृते गृहेऽत आ यातमश्विना ॥१॥ यद्वा यज्ञं मनवे संमिमिक्षथुरेवेत्काण्वस्य बोधतम् । बृहस्पतिं विश्वान्देवाँ अहं हुव इन्द्राविष्णू अश्विनावाशुहेषसा ॥२॥ त्या न्वश्विना हुवे सुदंससा गृभे कृता । ययोरस्ति प्र णः सख्यं

येषां॥१०॥३१॥ यातं छर्दिःऽपौ उत नः परःऽपा भूतं जगत्ऽपौ उत नः तनूऽपा वर्तिः तोकाय तनयाय यातं॥११॥ यत् इंद्रेण सऽरथं याथः अश्विना यत् वा वायुना भवथः संऽओकसा यत् आदित्येभिः ऋभुऽभिः सऽजोषसा यत् वा विष्णोः विऽक्रमणेषु तिष्ठथः॥१२॥ यत् अद्य अश्विनौ अहं हुवेय वाजऽसातये यत् पृत्ऽसु तुर्वणे सहः तत् श्रेष्ठं अश्विनोः अवः॥१३॥ आ नूनं यातं अश्विना इमा हव्यानि वां हिता इमे सोमासः अधि तुर्वशे यदौ इमे कण्वेषु वां अथ॥१४॥ यत् नासत्या पराके अर्वाके अस्ति भेषजं तेन नूनं विऽमदाय प्रऽचेतसा छर्दिः वत्साय यच्छतं॥१५॥३२॥ अभुत्सि ऊं प्र देव्या साकं वाचा अहं अश्विनोः वि आवः देवि आ मतिं वि रातिं मर्त्येभ्यः॥१६॥ प्र बोधय उषः अश्विना प्र देवि सूनृते महि प्र यज्ञऽहोतः आनुषक् प्र मदाय श्रवः बृहत्॥१७॥ यत् उषः यासि भानुना सं सूर्येण रोचसे आ ह अयं अश्विनोः रथः वर्तिः याति नृऽपाय्यं॥१८॥ यत् आऽपीतासः अंशवः गावः न दुह्रे ऊधऽभिः यत् वा वाणीः अनूषत प्र देवऽयंतः अश्विना॥१९॥ प्र द्युम्नाय प्र शवसे प्र नृऽसह्याय शर्मणे प्र दक्षाय प्रऽचेतसा॥२०॥ यत् नूनं धीभिः अश्विना पितुः योना निऽसीदथः यत् वा सुम्नेभिः उक्थ्या॥२१॥३३॥

॥१०॥ यत् स्थः दीर्घऽप्रसद्मनि यत् वा अदः रोचने दिवः यत् वा समुद्रे अधि आऽकृते गृहे अतः आ यातं अश्विना॥१॥ यत् वा यज्ञं मनवे संऽमिमिक्षथुः एव इत् काण्वस्य बोधतं बृहस्पतिं विश्वान् देवान् अहं हुवे इंद्राविष्णू अश्विनौ आशुऽहेषसा॥२॥ त्या नु अश्विना हुवे सुऽदंससा गृभे कृता ययोः अस्ति प्र नः सख्यं

देवेष्वध्याय्यं ॥३॥ ययोरधि प्र यज्ञा असूरे संति सूरयः। ता यज्ञस्याध्वरस्य प्रचेतसा स्वधाभिर्या पिबतः सोम्यं मधु ॥४॥ यदद्याश्विनावपाग्यत्प्राक्स्थो वाजिनीवसू। यद्द्रुह्यव्यनवि तुर्वशे यदौ हुवे वामथ मा गतं ॥५॥ यदंतरिक्षे पतथः पुरुभुजा यद्वेमे रोदसी अनु। यद्वा स्वधाभिरधितिष्ठथो रथमत आ यातमश्विना ॥६॥३४॥

॥११॥ १-१० वत्सः काण्वः ॥ अग्निः ॥ १ प्रतिष्ठा। २ वर्धमाना। ३-९ गायत्री। १० त्रिष्टुप् ॥

॥११॥ त्वमग्ने व्रतपा असि देव आ मर्त्येष्वा। त्वं यज्ञेष्वीड्यः ॥१॥ त्वमसि प्रशस्यो विदथेषु सहंत्य। अग्ने रथीरध्वराणां ॥२॥ स त्वमस्मदप द्विषो युयोधि जातवेदः। अदेवीरग्ने अरातीः ॥३॥ अंति चित्संतमह यज्ञं मर्तस्य रिपोः। नोप वेषि जातवेदः ॥४॥ मर्ता अमर्त्यस्य ते भूरि नाम मनामहे। विप्रासो जातवेदसः ॥५॥३५॥ विप्रं विप्रासोऽवसे देवं मर्तास ऊतये। अग्निं गीर्भिर्हवामहे ॥६॥ आ ते वत्सो मनो यमत्परमाच्चित्सधस्थात्। अग्ने त्वांकामया गिरा ॥७॥ पुरुत्रा हि सदृङ्ङसि विशो विश्वा अनु प्रभुः। समत्सु त्वा हवामहे ॥८॥ समत्स्वग्निमवसे वाजयंतो हवामहे। वाजेषु चित्रराधसं ॥९॥ प्रत्नो हि कमीड्यो अध्वरेषु सनाच्च होता नव्यश्च सत्सि। स्वां चाग्ने तन्वं पिप्रयस्वास्मभ्यं च सौभगमा यजस्व ॥१०॥३६॥८॥५॥

॥१२॥ १-३३ पर्वतः काण्वः ॥ इंद्रः ॥ उष्णिक् ॥

॥१२॥ य इंद्र सोमपातमो मदः शविष्ठ चेतति। येना हंसि न्य१त्रिणं तमीमहे ॥१॥ येना दशग्वमध्रिगुं वेपयंतं स्वर्णरं। येना समुद्रमाविथा तमीमहे ॥२॥ येन सिंधुं महीरपो रथाँ इव

देवेषु अधि आप्ये॑॥३॥ ययोः॑ अधि॑ प्र यज्ञाः॑ असूरे॑ संति॑ सूरयः॑ ता यज्ञस्य॑ अध्वरस्य॑ प्रऽचे॑तसा स्वधाभिः॑ या पिब॑तः सोम्यं॑ मधु॑ ॥४॥ यत् अद्य अश्विनौ अपा॑क् यत् प्राक् स्थः वाजिनीऽवसू॒ यत् द्रुह्यवि॑ अन॑वि तुर्व॑शे यदौ॑ हुवे वां अथ॑ मा आ गतं॑॥५॥ यत् अंतरिक्षे॑ पत॑थः पुरुऽभुजा यत् वा इमे॑ रोद॑सी॑ अनु॑ यत् वा स्वधाभिः॑ अधिऽतिष्ठ॑थः रथं॑ अतः॑ आ यातं॑ अश्विना॑॥६॥३४॥

॥११॥ त्वं अग्ने॑ व्रतऽपाः असि॑ देवः॑ आ मर्त्ये॑षु आ त्वं यज्ञेषु॑ ईड्यः॑॥१॥ त्वं असि॑ प्रऽशस्यः॑ विदथे॑षु सहंत्य॑ अग्ने॑ रथीः॑ अध्वराणां॑॥२॥ सः त्वं अस्मत् अप॑ द्विषः॑ युयोधि जातऽवेदः अदे॑वीः अग्ने॑ अरा॑तीः॥३॥ अंति॑ चित् संतं॑ अह॑ यज्ञं मर्त॑स्य रिपोः॑ न उप॑ वेषि॑ जातऽवेदः॥४॥ मर्ताः॑ अम॑र्त्यस्य ते भूरि॑ नाम॑ मनामहे॑ विप्रा॑सः जातऽवे॑दसः॥५॥३५॥ विप्रं॑ विप्रा॑सः अव॑से देवं॑ मर्ता॑सः ऊतये॑ अग्निं॑ गीःऽभिः॑ हवामहे॑॥६॥ आ ते॑ वत्सः॑ मनः॑ यमत् परमात् चित् सधऽस्थात् अग्ने॑ त्वांऽकामया गिरा॑॥७॥ पुरुऽत्रा हि सऽदृङ् असि॑ विशः॑ विश्वाः॑ अनु॑ प्रऽभुः॑ समत्ऽसु॑ त्वा हवामहे॑ ॥८॥ समत्ऽसु॑ अग्निं॑ अव॑से वाजऽयंतः॑ हवामहे॑ वाजे॑षु चित्रऽराधसं॑॥९॥ प्रत्नः॑ हि कं॑ ईड्यः॑ अध्वरे॑षु सनात् च होता॑ नव्यः॑ च सत्सि॑ स्वां च अग्ने॑ तन्वं॑ पिप्रय॑स्व अस्मभ्यं॑ च सौभ॑गं आ यजस्व ॥१०॥३६॥८॥५॥

॥१२॥ यः इंद्र सोमऽपात॑मः मदः॑ शविष्ठ चेत॑ति येन॑ हंसि॑ नि अत्रिणं॑ तं ईमहे॑॥१॥ येन॑ दश॑ऽग्वं अध्रिऽगुं वेपयं॑तं स्वःऽनरं येन॑ समुद्रं आवि॑थ तं ईमहे॑॥२॥ येन॑ सिंधुं॑ महीः॑ अपः॑ रथा॑न्ऽइव

प्रचोदयः। पंथामृतस्य यातवे तमीमहे॥३॥ इमं स्तोममभिष्टये घृतं न पूतमद्रिवः। येना नु सद्य ओजसा ववक्षिथ॥४॥ इमं जुषस्व गिर्वणः समुद्र इव पिन्वते। इंद्र विश्वाभिरूतिभिर्ववक्षिथ॥५॥१॥ यो नो देवः परावतः सखित्वनाय मामहे। दिवो न वृष्टिं प्रथयन्ववक्षिथ॥६॥ ववक्षुरस्य केतव उत वज्रो गभस्त्योः। यत्सूर्यो न रोदसी अवर्धयत्॥७॥ यदि प्रवृद्ध सत्पते सहस्रं महिषाँ अघः। आदित्त इंद्रियं महि प्र वावृधे॥८॥ इंद्रः सूर्यस्य रश्मिभिर्न्यर्शसानमोषति। अग्निर्वनेव सासहिः प्र वावृधे॥९॥ इयं त ऋत्वियावती धीतिरेति नवीयसी। सपर्यंती पुरुप्रिया मिमीत इत्॥१०॥२॥ गर्भो यज्ञस्य देवयुः क्रतुं पुनीत आनुषक्। स्तोमैरिंद्रस्य वावृधे मिमीत इत्॥११॥ सनिर्मित्रस्य पप्रथ इंद्रः सोमस्य पीतये। प्राची वाशीव सुन्वते मिमीत इत्॥१२॥ यं विप्रा उक्थवाहसोऽभिप्रमंदुरायवः। घृतं न पिप्य आसन्यृतस्य यत्॥१३॥ उत स्वराजे अदितिः स्तोममिंद्राय जीजनत्। पुरुप्रशस्तमूतय ऋतस्य यत्॥१४॥ अभि वह्नय ऊतयेऽनूषत प्रशस्तये। न देव विव्रता हरी ऋतस्य यत्॥१५॥३॥ यत्सोममिंद्र विष्णवि यद्वा घ त्रित आप्त्ये। यद्वा मरुत्सु मंदसे समिंदुभिः॥१६॥ यद्वा शक्र परावति समुद्रे अधि मंदसे। अस्माकमित्सुते रणा समिंदुभिः॥१७॥ यद्वासि सुन्वतो वृधो यजमानस्य सत्पते। उक्थे वा यस्य रण्यसि समिंदुभिः॥१८॥ देवंदेवं वोऽवस इंद्रमिंद्रं गृणीषणि। अधा यज्ञाय तुर्वणे व्यानशुः॥१९॥ यज्ञेभिर्यज्ञवाहसं सोमेभिः सोमपातमं। होत्राभिरिंद्रं वावृधुर्व्यानशुः॥२०॥४॥ महीरस्य प्रणीतयः पूर्वीरुत प्रशस्तयः। विश्वा

प्रऽचोदयः पंथां ऋतस्य यातवे तं ईमहे ॥३॥ इमं स्तोमं अभिष्टये घृतं न पूतं अद्रिऽवः येन नु सद्यः ओजसा ववक्षिथ ॥४॥ इमं जुषस्व गिर्वणः समुद्रःऽइव पिन्वते इंद्र विश्वाभिः ऊतिऽभिः ववक्षिथ ॥५॥१॥ यः नः देवः पराऽवतः सखिऽत्वनाय मममहे दिवः न वृष्टिं प्रथयन् ववक्षिथ ॥६॥ ववक्षुः अस्य केतवः उत वज्रः गभस्त्योः यत् सूर्यः न रोदसी इति अवर्धयत् ॥७॥ यदि प्रऽवृद्ध सत्ऽपते सहस्रं महिषान् अघः आत् इत् ते इंद्रियं महि प्र वावृधे ॥८॥ इंद्रः सूर्यस्य रश्मिऽभिः नि अर्शसानं ओषति अग्निः वनाऽइव ससहिः प्र वावृधे ॥९॥ इयं ते ऋत्वियऽवती धीतिः एति नवीयसी सपर्यंती पुरुऽप्रिया मिमीते इत् ॥१०॥२॥ गर्भः यज्ञस्य देवऽयुः क्रतुं पुनीते आनुषक् स्तोमैः इंद्रस्य वावृधे मिमीते इत् ॥११॥ सनिः मित्रस्य पप्रथे इंद्रः सोमस्य पीतये प्राची वाशीऽइव सुन्वते मिमीते इत् ॥१२॥ यं विप्राः उक्थऽवाहसः अभिऽप्रमंदुः आयवः घृतं न पिप्ये आसनि ऋतस्य यत् ॥१३॥ उत स्वऽराजे अदितिः स्तोमं इंद्राय जीजनत् पुरुऽप्रशस्तं ऊतये ऋतस्य यत् ॥१४॥ अभि वह्नयः ऊतये अनूषत प्रऽशस्तये न देव विऽव्रता हरी इति ऋतस्य यत् ॥१५॥३॥ यत् सोमं इंद्र विष्णवि यत् वा घ त्रिते आप्त्ये यत् वा मरुत्ऽसु मंदसे सं इंदुऽभिः ॥१६॥ यत् वा शक्र पराऽवति समुद्रे अधि मंदसे अस्माकं इत् सुते रण सं इंदुऽभिः ॥१७॥ यत् वा असि सुन्वतः वृधः यजमानस्य सत्ऽपते उक्थे वा यस्य रण्यसि सं इंदुऽभिः ॥१८॥ देवंऽदेवं वः अवसे इंद्रंऽइंद्रं गृणीषणि अध यज्ञाय तुर्वणे वि आनशुः ॥१९॥ यज्ञेभिः यज्ञऽवाहसं सोमेभिः सोमऽपातमं होत्राभिः इंद्रं ववृधुः वि आनशुः ॥२०॥४॥ महीः अस्य प्रऽनीतयः पूर्वीः उत प्रऽशस्तयः विश्वा

वसूनि दाशुषे व्यानशुः ॥२१॥ इंद्रं वृत्राय हंतवे देवासो दधिरे पुरः । इंद्रं वाणीरनूषता समोजसे ॥२२॥ महांतं महिना वयं स्तोमेभिर्हवनश्रुतं । अर्कैरभि प्र णोनुमः समोजसे ॥२३॥ न यं विविक्तो रोदसी नांतरिक्षाणि वज्रिणं । अमादिदस्य तित्विषे समोजसः ॥२४॥ यदिंद्र पृतनाज्ये देवास्त्वा दधिरे पुरः । आदित्ते हर्यता हरी ववक्षतुः ॥२५॥५॥ यदा वृत्रं नदीवृतं शवसा वज्रिन्नवधीः । आदित्ते हर्यता हरी ववक्षतुः ॥२६॥ यदा ते विष्णुरोजसा त्रीणि पदा विचक्रमे । आदित्ते हर्यता हरी ववक्षतुः ॥२७॥ यदा ते हर्यता हरी वावृधाते दिवेदिवे । आदित्ते विश्वा भुवनानि येमिरे ॥२८॥ यदा ते मारुतीर्विशस्तुभ्यमिंद्र नियेमिरे । आदित्ते विश्वा भुवनानि येमिरे ॥२९॥ यदा सूर्यममुं दिवि शुक्रं ज्योतिरधारयः । आदित्ते विश्वा भुवनानि येमिरे ॥३०॥ इमां त इंद्र सुष्टुतिं विप्र इयर्ति धीतिभिः । जामिं पदेव पिप्रतीं प्राध्वरे ॥३१॥ यदस्य धामनि प्रिये समीचीनासो अस्वरन् । नाभा यज्ञस्य दोहना प्राध्वरे ॥३२॥ सुवीर्यं स्वश्व्यं सुगव्यमिंद्र दद्धि नः । होतेव पूर्वचित्तये प्राध्वरे ॥३३॥६॥२॥

॥ १३ ॥ १–३३ नारदः काण्वः ॥ इंद्रः ॥ उष्णिक् ॥

॥१३॥ इंद्रः सुतेषु सोमेषु क्रतुं पुनीत उक्थ्यं । विदे वृधस्य दक्षसो महान्हि षः ॥१॥ स प्रथमे व्योमनि देवानां सदने वृधः । सुपारः सुश्रवस्तमः समप्सुजित् ॥२॥ तमह्वे वाजसातय इंद्रं भराय शुष्मिणं । भवा नः सुम्ने अंतमः सखा वृधे ॥३॥ इयं त इंद्र गिर्वणो रातिः क्षरति सुन्वतः । मंदानो अस्य बर्हिषो वि राजसि ॥४॥ नूनं तदिंद्र दद्धि नो यत्त्वा सुन्वंत ईमहे । रयिं न-

वसूनि दाशुषे वि आनशुः ॥२१॥ इंद्रं वृत्राय हंतवे देवासः दधिरे पुरः इंद्रं वाणीः अनूषत सं ओजसे ॥२२॥ महांतं महिना वयं स्तोमेभिः हवनऽश्रुतं अर्कैः अभि प्र नोनुमः सं ओजसे ॥२३॥ न यं विविक्तः रोदसी इति न अंतरिक्षाणि वज्रिणं अमात् इत् अस्य तित्विषे सं ओजसः ॥२४॥ यत् इंद्र पृतनाज्ये देवाः त्वा दधिरे पुरः आत् इत् ते हर्यता हरी इति ववक्षतुः ॥२५॥५॥ यदा वृत्रं नदीऽवृतं शवसा वज्रिन् अवधीः आत् इत् ते हर्यता हरी इति ववक्षतुः ॥२६॥ यदा ते विष्णुः ओजसा त्रीणि पदा विऽचक्रमे आत् इत् ते हर्यता हरी इति ववक्षतुः ॥२७॥ यदा ते हर्यता हरी इति ववृधाते इति दिवेऽदिवे आत् इत् ते विश्वा भुवनानि येमिरे ॥२८॥ यदा ते मारुतीः विशः तुभ्यं इंद्र निऽयेमिरे आत् इत् ते विश्वा भुवनानि येमिरे ॥२९॥ यदा सूर्यं अमुं दिवि शुक्रं ज्योतिः अधारयः आत् इत् ते विश्वा भुवनानि येमिरे ॥३०॥ इमां ते इंद्र सुऽस्तुतिं विप्रः इयर्ति धीतिऽभिः जामिं पदाऽइव पिप्रतीं प्र अध्वरे ॥३१॥ यत् अस्य धामनि प्रिये संऽईचीनासः अस्वरन् नाभा यज्ञस्य दोहना प्र अध्वरे ॥३२॥ सुऽवीर्यं सुऽअश्व्यं सुऽगव्यं इंद्र दद्धि नः होताऽइव पूर्वऽचित्तये प्र अध्वरे ॥३३॥६॥२॥

॥१३॥ इंद्रः सुतेषु सोमेषु क्रतुं पुनीते उक्थ्यं विदे वृधस्य दक्षसः महान् हि सः ॥१॥ सः प्रथमे विऽओमनि देवानां सदने वृधः सुऽपारः सुश्रवःऽतमः सं अप्सुऽजित् ॥२॥ तं अह्वे वाजऽसातये इंद्रं भराय शुष्मिणं भव नः सुम्ने अंतमः सखा वृधे ॥३॥ इयं ते इंद्र गिर्वणः रातिः क्षरति सुन्वतः मंदानः अस्य बर्हिषः वि राजसि ॥४॥ नूनं तत् इंद्र दद्धि नः यत् त्वा सुन्वंतः ईमहे रयिं नः

श्चिनमा भरा स्वर्विदं ॥५॥७॥ स्तोता यत्ते विचर्षणिरतिप्रशर्धयद्गिरः। वया इवानु रोहते जुषंत यत् ॥६॥ प्रत्नवज्जनया गिरः शृणुधी जरितुर्हवं। मदेमदे ववक्षिथा सुकृत्वने ॥७॥ क्रीळंत्यस्य सूनृता आपो न प्रवता यतीः। अया धिया य उच्यते पतिर्दिवः ॥८॥ उतो पतिर्य उच्यते कृष्टीनामेक इद्वशी। नमोवृधैरवस्युभिः सुते रण ॥९॥ स्तुहि श्रुतं विपश्चितं हरी यस्य प्रसक्षिणा। गंतारा दाशुषो गृहं नमस्विनः ॥१०॥८॥ तूतुजानो महेमतेऽश्वेभिः प्रुषितप्सुभिः। आ याहि यज्ञमाशुभिः शमिद्धि ते ॥११॥ इंद्र शविष्ठ सत्पते रयिं गृणत्सु धारय। श्रवः सूरिभ्यो अमृतं वसुत्वनं ॥१२॥ हवे त्वा सूर उदिते हवे मध्यंदिने दिवः। जुषाण इंद्र सप्तिभिर्न आ गहि ॥१३॥ आ तू गहि प्र तु द्रव मत्स्वा सुतस्य गोमतः। तंतुं तनुष्व पूर्व्यं यथा विदे ॥१४॥ यच्छक्रासि परावति यदर्वावति वृत्रहन्। यद्वा समुद्रे अंधसोऽवितेदसि ॥१५॥९॥ इंद्रं वर्धंतु नो गिर इंद्रं सुतास इंदवः। इंद्रे हविष्मतीर्विशो अराणिषुः ॥१६॥ तमिद्विप्रा अवस्यवः प्रवत्वतीभिरूतिभिः। इंद्रं क्षोणीरवर्धयन्वया इव ॥१७॥ त्रिकद्रुकेषु चेतनं देवासो यज्ञमत्नत। तमिद्वर्धंतु नो गिरः सदावृधं ॥१८॥ स्तोता यत्ते अनुव्रत उक्थान्यृतुथा दधे। शुचिः पावक उच्यते सो अद्भुतः ॥१९॥ तदिद्रुद्रस्य चेतति यह्वं प्रत्नेषु धामसु। मनो यत्रा वि तद्दधुर्विचेतसः ॥२०॥१०॥ यदि मे सख्यमावर इमस्य पाह्यंधसः। येन विश्वा अति द्विषो अतारिम ॥२१॥ कदा त इंद्र गिर्वणः स्तोता भवाति शंतमः। कदा नो गव्ये अश्व्ये वसौ दधः ॥२२॥ उत ते सुष्टुता हरी वृषणा वहतो रथं। अजुर्यस्य मदिं-

चित्रं आ भर स्वःऽविदं॥५॥७॥ स्तोता यत् ते विऽचर्षणिः अतिऽप्रशर्धयत् गिरः वयाःऽइव अनु रोहते जुषंत यत्॥६॥ प्रत्नऽवत् जनय गिरः शृणुधि जरितुः हवं मदेऽमदे ववक्षिथ सुऽकृत्वने ॥७॥ क्रीळंति अस्य सूनृताः आपः न प्रऽवता यतीः अया धिया यः उच्यते पतिः दिवः॥८॥ उतो इति पतिः यः उच्यते कृष्टीनां एकः इत् वशी नमःऽवृधैः अवस्युऽभिः सुते रण॥९॥ स्तुहि श्रुतं विपःऽचितं हरी इति यस्य प्रऽसक्षिणा गंतारा दाशुषः गृहं नमस्विनः ॥१०॥८॥ तूतुजानः महेऽमते अश्वेभिः प्रुषितप्सुऽभिः आ याहि यज्ञं आशुऽभिः शं इत् हि ते॥११॥ इंद्र शविष्ठ सत्ऽपते रयिं गृणत्ऽसु धारय श्रवः सूरिऽभ्यः अमृतं वसुऽत्वनं॥१२॥ हवे त्वा सूरे उत्ऽइते हवे मध्यंदिने दिवः जुषाणः इंद्र सप्तिऽभिः नः आ गहि॥१३॥ आ तु गहि प्र तु द्रव मत्स्व सुतस्य गोऽमतः तंतुं तनुष्व पूर्व्यं यथा विदे॥१४॥ यत् शक्र असि पराऽवति यत् अर्वाऽवति वृत्रऽहन् यत् वा समुद्रे अंधसः अविता इत् असि॥१५॥९॥ इंद्रं वर्धंतु नः गिरः इंद्रं सुतासः इंदवः इंद्रे हविष्मतीः विशः अराणिषुः॥१६॥ तं इत् विप्राः अवस्यवः प्रवत्वतीभिः ऊतिऽभिः इंद्रं क्षोणीः अवर्धयन् वयाःऽइव॥१७॥ त्रिऽकद्रुकेषु चेतनं देवासः यज्ञं अत्नत तं इत् वर्धंतु नः गिरः सदाऽवृधं॥१८॥ स्तोता यत् ते अनुऽव्रतः उक्थानि ऋतुऽथा दधे शुचिः पावकः उच्यते सः अद्भुतः॥१९॥ तत् इत् रुद्रस्य चेतति यह्वं प्रत्नेषु धामऽसु मनः यत्र वि तत् दधुः विऽचेतसः॥२०॥१०॥ यदि मे सख्यं आऽवरः इमस्य पाहि अंधसः येन विश्वाः अति द्विषः अतारिम॥२१॥ कदा ते इंद्र गिर्वणः स्तोता भवाति शंऽतमः कदा नः गव्ये अश्व्ये वसौ दधः ॥२२॥ उत ते सुऽस्तुता हरी इति वृषणा वहतः रथं अजुर्यस्य मदिन्-

तमं यमीमहे॥२३॥ तमीमहे पुरुष्टुतं यह्वं प्रत्नाभिरूतिभिः। नि बर्हिषि प्रिये सददध द्विता॥२४॥ वर्धस्वा सु पुरुष्टुत ऋषिष्टुताभिरूतिभिः। धुक्षस्व पिप्युषीमिषमवा च नः॥२५॥११॥ इंद्र त्वमवितेदसीत्था स्तुवतो अद्रिवः। ऋतादियर्मि ते धियं मनोयुजं॥२६॥ इह त्या सधमाद्या युजानः सोमपीतये। हरी इंद्र प्रतद्वसू अभि स्वर॥२७॥ अभि स्वरंतु ये तव रुद्रासः सक्षत श्रियं। उतो मरुत्वतीर्विशो अभि प्रयः॥२८॥ इमा अस्य प्रतूर्तयः पदं जुषंत यद्दिवि। नाभा यज्ञस्य सं दधुर्यथा विदे॥२९॥ अयं दीर्घाय चक्षसे प्राचि प्रयत्यध्वरे। मिमीते यज्ञमानुषग्विचक्ष्य॥३०॥१२॥ वृषायमिंद्र ते रथ उतो ते वृषणा हरी। वृषा त्वं शतक्रतो वृषा हवः॥३१॥ वृषा ग्रावा वृषा मदो वृषा सोमो अयं सुतः। वृषा यज्ञो यमिन्वसि वृषा हवः॥३२॥ वृषा त्वा वृषणं हुवे वज्रिञ्चित्राभिरूतिभिः। वावंथ हि प्रतिष्टुतिं वृषा हवः॥३३॥१३॥

॥१४॥ १–१५ गोषूक्त्यश्वसूक्तिनौ काण्वायनौ । इंद्रः ॥ गायत्री ॥

॥१४॥ यदिंद्राहं यथा त्वमीशीय वस्व एक इत्। स्तोता मे गोषखा स्यात्॥१॥ शिक्षेयमस्मै दित्सेयं शचीपते मनीषिणे। यदहं गोपतिः स्यां॥२॥ धेनुष्ट इंद्र सूनृता यजमानाय सुन्वते। गामश्वं पिप्युषी दुहे॥३॥ न ते वर्तास्ति राधस इंद्र देवो न मर्त्यः। यद्दित्ससि स्तुतो मघं॥४॥ यज्ञ इंद्रमवर्धयद्यद्भूमिं व्यवर्तयत्। चक्राण ओपशं दिवि॥५॥१४॥ वावृधानस्य ते वयं विश्वा धनानि जिग्युषः। ऊतिमिंद्रा वृणीमहे॥६॥ व्यं१तरिक्षमतिरन्मदे सोमस्य रोचना। इंद्रो यदभिनद्वलं॥७॥ उद्गा आजदंगिरोभ्य आविष्कृण्वन्गुहा सतीः। अर्वाचं नु-

ऽतमं यं ईमहे ॥२३॥ तं ईमहे पुरुऽस्तुतं यह्वं प्रत्नाभिः ऊतिऽभिः नि बर्हिषि प्रिये सदत् अर्ध द्विता ॥२४॥ वर्धस्व सु पुरुऽस्तुत ऋषिऽस्तुताभिः ऊतिऽभिः धुक्षस्व पिप्युषीं इषं अव च नः ॥२५॥११॥ इंद्र त्वं अविता इत् असि इत्था स्तुवतः अद्रिऽवः ऋतात् इयर्मि ते धियं मनःऽयुजं ॥२६॥ इह त्या सधऽमाद्या युजानः सोमऽपीतये हरी इंद्र प्रतत्ऽवसू॰ अभि स्वर ॥२७॥ अभि स्वरंतु ये तव रुद्रासः सक्षत श्रियं उतो॰ मरुत्वतीः विशः अभि प्रयः ॥२८॥ इमाः अस्य प्रऽतूर्तयः पदं जुषंत यत् दिवि नाभा यज्ञस्य सं दधुः यथा विदे ॥२९॥ अयं दीर्घाय चक्षसे प्राचि प्रऽयति अध्वरे मिमीते यज्ञं आनुषक् विऽचक्ष्य ॥३०॥१२॥ वृषा अयं इंद्र ते रथः उतो॰ ते वृषणा हरी॰ वृषा त्वं शतऽक्रतो॰ वृषा हवः ॥३१॥ वृषा ग्रावा वृषा मदः वृषा सोमः अयं सुतः वृषा यज्ञः यं इन्वसि वृषा हवः ॥३२॥ वृषा त्वा वृषणं हुवे वज्रिन् चित्राभिः ऊतिऽभिः ववंथ हि प्रतिऽस्तुतिं वृषा हवः ॥३३॥१३॥

॥१४॥ यत् इंद्र अहं यथा त्वं ईशीय वस्वः एकः इत् स्तोता मे गोऽसखा स्यात् ॥१॥ शिक्षेयं अस्मै दित्सेयं शचीऽपते मनीषिणे यत् अहं गोऽपतिः स्यां ॥२॥ धेनुः ते इंद्र सूनृता यजमानाय सुन्वते गां अश्वं पिप्युषी दुहे ॥३॥ न ते वर्ता अस्ति राधसः इंद्र देवः न मर्त्यः यत् दित्ससि स्तुतः मघं ॥४॥ यज्ञः इंद्रं अवर्धयत् यत् भूमिं वि अवर्तयत् चक्राणः ओपशं दिवि ॥५॥१४॥ ववृधानस्य ते वयं विश्वा धनानि जिग्युषः ऊतिं इंद्र आ वृणीमहे ॥६॥ वि अंतरिक्षं अतिरत् मदे सोमस्य रोचना इंद्रः यत् अभिनत् वलं ॥७॥ उत् गाः आजत् अंगिरःऽभ्यः आविः कृण्वन् गुहा सतीः अर्वांचं नु-

नुदे वलं ॥८॥ इंद्रेण रोचना दिवो दृळ्हानि दृंहितानि च। स्थि-
राणि न पराणुदे ॥९॥ अपामूर्मिर्मदन्निव स्तोम इंद्राजिरायते।
वि ते मदा अराजिषुः ॥१०॥१५॥ त्वं हि स्तोमवर्धन इंद्रास्युक्थ-
वर्धनः। स्तोतॄणामुत भद्रकृत् ॥११॥ इंद्रमित्केशिना हरी सोमपे-
याय वक्षतः। उप यज्ञं सुराधसं ॥१२॥ अपां फेनेन नमुचेः शिर
इंद्रोदवर्तयः। विश्वा यदजयः स्पृधः ॥१३॥ मायाभिरुत्सिसृप्सत
इंद्र द्यामारुरुक्षतः। अव दस्यूँरधूनुथाः ॥१४॥ असुन्वामिंद्र संसदं
विषूचीं व्यनाशयः। सोमपा उत्तरो भवन् ॥१५॥१६॥

॥१५॥ १–१३ गोषूक्त्यश्वसूक्तिनौ काण्वायनौ ॥ इंद्रः ॥ उष्णिक् ॥

॥१५॥ तम्वभि प्र गायत पुरुहूतं पुरुष्टुतं। इंद्रं गीर्भिस्त-
विषमा विवासत ॥१॥ यस्य द्विबर्हसो बृहत्सहो दाधार
रोदसी। गिरीँरज्राँ अपः स्वर्वृषत्वना ॥२॥ स राजसि पु-
रुष्टुतँ एको वृत्राणि जिघ्नसे। इंद्र जैत्रा श्रवस्या च यंतवे ॥३॥
तं ते मदं गृणीमसि वृषणं पृत्सु सासहिं। उ लोककृत्नुमद्रि-
वो हरिश्रियं ॥४॥ येन ज्योतींष्यायवे मनवे च विवेदिथ।
मंदानो अस्य बर्हिषो वि राजसि ॥५॥१७॥ तदद्या चित्त
उक्थिनोऽनु ष्टुवंति पूर्वथा। वृषपत्नीरपो जया दिवेदिवे
॥६॥ तव त्यदिंद्रियं बृहत्तव शुष्ममुत क्रतुं। वज्रं शिशाति
धिषणा वरेण्यं ॥७॥ तव द्यौरिंद्र पौंस्यं पृथिवी वर्धति श्रवः।
त्वामापः पर्वतासश्च हिन्विरे ॥८॥ त्वां विष्णुर्बृहन्क्षयो मित्रो
गृणाति वरुणः। त्वां शर्धो मदत्यनु मारुतं ॥९॥ त्वं वृषा जनानां
मंहिष्ठ इंद्र जज्ञिषे। सत्रा विश्वा स्वपत्यानि दधिषे ॥१०॥१८॥
सत्रा त्वं पुरुष्टुतँ एको वृत्राणि तोशसे। नान्य इंद्रात्करणं

नुदे वलं ॥८॥ इंद्रेण रोचना दिवः दृळ्हानि दृंहितानि च स्थिराणि न पराऽनुदे ॥९॥ अपां ऊर्मिः मदन्ऽइव स्तोमः इंद्र अजिरऽयते वि ते मदाः अराजिषुः ॥१०॥१५॥ त्वं हि स्तोमऽवर्धनः इंद्र असि उक्थऽवर्धनः स्तोतॄणां उत भद्रऽकृत् ॥११॥ इंद्रं इत् केशिना हरी इति सोमऽपेयाय वक्षतः उप यज्ञं सुऽराधसं ॥१२॥ अपां फेनेन नमुचेः शिरः इंद्र उत् अवर्तयः विश्वाः यत् अजयः स्पृधः ॥१३॥ मायाभिः उत्ऽसिसृप्सतः इंद्र द्यां आऽरुरुक्षतः अव दस्यून् अधूनुथाः ॥१४॥ असुन्वां इंद्र संऽसदं विषूचीं वि अनाशयः सोमऽपाः उत्ऽतरः भवन् ॥१५॥१६॥

॥१५॥ तं ऊं इति अभि प्र गायत पुरुऽहूतं पुरुऽस्तुतं इंद्रं गीःऽभिः तविषं आ विवासत ॥१॥ यस्य द्विऽबर्हसः बृहत् सहः दाधार रोदसी इति गिरीन् अज्रान् अपः स्वः वृषऽत्वना ॥२॥ सः राजसि पुरुऽस्तुत एकः वृत्राणि जिघ्नसे इंद्र जैत्रा श्रवस्या च यंतवे ॥३॥ तं ते मदं गृणीमसि वृषणं पृत्ऽसु ससहिं ऊं इति लोकऽकृत्नुं अद्रिऽवः हरिऽश्रियं ॥४॥ येन ज्योतींषि आयवे मनवे च विवेदिथ मंदानः अस्य बर्हिषः वि राजसि ॥५॥१७॥ तत् अद्य चित् ते उक्थिनः अनु स्तुवंति पूर्वऽथा वृषऽपत्नीः अपः जय दिवेऽदिवे ॥६॥ तव त्यत् इंद्रियं बृहत् तव शुष्मं उत क्रतुं वज्रं शिशाति धिषणा वरेण्यं ॥७॥ तव द्यौः इंद्र पौंस्यं पृथिवी वर्धति श्रवः त्वां आपः पर्वतासः च हिन्विरे ॥८॥ त्वां विष्णुः बृहन् क्षयः मित्रः गृणाति वरुणः त्वां शर्धः मदति अनु मारुतं ॥९॥ त्वं वृषा जनानां मंहिष्ठः इंद्र जज्ञिषे सचा विश्वा सुऽअपत्यानि दधिषे ॥१०॥१८॥ सचा त्वं पुरुऽस्तुत एकः वृत्राणि तोशसे न अन्यः इंद्रात् करणं

भूर्य इन्वति॥११॥ यदिंद्र मन्मशस्त्वा नाना हवंत ऊतयें। अस्माकेभिर्नृभिरत्रा स्वर्जय॥१२॥ अरं क्षयाय नो मह विश्वा रूपाण्याविशन्। इंद्रं जैत्राय हर्षया शचीपतिं॥१३॥१९॥

॥१६॥ १-१२ इरिंबिठिः काण्वः ॥ इंद्रः ॥ गायत्री ॥

॥१६॥ प्र सम्राजं चर्षणीनामिंद्रं स्तोता नव्यं गीर्भिः। नरं नृषाहं मंहिष्ठं॥१॥ यस्मिन्नुक्थानि रण्यंति विश्वानि च श्रवस्या। अपामवो न समुद्रे॥२॥ तं सुष्टुत्या विवासे ज्येष्ठराजं भरे कृत्नुं। महो वाजिनं सनिभ्यः॥३॥ यस्यानूना गभीरा मदा उरवस्तरुत्राः। हर्षुमंतः शूरसातौ॥४॥ तमिद्धनेषु हितेष्वधिवाकाय हवंते। येषामिंद्रस्ते जयंति॥५॥ तमिच्यौत्नैरार्यंति तं कृतेभिश्चर्षणयः। एष इंद्रो वरिवस्कृत्॥६॥२०॥ इंद्रो ब्रह्मेंद्र ऋषिरिंद्रः पुरू पुरुहूतः। महान्महीभिः शचीभिः॥७॥ स स्तोम्यः स हव्यः सत्यः सत्वा तुविकूर्मिः। एकश्चित्सन्नभिभूतिः॥८॥ तमर्केभिस्तं सामभिस्तं गायत्रैश्चर्षणयः। इंद्रं वर्धंति क्षितयः॥९॥ प्रणेतारं वस्यो अच्छा कर्तारं ज्योतिः समत्सु। सासह्वांसं युधामित्रान्॥१०॥ स नः पप्रिः पारयाति स्वस्ति नावा पुरुहूतः। इंद्रो विश्वा अति द्विषः॥११॥ स त्वं न इंद्र वाजेभिर्दशस्या च गातुया च। अच्छा च नः सुम्नं नेषि॥१२॥२१॥

॥१७॥ १-१५ इरिंबिठिः काण्वः ॥ इंद्रः ॥ १-१३ गायत्री । १४ बृहती । १५ सतोबृहती ॥

॥१७॥ आ याहि सुषुमा हि त इंद्र सोमं पिबा इमं। एदं बर्हिः सदो मम॥१॥ आ त्वा ब्रह्मयुजा हरी वहतामिंद्र केशिना। उप ब्रह्माणि नः शृणु॥२॥ ब्रह्माणस्त्वा वयं युजा सोमपामिंद्र सोमिनः। सुतावंतो हवामहे॥३॥ आ नो याहि सुतावतोऽस्माकं

भूर्यः इन्वति॥११॥ यत् इंद्र मन्मऽशः त्वा नाना हवंते ऊतये अस्माकेभिः नृऽभिः अत्र स्वः जय॥१२॥ अरं क्षयाय नः महे विश्वा रूपाणि आऽविशन् इंद्रं जैत्राय हर्षय शचीऽपतिं॥१३॥१९॥

॥१६॥ प्र संऽराजं चर्षणीनां इंद्रं स्तोत नव्यं गीःऽभिः नरं नृऽसहं मंहिष्ठं॥१॥ यस्मिन् उक्थानि रण्यंति विश्वानि च श्रवस्या अपां अवः न समुद्रे॥२॥ तं सुऽस्तुत्या आ विवासे ज्येष्ठऽराजं भरे कृत्नुं महः वाजिनं सनिऽभ्यः॥३॥ यस्य अनूनाः गभीराः मदाः उरवः तरुत्राः हर्षुऽमंतः शूरऽसातौ॥४॥ तं इत् धनेषु हितेषु अधिऽवाकाय हवंते येषां इंद्रः ते जयंति॥५॥ तं इत् च्यौत्नैः आर्यंति तं कृतेभिः चर्षणयः एषः इंद्रः वरिवःऽकृत्॥६॥२०॥ इंद्रः ब्रह्मा इंद्रः ऋषिः इंद्रः पुरु पुरुऽहूतः महान् महीभिः शचीभिः॥७॥ सः स्तोम्यः सः हव्यः सत्यः सत्वा तुविऽकूर्मिः एकः चित् सन् अभिऽभूतिः॥८॥ तं अर्केभिः तं सामऽभिः तं गायत्रैः चर्षणयः इंद्रं वर्धंति क्षितयः॥९॥ प्रऽनेतारं वस्यः अच्छ कर्तारं ज्योतिः समत्ऽसु ससह्वांसं युधा अमित्रान्॥१०॥ सः नः पप्रिः पारयाति स्वस्ति नावा पुरुऽहूतः इंद्रः विश्वाः अति द्विषः॥११॥ सः त्वं नः इंद्र वाजेभिः दशस्य च गातुऽय च अच्छ च नः सुम्नं नेषि॥१२॥२१॥

॥१७॥ आ याहि सुसुम हि ते इंद्र सोमं पिब इमं आ इदं बर्हिः सदः मम॥१॥ आ त्वा ब्रह्मऽयुजा हरी वहतां इंद्र केशिना उप ब्रह्माणि नः शृणु॥२॥ ब्रह्माणः त्वा वयं युजा सोमऽपां इंद्र सोमिनः सुतऽवंतः हवामहे॥३॥ आ नः याहि सुतऽवतः अस्माकं

सुष्टुतीरुप। पिबा सु शिप्रिन्नंधसः ॥४॥ आ ते सिंचामि कुक्ष्योरनु गात्रा वि धावतु। गृभाय जिह्वया मधु ॥५॥२२॥ स्वादुष्टे अस्तु संसुदे मधुमान्तन्वे३ तव। सोमः शमस्तु ते हृदे ॥६॥ अयमु त्वा विचर्षणे जनीरिवाभि संवृतः। प्र सोम इंद्र सर्पतु ॥७॥ तुविग्रीवो वपोदरः सुबाहुरंधसो मदे। इंद्रो वृत्राणि जिघ्नते ॥८॥ इंद्र प्रेहि पुरस्त्वं विश्वस्येशान ओजसा। वृत्राणि वृत्रहञ्जहि ॥९॥ दीर्घस्ते अस्त्वंकुशो येना वसु प्रयच्छसि। यजमानाय सुन्वते ॥१०॥२३॥ अयं त इंद्र सोमो निपूतो अधि बर्हिषि। एहीमस्य द्रवा पिब ॥११॥ शाचिगो शाचिपूजनायं रणाय ते सुतः। आखंडल प्र हूयसे ॥१२॥ यस्ते शृंगवृषो नपात्प्रणपात्कुंडपाय्यः। न्यस्मिन्दध्र आ मनः ॥१३॥ वास्तोष्पते ध्रुवा स्थूणांसत्रं सोम्यानां। द्रप्सो भेत्ता पुरां शश्वतीनामिंद्रो मुनीनां सखा ॥१४॥ पृदाकुसानुर्यजतो गवेषण एकः सन्नभि भूयसः। भूर्णिमश्वं नयत्तुजा पुरो गृभेंद्रं सोमस्य पीतये ॥१५॥२४॥

॥ १८ ॥ १–२२ इरिंबिठिः काण्वः ॥ १–७.१०–२२ आदित्याः । ८ अश्विनौ ।
९ अग्निसूर्यानिलाः ॥ उष्णिक् ॥

॥१८॥ इदं ह नूनमेषां सुम्नं भिक्षेत मर्त्यः। आदित्यानामपूर्व्यं सवीमनि ॥१॥ अनर्वाणो ह्येषां पंथा आदित्यानां। अदब्धाः संति पायवः सुगेवृधः ॥२॥ तत्सु नः सविता भगो वरुणो मित्रो अर्यमा। शर्म यच्छंतु सप्रथो यदीमहे ॥३॥ देवेभिर्देव्यदितेऽरिष्टभर्मन्ना गहि। स्मत्सूरिभिः पुरुप्रिये सुशर्मभिः ॥४॥ ते हि पुत्रासो अदितेर्विदुर्द्वेषांसि योतवे। अंहोश्चिदुरुचक्रयोऽनेहसः ॥५॥२५॥ अदितिर्नो दिवा पशुमदितिर्नक्तमद्वयाः। अदितिः पात्वंहसः सदावृधा ॥६॥ उत स्या

सुऽस्तुतीः उप॑ पिब॑ सु शिप्रिन् अंध॑सः ॥४॥ आ ते सिंचामि कुक्ष्योः अनु॑ गात्रा॑ वि धावतु गृभाय जिह्वया॑ मधु॑ ॥५॥२२॥ स्वादुः ते अस्तु संऽसुदे॑ मधु॑ऽमान् तन्वे॑ तव॑ सोम॑ः शं अस्तु ते हृदे ॥६॥ अयं ऊं॑ त्वा विऽचर्षणे जनीः॑ऽइव अभि संऽवृतः प्र सोम॑ः इंद्र सर्पतु ॥७॥ तुविऽग्रीव॑ः वपाऽउ॑दरः सुऽबाहुः अंध॑सः मदे॑ इंद्रः वृत्राणि॑ जिघ्नते ॥८॥ इंद्र प्र इहि पुरः त्वं विश्व॑स्य ईशा॑नः ओज॑सा वृत्राणि॑ वृत्रऽहन् जहि ॥९॥ दीर्घः ते अस्तु अंकुशः येन॑ वसु॑ प्रऽयच्छ॑सि यज॑मानाय सुन्वते ॥१०॥२३॥ अयं ते इंद्र सोम॑ः निऽपूतः अधि बर्हिषि॑ आ इहि ईं अस्य द्रव॑ पिब॑ ॥११॥ शाचिऽगो॰ शाचिऽपूजन अयं रणा॑य ते सुतः आखंडल प्र हूयसे ॥१२॥ यः ते शृंगऽवृषः नपात् प्रऽन॑पात्॰ कुंडऽपाय्य॑ः नि अस्मिन् दधे आ मन॑ः ॥१३॥ वास्तोः॑ पते ध्रुवा स्थूणा अंस॑त्रं सोम्यानां॑ द्रप्सः भेत्ता पुरां शश्वं॑तीनां इंद्रः मुनी॑नां सखा॑ ॥१४॥ पृदाकुऽसानुः यजतः गोऽएष॑णः एकः॑ सन् अभि भूय॑सः भूर्णि॑ अश्वं॑ नयत् तुजा पुरः गृभा इंद्रं॑ सोम॑स्य पीतये॑ ॥१५॥२४॥

॥१८॥ इदं ह नूनं एषां सुम्नं भिक्षेत मर्त्यः॑ आदित्यानां॑ अपूर्व्यं सवी॑मनि ॥१॥ अनर्वाणः॑ हि एषां पंथाः॑ आदित्यानां॑ अदब्धाः संति॑ पायवः॑ सुगेऽवृधः॑ ॥२॥ तत् सु नः सविता भगः॑ वरु॑णः मित्रः अर्यमा शर्म॑ यच्छंतु सऽप्रथः॑ यत् ईम॑हे ॥३॥ देवेभिः॑ देवि अदिते अरि॑ष्टऽभर्मन् आ गहि स्मत् सूरिऽभिः॑ पुरुऽप्रिये सुशर्म॑ऽभिः ॥४॥ ते हि पुत्रासः॑ अदि॑तेः विदुः द्वेषां॑सि योत॑वे अंहोः॑ चित् उरुऽचक्र॑यः अनेहस॑ः ॥५॥२५॥ अदि॑तिः नः दिवा॑ पशुं अदि॑तिः नक्तं॑ अद्व॑याः अदि॑तिः पातु अंह॑सः सदाऽवृ॑धा ॥६॥ उत स्या

नो दिवा मतिरदितिरूत्या गमत्। सा शंताति मयस्करदप स्निधः ॥७॥ उत त्या दैव्या भिषजा शं नः करतो अश्विना। युयुयातामितो रपो अप स्निधः ॥८॥ शमग्निरग्निभिः करच्छं नस्तपतु सूर्यः। शं वातो वात्वरपा अप स्निधः ॥९॥ अपामीवामप स्निधमप सेधत दुर्मतिं। आदित्यासो युयोतना नो अंहसः ॥१०॥२६॥ युयोता शरुमस्मदाँ आदित्यास उतामतिं। ऋधग्द्वेषः कृणुत विश्ववेदसः ॥११॥ तत्सु नः शर्म यच्छतादित्या यन्मुमोचति। एनस्वंतं चिदेनसः सुदानवः ॥१२॥ यो नः कश्चिद्रिरिक्षति रक्षस्त्वेन मर्त्यः। स्वैः ष एवै रिरिषीष्ट युर्जनः ॥१३॥ समित्तमघमश्नवद्दुःशंसं मर्त्यं रिपुं। यो अस्मत्रा दुर्हणावाँ उप द्वयुः ॥१४॥ पाकत्रा स्थन देवा हृत्सु जानीथ मर्त्यं। उप द्वयुं चाद्वयुं च वसवः ॥१५॥२७॥ आ शर्म पर्वतानामोतापां वृणीमहे। द्यावाक्षामारे अस्मद्रपस्कृतं ॥१६॥ ते नो भद्रेण शर्मणा युष्माकं नावा वसवः। अति विश्वानि दुरिता पिपर्तन ॥१७॥ तुचे तनाय तत्सु नो द्राघीय आयुर्जीवसे। आदित्यासः सुमहसः कृणोतन ॥१८॥ यज्ञो हीळो वो अंतर आदित्या अस्ति मृळत। युष्मे इद्वो अपि ष्मसि सजात्ये ॥१९॥ बृहद्वरूथं मरुतां देवं त्रातारमश्विना। मित्रमीमहे वरुणं स्वस्तये ॥२०॥ अनेहो मित्रार्यमन्नृवद्वरुण शंस्यं। त्रिवरूथं मरुतो यंत नश्छर्दिः ॥२१॥ ये चिद्धि मृत्युबंधव आदित्या मनवः स्मसि। प्र सू न आयुर्जीवसे तिरेतन ॥२२॥२८॥

॥१९॥ १-३७ सोभरिः काण्वः ॥ १-३३ अग्निः। ३४. ३५ आदित्याः। ३६. ३७ त्रसदस्योर्दानस्तुतिः ॥ १-२६. २८-३३ प्रागाथं काकुभं। २७ द्विपदा। ३४ उष्णिक्। ३५ सतोबृहती। ३६ ककुप्। ३७ पंक्तिः ॥

॥१९॥ तं गूर्धया स्वर्णरं देवासो देवमरतिं दधन्विरे। देवत्रा

नः दिवा मतिः अदितिः ऊत्या आ गमत् सा शंऽताति मयः करत् अप स्रिधः ॥७॥ उत त्या दैव्या भिषजा शं नः करतः अश्विना युयुयातां इतः रपः अप स्रिधः ॥८॥ शं अग्निः अग्निऽभिः करत् शं नः तपतु सूर्यः शं वातः वातु अरपाः अप स्रिधः ॥९॥ अप अमीवां अप स्रिधं अप सेधत दुःऽमतिं आदित्यासः युयोतन नः अंहसः ॥१०॥२६॥ युयोत शरुं अस्मत् आ आदित्यासः उत अमतिं आर्धक् द्वेषः कृणुत विश्वऽवेदसः ॥११॥ तत् सु नः शर्म यच्छत आदित्याः यत् मुमोचति एनस्वंतं चित् एनसः सुऽदानवः ॥१२॥ यः नः कः चित् रिरिक्षति रक्षःऽत्वेन मर्त्यः स्वैः सः एवैः रिरिषीष्ट युः जनः ॥१३॥ सं इत् तं अघं अश्नवत् दुःऽशंसं मर्त्यं रिपुं यः अस्मऽत्रा दुःऽहनावान् उप द्वयुः ॥१४॥ पाकऽत्रा स्थन देवाः हृत्ऽसु जानीथ मर्त्यं उप द्वयुं च अद्वयुं च वसवः ॥१५॥२७॥ आ शर्म पर्वतानां आ उत अपां वृणीमहे द्यावाक्षामा आरे अस्मत् रपः कृतं ॥१६॥ ते नः भद्रेण शर्मणा युष्माकं नावा वसवः अति विश्वानि दुःऽइता पिपर्तन ॥१७॥ तुचे तनाय तत् सु नः द्राघीयः आयुः जीवसे आदित्यासः सुऽमहसः कृणोतन ॥१८॥ यज्ञः हीळः वः अंतरः आदित्याः अस्ति मृळत युष्मे इत् वः अपि स्मसि सऽजात्ये ॥१९॥ बृहत् वरूथं मरुतां देवं त्रातारं अश्विना मित्रं ईमहे वरुणं स्वस्तये ॥२०॥ अनेहः मित्र अर्यमन् नृऽवत् वरुण शंस्यं त्रिऽवरूथं मरुतः यंत नः छर्दिः ॥२१॥ ये चित् हि मृत्युऽबंधवः आदित्याः मनवः स्मसि प्र सु नः आयुः जीवसे तिरेतन ॥२२॥२८॥

॥१९॥ तं गूर्धय स्वःऽनरं देवासः देवं अरतिं दधन्विरे देवऽत्रा

हृव्यमीहिरे ॥ १ ॥ विभूतरातिं विप्र चित्रशोचिषमग्निमीळिष्व यंतुरं । अस्य मेधस्य सोम्यस्य सोभरे प्रेमध्वराय पूर्व्यं ॥ २ ॥ यजिष्ठं त्वा ववृमहे देवं देवत्रा होतारममर्त्यं । अस्य यज्ञस्य सुक्रतुं ॥ ३ ॥ ऊर्जो नपातं सुभगं सुदीदितिमग्निं श्रेष्ठशोचिषं । स नो मित्रस्य वरुणस्य सो अपामा सुम्नं यक्षते दिवि ॥ ४ ॥ यः समिधा य आहुती यो वेदेन ददाश मर्तो अग्नये । यो नमसा स्वध्वरः ॥ ५ ॥ २९ ॥ तस्येदर्वंतो रंहयंत आशवस्तस्य द्युम्नितमं यशः । न तमंहो देवकृतं कुतश्चन न मर्त्यकृतं नशत् ॥ ६ ॥ स्वग्नयो वो अग्निभिः स्याम सूनो सहस ऊर्जां पते । सुवीरस्त्वमस्मयुः ॥ ७ ॥ प्रशंसमानो अतिथिर्न मित्रियोऽग्नी रथो न वेद्यः । त्वे क्षेमासो अपि संति साधवस्त्वं राजा रयीणां ॥ ८ ॥ सो अद्धा दाश्वध्वरोऽग्ने मर्तः सुभग स प्रशंस्यः । स धीभिरस्तु सनिता ॥ ९ ॥ यस्य त्वमूर्ध्वो अध्वराय तिष्ठसि क्षयद्वीरः स साधते । सो अर्वद्भिः सनिता स विपन्युभिः स शूरैः सनिता कृतं ॥ १० ॥ ३० ॥ यस्याग्निर्वपुर्गृहे स्तोमं चनो दधीत विश्ववार्यः । हव्या वा वेविषद्विषः ॥ ११ ॥ विप्रस्य वा स्तुवतः सहसो यहो मक्षूतमस्य रातिषु । अवोदेवमुपरिमर्त्यं कृधि वसो विविदुषो वचः ॥ १२ ॥ यो अग्निं हव्यदातिभिर्नमोभिर्वा सुदक्षमाविवासति । गिरा वाजिरशोचिषं ॥ १३ ॥ समिधा यो निशिती दाशददितिं धामभिरस्य मर्त्यः । विश्वेत्स धीभिः सुभगो जनाँ अति द्युम्नैरुद्न इव तारिषत् ॥ १४ ॥ तदग्ने द्युम्नमा भर यत्सासहत्सदने कं चिदत्रिणं । मन्युं जनस्य दूढ्यः ॥ १५ ॥ ३१ ॥ येन चष्टे वरुणो मित्रो अर्यमा येन नासत्या भगः । वयं तत्ते शवसा गातुवित्त-

हव्यं आ ऊहिरे ॥१॥ विभूतऽरातिं विप्र चित्रऽशोचिषं अग्निं ईळिष्व यंतुरं अस्य मेधस्य सोम्यस्य सोभरे प्र ईं अध्वराय पूर्व्यं ॥२॥ यजिष्ठं त्वा ववृमहे देवं देवऽत्रा होतारं अमर्त्यं अस्य यज्ञस्य सुऽक्रतुं ॥३॥ ऊर्जः नपातं सुऽभगं सुऽदीदितिं अग्निं श्रेष्ठऽशोचिषं सः नः मित्रस्य वरुणस्य सः अपां आ सुम्नं यक्षते दिवि ॥४॥ यः संऽइधा यः आऽहुती यः वेदेन ददाश मर्तः अग्नये यः नमसा सुऽअध्वरः ॥५॥२९॥ तस्य इत् अर्वंतः रंहयंते आशवः तस्य द्युम्निऽतमं यशः न तं अंहः देवऽकृतं कुतः चन न मर्त्यऽकृतं नशत् ॥६॥ सुऽअग्नयः वः अग्निऽभिः स्याम सूनो इति सहसः ऊर्जां पते सुऽवीरः त्वं अस्मऽयुः ॥७॥ प्रऽशंसमानः अतिथिः न मित्रियः अग्निः रथः न वेद्यः त्वे इति क्षेमासः अपि संति साधवः त्वं राजा रयीणां ॥८॥ सः अद्धा दाशुऽअध्वरः अग्ने मर्तः सुऽभग सः प्रऽशंस्यः सः धीभिः अस्तु सनिता ॥९॥ यस्य त्वं ऊर्ध्वः अध्वराय तिष्ठसि क्षयत्ऽवीरः सः साधते सः अर्वत्ऽभिः सनिता स विपन्युऽभिः सः शूरैः सनिता कृतं ॥१०॥३०॥ यस्य अग्निः वपुः गृहे स्तोमं चनः दधीत विश्वऽवार्यः हव्या वा वेविषत् विषः ॥११॥ विप्रस्य वा स्तुवतः सहसः यहो इति मक्षुऽतमस्य रातिषु अवःऽदेवं उपरिऽमर्त्यं कृधि वसो इति विविदुषः वचः ॥१२॥ यः अग्निं हव्यदातिऽभिः नमःऽभिः वा सुऽदक्षं आऽविवासति गिरा वा अजिरऽशोचिषं ॥१३॥ संऽइधा यः निऽशिती दाशत् अदितिं धामऽभिः अस्य मर्त्यः विश्वा इत् सः धीभिः सुऽभगः जनान् अति द्युम्नैः उद्नःऽइव तारिषत् ॥१४॥ तत् अग्ने द्युम्नं आ भर यत् ससहत् सदने कं चित् अत्रिणं मन्युं जनस्य दुःऽध्यः ॥१५॥३१॥ येन चष्टे वरुणः मित्रः अर्यमा येन नासत्या भगः वयं तत् ते शवसा गातुवित्ऽ

हृव्यमोहिरे ॥१॥ विभूतरातिं विप्र चित्रशोचिषमग्निमीळिष्व यंतुरं। अस्य मेधस्य सोम्यस्य सोभरे प्रेमध्वराय पूर्व्यं ॥२॥ यजिष्ठं त्वा ववृमहे देवं देवत्रा होतारममर्त्यं। अस्य यज्ञस्य सुक्रतुं ॥३॥ ऊर्जो नपातं सुभगं सुदीदितिमग्निं श्रेष्ठशोचिषं। स नो मित्रस्य वरुणस्य सो अपामा सुम्नं यक्षते दिवि ॥४॥ यः समिधा य आहुती यो वेदेन ददाश मर्तो अग्नये। यो नमसा स्वध्वरः ॥५॥२९॥ तस्येदर्वंतो रंहयंत आशवस्तस्य द्युम्नितमं यशः। न तमंहो देवकृतं कुतश्चन न मर्त्यकृतं नशत् ॥६॥ स्वग्नयो वो अग्निभिः स्याम सूनो सहस ऊर्जां पते। सुवीरस्त्वमस्मयुः ॥७॥ प्रशंसमानो अतिथिर्न मित्रियोऽग्नी रथो न वेद्यः। त्वे क्षेमासो अपि संति साधवस्त्वं राजा रयीणां ॥८॥ सो अद्धा दाश्वध्वरोऽग्ने मर्तः सुभग स प्रशंस्यः। स धीभिरस्तु सनिता ॥९॥ यस्य त्वमूर्ध्वो अध्वराय तिष्ठसि क्षयद्वीरः स साधते। सो अर्वद्भिः सनिता स विपन्युभिः स शूरैः सनिता कृतं ॥१०॥३०॥ यस्याग्निर्वपुर्गृहे स्तोमं चनो दधीत विश्ववार्यः। हव्या वा वेविषद्विषः ॥११॥ विप्रस्य वा स्तुवतः सहसो यहो मक्षूतमस्य रातिषु। अवोदेवमुपरिमर्त्यं कृधि वसो विविदुषो वचः ॥१२॥ यो अग्निं हव्यदातिभिर्नमोभिर्वा सुदक्षमाविवासति। गिरा वाजिरशोचिषं ॥१३॥ समिधा यो निशिती दाशददितिं धामभिरस्य मर्त्यः। विश्वेत्स धीभिः सुभगो जनाँ अति द्युम्नैरुद्न इव तारिषत् ॥१४॥ तदग्ने द्युम्नमा भर यत्सासहत्सदने कं चिदत्रिणं। मन्युं जनस्य दूढ्यः ॥१५॥३१॥ येन चष्टे वरुणो मित्रो अर्यमा येन नासत्या भगः। वयं तत्ते शवसा गातुवित्त-

हव्यं आ जुहिरे ॥१॥ विभूतऽरातिं विप्र चित्रऽशोचिषं अग्निं ईळिष्व यंतुरं अस्य मेधस्य सोम्यस्य सोभरे प्र ईं अध्वराय पूर्व्यं ॥२॥ यजिष्ठं त्वा ववृमहे देवं देवऽत्रा होतारं अमर्त्यं अस्य यज्ञस्य सुऽक्रतुं ॥३॥ ऊर्जः नपातं सुऽभगं सुऽदीदितिं अग्निं श्रेष्ठऽशोचिषं सः नः मित्रस्य वरुणस्य सः अपां आ सुम्नं यक्षते दिवि ॥४॥ यः संऽइधा यः आऽहुती यः वेदेन ददाश मर्तः अग्नये यः नमसा सुऽअध्वरः ॥५॥२९॥ तस्य इत् अर्वंतः रंहयंते आशवः तस्य द्युम्निऽतमं यशः न तं अंहः देवऽकृतं कुतः चन न मर्त्यऽकृतं नशत् ॥६॥ सुऽअग्नयः वः अग्निऽभिः स्याम सूनो सहसः ऊर्जां पते सुऽवीरः त्वं अस्मऽयुः ॥७॥ प्रऽशंसमानः अतिथिः न मित्रियः अग्निः रथः न वेद्यः त्वे क्षेमासः अपि संति साधवः त्वं राजा रयीणां ॥८॥ सः अद्धा दाशुऽअध्वरः अग्ने मर्तः सुऽभग सः प्रऽशंस्यः सः धीभिः अस्तु सनिता ॥९॥ यस्य त्वं ऊर्ध्वः अध्वराय तिष्ठसि क्षयत्ऽवीरः सः साधते सः अर्वत्ऽभिः सनिता स विपन्युऽभिः सः शूरैः सनिता कृतं ॥१०॥३०॥ यस्य अग्निः वपुः गृहे स्तोमं चनः दधीत विश्वऽवार्यः हव्या वा वेविषत् विषः ॥११॥ विप्रस्य वा स्तुवतः सहसः यहो मक्षुऽतमस्य रातिषु अवःऽदेवं उपरिऽमर्त्यं कृधि वसो विविदुषः वचः ॥१२॥ यः अग्निं हव्यदातिऽभिः नमःऽभिः वा सुऽदक्षं आऽविवासति गिरा वा अजिरऽशोचिषं ॥१३॥ संऽइधा यः निऽशिती दाशत् अदितिं धामऽभिः अस्य मर्तः विश्वा इत् सः धीभिः सुऽभगः जनान् अति द्युम्नैः उद्नःऽइव तारिषत् ॥१४॥ तत् अग्ने द्युम्नं आ भर यत् ससहत् सदने कं चित् अत्रिणं मन्युं जनस्य दुःऽध्यः ॥१५॥३१॥ येन चष्टे वरुणः मित्रः अर्यमा येन नासत्या भगः वयं तत् ते शवसा गातुवित्-

मा इंद्रत्वोता विधेमहि ॥१६॥ ते घेदग्ने स्वाध्यो३ये त्वा
विप्र निदधिरे नृचक्षसं । विप्रासो देव सुक्रतुं ॥१७॥ त
इद्वेदिं सुभग त आहुतिं ते सोतुं चक्रिरे दिवि । त इद्वाजे-
भिर्जिग्युर्महद्धनं ये त्वे कामं न्येरिरे ॥१८॥ भद्रो नो अ-
ग्निराहुतो भद्रा रातिः सुभग भद्रो अध्वरः । भद्रा उत प्रश-
स्तयः ॥१९॥ भद्रं मनः कृणुष्व वृत्रतूर्ये येना समत्सु सासहः ।
अव स्थिरा तनुहि भूरि शर्धतां वनेमा ते अभिष्टिभिः
॥२०॥३२॥ ईळे गिरा मनुर्हितं यं देवा दूतमरतिं न्येरिरे ।
यजिष्ठं हव्यवाहनं ॥२१॥ तिग्मजंभाय तरुणाय राजते प्रयो
गायस्यग्नये । यः पिंशते सूनृताभिः सुवीर्यमग्निर्घृतेभिराहुतः
॥२२॥ यदी घृतेभिराहुतो वाशीमग्निर्भरत उच्चाव च ।
असुर इव निर्णिजं ॥२३॥ यो हव्यान्यैरयता मनुर्हितो देव
आसा सुगंधिना । विवासते वार्याणि स्वध्वरो होता देवो
अमर्त्यः ॥२४॥ यदग्ने मर्त्यस्त्वं स्यामहं मित्रमहो अमर्त्यः ।
सहसः सूनवाहुत ॥२५॥३३॥ न त्वा रासीयाभिशस्तये
वसो न पापत्वाय संत्य । न मे स्तोतामतीवा न दुर्हितः
स्यादग्ने न पापया ॥२६॥ पितुर्न पुत्रः सुभृतो दुरोण आ
देवाँ एतु प्र णो हविः ॥२७॥ तवाहमग्न ऊतिभिर्नेदिष्ठाभिः
सचेय जोषमा वसो । सदा देवस्य मर्त्यः ॥२८॥ तव क्रत्वा
सनेयं तव रातिभिरग्ने तव प्रशस्तिभिः । त्वामिदाहुः प्रमतिं
वसो ममाग्ने हर्षस्व दातवे ॥२९॥ प्र सो अग्ने तवोतिभिः
सुवीराभिस्तिरते वाजभर्मभिः । यस्य त्वं सख्यमावरः
॥३०॥३४॥ तव द्रप्सो नीलवान्वाश ऋत्विय इंधानः सिष्ण-
वा ददे । त्वं महीनामुषसामसि प्रियः क्षपो वस्तुषु राजसि

ऽतमाः इंद्रंत्वाऽऊताः विधेमहि ॥१६॥ ते घ इत् अग्ने सुऽआध्यः ये त्वा विप्र निऽदधिरे नृऽचक्षसं विप्रासः देव सुऽक्रतुं ॥१७॥ ते इत् वेदिं सुऽभग ते आऽहुतिं ते सोतुं चक्रिरे दिवि ते इत् वाजेभिः जिग्युः महत् धनं ये त्वे' कामं निऽएरिरे ॥१८॥ भद्रः नः अग्निः आऽहुतः भद्रा रातिः सुऽभग भद्रः अध्वरः भद्राः उत प्रऽशस्तयः ॥१९॥ भद्रं मनः कृणुष्व वृत्रऽतूर्ये येन समत्ऽसु ससहः अव स्थिरा तनुहि भूरि शर्धतां वनेम ते अभिष्टिऽभिः ॥२०॥३२॥ ईळे गिरा मनुःऽहितं यं देवाः दूतं अरतिं निऽएरिरे यजिष्ठं हव्यऽवाहनं ॥२१॥ तिग्मऽजंभाय तरुणाय राजते प्रयः गायसि अग्नये यः पिंशते सूनृताभिः सुऽवीर्यं अग्निः घृतेभिः आऽहुतः ॥२२॥ यदि घृतेभिः आऽहुतः वाशीं अग्निः भरते उत् च अव च असुरःऽइव निःऽनिजं ॥२३॥ यः हव्यानि ऐरयत मनुःऽहितः देवः आसा सुऽगंधिना विवासते वार्याणि सुऽअध्वरः होता देवः अमर्त्यः ॥२४॥ यत् अग्ने मर्त्यः त्वं स्यां अहं मित्रऽमहः अमर्त्यः सहसः सूनो' आऽहुत ॥२५॥३३॥ न त्वा रासीय अभिऽशस्तये वसो' न पापऽत्वाय संत्य न मे स्तोता अमतिऽवा न दुःऽहितः स्यात् अग्ने न पापया ॥२६॥ पितुः न पुत्रः सुऽभृतः दुरोणे आ देवान् एतु प्र नः हविः ॥२७॥ तव अहं अग्ने ऊतिऽभिः नेदिष्ठाभिः सचेय जोषं आ वसो' सदा देवस्य मर्त्यः ॥२८॥ तव क्रत्वा सनेयं तव रातिऽभिः अग्ने तव प्रशस्तिऽभिः त्वां इत् आहुः प्रऽमतिं वसो' मम अग्ने हर्षस्व दातवे ॥२९॥ प्र सः अग्ने तव ऊतिऽभिः सुऽवीराभिः तिरते वाजभर्मऽभिः यस्य त्वं सख्यं आऽवरः ॥३०॥३४॥ तव द्रप्सः नीलऽवान् वाशः ऋत्वियः इंधानः सिष्णो' आ ददे त्वं महीनां उषसां असि प्रियः क्षपः वस्तुषु राजसि

॥३१॥ तमागन्म सोभरयः सहस्रमुष्कं स्वभिष्टिमवसे। सम्राजं त्रासदस्यवं ॥३२॥ यस्य ते अग्ने अन्ये अग्नय उपक्षितो वया इव। विपो न द्युम्ना नि युवे जनानां तव क्षत्राणि वर्धयन् ॥३३॥ यमादित्यासो अद्रुहः पारं नयथ मर्त्यं। मघोनां विश्वेषां सुदानवः ॥३४॥ यूयं राजानः कं चिच्चर्षणीसहः क्षयंतं मानुषाँ अनु। वयं ते वो वरुण मित्रार्यमन्त्स्यामेदृतस्य रथ्यः ॥३५॥ अदान्मे पौरुकुत्स्यः पंचाशतं त्रसदस्युर्वधूनां। मंहिष्ठो अर्यः सत्पतिः ॥३६॥ उत मे प्रयियोर्वयियोः सुवास्त्वा अधि तुग्वनि। तिसृणां सप्ततीनां श्यावः प्रणेता भुवद्वसुर्दियानां पतिः ॥३७॥३५॥

॥२०॥ १–२६ सोभरिः काण्वः ॥ मरुतः ॥ प्रागाथं काकुभं ॥

॥२०॥ आ गंता मा रिषण्यत प्रस्थावानो माप स्थाता समन्यवः। स्थिरा चिन्नमयिष्णवः ॥१॥ वीळुपविभिर्मरुत ऋभुक्षण आ रुद्रासः सुदीतिभिः। इषा नो अद्या गता पुरुस्पृहो यज्ञमा सोभरीयवः ॥२॥ विद्मा हि रुद्रियाणां शुष्ममुग्रं मरुतां शिमीवतां। विष्णोरेषस्य मीळ्हुषां ॥३॥ वि द्वीपानि पापतंतिष्ठद्दुच्छुनोभे युजंत रोदसी। प्र धन्वान्यैरत शुभ्रखादयो यदेजथ स्वभानवः ॥४॥ अच्युता चिद्वो अज्मन्ना नानदति पर्वतासो वनस्पतिः। भूमिर्यामेषु रेजते ॥५॥३६॥ अमाय वो मरुतो यातवे द्यौर्जिहीत उत्तरा बृहत्। यत्रा नरो देदिशते तनूष्वा त्वक्षांसि बाह्वोजसः ॥६॥ स्वधामनु श्रियं नरो महि त्वेषा अमवंतो वृषप्सवः। वहंते अह्रुतप्सवः ॥७॥ गोभिर्वाणो अज्यते सोभरीणां रथे कोशे हिरण्यये। गोबंधवः सुजातास इषे भुजे महांतो नः स्परसे नु ॥८॥ प्रति वो वृषद-

॥३१॥ तं आ अगन्म सोभरयः सहस्रऽमुष्कं सुऽअभिष्टिं अवसे संऽराजं त्रासदस्यवं॥३२॥ यस्य ते अग्ने अन्ये अग्नयः उपऽक्षितः वयाःऽइव विप्रः न द्युम्ना नि युवे जनानां तव क्षत्राणि वर्धयन् ॥३३॥ यं आदित्यासः अद्रुहः पारं नयथ मर्त्यं मघोनां विश्वेषां सुऽदानवः॥३४॥ यूयं राजानः कं चित् चर्षणिऽसहः क्षयंतं मानुषान् अनु वयं ते वः वरुण मित्र अर्यमन् स्याम इत् ऋतस्य रथ्यः॥३५॥ अदात् मे पौरुऽकुत्स्यः पंचाशतं त्रसदस्युः वधूनां मंहिष्ठः अर्यः सत्ऽपतिः॥३६॥ उत मे प्रयियोः वयियोः सुऽवास्त्वाः अधि तुग्वनि तिसृणां सप्ततीनां श्यावः प्रऽनेता भुवत् वसुः दियानां पतिः॥३७॥३५॥

॥२०॥ आ गंत मा रिषण्यत प्रऽस्थावानः मा अप स्थात सऽमन्यवः स्थिरा चित् नमयिष्णवः॥१॥ वीळुपविऽभिः मरुतः ऋभुक्षणः आ रुद्रासः सुदीतिऽभिः इषा नः अद्य आ गत पुरुऽस्पृहः यज्ञं आ सोभरीऽयवः॥२॥ विद्म हि रुद्रियाणां शुष्मं उग्रं मरुतां शिमीऽवतां विष्णोः एषस्य मीळ्हुषां॥३॥ वि द्वीपानि पापतन् तिष्ठत् दुच्छुना उभे युजंत रोदसी प्र धन्वानि ऐरत शुभ्रऽखादयः यत् एजथ स्वऽभानवः॥४॥ अच्युता चित् वः अज्मन् आ नानदति पर्वतासः वनस्पतिः भूमिः यामेषु रेजते॥५॥३६॥ अमाय वः मरुतः यातवे द्यौः जिहीते उत्ऽतरा बृहत् यत्र नरः देदिशते तनूषु आ त्वक्षांसि बाहुऽओजसः॥६॥ स्वधां अनु श्रियं नरः महि त्वेषाः अमऽवंतः वृषऽप्सवः वहंते अहुतऽप्सवः॥७॥ गोभिः वाणः अज्यते सोभरीणां रथे कोशे हिरण्यये गोऽबंधवः सुऽजातासः इषे भुजे महांतः नः स्परसे नु॥८॥ प्रति वः वृषत्-

जयो॒ वृष्णे॒ शर्धा॑य॒ मारु॑ताय भरध्वं। ह॒व्या वृष॑प्रयाव्णे ॥९॥ वृष॑णश्वेन मरुतो॒ वृष॑प्सुना॒ रथे॑न॒ वृष॑नाभिना। आ श्ये॒नासो॒ न प॒क्षिणो॒ वृथा॑ नरो ह॒व्या नो॑ वी॒तये॑ गत ॥१०॥३७॥ स॒मा॒नम॒ञ्ज्ये॑षां॒ वि भ्रा॑जन्ते रु॒क्मासो॒ अधि॑ बा॒हुषु॑। दवि॑द्युतत्यृ॒ष्टयः॑ ॥११॥ त उ॒ग्रासो॒ वृष॑ण उ॒ग्रबा॑हवो॒ नकि॑ष्टनूषु॑ येतिरे। स्थि॒रा धन्वा॒न्यायु॑धा॒ रथे॑षु॒ वोऽनी॑केष्वधि॒ श्रियः॑ ॥१२॥ येषा॒मर्णो॒ न स॒प्रथो॒ नाम॑ त्वे॒षं शश्व॑तामेक॒मिद्भु॒जे। वयो॒ न पित्र्यं॒ सहः॑ ॥१३॥ तान्व॑न्दस्व म॒रुत॒स्ताँ उप॑ स्तुहि॒ तेषां॒ हि धुनी॑नां। अ॒रा॒णां न च॑र॒मस्तदे॑षां दा॒ना म॒ह्ना तदे॑षां ॥१४॥ सु॒भगः॒ स व॑ ऊ॒तिष्वास॒ पूर्वा॑सु॒ मरु॑तो॒ व्यु॑ष्टिषु। यो वा॑ नू॒नमु॒तास॑ति ॥१५॥३८॥ यस्य॑ वा यू॒यं प्रति॑ वा॒जिनो॑ नर॒ आ ह॒व्या वी॒तये॑ ग॒थ। अ॒भि ष द्यु॒म्नैरु॒त वाज॑सातिभिः सु॒म्ना वो॑ धूतयो नशत् ॥१६॥ यथा॑ रु॒द्रस्य॑ सू॒नवो॑ दि॒वो वश॒न्त्यसु॑रस्य वे॒धसः॑। युवा॑न॒स्तथेद॑सत् ॥१७॥ ये चार्ह॑न्ति म॒रुतः॑ सु॒दान॑वः॒ स्मन्मी॒ळ्हुष॒श्चर॑न्ति॒ ये। अत॑श्चि॒दा न॒ उप॒ वस्य॑सा हृ॒दा युवा॑न॒ आ व॑वृध्वं ॥१८॥ यून॒ ऊ षु नवि॑ष्ठया॒ वृष्णः॑ पाव॒काँ अ॒भि सो॑भरे गि॒रा। गाय॒ गा इ॑व॒ चर्कृ॑षत् ॥१९॥ सा॒हा ये सन्ति॑ मुष्टि॒हेव॒ हव्यो॒ विश्वा॑सु पृ॒त्सु होतृ॑षु। वृष्ण॑श्च॒न्द्रान्न सु॒श्रव॑स्तमान्गि॒रा वन्द॑स्व म॒रुतो॒ अह॑ ॥२०॥३९॥ गाव॑श्चिद्घा समन्यवः सजा॒त्ये॑न म॒रुतः॒ सब॑न्धवः। रि॒ह॒ते क॒कुभो॑ मि॒थः ॥२१॥ मर्त॑श्चिद्वो नृतवो रु॒क्मव॑क्षस॒ उप॑ भ्रातृ॒त्वमाय॑ति। अधि॑ नो गात मरुतः॒ सदा॒ हि व॑ आपि॒त्वमस्ति॒ निध्रु॑वि ॥२२॥ मरु॑तो॒ मारु॑तस्य न॒ आ भे॑ष॒जस्य॑ वहता सुदानवः। यू॒यं स॑खायः सप्तयः ॥२३॥ याभिः॒ सिन्धु॒मव॑थ॒ याभि॒स्तूर्व॑थ॒ याभि॑र्दश॒स्यथा॒ क्रिविं॑।

ऽअंजयः वृष्णे शर्धाय मारुताय भरध्वं हव्या वृषऽप्रयाव्ने ॥९॥
वृषणश्वेन मरुतः वृषऽप्सुना रथेन वृषऽनाभिना आ श्येनासः
न पक्षिणः वृथा नरः हव्या नः वीतये गत ॥१०॥३७॥ समानं
अंजि एषां वि भ्राजंते रुक्मासः अधि बाहुषु दविद्युतति ऋष्टयः
॥११॥ ते उग्रासः वृषणः उग्रऽबाहवः नकिः तनूषु येतिरे स्थिरा
धन्वानि आयुधा रथेषु वः अनीकेषु अधि श्रियः॥१२॥ येषां अर्णः
न सऽप्रथः नाम त्वेषं शश्वतां एकं इत् भुजे वयः न पित्र्यं सहः
॥१३॥ तान् वंदस्व मरुतः तान् उप स्तुहि तेषां हि धुनीनां अरा-
णां न चरमः तत् एषां दाना मह्ना तत् एषां ॥१४॥ सुऽभगः सः
वः ऊतिषु आस पूर्वासु मरुतः विऽउंष्टिषु यः वा नूनं उत असति
॥१५॥३८॥ यस्य वा यूयं प्रति वाजिनः नरः आ हव्या वीतये गथ
अभि सः द्युम्नैः उत वाजसातिऽभिः सुम्ना वः धूतयः नशत्॥१६॥
यथा रुद्रस्य सूनवः दिवः वशंति असुरस्य वेधसः युवानः तथा
इत् असत्॥१७॥ ये च अर्हंति मरुतः सुऽदानवः स्मत् मीळ्हुषः
चरंति ये अतः चित् आ नः उप वस्यसा हृदा युवानः आ ववृध्वं
॥१८॥ यूनः ऊं इति सु नविष्ठया वृष्णः पावकान् अभि सोभरे गिरा
गाय गाःऽइव चर्कृषत् ॥१९॥ सहाः ये संति मुष्टिहाऽइव हव्यः
विश्वासु पृत्ऽसु होतृषु वृष्णः चंद्रान् न सुश्रवःऽतमान् गिरा
वंदस्व मरुतः अह ॥२०॥३९॥ गावः चित् घ सऽमन्यवः सऽजा-
त्येन मरुतः सऽबंधवः रिहते ककुभः मिथः ॥२१॥ मर्तः चित् वः
नृतवः रुक्मऽवक्षसः उप भ्रातृऽत्वं आ अयति अधि नः गात म-
रुतः सदा हि वः आपिऽत्वं अस्ति निऽध्रुवि ॥२२॥ मरुतः मा-
रुतस्य नः आ भेषजस्य वहत सुऽदानवः यूयं सखायः सप्तयः
॥२३॥ याभिः सिंधुं अवथ याभिः तूर्वथ याभिः दशस्यथ क्रिविं

मयो नो भूतोतिभिर्मयोभुवः शिवाभिरसचद्विषः ॥२४॥ यत्सिंधौ यदसिक्न्यां यत्समुद्रेषु मरुतः सुबर्हिषः । यत्पर्वतेषु भेषजं ॥२५॥ विश्वं पश्यंतो बिभृथा तनूष्वा तेना नो अधि वोचत । क्षमा रपो मरुत आतुरस्य न इष्कर्ता विह्रुतं पुनः ॥२६॥४०॥१॥३॥

॥२१॥ १–१८ सोभरिः काण्वः ॥ १–१६ इंद्रः । १७. १८ चित्रस्य दानस्तुतिः ॥ प्रागाथं काकुभं ॥

॥२१॥ वयमु त्वामपूर्व्य स्थूरं न कच्चिद्भरंतोऽवस्यवः । वाजे चित्रं हवामहे ॥१॥ उप त्वा कर्मन्नूतये स नो युवोग्रश्चक्राम यो धृषत् । त्वामिद्ध्यवितारं ववृमहे सखाय इंद्र सानसिं ॥२॥ आ याहीम इंदवोऽश्वपते गोपत उर्वरापते । सोमं सोमपते पिब ॥३॥ वयं हि त्वा बंधुमंतमबंधवो विप्रास इंद्र येमिम । या ते धामानि वृषभ तेभिरा गहि विश्वेभिः सोमपीतये ॥४॥ सीदंतस्ते वयो यथा गोश्रीते मधौ मदिरे विवक्षणे । अभि त्वामिंद्र नोनुमः ॥५॥१॥ अच्छा च त्वैना नमसा वदामसि किं मुहुश्चिद्वि दीधयः । संति कामासो हरिवो ददिष्ट्वं स्मो वयं संति नो धियः ॥६॥ नूत्ना इदिंद्र ते वयमूती अभूम नहि नू ते अद्रिवः । विद्मा पुरा परीणसः ॥७॥ विद्मा सखित्वमुत शूर भोज्य१मा ते ता वज्रिन्नीमहे । उतो समस्मिन्ना शिशीहि नो वसो वाजे सुशिप्र गोमति ॥८॥ यो न इदमिदं पुरा प्र वस्य आनिनाय तमु वः स्तुषे । सखाय इंद्रमूतये ॥९॥ हर्यश्वं सत्पतिं चर्षणीसहं स हि ष्मा यो अमंदत । आ तु नः स वयति गव्यमश्व्यं स्तोतृभ्यो मघवा शतं ॥१०॥२॥ त्वया ह स्विद्युजा वयं प्रति श्वसंतं वृषभ ब्रुवीमहि । संस्थे जनस्य गोमतः ॥११॥ जयेम कारे पुरुहूत कारिणोऽभि तिष्ठेम दूढ्यः ।

मयः नः भूत ऊतिऽभिः मयःऽभुवः शिवाभिः असचऽद्विषः ॥२४॥ यत् सिंधौ यत् असिक्न्यां यत् समुद्रेषु मरुतः सुऽबर्हिषः यत् पर्वतेषु भेषजं ॥२५॥ विश्वं पश्यंतः बिभृथ तनूषु आ तेन नः अधि वोचत क्षमा रपः मरुतः आतुरस्य नः इष्कर्त विऽह्रुतं पुनः ॥२६॥४०॥१॥३॥

॥२१॥ वयं ऊं इति त्वां अपूर्व्य स्थूरं न कत् चित् भरंतः अवस्यवः वाजे चित्रं हवामहे ॥१॥ उप त्वा कर्मन् ऊतये सः नः युवा उग्रः चक्राम यः धृषत् त्वां इत् हि अवितारं ववृमहे सखायः इंद्र सानसिं ॥२॥ आ याहि इमे इंदवः अश्वऽपते गोऽपते उर्वराऽपते सोमं सोमऽपते पिब ॥३॥ वयं हि त्वा बंधुऽमंतं अबंधवः विप्रासः इंद्र येमिम या ते धामानि वृषभ तेभिः आ गहि विश्वेभिः सोमऽपीतये ॥४॥ सीदंतः ते वयः यथा गोऽश्रीते मधौ मदिरे विवक्षणे अभि त्वां इंद्र नोनुमः ॥५॥१॥ अच्छ च त्वा एना नमसा वदामसि किं मुहुः चित् वि दीधयः संति कामासः हरिऽवः ददिः त्वं स्मः वयं संति नः धियः ॥६॥ नूत्नाः इत् इंद्र ते वयं ऊती अभूम नहि नु ते अद्रिऽवः विद्म पुरा परीणसः ॥७॥ विद्म सखिऽत्वं उत शूर भोज्यं आ ते ता वज्रिन् ईमहे उतो इति समस्मिन् आ शिशीहि नः वसो इति वाजे सुऽशिप्र गोऽमति ॥८॥ यः नः इदंऽइदं पुरा प्र वस्यः आऽनिनाय तं ऊं इति वः स्तुषे सखायः इंद्रं ऊतये ॥९॥ हरिऽअश्वं सत्ऽपतिं चर्षणिऽसहं सः हि स्म यः अमंदत आ तु नः सः वयति गव्यं अश्व्यं स्तोतृऽभ्यः मघऽवा शतं ॥१०॥२॥ त्वया ह स्वित् युजा वयं प्रति श्वसंतं वृषभ ब्रुवीमहि संऽस्थे जनस्य गोऽमतः ॥११॥ जयेम कारे पुरुऽहूत कारिणः अभि तिष्ठेम दुःऽ

नृऽभिः वृत्रं हन्याम शूशुयाम च अवेः इंद्र प्र नः धियः ॥१२॥ अ-
भ्रातृव्यः अना त्वं अनापिः इंद्र जनुषा सनात् असि युधा इत् आ-
पिऽत्वं इच्छसे ॥१३॥ नकिः रेवंतं सख्याय विंदसे पीयंति ते सुरा-
श्वः यदा कृणोषि नदनुं सं ऊहसि आत् इत् पिताऽइव हूयसे ॥१४॥
मा ते अमाऽजुरः यथा मूरासः इंद्र सख्ये त्वाऽवतः नि सदाम
सचा सुते ॥१५॥३॥ मा ते गोऽदत्र निः अराम राधसः इंद्र मा ते
गृहामहि दृळ्हा चित् अर्यः प्र मृश अभि आ भर न ते दामानः
आऽदभे ॥१६॥ इंद्रः वा घ इत् इयत् मघं सरस्वती वा सुऽभगा
ददिः वसु त्वं वा चित्र दाशुषे ॥१७॥ चित्रः इत् राजा राजकाः इत्
अन्यके यके सरस्वतीं अनु पर्जन्यःऽइव ततनत् हि वृष्ट्या सहस्रं
अयुता ददत् ॥१८॥४॥

॥२२॥ ओ त्यं अह्वे आ रथं अद्य दंसिष्ठं ऊतये यं अश्विना सु-
ऽहवा रुद्रऽवर्तनी॰ आ सूर्यायै तस्थथुः ॥१॥ पूर्वऽआयुषं सुऽहवं
पुरुऽस्पृहं भुज्युं वाजेषु पूर्व्यं सचनाऽवंतं सुमतिऽभिः सोभरे वि-
ऽद्वेषसं अनेहसं ॥२॥ इह त्या पुरुऽभूतमा देवा नमःऽभिः अश्विना
अर्वाचीना सु अवसे करामहे गंतारा दाशुषः गृहं ॥३॥ युवोः र-
थस्य परि चक्रं ईयते ईर्मा अन्यत् वां इषण्यति अस्मान् अच्छ
सुऽमतिः वां शुभः पती आ धेनुःऽइव धावतु ॥४॥ रथः यः वां
त्रिऽवंधुरः हिरण्यऽअभीशुः अश्विना परि द्यावापृथिवी भूष-
ति श्रुतः तेन नासत्या आ गतं ॥५॥५॥ दशस्यंता मनवे पूर्व्यं दिवि
यवं वृकेण कर्षथः ता वां अद्य सुमतिऽभिः शुभः पती अश्विना
प्र स्तुवीमहि ॥६॥ उप नः वाजिनीऽवसू॰ यातं ऋतस्य पथि-
ऽभिः येभिः तृक्षिं वृषणा त्रासदस्यवं महे क्षत्राय जिन्वथः ॥७॥

अयं वामद्रिभिः सुतः सोमो नरा वृषण्वसू। आ यातं सोमपीतये पिबतं दाशुषो गृहे ॥८॥ आ हि रुहतमश्विना रथे कोशे हिरण्यये वृषण्वसू। युञ्जाथां पीवरीरिषः ॥९॥ याभिः पक्थमवथो याभिरध्रिगुं याभिर्बभ्रुं विजोषसम्। ताभिर्नो मक्षू तूयमश्विना गतं भिषज्यतं यदातुरम् ॥१०॥६॥ यदध्रिगावो अध्रिगू इदा चिदह्नो अश्विना हवामहे। वयं गीर्भिर्विपन्यवः ॥११॥ ताभिरा यातं वृषणोप मे हवं विश्वप्सुं विश्ववार्यम्। इषा मंहिष्ठा पुरुभूतमा नरा याभिः क्रिविं वावृधुस्ताभिरा गतम् ॥१२॥ ताविदा चिदहानां तावश्विना वन्दमान उप ब्रुवे। ता ऊ नमोभिरीमहे ॥१३॥ ताविद्दोषा ता उषसि शुभस्पती ता यामन्रुद्रवर्तनी। मा नो मर्ताय रिपवे वाजिनीवसू परो रुद्रावति ख्यतम् ॥१४॥ आ सुग्म्याय सुग्म्यं प्राता रथेनाश्विना वा सक्षणी। हुवे पितेव सोभरी ॥१५॥७॥ मनोजवसा वृषणा मदच्युता मक्षुंगमाभिरूतिभिः। आरात्ताच्चिद्भूतमस्मे अवसे पूर्वीभिः पुरुभोजसा ॥१६॥ आ नो अश्वावदश्विना वर्तिर्यासिष्टं मधुपातमा नरा। गोमद्दस्रा हिरण्यवत् ॥१७॥ सुप्रावर्गं सुवीर्यं सुष्ठु वार्यमनाधृष्टं रक्षस्विना। अस्मिन्ना वामायाने वाजिनीवसू विश्वा वामानि धीमहि ॥१८॥८॥

॥२३॥ १-३० विश्वमना वैयश्वः ॥ अग्निः ॥ उष्णिक् ॥

॥२३॥ ईळिष्वा हि प्रतीव्यं१ यजस्व जातवेदसम्। चरिष्णुधूममगृभीतशोचिषम् ॥१॥ दामानं विश्वचर्षणेऽग्निं विश्वमनो गिरा। उत स्तुषे विष्पर्धसो रथानाम् ॥२॥ येषामाबाध ऋग्मिय इषः पृक्षश्च निग्रभे। उपविदा वह्निर्विन्दते वसु ॥३॥

अयं वां अद्रिऽभिः सुतः सोमः नरा वृषणऽवसू॰ आ यातं सोमऽपीतये पिबतं दाशुषः गृहे ॥८॥ आ हि रुहतं अश्विना रथे कोशे हिरण्यये वृषणऽवसू॰ युंजाथां पीवरीः इषः ॥९॥ याभिः पक्थं अवथः याभिः अध्रिऽगुं याभिः बभ्रुं विऽजोषसं ताभिः नः मक्षु तूयं अश्विना आ गतं भिषज्यतं यत् आतुरं ॥१०॥६॥ यत् अध्रिऽगावः अध्रिऽगू॰ इदा चित् अह्नः अश्विना हवामहे वयं गीःऽभिः विपन्यवः ॥११॥ ताभिः आ यातं वृषणा उप मे हवं विश्वऽप्सुं विश्वऽवार्यं इषा मंहिष्ठा पुरुऽभूतमा नरा याभिः क्रिविं ववृधुः ताभिः आ गतं ॥१२॥ तौ इदा चित् अहानां तौ अश्विना वंदमानः उप ब्रुवे तौ ऊं' नमःऽभिः ईमहे ॥१३॥ तौ इत् दोषा तौ उषसि शुभः पती' ता यामन् रुद्रऽवर्तनी॰ मा नः मर्ताय रिपवे वाजिनीऽवसू॰ परः रुद्रौ अति ख्यतं ॥१४॥ आ सुग्म्याय सुग्म्यं प्रातः' रथेन अश्विना वा सक्षणी' हुवे पिताऽइव सोभरी ॥१५॥७॥ मनःऽजवसा वृषणा मदऽच्युता मक्षुंऽगमाभिः ऊतिऽभिः आरात्तात् चित् भूतं अस्मे' अवसे पूर्वीभिः पुरुऽभोजसा ॥१६॥ आ नः अश्वऽवत् अश्विना वर्तिः यासिष्टं मधुऽपातमा नरा गोऽमंत् दस्रा हिरण्यऽवत् ॥१७॥ सुऽप्रावर्गं सुऽवीर्यं सुष्टु वार्यं अनाधृष्टं रक्षस्विना अस्मिन् आ वां आऽयाने वाजिनीऽवसू॰ विश्वा वामानि धीमहि ॥१८॥८॥

॥२३॥ ईळिष्व हि प्रतीव्यं यजस्व जातऽवेदसं चरिष्णुऽधूमं अगृभीतऽशोचिषं ॥१॥ दामानं विश्वऽचर्षणे अग्निं विश्वऽमनः गिरा उत स्तुषे विऽस्पर्धसः रथानां ॥२॥ येषां आऽबाधः ऋग्मियः इषः पृक्षः च निऽग्रभे उपऽविदा वह्निः विंदते वसु ॥३॥

उदस्य शोचिरस्थाद्दीदियुषो व्य१जरं । तपुर्जंभस्य सुद्युतो गणश्रियः ॥४॥ उदु तिष्ठ स्वध्वर स्तवानो देव्या कृपा । अभिख्या भासा बृहता शुशुक्वनिः ॥५॥९॥ अग्ने याहि सुशस्तिभिर्हव्या जुह्वान आनुषक् । यथा दूतो बभूथ हव्यवाहनः ॥६॥ अग्निं वः पूर्व्यं हुवे होतारं चर्षणीनां । तमया वाचा गृणे तमु वः स्तुषे ॥७॥ यज्ञेभिरद्भुतक्रतुं यं कृपा सूदयंत इत् । मित्रं न जने सुधितमृतावनि ॥८॥ ऋतावानमृतायवो यज्ञस्य साधनं गिरा । उपो एनं जुजुषुर्नमसस्पदे ॥९॥ अच्छा नो अंगिरस्तमं यज्ञासो यंतु संयतः । होता यो अस्ति विक्ष्वा यशस्तमः ॥१०॥१०॥ अग्ने तव त्ये अजरेंधानासो बृहद्भाः । अश्वा इव वृषणस्तविषीयवः ॥११॥ स त्वं न ऊर्जां पते रयिं रास्व सुवीर्यं । प्राव नस्तोके तनये समत्स्वा ॥१२॥ यद्वा उ विश्पतिः शितः सुप्रीतो मनुषो विशि । विश्वेदग्निः प्रति रक्षांसि सेधति ॥१३॥ श्रुष्ट्यग्ने नवस्य मे स्तोमस्य वीर विश्पते । नि मायिनस्तपुषा रक्षसो दह ॥१४॥ न तस्य मायया चन रिपुरीशीत मर्त्यः । यो अग्नये ददाश हव्यदातिभिः ॥१५॥११॥ व्यश्वस्त्वा वसुविदमुक्षण्युरप्रीणादृषिः । महो राये तमु त्वा समिधीमहि ॥१६॥ उशना काव्यस्त्वा नि होतारमसादयत् । आयजिं त्वा मनवे जातवेदसं ॥१७॥ विश्वे हि त्वा सजोषसो देवासो दूतमक्रत । श्रुष्टी देव प्रथमो यज्ञियो भुवः ॥१८॥ इमं घा वीरो अमृतं दूतं कृण्वीत मर्त्यः । पावकं कृष्णवर्तनिं विहायसं ॥१९॥ तं हुवेम यतस्रुचः सुभासं शुक्रशोचिषं । विशामग्निमजरं प्रत्नमीड्यं ॥२०॥१२॥ यो अस्मै हव्यदातिभिराहुतिं मर्तोऽविधत् । भूरि पोषं स धत्ते वीरवद्यशः ॥२१॥ प्रथमं

उत् अस्य शोचिः अस्थात् दीदियुषः वि अजरं तपुःऽजंभस्य सुऽद्युतः गणऽश्रियः ॥४॥ उत् ऊं' तिष्ठ सुऽअध्वर स्तवानः देव्या कृपा अभिऽख्या भासा बृहता शुशुक्वनिः ॥५॥९॥ अग्ने याहि सुशस्तिऽभिः हव्या जुह्वानः आनुषक् यथा दूतः बभूथ हव्यऽवाहनः ॥६॥ अग्निं वः पूर्व्यं हुवे होतारं चर्षणीनां तं अया वाचा गृणे तं ऊं' वः स्तुषे ॥७॥ यज्ञेभिः अद्भुतऽक्रतुं यं कृपा सूदयंते इत् मित्रं न जने सुऽधितं ऋतऽवनि ॥८॥ ऋतऽवानं ऋतऽयवः यज्ञस्य साधनं गिरा उपो' एनं जुजुषुः नमसः पदे ॥९॥ अच्छ नः अंगिरःऽतमं यज्ञासः यंतु संऽयतः होता यः अस्ति विक्षु आ यशःऽतमः ॥१०॥१०॥ अग्ने तव त्ये अजर इंधानासः बृहत् भाः अश्वाःऽइव वृषणः तविषीऽयवः ॥११॥ स त्वं नः ऊर्जां पते रयिं रास्व सुऽवीर्यं प्र अव नः तोके तनये समत्ऽसु आ ॥१२॥ यत् वै ऊं' विश्पतिः शितः सुऽप्रीतः मनुषः विशि विश्वा इत् अग्निः प्रति रक्षांसि सेधति ॥१३॥ श्रुष्टी अग्ने नवस्य मे स्तोमस्य वीर विश्पते नि मायिनः तपुषा रक्षसः दह ॥१४॥ न तस्य मायया चन रिपुः ईशीत मर्त्यः यः अग्नये ददाश हव्यदातिऽभिः ॥१५॥११॥ विऽअश्वः त्वा वसुऽविदं उक्षण्युः अप्रीणात् ऋषिः महः राये तं ऊं' त्वा सं इधीमहि ॥१६॥ उशना काव्यः त्वा नि होतारं असादयत् आऽयजिं त्वा मनवे जातऽवेदसं ॥१७॥ विश्वे हि त्वा सऽजोषसः देवासः दूतं अक्रत श्रुष्टी देव प्रथमः यज्ञियः भुवः ॥१८॥ इमं घ वीरः अमृतं दूतं कृण्वीत मर्त्यः पावकं कृष्णऽवर्तनिं विऽहायसं ॥१९॥ तं हुवेम यतऽस्रुचः सुऽभासं शुक्रऽशोचिषं विशां अग्निं अजरं प्रत्नं ईड्यं ॥२०॥१२॥ यः अस्मै हव्यदातिऽभिः आऽहुतिं मर्तः अविधत् भूरि पोषं सः धत्ते वीरऽवत् यशः ॥२१॥ प्रथमं

जातवेदसमग्निं यज्ञेषु पूर्व्यं। प्रति स्रुगेति नमसा हविष्मती॥२२॥ आभिर्विधेमाग्नये ज्येष्ठाभिर्व्यश्ववत्। मंहिष्ठाभिर्मतिभिः शुक्रशोचिषे॥२३॥ नूनमर्च विहायसे स्तोमेभिः स्थूरयूपवत्। ऋषे वैयश्व दम्यायाग्नये॥२४॥ अतिथिं मानुषाणां सूनुं वनस्पतीनां। विप्रा अग्निमवसे प्रत्नमीळते॥२५॥१३॥ महो विश्वाँ अभि षतो३ऽभि हव्यानि मानुषा। अग्ने नि षत्सि नमसाधि बर्हिषि॥२६॥ वंस्वा नो वार्या पुरु वंस्व रायः पुरुस्पृहः। सुवीर्यस्य प्रजावतो यशस्वतः॥२७॥ त्वं वरो सुषाम्णेऽग्ने जनाय चोदय। सदा वसो रातिं यविष्ठ शश्वते॥२८॥ त्वं हि सुप्रतूरसि त्वं नो गोमतीरिषः। महो रायः सातिमग्ने अपा वृधि॥२९॥ अग्ने त्वं यशा अस्या मित्रावरुणा वह। ऋतावाना सम्राजा पूतदक्षसा॥३०॥१४॥

॥ २४ ॥ १–३० विश्वमना वैयश्वः ॥ १–२७ इंद्रः । २८–३० वरोः सौषाम्णस्य दानस्तुतिः ॥ १–२९ उष्णिक् । ३० अनुष्टुप् ॥

॥२४॥ सखाय आ शिषामहि ब्रह्मेंद्राय वज्रिणे। स्तुष ऊ षु वो नृतमाय धृष्णवे॥१॥ शवसा ह्यसि श्रुतो वृत्रहत्येन वृत्रहा। मघैर्मघोनो अति शूर दाशसि॥२॥ स नः स्तवान आ भर रयिं चित्रश्रवस्तमं। निरेके चिद्यो हरिवो वसुर्ददिः॥३॥ आ निरेकमुत प्रियमिंद्र दर्षि जनानां। धृषता धृष्णो स्तवमान आ भर॥४॥ न ते सव्यं न दक्षिणं हस्तं वरंत आमुरः। न परिबाधो हरिवो गविष्टिषु॥५॥१५॥ आ त्वा गोभिरिव व्रजं गीर्भिर्ऋणोम्यद्रिवः। आ स्मा कामं जरितुरा मनः पृण॥६॥ विश्वानि विश्वमनसो धिया नो वृत्रहंतम। उग्र प्रणेतरधि षू वसो गहि॥७॥ वयं ते अस्य वृत्रहन्विद्याम शूर नव्यसः। वसोः स्पार्हस्य पुरुहूत राधसः॥८॥ इंद्र यथा ह्य-

जातऽवेदसं अग्निं यज्ञेषु पूर्व्यं प्रति सुक् एति नर्मसा हविष्मती ॥२२॥ आभिः विधेम अग्नये ज्येष्ठाभिः व्यश्वऽवत् मंहिष्ठाभिः मतिऽभिः शुक्रऽशोचिषे॥२३॥ नूनं अर्च विऽहायसे स्तोमेभिः स्थूरयूपऽवत् ऋषे वैयश्व दम्याय अग्नये॥२४॥ अतिथिं मानुषाणां सूनुं वनस्पतीनां विप्राः अग्निं अवसे प्रत्नं ईळते॥२५॥१३॥ महः विश्वान् अभि सतः अभि हव्यानि मानुषा अग्ने नि सत्सि नर्मसा अधि बर्हिषि॥२६॥ वंस्व नः वार्या पुरु वंस्व रायः पुरुऽस्पृहः सुऽवीर्यस्य प्रजाऽवतः यशस्वतः॥२७॥ त्वं वरो' सुऽसाम्ने अग्ने जनाय चोदय सदा वसो' रातिं यविष्ठ शश्वते ॥२८॥ त्वं हि सुऽप्रतूः असि त्वं नः गोऽमतीः इषः महः रायः सातिं अग्ने अप वृधि॥२९॥ अग्ने त्वं यशाः असि आ मित्रावरुणा वह ऋतऽवाना संऽराजा पूतऽदक्षसा॥३०॥१४॥

॥२४॥ सखायः आ शिषामहि ब्रह्म इंद्राय वज्रिणे स्तुषे ऊं' सु वः नृऽतमाय धृष्णवे॥१॥ शवसा हि असि श्रुतः वृत्रऽहत्येन वृत्रऽहा मघैः मघोनः अति शूर दाशसि॥२॥ सः नः स्तवानः आ भर रयिं चित्रश्रवःऽतमं निरेके चित् यः हरिऽवः वसुः ददिः ॥३॥ आ निरेकं उत प्रियं इंद्र दर्षि जनानां धृषता धृष्णो' स्तवमानः आ भर॥४॥ न ते सव्यं न दक्षिणं हस्तं वरंते आऽमुरः न परिऽबाधः हरिऽवः गोऽइष्टिषु ॥५॥१५॥ आ त्वा गोभिःऽइव व्रजं गीःऽभिः ऋणोमि अद्रिऽवः आ स्म कामं जरितुः आ मनः पृण॥६॥ *विश्वानि विश्वऽमनसः धिया नः वृत्रहन्ऽतम उग्र प्रऽनेतः॰* अधि सु वसो' गहि॥७॥ वयं ते अस्य वृत्रऽहन् विद्याम शूर नव्यसः वसोः स्पार्हस्य पुरुऽहूत राधसः॥८॥ इंद्र यथा हि अ-

स्ति तेऽपरीतं नृतो शवः। अमृक्ता रातिः पुरुहूत दाशुषे ॥९॥
आ वृषस्व महामह महे नृतम राधसे । दृळ्हश्चिद्दृह्य
मघवन्मघत्तये ॥१०॥१६॥ नू अन्यत्रा चिदद्रिवस्त्वन्नो
जग्मुराशसः । मघवञ्छग्धि तव तन्न ऊतिभिः ॥११॥
नह्यं१ग नृतो त्वदन्यं विंदामि राधसे। राये द्युम्नाय शवसे च
गिर्वणः ॥१२॥ एंदुमिंद्राय सिंचत पिबाति सोम्यं मधु। प्र रा-
धसा चोदयाते महित्वना ॥१३॥ उपो हरीणां पतिं दक्षं पृंचं-
तमब्रवं। नूनं श्रुधि स्तुवतो अश्व्यस्य ॥१४॥ नह्यं१ग पुरा चन
जज्ञे वीरतरस्त्वत्। नकी राया नैवथा न भंदना ॥१५॥१७॥
एदु मध्वो मदिंतरं सिंच वाध्वर्यो अंधसः । एवा हि वीरः
स्तवते सदावृधः ॥१६॥ इंद्र स्थातर्हरीणां नकिष्टे पूर्व्य-
स्तुतिं । उदानंश शवसा न भंदना ॥१७॥ तं वो वाजानां
पतिमहूमहि श्रवस्यवः। अप्रायुभिर्यज्ञेभिर्वावृधेन्यं ॥१८॥ एतो
न्विंद्रं स्तवाम सखायः स्तोम्यं नरं। कृष्टीर्यो विश्वा अभ्यस्त्येक
इत् ॥१९॥ अगोरुधाय गविषे द्युक्षाय दस्म्यं वचः। घृतात्स्वा-
दीयो मधुनश्च वोचत ॥२०॥१८॥ यस्यामितानि वीर्या३ न
राधः पर्येतवे । ज्योतिर्न विश्वमभ्यस्ति दक्षिणा ॥२१॥
स्तुहींद्रं व्यश्ववदनूर्मिं वाजिनं यमं। अर्यो गयं मंहमानं वि
दाशुषे॥२२॥ एवा नूनमुप स्तुहि वैयश्व दशमं नवं। सुविद्वांसं
चर्कृत्यं चरणीनां ॥२३॥ वेत्था हि निर्ऋतीनां वज्रहस्त परि-
वृजं। अहरहः शुंध्युः परिपदामिव ॥२४॥ तदिंद्राव आ भर ये-
ना दंसिष्ठ कृत्वने। द्विता कुत्साय शिश्नथो नि चोदय ॥२५॥१९॥
तमु त्वा नूनमीमहे नव्यं दंसिष्ठ सन्यसे। स त्वं नो विश्वा अभि-
मातीः सक्षणिः ॥२६॥ य ऋक्षादंहसो मुचद्यो वार्या-

स्ति ते अपरिऽइतं नृतो इति शवः अमृक्ता रातिः पुरुऽहूत दाशुषे ॥९॥ आ वृषस्व महाऽमह महे नृऽतम राधसे दृळ्हः चित् दृह्य मघऽवन् मघत्तये ॥१०॥१६॥ नु अन्यत्र चित् अद्रिऽवः त्वत् नः जग्मुः आऽशसः मघऽवन् शग्धि तव तत् नः ऊतिऽभिः ॥११॥ नहि अंग नृतो इति त्वत् अन्यं विंदामि राधसे राये द्युम्नाय शवसे च गिर्वणः ॥१२॥ आ इंदुं इंद्राय सिंचत पिबाति सोम्यं मधु प्र राधसा चोदयाते महिऽत्वना ॥१३॥ उपो इति हरीणां पतिं दक्षं पृंचंतं अब्रवं नूनं श्रुधि स्तुवतः अश्व्यस्य ॥१४॥ नहि अंग पुरा चन जज्ञे वीरऽतरः त्वत् नकिः राया न एवऽथा न भंदना ॥१५॥१७॥ आ इत् ऊं इति मध्वः मदिन्ऽतरं सिंच वा अध्वर्यो इति अंधसः एव हि वीरः स्तवते सदाऽवृधः ॥१६॥ इंद्र स्थातः हरीणां नकिः ते पूर्व्यऽस्तुतिं उत् आनंश शवसा न भंदना ॥१७॥ तं वः वाजानां पतिं अहूमहि श्रवस्यवः अप्रायुऽभिः यज्ञेभिः ववृधेन्यं ॥१८॥ एतो इति नु इंद्रं स्तवाम सखायः स्तोम्यं नरं कृष्टीः यः विश्वाः अभि अस्ति एकः इत् ॥१९॥ अगोऽरुधाय गोऽइषे द्युक्षाय दस्म्यं वचः घृतात् स्वादीयः मधुनः च वोचत ॥२०॥१८॥ यस्य अमितानि वीर्या न राधः परिऽएतवे ज्योतिः न विश्वं अभि अस्ति दक्षिणा ॥२१॥ स्तुहि इंद्रं व्यश्वऽवत् अनूर्मिं वाजिनं यमं अर्यः गयं मंहमानं वि दाशुषे ॥२२॥ एव नूनं उप स्तुहि वैयश्व दशमं नवं सुऽविद्वांसं चर्कृत्यं चरणीनां ॥२३॥ वेत्थ हि निःऽऋतीनां वज्रऽहस्त परिऽवृजं अहःऽअहः शुंध्युः परिपदांऽइव ॥२४॥ तत् इंद्र अवः आ भर येन दंसिष्ठ कृत्वने द्विता कुत्साय शिश्नथः नि चोदय ॥२५॥१९॥ तं ऊं इति त्वा नूनं ईमहे नव्यं दंसिष्ठ सन्यसे सः त्वं नः विश्वाः अभिऽमातीः सक्षणिः ॥२६॥ यः ऋक्षात् अंहसः मुचत् यः वा आर्यात्

त्सप्त सिंधुषु। वधर्दासस्य तुविनृम्ण नीनमः ॥२७॥ यथा वरो सुषाम्णे सनिभ्य आवहो रयिं। व्यश्वेभ्यः सुभगे वाजिनीवति ॥२८॥ आ नार्यस्य दक्षिणा व्यश्वाँ एतु सोमिनः। स्थूरं च राधः शतवत्सहस्रवत् ॥२९॥ यत्त्वा पृच्छादीजानः कुहया कुहयाकृते। एषो अपश्रितो वलो गोमतीमव तिष्ठति ॥३०॥२०॥

॥ २५ ॥ १–२४ विश्वमना वैयश्वः ॥ १–९. १३–२४ मित्रावरुणौ । १०–१२ विश्वे देवाः ॥ १–२२. २४ उष्णिक् । २३ उष्णिग्गर्भा ॥

॥२५॥ ता वां विश्वस्य गोपा देवा देवेषु यज्ञिया। ऋतावाना यजसे पूतदक्षसा ॥१॥ मित्रा तना न रथ्या३ वरुणो यश्च सुक्रतुः। सनात्सुजाता तनया धृतव्रता ॥२॥ ता माता विश्ववेदसासुर्याय प्रमहसा । मही जजानादितिरृतावरी ॥३॥ महांता मित्रावरुणा सम्राजा देवावसुरा। ऋतावानावृतमा घोषतो बृहत् ॥४॥ नपाता शवसो महः सूनू दक्षस्य सुक्रतू । सृप्रदानू इषो वास्त्वधि क्षितः ॥५॥२१॥ सं या दानूनि येमथुर्दिव्याः पार्थिवीरिषः । नभस्वतीरा वां चरंतु वृष्टयः ॥६॥ अधि या बृहतो दिवो३ऽभि यूथेव पश्यतः। ऋतावाना सम्राजा नमसे हिता ॥७॥ ऋतावाना नि षेदतुः साम्राज्याय सुक्रतू। धृतव्रता क्षत्रिया क्षत्रमाशतुः ॥८॥ अक्ष्णश्चिद्गातुवित्तरानुल्बणेन चक्षसा । नि चिन्मिषंता निचिरा नि चिक्यतुः ॥९॥ उत नो देव्यदितिरुरुष्यतां नासत्या। उरुष्यंतु मरुतो वृद्धशवसः ॥१०॥२२॥ ते नो नावमुरुष्यत दिवा नक्तं सुदानवः। अरिष्यंतो नि पायुभिः सचेमहि ॥११॥ अघ्नते विष्णवे वयमरिष्यंतः सुदानवे। श्रुधि स्वयावन्त्सिंधो पूर्वचित्तये ॥१२॥ तद्वार्यं वृणीमहे वरिष्ठं गोपयत्यं । मित्रो

सप्त सिंधुषु वधः दासस्य तुविऽनृम्ण नीनमः ॥२७॥ यथा वरो
सुऽसाम्ने सनिऽभ्यः आ अवहः रयिं विऽअश्वेभ्यः सुऽभगे वा-
जिनीऽवति ॥२८॥ आ नार्यस्य दक्षिणा विऽअश्वान् एतु सो-
मिनः स्थूरं च राधः शतऽवत् सहस्रऽवत् ॥२९॥ यत् त्वा पृच्छात्
ईजानः कुहया कुहयाऽकृते एषः अपऽश्रितः वलः गोऽमती
अव तिष्ठति ॥३०॥२०॥

॥२५॥ ता वां विश्वस्य गोपा देवा देवेषु यज्ञिया ऋतऽवाना
यजसे पूतऽदक्षसा ॥१॥ मित्रा तना न रथ्या वरुणः यः च सु-
ऽक्रतुः सनात् सुऽजाता तनया धृतऽव्रता ॥२॥ ता माता विश्व-
ऽवेदसा असुर्याय प्रऽमहसा मही जजान अदितिः ऋतऽवरी
॥३॥ महांता मित्रावरुणा संऽराजा देवौ असुरा ऋतऽवानौ
ऋतं आ घोषतः बृहत् ॥४॥ नपाता शवसः महः सूनू दक्षस्य
सुऽक्रतू॰ सृप्रऽदानू॰ इषः वास्तु अधि क्षितः ॥५॥२१॥ सं या
दानूनि येमथुः दिव्याः पार्थिवीः इषः नभस्वतीः आ वां चरंतु
वृष्टयः ॥६॥ अधि या बृहतः दिवः अभि यूथाऽइव पश्यतः ऋ-
तऽवाना संऽराजा नमसे हिता ॥७॥ ऋतऽवाना नि सेदतुः सां-
ऽराज्याय सुऽक्रतू॰ धृतऽव्रता क्षत्रिया क्षत्रं आशतुः ॥८॥ अक्ष्णः
चित् गातुवित्ऽतरा अनुल्बणेन चक्षसा नि चित् मिषंता नि-
ऽचिरा नि चिक्यतुः ॥९॥ उत नः देवी अदितिः उरुष्यतां नास-
त्या उरुष्यंतु मरुतः वृद्धऽशवसः ॥१०॥२२॥ ते नः नावं उरुष्यत
दिवा नक्तं सुऽदानवः अरिष्यंतः नि पायुऽभिः सचेमहि ॥११॥
अघ्नते विष्णवे वयं अरिष्यंतः सुऽदानवे श्रुधि स्वऽयावन् सिंधो
पूर्वऽचित्तये ॥१२॥ तत् वार्यं वृणीमहे वरिष्ठं गोपयत्यं मित्रः

सप्त सिंधुषु । वधर्दासस्य तुविनृम्ण नीनमः ॥२७॥ यथा वरो सुषाम्णे सनिभ्य आवहो रयिं । व्यश्वेभ्यः सुभगे वाजिनीवति ॥२८॥ आ नार्यस्य दक्षिणा व्यश्वाँ एतु सोमिनः । स्थूरं च राधः शतवत्सहस्रवत् ॥२९॥ यत्त्वा पृच्छादीजानः कुहया कुहयाकृते । एषो अपश्रितो वलो गोमतीमव तिष्ठति ॥३०॥२०॥

॥ २५ ॥ १–२४ विश्वमना वैयश्वः ॥ १–९, १३–२४ मित्रावरुणौ । १०–१२ विश्वे देवाः ॥ १–२२, २४ उष्णिक् । २३ उष्णिग्गर्भा ॥

॥२५॥ ता वां विश्वस्य गोपा देवा देवेषु यज्ञिया । ऋतावाना यजसे पूतदक्षसा ॥१॥ मित्रा तना न रथ्या वरुणो यश्च सुक्रतुः । सनात्सुजाता तनया धृतव्रता ॥२॥ ता माता विश्ववेदसासुर्याय प्रमहसा । मही जजानादितिर्ऋतावरी ॥३॥ महान्ता मित्रावरुणा सम्राजा देवावसुरा । ऋतावानावृतमा घोषतो बृहत् ॥४॥ नपाता शवसो महः सूनू दक्षस्य सुक्रतू । सृप्रदानू इषो वास्त्वधि क्षितः ॥५॥२१॥ सं या दानूनि येमथुर्दिव्याः पार्थिवीरिषः । नभस्वतीरा वां चरंतु वृष्टयः ॥६॥ अधि या बृहतो दिवोऽभि यूथेव पश्यतः । ऋतावाना सम्राजा नमसे हिता ॥७॥ ऋतावाना नि षेदतुः साम्राज्याय सुक्रतू । धृतव्रता क्षत्रिया क्षत्रमाशतुः ॥८॥ अक्ष्णश्चिद्गातुवित्तरानुल्बणेन चक्षसा । नि चिन्मिषंता निचिरा नि चिक्यतुः ॥९॥ उत नो देव्यदितिरुरुष्यतां नासत्या । उरुष्यंतु मरुतो वृद्धशवसः ॥१०॥२२॥ ते नो नावमुरुष्यत दिवा नक्तं सुदानवः । अरिष्यंतो नि पायुभिः सचेमहि ॥११॥ अघ्नते विष्णवे वयमरिष्यंतः सुदानवे । श्रुधि स्वयावन्त्सिंधो पूर्वचित्तये ॥१२॥ तद्वार्यं वृणीमहे वरिष्ठं गोपयत्यं । मित्रो

सप्त सिंधुषु वधः दासस्य तुविऽनृम्ण नीनमः ॥२७॥ यथा वरो इति सुऽसाम्ने सनिऽभ्यः आ अवहः रयिं विऽअश्वेभ्यः सुऽभगे वाजिनीऽवति ॥२८॥ आ नार्यस्य दक्षिणा विऽअश्वान् एतु सोमिनः स्थूरं च राधः शतऽवत् सहस्रऽवत् ॥२९॥ यत् त्वा पृच्छात् ईजानः कुहया कुहयाऽकृते एषः अपऽश्रितः वलः गोऽमतीं अव तिष्ठति ॥३०॥२०॥

॥२५॥ ता वां विश्वस्य गोपा देवा देवेषु यज्ञिया ऋतऽवाना यजसे पूतऽदक्षसा ॥१॥ मित्रा तना न रथ्या वरुणः यः च सुऽक्रतुः सनात् सुऽजाता तनया धृतऽव्रता ॥२॥ ता माता विश्वऽवेदसा असुर्याय प्रऽमहसा मही जजान अदितिः ऋतऽवरी ॥३॥ महान्ता मित्रावरुणा संऽराजा देवौ असुरा ऋतऽवानौ ऋतं आ घोषतः बृहत् ॥४॥ नपाता शवसः महः सूनू इति दक्षस्य सुऽक्रतू इति सुप्रऽदानू इति इषः वास्तु अधि क्षितः ॥५॥२१॥ सं या दानूनि येमथुः दिव्याः पार्थिवीः इषः नभस्वतीः आ वां चरन्तु वृष्टयः ॥६॥ अधि या बृहतः दिवः अभि यूथाऽइव पश्यतः ऋतऽवाना संऽराजा नमसे हिता ॥७॥ ऋतऽवाना नि सेदतुः साम्ऽराज्याय सुऽक्रतू इति धृतऽव्रता क्षत्रिया क्षत्रं आशतुः ॥८॥ अक्ष्णः चित् गातुवित्ऽतरा अनुल्बणेन चक्षसा नि चित् मिषन्ता निऽचिरा नि चिक्यतुः ॥९॥ उत नः देवी अदितिः उरुष्यतां नासत्या उरुष्यन्तु मरुतः वृद्धऽशवसः ॥१०॥२२॥ ते नः नावं उरुष्यत दिवा नक्तं सुऽदानवः अरिष्यन्तः नि पायुऽभिः सचेमहि ॥११॥ अघ्नते विष्णवे वयं अरिष्यन्तः सुऽदानवे श्रुधि स्वऽयावन् सिंधो इति पूर्वऽचित्तये ॥१२॥ तत् वार्यं वृणीमहे वरिष्ठं गोपयत्यं मित्रः

यत्पाति वरुणो यदर्यमा ॥१३॥ उत नः सिंधुरपां तन्मरुतस्तदश्विना। इंद्रो विष्णुर्मीढ्वांसः सजोषसः ॥१४॥ ते हि ष्मा वनुषो नरोऽभिमातिं कयस्य चित्। तिग्मं न क्षोदः प्रतिघ्नंति भूर्णयः ॥१५॥२३॥ अयमेक इत्था पुरूरु चष्टे वि विश्पतिः। तस्य व्रतान्यनु वश्चरामसि ॥१६॥ अनु पूर्वाण्योक्या साम्राज्यस्य सश्चिम। मित्रस्य व्रता वरुणस्य दीर्घश्रुत् ॥१७॥ परि यो रश्मिना दिवोऽन्तान्ममे पृथिव्याः। उभे आ पप्रौ रोदसी महित्वा ॥१८॥ उदु ष्य शरणे दिवो ज्योतिरयंस्त सूर्यः। अग्निर्न शुक्रः समिधान आहुतः ॥१९॥ वचो दीर्घप्रसद्मनीशे वाजस्य गोमतः। ईशे हि पित्वोऽविषस्य दावने ॥२०॥२४॥ तत्सूर्यं रोदसी उभे दोषा वस्तोरुप ब्रुवे। भोजेष्वस्माँ अभ्युच्चरा सदा ॥२१॥ ऋज्रमुक्षण्यायने रजतं हरयाणे। रथं युक्तमसनाम सुषामणि ॥२२॥ ता मे अश्व्यानां हरीणां नितोशना। उतो नु कृत्व्यानां नृवाहसा ॥२३॥ स्मदभीशू कशावंता विप्रा नविष्ठया मती। महो वाजिनावर्वंता सचासनं ॥२४॥२५॥

॥ २६ ॥ १–२५ विश्वमना वैयश्वो व्यश्वो वांगिरसः ॥ १–१९ अश्विनौ। २०–२५ वायुः ॥
१–१५. २२–२४ उष्णिक्। १६–१९. २१. २५ गायत्री। २० अनुष्टुप् ॥

॥२६॥ युवोरु षू रथं हुवे सधस्तुत्याय सूरिषु। अतूर्तदक्षा वृषणा वृषण्वसू ॥१॥ युवं वरो सुषाम्णे महे तने नासत्या। अवोभिर्याथो वृषणा वृषण्वसू ॥२॥ ता वामद्य हवामहे हव्येभिर्वाजिनीवसू। पूर्वीरिष इषयंतावति क्षपः ॥३॥ आ वां वाहिष्ठो अश्विना रथो यातु श्रुतो नरा। उप स्तोमान्तुरस्य दर्शथः श्रिये ॥४॥ जुहुराणा चिदश्विना मन्येथां वृषण्वसू। युवं हि रुद्रा पर्षथो अति द्विषः ॥५॥२६॥ दस्रा हि विश्व-

यत् पांति वरुणः यत् अर्यमा ॥१३॥ उत नः सिंधुः अपां तत् मरुतः तत् अश्विना इंद्रः विष्णुः मीढ्वांसः सऽजोषसः ॥१४॥ ते हि स्म वनुषः नरः अभिऽमातिं कयस्य चित् तिग्मं न क्षोदः प्रतिऽघ्नंति भूर्णयः ॥१५॥२३॥ अयं एकः इत्था पुरु उरु चष्टे वि विश्पतिः तस्य व्रतानि अनु वः चरामसि ॥१६॥ अनु पूर्वाणि ओक्या सांऽराज्यस्य सश्चिम मित्रस्य व्रता वरुणस्य दीर्घऽश्रुत् ॥१७॥ परि यः रश्मिना दिवः अंतान् ममे पृथिव्याः उभे आ पप्रौ रोदसी महिऽत्वा ॥१८॥ उत् ऊं स्यः शरणे दिवः ज्योतिः अयंस्त सूर्यः अग्निः न शुक्रः संऽइधानः आऽहुतः ॥१९॥ वचः दीर्घऽप्रसद्मनि ईशे वाजस्य गोऽमतः ईशे हि पित्वः अविषस्य दावने ॥२०॥२४॥ तत् सूर्यं रोदसी उभे दोषा वस्तोः उप ब्रुवे भोजेषु अस्मान् अभि उत् चर सदा ॥२१॥ ऋज्रं उक्षण्यायने रजतं हरयाणे रथं युक्तं असनाम सुऽसामनि ॥२२॥ ता मे अश्व्यानां हरीणां निऽतोशना उतो नु कृत्व्यानां नृऽवाहसा ॥२३॥ स्मत्ऽअभीशू॰ कशाऽवंता विप्रा नविष्ठया मती महः वाजिनौ अर्वंता सचा असनं ॥२४॥२५॥

॥२६॥ युवोः ऊं सु रथं हुवे सधऽस्तुत्याय सूरिषु अतूर्तऽदक्षा वृषणा वृषण्ऽवसू॰ ॥१॥ युवं वरो सुऽसाम्ने महे तने नासत्या अवःऽभिः याथः वृषणा वृषण्ऽवसू॰ ॥२॥ ता वां अद्य हवामहे हव्येभिः वाजिनीऽवसू॰ पूर्वीः इषः इषयंतौ अति क्षपः ॥३॥ आ वां वाहिष्ठः अश्विना रथः यातु श्रुतः नरा उप स्तोमान् तुरस्य दर्शथः श्रिये ॥४॥ जुहुराणा चित् अश्विना आ मन्येथां वृषण्ऽवसू॰ युवं हि रुद्रा पर्षथः अति द्विषः ॥५॥२६॥ दस्रा हि विश्वं

मानुषङ्गशूभिः परिदीयथः । धियंजिन्वा मधुवर्णा शुभस्पती ॥६॥ उप नो यातमश्विना राया विश्वपुषा सह । मघवाना सुवीरावनपच्युता ॥७॥ आ मे अस्य प्रतीव्य१मिंद्रनासत्या गतं । देवा देवेभिरद्य सचनस्तमा ॥८॥ वयं हि वां हवामह उक्षण्यंतो व्यश्ववत् । सुमतिभिरुप विप्राविहा गतं ॥९॥ अश्विना स्वृषे स्तुहि कुवित्ते श्रवतो हवं । नेदीयसः कूळयातः पणीँरुत ॥१०॥२७॥ वैयश्वस्य श्रुतं नरोतो मे अस्य वेदथः । सजोषसा वरुणो मित्रो अर्यमा ॥११॥ युवादत्तस्य धिष्ण्या युवानीतस्य सूरिभिः । अहरहर्वृषण मह्यं शिक्षतं ॥१२॥ यो वां यज्ञेभिरावृतोऽधिवस्त्रा वधूरिव । सपर्यंता शुभे चक्राते अश्विना ॥१३॥ यो वामुरुव्यचस्तमं चिकेतति नृपाय्यं । वर्तिरश्विना परि यातमस्मयू ॥१४॥ अस्मभ्यं सु वृषण्वसू यातं वर्तिर्नृपाय्यं । विषुद्रुहेव यज्ञमूहथुर्गिरा ॥१५॥२८॥ वाहिष्ठो वां हवानां स्तोमो दूतो हुवन्नरा । युवाभ्यां भूत्वश्विना ॥१६॥ यददो दिवो अर्णव इषो वा मदथो गृहे । श्रुतमिन्मे अमर्त्या ॥१७॥ उत स्या श्वेतयावरी वाहिष्ठा वां नदीनां । सिंधुर्हिरण्यवर्तनिः ॥१८॥ स्मदेतया सुकीर्त्याश्विना श्वेतया धिया । वहेथे शुभ्रयावाना ॥१९॥ युक्ष्वा हि त्वं रथासहा युवस्व पोष्या वसो । आन्नो वायो मधु पिबास्माकं सवना गहि ॥२०॥२९॥ तव वायवृतस्पते त्वष्टुर्जामातरद्भुत । अवांस्या वृणीमहे ॥२१॥ त्वष्टुर्जामातरं वयमीशानं राय ईमहे । सुतावंतो वायुं द्युम्ना जनासः ॥२२॥ वायो याहि शिवा दिवो वहस्वा सु स्वश्व्यं । वहस्व महः पृथुपक्षसा रथे ॥२३॥ त्वां हि सुप्सरस्तमं नृ-

आनुपक्मस्तुऽभिः परिऽदीयथः धियंऽजिन्वा मधुऽवर्णा शुभः
पती ॥६॥ उप नः यातं अश्विना राया विश्वऽपुषा सह मघऽवा-
ना सुऽवीरौ अनपऽच्युता ॥७॥ आ मे अस्य प्रतीव्यं इंद्रनासत्या
गतं देवा देवेभिः अद्य सचनःऽतमा ॥८॥ वयं हि वां हवामहे उ-
क्षण्यंतः व्यश्वऽवत् सुमतिऽभिः उप विप्रौ इह आ गतं ॥९॥ अ-
श्विना सु ऋषे स्तुहि कुवित् ते श्रवतः हवं नेदीयसः कूळयातः
पणीन् उत ॥१०॥२७॥ वैयश्वस्य श्रुतं नरा उतो मे अस्य वे-
दथः सऽजोषसा वरुणः मित्रः अर्यमा ॥११॥ युवाऽदत्तस्य धि-
ष्ण्या युवाऽनीतस्य सूरिऽभिः अहःऽअहः वृषणा मह्यं शिक्षतं
॥१२॥ यः वां यज्ञेभिः आऽवृतः अधिऽवस्त्रा वधूःऽइव सपर्य-
ता शुभे चक्राते अश्विना ॥१३॥ यः वां उरुव्यचःऽतमं चि-
केतति नृऽपाय्यं वर्तिः अश्विना परि यातं अस्मऽयू ॥१४॥
अस्मभ्यं सु वृषणऽवसू यातं वर्तिः नृऽपाय्यं विषुद्रुहाऽइव
यज्ञं ऊहथुः गिरा ॥१५॥२८॥ वाहिष्ठः वां हवानां स्तोमः दूतः
हुवत् नरा युवाभ्यां भूतु अश्विना ॥१६॥ यत् अदः दिवः अर्णवे
इषः वा मदथः गृहे श्रुतं इत् मे अमर्त्या ॥१७॥ उत स्या श्वेतऽया-
वरी वाहिष्ठा वां नदीनां सिंधुः हिरण्यऽवर्तनिः ॥१८॥ स्मत्
एतया सुऽकीर्त्या अश्विना श्वेतया धिया वहेथे शुभ्रऽयावाना
॥१९॥ युक्ष्व हि त्वं रथऽसहा युवस्व पोष्या वसो आत् नः वायो
मधु पिब अस्माकं सवना आ गहि ॥२०॥२९॥ तव वायो
ऋतःऽपते त्वष्टुः जामातः अद्भुत अवांसि आ वृणीमहे ॥२१॥
त्वष्टुः जामातरं वयं ईशानं रायः ईमहे सुतऽवंतः वायुं द्युम्ना
जनासः ॥२२॥ वायो याहि शिव आ दिवः वहस्व सु सुऽअश्व्यं
वहस्व महः पृथुऽपक्षसा रथे ॥२३॥ त्वां हि सुप्सरःऽतमं नृ-

मदेनेषु हूमहे। ग्रावाणं नाश्वपृष्ठं मंहना॥२४॥ स त्वं नो देव मनसा वायो मंदानो अग्रियः। कृधि वाजाँ अपो धियः॥२५॥३०॥

॥ २७ ॥ १–२२ मनुर्वैवस्वतः ॥ विश्वे देवाः ॥ प्रागाथं ॥

॥२७॥ अग्निरुक्थे पुरोहितो ग्रावाणो बर्हिरध्वरे। ऋचा यामि मरुतो ब्रह्मणस्पतिं देवाँ अवो वरेण्यं॥१॥ आ पशुं गासि पृथिवीं वनस्पतीनुषासा नक्तमोषधीः। विश्वे च नो वसवो विश्ववेदसो धीनां भूत प्रावितारः॥२॥ प्र सू न एत्वध्वरो३ऽग्ना देवेषु पूर्व्यः। आदित्येषु प्र वरुणे धृतव्रते मरुत्सु विश्वभानुषु॥३॥ विश्वे हि ष्मा मनवे विश्ववेदसो भुवन्वृधे रिशादसः। अरिष्टेभिः पायुभिर्विश्ववेदसो यंता नोऽवृकं छर्दिः॥४॥ आ नो अद्य समनसो गंता विश्वे सजोषसः। ऋचा गिरा मरुतो देव्यदिते सदने पस्त्ये महि॥५॥३१॥ अभि प्रिया मरुतो या वो अश्व्या हव्या मित्र प्रयाथन। आ बर्हिरिंद्रो वरुणस्तुरा नर आदित्यासः सदंतु नः॥६॥ वयं वो वृक्तबर्हिषो हितप्रयस आनुषक्। सुतसोमासो वरुण हवामहे मनुष्वदिद्धाग्नयः॥७॥ आ प्र यात मरुतो विष्णो अश्विना पूषन्माकीनया धिया। इंद्र आ यातु प्रथमः सनिष्युभिर्वृषा यो वृत्रहा गृणे॥८॥ वि नो देवासो अद्रुहोऽच्छिद्रं शर्म यच्छत। न यद्दूराद्वसवो नू चिदंतितो वरूथमादधर्षति॥९॥ अस्ति हि वः सजात्यं रिशादसो देवासो अस्त्याप्यं। प्र णः पूर्वस्मै सुविताय वोचत मक्षू सुम्नाय नव्यसे॥१०॥३२॥ इदा हि व उपस्तुतिमिदा वामस्य भक्तये। उप वो विश्ववेदसो नमस्युराँ असृक्ष्यन्यामिव॥११॥ उदु ष्य वः सविता सुप्रणीतयोऽस्थादूर्ध्वो

ऽसदनेषु हूमहे ग्रावाणं न अश्वंऽपृष्ठं मंहना ॥२४॥ सः त्वं नः देव मनसा वायो मंदानः अग्नियः कृधि वाजान् अपः धियः ॥२५॥३०॥

॥२७॥ अग्निः उक्थे पुरःऽहितः ग्रावाणः बर्हिः अध्वरे ऋचा यामि मरुतः ब्रह्मणः पतिं देवान् अवः वरेण्यं ॥१॥ आ पशुं गासि पृथिवीं वनस्पतीन् उषसा नक्तं ओषधीः विश्वे च नः वसवः विश्वऽवेदसः धीनां भूत प्रऽअवितारः ॥२॥ प्र सु नः एतु अध्वरः अग्ना देवेषु पूर्व्यः आदित्येषु प्र वरुणे धृतऽव्रते मरुत्ऽसु विश्वऽभानुषु ॥३॥ विश्वे हि स्म मनवे विश्वऽवेदसः भुवन् वृधे रिशादसः अरिष्टेभिः पायुऽभिः विश्वऽवेदसः यंत नः अवृकं छर्दिः ॥४॥ आ नः अद्य सऽमनसः गंत विश्वे सऽजोषसः ऋचा गिरा मरुतः देवि अदिते सदने पस्त्ये महि ॥५॥३१॥ अभि प्रिया मरुतः या वः अश्व्या हव्या मित्र प्रऽयाथन आ बर्हिः इंद्रः वरुणः तुराः नरः आदित्यासः सदंतु नः ॥६॥ वयं वः वृक्तऽबर्हिषः हितऽप्रयसः आनुषक् सुतऽसोमासः वरुण हवामहे मनुष्वत् इद्धऽअग्नयः ॥७॥ आ प्र यात मरुतः विष्णो अश्विना पूषन् माकीनया धिया इंद्रः आ यातु प्रथमः सनिष्युऽभिः वृषा यः वृत्रऽहा गृणे ॥८॥ वि नः देवासः अद्रुहः अच्छिद्रं शर्म यच्छत न यत् दूरात् वसवः नु चित् अंतितः वरूथं आऽदधर्षति ॥९॥ अस्ति हि वः सऽजात्यं रिशादसः देवासः अस्ति आप्यं प्र नः पूर्वस्मै सुविताय वोचत मक्षु सुम्नाय नव्यसे ॥१०॥३२॥ इदा हि वः उपऽस्तुतिं इदा वामस्य भक्तये उप वः विश्वऽवेदसः नमस्युः आ असृक्षि अन्याऽइव ॥११॥ उत् ऊं इति स्यः वः सविता सुऽप्रनीतयः अस्थात् ऊर्ध्वः

वरेण्यः । नि द्विपादश्चतुष्पादो अर्थिनोऽविश्रन्पतयिष्णवः ॥१२॥ देवंदेवं वोऽवसे देवंदेवमभिष्टये । देवंदेवं हुवेम वाजसातये गृणंतो देव्या धिया ॥१३॥ देवासो हि ष्मा मनवे समन्यवो विश्वे साकं सरातयः । ते नो अद्य ते अपरं तुचे तु नो भवंतु वरिवोविदः ॥१४॥ प्र वः शंसाम्यद्रुहः संस्थ उपस्तुतीनां । न तं धूर्तिर्वरुण मित्र मर्त्यं यो वो धामभ्योऽविधत् ॥१५॥ प्र स क्षयं तिरते वि महीरिषो यो वो वराय दाशति । प्र प्रजाभिर्जायते धर्मणस्पर्यरिष्टः सर्व एधते ॥१६॥३३॥ ऋते स विंदते युधः सुगेभिर्यात्यध्वनः । अर्यमा मित्रो वरुणः सरातयो यं त्रायंते सजोषसः ॥१७॥ अज्रे चिदस्मै कृणुथा न्यंचनं दुर्गे चिदा सुसरणं । एषा चिदस्मादशनिः परो नु सास्रेधंती वि नश्यतु ॥१८॥ यदद्य सूर्य उद्यति प्रियक्षत्रा ऋतं दध । यन्निम्रुचि प्रबुधि विश्ववेदसो यद्वा मध्यंदिने दिवः ॥१९॥ यद्वाभिपित्वे असुरा ऋतं यते छर्दिर्येम वि दाशुषे । वयं तद्वो वसवो विश्ववेदस उप स्थेयाम मध्य आ ॥२०॥ यदद्य सूर उदिते यन्मध्यंदिन आतुचि । वामं धत्थ मनवे विश्ववेदसो जुह्वानाय प्रचेतसे ॥२१॥ वयं तद्वः सम्राज आ वृणीमहे पुत्रो न बहुपाय्यं । अश्याम तदादित्या जुह्वतो हविर्येन वस्योऽनशामहे ॥२२॥३४॥

॥ २८ ॥ १–५ मनुर्वैवस्वतः ॥ विश्वे देवाः ॥ १–३ ५ गायत्री । ४ पुरउष्णिक् ॥

॥२८॥ ये त्रिंशति त्रयस्परो देवासो बर्हिरासदन् । विदन्नह द्वितासनन् ॥१॥ वरुणो मित्रो अर्यमा स्मद्रातिषाचो अग्नयः । पत्नीवंतो वषट्कृताः ॥२॥ ते नो गोपा अपाच्यास्त उदक्त इत्था न्यक् । पुरस्तात्सर्वया विशा ॥३॥ यथा वशंति देवा-

वरेण्यः नि द्विऽपादः चतुःऽपादः अर्थिनः अविश्रन् पतयिष्णवः ॥१२॥ देवंऽदेवं वः अवसे देवंऽदेवं अभिष्टये देवंऽदेवं हुवेम वाजऽसातये गृणंतः देव्या धिया ॥१३॥ देवासः हि स्म मनवे सऽमन्यवः विश्वे साकं सऽरातयः ते नः अद्य ते अपरं तुचे तु नः भवंतु वरिवःऽविदः ॥१४॥ प्र वः शंसामि अद्रुहः संऽस्थे उपऽस्तुतीनां न तं धूर्तिः वरुण मित्र मर्त्यं यः वः धामऽभ्यः अविधत् ॥१५॥ प्र सः क्षयं तिरते वि महीः इषः यः वः वराय दाशति प्र प्रऽजाभिः जायते धर्मणः परि अरिष्टः सर्वः एधते ॥१६॥३३॥ ऋते सः विंदते युधः सुऽगेभिः याति अध्वनः अर्यमा मित्रः वरुणः सऽरातयः यं त्रायंते सऽजोषसः ॥१७॥ अज्रे चित् अस्मै कृणुथ निऽअंचनं दुःऽगे चित् आ सुऽसरणं एषा चित् अस्मात् अशनिः परः नु सा अस्रेधंती वि नश्यतु ॥१८॥ यत् अद्य सूर्ये उत्ऽयति प्रियऽक्षत्राः ऋतं दध यत् निऽम्रुचि प्रऽबुधि विश्वऽवेदसः यत् वा मध्यंदिने दिवः ॥१९॥ यत् वा अभिऽपित्वे असुराः ऋतं यते छर्दिः येम वि दाशुषे वयं तत् वः वसवः विश्वऽवेदसः उप स्थेयाम मध्ये आ ॥२०॥ यत् अद्य सूरे उत्ऽइते यत् मध्यंदिने आऽतुचि वामं धत्थ मनवे विश्वऽवेदसः जुह्वानाय प्रऽचेतसे ॥२१॥ वयं तत् वः संऽराजः आ वृणीमहे पुत्रः न बहुऽपाय्यं अश्याम तत् आदित्याः जुह्वतः हविः येन वस्यः अनशामहे ॥२२॥३४॥

॥२८॥ ये त्रिंशति त्रयः परः देवासः बर्हिः आ असदन् विदन् अह द्विता असनन् ॥१॥ वरुणः मित्रः अर्यमा स्मद्रातिऽसाचः अग्नयः पत्नीऽवंतः वषट्ऽकृताः ॥२॥ ते नः गोपाः अपाच्याः ते उदक् ते इत्था न्यक् पुरस्तात् सर्वया विशा ॥३॥ यथा वशंति देवाः

स्तवेयर्दसत्त्वदेयां नकिरा मिनत्। अराव्वा चन मर्त्यः॥४॥ सप्तानां सप्त ऋष्टयः सप्त द्युम्नान्येषां। सप्तो अधि श्रियो धिरे॥५॥३५॥

॥२९॥ १–१० मनुर्वैवस्वतः कश्यपो वा मारीचः॥ विश्वे देवाः॥ द्विपदा॥

॥२९॥ बभ्रुरेको विषुणः सूनरो युवांज्यंक्ते हिरण्ययं॥१॥ योनिमेक आ ससाद द्योतनोऽन्तर्देवेषु मेधिरः॥२॥ वाशीमेको बिभर्ति हस्त आयसीमन्तर्देवेषु निर्ध्रुविः॥३॥ वज्रमेको बिभर्ति हस्त आहितं तेन वृत्राणि जिघ्नते॥४॥ तिग्ममेको बिभर्ति हस्त आयुधं शुचिरुग्रो जलाषभेषजः॥५॥ पथ एकः पीपाय तस्करो यथाँ एष वेद निधीनां॥६॥ त्रीण्येक उरुगायो वि चक्रमे यत्र देवासो मदन्ति॥७॥ विभिर्द्वा चरत एकया सह प्र प्रवासेव वसतः॥८॥ सदो द्वा चक्राते उपमा दिवि सम्राजा सर्पिरासुती॥९॥ अर्चन्त एके महि साम मन्वत तेन सूर्यमरोचयन्॥१०॥३६॥

॥३०॥ १–४ मनुर्वैवस्वतः॥ विश्वे देवाः॥ १ गायत्री। २ पुरउष्णिक्। ३ बृहती। ४ अनुष्टुप्॥

॥३०॥ नहि वो अस्त्यर्भको देवासो न कुमारकः। विश्वे सतोमहान्त इत्॥१॥ इति स्तुतासो असथा रिशादसो ये स्थ त्रयश्च त्रिंशच्च। मनोर्देवा यज्ञियासः॥२॥ ते नस्त्राध्वं तेऽवत त उ नो अधि वोचत। मा नः पथः पित्र्यान्मानवादधि दूरं नैष्ट परावतः॥३॥ ये देवास इह स्थन विश्वे वैश्वानरा उत। अस्मभ्यं शर्म सप्रथो गवेऽश्वाय यच्छत॥४॥३७॥४॥

॥३१॥ १–१८ मनुर्वैवस्वतः॥ १–४ ईज्यास्तवो यजमानप्रशंसा च। ५–९ दंपती। १०–१८ दंपत्योराशिषः॥ १–८. ११–१३ गायत्री। ९. १४ अनुष्टुप्। १० पादनिचृत्। १५–१८ पंक्तिः॥

॥३१॥ यो यजाति यजात इत्सुनवच्च पचाति च। ब्रह्मे-

तर्या इत् असत् तत् एषां नकिः आ मिनत् अरावा चन मर्त्यः ॥४॥ सप्तानां सप्त ऋष्टयः सप्त द्युम्नानि एषां सप्तो' अधि श्रियः धिरे ॥५॥३५॥

॥२९॥ बभ्रुः एकः विषुणः सूनरः युवा अंजि अंक्ते हिरण्ययं ॥१॥ योनिं एकः आ ससाद द्योतनः अंतः देवेषु मेधिरः ॥२॥ वाशीं एकः बिभर्ति हस्ते आयसीं अंतः देवेषु निऽध्रुविः ॥३॥ वज्रं एकः बिभर्ति हस्ते आऽहितं तेन वृत्राणि जिघ्नते ॥४॥ तिग्मं एकः बिभर्ति हस्ते आयुधं शुचिः उग्रः जलाषऽभेषजः ॥५॥ पथः एकः पीपाय तस्करः यथा एषः वेद निऽधीनां ॥६॥ त्रीणि एकः उरुऽगायः वि चक्रमे यत्र देवासः मदंति ॥७॥ विऽभिः द्वा चरतः एकया सह प्र प्रवासाऽइव वसतः ॥८॥ सदः द्वा चक्राते' उपऽमा दिवि संऽराजा सर्पिःऽआसुती॰ ॥९॥ अर्चंतः एके महि साम मन्वत तेन सूर्यं अरोचयन् ॥१०॥३६॥

॥३०॥ नहि वः अस्ति अर्भकः देवासः न कुमारकः विश्वे सतःऽमहांतः इत् ॥१॥ इति स्तुतासः असथ रिशादसः ये स्थ त्रयः च त्रिंशत् च मनोः देवाः यज्ञियासः ॥२॥ ते नः त्राध्वं ते अवत ते ऊं' नः अधि वोचत मा नः पथः पित्र्यात् मानवात् अधि दूरं नैष्ट पराऽवतः ॥३॥ ये देवासः इह स्थन विश्वे वैश्वानराः उत अस्मभ्यं शर्म सऽप्रथः गवे अश्वाय यच्छत ॥४॥३७॥४॥

॥३१॥ यः यजाति यजाति इत् सुनवत् च पचाति च ब्रह्मा इत्

दिंद्रस्य चाकनत्॥१॥ पुरोळाशं यो अस्मै सोमं ररत आशिरं। पादित्तं शक्रो अंहसः ॥२॥ तस्य द्युमाँ असद्रथो देवजूतः स शूशुवत्। विश्वा वन्वन्नमित्रिया॥३॥ अस्य प्रजावती गृहेऽसश्चंती दिवेदिवे। इळा धेनुमती दुहे ॥४॥ या दंपती समनसा सुनुत आ च धावतः। देवासो नित्ययाशिरा ॥५॥३८॥ प्रति प्राशव्याँ इतः सम्यंचा बर्हिराशाते। न ता वाजेषु वायतः॥६॥ न देवानामपि ह्नुतः सुमतिं न जुगुक्षतः। श्रवो बृहद्विवासतः ॥७॥ पुत्रिणा ता कुमारिणा विश्वमायुर्व्यश्नुतः। उभा हिरण्यपेशसा ॥८॥ वीतिहोत्रा कृतद्वसू दशस्यंतामृताय कं। समूधो रोमशं हतो देवेषु कृणुतो दुवः ॥९॥ आ शर्म पर्वतानां वृणीमहे नदीनां। आ विष्णोः सचाभुवः ॥१०॥३९॥ ऐतु पूषा रयिर्भगः स्वस्ति सर्वधातमः। उरुरध्वा स्वस्तये ॥११॥ अरमतिरनर्वणो विश्वो देवस्य मनसा। आदित्यानामनेह इत्॥१२॥ यथा नो मित्रो अर्यमा वरुणः संति गोपाः। सुगा ऋतस्य पंथाः॥१३॥ अग्निं वः पूर्व्यं गिरा देवमीळे वसूनां। सपर्यंतः पुरुप्रियं मित्रं न क्षेत्रसाधसं॥१४॥ मक्षू देववतो रथः शूरो वा पृत्सु कासु चित्। देवानां य इन्मनो यजमान इयक्षत्यभीदयज्वनो भुवत् ॥१५॥ न यजमान रिष्यसि न सुन्वान न देवयो। देवानां य इन्मनो यजमान इयक्षत्यभीदयज्वनो भुवत् ॥१६॥ नकिष्टं कर्मणा नशन्न प्र योषन्न योषति। देवानां य इन्मनो यजमान इयक्षत्यभीदयज्वनो भुवत् ॥१७॥ असदत्र सुवीर्यमुत त्यदाश्वश्व्यं। देवानां य इन्मनो यजमान इयक्षत्यभीदयज्वनो भुवत् ॥१८॥४०॥२॥

इंद्रस्य चाकनत् ॥१॥ पुरोळाशं यः अस्मै सोमं ररते आऽशिरं
पात् इत् तं शक्रः अंहसः ॥२॥ तस्य द्युऽमान् असत् रथः देवऽजूतः
सः शूशुवत् विश्वा वन्वन् अमित्रिया ॥३॥ अस्य प्रजाऽवती गृहे
असश्चंती दिवेऽदिवे इळा धेनुऽमती दुहे ॥४॥ या दंऽपती॰
सऽमनसा सुनुतः आ च धावतः देवासः नित्यया आऽशिरा
॥५॥३८॥ प्रति प्राशव्यान् इतः सम्यंचा बर्हिः आशाते न ता
वाजेषु वायतः ॥६॥ न देवानां अपि ह्नुतः सुऽमतिं न जुगुक्षतः
श्रवः बृहत् विवासतः ॥७॥ पुत्रिणा ता कुमारिणा विश्वं आयुः
वि अश्नुतः उभा हिरण्यऽपेशसा ॥८॥ वीतिऽहोत्रा कृतत्ऽवसू॰
दशस्यंता अमृताय कं सं ऊधः रोमशं हतः देवेषु कृणुतः दुवः
॥९॥ आ शर्म पर्वतानां वृणीमहे नदीनां आ विष्णोः सचाऽभुवः
॥१०॥३९॥ आ एतु पूषा रयिः भगः स्वस्ति सर्वऽधातमः उरुः
अध्वा स्वस्तये ॥११॥ अरमतिः अनर्वणः विश्वः देवस्य मनसा
आदित्यानां अनेहः इत् ॥१२॥ यथा नः मित्रः अर्यमा वरुणः संति
गोपाः सुऽगाः ऋतस्य पंथाः ॥१३॥ अग्निं वः पूर्व्यं गिरा देवं ईळे
वसूनां सपर्यंतः पुरुऽप्रियं मित्रं न क्षेत्रऽसाधसं ॥१४॥ मक्षु देव-
ऽवतः रथः शूरः वा पृत्ऽसु कासु चित् देवानां यः इत् मनः यज-
मानः इयक्षति अभि इत् अयज्वनः भुवत् ॥१५॥ न यजमान रि-
ष्यसि न सुन्वान न देवऽयो॰ देवानां यः इत् मनः यजमानः इय-
क्षति अभि इत् अयज्वनः भुवत् ॥१६॥ नकिः तं कर्मणा नशत्
न प्र योषत् न योषति देवानां यः इत् मनः यजमानः इयक्षति
अभि इत् अयज्वनः भुवत् ॥१७॥ असत् अत्र सुऽवीर्यं उत त्यत्
आशुऽअश्व्यं देवानां यः इत् मनः यजमानः इयक्षति अभि इत्
अयज्वनः भुवत् ॥१८॥४०॥२॥

॥ ३२ ॥ १-३० मेधातिथिः काण्वः ॥ इंद्रः ॥ गायत्री ॥

॥३२॥ प्र कृतान्यृजीषिणः कण्वा इंद्रस्य गाथया। मदे सोमस्य वोचत ॥१॥ यः सृबिंदमनर्शनिं पिप्रुं दासमहीशुवं। वधीदुग्रो रिणन्नपः ॥२॥ न्यर्बुदस्य विष्टपं वर्ष्माणं बृहतस्तिर। कृषे तदिंद्र पौंस्यं ॥३॥ प्रति श्रुताय वो धृषत्तूर्णाशं न गिरेरधि। हुवे सुशिप्रमूतये॥४॥ स गोरश्वस्य वि व्रजं मंदानः सोम्येभ्यः। पुरं न शूर दर्षसि॥५॥१॥ यदि मे रारणः सुत उक्थे वा दधसे चनः। आरादुप स्वधा गहि॥६॥ वयं घा ते अपि ष्मसि स्तोतार इंद्र गिर्वणः। त्वं नो जिन्व सोमपाः॥७॥ उत नः पितुमा भर संरराणो अविक्षितं। मघवन्भूरि ते वसु॥८॥ उत नो गोमतस्कृधि हिरण्यवतो अश्विनः। इळाभिः सं रभेमहि॥९॥ बृबदुक्थं हवामहे सृप्रकरस्नमूतये। साधु कृण्वंतमवसे॥१०॥२॥ यः संस्थे चिच्छतक्रतुरादीं कृणोति वृत्रहा। जरितृभ्यः पुरूवसुः ॥११॥ स नः शक्रश्चिदा शकद्दानवाँ अंतराभरः। इंद्रो विश्वाभिरूतिभिः ॥१२॥ यो रायो३ वनिर्महान्त्सुपारः सुन्वतः सखा। तमिंद्रमभि गायत ॥१३॥ आयंतारं महि स्थिरं पृतनासु श्रवोजितं। भूरेरीशानमोजसा॥१४॥ नकिरस्य शचीनां नियंता सूनृतानां। नकिर्वक्ता न दादिति॥१५॥३॥ न नूनं ब्रह्मणामृणं प्राशूनामस्ति सुन्वतां। न सोमो अप्रता पपे॥१६॥ पन्य इदुप गायत पन्य उक्थानि शंसत। ब्रह्मा कृणोत पन्य इत्॥१७॥ पन्य आ दर्दिरच्छता सहस्रा वाज्यवृतः। इंद्रो यो यज्वनो वृधः ॥१८॥ वि षू चर स्वधा अनु कृष्टीनामन्वाहुवः। इंद्र पिब सुतानां ॥१९॥ पिब स्वधैनवानामुत यस्तुग्र्ये सचा। उतायमिंद्र यस्तव ॥२०॥४॥ अतीहि मन्युषाविणं सुषुवांसमुपारणे। इमं रातं सुतं पिब ॥२१॥ इहि

॥३२॥ प्र कृतानि ऋजीषिणः कण्वाः इंद्रस्य गाथया मदे सोमस्य वोचत॥१॥ यः सृबिंदं अनर्शनिं पिप्रुं दासं अहीशुवं वधीत् उग्रः रिणन् अपः॥२॥ नि अर्बुदस्य विष्टपं वर्ष्माणं बृहतः तिर कृषे तत् इंद्र पौंस्यं॥३॥ प्रति श्रुताय वः धृषत् तूर्णाशं न गिरेः अधि हुवे सुऽशिप्रं ऊतये॥४॥ सः गोः अश्वस्य वि व्रजं मंदानः सोम्येभ्यः पुरं न शूर दर्षसि॥५॥१॥ यदि मे ररणः सुते उक्थे वा दधसे चनः आरात् उप स्वधा आ गहि॥६॥ वयं घ ते अपि स्मसि स्तोतारः इंद्र गिर्वणः त्वं नः जिन्व सोमऽपाः॥७॥ उत नः पितुं आ भर संऽरराणः अविऽक्षितं मघऽवन् भूरि ते वसु॥८॥ उत नः गोऽमंतः कृधि हिरण्यऽवतः अश्विनः इळाभिः सं रभेमहि॥९॥ बृबत्ऽउक्थं हवामहे सृप्रऽकरस्नं ऊतये साधु कृण्वंतं अवसे ॥१०॥२॥ यः संऽस्थे चित् शतऽक्रतुः आत् ईं कृणोति वृत्रऽहा जरितृऽभ्यः पुरुऽवसुः॥११॥ सः नः शक्रः चित् आ शकत् दानऽवान् अंतरऽआभरः इंद्रः विश्वाभिः ऊतिऽभिः॥१२॥ यः रायः अवनिः महान् सुऽपारः सुन्वतः सखा तं इंद्रं अभि गायत॥१३॥ आऽयंतारं महि स्थिरं पृतनासु श्रवःऽजितं भूरेः ईशानं ओजसा ॥१४॥ नकिः अस्य शचीनां निऽयंता सूनृतानां नकिः वक्ता न दात् इति॥१५॥३॥ न नूनं ब्रह्मणां ऋणं प्राशूनां अस्ति सुन्वतां न सोमः अप्रता पपे॥१६॥ पन्ये इत् उप गायत पन्ये उक्थानि शंसत ब्रह्म कृणोत पन्ये इत्॥१७॥ पन्यः आ दर्दिरत् शता सहस्रा वाजी अवृतः इंद्रः यः यज्वनः वृधः॥१८॥ वि सु चर स्वधाः अनु कृष्टीनां अनु आऽहुवः इंद्र पिब सुतानां॥१९॥ पिब स्वऽधैनवानां उत यः तुग्र्ये सचा उत अयं इंद्र यः तव॥२०॥४॥ अति इहि मन्युऽसाविनं सुसुऽवांसं उपऽअरणे इमं रातं सुतं पिब॥२१॥ इहि

तिस्रः परावत इहि पंच जनाँ अति। धेना इंद्रावचाकशत्॥२२॥ सूर्यो रश्मिं यथा सृजा त्वा यच्छंतु मे गिरः। निम्नमापो न सध्र्यक्॥२३॥ अध्वर्यवा तु हि षिंच सोमं वीराय शिप्रिणे। भरा सुतस्य पीतये॥२४॥ य उद्नः फलिगं भिनन्न्य१क्सिंधूँरवासृजत्। यो गोषु पक्वं धारयत्॥२५॥५॥ अहन्वृत्रमृचीषम और्णवाभमहीशुवं। हिमेनाविध्यदर्बुदं॥२६॥ प्र व उग्राय निष्टुरेऽषाळ्हाय प्रसक्षिणे। देवत्तं ब्रह्म गायत॥२७॥ यो विश्वान्यभि व्रता सोमस्य मदे अंधसः। इंद्रो देवेषु चेतति॥२८॥ इह त्या सधमाद्या हरी हिरण्यकेश्या। वोळ्हामभि प्रयो हितं॥२९॥ अर्वांचं त्वा पुरुष्टुत प्रियमेधस्तुता हरी। सोमपेयाय वक्षतः॥३०॥६॥

॥३३॥ १–१९ मेध्यातिथिः काण्वः॥ इंद्रः॥ १–१५ बृहती। १६–१८ गायत्री। १९ अनुष्टुप्॥

॥३३॥ वयं घ त्वा सुतावंत आपो न वृक्तबर्हिषः। पवित्रस्य प्रस्रवणेषु वृत्रहन्परि स्तोतार आसते॥१॥ स्वरंति त्वा सुते नरो वसो निरेक उक्थिनः। कदा सुतं तृषाण ओक आ गम इंद्र स्वब्दीव वंसगः॥२॥ कण्वेभिर्धृष्णवा धृषद्वाजं दर्षि सहस्रिणं। पिशंगरूपं मघवन्विचर्षणे मक्षू गोमंतमीमहे॥३॥ पाहि गायांधसो मद इंद्राय मेध्यातिथे। यः संमिश्लो हर्योर्यः सुते सचा वज्री रथो हिरण्ययः॥४॥ यः सुषव्यः सुदक्षिण इनो यः सुक्रतुर्गृणे। य आकरः सहस्रा यः शतामघ इंद्रो यः पूर्भिदारितः॥५॥७॥ यो धृषितो योऽवृतो यो अस्ति श्मश्रुषु श्रितः। विभूतद्युम्नश्च्यवनः पुरुष्टुतः क्रत्वा गौरिव शाकिनः॥६॥ क ईं वेद सुते सचा पिबंतं कद्वयो दधे। अयं यः पुरो विभिनत्त्योजसा मंदानः शिप्र्यंधसः॥७॥

तिस्रः पराऽवतः इहि पंच जनान् अति धेनाः इंद्र अवऽचाकशत् ॥ २२ ॥ सूर्यः रश्मिं यथा सृज आ त्वा यच्छंतु मे गिरः निम्नं आपः न सध्र्यक् ॥ २३ ॥ अध्वर्यो आ तु हि सिंच सोमं वीराय शिप्रिणे भर सुतस्य पीतये ॥ २४ ॥ यः उद्नः फलिऽगं भिनत् न्यक् सिंधून् अवऽअसृजत् यः गोषु पक्वं धारयत् ॥ २५ ॥ ५ ॥ अहन् वृत्रं ऋचीऽसमः और्णऽवाभं अहीशुवं हिमेन अविध्यत् अर्बुदं ॥ २६ ॥ प्र वः उग्राय निःऽतुरे अषाळ्हाय प्रऽसक्षिणे देवत्तं ब्रह्म गायत ॥ २७ ॥ यः विश्वानि अभि व्रता सोमस्य मदे अंधसः इंद्रः देवेषु चेतति ॥ २८ ॥ इह त्या सधऽमाद्या हरी हिरण्यऽकेश्या वोळ्हां अभि प्रयः हितं ॥ २९ ॥ अर्वांचं त्वा पुरुऽस्तुत प्रियमेधऽस्तुता हरी सोमऽपेयाय वक्षतः ॥ ३० ॥ ६ ॥

॥ ३३ ॥ वयं घ त्वा सुतऽवंतः आपः न वृक्तऽबर्हिषः पवित्रस्य प्रऽस्रवणेषु वृत्रऽहन् परि स्तोतारः आसते ॥ १ ॥ स्वरंति त्वा सुते नरः वसो निरेके उक्थिनः कदा सुतं तृषाणः ओकः आ गमः इंद्र स्वब्दीऽइव वंसगः ॥ २ ॥ कण्वेभिः धृष्णो आ धृषत् वाजं दर्षि सहस्रिणं पिशंगऽरूपं मघऽवन् विऽचर्षणे मक्षु गोऽमंतं ईमहे ॥ ३ ॥ पाहि गाय अंधसः मदे इंद्राय मेध्यऽअतिथे यः संऽमिश्लः हर्योः यः सुते सचा वज्री रथः हिरण्ययः ॥ ४ ॥ यः सुऽसव्यः सुऽदक्षिणः इनः यः सुऽक्रतुः गृणे यः आऽकरः सहस्रा यः शतऽमघः इंद्रः यः पूःऽभित् आरितः ॥ ५ ॥ ७ ॥ यः धृषितः यः अवृतः यः अस्ति श्मश्रुषु श्रितः विभूतऽद्युम्नः च्यवनः पुरुऽस्तुतः क्रत्वा गौःऽइव शाकिनः ॥ ६ ॥ कः ईं वेद सुते सचा पिबंतं कत् वयः दधे अयं यः पुरः विऽभिनत्ति ओजसा मंदानः शिप्री अंधसः ॥ ७ ॥

दाना मृगो न वारणः पुरुत्रा चरथं दधे। नकिष्ट्वा नि यमदा सुते गमो महांश्चरस्योजसा ॥८॥ य उग्रः सन्ननिष्टृतः स्थिरो रणाय संस्कृतः। यदि स्तोतुर्मघवा शृणवद्धवं नेंद्रो योषत्या गमत् ॥९॥ सत्यमित्था वृषेदसि वृषजूतिर्नोऽवृतः। वृषा ह्युग्र शृण्विषे परावति वृषो अर्वावति श्रुतः ॥१०॥८॥ वृषणस्ते अभीशवो वृषा कशा हिरण्ययी। वृषा रथो मघवन्वृषणा हरी वृषा त्वं शतक्रतो ॥११॥ वृषा सोता सुनोतु ते वृषन्नृजीपिन्ना भर। वृषा दधन्वे वृषणं नदीष्वा तुभ्यं स्थातर्हरीणां ॥१२॥ एंद्र याहि पीतये मधु शविष्ठ सोम्यं। नायमच्छा मघवा शृणवद्गिरो ब्रह्मोक्था च सुक्रतुः ॥१३॥ वहंतु त्वा रथेष्ठामा हरयो रथयुजः। तिरश्चिदर्यं सवनानि वृत्रहन्नन्येषां या शतक्रतो ॥१४॥ अस्माकमद्यांतमं स्तोमं धिष्व महामह। अस्माकं ते सवना संतु शंतमा मदाय द्युक्ष सोमपाः ॥१५॥९॥ नहि षस्तव नो मम शास्त्रे अन्यस्य रण्यति। यो अस्मान्वीर आनयत् ॥१६॥ इंद्रश्चिद्घा तदब्रवीत्स्त्रिया अशास्यं मनः। उतो अह क्रतुं रघुं ॥१७॥ सप्ती चिद्घा मदच्युता मिथुना वहतो रथं। एवेद्धूर्वृष्ण उत्तरा ॥१८॥ अधः पश्यस्व मोपरि संतरां पादकौ हर। मा ते कशप्लकौ दृशन्स्त्री हि ब्रह्मा बभूविथ ॥१९॥१०॥

॥ ३४ ॥ १–१५ नीपातिथिः काण्वः। १६–१८ सहस्रं वसुरोचिषोऽंगिरसः ॥
इंद्रः ॥ १–१५ अनुष्टुप्। १६–१८ गायत्री ॥

॥३४॥ एंद्र याहि हरिभिरुप कण्वस्य सुष्टुतिं। दिवो अमुष्य शासतो दिवं यय दिवावसो ॥१॥ आ त्वा ग्रावा वदन्निह सोमी घोषेण यच्छतु। दिवो अमुष्य शासतो दिवं यय दिवावसो ॥२॥ अत्रा वि नेमिरेषामुरां न धूनुते वृकः। दिवो अ-

दाना मृगः न वारणः पुरुऽत्रा चरथं दधे नकिः त्वा नि यमत् आ सुते गमः महान् चरसि ओजसा॥८॥ यः उग्रः सन् अनिऽस्तृतः स्थिरः रणाय संस्कृतः यदि स्तोतुः मघऽवा शृणवत् हवं न इंद्रः योषति आ गमत्॥९॥ सत्यं इत्था वृषा इत् असि वृषऽजूतिः नः अवृतः वृषा हि उग्र शृण्विषे पराऽवति वृषो इति अर्वाऽवति श्रुतः ॥१०॥८॥ वृषणः ते अभीशवः वृषा कशा हिरण्ययी वृषा रथः मघऽवन् वृषणा हरी इति वृषा त्वं शतऽक्रतो इति॥११॥ वृषा सोता सुनोतु ते वृषन् ऋजीपिन् आ भर वृषा दधन्वे वृषणं नदीषु आ तुभ्यं स्थातः हरीणां॥१२॥ आ इंद्र याहि पीतये मधु शविष्ठ सोम्यं न अयं अच्छ मघऽवा शृणवत् गिरः ब्रह्म उक्था च सुऽक्रतुः ॥१३॥ वहंतु त्वा रथेऽस्थां आ हरयः रथऽयुजः तिरः चित् अर्यं सवनानि वृत्रऽहन् अन्येषां या शतऽक्रतो इति॥१४॥ अस्माकं अद्य अंतमं स्तोमं धिष्व महाऽमह अस्माकं ते सवना संतु शंऽतमा मदाय द्युक्ष सोमऽपाः॥१५॥९॥ नहि सः तव नो इति मम शास्त्रे अन्यस्य रण्यंति यः अस्मान् वीरः आ अनयत्॥१६॥ इंद्रः चित् घ तत् अब्रवीत् स्त्रियाः अशास्यं मनः उतो इति अह क्रतुं रघुं॥१७॥ सप्ती इति चित् घ मदऽच्युता मिथुना वहतः रथं एव इत् धूः वृष्णः उत्ऽतरा॥१८॥ अधः पश्यस्व मा उपरि संऽतरां पादकौ हर मा ते कशऽप्लकौ दृशन् स्त्री हि ब्रह्मा बभूविथ॥१९॥१०॥

॥३४॥ आ इंद्र याहि हरिऽभिः उप कण्वस्य सुऽस्तुतिं दिवः अमुष्य शासतः दिवं यय दिवाऽवसो इति॥१॥ आ त्वा ग्रावा वदन् इह सोमी घोषेण यच्छतु दिवः अमुष्य शासतः दिवं यय दिवाऽवसो इति॥२॥ अत्र वि नेमिः एषां उरां न धूनुते वृकः दिवः अ-

मुष्य शासंतो दिवं यय दिवावसो ॥ ३॥ आ त्वा कण्वा इहा-वसे हवंते वाजसातये। दिवो अमुष्य शासंतो दिवं यय दिवा-वसो ॥ ४॥ दधामि ते सुतानां वृष्णे न पूर्वपाय्यं। दिवो अमुष्य शासंतो दिवं यय दिवावसो ॥ ५॥ ११॥ स्मत्पुरंधिर्न आ गहि विश्वतोधीर्न ऊतये। दिवो अमुष्य शासंतो दिवं यय दि-वावसो ॥ ६॥ आ नो याहि महेमते सहस्रोते शतामघ। दिवो अमुष्य शासंतो दिवं यय दिवावसो ॥ ७॥ आ त्वा होता मनुर्हितो देवत्रा वक्षदीड्यः। दिवो अमुष्य शासंतो दिवं यय दिवावसो ॥ ८॥ आ त्वा मदच्युता हरी श्येनं पक्षेव वक्ष-तः। दिवो अमुष्य शासंतो दिवं यय दिवावसो ॥ ९॥ आ या-ह्यर्य आ परि स्वाहा सोमस्य पीतये। दिवो अमुष्य शासंतो दिवं यय दिवावसो ॥ १०॥ १२॥ आ नो याह्युपश्रुत्युक्थेषु रणया इह। दिवो अमुष्य शासंतो दिवं यय दिवावसो ॥ ११॥ सरूपैरा सु नो गहि संभृतैः संभृताश्वः। दिवो अमुष्य शासंतो दिवं यय दिवावसो ॥ १२॥ आ याहि पर्वतेभ्यः समुद्रस्या-धि विष्टपः। दिवो अमुष्य शासंतो दिवं यय दिवावसो ॥ १३॥ आ नो गव्यान्यश्व्या सहस्रा शूर दर्दृहि। दिवो अमुष्य शासंतो दिवं यय दिवावसो ॥ १४॥ आ नः सहस्रशो भरायुतानि श-तानि च। दिवो अमुष्य शासंतो दिवं यय दिवावसो ॥ १५॥ आ यदिंद्रश्च दद्वहे सहस्रं वसुरोचिषः। ओजिष्ठमश्व्यं पशुं ॥ १६॥ य ऋज्रा वातरंहसोऽरुषासो रघुष्यदः। भ्राजंते सूर्या इव ॥ १७॥ पारावतस्य रातिषु द्रवच्चक्रेष्वाशुषु। तिष्ठं वनस्य मध्य आ ॥ १८॥ १३॥

मुर्ष्य शासंतः दिवं यय दिवाऽवसो॰ ॥३॥ आ त्वा कर्खाः इह अ-वंसे हवंते वाजंऽसातये दिवः अमुर्ष्य शासंतः दिवं यय दिवा-ऽवसो॰ ॥४॥ दधामि ते सुतानां वृष्णे न पूर्वंऽमाय्यं दिवः अमुर्ष्य शासंतः दिवं यय दिवाऽवसो॰ ॥५॥११॥ स्मत्ऽपुंरधिः नः आ गहि विश्वतःऽधीः नः ऊतयें दिवः अमुर्ष्य शासंतः दिवं यय दि-वाऽवसो॰ ॥६॥ आ नः याहि महेऽमते सहंस्रऽऊते शतंऽमघ दिवः अमुर्ष्य शासंतः दिवं यय दिवाऽवसो॰ ॥७॥ आ त्वा होता मनुःऽहितः देवऽत्रा वक्षत् ईड्यः दिवः अमुर्ष्य शासंतः दिवं यय दिवाऽवसो॰ ॥८॥ आ त्वा मदऽच्युता हरीं श्येनं पक्षाऽइंव व-क्षतः दिवः अमुर्ष्य शासंतः दिवं यय दिवाऽवसो॰ ॥९॥ आ याहि अर्यः आ परि स्वाहा सोमंस्य पीतयें दिवः अमुर्ष्य शासंतः दिवं यय दिवाऽवसो॰ ॥१०॥१२॥ आ नः याहि उपंऽश्रुति उक्थेषु रणय इह दिवः अमुर्ष्य शासंतः दिवं यय दिवाऽवसो॰ ॥११॥ स-ऽरूपैः आ सु नः गहि संऽभृतैः संभृतऽअश्वः दिवः अमुर्ष्य शास-तः दिवं यय दिवाऽवसो॰ ॥१२॥ आ याहि पर्वतेभ्यः समुद्रस्य अधि विष्टपः दिवः अमुर्ष्य शासंतः दिवं यय दिवाऽवसो॰ ॥१३॥ आ नः गव्यानि अश्व्या सहस्रा शूर दर्द्दहि दिवः अमुर्ष्य शासंतः दिवं यय दिवाऽवसो॰ ॥१४॥ आ नः सहस्रऽशः भर अयुतानि श-तानि च दिवः अमुर्ष्य शासंतः दिवं यय दिवाऽवसो॰ ॥१५॥ आ यत् इंद्रः च दद्वहे सहस्रं वसुंऽरोचिषः ओजिष्ठं अश्व्यं पशुं ॥१६॥ ये ऋजाः वातंऽरंहसः अरुषासः रघुऽस्यदः भ्राजंते सूर्याःऽइव ॥१७॥ पारावतस्य रातिषु द्रवत्ऽचंक्रेषु आशुषु तिष्ठं वनंस्य मध्ये आ ॥१८॥१३॥

॥३५॥ १–२४ श्यावाश्वः ॥ अश्विनौ ॥ १–२१ उपरिष्टाज्ज्योतिः । २२.२४ पङ्क्तिः ।
२३ महाबृहती ॥

॥३५॥ अग्निनेन्द्रेण वरुणेन विष्णुनादित्यै रुद्रैर्वसुभिः सचा-
भुवा। सजोषसा उषसा सूर्येण च सोमं पिबतमश्विना॥१॥ वि-
श्वाभिर्धीभिर्भुवनेन वाजिना दिवा पृथिव्याद्रिभिः सचाभुवा।
सजोषसा उषसा सूर्येण च सोमं पिबतमश्विना॥२॥ विश्वैर्देवै-
स्त्रिभिरेकादशैरिहाद्भिर्मरुद्भिर्भृगुभिः सचाभुवा। सजोषसा उ-
षसा सूर्येण च सोमं पिबतमश्विना ॥३॥ जुषेथां यज्ञं बोधतं
हवस्य मे विश्वेह देवौ सवनाव गच्छतं। सजोषसा उषसा सूर्येण
चेषं नो वोळ्हमश्विना॥४॥ स्तोमं जुषेथां युवशेव कन्यनां वि-
श्वेह देवौ सवनाव गच्छतं। सजोषसा उषसा सूर्येण चेषं नो
वोळ्हमश्विना ॥५॥ गिरो जुषेथामध्वरं जुषेथां विश्वेह देवौ
सवनाव गच्छतं। सजोषसा उषसा सूर्येण चेषं नो वोळ्हम-
श्विना॥६॥१४॥ हारिद्रवेव पतथो वनेदुप सोमं सुतं महिषेवाव
गच्छथः। सजोषसा उषसा सूर्येण च त्रिर्वर्तिर्यातमश्विना॥७॥
हंसाविव पतथो अध्वगाविव सोमं सुतं महिषेवाव गच्छथः।
सजोषसा उषसा सूर्येण च त्रिर्वर्तिर्यातमश्विना॥८॥ श्येनाविव
पतथो हव्यदातये सोमं सुतं महिषेवाव गच्छथः। सजोषसा
उषसा सूर्येण च त्रिर्वर्तिर्यातमश्विना॥९॥ पिबतं च तृप्णुतं चा
च गच्छतं प्रजां च धत्तं द्रविणं च धत्तं। सजोषसा उषसा सूर्येण
चोर्जं नो धत्तमश्विना॥१०॥ जयतं च प्र स्तुतं च प्र चावतं प्रजां
च धत्तं द्रविणं च धत्तं। सजोषसा उषसा सूर्येण चोर्जं नो धत्तम-
श्विना॥११॥ हतं च शत्रून्यततं च मित्रिणः प्रजां च धत्तं द्रविणं च
धत्तं। सजोषसा उषसा सूर्येण चोर्जं नो धत्तमश्विना॥१२॥१५॥

॥३५॥ अग्निना इंद्रेण वरुणेन विष्णुना आदित्यैः रुद्रैः वसु-
ऽभिः सचाऽभुवा सऽजोषसौ उषसा सूर्येण च सोमं पिबतं अ-
श्विना ॥१॥ विश्वाभिः धीभिः भुवनेन वाजिना दिवा पृथिव्या
अद्रिऽभिः सचाऽभुवा सऽजोषसौ उषसा सूर्येण च सोमं पिबतं
अश्विना ॥२॥ विश्वैः देवैः त्रिऽभिः एकादशैः इह अत्ऽभिः मरु-
त्ऽभिः भृगुऽभिः सचाऽभुवा सऽजोषसौ उषसा सूर्येण च सोमं
पिबतं अश्विना ॥३॥ जुषेथां यज्ञं बोधतं हवस्य मे विश्वा इह देवौ
सवना अव गच्छतं सऽजोषसौ उषसा सूर्येण च आ इषं नः वो-
ळ्हं अश्विना ॥४॥ स्तोमं जुषेथां युवशाऽइव कन्यनां विश्वा इह
देवौ सवना अव गच्छतं सऽजोषसौ उषसा सूर्येण च आ इषं
नः वोळ्हं अश्विना ॥५॥ गिरः जुषेथां अध्वरं जुषेथां विश्वा इह
देवौ सवना अव गच्छतं सऽजोषसौ उषसा सूर्येण च आ इषं
नः वोळ्हं अश्विना ॥६॥१४॥ हारिद्रवाऽइव पतथः वना इत् उप
सोमं सुतं महिषाऽइव अव गच्छथः सऽजोषसौ उषसा सूर्येण
च त्रिः वर्तिः यातं अश्विना ॥७॥ हंसौऽइव पतथः अध्वगौऽइव
सोमं सुतं महिषाऽइव अव गच्छथः सऽजोषसौ उषसा सूर्येण
च त्रिः वर्तिः यातं अश्विना ॥८॥ श्येनौऽइव पतथः हव्यऽदातये
सोमं सुतं महिषाऽइव अव गच्छथः सऽजोषसौ उषसा सूर्येण च
त्रिः वर्तिः यातं अश्विना ॥९॥ पिबतं च तृप्णुतं च आ च गच्छतं
प्रऽजां च धत्तं द्रविणं च धत्तं सऽजोषसौ उषसा सूर्येण च ऊर्जं नः
धत्तं अश्विना ॥१०॥ जयतं च प्र स्तुतं च प्र च अवतं प्रऽजां च धत्तं
द्रविणं च धत्तं सऽजोषसौ उषसा सूर्येण च ऊर्जं नः धत्तं अश्विना
॥११॥ हतं च शत्रून् यततं च मित्रिणः प्रऽजां च धत्तं द्रविणं च
धत्तं सऽजोषसौ उषसा सूर्येण च ऊर्जं नः धत्तं अश्विना ॥१२॥१५॥

मित्रावरुणवन्ता उत धर्मवन्ता मरुत्वन्ता जरितुर्गच्छथो हवम्। सजोषसा उषसा सूर्येण चादित्यैर्यातमश्विना ॥१३॥ अङ्गिरस्वन्ता उत विष्णुवन्ता मरुत्वन्ता जरितुर्गच्छथो हवम्। सजोषसा उषसा सूर्येण चादित्यैर्यातमश्विना ॥१४॥ ऋभुमन्ता वृषणा वाजवन्ता मरुत्वन्ता जरितुर्गच्छथो हवम् । सजोषसा उषसा सूर्येण चादित्यैर्यातमश्विना ॥१५॥ ब्रह्म जिन्वतमुत जिन्वतं धियो हतं रक्षांसि सेधतममीवाः। सजोषसा उषसा सूर्येण च सोमं सुन्वतो अश्विना ॥१६॥ क्षत्रं जिन्वतमुत जिन्वतं नॄन्हतं रक्षांसि सेधतममीवाः । सजोषसा उषसा सूर्येण च सोमं सुन्वतो अश्विना ॥१७॥ धेनूर्जिन्वतमुत जिन्वतं विशो हतं रक्षांसि सेधतममीवाः। सजोषसा उषसा सूर्येण च सोमं सुन्वतो अश्विना ॥१८॥१६॥ अत्रेरिव शृणुतं पूर्व्यस्तुतिं श्यावाश्वस्य सुन्वतो मदच्युता । सजोषसा उषसा सूर्येण चाश्विना तिरोअह्न्यम् ॥१९॥ सर्गाँ इव सृजतं सुष्टुतीरुप श्यावाश्वस्य सुन्वतो मदच्युता । सजोषसा उषसा सूर्येण चाश्विना तिरोअह्न्यम् ॥२०॥ रश्मीँरिव यच्छतमध्वराँ उप श्यावाश्वस्य सुन्वतो मदच्युता। सजोषसा उषसा सूर्येण चाश्विना तिरोअह्न्यम् ॥२१॥ अर्वाग्रथं नि यच्छतं पिबतं सोम्यं मधु। आ यातमश्विना गतमवस्युर्वामहं हुवे धत्तं रत्नानि दाशुषे ॥२२॥ नमोवाके प्रस्थिते अध्वरे नरा विवक्षणस्य पीतये। आ यातमश्विना गतमवस्युर्वामहं हुवे धत्तं रत्नानि दाशुषे ॥२३॥ स्वाहाकृतस्य तृम्पतं सुतस्य देवावन्धसः। आ यातमश्विना गतमवस्युर्वामहं हुवे धत्तं रत्नानि दाशुषे ॥२४॥१७॥

मित्रावरुणऽवंतौ उत धर्मऽवंता मरुत्वंता जरितुः गच्छथः हवं
सऽजोषसौ उषसा सूर्येण च आदित्यैः यातं अश्विना ॥ १३ ॥ अं-
गिरस्वंतौ उत विष्णुऽवंता मरुत्वंता जरितुः गच्छथः हवं सऽजो-
षसौ उषसा सूर्येण च आदित्यैः यातं अश्विना ॥ १४ ॥ ऋभुऽमंता
वृषणा वाजऽवंता मरुत्वंता जरितुः गच्छथः हवं सऽजोषसौ
उषसा सूर्येण च आदित्यैः यातं अश्विना ॥ १५ ॥ ब्रह्म जिन्वतं उत
जिन्वतं धियः हतं रक्षांसि सेधतं अमीवाः सऽजोषसौ उषसा
सूर्येण च सोमं सुन्वतः अश्विना ॥ १६ ॥ क्षत्रं जिन्वतं उत जिन्वतं
नॄन् हतं रक्षांसि सेधतं अमीवाः सऽजोषसौ उषसा सूर्येण च
सोमं सुन्वतः अश्विना ॥ १७ ॥ धेनूः जिन्वतं उत जिन्वतं विशः
हतं रक्षांसि सेधतं अमीवाः सऽजोषसौ उषसा सूर्येण च सोमं
सुन्वतः अश्विना ॥ १८ ॥ १६ ॥ अत्रेःऽइव शृणुतं पूर्व्यऽस्तुतिं श्या-
वऽअश्वस्य सुन्वतः मदऽच्युता सऽजोषसौ उषसा सूर्येण च अ-
श्विना तिरःऽअह्न्यं ॥ १९ ॥ सर्गान्ऽइव सृजतं सुऽस्तुतीः उप
श्यावऽअश्वस्य सुन्वतः मदऽच्युता सऽजोषसौ उषसा सूर्येण च
अश्विना तिरःऽअह्न्यं ॥ २० ॥ रश्मीन्ऽइव यच्छतं अध्वरान् उप
श्यावऽअश्वस्य सुन्वतः मदऽच्युता सऽजोषसौ उषसा सूर्येण च
अश्विना तिरःऽअह्न्यं ॥ २१ ॥ अर्वाक् रथं नि यच्छतं पिबतं सो-
म्यं मधु आ यातं अश्विना आ गतं अवस्युः वां अहं हुवे धत्तं र-
त्नानि दाशुषे ॥ २२ ॥ नमःऽवाके प्रऽस्थिते अध्वरे नरा विवक्ष-
णस्य पीतये आ यातं अश्विना आ गतं अवस्युः वां अहं हुवे धत्तं
रत्नानि दाशुषे ॥ २३ ॥ स्वाहाऽकृतस्य तृम्पतं सुतस्य देवौ अंधसः
आ यातं अश्विना आ गतं अवस्युः वां अहं हुवे धत्तं रत्नानि दा-
शुषे ॥ २४ ॥ १७ ॥

॥ ३६ ॥ १–७ श्यावाश्वः ॥ इंद्रः ॥ १–६ शक्वरी । ७ महापंक्तिः ॥

॥३६॥ अवितासि सुन्वतो वृक्तबर्हिषः पिबा सोमं मदाय कं शतक्रतो। यं ते भागमधारयन्विश्वाः सेहानः पृतना उरु ज्रयः समप्सुजिन्मरुत्वाँ इंद्र सत्पते ॥१॥ प्राव स्तोतारं मघवन्नव त्वां पिबा सोमं मदाय कं शतक्रतो। यं ते भागमधारयन्विश्वाः सेहानः पृतना उरु ज्रयः समप्सुजिन्मरुत्वाँ इंद्र सत्पते ॥२॥ ऊर्जा देवाँ अवस्योजसा त्वां पिबा सोमं मदाय कं शतक्रतो। यं ते भागमधारयन्विश्वाः सेहानः पृतना उरु ज्रयः समप्सुजिन्मरुत्वाँ इंद्र सत्पते ॥३॥ जनिता दिवो जनिता पृथिव्याः पिबा सोमं मदाय कं शतक्रतो। यं ते भागमधारयन्विश्वाः सेहानः पृतना उरु ज्रयः समप्सुजिन्मरुत्वाँ इंद्र सत्पते ॥४॥ जनिताश्वानां जनिता गवामसि पिबा सोमं मदाय कं शतक्रतो। यं ते भागमधारयन्विश्वाः सेहानः पृतना उरु ज्रयः समप्सुजिन्मरुत्वाँ इंद्र सत्पते ॥५॥ अत्रीणां स्तोममद्रिवो महस्कृधि पिबा सोमं मदाय कं शतक्रतो। यं ते भागमधारयन्विश्वाः सेहानः पृतना उरु ज्रयः समप्सुजिन्मरुत्वाँ इंद्र सत्पते ॥६॥ श्यावाश्वस्य सुन्वतस्तथा शृणु यथाशृणोरत्रेः कर्माणि कृण्वतः। प्र त्रसदस्युमाविथ त्वमेक इन्नृषाह्य इंद्र ब्रह्माणि वर्धयन् ॥७॥१८॥

॥ ३७ ॥ १–७ श्यावाश्वः ॥ इंद्रः ॥ १ अतिजगती । २–७ महापंक्तिः ॥

॥३७॥ प्रेदं ब्रह्म वृत्रतूर्येष्वाविथ प्र सुन्वतः शचीपत इंद्र विश्वाभिरूतिभिः। माध्यंदिनस्य सवनस्य वृत्रहन्ननेद्य पिबा सोमस्य वज्रिवः ॥१॥ सेहान उग्र पृतना अभि द्रुहः शचीपत इंद्र विश्वाभिरूतिभिः। माध्यंदिनस्य सवनस्य वृत्रहन्-

॥३६॥ अविता असि सुन्वतः वृक्तऽबर्हिषः पिब सोमं मदाय कं शतऽक्रतो॰ यं ते भागं अधारयन् विश्वाः सेहानः पृतनाः उरु ज्रयः सं अप्सुऽजित् मरुत्वान् इंद्र सत्ऽपते ॥१॥ प्र अव स्तोतारं मघऽवन् अव त्वां पिब सोमं मदाय कं शतऽक्रतो॰ यं ते भागं अधारयन् विश्वाः सेहानः पृतनाः उरु ज्रयः सं अप्सुऽजित् मरुत्वान् इंद्र सत्ऽपते ॥२॥ ऊर्जा देवान् अवसि ओजसा त्वां पिब सोमं मदाय कं शतऽक्रतो॰ यं ते भागं अधारयन् विश्वाः सेहानः पृतनाः उरु ज्रयः सं अप्सुऽजित् मरुत्वान् इंद्र सत्ऽपते ॥३॥ जनिता दिवः जनिता पृथिव्याः पिब सोमं मदाय कं शतऽक्रतो॰ यं ते भागं अधारयन् विश्वाः सेहानः पृतनाः उरु ज्रयः सं अप्सुऽजित् मरुत्वान् इंद्र सत्ऽपते ॥४॥ जनिता अश्वानां जनिता गवां असि पिब सोमं मदाय कं शतऽक्रतो॰ यं ते भागं अधारयन् विश्वाः सेहानः पृतनाः उरु ज्रयः सं अप्सुऽजित् मरुत्वान् इंद्र सत्ऽपते ॥५॥ अत्रीणां स्तोमं अद्रिऽवः महः कृधि पिब सोमं मदाय कं शतऽक्रतो॰ यं ते भागं अधारयन् विश्वाः सेहानः पृतनाः उरु ज्रयः सं अप्सुऽजित् मरुत्वान् इंद्र सत्ऽपते ॥६॥ श्यावऽअश्वस्य सुन्वतः तथा शृणु यथा अशृणोः अत्रेः कर्माणि कृण्वतः प्र त्रसदस्युं आविथ त्वं एकः इत् नृऽसह्ये इंद्र ब्रह्माणि वर्धयन् ॥७॥१८॥

॥३७॥ प्र इदं ब्रह्म वृत्रऽतूर्येषु आविथ प्र सुन्वतः शचीऽपते इंद्र विश्वाभिः ऊतिऽभिः माध्यंदिनस्य सवनस्य वृत्रऽहन् अनेद्य पिब सोमस्य वज्रिऽवः ॥१॥ सेहानः उग्र पृतनाः अभि द्रुहः शचीऽपते इंद्र विश्वाभिः ऊतिऽभिः माध्यंदिनस्य सवनस्य वृत्रऽहन्

नेद्य पिबा सोमस्य वज्रिवः ॥२॥ एकराळस्य भुवनस्य राजसि
शचीपत इंद्र विश्वाभिरूतिभिः । माध्यंदिनस्य सवनस्य वृत्र-
हन्ननेद्य पिबा सोमस्य वज्रिवः ॥३॥ सस्थावाना यवयसि त्व-
मेक इच्छचीपत इंद्र विश्वाभिरूतिभिः । माध्यंदिनस्य सवनस्य
वृत्रहन्ननेद्य पिबा सोमस्य वज्रिवः ॥४॥ क्षेमस्य च प्रयुजश्च
त्वमीशिषे शचीपत इंद्र विश्वाभिरूतिभिः । माध्यंदिनस्य सव-
नस्य वृत्रहन्ननेद्य पिबा सोमस्य वज्रिवः ॥५॥ क्षत्राय त्वम-
वसि न त्वमाविथ शचीपत इंद्र विश्वाभिरूतिभिः । माध्यंदि-
नस्य सवनस्य वृत्रहन्ननेद्य पिबा सोमस्य वज्रिवः ॥६॥
श्यावाश्वस्य रेभतस्तथा शृणु यथाशृणोरत्रेः कर्माणि कृण्व-
तः । प्र त्रसदस्युमाविथ त्वमेक इन्नृषाह्य इंद्र क्षत्राणि वर्ध-
यन् ॥७॥१९॥

॥ ३८ ॥ १–१० श्यावाश्वः ॥ इंद्राग्नी ॥ गायत्री ॥

॥३८॥ यज्ञस्य हि स्थ ऋत्विजा सस्नी वाजेषु कर्मसु । इंद्राग्नी
तस्य बोधतं ॥१॥ तोशासा रथयावाना वृत्रहणापराजिता ।
इंद्राग्नी तस्य बोधतं ॥२॥ इदं वां मदिरं मध्वधुक्षन्नद्रिभिर्नरः ।
इंद्राग्नी तस्य बोधतं ॥३॥ जुषेथां यज्ञमिष्टये सुतं सोमं
सधस्तुती । इंद्राग्नी आ गतं नरा ॥४॥ इमा जुषेथां सवना ये-
भिर्हव्यान्यूहथुः । इंद्राग्नी आ गतं नरा ॥५॥ इमां गायत्रवर्तनिं
जुषेथां सुष्टुतिं मम । इंद्राग्नी आ गतं नरा ॥६॥२०॥ प्रातर्याव-
भिरा गतं देवेभिर्जेन्यावसू । इंद्राग्नी सोमपीतये ॥७॥ श्या-
वाश्वस्य सुन्वतोऽत्रीणां शृणुतं हवं । इंद्राग्नी सोमपीतये ॥८॥
एवा वामह्व ऊतये यथाहुवंत मेधिराः । इंद्राग्नी सोम-

अनेद्य पिबं सोमस्य वज्रिऽवः ॥२॥ एकऽराट् अस्य भुवनस्य राजसि शचीऽपते इंद्र विश्वाभिः ऊतिऽभिः माध्यंदिनस्य सवनस्य वृत्रऽहन् अनेद्य पिबं सोमस्य वज्रिऽवः ॥३॥ सऽस्थावाना यवयसि त्वं एकः इत् शचीऽपते इंद्र विश्वाभिः ऊतिऽभिः माध्यंदिनस्य सवनस्य वृत्रऽहन् अनेद्य पिबं सोमस्य वज्रिऽवः ॥४॥ उभयस्य च प्रऽयुजः च त्वं ईशिषे शचीऽपते इंद्र विश्वाभिः ऊतिऽभिः माध्यंदिनस्य सवनस्य वृत्रऽहन् अनेद्य पिबं सोमस्य वज्रिऽवः ॥५॥ शचायं त्वं अवंसि न त्वं आविथ शचीऽपते इंद्र विश्वाभिः ऊतिऽभिः माध्यंदिनस्य सवनस्य वृत्रऽहन् अनेद्य पिबं सोमस्य वज्रिऽवः ॥६॥ श्यावऽअश्वस्य रेभतः तथा शृणु यथा अशृणोः अत्रेः कर्माणि कृण्वतः प्र त्रसदस्युं आविथ त्वं एकः इत् नृऽसह्ये इंद्र ब्रह्माणि वर्धयन् ॥७॥ १९॥

॥३८॥ यज्ञस्य हि स्थः ऋत्विजा सस्नी वाजेषु कर्मऽसु इंद्राग्नी तस्य बोधतं ॥१॥ तोशासा रथऽयावाना वृत्रऽहना अपराऽजिता इंद्राग्नी तस्य बोधतं ॥२॥ इदं वां मदिरं मधु अधुक्षन् अद्रिऽभिः नरः इंद्राग्नी तस्य बोधतं ॥३॥ जुषेथां यज्ञं इष्टये सुतं सोमं सधऽस्तुती इंद्राग्नी आ गतं नरा ॥४॥ इमा जुषेथां सवना येभिः हव्यानि ऊहथुः इंद्राग्नी आ गतं नरा ॥५॥ इमां गायत्रऽवर्तनिं जुषेथां सुऽस्तुतिं मम इंद्राग्नी आ गतं नरा ॥६॥ २०॥ प्रातर्यावऽभिः आ गतं देवेभिः जेन्यावसू इंद्राग्नी सोमऽपीतये ॥७॥ श्यावऽअश्वस्य सुन्वतः अत्रीणां शृणुतं हवं इंद्राग्नी सोमऽपीतये ॥८॥ एव वां अह्वे ऊतये यथा अहुवंत मेधिराः इंद्राग्नी सोम-

पीतये ॥९॥ आहं सरस्वतीवतोरिंद्राग्न्योरवो वृणे । याभ्यां गायत्रमृच्यते ॥१०॥२१॥

॥ ३९ ॥ १–१० नाभाकः काण्वः ॥ अग्निः ॥ महापंक्तिः ॥

॥३९॥ अग्निमस्तोष्यृग्मियमग्निमीळा यजध्यै । अग्निर्देवाँ अनक्तु न उभे हि विदथे कविरंतश्चरति दूत्यं१ नभंतामन्यके समे ॥१॥ न्यग्ने नव्यसा वचस्तनूषु शंसमेषां । न्यराती रराव्णां विश्वा अर्यो अरातीरितो युच्छंत्वामुरो नभंतामन्यके समे ॥२॥ अग्ने मन्मानि तुभ्यं कं घृतं न जुह्व आसनि । स देवेषु प्र चिकिद्धि त्वं ह्यसि पूर्व्यः शिवो दूतो विवस्वतो नभंतामन्यके समे ॥३॥ तत्तदग्निर्वयो दधे यथायथा कृपण्यति । ऊर्जाहुतिर्वसूनां शं च योश्च मयो दधे विश्वस्यै देवहूत्यै नभंतामन्यके समे ॥४॥ स चिकेत सहीयसाग्निश्चित्रेण कर्मणा । स होता शश्वतीनां दक्षिणाभिरभीवृत इनोति च प्रतीव्यं१ नभंतामन्यके समे ॥५॥२२॥ अग्निर्जाता देवानामग्निर्वेद मर्तानामपीच्यं । अग्निः स द्रविणोदा अग्निर्द्वारा व्यूर्णुते स्वाहुतो नवीयसा नभंतामन्यके समे ॥६॥ अग्निर्देवेषु संवसुः स विक्षु यज्ञियास्वा । स मुदा काव्या पुरु विश्वं भूमेव पुष्यति देवो देवेषु यज्ञियो नभंतामन्यके समे ॥७॥ यो अग्निः सप्तमानुषः श्रितो विश्वेषु सिंधुषु । तमागन्म त्रिपस्त्यं मंधातुर्दस्युहंतममग्निं यज्ञेषु पूर्व्यं नभंतामन्यके समे ॥८॥ अग्निस्त्रीणि त्रिधातून्या क्षेति विदथा कविः । स त्रीँरेकादशाँ इह यक्षच्च पिप्रयच्च नो विप्रो दूतः परिष्कृतो नभंतामन्यके समे ॥९॥ त्वं नो अग्न आयुषु त्वं देवेषु पूर्व्य वस्व

ऽपीतये॥९॥ आ अहं सरस्वतीऽवतोः इंद्राग्न्योः अवः वृणे याभ्यां गायत्रं ऋच्यते॥१०॥२१॥

॥३९॥ अग्निं अस्तोषि ऋग्मियं अग्निं ईळा यजध्यै अग्निः देवान् अनक्तु नः उभे हि विदथे कविः अंतः चरति दूत्यं नभंतां अन्यके समे॥१॥ नि अग्ने नव्यसा वचः तनूषु शंसं एषां नि अराती: रराव्णां विश्वाः अर्यः अरातीः इतः युच्छंतु आऽमुरः नभंतां अन्यके समे॥२॥ अग्ने मन्मानि तुभ्यं कं घृतं न जुह्वे आसनि सः देवेषु प्र चिकिद्धि त्वं हि असि पूर्व्यः शिवः दूतः विवस्वतः नभंतां अन्यके समे॥३॥ तत्ऽतत् अग्निः वयः दधे यथाऽयथा कृपण्यति ऊर्जाऽआहुतिः वसूनां शं च योः च मयः दधे विश्वस्यै देवऽहूत्यै नभंतां अन्यके समे॥४॥ सः चिकेत सहीयसा अग्निः चित्रेण कर्मणा सः होता शश्वतीनां दक्षिणाभिः अभिऽवृतः इनोति च प्रतीव्यं नभंतां अन्यके समे॥५॥२२॥ अग्निः जाता देवानां अग्निः वेद मर्तानां अपीच्यं अग्निः सः द्रविणःऽदाः अग्निः द्वारा वि ऊर्णुते सुऽआहुतः नवीयसा नभंतां अन्यके समे॥६॥ अग्निः देवेषु संऽवसुः सः विक्षु यज्ञियासु आ सः मुदा काव्या पुरु विश्वं भूमऽइव पुष्यति देवः देवेषु यज्ञियः नभंतां अन्यके समे॥७॥ यः अग्निः सप्तऽमानुषः श्रितः विश्वेषु सिंधुषु तं आ अगन्म त्रिऽपस्त्यं मंधातुः दस्युहन्ऽतमं अग्निं यज्ञेषु पूर्व्यं नभंतां अन्यके समे॥८॥ अग्निः त्रीणि त्रिऽधातूनि आ क्षेति विदथा कविः सः त्रीन् एकादशान् इह यक्षत् च पिप्रयत् च नः विप्रः दूतः परिऽकृतः नभंतां अन्यके समे॥९॥ त्वं नः अग्ने आयुषु त्वं देवेषु पूर्व्य वस्वः

एक इरज्यसि। त्वामापः परिस्रुतः परि यंति स्वसेतवो नभंतामन्यके समे ॥१०॥२३॥

॥४०॥ १–१२ नाभाकः काण्वः ॥ इंद्राग्नी ॥ १. ३–११ महापंक्तिः। २ शक्वरी। १२ त्रिष्टुप्॥

॥४०॥ इंद्राग्नी युवं सु नः सहंता दासथो रयिं। येन दृळ्हा समत्स्वा वीळु चित्साहिषीमह्यग्निर्वनेव वात इन्नभंतामन्यके समे ॥१॥ नहि वां वव्रयामहेऽथेंद्रमिद्यजामहे शविष्ठं नृणां नरं। स नः कदा चिदर्वता गमदा वाजसातये गमदा मेधसातये नभंतामन्यके समे ॥२॥ ता हि मध्यं भराणामिंद्राग्नी अधिक्षितः। ता उ कवित्वना कवी पृच्छ्यमाना सखीयते सं धीतमश्नुतं नरा नभंतामन्यके समे ॥३॥ अभ्यर्च नभाकवदिंद्राग्नी यजसा गिरा। ययोर्विश्वमिदं जगदियं द्यौः पृथिवी मह्युपस्थे बिभृतो वसु नभंतामन्यके समे ॥४॥ प्र ब्रह्माणि नभाकवदिंद्राग्निभ्यामिरज्यत। या सप्तबुध्नमर्णवं जिह्मबारमपोर्णुत इंद्र ईशान ओजसा नभंतामन्यके समे ॥५॥ अपि वृश्च पुराणवद्व्रततेरिव गुष्पितमोजो दासस्य दंभय। वयं तदस्य संभृतं वस्विंद्रेण वि भजेमहि नभंतामन्यके समे ॥६॥२४॥ यदिंद्राग्नी जना इमे विह्वयंते तना गिरा। अस्माकेभिर्नृभिर्वयं सासह्याम पृतन्यतो वनुयाम वनुष्यतो नभंतामन्यके समे ॥७॥ या नु श्वेताववो दिव उच्चरात उप द्युभिः। इंद्राग्न्योरनु व्रतमुहाना यंति सिंधवो यान्सीं बंधादमुंचतां नभंतामन्यके समे ॥८॥ पूर्वीष्ट इंद्रोपमातयः पूर्वीरुत प्रशस्तयः सूनो हिन्वस्य हरिवः। वस्वो वीरस्यापृचो या नु साधंत नो धियो नभंतामन्यके समे ॥९॥ तं शिशीता सुवृक्तिभिस्त्वेषं सत्वानमृग्मियं।

एकः इरज्यसि त्वां आपः परिऽसुतः परि यंति स्वऽसेतवः
नभंतां अन्यके समे ॥१०॥२३॥

॥४०॥ इंद्राग्नी युवं सु नः सहंता दासथः रयिं येन दृळ्हा स-
मत्ऽसु आ वीळु चित् सहिषीमहि अग्निः वनाऽइव वाते इत्
नभंतां अन्यके समे ॥१॥ नहि वां वव्रयामहे अथ इंद्रं इत् यजामहे
शविष्ठं नृणां नरं सः नः कदा चित् अर्वता गमत् आ वाजऽसा-
तये गमत् आ मेधऽसातये नभंतां अन्यके समे ॥२॥ ता हि मध्यं
भराणां इंद्राग्नी अधिऽक्षितः ता ऊं इति कविऽत्वना कवी इति पृच्छ्य-
माना सखिऽयते सं धीतं अश्नुतं नरा नभंतां अन्यके समे ॥३॥
अभि अर्च नभाकऽवत् इंद्राग्नी यजसा गिरा ययोः विश्वं इदं
जगत् इयं द्यौः पृथिवी मही उपऽस्थे बिभृतः वसु नभंतां अन्यके
समे ॥४॥ प्र ब्रह्माणि नभाकऽवत् इंद्राग्निऽभ्यां इरज्यत या सप्त-
ऽबुध्नं अर्णवं जिह्मऽबारं अप ऽऊर्णुतः इंद्रः ईशानः ओजसा
नभंतां अन्यके समे ॥५॥ अपि वृश्च पुराणऽवत् व्रततेःऽइव गु-
ष्पितं ओजः दासस्य दंभय वयं तत् अस्य संऽभृतं वसु इंद्रेण वि
भजेमहि नभंतां अन्यके समे ॥६॥२४॥ यत् इंद्राग्नी जनाः इमे
विऽह्वयंते तना गिरा अस्माकेभिः नृऽभिः वयं सासह्याम पृतन्यतः
वनुयाम वनुष्यतः नभंतां अन्यके समे ॥७॥ या नु श्वेतौ अवः दि-
वः उत्ऽचरातः उप द्युऽभिः इंद्राग्न्योः अनु व्रतं उहानाः यंति
सिंधवः यान् सीं बंधात् अमुंचतां नभंतां अन्यके समे ॥८॥ पूर्वीः
ते इंद्र उपऽमातयः पूर्वीः उत प्रऽशस्तयः सूनो इति हिन्वस्य हरि-
ऽवः वस्वः वीरस्य आऽपृचः याः नु साधंत नः धियः नभंतां
अन्यके समे ॥९॥ तं शिशीत सुवृक्तिऽभिः त्वेषं सत्वानं ऋग्मियं

उ॒तो नु चि॒द्य ओज॑सा॒ शुष्ण॑स्यां॒डानि॒ भेद॑ति॒ जेष॒त्स्व॑र्वतीर॒पो नभ॑न्तामन्य॒के स॑मे ॥१०॥ त्वं शि॑शी॒ता स्व॑ध्व॒रं स॒त्यं स॒त्वान॑मृत्वि॒यं॑। उ॒तो नु चि॒द्य ओह॑त आं॒डा शुष्ण॑स्य॒ भेद॒त्यजैः॒ स्व॑र्वतीर॒पो नभ॑न्तामन्य॒के स॑मे ॥११॥ ए॒वेंद्रा॒ग्निभ्यां॑ पितृ॒वन्नवी॑यो मंधातृ॒वद॑गिर॒स्वद॑वाचि। त्रि॒धातु॑ना॒ शर्म॑णा पातम॒स्मान्व॒यं स्या॑म॒ पत॑यो रयी॒णां ॥१२॥२५॥

॥ ४१ ॥ १—१० नाभाकः काण्वः ॥ वरुणः ॥ महापंक्तिः ॥

॥४१॥ अ॒स्मा ऊ॒ षु प्रभू॑तये॒ वरु॑णाय म॒रुद्भ्यो॑ऽर्चा वि॒दुष्ट॑रेभ्यः। यो धी॒ता मानु॑षाणां प॒श्वो गा इ॑व॒ रक्ष॑ति॒ नभ॑न्तामन्य॒के स॑मे ॥१॥ तमू॒ षु स॑म॒ना गि॒रा पि॑तॄ॒णां च॒ मन्म॑भिः। ना॒भा॒कस्य॒ प्रश॑स्तिभि॒र्यः सिंधू॑नामु॒पोद॒ये स॒प्तस्व॑सा॒ स म॑ध्य॒मो नभ॑न्तामन्य॒के स॑मे ॥२॥ स क्षपः॒ परि॑ षस्वजे॒ न्यु१॒स्रो मा॒यया॑ दधे॒ स विश्वं॒ परि॑ दर्श॒तः। तस्य॒ वेनी॒रनु॑ व्र॒तमु॒षस्ति॒स्रो अ॑वर्धय॒न्नभ॑न्तामन्य॒के स॑मे ॥३॥ यः क॒कुभो॑ निधार॒यः पृ॑थि॒व्यामधि॑ दर्श॒तः। स माता॑ पू॒र्व्यं प॒दं तद्वरु॑णस्य॒ सप्त्यं॒ स हि गो॒पा इ॒वेर्यो॒ नभ॑न्तामन्य॒के स॑मे ॥४॥ यो ध॒र्ता भुव॑नानां॒ य उ॒स्राणा॑मपी॒च्या३॒ वेद॒ नामा॑नि॒ गुह्या॑। स क॒विः काव्या॑ पु॒रु रू॒पं द्यौरि॑व पुष्यति॒ नभ॑न्तामन्य॒के स॑मे ॥५॥२६॥ यस्मि॒न्विश्वा॑नि॒ काव्या॑ च॒क्रे नाभि॑रिव श्रि॒ता। त्रि॒तं जू॒ती स॑पर्यत व्र॒जे गावो॒ न सं॒युजे॑ यु॒जे अश्वाँ॑ अयुक्षत॒ नभ॑न्तामन्य॒के स॑मे ॥६॥ य आ॒स्वत्क॑ आ॒शये॒ विश्वा॑ जा॒तान्ये॑षां। परि॒ धामा॑नि॒ मर्मृ॑श॒द्वरु॑णस्य पु॒रो गये॒ विश्वे॑ दे॒वा अनु॑ व्र॒तं नभ॑न्तामन्य॒के स॑मे ॥७॥ स स॑मु॒द्रो अ॑पी॒च्य॑स्तु॒रो द्यामि॑व रोहति॒ नि यदा॑सु॒ यजु॑र्द॒धे।

उतो॑ नु चि॒त् यः ओज॑सा शुष्ण॑स्य आं॒डानि॑ भेद॑ति जेष॑त् स्वः॑ऽवतीः अ॒पः नभ॑न्तां अ॒न्यके॑ स॒मे॒ ॥ १० ॥ तं शि॒शी॒त॒ सु॒ऽअ॒ध्व॒रं स॒त्यं सत्वा॑नं ऋ॒त्वियं॑ उ॒तो॑ नु चि॒त् यः ओह॑ते आं॒डा शुष्ण॑स्य भेद॑ति अजैः॑ स्वः॑ऽवतीः अ॒पः नभ॑न्तां अ॒न्यके॑ स॒मे॒ ॥ ११ ॥ एव इंद्रा॒ग्नि॒ऽभ्यां॑ पि॒तृ॒ऽवत् नवी॑यः मं॒धा॒तृ॒ऽवत् अं॒गि॒र॒स्वत् अ॒वा॒चि॒ त्रि॒ऽधातु॑ना शर्म॑णा पा॒तं अ॒स्मान् व॒यं स्या॒म॒ पत॑यः र॒यी॒णां ॥ १२ ॥ २५ ॥

॥ ४१ ॥ अ॒स्मै ऊं॒ षु प्रऽभू॑तये वरु॑णाय म॒रुत्ऽभ्यः॑ अर्च॑ वि॒दुःऽत॑रेभ्यः यः धी॒ता मानु॑षाणां प॒श्वः गाःऽइ॑व र॒क्ष॑ति नभ॑न्तां अ॒न्यके॑ स॒मे॒ ॥ १ ॥ तं ऊं॒ षु स॒म॒ना गि॒रा पि॒तॄ॒णां च॒ मन्म॑ऽभिः ना॒भा॒कस्य॑ प्रश॑स्तिऽभिः यः सिंधू॑नां उप॑ उ॒त्ऽअ॒ये स॒प्तऽस्व॑सा सः म॒ध्य॒मः नभ॑न्तां अ॒न्यके॑ स॒मे॒ ॥ २ ॥ सः क्षपः॑ परि॑ सस्वजे॒ नि उ॒स्रः मा॒यया॑ द॒धे सः विश्वं॑ परि॑ द॒र्श॒तः तस्य॑ वेनीः॑ अनु॑ व्र॒तं उ॒षः ति॒स्रः अ॒व॒र्ध॒यन् नभ॑न्तां अ॒न्यके॑ स॒मे॒ ॥ ३ ॥ यः क॒कुभः॑ नि॒ऽधा॒र॒यः पृ॒थि॒व्यां अधि॑ द॒र्श॒तः सः माता॑ पू॒र्व्यं प॒दं तत् वरु॑णस्य सप्त्यं॑ सः हि गो॒पाःऽइ॑व इर्यः॑ नभ॑न्तां अ॒न्यके॑ स॒मे॒ ॥ ४ ॥ यः ध॒र्ता भुव॑नानां यः उ॒स्राणां॑ अ॒पी॒च्या॑ वेद॑ नामा॑नि गुह्या॑ सः क॒विः काव्या॑ पु॒रु रू॒पं द्यौःऽइ॑व पु॒ष्य॒ति॒ नभ॑न्तां अ॒न्यके॑ स॒मे॒ ॥ ५ ॥ २६ ॥ यस्मि॑न् विश्वा॑नि काव्या॑ च॒क्रे नाभिः॑ऽइव श्रि॒ता त्रि॒तं जू॒ती स॒प॒र्य॒त व्र॒जे गावः॑ न सं॒ऽयुजे॑ यु॒जे अश्वा॑न् अ॒यु॒क्ष॒त नभ॑न्तां अ॒न्यके॑ स॒मे॒ ॥ ६ ॥ यः आ॒सु॒ अत्कः॑ आ॒ऽशये॑ विश्वा॑ जा॒तानि॑ ए॒षां॒ परि॑ धामा॑नि मर्मृ॑शत् वरु॑णस्य पु॒रः गये॑ विश्वे॑ दे॒वाः अनु॑ व्र॒तं नभ॑न्तां अ॒न्यके॑ स॒मे॒ ॥ ७ ॥ सः स॒मु॒द्रः अ॒पी॒च्यः॑ तु॒रः द्यांऽइ॑व रो॒ह॒ति॒ नि यत् आ॒सु॒ यजुः॑ द॒धे

स माया अर्चिना पदास्तृणान्नाकमारुहन्नभन्तामन्यके समे ॥८॥ यस्य श्वेता विचक्षणा तिस्रो भूमीरधिक्षितः । त्रिरुत्तराणि पप्रतुर्वरुणस्य ध्रुवं सदः स सप्तानामिरज्यति नभन्तामन्यके समे ॥९॥ यः श्वेताँ अधिनिर्णिजश्चक्रे कृष्णाँ अनु व्रता । स धाम पूर्व्यं ममे यः स्कम्भेन वि रोदसी अजो न द्यामधारयन्नभन्तामन्यके समे ॥१०॥२७॥

॥४२॥ १–६ नाभाकः काण्वः अर्चनाना वा । अथवा १–३ नाभाकः काण्वः । ४–६ नाभाकः काण्वः अर्चनाना वा ॥ १–३ वरुणः । ४–६ अश्विनौ ॥ १–३ त्रिष्टुप् । ४–६ अनुष्टुप् ॥

॥४२॥ अस्तभ्नाद्द्यामसुरो विश्ववेदा अमिमीत वरिमाणं पृथिव्याः । आसीदद्विश्वा भुवनानि सम्राड्विश्वेत्तानि वरुणस्य व्रतानि ॥१॥ एवा वन्दस्व वरुणं बृहन्तं नमस्या धीरममृतस्य गोपाम् । स नः शर्म त्रिवरूथं वि यंसत्पातं नो द्यावापृथिवी उपस्थे ॥२॥ इमां धियं शिक्षमाणस्य देव क्रतुं दक्षं वरुण सं शिशाधि । ययाति विश्वा दुरिता तरेम सुतर्माणमधि नावं रुहेम ॥३॥ आ वां ग्रावाणो अश्विना धीभिर्विप्रा अचुच्यवुः । नासत्या सोमपीतये नभन्तामन्यके समे ॥४॥ यथा वामत्रिरश्विना गीर्भिर्विप्रो अजोहवीत् । नासत्या सोमपीतये नभन्तामन्यके समे ॥५॥ एवा वामह्व ऊतये यथाहुवन्त मेधिराः । नासत्या सोमपीतये नभन्तामन्यके समे ॥६॥२८॥५॥

॥४३॥ १–३३ विरूप आङ्गिरसः ॥ अग्निः ॥ गायत्री ॥

॥४३॥ इमे विप्रस्य वेधसोऽग्नेरस्तृतयज्वनः । गिरः स्तोमास ईरते ॥१॥ अस्मै ते प्रतिहर्यते जातवेदो विचर्षणे । अग्ने जनामि सुष्टुतिम् ॥२॥ आरोका इव घेदह तिग्मा अग्ने तव त्विषः । दद्भिर्वनानि बप्सति ॥३॥ हरयो धूमकेतवो वा-

सः मायाः अर्चिना पदा अस्तृणात् नाकं आ अरुहत् नभन्तां अन्यके समे ॥ ८ ॥ यस्य श्वेता विऽचक्षणा तिस्रः भूमीः अधिऽक्षितः त्रिः उत्ऽतराणि पप्रतुः वरुणस्य ध्रुवं सदः सः सप्तानां इरज्यति नभन्तां अन्यके समे ॥ ९ ॥ यः श्वेतान् अधिऽनिर्निजः चक्रे कृष्णान् अनु व्रता सः धाम पूर्व्यं ममे यः स्कम्भेन वि रोदसी इति अजः न द्यां अधारयत् नभन्तां अन्यके समे ॥ १० ॥ २७ ॥

॥ ४२ ॥ अस्तभ्नात् द्यां असुरः विश्वऽवेदाः अमिमीत वरिमाणं पृथिव्याः आ असीदत् विश्वा भुवनानि सम्ऽराट् विश्वा इत् तानि वरुणस्य व्रतानि ॥ १ ॥ एव वन्दस्व वरुणं बृहन्तं नमस्य धीरं अमृतस्य गोपां सः नः शर्म त्रिऽवरूथं वि यंसत् पातं नः द्यावापृथिवी इति उपऽस्थे ॥ २ ॥ इमां धियं शिक्षमाणस्य देव क्रतुं दक्षं वरुण सं शिशाधि यया अति विश्वा दुःऽइता तरेम सुऽतर्माणं अधि नावं रुहेम ॥ ३ ॥ आ वां ग्रावाणः अश्विना धीभिः विप्राः अचुच्यवुः नासत्या सोमऽपीतये नभन्तां अन्यके समे ॥ ४ ॥ यथा वां अत्रिः अश्विना गीःऽभिः विप्रः अजोहवीत् नासत्या सोमऽपीतये नभन्तां अन्यके समे ॥ ५ ॥ एव वां अह्वे ऊतये यथा अहुवन्त मेधिराः नासत्या सोमऽपीतये नभन्तां अन्यके समे ॥ ६ ॥ २८ ॥ ५ ॥

॥ ४३ ॥ इमे विप्रस्य वेधसः अग्नेः अस्तृतऽयज्वनः गिरः स्तोमासः ईरते ॥ १ ॥ अस्मै ते प्रतिऽहर्यते जातऽवेदः विऽचर्षणे अग्ने जनामि सुऽस्तुतिं ॥ २ ॥ आरोकाःऽइव घ इत् अह तिग्माः अग्ने तव त्विषः दत्ऽभिः वनानि बप्सति ॥ ३ ॥ हरयः धूमऽकेतवः वा-

तंजूता उप द्यवि । यतंते वृथंगग्नयः ॥४॥ एते त्ये वृथंगग्नयं इद्धासः समंदृक्षत । उपसामिव केतवः ॥५॥२९॥ कृष्णा रजांसि पत्सुतः प्रयाणे जातवेदसः । अग्निर्यद्रोधति क्षमि ॥६॥ धासिं कृण्वान ओषधीर्बप्सदग्निर्न वायति । पुनर्यन्तरुणीरपि ॥७॥ जिह्वाभिरह नंनमदर्चिषा जंजणाभवन् । अग्निर्वनेषु रोचते ॥८॥ अप्स्वंग्ने सधिष्टव सौषधीरनु रुध्यसे । गर्भे सञ्जायसे पुनः ॥९॥ उदंग्ने तव तद्घृतादर्ची रोचत आहुतं । निंसानं जुह्वो३मुखे ॥१०॥३०॥ उक्षान्नाय वशान्नाय सोमपृष्ठाय वेधसे । स्तोमैर्विधेमाग्नये ॥११॥ उत त्वा नमसा वयं होतर्वरेण्यक्रतो । अग्ने समिद्भिरीमहे ॥१२॥ उत त्वा भृगुवच्छुचे मनुष्वदग्न आहुत । अंगिरस्वद्धवामहे ॥१३॥ त्वं ह्यंग्ने अग्निना विप्रो विप्रेण सन्त्सता । सखा सख्या समिध्यसे ॥१४॥ स त्वं विप्राय दाशुषे रयिं देहि सहस्रिणं । अग्ने वीरवंतीमिषं ॥१५॥३१॥ अग्ने भ्रातः सहस्कृत रोहिदश्व शुचिव्रत । इमं स्तोमं जुषस्व मे ॥१६॥ उत त्वाग्ने मम स्तुतो वाश्राय प्रतिहर्यते । गोष्ठं गाव इवाशत ॥१७॥ तुभ्यं ता अंगिरस्तम विश्वाः सुक्षितयः पृथक् । अग्ने कामाय येमिरे ॥१८॥ अग्निं धीभिर्मनीषिणो मेधिरासो विपश्चितः । अद्मसद्याय हिन्विरे ॥१९॥ तं त्वामज्मेषु वाजिनं तन्वाना अग्ने अध्वरं । वह्निं होतारमीळते ॥२०॥३२॥ पुरुत्रा हि सदृङ्ङसि विशो विश्वा अनु प्रभुः । समत्सु त्वा हवामहे ॥२१॥ तमीळिष्व य आहुतोऽग्निर्विभ्राजते घृतैः । इमं नः शृणवद्धवं ॥२२॥ तं त्वा वयं हवामहे शृण्वंतं जातवेदसं । अग्ने घ्नंतमप द्विषः ॥२३॥ विशां राजानमद्भुतमध्यक्षं धर्मणामिमं । अग्निमीळे स उ

तऽजूताः उप द्यवि यतन्ते वृथक् अग्नयः॥४॥ एते त्ये वृथक् अग्नयः
इद्धासः सं अदृक्षत उषसांऽइव केतवः॥५॥२९॥ कृष्णा रजांसि
पत्सुतः प्रऽयाणे जातऽवेदसः अग्निः यत् रोधति क्षमि॥६॥ धा-
सिं कृण्वानः ओषधीः बप्सत् अग्निः न वायति पुनः यन् तरुणीः
अपि॥७॥ जिह्वाभिः अह नंनमत् अर्चिषा जंजणाऽभवन् अ-
ग्निः वनेषु रोचते॥८॥ अप्ऽसु अग्ने सधिः तव सः ओषधीः अनु
रुध्यसे गर्भे सन् जायसे पुनरिति॥९॥ उत् अग्ने तव तत् घृतात् अर्चिः
रोचते आऽहुतं निंसानं जुह्वः मुखे॥१०॥३०॥ उक्षऽअन्नाय व-
शाऽअन्नाय सोमऽपृष्ठाय वेधसे स्तोमैः विधेम अग्नये॥११॥
उत त्वा नमसा वयं होतरिति वरेण्यऽक्रतो इति अग्ने समित्ऽभिः ईमहे
॥१२॥ उत त्वा भृगुऽवत् शुचे मनुष्वत् अग्ने आऽहुत अंगिरस्वत्
हवामहे॥१३॥ त्वं हि अग्ने अग्निना विप्रः विप्रेण सन् सता सखा
सख्या संऽइध्यसे॥१४॥ सः त्वं विप्राय दाशुषे रयिं देहि सहस्रिणं
अग्ने वीरऽवतीं इषं॥१५॥३१॥ अग्ने भ्रातरिति सहःऽकृत रोहित्ऽअ-
श्व शुचिऽव्रत इमं स्तोमं जुषस्व मे॥१६॥ उत त्वा अग्ने मम स्तुतः
वाश्राय प्रतिऽहर्यते गोऽस्थं गावःऽइव आशत॥१७॥ तुभ्यं ताः
अंगिरःऽतम विश्वाः सुऽक्षितयः पृथक् अग्ने कामाय येमिरे
॥१८॥ अग्निं धीभिः मनीषिणः मेधिरासः विपःऽचितः अद्म-
ऽसद्याय हिन्विरे॥१९॥ तं त्वां अज्मेषु वाजिनं तन्वानाः अग्ने
अध्वरं वह्निं होतारं ईळते॥२०॥३२॥ पुरुऽत्रा हि सऽदृङ् असि
विशः विश्वाः अनु प्रऽभुः समत्ऽसु त्वा हवामहे॥२१॥ तं ईळिष्व
यः आऽहुतः अग्निः विऽभ्राजते घृतैः इमं नः शृणवत् हवं॥२२॥
तं त्वा वयं हवामहे शृण्वन्तं जातऽवेदसं अग्ने घ्नन्तं अप द्विषः॥२३॥
विशां राजानं अद्भुतं अधिऽअक्षं धर्मणां इमं अग्निं ईळे सः ऊं

अवत् ॥२४॥ अग्निं विश्वायुवेपसं मर्यं न वाजिनं हितं। सप्तिं न वाजयामसि ॥२५॥३३॥ घ्नन्मृध्राण्यप द्विषो दहन्रक्षांसि विश्वहा। अग्ने तिग्मेन दीदिहि ॥२६॥ यं त्वा जनास इंधते मनुष्वदंगिरस्तम। अग्ने स बोधि मे वचः ॥२७॥ यदग्ने दिविजा अस्यप्सुजा वा सहस्कृत। तं त्वा गीर्भिर्हवामहे ॥२८॥ तुभ्यं घेत्ते जना इमे विश्वाः सुक्षितयः पृथक्। धासिं हिन्वंत्यत्तवे ॥२९॥ ते घेदग्ने स्वाध्योऽहा विश्वा नृचक्षसः। तरंतः स्याम दुर्गहा ॥३०॥३४॥ अग्निं मंद्रं पुरुप्रियं शीरं पावकशोचिषं। हृद्भिर्मंद्रेभिरीमहे ॥३१॥ स त्वमग्ने विभावसुः सृजन्सूर्यो न रश्मिभिः। शर्धन्तमांसि जिघ्नसे ॥३२॥ तत्ते सहस्व ईमहे दात्रं यन्नोपदस्यति। त्वदग्ने वार्यं वसु ॥३३॥३५॥

॥ ४४ ॥ १–३० विरूप आंगिरसः ॥ अग्निः ॥ गायत्री ॥

॥४४॥ समिधाग्निं दुवस्यत घृतैर्बोधयतातिथिं। आस्मिन्हव्या जुहोतन ॥१॥ अग्ने स्तोमं जुषस्व मे वर्धस्वानेन मन्मना। प्रति सूक्तानि हर्य नः ॥२॥ अग्निं दूतं पुरो दधे हव्यवाहमुप ब्रुवे। देवाँ आ सादयादिह ॥३॥ उत्ते बृहंतो अर्चयः समिधानस्य दीदिवः। अग्ने शुक्रास ईरते ॥४॥ उप त्वा जुह्वो३ मम घृताचीर्यंतु हर्यत। अग्ने हव्या जुषस्व नः ॥५॥३६॥ मंद्रं होतारमृत्विजं चित्रभानुं विभावसुं। अग्निमीळे स उ श्रवत् ॥६॥ प्रत्नं होतारमीड्यं जुष्टमग्निं कविक्रतुं। अध्वराणामभिश्रियं ॥७॥ जुषाणो अंगिरस्तमेमा हव्यान्यानुषक्। अग्ने यज्ञं नय ऋतुथा ॥८॥ समिधान उ संत्य शुक्रशोच इहा वह। चिकित्वान्दैव्यं जनं ॥९॥ विप्रं होतारमद्रुहं धूमकेतुं

श्रवत् ॥ २४ ॥ अग्निं विश्वायुऽवेपसं मर्यं न वाजिनं हितं सप्तिं न वाजयामसि ॥ २५ ॥ ३३ ॥ घ्नन् मृध्राणि अप द्विषः दहन् रक्षांसि विश्वहा अग्ने तिग्मेन दीदिहि ॥ २६ ॥ यं त्वा जनासः इंधते मनुष्वत् अंगिरःऽतम अग्ने सः बोधि मे वचः ॥ २७ ॥ यत् अग्ने दिविऽजाः असि अप्सुऽजाः वा सहःऽकृत तं त्वा गीःऽभिः हवामहे ॥ २८ ॥ तुभ्यं घ इत् ते जनाः इमे विश्वाः सुऽक्षितयः पृथक् धासिं हिन्वंति अत्तवे ॥ २९ ॥ ते घ इत् अग्ने सुऽआध्यः अहा विश्वा नृऽचक्षसः तरंतः स्याम दुःऽगहा ॥ ३० ॥ ३४ ॥ अग्निं मंद्रं पुरुऽप्रियं शीरं पावकऽशोचिषं हृत्ऽभिः मंद्रेभिः ईमहे ॥ ३१ ॥ सः त्वं अग्ने विभाऽवसुः सृजन् सूर्यः न रश्मिऽभिः शर्धन् तमांसि जिघ्नसे ॥ ३२ ॥ तत् ते सहस्वः ईमहे दात्रं यत् न उपऽदस्यति त्वत् अग्ने वार्यं वसु ॥ ३३ ॥ ३५ ॥

॥ ४४ ॥ संऽइधा अग्निं दुवस्यत घृतैः बोधयत अतिथिं आ अस्मिन् हव्या जुहोतन ॥ १ ॥ अग्ने स्तोमं जुषस्व मे वर्धस्व अनेन मन्मना प्रति सुऽउक्तानि हर्य नः ॥ २ ॥ अग्निं दूतं पुरः दधे हव्यऽवाहं उप ब्रुवे देवान् आ सादयात् इह ॥ ३ ॥ उत् ते बृहंतः अर्चयः संऽइधानस्य दीदिऽवः अग्ने शुक्रासः ईरते ॥ ४ ॥ उप त्वा जुह्वः मम घृताचीः यंतु हर्यत अग्ने हव्या जुषस्व नः ॥ ५ ॥ ३६ ॥ मंद्रं होतारं ऋत्विजं चित्रऽभानुं विभाऽवसुं अग्निं ईळे सः ऊं श्रवत् ॥ ६ ॥ प्रत्नं होतारं ईड्यं जुष्टं अग्निं कविऽक्रतुं अध्वराणां अभिऽश्रियं ॥ ७ ॥ जुषाणः अंगिरःऽतम इमा हव्यानि आनुषक् अग्ने यज्ञं नय ऋतुऽथा ॥ ८ ॥ संऽइधानः ऊं संत्य शुक्रऽशोचे इह आ वह चिकित्वान् दैव्यं जनं ॥ ९ ॥ विप्रं होतारं अद्रुहं धूमऽकेतुं

विभावसुं । यज्ञानां केतुमीमहे ॥१०॥३७॥ अग्ने नि पाहि नस्त्वं प्रति ष्म देव रीषतः । भिंधि द्वेषः सहस्कृत ॥११॥ अग्निः प्रत्नेन मन्मना शुंभानस्तन्वं१स्वां । कविर्विप्रेण वावृधे ॥१२॥ ऊर्जो नपातमा हुवेऽग्निं पावकशोचिषं । अस्मिन्यज्ञे स्वध्वरे ॥१३॥ स नो मित्रमहस्त्वमग्ने शुक्रेण शोचिषा । देवैरा सत्सि बर्हिषि ॥१४॥ यो अग्निं तन्वो३दमे देवं मर्तः सपर्यति । तस्मा इद्दीदयद्वसु ॥१५॥३८॥ अग्निर्मूर्धा दिवः ककुत्पतिः पृथिव्या अयं । अपां रेतांसि जिन्वति ॥१६॥ उदग्ने शुचयस्तव शुक्रा भ्राजंत ईरते । तव ज्योतींष्यर्चयः ॥१७॥ ईशिषे वार्यस्य हि दात्रस्याग्ने स्वर्पतिः । स्तोता स्यां तव शर्मणि ॥१८॥ त्वामग्ने मनीषिणस्त्वां हिन्वंति चित्तिभिः । त्वां वर्धंतु नो गिरः ॥१९॥ अदब्धस्य स्वधावतो दूतस्य रेभतः सदा । अग्नेः सख्यं वृणीमहे ॥२०॥३९॥ अग्निः शुचिव्रततमः शुचिर्विप्रः शुचिः कविः । शुची रोचत आहुतः ॥२१॥ उत त्वा धीतयो मम गिरो वर्धंतु विश्वहा । अग्ने सख्यस्य बोधि नः ॥२२॥ यदग्ने स्यामहं त्वं त्वं वा घा स्या अहं । स्युष्टे सत्या इहाशिषः ॥२३॥ वसुर्वसुपतिर्हि कमस्यग्ने विभावसुः । स्याम ते सुमतावपि ॥२४॥ अग्ने धृतव्रताय ते समुद्रायेव सिंधवः । गिरो वाश्रास ईरते ॥२५॥४०॥ युवानं विश्पतिं कविं विश्वादं पुरुवेपसं । अग्निं शुंभामि मन्मभिः ॥२६॥ यज्ञानां रथ्ये वयं तिग्मजंभाय वीळवे । स्तोमैरिषेमाग्नये ॥२७॥ अयमग्ने त्वे अपि जरिता भूतु संत्य । तस्मै पावक मृळय ॥२८॥ धीरो ह्यस्यद्मसद्विप्रो न जागृविः सदा । अग्ने दीदयसि द्यवि ॥२९॥ पुराग्ने दुरितेभ्यः पुरा मृध्रेभ्यः कवे । प्र ण आयुर्वसो तिर ॥३०॥४१॥

विभाऽवसुं यज्ञानां केतुं ईमहे ॥१०॥३७॥ अग्ने नि पाहि नः त्वं प्रति स्म देव रिषतः भिंधि द्वेषः सहःऽकृत ॥११॥ अग्निः प्रत्नेन मन्मना शुंभानः तन्वं स्वां कविः विप्रेण ववृधे ॥१२॥ ऊर्जः नपातं आ हुवे अग्निं पावकऽशोचिषं अस्मिन् यज्ञे सुऽअध्वरे ॥१३॥ सः नः मित्रऽमहः त्वं अग्ने शुक्रेण शोचिषा देवैः आ सत्सि बर्हिषि ॥१४॥ यः अग्निं तन्वः दमे देवं मर्तः सपर्यति तस्मै इत् दीदयत् वसु ॥१५॥३८॥ अग्निः मूर्धा दिवः ककुत् पतिः पृथिव्याः अयं अपां रेतांसि जिन्वति ॥१६॥ उत् अग्ने शुचयः तव शुक्राः भ्राजंतः ईरते तव ज्योतींषि अर्चयः ॥१७॥ ईशिषे वार्यस्य हि दात्रस्य अग्ने स्वःऽपतिः स्तोता स्यां तव शर्मणि ॥१८॥ त्वां अग्ने मनीषिणः त्वां हिन्वंति चित्तिऽभिः त्वां वर्धंतु नः गिरः ॥१९॥ अदब्धस्य स्वधाऽवतः दूतस्य रेभतः सदा अग्नेः सख्यं वृणीमहे ॥२०॥३९॥ अग्निः शुचिव्रतऽतमः शुचिः विप्रः शुचिः कविः शुचिः रोचते आऽहुतः ॥२१॥ उत त्वा धीतयः मम गिरः वर्धंतु विश्वहा अग्ने सख्यस्य बोधि नः ॥२२॥ यत् अग्ने स्यां अहं त्वं त्वं वा घ स्याः अहं स्युः ते सत्याः इह आऽशिषः ॥२३॥ वसुः वसुऽपतिः हि कं असि अग्ने विभाऽवसुः स्याम ते सुऽमतौ अपि ॥२४॥ अग्ने धृतऽव्रताय ते समुद्रायऽइव सिंधवः गिरः वाश्रासः ईरते ॥२५॥४०॥ युवानं विश्पतिं कविं विश्वऽअदं पुरुऽवेपसं अग्निं शुंभामि मन्मऽभिः ॥२६॥ यज्ञानां रथ्ये वयं तिग्मऽजंभाय वीळवे स्तोमैः इषेम अग्नये ॥२७॥ अयं अग्ने त्वे अपि जरिता भूतु संत्य तस्मै पावक मृळय ॥२८॥ धीरः हि असि अद्मऽसत् विप्रः न जागृविः सदा अग्ने दीदयसि द्यवि ॥२९॥ पुरा अग्ने दुःऽइतेभ्यः पुरा मृध्रेभ्यः कवे प्र नः आयुः वसो तिर ॥३०॥४१॥

॥ ४५ ॥ १–४२ त्रिशोकः काण्वः ॥ १ इंद्राग्नी । २–४२ इंद्रः ॥ गायत्री ॥

॥४५॥ आ घा ये अग्निमिंधते स्तृणंति बर्हिरानुषक् । येषामिंद्रो युवा सखा ॥१॥ बृहन्निदिध्म एषां भूरि शस्तं पृथुः स्वरुः । येषामिंद्रो युवा सखा ॥२॥ अयुद्ध इद्युधा वृतं शूर आजंति सत्वभिः । येषामिंद्रो युवा सखा ॥३॥ आ बुंदं वृत्रहा ददे जातः पृच्छद्वि मातरं । क उग्राः के ह शृण्विरे ॥४॥ प्रति त्वा शवसी वदद्गिरावप्सो न योधिषत् । यस्ते शत्रुत्वमाचके ॥५॥४२॥ उत त्वं मघवञ्छृणु यस्ते वष्टि ववक्षि तत् । यद्वीळयासि वीळु तत् ॥६॥ यदाजिं यात्याजिकृदिंद्रः स्वश्वयुरुप । रथीतमो रथीनां ॥७॥ वि षु विश्वा अभियुजो वज्रिन्विष्वग्यथा वृह । भवा नः सुश्रवस्तमः ॥८॥ अस्माकं सु रथं पुर इंद्रः कृणोतु सातये । न यं धूर्वंति धूर्तयः ॥९॥ वृज्याम ते परि द्विषोऽरं ते शक्र दावने । गमेमेदिंद्र गोमतः ॥१०॥४३॥ शनैश्चिद्यंतो अद्रिवोऽश्वावंतः शतग्विनः । विवक्षणा अनेहसः ॥११॥ ऊर्ध्वा हि ते दिवेदिवे सहस्रा सूनृता शता । जरितृभ्यो विमंहते ॥१२॥ विद्मा हि त्वा धनंजयमिंद्र दृळ्हा चिदारुजं । आदारिणं यथा गयं ॥१३॥ ककुहं चित्त्वा कवे मंदंतु धृष्णविंदवः । आ त्वा पणिं यदीमहे ॥१४॥ यस्ते रेवाँ अदाशुरिः प्रममर्ष मघत्तये । तस्य नो वेद आ भर ॥१५॥४४॥ इम उ त्वा वि चक्षते सखाय इंद्र सोमिनः । पुष्टावंतो यथा पशुं ॥१६॥ उत त्वाबधिरं वयं श्रुत्कर्णं संतमूतये । दूरादिह हवामहे ॥१७॥ यच्छुश्रूया इमं हवं दुर्मर्षं चक्रिया उत । भवेरापिर्नो अंतमः ॥१८॥ यच्चिद्धि ते अपि व्यथिर्जगन्वांसो अमन्महि । गोदा इदिंद्र बोधि नः ॥१९॥ आ त्वा रंभं न जिव्रयो ररभ्मा शवसस्पते । उश्मसि त्वा सधस्थ आ ॥२०॥४५॥ स्तोत्रमिंद्राय गायत पुरुनृम्णाय सत्वने । नकिर्यं वृ-

॥४५॥ आ घ ये अग्निं इंधते स्तृणंति बर्हिः आनुषक् येषां इंद्रः युवा सखा ॥१॥ बृहन् इत् इध्मः एषां भूरि शस्तं पृथुः स्वरुः येषां इंद्रः युवा सखा ॥२॥ अयुद्धः इत् युधा वृतं शूरः आ अजति सत्वऽभिः येषां इंद्रः युवा सखा ॥३॥ आ बुंदं वृत्रऽहा ददे जातः पृच्छत् वि मातरं के उग्राः के ह शृण्विरे ॥४॥ प्रति त्वा शवसी वदत् गिरौ अप्सः न योधिषत् यः ते शत्रुऽत्वं आऽचके ॥५॥४२॥ उत त्वं मघऽवन् शृणु यः ते वष्टि ववक्षि तत् यत् वीळयासि वीळु तत् ॥६॥ यत् आजिं याति आजिऽकृत् इंद्रः स्वश्वऽयुः उप रथिऽतमः रथिनां ॥७॥ वि सु विश्वाः अभिऽयुजः वज्रिन् विष्वक् यथा वृह भव नः सुश्रवःऽतमः ॥८॥ अस्माकं सु रथं पुरः इंद्रः कृणोतु सातये न यं धूर्वंति धूर्तयः ॥९॥ वृज्याम ते परि द्विषः अरं ते शक्र दावने गमेम इत् इंद्र गोऽमतः ॥१०॥४३॥ शनैः चित् यंतः अद्रिऽवः अश्वऽवंतः शतऽग्विनः विवक्षणाः अनेहसः ॥११॥ ऊर्ध्वा हि ते दिवेऽदिवे सहस्रा सूनृता शता जरितृऽभ्यः विऽमंहते ॥१२॥ विद्म हि त्वा धनंऽजयं इंद्र दृळ्हा चित् आऽरुजं आऽदारिणं यथा गयं ॥१३॥ ककुहं चित् त्वा कवे मंदंतु धृष्णो इंदवः आ त्वा पणिं यत् ईमहे ॥१४॥ यः ते रेवान् अदाशुरिः प्रऽममर्ष मघत्तये तस्य नः वेदः आ भर ॥१५॥४४॥ इमे ऊं त्वा वि चक्षते सखायः इंद्र सोमिनः पुष्टऽवंतः यथा पशुं ॥१६॥ उत त्वा अबधिरं वयं श्रुत्ऽकर्णं संतं ऊतये दूरात् इह हवामहे ॥१७॥ यत् शुश्रुयाः इमं हवं दुःऽमर्षं चक्रियाः उत भवेः आपिः नः अंतमः ॥१८॥ यत् चित् हि ते अपि व्यथिः जगन्वांसः अमन्महि गोऽदाः इत् इंद्र बोधि नः ॥१९॥ आ त्वा रंभं न जिव्रयः ररभ्म शवसः पते उश्मसि त्वा सधऽस्थे आ ॥२०॥४५॥ स्तोत्रं इंद्राय गायत पुरुऽनृम्णाय सत्वने नकिः यं वृ-

खलते युधि ॥२१॥ अभि त्वा वृषभा सुते सुतं सृजामि पीतये । तृम्पा
व्यश्नुही मदं ॥२२॥ मा त्वा मूरा अविष्यवो मोपहस्वान आ
दभन् । माकीं ब्रह्मद्विषो वनः ॥२३॥ इह त्वा गोपरीणसा
महे मंदंतु राधसे । सरो गौरो यथा पिब ॥२४॥ या वृत्रहा परा-
वति सना नवा च चुच्युवे । ता संसत्सु प्र वोचत ॥२५॥४६॥
अपिबत्कद्रुवः सुतमिंद्रः सहस्रबाह्वे । अत्रादेदिष्ट पौंस्यं ॥२६॥
सत्यं तत्तुर्वशे यदौ विदानो अह्नवाय्यं । व्यानट् तुर्वणे शमि
॥२७॥ तरणिं वो जनानां त्रदं वाजस्य गोमतः । समानमु प्र
शंसिषं ॥२८॥ ऋभुक्षणं न वर्तव उक्थेषु तुग्र्यावृधं । इंद्रं सोमे
सचा सुते ॥२९॥ यः कृंतदिद्वि योन्यं त्रिशोकाय गिरिं पृथुं ।
गोभ्यो गातुं निरेतवे ॥३०॥४७॥ यद्दधिषे मनस्यसि मंदानः
प्रेदियक्षसि । मा तत्करिंद्र मृळय ॥३१॥ दभ्रं चिद्धि त्वावतः
कृतं शृण्वे अधि क्षमि । जिगात्विंद्र ते मनः ॥३२॥ तवेदु ताः
सुकीर्तयोऽसन्नुत प्रशस्तयः । यदिंद्र मृळयासि नः ॥३३॥
मा न एकस्मिन्नागसि मा द्वयोरुत त्रिषु । वधीर्मा शूर
भूरिषु ॥३४॥ बिभया हि त्वावत उग्रादभिप्रभंगिणः । द-
स्मादहमृतीषहः ॥३५॥४८॥ मा सख्युः शूनमा विदे मा
पुत्रस्य प्रभूवसो । आवृत्वद्भूतु ते मनः ॥३६॥ को नु मर्या
अमिथितः सखा सखायमब्रवीत् । जहा को अस्मदीषते ॥३७॥
एवारे वृषभा सुतेऽसिन्वन्भूर्यावयः । श्वघ्नीव निवता च-
रन् ॥३८॥ आ त एता वचोयुजा हरी गृभ्णे सुमद्रथा । यदीं
ब्रह्मभ्य इद्ददः ॥३९॥ भिंधि विश्वा अप द्विषः परि बाधो
जही मृधः । वसु स्पार्हं तदा भर ॥४०॥ यद्वीळाविंद्र यत्स्थिरे
यत्पर्शाने पराभृतं । वसु स्पार्हं तदा भर ॥४१॥ यस्य ते

एतेते सुधि ॥२१॥ अभि त्वा वृषभ सुते सुतं सृजामि पीतये तृंप वि
अश्नुहि मदं ॥२२॥ मा त्वा मूराः अविष्यवः मा उपऽहस्वानः
आ दभन् माकीं ब्रह्मऽद्विषः वनः ॥२३॥ इह त्वा गोऽपरीणसा
महे मंदंतु राधसे सरः गौरः यथा पिब ॥२४॥ या वृत्रऽहा परा-
ऽवति सना नवा च चुच्युवे ता संसत्ऽसु प्र वोचत ॥२५॥४६॥
अपिबत् कद्रुवः सुतं इंद्रः सहस्रऽबाह्वे अत्र अदेदिष्ट पौंस्यं ॥२६॥
सत्यं तत् तुर्वशे यदौ विदानः अह्नवाय्यं वि आनट् तुर्वणे शमि
॥२७॥ तरणिं वः जनानां त्रदं वाजस्य गोऽमतः समानं ऊं' प्र
शंसिषं ॥२८॥ ऋभुक्षणं न वर्तवे उक्थेषु तुग्र्यऽवृधं इंद्रं सोमे स-
चा सुते ॥२९॥ यः कृंतत् इत् वि योन्यं त्रिऽशोकाय गिरिं पृथुं गो-
भ्यः गातुं निःऽएतवे ॥३०॥४७॥ यत् दधिषे मनस्यसि मंदानः
प्र इत् इयक्षसि मा तत् कः इंद्र मृळय ॥३१॥ दभ्रं चित् हि त्वाऽवतः
कृतं शृण्वे अधि क्षमि जिगातु इंद्र ते मनः ॥३२॥ तव इत् ऊं' ताः
सुऽकीर्तयः असन् उत प्रऽशस्तयः यत् इंद्र मृळयासि नः ॥३३॥
मा नः एकस्मिन् आगसि मा द्वयोः उत त्रिषु वधीः मा शूर
भूरिषु ॥३४॥ बिभय हि त्वाऽवतः उग्रात् अभिऽप्रभंगिनः द-
स्मात् अहं ऋतिऽसहः ॥३५॥४८॥ मा सख्युः शूनं आ विदे मा
पुत्रस्य प्रभुऽवसो॰ आऽवृत्वत् भूतु ते मनः ॥३६॥ कः नु मर्याः
अमिथितः सखा सखायं अब्रवीत् जहा कः अस्मत् ईषते ॥३७॥
एवारे वृषभ सुते असिन्वन् भूरि आवयः श्वघ्नीऽइव निऽवता
चरन् ॥३८॥ आ ते एता वचःऽयुजा हरी' गृभ्णे सुमत्ऽरथा यत्
ईं ब्रह्मऽभ्यः इत् ददः ॥३९॥ भिंधि विश्वाः अप द्विषः परि बाधः
जहि मृधः वसु स्पार्हं तत् आ भर ॥४०॥ यत् वीळौ इंद्र यत्
स्थिरे यत् पर्शाने पराऽभृतं वसु स्पार्हं तत् आ भर ॥४१॥ यस्य ते

विश्वमानुषो भूरिंद्रस्य वेदति। वसु स्याहं तदा भर ॥४२॥४९॥३॥

॥४६॥ १–३३ वशोऽश्व्यः ॥ १–२०. २९–३१. ३३ इंद्रः । २१–२४ पृथुश्रवसः कानीतस्य दानस्तुतिः । २५–२८ ३२ वायुः ॥ १ पादनिचृत् । २–४. ६. १०. २३ २९. ३३ गायत्री । ५ ककुप् । ७. ११. १९. २५. २७ बृहती । ८ अनुष्टुप् । ९. २६. २८ सतोबृहती । १२ विपरीता । १३ द्विपदा । १४ बृहती पिपीलिकमध्या । १५ ककुम्न्यंकुशिरा । १६ विराट् । १७ जगती । १८ उपरिष्टाद्बृहती । २० विषमपदा । २१. २२. २४ ३२ पंक्तिः । ३० द्विपदा विराट् । ३१ उष्णिक् ॥

॥४६॥ त्वावतः पुरूवसो वयमिंद्र प्रणेतः । स्मसि स्थातर्हरीणां ॥१॥ त्वां हि सत्यमद्रिवो विद्म दातारमिषां । विद्म दातारं रयीणां ॥२॥ आ यस्य ते महिमानं शतमूते शतक्रतो । गीर्भिर्गृणंति कारवः ॥३॥ सुनीथो घा स मर्त्यो यं मरुतो यमर्यमा । मित्रः पांत्यद्रुहः ॥४॥ दधानो गोमदश्ववत्सुवीर्यमादित्यजूत एधते । सदा राया पुरुस्पृहा ॥५॥१॥ तमिंद्रं दानमीमहे शवसानमभीर्वं । ईशानं राय ईमहे ॥६॥ तस्मिन्हि संत्यूतयो विश्वा अभीरवः सचा । तमा वहंतु सप्तयः पुरूवसुं मदाय हरयः सुतं ॥७॥ यस्ते मदो वरेण्यो य इंद्र वृत्रहंतमः । य आददिः स्वर्नृभिर्यः पृतनासु दुष्टरः ॥८॥ यो दुष्टरो विश्ववार श्रवाय्यो वाजेष्वस्ति तरुता । स नः शविष्ठ सवना वसो गहि गमेम गोमति व्रजे ॥९॥ गव्यो षु णो यथा पुराश्वयोत रथया । वरिवस्य महामह ॥१०॥२॥ नहि ते शूर राधसोऽतं विंदामि सत्रा । दशस्या नो मघवन्नू चिदद्रिवो धियो वाजेभिराविथ ॥११॥ य ऋष्वः श्रावयत्सखा विश्वेत्स वेद जनिमा पुरुष्टुतः । तं विश्वे मानुषा युगेंद्रं हवंते तविषं यतस्रुचः ॥१२॥ स नो वाजेष्वविता पुरूवसुः पुरःस्थाता । मघवा वृत्रहा भुवत् ॥१३॥ अभि वो वीरमंधसो मदेषु गाय गिरा महा विचेतसं । इंद्रं नाम श्रुत्यं शाकिनं वचो यथा ॥१४॥ ददी रेक्णस्तन्वे ददिर्वसु ददिर्वाजेषु पुरुहूत वाजिनं ।

विश्वऽमानुषः भूरेः दत्तस्य वेदति वसु स्पार्हं तत् आ भर ॥ ४२॥
॥ ४९ ॥ ३ ॥

॥ ४६ ॥ त्वाऽवंतः पुरुऽवसो॰ वयं इंद्र प्रऽनेतः॰ स्मसि स्थातः हरीणां ॥ १ ॥ त्वां हि सत्यं अद्रिऽवः विद्म दातारं इषां विद्म दातारं रयीणां ॥ २ ॥ आ यस्य ते महिमानं शतंऽऊते शतंऽक्रतो॰ गीःऽभिः गृणंति कारवः ॥ ३ ॥ सुऽनीथः घ सः मर्त्यः यं मरुतः यं अर्यमा मित्रः पांति अद्रुहः ॥ ४ ॥ दधानः गोऽमंत् अश्वऽवत् सुऽवीर्यं आदित्यऽजूतः एधते सदा राया पुरुऽस्पृहा ॥ ५ ॥ १ ॥ तं इंद्रं दानं ईमहे शवसानं अभीर्वं ईशानं रायः ईमहे ॥ ६ ॥ तस्मिन् हि संति ऊतयः विश्वाः अभीरवः सचा तं आ वहंतु सप्तयः पुरुऽवसुं मदाय हरयः सुतं ॥ ७ ॥ यः ते मदः वरेण्यः यः इंद्र वृत्रहन्ऽतमः यः आऽददिः स्वः नृऽभिः यः पृतनासु दुस्तरः ॥ ८ ॥ यः दुस्तरः विश्वऽवार श्रवाय्यः वाजेषु अस्ति तरुता सः नः शविष्ठ सवना आ वसो इति गहि गमेम गोऽमति व्रजे ॥ ९ ॥ गव्यो इति सु नः यथा पुरा अश्वऽया उत रथऽया वरिवस्य महाऽमह ॥ १० ॥ २ ॥ नहि ते शूर राधसः अंतं विंदामि सत्रा दशस्य नः मघऽवन् नु चित् अद्रिऽवः धियः वाजेभिः आविथ ॥ ११ ॥ यः ऋष्वः श्रवयत्ऽसखा विश्वा इत् सः वेद जनिम पुरुऽस्तुतः तं विश्वे मानुषा युगा इंद्रं हवंते तविषं यतऽस्रुचः ॥ १२ ॥ सः नः वाजेषु अविता पुरुऽवसुः पुरःऽस्थाता मघऽवा वृत्रऽहा भुवत् ॥ १३ ॥ अभि वः वीरं अंधसः मदेषु गाय गिरा महा विऽचेतसं इंद्रं नाम श्रुत्यं शाकिनं वचः यथा ॥ १४ ॥ ददिः रेक्णः तन्वे ददिः वसु ददिः वाजेषु पुरुऽहूत वाजिनं

विश्वमानुषो भूरेर्दत्तस्य वेदति। वसुं स्पार्हं तदा भर ॥४२॥४९॥३॥

॥४६॥ १–३३ वशोऽश्व्यः ॥ १–२०. २९–३१. ३३ इंद्रः । २१–२४ पृथुश्रवसः कानीतस्य दानस्तुतिः । २५–२८. ३२ वायुः ॥ १ पादनिचृत् । २–४. ६. १०. २३. २९. ३३ गायत्री । ५ ककुप् । ७. ११. १९. २५. २७ बृहती । ८ अनुष्टुप् । ९. २६. २८ सतोबृहती । १२ विपरीता । १३ द्विपदा । १४ बृहती पिपीलिकमध्या । १५ ककुम्न्यंकुशिरा । १६ विराट् । १७ जगती । १८ उपरिष्टाद्बृहती । २० विषमपदा । २१. २२. २४. ३२ पंक्तिः । ३० द्विपदा विराट् । ३१ उष्णिक् ॥

॥४६॥ त्वावतः पुरूवसो वयमिंद्र प्रणेतः। स्मसि स्थातर्हरीणां ॥१॥ त्वां हि सत्यमद्रिवो विद्म दातारमिषां। विद्म दातारं रयीणां ॥२॥ आ यस्य ते महिमानं शतमूते शतक्रतो। गीर्भिर्गृणंति कारवः ॥३॥ सुनीथो घा स मर्त्यो यं मरुतो यमर्यमा। मित्रः पांत्यद्रुहः ॥४॥ दधानो गोमदश्ववत्सुवीर्यमादित्यजूत एधते। सदा राया पुरुस्पृहा ॥५॥१॥ तमिंद्रं दानमीमहे शवसानमभीर्वं। ईशानं राय ईमहे ॥६॥ तस्मिन्हि संत्यूतयो विश्वा अभीरवः सचा। तमा वहंतु सप्तयः पुरूवसुं मदाय हरयः सुतं ॥७॥ यस्ते मदो वरेण्यो य इंद्र वृत्रहंतमः। य आददिः स्व१र्नृभिर्यः पृतनासु दुष्टरः ॥८॥ यो दुष्टरो विश्ववार श्रवाय्यो वाजेष्वस्ति तरुता। स नः शविष्ठ सवना वसो गहि गमेम गोमति व्रजे ॥९॥ गव्यो षु णो यथा पुराश्वयोत रथया। वरिवस्य महामह ॥१०॥२॥ नहि ते शूर राधसोऽंतं विंदामि सत्रा। दशस्या नो मघवन्नू चिदद्रिवो धियो वाजेभिराविथ ॥११॥ य ऋष्वः श्रावयत्सखा विश्वेत्स वेद जनिमा पुरुष्टुतः। तं विश्वे मानुषा युगेंद्रं हवंते तविषं यतस्रुचः ॥१२॥ स नो वाजेष्वविता पुरूवसुः पुरःस्थाता। मघवा वृत्रहा भुवत् ॥१३॥ अभि वो वीरमंधसो मदेषु गाय गिरा महा विचेतसं। इंद्रं नाम श्रुत्यं शाकिनं वचो यथा ॥१४॥ ददी रेक्णस्तन्वे ददिर्वसु ददिर्वाजेषु पुरुहूत वाजिनं।

विश्वऽमानुषः भूरेः दत्तस्य वेदति वसु स्पार्हं तत् आ भर ॥४२॥
॥४९॥३॥

॥४६॥ त्वाऽवंतः पुरुऽवसो॰ वयं इंद्र प्रऽनेतः॰ स्मसि स्थातः हरीणां ॥१॥ त्वां हि सत्यं अद्रिऽवः विद्म दातारं इषां विद्म दातारं रयीणां ॥२॥ आ यस्य ते महिमानं शतंऽऊते शतंऽक्रतो॰ गीःऽभिः गृणंति कारवः ॥३॥ सुऽनीथः घ सः मर्त्यः यं मरुतः यं अर्यमा मित्रः पांति अद्रुहः ॥४॥ दधानः गोऽमत् अश्वऽवत् सुऽवीर्यं आदित्यऽजूतः एधते सदा राया पुरुऽस्पृहा ॥५॥१॥ तं इंद्रं दानं ईमहे शवसानं अभीर्वं ईशानं रायः ईमहे ॥६॥ तस्मिन् हि संति ऊतयः विश्वाः अभीरवः सचा तं आ वहंतु सप्तयः पुरुऽवसुं मदाय हरयः सुतं ॥७॥ यः ते मदः वरेण्यः यः इंद्र वृत्रहन्ऽतमः यः आऽददिः स्वः नृऽभिः यः पृतनासु दुस्तरः ॥८॥ यः दुस्तरः विश्वऽवार श्रवाय्यः वाजेषु अस्ति तरुता सः नः शविष्ठ सवना आ वसो इति गहि गमेम गोऽमति व्रजे ॥९॥ गव्यो इति सु नः यथा पुरा अश्वऽया उत रथऽया वरिवस्य महाऽमह ॥१०॥२॥ नहि ते शूर राधसः अंतं विंदामि सत्रा दशस्य नः मघऽवन् नु चित् अद्रिऽवः धियः वाजेभिः आविथ ॥११॥ यः ऋष्वः श्रवयत्ऽसखा विश्वा इत् सः वेद जनिम पुरुऽस्तुतः तं विश्वे मानुषा युगा इंद्रं हवंते तविषं यतऽस्रुचः ॥१२॥ सः नः वाजेषु अविता पुरुऽवसुः पुरःऽस्थाता मघऽवा वृत्रऽहा भुवत् ॥१३॥ अभि वः वीरं अंधसः मदेषु गाय गिरा महा विऽचेतसं इंद्रं नाम श्रुत्यं शाकिनं वचः यथा ॥१४॥ ददिः रेक्णः तन्वे ददिः वसु ददिः वाजेषु पुरुऽहूत वाजिनं

नूनमथ॑ ॥१५॥३॥ विश्वे॑षामिरज्यंतं॒ वसू॑नां सास॒ह्वांसं॑ चिद॒स्य वर्प॑सः । कृप॒यतो॑ नूनमत्यथ॑ ॥ १६॥ म॒हः सु वो॒ अर॑मिषे॒ स्त॑वामहे मी॒ळ्हुषे॑ अरंग॒माय॒ जग्म॑ये । य॒ज्ञेभि॑र्गी॒र्भिर्वि॒श्वम॑नुषां म॒रुता॑मियक्षसि॒ गाये॑ त्वा॒ नम॑सा गि॒रा ॥१७॥ ये पा॒तय॑न्ते॒ अज्म॑भिर्गिरी॒णां स्नुभि॑रेषां । य॒ज्ञं म॑हि॒ष्वणी॑नां सु॒म्नं तु॑वि॒ष्वणी॑नां॒ प्राध्व॒रे ॥१८॥ प्र॒भं॒गं दु॑र्मती॒नामिंद्र॑ शविष्ठा भ॑र । र॒यिम॒स्मभ्यं॒ युज्यं॑ चोदयन्मते॒ ज्येष्ठं॑ चोदयन्मते ॥१९॥ सनि॑तः सुसनित॒रुग्र॒ चित्र॒ चेति॑ष्ठ॒ सूनृ॑त । प्रा॒सहा॑ सम्राट् सहु॑रिं॒ सह॑न्तं भु॒ज्युं वाजे॑षु॒ पूर्व्यं॑ ॥२०॥४॥ आ स ए॑तु॒ य ईव॒दाँ अदे॑वः पू॒र्तमा॑द॒दे । यथा॑ चि॒द्वशो॑ अ॒श्व्यः पृ॑थु॒श्रव॑सि कानी॒तेऽ॒स्या व्युष्या॑द॒दे ॥२१॥ ष॒ष्टिं स॒हस्राश्व्य॑स्याऽयु॒तास॑नमुष्ट्रा॑नां विंश॒तिं श॒ता । दश॒ श्यावी॑नां श॒ता दश॒ त्र्य॑रुषीणां॒ दश॒ गवां॑ स॒हस्रा॑ ॥२२॥ दश॑ श्या॒वा ऋ॒धद्र॑यो वी॒तवा॑रास आ॒शवः॑ । म॒था॒ नेमिं॒ नि वा॑वृतुः ॥२३॥ दाना॑सः पृथु॒श्रव॑सः कानी॒तस्य॑ सु॒राध॑सः । रथं॑ हिर॒ण्ययं॒ दद॒न्मंहि॑ष्ठः सू॒रिर॑भू॒द्वर्षि॑ष्ठमकृत॒ श्रवः॑ ॥२४॥ आ नो॑ वायो म॒हे तने॑ या॒हि म॒खाय॒ पाज॑से । व॒यं हि ते॑ चकृ॒मा भूरि॑ दा॒वने॑ स॒द्यश्चि॒न्महि॑ दा॒वने॑ ॥२५॥५॥ यो अश्वे॑भि॒र्वह॑ते॒ वस्त॑ उ॒स्रास्त्रिः स॒प्त स॑प्तती॒नां । ए॒भिः सोमे॑भिः सोम॒सुद्भिः॑ सोमपा दा॒नाय॑ शुक्रपूतपाः ॥२६॥ यो म॑ इ॒मं चि॑दु॒ त्मनाम॑न्दच्चि॒त्रं दा॒वने॑ । अ॒र॒ट्वे अक्षे॒ नहु॑षे सु॒कृत्व॑नि सु॒कृत्त॑राय सु॒क्रतुः॑ ॥२७॥ उ॒च॒थ्ये॒३॒॑ वपु॑षि॒ यः स्व॒राळु॒त वा॑यो घृत॒स्नाः । अश्वे॑षितं॒ रजे॑षितं॒ शुने॑षितं॒ प्राज्म॒ तदि॒दं नु तत् ॥२८॥ अध॑ प्रि॒यमि॑षि॒राय॑ ष॒ष्टिं स॒हस्रा॑सनं । अश्वा॑ना॒मिन्न वृष्णां॑ ॥२९॥

नूनं अर्थ॥१५॥३॥ विश्वेषां इरज्यंतं वसूनां ससह्वांसं चित् अस्य वर्पसः कृपऽयतः नूनं अति अर्थ॥१६॥ महः सु वः अरं इषे स्तवामहे मीळ्हुषे अरंऽगमाय जग्मये यज्ञेभिः गीःऽभिः विश्वऽमनुषां मरुतां इयक्षसि गाये त्वा नमसा गिरा॥१७॥ ये पातयंते अज्मऽभिः गिरीणां स्नुऽभिः एषां यज्ञं महिऽस्वनीनां सुम्नं तुविऽस्वनीनां प्र अध्वरे॥१८॥ प्रऽभंगं दुःऽमतीनां इंद्र शविष्ठ आ भर रयिं अस्मभ्यं युज्यं चोदयत्ऽमते ज्येष्ठं चोदयत्ऽमते॥१९॥ सनितः' सुऽसनितः उग्र चित्र चेतिष्ठ सूनृत प्रऽसहा संऽराट् सहुरिं सहंतं भुज्युं वाजेषु पूर्व्यं॥२०॥४॥ आ सः एतु यः ईवत् आ अदेवः पूर्तं आऽददे यथा चित् वशः अश्व्यः पृथुऽश्रवसि कानीते अस्याः विऽउषि आऽददे॥२१॥ षष्टिं सहस्रा अश्व्यस्य अयुता असनं उष्ट्रानां विंशतिं शता दश श्यावीनां शता दश त्रिऽअरुषीणां दश गवां सहस्रा॥२२॥ दश श्यावाः ऋधत्ऽरयः वीतऽवारासः आशवः मथ्राः नेमिं नि ववृतुः॥२३॥ दानासः पृथुऽश्रवसः कानीतस्य सुऽराधसः रथं हिरण्ययं ददत् मंहिष्ठः सूरिः अभूत् वर्षिष्ठं अकृत श्रवः॥२४॥ आ नः वायो' महे तने याहि मखाय पाजसे वयं हि ते चकृम भूरि दावने सद्यः चित् महि दावने॥२५॥५॥ यः अश्वेभिः वहते वस्ते उस्राः त्रिः सप्त सप्ततीनां एभिः सोमेभिः सोमसुत्ऽभिः सोमऽपाः दानाय शुक्रपूतऽपाः॥२६॥ यः मे इमं चित् ऊं' त्मना अमंदत् चित्रं दावने अरट्वे अक्षे नहुषे सुऽकृत्वनि सुकृत्ऽतराय सुऽक्रतुः॥२७॥ उचथ्ये वपुषि यः स्वऽराट् उत वायो' घृतऽस्नाः अश्वऽइषितं रजःऽइषितं शुनाऽइषितं प्र अज्म तत् इदं नु तत्॥२८॥ अध प्रियं इषिराय षष्टिं सहस्रा असनं अश्वानां इत् न वृष्णां॥२९॥

गावो न यूथमुप यन्ति वध्रय उप मा यन्ति वध्रयः ॥३०॥ अध यच्चारथे गणे शतमुष्ट्राँ अचिक्रदत्। अध श्वित्नेषु विंशतिं शता ॥३१॥ शतं दासे बल्बूथे विप्रस्तरुक्ष आ ददे। ते ते वायविमे जना मदन्तीन्द्रगोपा मदन्ति देवगोपाः ॥३२॥ अध स्या योषणा मही प्रतीची वशमश्व्यं। अधिरुक्मा वि नीयते ॥३३॥ ६॥

॥४७॥ १–१८ त्रित आप्त्यः ॥ १–१३ आदित्याः । १४–१८ आदित्या उषाश्च ॥ महापंक्तिः ॥

॥४७॥ महि वो महतामवो वरुण मित्र दाशुषे। यमादित्या अभि द्रुहो रक्षथा नेमघं नशदनेहसो व ऊतयः सुऊतयो व ऊतयः ॥१॥ विदा देवा अघानामादित्यासो अपाकृतिं। पक्षा वयो यथोपरि व्य१स्मे शर्म यच्छतानेहसो व ऊतयः सुऊतयो व ऊतयः ॥२॥ व्य१स्मे अधि शर्म तत्पक्षा वयो न यन्तन। विश्वानि विश्ववेदसो वरूथ्या मनामहेऽनेहसो व ऊतयः सुऊतयो व ऊतयः ॥३॥ यस्मा अरासत क्षयं जीवातुं च प्रचेतसः। मनोर्विश्वस्य घेदिम आदित्या राय ईशतेऽनेहसो व ऊतयः सुऊतयो व ऊतयः ॥४॥ परि णो वृणजन्नघा दुर्गाणि रथ्यो यथा। स्यामेदिन्द्रस्य शर्मण्यादित्यानामुतावस्यनेहसो व ऊतयः सुऊतयो व ऊतयः ॥५॥७॥ परिह्वृतेदना जनो युष्मादत्तस्य वायति। देवा अदभ्रमाश वो यमादित्या अहेतनानेहसो व ऊतयः सुऊतयो व ऊतयः ॥६॥ न तं तिग्मं चन त्यजो न द्रासदभि तं गुरु। यस्मा उ शर्म सप्रथ आदित्यासो अराध्वमनेहसो व ऊतयः सुऊतयो व ऊतयः ॥७॥ युष्मे देवा अपि ष्मसि युध्यन्त इव वर्मसु। यूयं महो न एनसो यूयमर्भादुरुष्यतानेहसो व ऊतयः सुऊतयो व ऊतयः ॥८॥ अदितिर्न उरुष्यत्वदितिः शर्म य-

गावः न यूथं उप यंति वध्रयः उप मा आ यंति वध्रयः ॥३०॥ अध यत् चारथे गणे शतं उष्ट्रान् अचिक्रदत् अध श्वित्नेषु विंशतिं शता ॥३१॥ शतं दासे बल्बूथे विप्रः तरुक्षे आ ददे ते ते वायो इमे जनाः मदंति इंद्रऽगोपाः मदंति देवऽगोपाः ॥३२॥ अध स्या योषणा मही प्रतीची वशं अश्व्यं अधिऽरुक्मा वि नीयते ॥३३॥६॥

॥४७॥ महि वः महतां अवः वरुण मित्र दाशुषे यं आदित्याः अभि द्रुहः रक्षथ न ईं अघं नशत् अनेहसः वः ऊतयः सुऽऊतयः वः ऊतयः ॥१॥ विद देवाः अघानां आदित्यासः अपऽआकृतिं पक्षा वयः यथा उपरि वि अस्मे शर्म यच्छत अनेहसः वः ऊतयः सुऽऊतयः वः ऊतयः ॥२॥ वि अस्मे अधि शर्म तत् पक्षा वयः न यंतन विश्वानि विश्वऽवेदसः वरूथ्या मनामहे अनेहसः वः ऊतयः सुऽऊतयः वः ऊतयः ॥३॥ यस्मै अरासत क्षयं जीवातुं च प्रऽचेतसः मनोः विश्वस्य घ इत् इमे आदित्याः रायः ईशते अनेहसः वः ऊतयः सुऽऊतयः वः ऊतयः ॥४॥ परि नः वृणजन् अघा दुःऽगानि रथ्यः यथा स्याम इत् इंद्रस्य शर्मणि आदित्यानां उत अवसि अनेहसः वः ऊतयः सुऽऊतयः वः ऊतयः ॥५॥७॥ परिऽह्वृता इत् अना जनः युष्माऽदत्तस्य वायति देवाः अदभ्रं आश वः यं आदित्याः अहेतन अनेहसः वः ऊतयः सुऽऊतयः वः ऊतयः ॥६॥ न तं तिग्मं चन त्यजः न द्रासत् अभि तं गुरु यस्मै ऊं शर्म सऽप्रथः आदित्यासः अराध्वं अनेहसः वः ऊतयः सुऽऊतयः वः ऊतयः ॥७॥ युष्मे देवाः अपि स्मसि युध्यंतःऽइव वर्मऽसु यूयं महः नः एनसः यूयं अर्भात् उरुष्यत अनेहसः वः ऊतयः सुऽऊतयः वः ऊतयः ॥८॥ अदितिः नः उरुष्यतु अदितिः शर्म य-

च्छतु। माता मित्रस्य रेवतोऽर्यम्णो वरुणस्य चानेहसो व ऊतयः सुऊतयो व ऊतयः॥९॥ यद्देवाः शर्म शरणं यद्भद्रं यदनातुरं। त्रिधातु यद्वरूथ्यं१ तदस्मासु वि यंतनानेहसो व ऊतयः सुऊतयो व ऊतयः॥१०॥८॥ आदित्या अव हि ख्यताधि कूलादिव स्पशः। सुतीर्थमर्वतो यथानु नो नेषथा सुगमनेहसो व ऊतयः सुऊतयो व ऊतयः॥११॥ नेह भद्रं रक्षस्विने नावयै नोपया उत। गवे च भद्रं धेनवे वीराय च श्रवस्यतेऽनेहसो व ऊतयः सुऊतयो व ऊतयः॥१२॥ यदाविर्यदपीच्यं१ देवासो अस्ति दुष्कृतं। त्रिते तद्विश्वमाप्त्य आरे अस्मद्दधातनानेहसो व ऊतयः सुऊतयो व ऊतयः॥१३॥ यच्च गोषु दुःष्वप्न्यं यच्चास्मे दुहितर्दिवः। त्रिताय तद्विभावर्याप्त्याय परा वहानेहसो व ऊतयः सुऊतयो व ऊतयः॥१४॥ निष्कं वा घा कृणवते स्रजं वा दुहितर्दिवः। त्रिते दुःष्वप्न्यं सर्वमाप्त्ये परि दद्मस्यनेहसो व ऊतयः सुऊतयो व ऊतयः॥१५॥९॥ तदन्नाय तदपसे तं भागमुपसेदुषे। त्रिताय च द्विताय चोषो दुःष्वप्न्यं वहानेहसो व ऊतयः सुऊतयो व ऊतयः॥१६॥ यथा कलां यथा शफं यथ ऋणं संनयामसि। एवा दुःष्वप्न्यं सर्वमाप्त्ये सं नयामस्यनेहसो व ऊतयः सुऊतयो व ऊतयः॥१७॥ अजैष्माद्यासनाम चाभूमानागसो वयं। उषो यस्माद्दुःष्वप्न्यादभैष्माप तदुच्छत्वनेहसो व ऊतयः सुऊतयो व ऊतयः॥१८॥१०॥

॥४८॥ १-१५ प्रगाथः काण्वः ॥ सोमः ॥ १-४ ६-१५ त्रिष्टुप्। ५ जगती॥

॥४८॥ स्वादोरभक्षि वयसः सुमेधाः स्वाध्यो वरिवोवित्तरस्य। विश्वे यं देवा उत मर्त्यासो मधु ब्रुवंतो अभि सं-

च्छतु माता मित्रस्य रेवतः अर्यम्णः वरुणस्य च अनेहसः वः ऊतयः सुऽऊतयः वः ऊतयः ॥९॥ यत् देवाः शर्म शरणं यत् भद्रं यत् अनातुरं त्रिऽधातु यत् वरूथ्यं तत् अस्मासु वि यंतन अनेहसः वः ऊतयः सुऽऊतयः वः ऊतयः ॥१०॥८॥ आदित्याः अव हि ख्यत अधि कूलात्ऽइव स्पशः सुऽतीर्थं अर्वतः यथा अनु नः नेषथ सुऽगं अनेहसः वः ऊतयः सुऽऊतयः वः ऊतयः ॥११॥ न इह भद्रं रक्षस्विने न अवऽयै न उपऽयै उत गवे च भद्रं धेनवे वीराय च श्रवस्यते अनेहसः वः ऊतयः सुऽऊतयः वः ऊतयः ॥१२॥ यत् आविः यत् अपीच्यं देवासः अस्ति दुःऽकृतं त्रिते तत् विश्वं आप्त्ये आरे अस्मत् दधातन अनेहसः वः ऊतयः सुऽऊतयः वः ऊतयः ॥१३॥ यत् च गोषु दुःस्वप्न्यं यत् च अस्मे दुहितः दिवः त्रिताय तत् विभाऽवरि आप्त्याय परा वह अनेहसः वः ऊतयः सुऽऊतयः वः ऊतयः ॥१४॥ निष्कं वा घ कृणवते स्रजं वा दुहितः दिवः त्रिते दुःऽस्वप्न्यं सर्वं आप्त्ये परि दद्मसि अनेहसः वः ऊतयः सुऽऊतयः वः ऊतयः ॥१५॥९॥ तत्ऽअन्नाय तत्ऽअपसे तं भागं उपऽसेदुषे त्रिताय च द्विताय च उषः दुःऽस्वप्न्यं वह अनेहसः वः ऊतयः सुऽऊतयः वः ऊतयः ॥१६॥ यथा कलां यथा शफं यथा ऋणं संऽनयामसि एव दुःऽस्वप्न्यं सर्वं आप्त्ये सं नयामसि अनेहसः वः ऊतयः सुऽऊतयः वः ऊतयः ॥१७॥ अजैष्म अद्य असनाम च अभूम अनागसः वयं उषः यस्मात् दुःऽस्वप्न्यात् अभैष्म अप तत् उच्छतु अनेहसः वः ऊतयः सुऽऊतयः वः ऊतयः ॥१८॥१०॥

॥४८॥ स्वादोः अभक्षि वयसः सुऽमेधाः सुऽआध्यः वरिवोवित्ऽतरस्य विश्वे यं देवाः उत मर्त्यासः मधु ब्रुवंतः अभि सं-

चरंति ॥१॥ अंतश्च प्रागा अदितिर्भवास्यवयाता हरसो दैव्यस्य । इंदविंद्रस्य सख्यं जुषाणः श्रौष्टीव धुरमनु राय ऋध्याः ॥२॥ अपाम सोमममृता अभूमागन्म ज्योतिरविदाम देवान् । किं नूनमस्मान्कृणवदरातिः किमु धूर्तिरमृत मर्त्यस्य ॥३॥ शं नो भव हृद आ पीत इंदो पितेव सोम सूनवे सुशेवः । सखेव सख्य उरुशंस धीरः प्र ण आयुर्जीवसे सोम तारीः ॥४॥ इमे मा पीता यशस उरुष्यवो रथं न गावः समनाह पर्वसु । ते मा रक्षंतु विस्रसश्चरित्रादुत मा स्रामाद्यवयंत्विंदवः ॥५॥११॥ अग्निं न मा मथितं सं दिदीपः प्र चक्षय कृणुहि वस्यसो नः । अथा हि ते मद आ सोम मन्ये रेवाँ इव प्र चरा पुष्टिमच्छ ॥६॥ इषिरेण ते मनसा सुतस्य भक्षीमहि पित्र्यस्येव रायः । सोम राजन्प्र ण आयूंषि तारीरहानीव सूर्यो वासराणि ॥७॥ सोम राजन्मृळया नः स्वस्ति तव स्मसि व्रत्या३स्तस्य विद्धि । अलर्ति दक्ष उत मन्युरिंदो मा नो अर्यो अनुकामं परा दाः ॥८॥ त्वं हि नस्तन्वः सोम गोपा गात्रेगात्रे निषसत्था नृचक्षाः । यत्ते वयं प्रमिनाम व्रतानि स नो मृळ सुषखा देव वस्यः ॥९॥ ऋदूदरेण सख्या सचेय यो मा न रिष्येद्धर्यश्व पीतः । अयं यः सोमो न्यधाय्यस्मे तस्मा इंद्रं प्रतिरमेम्यायुः ॥१०॥१२॥ अप त्या अस्थुरनिरा अमीवा निरत्रसन्तमिषीचीरभैषुः । आ सोमो अस्माँ अरुहद्विहाया अगन्म यत्र प्रतिरंत आयुः ॥११॥ यो न इंदुः पितरो हृत्सु पीतोऽमर्त्यो मर्त्याँ आविवेश । तस्मै सोमाय हविषा विधेम मृळीके अस्य सुमतौ स्याम ॥१२॥ त्वं सोम पितृभिः संविदानोऽनु द्यावापृथिवी आ ततंथ । तस्मै

ऽचरँति ॥१॥ अंतः च प्र अगाः अदितिः भवासि अवऽयाता हरसः दैव्यस्य इंदो इंद्रस्य सख्यं जुषाणः श्रौष्टीऽइव धुरं अनु राये ऋध्याः ॥२॥ अपाम सोमं अमृताः अभूम अगन्म ज्योतिः अविदाम देवान् किं नूनं अस्मान् कृणवत् अरातिः किं ऊं धूर्तिः अमृत मर्त्यस्य ॥३॥ शं नः भव हृदे आ पीतः इंदो पिताऽइव सोम सूनवे सुऽशेवः सखाऽइव सख्ये उरुऽशंस धीरः प्र नः आयुः जीवसे सोम तारीः ॥४॥ इमे मा पीताः यशसः उरुष्यवः रथं न गावः सं अनाह पर्वऽसु ते मा रक्षंतु विऽस्रसः चरित्रात् उत मा स्रामात् यवयंतु इंदवः ॥५॥११॥ अग्निं न मा मथितं सं दिदीपः प्र चक्षय कृणुहि वस्यसः नः अथ हि ते मदे आ सोम मन्ये रेवान्ऽइव प्र चर पुष्टिं अच्छ ॥६॥ इषिरेण ते मनसा सुतस्य भक्षीमहि पित्र्यस्यऽइव रायः सोम राजन् प्र नः आयूंषि तारीः अहानिऽइव सूर्यः वासराणि ॥७॥ सोम राजन् मृळय नः स्वस्ति तव स्मसि व्रत्याः तस्य विद्धि अलंर्ति दक्षः उत मन्युः इंदो मा नः अर्यः अनुऽकामं परा दाः ॥८॥ त्वं हि नः तन्वः सोम गोपाः गात्रेऽगात्रे निऽससत्थ नृऽचक्षाः यत् ते वयं प्रऽमिनाम व्रतानि सः नः मृळ सुऽसखा देव वस्यः ॥९॥ ऋदूदरेण सख्या सचेय यः मा न रिष्येत् हरिऽअश्व पीतः अयं यः सोमः नि अधायि अस्मे तस्मै इंद्रं प्रऽतिरं एमि आयुः ॥१०॥१२॥ अप त्याः अस्थुः अनिराः अमीवाः निः अत्रसन् तमिषीचीः अभैषुः आ सोमः अस्मान् अरुहत् विऽहायाः अगन्म यत्र प्रऽतिरंते आयुः ॥११॥ यः नः इंदुः पितरः हृत्ऽसु पीतः अमर्त्यः मर्त्यान् आऽविवेश तस्मै सोमाय हविषा विधेम मृळीके अस्य सुऽमतौ स्याम ॥१२॥ त्वं सोम पितृऽभिः संऽविदानः अनु द्यावापृथिवी आ ततंथ तस्मै

त इंदो हविषा विधेम वयं स्याम पतयो रयीणां ॥१३॥ त्रातारो देवा अधि वोचता नो मा नो निद्रा ईशत मोत जल्पिः । वयं सोमस्य विश्वह प्रियासः सुवीरासो विदथमा वदेम ॥१४॥ त्वं नः सोम विश्वतो वयोधास्त्वं स्वर्विदा विशा नृचक्षाः । त्वं न इंद ऊतिभिः सजोषाः पाहि पश्चातादुत वा पुरस्तात् ॥१५॥१३॥६॥

॥ अथ वालखिल्यं ॥

॥ ४९ ॥ १–१० प्रस्कण्वः काण्वः ॥ इंद्रः ॥ प्रागाथं ॥

॥४९॥ अभि प्र वः सुराधसमिंद्रमर्च यथा विदे । यो जरितृभ्यो मघवा पुरूवसुः सहस्रेणेव शिक्षति ॥१॥ शतानीकेव प्र जिगाति धृष्णुया हंति वृत्राणि दाशुषे । गिरेरिव प्र रसा अस्य पिन्विरे दत्राणि पुरुभोजसः ॥२॥ आ त्वा सुतास इंदवो मदा य इंद्र गिर्वणः । आपो न वज्रिन्नन्वोक्यं१ सरः पृणंति शूर राधसे ॥३॥ अनेहसं प्रतरणं विवक्षणं मध्वः स्वादिष्ठमीं पिब । आ यथा मंदसानः किरासि नः प्र क्षुद्रेव त्मना धृषत् ॥४॥ आ नः स्तोममुप द्रवद्धियानो अश्वो न सोतृभिः । यं ते स्वधावन्त्स्वदयंति धेनव इंद्र कण्वेषु रातयः ॥५॥१४॥ उग्रं न वीरं नमसोप सेदिम विभूतिमक्षितावसुं । उद्रीव वज्रिन्नवतो न सिंचते क्षरंतींद्र धीतयः ॥६॥ यद्ध नूनं यद्वा यज्ञे यद्वा पृथिव्यामधि । अतो नो यज्ञमाशुभिर्महेमत उग्र उग्रेभिरा गहि ॥७॥ अजिरासो हरयो ये त आशवो वाता इव प्रसक्षिणः । येभिरपत्यं मनुषः परीयसे येभिर्विश्वं स्वर्दृशे ॥८॥ एतावतस्त ईमह इंद्र सुम्नस्य गोमतः । यथा प्रावो मघवन्मेध्यातिथिं यथा नीपातिथिं

ते इंदो॒ ह॒विषा॑ वि॒धेम व॒यं स्या॑म॒ पत॑यः र॒यी॒णां ॥१३॥ त्रा॑तारः देवाः अधि॑ वोचत नः मा नः॒ नि॒ऽद्रा ई॑शत॒ मा उ॒त ज॒ल्पिः॑ व॒यं सोम॑स्य वि॒श्वह॑ प्रि॒यासः॑ सु॒ऽवीरा॑सः वि॒दथं॑ आ व॒देम॒ ॥१४॥ त्वं नः॒ सोम॒ वि॒श्वतः॑ व॒यः॒ऽधाः त्वं स्वः॒ऽवित् आ वि॒श॒ नृ॒ऽचक्षाः॑ त्वं नः॒ इं॒दो॒ ऊ॒तिऽभिः॑ स॒ऽजोषाः॑ पा॒हि प॒श्चाता॑त् उ॒त वा॒ पु॒रस्ता॑त् ॥१५॥१३॥६॥

॥ अथ वालखिल्यं ॥

॥४९॥ अ॒भि प्र वः॒ सु॒ऽराध॑सं इंद्रं॑ अर्च॒ यथा॑ वि॒दे यः ज॒रि॒तृ॒ऽभ्यः॑ म॒घऽवा॑ पु॒रु॒ऽवसुः॑ स॒हस्रे॑णऽइव॒ शिक्ष॑ति ॥१॥ श॒तानी॑काऽइव॒ प्र जि॒गा॒ति धृ॒ष्णु॒ऽया हंति॑ वृ॒त्राणि॑ दा॒शुषे॑ गि॒रेः॒ऽइ॑व प्र रसाः॑ अ॒स्य॒ पि॒न्वि॒रे॒ दत्रा॑णि पु॒रु॒ऽभोज॑सः ॥२॥ आ त्वा॑ सु॒तासः॑ इंद॑वः॒ मदाः॑ ये इं॒द्र॒ गि॒र्व॒णः॒ आपः॑ न॒ व॒ज्रि॒न् अनु॑ ओ॒क्यं॑ सरः॑ पृ॒णंति॑ शू॒र॒ राध॑से ॥३॥ अ॒ने॒हसं॑ प्र॒ऽतर॑णं वि॒वक्ष॑णं मध्वः॑ स्वादि॑ष्ठं ईं॒ पि॒ब॒ आ यथा॑ मं॒द॒सा॒नः॒ कि॒रासि॑ नः॒ प्र क्षु॒द्राऽइ॑व त्मना॑ धृ॒षत् ॥४॥ आ नः॒ स्तोमं॑ उप॑ द्र॒वत् हि॒या॒नः॒ अश्वः॑ न सोतृ॒ऽभिः यं ते॒ स्व॒धा॒ऽव॒न् स्व॒दयं॑ति धे॒नवः॑ इंद्र॒ कण्वे॑षु रा॒तयः॑ ॥५॥१४॥ उग्रं न वी॒रं नम॑सा उप॑ से॒दि॒म॒ विऽभू॑तिं अक्षि॑तऽवसुं उ॒द्रीऽइ॑व व॒ज्रि॒न् अ॒व॒तः॒ न सिं॒चते॑ क्षर॑ति इं॒द्र॒ धी॒तयः॑ ॥६॥ यत्॒ ह॒ नू॒नं यत् वा॒ य॒ज्ञे यत् वा॒ पृ॒थि॒व्यां अधि॑ अतः॑ नः॒ य॒ज्ञं आ॒शुऽभिः॑ म॒हे॒ऽम॒ते॒ उ॒ग्रः उ॒ग्रेभिः॑ आ ग॒हि॒ ॥७॥ अ॒जि॒रासः॑ हर॑यः ये ते॒ आ॒शवः॑ वाताः॑ऽइव प्र॒ऽस॒क्षिणः॑ येभिः॑ अप॑त्यं मनु॑षः प॒रि॒ऽईय॑से येभिः॑ विश्वं॒ स्वः॑ दृ॒शे ॥८॥ ए॒ताव॑तः ते॒ ई॒म॒हे॒ इंद्र॒ सु॒म्नस्य॑ गोऽम॑तः य॒था॑ प्र आवः॑ म॒घ॒ऽव॒न् मेध्य॑ऽअतिथिं यथा॑ नीप॑ऽअतिथिं

धने ॥९॥ यथा कखे मघवन्त्रसदस्यवि यथा पक्थे दशं-व्रजे । यथा गोशर्ये असनोर्ऋजिश्वनींद्र गोमद्धिरण्यवत् ॥१०॥१५॥

॥ ५० ॥ १-१० पुष्टिगुः काण्वः ॥ इंद्रः ॥ प्रागाथं ॥

॥५०॥ प्र सु श्रुतं सुराधसमर्चा शक्रमभिष्टये। यः सुन्वते स्तुवते काम्यं वसु सहस्रेणेव मंहते ॥१॥ शतानीका हेतयो अस्य दुष्टरा इंद्रस्य समिषो महीः। गिरिर्न भुज्मा मघवत्सु पिन्वते यदीं सुता अमंदिषुः ॥२॥ यदीं सुतास इंदवोऽभि प्रियममंदिषुः। आपो न धायि सवनं म आ वसो दुघा इवोप दाशुषे ॥३॥ अनेहसं वो हवमानमूतये मध्वः क्षरंति धीतयः। आ त्वा वसो हवमानास इंदव उप स्तोत्रेषु दधिरे॥४॥ आ नः सोमे स्वध्वर इयानो अत्यो न तोशते। यं ते स्वदावन्त्स्वदंति गूर्तयः पौरे छंदयसे हवं ॥५॥१६॥ प्र वीरमुग्रं विविचिं धनस्पृतं विभूतिं राधसो महः। उद्रीव वज्रिन्नवतो वसुत्वना सदा पीपेथ दाशुषे॥६॥ यद्ध नूनं परावति यद्वा पृथिव्यां दिवि। युजान इंद्र हरिभिर्महेमत ऋष्व ऋष्वेभिरा गहि ॥७॥ रथिरासो हरयो ये ते अस्रिध ओजो वातस्य पिप्रति। येभिर्नि दस्युं मनुषो निघोषयो येभिः स्वः परीयसे॥८॥ एतावतस्ते वसो विद्याम शूर नव्यसः। यथा प्राव एतशं कृत्व्ये धने यथा वशं दशव्रजे ॥९॥ यथा कखे मघवन्मेधे अध्वरे दीर्घनीथे दमूनसि। यथा गोशर्ये असिषासो अद्रिवो मयि गोत्रं हरिश्रियं ॥१०॥१७॥

॥ ५१ ॥ १-१० श्रुष्टिगुः काण्वः ॥ इंद्रः ॥ प्रागाथं ॥

॥५१॥ यथा मनौ सांवरणौ सोममिंद्रापिबः सुतं। नीपा-

धने॑ ॥ ९॥ यथा॑ कण्वे॑ मघऽवन् त्रसद॑स्यवि यथा॑ पक्थे दश॑ऽव्रजे यथा॑ गोऽश॑र्ये असं॑नोः ऋजिश्व॑नि इंद्र गोऽम॑त् हिर॑ण्यऽवत् ॥ १० ॥ १५ ॥

॥ ५० ॥ प्र सु श्रुतं सुऽराध॑सं अर्चं शक्रं अभिष्ट॑ये यः सुन्वते स्तुवते काम्यं॑ वसु॑ सहस्रे॑णऽइव मंहते ॥ १ ॥ शतऽअनी॑काः हेतयः॑ अस्य दुस्तराः॑ इंद्र॑स्य संऽइषः॑ महीः॑ गिरिः॑ न भुज्मा मघवत्ऽसु पिन्वते यत् ईं सुताः अमं॑दिषुः ॥ २ ॥ यत् ईं सुतासः॑ इंद॑वः अभि प्रियं अमं॑दिषुः आपः॑ न धायि सव॑नं मे आ वसो॑ दुघाःऽइव उप॑ दाशुषे॑ ॥ ३ ॥ अनेहसं॑ वः हव॑मानं ऊतये॑ मध्वः॑ क्षरंति धीतयः॑ आ त्वा वसो॑ हव॑मानासः इंद॑वः उप॑ स्तोत्रे॑षु दधिरे ॥ ४ ॥ आ नः सोमे॑ सुऽअध्वरे इयानः अत्यः॑ न तोशते यं ते स्वदाऽवन् स्वदं॑ति गूर्तयः॑ पौरे छंदयसे हवं॑ ॥ ५ ॥ १६ ॥ प्र वीरं उग्रं विविं॑चिं धनऽस्पृतं॑ विऽभूतिं राध॑सः महः उद्रीऽइव वज्रिन् अवतः वसुऽत्वना सदा॑ पीपेथ दाशुषे॑ ॥ ६ ॥ यत् ह नूनं पराऽवति यत् वा पृथिव्यां दिवि युजानः इंद्र हरिऽभिः महेऽमते ऋष्वः ऋष्वेभिः आ गहि ॥ ७ ॥ रथिरासः हरयः ये ते अस्रिधः ओजः वात॑स्य पिप्रति येभिः नि दस्युं मनु॑षः निऽघोष॑यः येभिः स्वः॰ परिऽईय॑से ॥ ८ ॥ एतावतः ते वसो॑ विद्याम॑ शूर नव्य॑सः यथा॑ प्र आवः॑ एतशं कृत्व्ये॑ धने॑ यथा॑ वशं॑ दश॑ऽव्रजे ॥ ९ ॥ यथा॑ कण्वे॑ मघऽवन् मेधे॑ अध्वरे दीर्घऽनीथे दमू॑नसि यथा॑ गोऽश॑र्ये असि॑सासः अद्रिऽवः मयि॑ गोत्रं हरिऽश्रियं॑ ॥ १० ॥ १७ ॥

॥ ५१ ॥ यथा॑ मनौ॑ सांऽवरणौ सोमं॑ इंद्र अपि॑बः सुतं नीप॑-

तिथौ मघवन्मेध्यातिथौ पुष्टिगौ श्रुष्टिगौ सचा ॥१॥ पार्षद्वाणः प्रस्कण्वं समसादयच्छयानं जिव्रिमुद्धितं । सहस्राण्यसिषासद्गवामृषिस्त्वोतो दस्यवे वृकः ॥२॥ य उक्थेभिर्न विंधते चिकिद्य ऋषिचोदनः । इंद्रं तमच्छा वद नव्यस्या मत्यरिष्यंतं न भोजसे ॥३॥ यस्मा अर्कं सप्तशीर्षाणमानृचुस्त्रिधातुमुत्तमे पदे । स त्वि१मा विश्वा भुवनानि चिक्रददादिज्जनिष्ट पौंस्यं ॥४॥ यो नो दाता वसूनामिंद्रं तं हूमहे वयं । विद्मा ह्यस्य सुमतिं नवीयसीं गमेम गोमति व्रजे ॥५॥१८॥ यस्मै त्वं वसो दानाय शिक्षसि स रायस्पोषमश्नुते । तं त्वा वयं मघवन्निंद्र गिर्वणः सुतावंतो हवामहे ॥६॥ कदा चन स्तरीरसि नेंद्र सश्चसि दाशुषे । उपोपेन्नु मघवन्भूय इन्नु ते दानं देवस्य पृच्यते ॥७॥ प्र यो ननक्षे अभ्योजसा क्रिविं वधैः शुष्णं निघोषयन् । यदेदस्तंभीत्प्रथयन्नमूं दिवमादिज्जनिष्ट पार्थिवः ॥८॥ यस्यायं विश्व आर्यो दासः शेवधिपा अरिः । तिरश्चिदर्ये रुशमे पवीरवि तुभ्येत्सो अज्यते रयिः ॥९॥ तुरण्यवो मधुमंतं घृतश्चुतं विप्रासो अर्कमानृचुः । अस्मे रयिः पप्रथे वृष्ण्यं शवोऽस्मे सुवानास इंदवः ॥१०॥१९॥

॥ ५२ ॥ १–१० आयुः काण्वः ॥ इंद्रः ॥ प्रागाथं ॥

॥५२॥ यथा मनौ विवस्वति सोमं शक्रापिबः सुतं । यथा त्रिते छंद इंद्र जुजोषस्यायौ मादयसे सचा ॥१॥ पृषध्रे मेध्ये मातरिश्वनींद्र सुवाने अमंदथाः । यथा सोमं दशशिप्रे दशोण्ये स्यूमरश्मावृजूनसि ॥२॥ य उक्था केवला दधे यः सोमं धृषितापिबत् । यस्मै विष्णुस्त्रीणि पदा विचक्रम उप मित्रस्य धर्मभिः ॥३॥ यस्य त्वमिंद्र स्तोमेषु चाकनो वाजे वाजिंछतक्रतो ।

ऽअतिथौ मघऽवन् मेध्यंऽअतिथौ पुष्टिंऽगौ श्रुष्टिंऽगौ सचा॥१॥ पार्षद्वाणः प्रस्कण्वं सं असादयत् शयानं जिव्रिं उत्ऽहितं सहस्राणि असिसासत् गवां ऋषिः त्वाऽऊतः दस्यवे वृकः॥२॥ यः उक्थेभिः न विंधते चिकित् यः ऋषिऽचोदनः इंद्रं तं अच्छ वद नव्यस्या मती अरिष्यंतं न भोजसे॥३॥ यस्मै अर्कं सप्तऽशीर्षाणं आनृचुः त्रिऽधातुं उत्ऽतमे पदे सः तु इमा विश्वा भुवनानि चिक्रदत् आत् इत् जनिष्ट पौंस्यं॥४॥ यः नः दाता वसूनां इंद्रं तं हूमहे वयं विद्म हि अस्य सुऽमतिं नवीयसीं गमेम गोऽमति व्रजे॥५॥१८॥ यस्मै त्वं वसो इति दानाय शिक्षसि सः रायः पोषं अश्नुते तं त्वा वयं मघऽवन् इंद्र गिर्वणः सुतऽवंतः हवामहे॥६॥ कदा चन स्तरीः असि न इंद्र सश्चसि दाशुषे उपऽउप इत् नु मघऽवन् भूयः इत् नु ते दानं देवस्य पृच्यते॥७॥ प्र यः ननक्षे अभि ओजसा क्रिविं वधैः शुष्णं निऽघोषयन् यदा इत् अस्तंभीत् प्रथयन् अमूं दिवं आत् इत् जनिष्ट पार्थिवः॥८॥ यस्य अयं विश्वः आर्यः दासः शेवधिऽपाः अरिः तिरः चित् अर्ये रुशमे पवीरवि तुभ्यं इत् सः अज्यते रयिः॥९॥ तुरण्यवः मधुऽमंतं घृतऽश्चुतं विप्रासः अर्कं आनृचुः अस्मे इति रयिः पप्रथे वृष्ण्यं शवः अस्मे इति सुवानासः इंदवः॥१०॥१९॥

॥५२॥ यथा मनौ विवस्वति सोमं शक्र अपिबः सुतं यथा त्रिते छंदः इंद्र जुजोषसि आयौ मादयसे सचा॥१॥ पृषध्रे मेध्ये मातरिश्वनि इंद्र सुवाने अमंदथाः यथा सोमं दशऽशिप्रे दशऽओण्ये स्यूमऽरश्मौ ऋजूनसि॥२॥ यः उक्था केवला दधे यः सोमं धृषिता अपिबत् यस्मै विष्णुः त्रीणि पदा विऽचक्रमे उप मित्रस्य धर्मऽभिः॥३॥ यस्य त्वं इंद्र स्तोमेषु चाकनः वाजे वाजिन् शतऽक्रतो॰

तं त्वा वयं सुदुघामिव गोदुहो जुहूमसि श्रवस्यवः ॥४॥ यो नो दाता स नः पिता महाँ उग्र ईशानकृत्। अयामन्नुग्रो मघवा पुरूवसुर्गोरश्वस्य प्र दातु नः ॥५॥२०॥ यस्मै त्वं वसो दानाय मंहसे स रायस्पोषमिन्वति। वसूयवो वसुपतिं शतक्रतुं स्तोमैरिंद्रं हवामहे ॥६॥ कदा चन प्र युच्छस्युभे नि पासि जन्मनी। तुरीयादित्य हवनं त इंद्रियमा तस्थावमृतं दिवि ॥७॥ यस्मै त्वं मघवन्निंद्र गिर्वणः शिक्षो शिक्षसि दाशुषे। अस्माकं गिर उत सुष्टुतिं वसो कण्ववच्छृणुधी हवं ॥८॥ अस्तावि मन्म पूर्व्यं ब्रह्मेंद्राय वोचत। पूर्वीर्ऋतस्य बृहतीरनूषत स्तोतुर्मेधा असृक्षत ॥९॥ समिंद्रो रायो बृहतीरधूनुत सं क्षोणी समु सूर्यं। सं शुक्रासः शुचयः सं गवाशिरः सोमा इंद्रममंदिषुः ॥१०॥२१॥

॥५३॥ १–८ मेध्यः काण्वः ॥ इंद्रः ॥ प्रागाथं ॥

॥५३॥ उपमं त्वा मघोनां ज्येष्ठं च वृषभाणां। पूर्भित्तमं मघवन्निंद्र गोविदमीशानं राय ईमहे ॥१॥ य आयुं कुत्समतिथिग्वमर्दयो वावृधानो दिवेदिवे। तं त्वा वयं हर्यश्वं शतक्रतुं वाजयंतो हवामहे ॥२॥ आ नो विश्वेषां रसं मध्वः सिंचंत्वद्रयः। ये परावति सुन्विरे जनेष्वा ये अर्वावतींदवः ॥३॥ विश्वा द्वेषांसि जहि चाव चा कृधि विश्वे सन्वंत्वा वसु। शीष्टेषु चित्ते मदिरासो अंशवो यत्रा सोमस्य तृंपसि ॥४॥२२॥ इंद्र नेदीय एदिहि मितमेधाभिरूतिभिः। आ शंतम शंतमाभिरभिष्टिभिरा स्वापे स्वापिभिः ॥५॥ आजितुरं सत्पतिं विश्वचर्षणिं कृधि प्रजास्वाभगं। प्र सू तिरा शचीभिर्ये त उक्थिनः क्रतुं पुनत आनुषक् ॥६॥ यस्ते सा-

तं त्वा वयं सुदुघांऽइव गोऽदुहः जुहूमसि श्रवस्यवः ॥४॥ यः नः दाता सः नः पिता महान् उग्रः ईशानऽकृत् अयामन् उग्रः मघऽवा पुरुऽवसुः गोः अश्वस्य प्र दातु नः ॥५॥२०॥ यस्मै त्वं वसो' दानाय मंहसे सः रायः पोषं इन्वति वसुऽयवः वसुऽपतिं शतऽक्रतुं स्तोमैः इंद्रं हवामहे ॥६॥ कदा चन प्र युच्छसि उभे' नि पासि जन्मनी' तुरीय आदित्य हवनं ते इंद्रियं आ तस्थौ अमृतं दिवि ॥७॥ यस्मै त्वं मघऽवन् इंद्र गिर्वणः शिक्षो' शिक्षसि दाशुषे अस्माकं गिरः उत सुऽस्तुतिं वसो' कण्वऽवत् शृणुधि हवं ॥८॥ अस्तावि मन्म पूर्व्यं ब्रह्म इंद्राय वोचत पूर्वीः ऋतस्य बृहतीः अनूषत स्तोतुः मेधाः असृक्षत ॥९॥ सं इंद्रः रायः बृहतीः अधूनुत सं क्षोणी' सं ऊं' सूर्यं सं शुक्रासः शुचयः सं गोऽआशिरः सोमाः इंद्रं अमंदिषुः ॥१०॥२१॥

॥५३॥ उपऽमं त्वा मघोनां ज्येष्ठं च वृषभाणां पूर्भित्ऽतमं मघऽवन् इंद्र गोऽविदं ईशानं रायः ईमहे ॥१॥ यः आयुं कुत्सं अतिथिऽग्वं अर्दयः ववृधानः दिवेऽदिवे तं त्वा वयं हरिऽअश्वं शतऽक्रतुं वाजऽयंतः हवामहे ॥२॥ आ नः विश्वेषां रसं मध्वः सिंचंतु अद्रयः ये पराऽवति सुन्विरे जनेषु आ ये अर्वाऽवति इंदवः ॥३॥ विश्वा द्वेषांसि जहि च अव च आ कृधि विश्वे सन्वंतु आ वसु शीर्षेषु चित् ते मदिरासः अंशवः यत्र सोमस्य तृंपसि ॥४॥२२॥ इंद्र नेदीयः आ इत् इहि मितऽमेधाभिः ऊतिऽभिः आ शंऽतम शंऽतमाभिः अभिष्टिऽभिः आ सुऽआपे स्वापिऽभिः ॥५॥ आजिऽतुरं सत्ऽपतिं विश्वऽचर्षणिं कृधि प्रऽजासु आऽभगं प्र सु तिर शचीभिः ये ते उक्थिनः क्रतुं पुनते आनुषक् ॥६॥ यः ते सा-

धिष्ठोऽवसे ते स्याम भरेषु ते। वयं होत्राभिरुत देवहूतिभिः ससवांसो मनामहे ॥७॥ अहं हि ते हरिवो ब्रह्म वाजयुराजिं यामि सदोतिभिः। त्वामिदेव तममे समश्वयुर्गव्युरग्रे मथीनां ॥८॥२३॥

॥५४॥ १-८ मातरिश्वा काण्वः ॥ १.२.५-८ इंद्रः। ३.४ विश्वे देवाः ॥ प्रागाथं ॥

॥५४॥ एतत्त इंद्र वीर्यं गीर्भिर्गृणंति कारवः। ते स्तोभंत ऊर्जमावन्घृतश्चुतं पौरासो नक्षन्धीतिभिः ॥१॥ नक्षंत इंद्रमवसे सुकृत्यया येषां सुतेषु मंदसे। यथा संवर्ते अमदो यथा कृश एवास्मे इंद्र मत्स्व ॥२॥ आ नो विश्वे सजोषसो देवासो गंतनोप नः। वसवो रुद्रा अवसे न आ गमञ्छृण्वंतु मरुतो हवं ॥३॥ पूषा विष्णुर्हवनं मे सरस्वत्यवंतु सप्त सिंधवः। आपो वातः पर्वतासो वनस्पतिः शृणोतु पृथिवी हवं ॥४॥२४॥ यदिंद्र राधो अस्ति ते माघोनं मघवत्तम। तेन नो बोधि सधमाद्यो वृधे भगो दानाय वृत्रहन् ॥५॥ आजिपते नृपते त्वमिद्धि नो वाज आ वक्षि सुक्रतो। वीती होत्राभिरुत देववीतिभिः ससवांसो वि शृण्विरे ॥६॥ संति ह्य१र्य आशिष इंद्र आयुर्जनानां। अस्मान्नक्षस्व मघवन्नुपावसे धुक्षस्व पिप्युषीमिषं ॥७॥ वयं त इंद्र स्तोमेभिर्विधेम त्वमस्माकं शतक्रतो। महि स्थूरं शशयं राधो अह्रयं प्रस्कण्वाय नि तोशय ॥८॥२५॥

॥५५॥ १-५ कृशः काण्वः ॥ प्रस्कण्वस्य दानस्तुतिः ॥ १-३ गायत्री। ४.५ अनुष्टुप् ॥

॥५५॥ भूरीदिंद्रस्य वीर्य१ं व्यख्यमभ्यायति। राधस्ते दस्यवे वृक ॥१॥ शतं श्वेतास उक्षणो दिवि तारो न रोचंते। मह्ना दिवं न तस्तभुः ॥२॥ शतं वेणूञ्छतं शुनः शतं चर्माणि म्ला-

धिष्ठः अवसे ते स्याम भरेषु ते वयं होत्राभिः उत देवहूतिऽभिः ससऽवांसः मनामहे ॥७॥ अहं हि ते हरिऽवः ब्रह्म वाजऽयुः आजिं यामि सदा ऊतिऽभिः त्वां इत् एव तं अमे सं अश्वऽयुः गव्युः अग्रे मथीनां ॥८॥२३॥

॥५४॥ एतत् ते इंद्र वीर्यं गीःऽभिः गृणंति कारवः ते स्तोभंतः ऊर्जं आवन् घृतऽश्चुतं पौरासः नक्षन् धीतिऽभिः ॥१॥ नक्षंते इंद्रं अवसे सुऽकृत्यया येषां सुतेषु मंदसे यथा संऽवर्ते अमदः यथा कृशे एव अस्मे इंद्र मत्स्व ॥२॥ आ नः विश्वे सऽजोषसः देवासः गंतन उप नः वसवः रुद्राः अवसे नः आ गमन् शृण्वंतु मरुतः हवं ॥३॥ पूषा विष्णुः हवनं मे सरस्वती अवंतु सप्त सिंधवः आपः वातः पर्वतासः वनस्पतिः शृणोतु पृथिवी हवं ॥४॥२४॥ यत् इंद्र राधः अस्ति ते माघोनं मघवत्ऽतम तेन नः बोधि सधऽमाद्यः वृधे भगः दानाय वृत्रऽहन् ॥५॥ आजिऽपते नृऽपते त्वं इत् हि नः वाजे आ वक्षि सुऽक्रतो॰ वीती होत्राभिः उत देववीतिऽभिः ससऽवांसः वि शृण्विरे ॥६॥ संति हि अर्ये आऽशिषः इंद्रे आयुः जनानां अस्मान् नक्षस्व मघऽवन् उप अवसे धुक्षस्व पिप्युषीं इषं ॥७॥ वयं ते इंद्र स्तोमेभिः विधेम त्वं अस्माकं शतऽक्रतो॰ महि स्थूरं शशयं राधः अह्रयं प्रस्कण्वाय नि तोशय ॥८॥२५॥

॥५५॥ भूरि इत् इंद्रस्य वीर्यं वि अख्यं अभि आ अयति राधः ते दस्यवे वृक ॥१॥ शतं श्वेतासः उक्षणः दिवि तारः न रोचंते मह्ना दिवं न तस्तभुः ॥२॥ शतं वेणून् शतं शुनः शतं चर्माणि म्ला-

तानि। शतं मे वल्वजस्तुका अरुषीणां चतुःशतं ॥३॥ सुदेवाः स्थ काण्वायना वयोवयो विचरन्तः। अश्वासो न चंक्रमत ॥४॥ आदित्साप्तस्य चर्किरन्नानूनस्य महि श्रवः। श्यावीरतिध्वसन्पथश्चक्षुषा चन संनशे ॥५॥२६॥

॥५६॥ १–५ पृषध्रः काण्वः ॥ १–४ प्रस्कण्वस्य दानस्तुतिः । ५ अग्निसूर्यौ ॥
१–४ गायत्री । ५ पंक्तिः ॥

॥५६॥ प्रति ते दस्यवे वृक राधो अदर्श्यह्रयं। द्यौर्न प्रथिना शवः ॥१॥ दश मह्यं पौतक्रतः सहस्रा दस्यवे वृकः। नित्याद्रायो अमंहत ॥२॥ शतं मे गर्दभानां शतमूर्णावतीनां। शतं दासाँ अति स्रजः ॥३॥ तत्रो अपि प्राणीयत पूतक्रतायै व्यक्ता। अश्वानामिन्न यूथ्यां ॥४॥ अचेत्यग्निश्चिकितुर्हव्यवाट् सुमद्रथः। अग्निः शुक्रेण शोचिषा वृहत्सूरो अरोचत दिवि सूर्यो अरोचत ॥५॥२७॥

॥५७॥ १–४ मेध्यः काण्वः ॥ अश्विनौ ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥५७॥ युवं देवा क्रतुना पूर्व्येण युक्ता रथेन तविषं यजत्रा। आगच्छतं नासत्या शचीभिरिदं तृतीयं सवनं पिबाथः ॥१॥ युवां देवास्त्रय एकादशासः सत्याः सत्यस्य ददृशे पुरस्तात्। अस्माकं यज्ञं सवनं जुषाणा पातं सोममश्विना दीद्यग्नी ॥२॥ पनाय्यं तदश्विना कृतं वां वृषभो दिवो रजसः पृथिव्याः। सहस्रं शंसा उत ये गविष्टौ सर्वाँ इत्ताँ उप याता पिबध्यै ॥३॥ अयं वां भागो निहितो यजत्रेमा गिरो नासत्योप यातं। पिबतं सोमं मधुमन्तमस्मे प्र दाश्वांसमवतं शचीभिः ॥४॥२८॥

॥५८॥ १–३ मेध्यः काण्वः ॥ १ विश्वे देवा ऋत्विजो वा । २ ३ विश्वे देवाः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥५८॥ यमृत्विजो वहुधा कल्पयन्तः सचेतसो यज्ञमिमं वहं-

तानि शतं मे वल्वजऽस्तुकाः अरुपीणां चतुःऽशतं ॥३॥ सुऽदेवाः स्थ काण्वायनाः वयःऽवयः विऽचरंतः अश्वासः न चंक्रमत ॥४॥ आत् इत् साप्तस्य चर्किरन् न अनूनस्य महि श्रवः श्यावीः अतिऽध्वसन् पथः चक्षुषा चन संऽनशे॥५॥२६॥

॥५६॥ प्रति ते दस्यवे वृक राधः अदर्शि अह्रयं द्यौः न प्रथिना शवः॥१॥ दश मह्यं पौतऽक्रतः सहस्रा दस्यवे वृकः नित्यात् रायः अमंहत ॥२॥ शतं मे गर्दभानां शतं ऊर्णाऽवतीनां शतं दासान् अति स्रजः॥३॥ तत्रो अपि प्र अनीयत पूतऽक्रतायै विऽअक्ता अश्वानां इत् न यूथ्यां ॥४॥ अचेति अग्निः चिकितुः हव्यऽवाट् सः सुमतऽरथः अग्निः शुक्रेण शोचिषा बृहत् सूरः अरोचत दिवि सूर्यः अरोचत ॥५॥२७॥

॥५७॥ युवं देवा क्रतुना पूर्व्येण युक्ता रथेन तविषं यजत्रा आ अगच्छतं नासत्या शचीभिः इदं तृतीयं सवनं पिबाथः॥१॥ युवां देवाः त्रयः एकादशासः सत्याः सत्यस्य ददृशे पुरस्तात् अस्माकं यज्ञं सवनं जुषाणा पातं सोमं अश्विना दीदिऽअग्नी॰ ॥२॥ पनाय्यं तत् अश्विना कृतं वां वृषभः दिवः रजसः पृथिव्याः सहस्रं शंसाः उत ये गोऽइष्टौ सर्वान् इत् तान् उप यात पिबध्यै ॥३॥ अयं वां भागः निऽहितः यजत्रा इमाः गिरः नासत्या उप यातं पिबतं सोमं मधुऽमंतं अस्मे प्र दाश्वांसं अवतं शचीभिः ॥४॥२८॥

॥५८॥ यं ऋत्विजः बहुधा कल्पयंतः सऽचेतसः यज्ञं इमं वहं-

ति। यो अनूचानो ब्राह्मणो युक्त आसीत्का स्वित्तत्र यजमानस्य
संवित् ॥१॥ एक एवाग्निर्बहुधा समिद्ध एकः सूर्यो विश्वमनु प्र-
भूतः। एकैवोषाः सर्वमिदं वि भात्येकं वा इदं वि बभूव सर्वं ॥२॥
ज्योतिष्मंतं केतुमंतं त्रिचक्रं सुखं रथं सुषदं भूरिवारं। चित्रामघा
यस्य योगेऽधिजज्ञे तं वां हुवे अति रिक्तं पिबध्यै ॥३॥२९॥

॥५९॥ १-७ सुपर्णः काण्वः ॥ इंद्रावरुणौ ॥ जगती ॥

॥५९॥ इमानि वां भागधेयानि सिस्रत इंद्रावरुणा प्र महे सु-
तेषु वां। यज्ञेयज्ञे ह सवना भुरण्यथो यत्सुन्वते यजमानाय शि-
क्षथः ॥१॥ निःषिध्वरीरोषधीराप आस्तामिंद्रावरुणा महिमा-
नमाशत। या सिस्रतू रजसः पारे अध्वनो ययोः शत्रुर्नकिरादेव
ओहते ॥२॥ सत्यं तदिंद्रावरुणा कृशस्य वां मध्व ऊर्मिं दुहते सप्त
वाणीः। ताभिर्दाश्वांसमवतं शुभस्पती यो वामदब्धो अभि पा-
ति चित्तिभिः ॥३॥ घृतप्रुषः सौम्या जीरदानवः सप्त स्वसारः
सदन ऋतस्य। या ह वामिंद्रावरुणा घृतश्चुतस्ताभिर्धत्तं यजमा-
नाय शिक्षतं ॥४॥३०॥ अवोचाम महते सौभगाय सत्यं त्वेषाभ्यां
महिमानमिंद्रियं। अस्मान्त्स्विंद्रावरुणा घृतश्चुतस्त्रिभिः साप्ते-
भिरवतं शुभस्पती ॥५॥ इंद्रावरुणा यदृषिभ्यो मनीषां वाचो
मतिं श्रुतमदत्तमग्रे। यानि स्थानान्यसृजंत धीरा यज्ञं तन्वाना-
स्तपसाभ्यपश्यं ॥६॥ इंद्रावरुणा सौमनसमदृप्तं रायस्पोषं यज-
मानेषु धत्तं। प्रजां पुष्टिं भूतिमस्मासु धत्तं दीर्घायुत्वाय प्र तिरतं
न आयुः ॥७॥३१॥

॥ इति वालखिल्यं समाप्तं ॥

॥६०॥ १-२० भर्गः प्रागाथः ॥ अग्निः ॥ प्रागाथं ॥

॥६०॥ अग्न आ याह्यग्निभिर्होतारं त्वा वृणीमहे। आ त्वाम-

ति यः अनूचानः ब्राह्मणः युक्तः आसीत् का स्वित् तत्र यजमानस्य संऽवित् ॥ १ ॥ एकः एव अग्निः बहुधा संऽइद्धः एकः सूर्यः विश्वं अनु प्रऽभूतः एका एव उषाः सर्वं इदं वि भाति एकं वै इदं वि बभूव सर्वं ॥ २ ॥ ज्योतिष्मंतं केतुऽमंतं त्रिऽचक्रं सुऽखं रथं सुऽसदं भूरिऽवारं चित्रऽमघा यस्य योगे अधिऽजज्ञे तं वां हुवे अति रिक्तं पिबध्यै ॥ ३ ॥ २९ ॥

॥ ५९ ॥ इमानि वां भागऽधेयानि सिस्रते इंद्रावरुणा प्र महे सुतेषु वां यज्ञेऽयज्ञे ह सवना भुरण्यथः यत् सुन्वते यजमानाय शिक्षथः ॥ १ ॥ निःऽसिध्वरीः ओषधीः आपः आस्तां इंद्रावरुणा महिमानं आशत या सिस्रतुः रजसः पारे अध्वनः ययोः शत्रुः नकिः अदेवः ओहते ॥ २ ॥ सत्यं तत् इंद्रावरुणा कृशस्य वां मध्वः ऊर्मिं दुहते सप्त वाणीः ताभिः दाश्वांसं अवतं शुभः पती यः वां अदब्धः अभि पाति चित्तिऽभिः ॥ ३ ॥ घृतऽप्रुषः सौम्याः जीरऽदानवः सप्त स्वसारः सदने ऋतस्य याः ह वां इंद्रावरुणा घृतऽश्चुतः ताभिः धत्तं यजमानाय शिक्षतं ॥ ४ ॥ ३० ॥ अवोचाम महते सौभगाय सत्यं त्वेषाभ्यां महिमानं इंद्रियं अस्मान् सु इंद्रावरुणा घृतऽश्चुतः त्रिऽभिः साप्तेभिः अवतं शुभः पती ॥ ५ ॥ इंद्रावरुणा यत् ऋषिऽभ्यः मनीषां वाचः मतिं श्रुतं अदत्तं अग्रे यानि स्थानानि असृजंत धीराः यज्ञं तन्वानाः तपसा अभि अपश्यं ॥ ६ ॥ इंद्रावरुणा सौमनसं अदृप्तं रायः पोषं यजमानेषु धत्तं प्रऽजां पुष्टिं भूतिं अस्मासु धत्तं दीर्घायुऽत्वाय प्र तिरतं नः आयुः ॥ ७ ॥ ३१ ॥

॥ इति वालखिल्यं समाप्तं ॥

॥ ६० ॥ अग्ने आ याहि अग्निऽभिः होतारं त्वा वृणीमहे आ त्वां

नक्तु प्रयता हविष्मती यजिष्ठं बर्हिरासदे ॥१॥ अच्छा हि
त्वा सहसः सूनो अंगिरः स्रुचश्चरंत्यध्वरे। ऊर्जो नपातं घृत-
केशमीमहेऽग्निं यज्ञेषु पूर्व्यं ॥२॥ अग्ने कविर्वेधा असि होता
पावक यक्ष्यः। मंद्रो यजिष्ठो अध्वरेष्वीड्यो विप्रेभिः शुक्र म-
न्मभिः ॥३॥ अद्रोघमा वहोशतो यविष्ठ्य देवाँ अजस्र वीतये।
अभि प्रयांसि सुधिता वसो गहि मंदस्व धीतिभिर्हितः ॥४॥
त्वमित्सप्रथा अस्यग्ने त्रातरृतस्कविः। त्वां विप्रासः समि-
धान दीदिव आ विवासंति वेधसः ॥५॥३२॥ शोचा शोचिष्ठ
दीदिहि विशे मयो रास्व स्तोत्रे महाँ असि। देवानां शर्म-
न्मम संतु सूरयः शत्रूषाहः स्वग्नयः ॥६॥ यथा चिद्वृद्धमत-
समग्ने संजूर्वसि क्षमि। एवा दह मित्रमहो यो अस्मध्रुग्दु-
र्मन्मा कश्च वेनति ॥७॥ मा नो मर्ताय रिपवे रक्षस्विने
माघशंसाय रीरधः। अस्रेधद्भिस्तरणिभिर्यविष्ठ्य शिवेभिः
पाहि पायुभिः ॥८॥ पाहि नो अग्न एकया पाह्यु१त द्विती-
यया। पाहि गीर्भिस्तिसृभिरूर्जां पते पाहि चतसृभिर्वसो ॥९॥
पाहि विश्वस्माद्रक्षसो अराव्णः प्र स्म वाजेषु नोऽव। त्वा-
मिद्धि नेदिष्ठं देवतातय आपिं नक्षामहे वृधे ॥१०॥३३॥ आ
नो अग्ने वयोवृधं रयिं पावक शंस्यं। रास्वा च न उपमाते
पुरुस्पृहं सुनीती स्वयशस्तरं ॥११॥ येन वंसाम पृतनासु शर्ध-
तस्तरंतो अर्य आदिशः। स त्वं नो वर्ध प्रयसा शचीवसो
जिन्वा धियो वसुविदः ॥१२॥ शिशानो वृषभो यथाग्निः शृंगे
दविध्वत्। तिग्मा अस्य हनवो न प्रतिधृषे सुजंभः सहसो यहुः
॥१३॥ नहि ते अग्ने वृषभ प्रतिधृषे जंभासो यद्वितिष्ठसे। स त्वं
नो होतः सुहुतं हविष्कृधि वंस्वा नो वार्या पुरु ॥१४॥ शेषे

अनक्तु प्रऽयंता हविष्मंती यजिष्ठं बर्हिः आऽसदें ॥१॥ अच्छं हि त्वा सहसः सूनो अंगिरः स्रुचः चरंति अध्वरे ऊर्जः नपातं घृतऽकेशं ईमहे अग्निं यज्ञेषु पूर्व्यं ॥२॥ अग्ने कविः वेधाः असि होता पावक यक्ष्यः मंद्रः यजिष्ठः अध्वरेषु ईड्यः विप्रेभिः शुक्र मन्मऽभिः ॥३॥ अद्रोघं आ वह उशतः यविष्ठ्य देवान् अजस्र वीतये अभि प्रयांसि सुऽधिता आ वसो गहि मंदस्व धीतिऽभिः हितः ॥४॥ त्वं इत् सऽप्रथाः असि अग्ने त्रातः ऋतः कविः त्वां विप्रासः संऽइधान दीदिऽवः आ विवासंति वेधसः ॥५॥३२॥ शोचं शोचिष्ठ दीदिहि विशे मयः रास्व स्तोत्रे महान् असि देवानां शर्मन् मर्म संतु सूरयः शत्रुऽसहः सुऽअग्नयः ॥६॥ यथा चित् वृद्धं अतसं अग्ने संऽजूर्वसि क्षमि एव दह मित्रऽमहः यः अस्मऽध्रुक् दुःऽमन्मा कः च वेनति ॥७॥ मा नः मर्ताय रिपवे रक्षस्विने मा अघऽशंसाय रीरधः अस्रेधत्ऽभिः तरणिऽभिः यविष्ठ्य शिवेभिः पाहि पायुऽभिः ॥८॥ पाहि नः अग्ने एकया पाहि उत द्वितीयया पाहि गीःऽभिः तिसृऽभिः ऊर्जां पते पाहि चतसृऽभिः वसो ॥९॥ पाहि विश्वस्मात् रक्षसः अराव्णः प्र स्म वाजेषु नः अव त्वां इत् हि नेदिष्ठं देवऽतातये आपिं नक्षामहे वृधे ॥१०॥३३॥ आ नः अग्ने वयःऽवृधं रयिं पावक शंस्यं रास्व च नः उपऽमाते पुरुऽस्पृहं सुऽनीती स्वयशःऽतरं ॥११॥ येन वंसाम पृतनासु शर्धतः तरंतः अर्यः आऽदिशः सः त्वं नः वर्ध प्रयसा शचीऽवसो॰ जिन्व धियः वसुऽविदः ॥१२॥ शिशानः वृषभः यथा अग्निः शृंगे दविध्वत् तिग्माः अस्य हनवः न प्रतिऽधृषे सुऽजंभः सहसः यहुः ॥१३॥ नहि ते अग्ने वृषभ प्रतिऽधृषे जंभासः यत् विऽतिष्ठसे सः त्वं नः होतः सुऽहुतं हविः कृधि वंस्व नः वार्या पुरु ॥१४॥ शेषे

वनेषु मा॒च्योः सं त्वा॒ मर्तास इंधते। अतंद्रो ह॒व्या वहसि हवि॒ष्कृत॒ आदिद्दे॒वेषु राजसि॥१५॥३४॥ स॒प्त होता॑र॒स्तमिदीळते॒ त्वाग्ने सु॒त्यज॒मह्र॑यं। भि॒नत्स्यद्रिं॒ तप॑सा॒ वि शो॒चिषा॒ प्राग्ने ति॒ष्ठ जनाँ॒ अति॥१६॥ अ॒ग्निम॑ग्निं वो॒ अधि॑गुं हु॒वेम॑ वृ॒क्तब॑र्हिषः। अ॒ग्निं हि॒तप्र॑यसः शश्व॒तीष्वा होता॑रं चर्षणी॒नां॥१७॥ केते॑न॒ शर्म॑न्त्सचते सुषा॒मण्यग्ने॒ तुभ्यं॑ चिकि॒त्वना॑। इ॒षण्यया॑ नः पुरु॒रूप॒मा भ॑र॒ वाजं॒ नेदि॑ष्ठमू॒तये॑ ॥१८॥ अग्ने॒ जरि॑तर्वि॒श्पति॑स्तेपा॒नो दे॑व र॒क्षसः॑। अप्रो॑षिवान्गृ॒हप॑ति॒र्म॒हाँ अ॑सि दि॒वस्पा॒युर्दु॑रोण॒युः ॥१९॥ मा नो॒ रक्ष॒ आ वे॑शीदाघृणीवसो॒ मा या॒तुर्या॑तु॒माव॑तां। प॒रो॒ग॒व्यू॒त्यनि॑रा॒मप॒ क्षुध॑मग्ने॒ सेध॑ र॒क्षस्विनः॑ ॥२०॥३५॥

॥ ६१ ॥ १–१८ भर्गः प्रागाथः ॥ इंद्रः ॥ प्रागाथं ॥

॥६१॥ उ॒भयं॑ शृ॒णव॑च्च न॒ इंद्रो॑ अ॒र्वागि॒दं वचः॑। स॒त्राच्या॑ म॒घवा॒ सोम॑पीतये धि॒या शवि॑ष्ठ॒ आ ग॑मत् ॥१॥ तं हि स्व॒राजं॑ वृष॒भं तमोज॑से धि॒षणे॑ निष्टत॒क्षतुः॑। उ॒तोप॒मानां॑ प्रथ॒मो नि षी॑दसि॒ सोम॑काम॒ं हि ते॒ मनः॑ ॥२॥ आ वृ॑षस्व पुरूवसो सु॒तस्ये॑द्रांध॑सः। वि॒द्मा हि त्वा॑ हरिवः पृ॒त्सु सा॑स॒हिमधृ॑ष्टं चिद्दधृ॒ष्वणि॑ं ॥३॥ अप्रा॑मिसत्य मघव॒न्तथेद॑स॒दिंद्र॒ क्रत्वा॒ यथा॒ वशः॑। स॒नेम॒ वाजं॒ तव॑ शिप्रि॒न्नव॑सा म॒क्षू चि॒द्यंतो॑ अद्रिवः ॥४॥ श॒ग्ध्यू॒३॒॑षु श॑चीपत॒ इंद्र॒ विश्वा॑भिरू॒तिभिः॑। भगं॒ न हि त्वा॑ य॒शसं॑ वसु॒विद॒मनु॑ शूर॒ चरा॑मसि ॥५॥३६॥ पौ॒रो अश्व॑स्य पुरु॒कृद्गवा॑म॒स्युत्सो॑ देव हिर॒ण्ययः॑। नकि॒र्हि दानं॑ परि॒मर्धि॑ष॒त्त्वे यद्य॒द्यामि॒ तदा भ॑र ॥६॥ त्वं ह्येहि॒ चेर॑वे वि॒दा भगं॒ वसु॑त्तये। उद्वा॑वृषस्व मघव॒-

वनेषु मांचोः सं त्वा मर्तासः इंधते अतंद्रः हव्या वहसि हविःऽकृतः आत् इत् देवेषु राजसि ॥१५॥३४॥ सप्त होतारः तं इत् ईळते त्वा अग्ने सुऽत्यजं अह्रयं भिनत्सि अद्रिं तपसा वि शोचिषा प्र अग्ने तिष्ठ जनान् अति ॥१६॥ अग्निंऽअग्निं वः अध्रिऽगुं हुवेम वृक्तऽबर्हिषः अग्निं हितऽप्रयसः शश्वतीषु आ होतारं चर्षणीनां ॥१७॥ केतेन शर्मन् सचते सुऽसामनि अग्ने तुभ्यं चिकित्वना इषण्यया नः पुरुऽरूपं आ भर वाजं नेदिष्ठं ऊतये ॥१८॥ अग्ने जरितः विश्पतिः तेपानः देव रक्षसः अप्रोषिऽवान् गृहऽपतिः महान् असि दिवः पायुः दुरोणऽयुः ॥१९॥ मा नः रक्षः आ वेशीत् आघृणिऽवसो इति मा यातुः यातुऽमावतां परःऽगव्यूति अनिरां अप क्षुधं अग्ने सेध रक्षस्विनः ॥२०॥३५॥

॥६१॥ उभयं शृणवत् च नः इंद्रः अर्वाक् इदं वचः सत्राच्या मघऽवा सोमऽपीतये धिया शविष्ठः आ गमत् ॥१॥ तं हि स्वऽराजं वृषभं तं ओजसे धिषणे इति निःऽततक्षतुः उत उपऽमानां प्रथमः नि सीदसि सोमऽकामं हि ते मनः ॥२॥ आ वृषस्व पुरुऽवसो इति सुतस्य इंद्र अंधसः विद्म हि त्वा हरिऽवः पृत्ऽसु ससहिं अधृष्टं चित् दधृष्वणिं ॥३॥ अप्रामिऽसत्य मघऽवन् तथा इत् असत् इंद्र क्रत्वा यथा वशः सनेम वाजं तव शिप्रिन् अवसा मक्षु चित् यंतः अद्रिऽवः ॥४॥ शग्धि ऊं इति सु शचीऽपते इंद्र विश्वाभिः ऊतिऽभिः भगं न हि त्वा यशसं वसुऽविदं अनु शूर चरामसि ॥५॥३६॥ पौरः अश्वस्य पुरुऽकृत् गवां असि उत्सः देव हिरण्ययः नकिः हि दानं परिऽमर्धिषत् त्वे इति यत्ऽयत् यामि तत् आ भर ॥६॥ त्वं हि आ इहि चेरवे विदाः भगं वसुत्तये उत् वावृषस्व मघऽवन्

गविष्टय उदिंद्राश्वमिष्टये ॥ ७ ॥ त्वं पुरू सहस्राणि शतानि च यूथा दानाय मंहसे । आ पुरंदरं चकृम विप्रवचस इंद्रं गायंतोऽवसे ॥ ८ ॥ अविप्रो वा यदविधद्विप्रो वेंद्र ते वचः । स प्र ममंदत्त्वाया शतक्रतो प्राचामन्यो अहंसन ॥ ९ ॥ उग्रबाहुर्म्रक्षकृत्वा पुरंदरो यदि मे शृणवद्धवं । वसूयवो वसुपतिं शतक्रतुं स्तोमैरिंद्रं हवामहे ॥ १० ॥ ३७ ॥ न पापासो मनामहे नारायासो न जळ्हवः । यदिन्न्विंद्रं वृषणं सचा सुते सखायं कृणवामहै ॥ ११ ॥ उग्रं युयुज्म पृतनासु सासहिमृणकातिमदाभ्यं । वेदा भृमं चित्सनिता रथीतमो वाजिनं यमिदू नशत् ॥ १२ ॥ यत इंद्र भयामहे ततो नो अभयं कृधि । मघवञ्छग्धि तव तन्न ऊतिभिर्वि द्विषो वि मृधो जहि ॥ १३ ॥ त्वं हि राधस्पते राधसो महः क्षयस्यासि विधतः । तं त्वा वयं मघवन्निंद्र गिर्वणः सुतावंतो हवामहे ॥ १४ ॥ इंद्रः स्पळुत वृत्रहा परस्पा नो वरेण्यः । स नो रक्षिषच्चरमं स मध्यमं स पश्चात्पातु नः पुरः ॥ १५ ॥ ३८ ॥ त्वं नः पश्चादधरादुत्तरात्पुर इंद्र नि पाहि विश्वतः । आरे अस्मत्कृणुहि दैव्यं भयमारे हेतीरदेवीः ॥ १६ ॥ अद्याद्या श्वःश्व इंद्र त्रास्व परे च नः । विश्वा च नो जरितॄन्सत्पते अहा दिवा नक्तं च रक्षिषः ॥ १७ ॥ प्रभंगी शूरो मघवा तुवीमघः संमिश्लो वीर्याय कं । उभा ते बाहू वृषणा शतक्रतो नि या वज्रं मिमिक्षतुः ॥ १८ ॥ ३९ ॥

॥ ६२ ॥ १–१२ प्रगाथः काण्वः ॥ इंद्रः ॥ १–६, ११–१२ पंक्तिः । ७–१० बृहती ॥

॥ ६२ ॥ प्रो अस्मा उपस्तुतिं भरता यज्जुजोषति । उक्थैरिंद्रस्य माहिनं वयो वर्धंति सोमिनो भद्रा इंद्रस्य रातयः ॥ १ ॥ अयुजो असमो नृभिरेकः कृष्टीरयास्यः । पूर्वीरति प्र वावृधे

गोऽइष्टये उत इंद्र अश्वंऽइष्टये ॥ ७ ॥ त्वं पुरु सहस्राणि शतानि च यूथा दानाय मंहसे आ पुरंऽदरं चकृम विप्रंऽवचसः इंद्रं गायंतः अवसे ॥ ८ ॥ अविप्रः वा यत् अविधत् विप्रः वा इंद्र ते वचः सः प्र ममंदत् त्वाऽया शतक्रतो इति शतऽक्रतो प्राचाऽमन्यो इति प्राचाऽमन्यो अहंऽसन ॥ ९ ॥ उग्रऽबाहुः म्रक्षऽकृत्वा पुरंऽदरः यदि मे शृणवत् हवं वसुऽयवः वसुऽपतिं शतऽक्रतुं स्तोमैः इंद्रं हवामहे ॥ १० ॥ ३७ ॥ न पापासः मनामहे न अरायासः न जळ्हवः यत् इत् नु इंद्रं वृषणं सचा सुते सखायं कृणवामहै ॥ ११ ॥ उग्रं युयुज्म पृतनासु ससहिं ऋणऽकातिं अदाभ्यं वेद भृमं चित् सनिता रथिऽतमः वाजिनं यं इत् ऊं इति नशत् ॥ १२ ॥ यतः इंद्र भयामहे ततः नः अभयं कृधि मघऽवन् शग्धि तव तत् नः ऊतिऽभिः वि द्विषः वि मृधः जहि ॥ १३ ॥ त्वं हि राधःऽपते राधसः महः क्षयस्य असि विधतः तं त्वा वयं मघऽवन् इंद्र गिर्वणः सुतऽवंतः हवामहे ॥ १४ ॥ इंद्रः स्पट् उत वृत्रऽहा परःऽपाः नः वरेण्यः सः नः रक्षिषत् चरमं सः मध्यमं सः पश्चात् पातु नः पुरः ॥ १५ ॥ ३८ ॥ त्वं नः पश्चात् अधरात् उत्तरात् पुरः इंद्र नि पाहि विश्वतः आरे अस्मत् कृणुहि दैव्यं भयं आरे हेतीः अदेवीः ॥ १६ ॥ अद्यऽअद्य श्वःऽश्वः इंद्र त्रास्व परे च नः विश्वा च नः जरितॄन् सत्ऽपते अहा दिवा नक्तं च रक्षिषः ॥ १७ ॥ प्रऽभंगी शूरः मघऽवा तुविऽमघः संऽमिश्लः वीर्याय कं उभा ते बाहू इति वृषणा शतक्रतो इति शतऽक्रतो नि या वज्रं मिमिक्षतुः ॥ १८ ॥ ३९ ॥

॥ ६२ ॥ प्रो इति अस्मै उपऽस्तुतिं भरत यत् जुजोषति उक्थैः इंद्रस्य माहिनं वयः वर्धंति सोमिनः भद्राः इंद्रस्य रातयः ॥ १ ॥ अयुजः असमः नृऽभिः एकः कृष्टीः अयास्यः पूर्वीः अति प्र ववृधे

विश्वा जातान्योजसा भद्रा इंद्रस्य रातयः ॥२॥ अहितेन चिदर्वता जीरदानुः सिषासति । प्रवाच्यमिंद्र तत्तव वीर्याणि करिष्यतो भद्रा इंद्रस्य रातयः ॥३॥ आ याहि कृणवाम त इंद्र ब्रह्माणि वर्धना । येभिः शविष्ठ चाकनो भद्रमिह श्रवस्यते भद्रा इंद्रस्य रातयः ॥४॥ धृषतश्चिद्धृषन्मनः कृणोषींद्र यत्त्वं । तीव्रैः सोमैः सपर्यतो नमोभिः प्रतिभूषतो भद्रा इंद्रस्य रातयः ॥५॥ अव चष्ट ऋचीषमोऽवताँ इव मानुषः । जुष्ट्वी दक्षस्य सोमिनः सखायं कृणुते युजं भद्रा इंद्रस्य रातयः ॥६॥४०॥ विश्वे त इंद्र वीर्यं देवा अनु क्रतुं ददुः । भुवो विश्वस्य गोपतिः पुरुष्टुत भद्रा इंद्रस्य रातयः ॥७॥ गृणे तदिंद्र ते शव उपमं देवतातये । यद्धंसि वृत्रमोजसा शचीपते भद्रा इंद्रस्य रातयः ॥८॥ समनेव वपुष्यतः कृणवन्मानुषा युगा । विदे तदिंद्रश्चेतनमध श्रुतो भद्रा इंद्रस्य रातयः ॥९॥ उज्जातमिंद्र ते शव उत्त्वामुत्तव क्रतुं । भूरिगो भूरि वावृधुर्मघवन्तव शर्मणि भद्रा इंद्रस्य रातयः ॥१०॥ अहं च त्वं च वृत्रहन्त्सं युज्याव सनिभ्य आ । अरातीवा चिदद्रिवोऽनु नौ शूर मंसते भद्रा इंद्रस्य रातयः ॥११॥ सत्यमिद्वा उ तं वयमिंद्रं स्तवाम नानृतं । महाँ असुन्वतो वधो भूरि ज्योतींषि सुन्वतो भद्रा इंद्रस्य रातयः ॥१२॥४१॥

॥६३॥ १–१२ प्रगाथः काण्वः ॥ १–११ इंद्रः । १२ देवाः ॥ १.४.५.७ अनुष्टुप् । २.३.६.८–११ गायत्री । १२ त्रिष्टुप् ॥

॥६३॥ स पूर्व्यो महानां वेनः क्रतुभिरानजे । यस्य द्वारा मनुष्पिता देवेषु धिय आनजे ॥१॥ दिवो मानं नोत्सदन्त्सोमपृष्ठासो अद्रयः । उक्था ब्रह्म च शंस्या ॥२॥ स विद्वाँ अंगिरोभ्य इंद्रो गा अवृणोदप । स्तुषे तदस्य पौंस्यं ॥३॥ स प्र-

विश्वा जातानि ओजसा भद्राः इंद्रस्य रातयः॥२॥ अहितेन चित् अर्वता जीरऽदानुः सिसासति प्रऽवाच्यं इंद्र तत् तव वीर्याणि करिष्यतः भद्राः इंद्रस्य रातयः॥३॥ आ याहि कृणवाम ते इंद्र ब्रह्माणि वर्धना येभिः शविष्ठ चाकनः भद्रं इह श्रवस्यते भद्राः इंद्रस्य रातयः॥४॥ धृषतः चित् धृषत् मनः कृणोषि इंद्र यत् त्वं तीव्रैः सोमैः सपर्यतः नमःऽभिः प्रतिऽभूषतः भद्राः इंद्रस्य रातयः॥५॥ अव चष्टे ऋचीषमः अवतान्ऽइव मानुषः जुष्ट्वी दक्षस्य सोमिनः सखायं कृणुते युजं भद्राः इंद्रस्य रातयः॥६॥४०॥ विश्वे ते इंद्र वीर्यं देवाः अनु क्रतुं ददुः भुवः विश्वस्य गोऽपतिः पुरुऽस्तुत भद्राः इंद्रस्य रातयः॥७॥ गृणे तत् इंद्र ते शवः उपऽमं देवऽतातये यत् हंसि वृत्रं ओजसा शचीऽपते भद्राः इंद्रस्य रातयः॥८॥ समनाऽइव वपुष्यतः कृणवत् मानुषा युगा विदे तत् इंद्रः चेतनं अध श्रुतः भद्राः इंद्रस्य रातयः॥९॥ उत् जातं इंद्र ते शवः उत् त्वां उत् तव क्रतुं भूरिऽगो॰ भूरि ववृधुः मघऽवन् तव शर्मणि भद्राः इंद्रस्य रातयः॥१०॥ अहं च त्वं च वृत्रऽहन् सं युज्याव सनिऽभ्यः आ अरातिऽवा चित् अद्रिऽवः अनु नौ शूर मंसते भद्राः इंद्रस्य रातयः॥११॥ सत्यं इत् वै ऊं इति तं वयं इंद्रं स्तवाम न अनृतं महान् असुन्वतः वधः भूरि ज्योतींषि सुन्वतः भद्राः इंद्रस्य रातयः॥१२॥४१॥

॥६३॥ सः पूर्व्यः महानां वेनः क्रतुऽभिः आनजे यस्य द्वारा मनुः पिता देवेषु धियः आनजे॥१॥ दिवः मानं न उत् सदन् सोमऽपृष्ठासः अद्रयः उक्था ब्रह्म च शंस्या॥२॥ सः विद्वान् अंगिरःऽभ्यः इंद्रः गाः अवृणोत् अप स्तुषे तत् अस्य पौंस्यं॥३॥ सः प्र-

त्वया कविवृध इंद्रो वाकस्य वक्षणिः। शिवो अर्कस्य होमन्य-
स्मत्रा गंत्ववसे ॥४॥ आदू नु ते अनु क्रतुं स्वाहा वरस्य यज्यवः।
श्वात्रमर्का अनूषतेंद्र गोत्रस्य दावने ॥५॥ इंद्रे विश्वानि वीर्या
कृतानि कर्त्वानि च। यमर्का अध्वरं विदुः ॥६॥४२॥ यत्पांचज-
न्यया विशेंद्रे घोषा असृक्षत। अस्तृणाद्बर्हणा विपो३ऽर्यो मान-
स्य स क्षयः ॥७॥ इयमु ते अनुष्टुतिश्चकृषे तानि पौंस्या। प्रावश्च-
क्रस्य वर्तनिं ॥८॥ अस्य वृष्णो व्योदन उरु क्रमिष्ट जीवसे। यवं
न पश्व आ ददे ॥९॥ तद्दधाना अवस्यवो युष्माभिर्दक्षपितरः।
स्याम मरुत्वतो वृधे ॥१०॥ बळृत्वियाय धाम्न ऋक्वभिः शूर नो-
नुमः। जेषामेंद्र त्वया युजा ॥११॥ अस्मे रुद्रा मेहना पर्वतासो वृ-
त्रहत्ये भरहूतौ सजोषाः। यः शंसते स्तुवते धायि पज्र इंद्रज्येष्ठा
अस्माँ अवंतु देवाः ॥१२॥४३॥

॥ ६४ ॥ १—१२ प्रगाथः काण्वः ॥ इंद्रः ॥ गायत्री ॥

॥६४॥ उत्त्वा मंदंतु स्तोमाः कृणुष्व राधो अद्रिवः। अव
ब्रह्मद्विषो जहि ॥१॥ पदा पणीँरराधसो नि बाधस्व महाँ
असि। नहि त्वा कश्चन प्रति ॥२॥ त्वमीशिषे सुतानामिंद्र त्व-
मसुतानां। त्वं राजा जनानां ॥३॥ एहि प्रेहि क्षयो दिव्या३घो-
षञ्चर्षणीनां। ओभे पृणासि रोदसी ॥४॥ त्वं चित्पर्वतं गिरिं
शतवंतं सहस्रिणं। वि स्तोतृभ्यो रुरोजिथ ॥५॥ वयमु त्वा
दिवा सुते वयं नक्तं हवामहे। अस्माकं काममा पृण ॥६॥४४॥
क१स्य वृषभो युवा तुविग्रीवो अनानतः। ब्रह्मा कस्तं सपर्यति
॥७॥ कस्य स्वित्सवनं वृषा जुजुष्वाँ अव गच्छति। इंद्रं क उ स्वि-
दा चके ॥८॥ कं ते दाना असक्षत वृत्रहन्कं सुवीर्या। उक्थे क
उ स्विदंतमः ॥९॥ अयं ते मानुषे जने सोमः पूरुषु सूयते। तस्ये-

त्वाऽयां कविऽवृधः इंद्रः वाकस्य वक्षणिः शिवः अर्कस्य होमनि अस्मऽत्रा गंतु अवसे ॥४॥ आत् ऊं' नु ते अनु क्रतुं स्वाहा वरस्य यज्यवः श्वात्रं अर्काः अनूषत इंद्र गोत्रस्य दावने ॥५॥ इंद्रे विश्वानि वीर्या कृतानि कर्त्वानि च यं अर्काः अध्वरं विदुः ॥६॥४२॥ यत् पांचऽजन्यया विशा इंद्रे घोषाः असृक्षत अस्तृणात् बर्हणा विपः अर्यः मानस्य सः क्षयः ॥७॥ इयं ऊं' ते अनुऽस्तुतिः चकृषे तानि पौंस्या प्र आवः चक्रस्य वर्तनिं ॥८॥ अस्य वृष्णः विऽओदने उरु क्रमिष्ट जीवसे यवं न पश्वः आ ददे ॥९॥ तत् दधानाः अवस्यवः युष्माभिः दक्षऽपितरः स्याम मरुत्वतः वृधे ॥१०॥ बट् ऋत्वियाय धाम्ने ऋक्वऽभिः शूर नोनुमः जेषाम इंद्र त्वया युजा ॥११॥ अस्मे रुद्राः मेहना पर्वतासः वृत्रऽहत्ये भरऽहूतौ सऽजोषाः यः शंसते स्तुवते धायि पज्रः इंद्रऽज्येष्ठाः अस्मान् अवंतु देवाः ॥१२॥४३॥

॥६४॥ उत् त्वा मंदंतु स्तोमाः कृणुष्व राधः अद्रिऽवः अव ब्रह्मऽद्विषः जहि ॥१॥ पदा पणीन् अराधसः नि बाधस्व महान् असि नहि त्वा कः चन प्रति ॥२॥ त्वं ईशिषे सुतानां इंद्र त्वं असुतानां त्वं राजा जनानां ॥३॥ आ इहि प्र इहि क्षयः दिवि आऽघोषन् चर्षणीनां आ उभे' पृणासि रोदसी' ॥४॥ त्यं चित् पर्वतं गिरिं शतऽवंतं सहस्रिणं वि स्तोतृऽभ्यः रुरोजिथ ॥५॥ वयं ऊं' त्वा दिवा सुते वयं नक्तं हवामहे अस्माकं कामं आ पृण ॥६॥४४॥ क्व स्यः वृषभः युवा तुविऽग्रीवः अनानतः ब्रह्मा कः तं सपर्यति ॥७॥ कस्य स्वित् सवनं वृषा जुजुष्वान् अव गच्छति इंद्रं कः ऊं' स्वित् आ चके ॥८॥ कं ते दानाः असक्षत वृत्रऽहन् कं सुऽवीर्या उक्थे कः ऊं' स्वित् अंतमः ॥९॥ अयं ते मानुषे जने सोमः पूरुषु सूयते तस्य

हि प्र द्रवा पिब ॥१०॥ अयं ते शर्यणावति सुषोमायामधि प्रियः । आर्जीकीये मदिन्तमः ॥११॥ तमद्य राधसे महे चारुं मदाय घृष्वये । एहीमिंद्र द्रवा पिब ॥१२॥४५॥

॥६५॥ १—१२ प्रगाथः काण्वः ॥ इंद्रः ॥ गायत्री ॥

॥६५॥ यदिंद्र प्रागपागुदङ्न्यग्वा हूयसे नृभिः । आ याहि तूयमाशुभिः ॥१॥ यद्वा प्रस्रवणे दिवो मादयासे स्वर्णरे । यद्वा समुद्रे अंधसः ॥२॥ आ त्वा गीर्भिर्महामुरुं हुवे गामिव भोजसे । इंद्र सोमस्य पीतये ॥३॥ आ त इंद्र महिमानं हरयो देव ते महः । रथे वहंतु बिभ्रतः ॥४॥ इंद्र गृणीष उ स्तुषे महाँ उग्र ईशानकृत् । एहि नः सुतं पिब ॥५॥ सुतावंतस्त्वा वयं प्रयस्वंतो हवामहे । इदं नो बर्हिरासदे ॥६॥४६॥ यच्चिद्धि शश्वतामसींद्र साधारणस्त्वं । तं त्वा वयं हवामहे ॥७॥ इदं ते सोम्यं मध्वधुक्षन्नद्रिभिर्नरः । जुषाण इंद्र तत्पिब ॥८॥ विश्वाँ अर्यो विपश्चितोऽति ख्यस्तूयमा गहि । अस्मे धेहि श्रवो बृहत् ॥९॥ दाता मे पृषतीनां राजा हिरण्यवीनां । मा देवा मघवा रिषत् ॥१०॥ सहस्रे पृषतीनामधि श्चंद्रं बृहत्पृथु । शुक्रं हिरण्यमा ददे ॥११॥ नपातो दुर्गहस्य मे सहस्रेण सुराधसः । श्रवो देवेष्वक्रत ॥१२॥४७॥

॥६६॥ १—१५ कलिः प्रागाथः ॥ इंद्रः ॥ १—१४ प्रगाथः । १५ अनुष्टुप् ॥

॥६६॥ तरोभिर्वो विदद्वसुमिंद्रं सबाध ऊतये । बृहद्गायंतः सुतसोमे अध्वरे हुवे भरं न कारिणं ॥१॥ न यं दुध्रा वरंते न स्थिरा मुरो मदे सुशिप्रमंधसः । य आदृत्या शशमानाय सुन्वते दाता जरित्र उक्थ्यं ॥२॥ यः शक्रो मृक्षो अश्व्यो यो वा कीजो हिरण्ययः । स ऊर्वस्य रेजयत्यपावृतिमिंद्रो गव्यस्य वृत्रहा

आ इहि प्र द्रव पिर्व॥१०॥ अयं ते शर्यणाऽवति सुऽसोमायां अधि प्रियः आर्जीकीये मदिन्ऽतमः॥११॥ तं अद्य राधसे महे चारुं मदाय घृष्वये आ इहि इं इंद्र द्रवं पिर्व॥१२॥४५॥

॥६५॥ यत् इंद्र प्राक् अपाक् उदक् न्यक् वा हूयसे नृऽभिः आ याहि तूयं आशुऽभिः॥१॥ यत् वा प्रऽस्रवणे दिवः मादयासे स्वःऽनरे यत् वा समुद्रे अंधसः॥२॥ आ त्वा गीःऽभिः महां उरुं हुवे गांऽइव भोजसे इंद्र सोमस्य पीतये॥३॥ आ ते इंद्र महिमानं हरयः देव ते महः रथे वहंतु विभ्रतः॥४॥ इंद्र गृणीषे ऊं स्तुषे महान् उग्रः ईशानऽकृत् आ इहि नः सुतं पिर्व॥५॥ सुतऽवंतः त्वा वयं प्रयस्वंतः हवामहे इदं नः बर्हिः आऽसदे॥६॥४६॥ यत् चित् हि शश्वतां असि इंद्र साधारणः त्वं तं त्वा वयं हवामहे॥७॥ इदं ते सोम्यं मधु अधुक्षन् अद्रिऽभिः नरः जुषाणः इंद्र तत् पिब॥८॥ विश्वान् अर्यः विपःऽचितः अति ख्यः तूयं आ गहि अस्मे धेहि श्रवः बृहत्॥९॥ दाता मे पृषतीनां राजा हिरण्यऽवीनां मा देवाः मघऽवा रिषत्॥१०॥ सहस्रे पृषतीनां अधि चंद्रं बृहत् पृथु शुक्रं हिरण्यं आ ददे॥११॥ नपातः दुःऽगहस्य मे सहस्रेण सुऽराधसः श्रवः देवेषु अक्रत॥१२॥४७॥

॥६६॥ तरःऽभिः वः विदत्ऽवसुं इंद्रं सऽबाधः ऊतये बृहत् गायंतः सुतऽसोमे अध्वरे हुवे भरं न कारिणं॥१॥ न यं दुध्राः वरंते न स्थिराः मुरः मदे सुऽशिप्रं अंधसः यः आऽदृत्य शशमानाय सुन्वते दाता जरित्रे उक्थ्यं॥२॥ यः शक्रः मृक्षः अश्व्यः यः वा कीजः हिरण्ययः सः ऊर्वस्य रेजयति अपऽवृतिं इंद्रः गव्यस्य वृत्रऽहा

॥३॥ निखातं चिद्यः पुरुसंभृतं वसूदिद्वपति दाशुषे। वज्री सुशिप्रो हर्यश्व इत्करदिंद्रः क्रत्वा यथा वशत् ॥४॥ यद्वावंथ पुरुष्टुत पुरा चिच्छूर नृणां। वयं तत्त इंद्र सं भरामसि यज्ञमुक्थं तुरं वचः ॥५॥४८॥ सचा सोमेषु पुरुहूत वज्रिवो मदाय द्युक्ष सोमपाः। त्वमिद्धि ब्रह्मकृते काम्यं वसु देष्ठः सुन्वते भुवः ॥६॥ वयमेनमिदा ह्योऽपीपेमेह वज्रिणं। तस्मा उ अद्य समना सुतं भरा नूनं भूषत श्रुते ॥७॥ वृकश्चिदस्य वारण उरामथिरा वयुनेषु भूषति। सेमं नः स्तोमं जुजुषाण आ गहींद्र प्र चित्रया धिया ॥८॥ कद्र न्व१स्याकृतमिंद्रस्यास्ति पौंस्यं। केनो नु कं श्रोमतेन न शुश्रुवे जनुषः परि वृत्रहा ॥९॥ कदू महीरधृष्टा अस्य तविषीः कदु वृत्रघ्नो अस्तृतं। इंद्रो विश्वान्बेकनाटाँ अहर्दृश उत क्रत्वा पणीँरभि ॥१०॥४९॥ वयं घा ते अपूर्व्येंद्र ब्रह्माणि वृत्रहन्। पुरूतमासः पुरुहूत वज्रिवो भृतिं न प्र भरामसि ॥११॥ पूर्वीश्चिद्धि त्वे तुविकूर्मिन्नाशसो हवंत इंद्रोतयः। तिरश्चिदर्यः सवना वसो गहि शविष्ठ श्रुधि मे हवं ॥१२॥ वयं घा ते त्वे इद्विंद्र विप्रा अपि ष्मसि। नहि त्वदन्यः पुरुहूत कश्चन मघवन्नस्ति मर्डिता ॥१३॥ त्वं नो अस्या अमतेरुत क्षुधोऽभिशस्तेरव स्पृधि। त्वं न ऊती तव चित्रया धिया शिक्षा शचिष्ठ गातुवित् ॥१४॥ सोम इद्वः सुतो अस्तु कलयो मा बिभीतन। अपेदेष ध्वस्मायति स्वयं घैषो अपायति ॥१५॥५०॥

॥६७॥ १–२१ मत्स्यः सामदो मान्यो वा मैत्रावरुणिर्बहवो वा मत्स्या जालनद्धाः ॥ आदित्याः ॥ गायत्री ॥

॥६७॥ त्यान्नु क्षत्रियाँ अव आदित्यान्याचिषामहे। सुमृळीकाँ अभिष्टये ॥१॥ मित्रो नो अत्यंहतिं वरुणः पर्षद-

॥३॥ निऽखातं चित् यः पुरुऽसंभृतं वसु उत् इत् वपति दाशुषे वज्री सुऽशिप्रः हरिऽअश्वः इत् करत् इंद्रः क्रत्वा यथा वशत् ॥४॥ यत् ववंथ पुरुऽस्तुत पुरा चित् शूर नृणां वयं तत् ते इंद्र सं भरामसि यज्ञं उक्थं तुरं वचः ॥५॥४८॥ सचा सोमेषु पुरुऽहूत वज्रिऽवः मदाय द्युक्ष सोमऽपाः त्वं इत् हि ब्रह्मऽकृतं काम्यं वसु देष्ठः सुन्वते भुवः ॥६॥ वयं एनं इदा ह्यः अपीपेम इह वज्रिणं तस्मै ऊं अद्य समना सुतं भर आ नूनं भूषत श्रुते ॥७॥ वृकः चित् अस्य वारणः उराऽमथिः आ वयुनेषु भूषति सः इमं नः स्तोमं जुजुषाणः आ गहि इंद्र प्र चित्रया धिया ॥८॥ कत् ऊं नु अस्य अकृतं इंद्रस्य अस्ति पौंस्यं केनो नु कं श्रोमतेन न शुश्रुवे जनुषः परि वृत्रऽहा ॥९॥ कत् ऊं महीः अधृष्टाः अस्य तविषीः कत् ऊं वृत्रऽघ्नः अस्तृतं इंद्रः विश्वान् बेकऽनाटान् अहःऽदृशः उत क्रत्वा पणीन् अभि ॥१०॥४९॥ वयं घ ते अपूर्व्या इंद्र ब्रह्माणि वृत्रऽहन् पुरुऽतमासः पुरुऽहूत वज्रिऽवः भृतिं न प्र भरामसि ॥११॥ पूर्वीः चित् हि त्वे तुविऽकूर्मिन् आऽशसः हवंते इंद्र ऊतयः तिरः चित् अर्यः सवना आ वसो गहि शविष्ठ श्रुधि मे हवं ॥१२॥ वयं घ ते त्वे इत् ऊं इंद्र विप्राः अपि स्मसि नहि त्वत् अन्यः पुरुऽहूत कः चन मघऽवन् अस्ति मर्डिता ॥१३॥ त्वं नः अस्याः अमतेः उत क्षुधः अभिऽशस्तेः अव स्पृधि त्वं नः ऊती तव चित्रया धिया शिक्ष शचिष्ठ गातुऽवित् ॥१४॥ सोमः इत् वः सुतः अस्तु कलयः मा बिभीतन अप इत् एषः ध्वस्मा अयति स्वयं घ एषः अप अयति ॥१५॥५०॥

॥६७॥ त्यान् नु क्षत्रियान् अवः आदित्यान् याचिषामहे सुऽमृळीकान् अभिष्टये ॥१॥ मित्रः नः अति अंहतिं वरुणः पर्षत्

र्यमा । आदित्यासो यथा विदुः ॥२॥ तेषां हि चित्रमुक्थ्यं१ वरूथमस्ति दाशुषे । आदित्यानामरंकृते ॥३॥ महि वो महतामवो वरुण मित्रार्यमन् । अवांस्या वृणीमहे ॥४॥ जीवान्नो अभि धेतनादित्यासः पुरा हथात् । कद्ध स्थ हवनश्रुतः ॥५॥५१॥ यद्वः श्रान्ताय सुन्वते वरूथमस्ति यच्छर्दिः । तेना नो अधि वोचत ॥६॥ अस्ति देवा अंहोरुर्वस्ति रत्नमनागसः । आदित्या अद्भुतैनसः ॥७॥ मा नः सेतुः सिषेदयं महे वृणक्तु नस्परि । इन्द्र इद्धि श्रुतो वशी ॥८॥ मा नो मृचा रिपूणां वृजिनानामविष्यवः । देवा अभि प्र मृक्षत ॥९॥ उत त्वामदिते मह्यहं देव्युप ब्रुवे । सुमृळीकामभिष्टये ॥१०॥५२॥ पर्षि दीने गभीर आँ उग्रपुत्रे जिघांसतः । माकिस्तोकस्य नो रिषत् ॥११॥ अनेहो न उरुव्रज उरूचि वि प्रसर्तवे । कृधि तोकाय जीवसे ॥१२॥ ये मूर्धानः क्षितीनामदब्धासः स्वयशसः । व्रता रक्षन्ते अद्रुहः ॥१३॥ ते न आस्नो वृकाणामादित्यासो मुमोचत । स्तेनं बद्धमिवादिते ॥१४॥ अपो षु ण इयं शरुरादित्या अप दुर्मतिः । अस्मदेत्वजघ्नुषी ॥१५॥५३॥ शश्वद्धि वः सुदानव आदित्या ऊतिभिर्वयम् । पुरा नूनं बुभुज्महे ॥१६॥ शश्वन्तं हि प्रचेतसः प्रतियन्तं चिदेनसः । देवाः कृणुथ जीवसे ॥१७॥ तत्सु नो नव्यं सन्यस आदित्या यन्मुमोचति । बन्धाद्बद्धमिवादिते ॥१८॥ नास्माकमस्ति तत्तर आदित्यासो अतिष्कदे । यूयमस्मभ्यं मृळत ॥१९॥ मा नो हेतिर्विवस्वत आदित्याः कृत्रिमा शरुः । पुरा नु जरसो वधीत् ॥२०॥ वि षु द्वेषो व्यंहुतिमादित्यासो वि संहितम् । विष्वग्वि वृहता रपः ॥२१॥५४॥४॥

अर्यमा आदित्यासः यथा विदुः ॥ २ ॥ तेषां हि चित्रं उक्थ्यं वरूथं अस्ति दाशुषे आदित्यानां अरंऽकृते ॥ ३ ॥ महि वः महतां अवः वरुण मित्र अर्यऽमन् अवांसि आ वृणीमहे ॥ ४ ॥ जीवान् नः अभि धेतन आदित्यासः पुरा हथात् कत् ह स्थ हवनऽश्रुतः ॥ ५ ॥ ॥ ५१ ॥ यत् वः श्रांताय सुन्वते वरूथं अस्ति यत् छर्दिः तेन नः अधि वोचत ॥ ६ ॥ अस्ति देवाः अंहोः उरु अस्ति रत्नं अनागसः आदित्याः अद्भुतऽएनसः ॥ ७ ॥ मा नः सेतुः सिसेत् अयं महे वृणक्तु नः परि इंद्रः इत् हि श्रुतः वशी ॥ ८ ॥ मा नः मृचा रिपूणां वृजिनानां अविष्यवः देवाः अभि प्र मृक्षत ॥ ९ ॥ उत त्वां अदिते महि अहं देवि उप ब्रुवे सुऽमृळीकां अभिष्टये ॥ १० ॥ ५२ ॥ पर्षि दीने गभीरे आ उग्रऽपुत्रे जिघांसतः माकिः तोकस्य नः रिषत् ॥ ११ ॥ अनेहः नः उरुऽव्रजे उरूचि वि प्रऽसर्तवे कृधि तोकाय जीवसे ॥ १२ ॥ ये मूर्धानः क्षितीनां अदब्धासः स्वऽयशसः व्रता रक्षंते अद्रुहः ॥ १३ ॥ ते नः आस्नः वृकाणां आदित्यासः मुमोचत स्तेनं बद्धंऽइव अदिते ॥ १४ ॥ अपो सु नः इयं शरुः आदित्याः अप दुःऽमतिः अस्मत् एतु अजघ्नुषी ॥ १५ ॥ ५३ ॥ शश्वत् हि वः सुऽदानवः आदित्याः ऊतिऽभिः वयं पुरा नूनं बुभुज्महे ॥ १६ ॥ शश्वंतं हि प्रऽचेतसः प्रतिऽयंतं चित् एनसः देवाः कृणुथ जीवसे ॥ १७ ॥ तत् सु नः नव्यं सन्यसे आदित्याः यत् मुमोचति बंधात् बद्धंऽइव अदिते ॥ १८ ॥ न अस्माकं अस्ति तत् तरः आदित्यासः अतिऽस्कदे यूयं अस्मभ्यं मृळत ॥ १९ ॥ मा नः हेतिः विवस्वतः आदित्याः कृत्रिमा शरुः पुरा नु जरसः वधीत् ॥ २० ॥ वि सु द्वेषः वि अंहतिं आदित्यासः वि संऽहितं विष्वक् वि वृहत रपः ॥ २१ ॥ ॥ ५४ ॥ ४ ॥

॥ ६८ ॥ १–१९ प्रियमेध ॥ १–१३ इन्द्रः । १४–१९ ऋक्षाश्वमेधयोर्दानस्तुतिः ॥
१ ४ ७ १० अनुष्टुप् । २ ३ ५ ६ ८ ९. ११–१९ गायत्री ॥

॥ ६८ ॥ आ त्वा रथं यथोतये सुम्नाय वर्तयामसि। तुविकूर्मिमृतीषहमिंद्र शविष्ठ सत्पते ॥१॥ तुविशुष्म तुविक्रतो शचीवो विश्वया मते। आ पप्राथ महित्वना ॥२॥ यस्य ते महिना महः परि ज्मायंतमीयतुः। हस्ता वज्रं हिरण्ययं ॥३॥ विश्वानरस्य वस्पतिमनानतस्य शवसः। एवैश्च चर्षणीनामूती हुवे रथानां ॥४॥ अभिष्टये सदावृधं स्वर्मीळ्हेषु यं नरः। नाना हवंत ऊतये ॥५॥१॥ परोमात्रमृचीषममिंद्रमुग्रं सुराधसं। ईशानं चिद्वसूनां ॥६॥ तंतमिद्राधसे मह इंद्रं चोदामि पीतये। यः पूर्व्यामनुष्टुतिमीशे कृष्टीनां नृतुः ॥७॥ न यस्य ते शवसान सख्यमानंश मर्त्यः। नकिः शवांसि ते नशत् ॥८॥ त्वोतासस्त्वा युजाप्सु सूर्ये महद्धनं। जयेम पृत्सु वज्रिवः ॥९॥ तं त्वा यज्ञेभिरीमहे तं गीर्भिर्गिर्वणस्तम। इंद्र यथा चिदाविथ वाजेषु पुरुमाय्यं ॥१०॥२॥ यस्य ते स्वादु सख्यं स्वाद्वी प्रणीतिरद्रिवः। यज्ञो वितंतसाय्यः ॥११॥ उरु णस्तन्वे३ तन उरु क्षयाय नस्कृधि। उरु णो यंधि जीवसे ॥१२॥ उरुं नृभ्य उरुं गव उरुं रथाय पंथां। देववीतिं मनामहे ॥१३॥ उप मा षड् द्वाद्वा नरः सोमस्य हर्ष्या। तिष्ठंति स्वादुरातयः ॥१४॥ ऋज्राविंद्रोत आ ददे हरी ऋक्षस्य सूनवि। आश्वमेधस्य रोहिता ॥१५॥३॥ सुरथाँ आतिथिग्वे स्वभीशूँरार्क्षे। आश्वमेधे सुपेशसः ॥१६॥ षळश्वाँ आतिथिग्व इंद्रोते वधूमतः। सचा पूतक्रतौ सनं ॥१७॥ ऐषु चेतद्वृषण्वत्यंतर्ऋज्रेष्वरुषी। स्वभीशुः कशावती ॥१८॥ न युष्मे वाजबंधवो निनित्सुश्चन मर्त्यः। अवद्यमधि दीधरत् ॥१९॥४॥

॥६८॥ आ त्वा रथं यथा ऊतये सुम्नाय वर्तयामसि तुविऽकूर्मिं ऋतिऽसहं इंद्र शविष्ठ सत्ऽपते ॥१॥ तुविऽशुष्म तुविऽक्रतो॰ शचीऽवः विश्वया मते आ पप्राथ महिऽत्वना ॥२॥ यस्य ते महिना महः परि ज्मायंतं ईयतुः हस्ता वज्रं हिरण्ययं ॥३॥ विश्वानरस्य वः पतिं अनानतस्य शवसः एवैः च चर्षणीनां ऊती हुवे रथानां ॥४॥ अभिष्टये सदाऽवृधं स्वःऽमीळ्हेषु यं नरः नाना हवंते ऊतये ॥५॥१॥ परःऽमात्रं ऋचीषमं इंद्रं उग्रं सुऽराधसं ईशानं चित् वसूनां ॥६॥ तंऽतं इत् राधसे महे इंद्रं चोदामि पीतये यः पूर्व्यां अनुऽस्तुतिं ईशे कृष्टीनां नृतुः ॥७॥ न यस्य ते शवसान सख्यं आनंश मर्त्यः नकिः शवांसि ते नशत् ॥८॥ त्वाऽऊतासः त्वा युजा अप्ऽसु सूर्ये महत् धनं जयेम पृत्ऽसु वज्रिऽवः ॥९॥ तं त्वा यज्ञेभिः ईमहे तं गीःऽभिः गिर्वणःऽतम इंद्र यथा चित् आविथ वाजेषु पुरुऽमाय्यं ॥१०॥२॥ यस्य ते स्वादु सख्यं स्वाद्वी प्रऽनीतिः अद्रिऽवः यज्ञः वितंतसाय्यः ॥११॥ उरु नः तन्वे तने उरु क्षयाय नः कृधि उरु नः यंधि जीवसे ॥१२॥ उरुं नृऽभ्यः उरुं गवे उरुं रथाय पंथां देवऽवीतिं मनामहे ॥१३॥ उप मा षट् द्वाऽद्वा नरः सोमस्य हर्ष्या तिष्ठंति स्वादुऽरातयः ॥१४॥ ऋज्रौ इंद्रोते आ ददे हरी ऋक्षस्य सूनवि आश्वऽमेधस्य रोहिता ॥१५॥३॥ सुऽरथान् आतिथिऽग्वे सुऽअभीशून् आर्क्षे आश्वऽमेधे सुऽपेशसः ॥१६॥ षट् अश्वान् आतिथिऽग्वे इंद्रोते वधूऽमंतः सचा पूतऽक्रतौ सनं ॥१७॥ आ एषु चेतत् वृषणऽवती अंतः ऋजेषु अरुषी सुऽअभीशुः कशाऽवती ॥१८॥ न युष्मे वाजऽबंधवः निनित्सुः चन मर्त्यः अवद्यं अधि दीधरत् ॥१९॥४॥

॥ ६९ ॥ १–१८ प्रियमेधः ॥ १–१०. १३–१८ इंद्रः । ११[१] विश्वे देवाः । ११[२]. १२ वरुणः ॥ १. ३ ७–१०. १२–१५ अनुष्टुप् । २ उष्णिक् । ४–६ गायत्री । ११. १६ पंक्तिः । १७. १८ बृहती ॥

॥६९॥ प्रप्र वस्त्रिष्टुभमिषं मंदद्वीरायेंदवे । धिया वो मेधसातये
पुरंध्या विवासति ॥१॥ नदं व ओदतीनां नदं योयुवतीनां । पतिं
वो अघ्न्यानां धेनूनामिषुध्यसि ॥२॥ ता अस्य सूददोहसः सोमं
श्रीणंति पृश्नयः । जन्मन्देवानां विशस्त्रिष्वा रोचने दिवः ॥३॥ अ-
भि प्र गोपतिं गिरेंद्रमर्च यथा विदे । सूनुं सत्यस्य सत्पतिं ॥४॥ आ
हरयः ससृज्रिरेऽरुषीरधि बर्हिषि । यत्राभि संनवामहे ॥५॥५॥
इंद्राय गाव आशिरं दुदुह्रे वज्रिणे मधु । यत्सीमुपह्वरे विदत् ॥६॥
उद्यद्ब्रध्नस्य विष्टपं गृहमिंद्रश्च गन्वहि । मध्वः पीत्वा सचेवहि त्रिः
सप्त सख्युः पदे ॥७॥ अर्चत प्रार्चत प्रियमेधासो अर्चत । अर्चंतु
पुत्रका उत पुरं न धृष्ण्वर्चत ॥८॥ अव स्वराति गर्गरो गोधा परि
सनिष्वणत् । पिंगा परि चनिष्कददिंद्राय ब्रह्मोद्यतं ॥९॥ आ यत्प-
तंत्येन्यः सुदुघा अनपस्फुरः । अपस्फुरं गृभायत सोममिंद्राय पा-
तवे ॥१०॥६॥ अपादिंद्रो अपादग्निर्विश्वे देवा अमत्सत । वरुण
इदिह क्षयत्तमापो अभ्यनूषत वत्सं संशिश्वरीरिव ॥११॥ सुदेवो
असि वरुण यस्य ते सप्त सिंधवः । अनुक्षरंति काकुदं सूर्म्यं सुषि-
रामिव ॥१२॥ यो व्यतीँरफाणयत्सुयुक्ताँ उप दाशुषे । तक्वो नेता
तदिद्वपुरुपमा यो अमुच्यत ॥१३॥ अतीदु शक्र ओहत इंद्रो वि-
श्वा अति द्विषः । भिनत्कनीन ओदनं पच्यमानं परो गिरा ॥१४॥
अर्भको न कुमारकोऽधि तिष्ठन्नवं रथं । स पक्षन्महिषं मृगं पित्रे
मात्रे विभुक्रतुं ॥१५॥ आ तू सुशिप्र दंपते रथं तिष्ठा हिरण्ययं ।
अध द्युक्षं सचेवहि सहस्रपादमरुषं स्वस्तिगामनेहसं ॥१६॥
तं घेमित्था नमस्विन उप स्वराजमासते । अर्थं चिदस्य

॥६९॥ प्रऽप्र वः त्रिऽस्तुभं इषं मंदत्ऽवीराय इंदवे धिया वः मेधऽसातये पुरंऽध्या आ विवासति ॥१॥ नदं वः ओदतीनां नदं योयुवतीनां पतिं वः अघ्न्यानां धेनूनां इषुध्यसि ॥२॥ ताः अस्य सूदऽदोहसः सोमं श्रीणंति पृश्नयः जन्मन् देवानां विशः त्रिषु आ रोचने दिवः ॥३॥ अभि प्र गोऽपतिं गिरा इंद्रं अर्च यथा विदे सूनुं सत्यस्य सत्ऽपतिं ॥४॥ आ हरयः ससृज्रिरे अरुषीः अधि बर्हिषि यत्र अभि संऽनवामहे ॥५॥५॥ इंद्राय गावः आऽशिरं दुदुह्रे वज्रिणे मधु यत् सीं उपऽह्वरे विदत् ॥६॥ उत् यत् ब्रध्नस्य विष्टपं गृहं इंद्रः च गन्वहि मध्वः पीत्वा सचेवहि त्रिः सप्त सख्युः पदे ॥७॥ अर्चत प्र अर्चत प्रियंऽमेधासः अर्चत अर्चंतु पुत्रकाः उत पुरं न धृष्णु अर्चत ॥८॥ अव स्वराति गर्गरः गोधा परि सनिस्वनत् पिंगा परि चनिस्कदत् इंद्राय ब्रह्म उत्ऽयतं ॥९॥ आ यत् पतंति एन्यः सुऽदुघाः अनपऽस्फुरः अपऽस्फुरं गृभायत सोमं इंद्राय पातवे ॥१०॥६॥ अपात् इंद्रः अपात् अग्निः विश्वे देवाः अमत्सत वरुणः इत् इह क्षयत् तं आपः अभि अनूषत वत्सं संशिश्वरीःऽइव ॥११॥ सुऽदेवः असि वरुण यस्य ते सप्त सिंधवः अनुऽक्षरंति काकुदं सूर्म्यं सुषिरांऽइव ॥१२॥ यः व्यतीन् अफाणयत् सुऽयुक्तान् उप दाशुषे तक्वः नेता तत् इत् वपुः उपऽमा यः अमुच्यत ॥१३॥ अति इत् ऊं इति शक्रः ओहते इंद्रः विश्वाः अति द्विषः भिनत् कनीनः ओदनं पच्यमानं परः गिरा ॥१४॥ अर्भकः न कुमारकः अधि तिष्ठत् नवं रथं सः पक्षत् महिषं मृगं पित्रे मात्रे विभुऽक्रतुं ॥१५॥ आ तु सुऽशिप्र दंऽपते रथं तिष्ठ हिरण्ययं अध द्युक्षं सचेवहि सहस्रऽपादं अरुषं स्वस्तिऽगां अनेहसं ॥१६॥ तं घ ईं इत्था नमस्विनः उप स्वऽराजं आसते अर्थं चित् अस्य

सुधितं यदेतंव आवर्तयंति दावने ॥१७॥ अनु प्रत्नस्यौकसः प्रियमेधास एषां । पूर्वामनु प्रयतिं वृक्तबर्हिषो हितप्रयस आशत ॥१८॥७॥७॥

॥७०॥ १-१५ पुरुहन्मा ॥ इंद्रः ॥ १-६ प्रगाथः । ७-१२ बृहती । १३ उष्णिक् । १४ अनुष्टुप् । १५ पुरउष्णिक् ॥

॥७०॥ यो राजा चर्षणीनां याता रथेभिरध्रिगुः । विश्वासां तरुता पृतनानां ज्येष्ठो यो वृत्रहा गृणे ॥१॥ इंद्रं तं शुंभ पुरुहन्मन्नवसे यस्य द्विता विधर्तरि । हस्ताय वज्रः प्रति धायि दर्शतो महो दिवे न सूर्यः ॥२॥ नकिष्टं कर्मणा नशद्यश्चकार सदावृधं । इंद्रं न यज्ञैर्विश्वगूर्तमृभ्वसमधृष्टं धृष्ण्वोजसं ॥३॥ अषाळ्हमुग्रं पृतनासु सासहिं यस्मिन्महीरुरुज्रयः । सं धेनवो जायमाने अनोनवुर्द्यावः क्षामो अनोनवुः ॥४॥ यद्द्याव इंद्र ते शतं शतं भूमीरुत स्युः । न त्वा वज्रिन्सहस्रं सूर्या अनु न जातमष्ट रोदसी ॥५॥८॥ आ पप्राथ महिना वृष्ण्या वृषन्विश्वा शविष्ठ शवसा । अस्माँ अव मघवन्गोमति व्रजे वज्रिंचित्राभिरूतिभिः ॥६॥ न सीमदेव आपदिषं दीर्घायो मर्त्यः । एतग्वा चिद्य एतशा युयोजते हरी इंद्रो युयोजते ॥७॥ तं वो महो महाय्यमिंद्रं दानाय सक्षणिं । यो गाधेषु य आरणेषु हव्यो वाजेष्वस्ति हव्यः ॥८॥ उदू षु णो वसो महे मृशस्व शूर राधसे । उदू षु मह्यै मघवन्मघत्तय उदिंद्र श्रवसे महे ॥९॥ त्वं न इंद्र ऋतयुस्त्वानिदो नि तृंपसि । मध्ये वसिष्व तुविनृम्णोर्वोर्नि दासं शिश्नथो हथैः ॥१०॥९॥ अन्यव्रतममानुषमयज्वानमदेवयुं । अव स्वः सखा दुधुवीत पर्वतः सुघ्नाय दस्युं पर्वतः ॥११॥ त्वं न इंद्रासां हस्ते शविष्ठ दावने । धानानां न सं गृभायास्मयुर्द्विः सं गृभायास्मयुः ॥१२॥ सखायः क्रतुमि-

सुऽधितं यत् एतवे आऽवर्तयंति दावने ॥१७॥ अनु प्रत्नस्य ओकसः प्रियऽमेधासः एषां पूर्वां अनु प्रऽयतिं वृक्तऽबर्हिषः हितऽप्रयसः आशत ॥१८॥७॥७॥

. ॥७०॥ यः राजा चर्षणीनां याता रथेभिः अध्रिऽगुः विश्वासां तरुता पृतनानां ज्येष्ठः यः वृत्रऽहा गृणे ॥१॥ इंद्रं तं शुंभ पुरुऽहन्मन् अवसे यस्य द्विता विऽधर्तरि हस्ताय वज्रः प्रति धायि दर्शतः महः दिवे न सूर्यः ॥२॥ नकिः तं कर्मणा नशत् यः चकार सदाऽवृधं इंद्रं न यज्ञैः विश्वऽगूर्तं ऋभ्वसं अधृष्टं धृष्णुऽओजसं ॥३॥ अषाळ्हं उग्रं पृतनासु ससहिं यस्मिन् महीः उरुऽज्रयः सं धेनवः जायमाने अनोनवुः द्यावः क्षामः अनोनवुः ॥४॥ यत् द्यावः इंद्र ते शतं शतं भूमीः उत स्युः० न त्वा वज्रिन् सहस्रं सूर्याः अनु न जातं अष्ट रोदसी इति ॥५॥८॥ आ पप्राथ महिना वृष्ण्या वृषन् विश्वा शविष्ठ शवसा अस्मान् अव मघऽवन् गोऽमति व्रजे वज्रिन् चित्राभिः ऊतिऽभिः ॥६॥ न सीं अदेवः आपत् इषं दीर्घऽआयो० मर्त्यः एतऽग्वा चित् यः एतशा युयोजते हरी इति इंद्रः युयोजते ॥७॥ तं वः महः महाय्यं इंद्रं दानाय सक्षणिं यः गाधेषु यः आऽअरणेषु हव्यः वाजेषु अस्ति हव्यः ॥८॥ उत् ऊं इति सु नः वसो इति महे मृशस्व शूर राधसे उत् ऊं इति सु मह्यै मघऽवन् मघत्तये उत् इंद्र श्रवसे महे ॥९॥ त्वं नः इंद्र ऋतऽयुः त्वाऽनिदः नि तृंपसि मध्ये वसिष्व तुविऽनृम्ण ऊर्वोः नि दासं शिश्नथः हथैः ॥१०॥९॥ अन्यऽव्रतं अमानुषं अयज्वानं अदेवऽयुं अव स्वः सखा दुधुवीत पर्वतः सुऽघ्नाय दस्युं पर्वतः ॥११॥ त्वं नः इंद्र आसां हस्ते शविष्ठ दावने धानानां न सं गृभाय अस्मऽयुः द्विः सं गृभाय अस्मऽयुः ॥१२॥ सखायः क्रतुं इ-

च्छत कुया राधाम शरस्यं । उपस्तुतिं भोजः सूरिर्यो अहूयः ॥१३॥ भूरिभिः समह ऋषिभिर्बर्हिष्मद्भिः स्तविष्यसे । यदित्थमेकमेकमिच्छर वत्सान्पराददः ॥१४॥ कर्णगृह्या मघवा शौरदेव्यो वत्सं नस्त्रिभ्य आनयत् । अजां सूरिर्न धातवे ॥१५॥१०॥

॥ ७१ ॥ १–१५ सुदीतिपुरुमीळ्हौ तयोर्वान्यतरः ॥ अग्निः ॥ १–९ गायत्री । १०–१५ प्रागाथं ॥

॥७१॥ त्वं नो अग्ने महोभिः पाहि विश्वस्या अरातेः । उत द्विषो मर्त्यस्य ॥१॥ नहि मन्युः पौरुषेय ईशे हि वः प्रियजात । त्वमिदसि क्षपावान् ॥२॥ स नो विश्वेभिर्देवेभिरूर्जो नपाद्भद्रशोचे । रयिं देहि विश्ववारं ॥३॥ न तमग्ने अरातयो मर्तं युवंत रायः । यं त्रायसे दाश्वांसं ॥४॥ यं त्वं विप्र मेधसातावग्ने हिनोषि धनाय । स तवोती गोषु गंता ॥५॥११॥ त्वं रयिं पुरुवीरमग्ने दाशुषे मर्ताय । प्र णो नय वस्यो अच्छ ॥६॥ उरुष्या णो मा परा दा अघायते जातवेदः । दुराध्ये३ मर्ताय ॥७॥ अग्ने माकिष्टे देवस्य रातिमदेवो युयोत । त्वमीशिषे वसूनां ॥८॥ स नो वस्व उप मास्यूर्जो नपान्माहिनस्य । सखे वसो जरितृभ्यः ॥९॥ अच्छा नः शीरशोचिषं गिरो यंतु दर्शतं । अच्छा यज्ञासो नमसा पुरूवसुं पुरुप्रशस्तमूतये ॥१०॥१२॥ अग्निं सूनुं सहसो जातवेदसं दानाय वार्याणां । द्विता यो भूदमृतो मर्त्येष्वा होता मंद्रतमो विशि ॥११॥ अग्निं वो देवयज्ययाग्निं प्रयत्यध्वरे । अग्निं धीषु प्रथममग्निमर्वत्यग्निं क्षैत्राय साधसे ॥१२॥ अग्निरिषां सख्ये ददातु न ईशे यो वार्याणां । अग्निं तोके तनये शश्वदीमहे वसुं संतं तनूपां ॥१३॥ अग्निमीळिष्वावसे गाथाभिः शीरशोचिषं । अग्निं राये पुरुमीळ्ह श्रुतं नरोऽग्निं सुदीतये

च्छत कथा राधाम शरस्यं उपऽस्तुतिं भोजः सूरिः यः अह्रयः ॥१३॥ भूरिऽभिः समह ऋषिऽभिः वर्हिष्मत्ऽभिः स्तविष्यसे यत् इत्थं एकंऽएकं इत् शरं वत्सान् पराऽददः ॥१४॥ कर्णऽगृह्य मघऽवा शौरऽदेव्यः वत्सं नः त्रिऽभ्यः आ अनयत् अजां सूरिः न धातवे ॥१५॥१०॥

॥७१॥ त्वं नः अग्ने महःऽभिः पाहि विश्वस्याः अरातेः उत द्विषः मर्त्यस्य ॥१॥ नहि मन्युः पौरुषेयः ईशे हि वः प्रियऽजात त्वं इत् असि क्षपाऽवान् ॥२॥ सः नः विश्वेभिः देवेभिः ऊर्जः नपात् भद्रऽशोचे रयिं देहि विश्वऽवारं ॥३॥ न तं अग्ने अरातयः मर्तं युवंत रायः यं त्रायसे दाश्वांसं ॥४॥ यं त्वं विप्र मेधऽसातौ अग्ने हिनोषि धनाय सः तव ऊती गोषु गंता ॥५॥११॥ त्वं रयिं पुरुऽवीरं अग्ने दाशुषे मर्ताय प्र नः नय वस्यः अच्छ ॥६॥ उरुष्य नः मा परा दाः अघऽयते जातऽवेदः दुःऽआध्ये मर्ताय ॥७॥ अग्ने माकिः ते देवस्य रातिं अदेवः युयोत त्वं ईशिषे वसूनां ॥८॥ सः नः वस्वः उप मासि ऊर्जः नपात् माहिनस्य सखे वसो जरितृऽभ्यः ॥९॥ अच्छ नः शीरऽशोचिषं गिरः यंतु दर्शतं अच्छ यज्ञासः नमसा पुरुऽवसुं पुरुऽप्रशस्तं ऊतये ॥१०॥१२॥ अग्निं सूनुं सहसः जातऽवेदसं दानाय वार्याणां द्विता यः भूत् अमृतः मर्त्येषु आ होता मंद्रऽतमः विशि ॥११॥ अग्निं वः देवऽयज्यया अग्निं प्रऽयति अध्वरे अग्निं धीषु प्रथमं अग्निं अर्वंति अग्निं क्षैत्राय साधसे ॥१२॥ अग्निः इषां सख्ये ददातु नः ईशे यः वार्याणां अग्निं तोके तनये शश्वत् ईमहे वसुं संतं तनूऽपां ॥१३॥ अग्निं ईळिष्व अवसे गाथाभिः शीरऽशोचिषं अग्निं राये पुरुऽमीळ्ह श्रुतं नरः अग्निं सुऽदीतये

छर्दिः ॥१४॥ अग्निं द्वेषो योतवै नो गृणीमस्यग्निं शं योश्च दातवे । विश्वासु विक्ष्ववितेव हव्यो भुवद्वस्तुर्ऋषूणां ॥१५॥१३॥

॥ ७२ ॥ १–१८ हर्यतः प्रागाथः ॥ अग्निर्हवींषि वा ॥ गायत्री ॥

॥७२॥ हविष्कृणुध्वमा गमदध्वर्युर्वनते पुनः । विद्वाँ अस्य प्रशासनं ॥१॥ नि तिग्ममभ्यं१शुं सीदद्धोता मनावधि । जुषाणो अस्य सख्यं ॥२॥ अंतरिच्छंति तं जने रुद्रं परो मनीषया । गृभ्णंति जिह्वया ससं ॥३॥ जाम्यतीतपे धनुर्वयोधा अरुहद्वनं । दृषदं जिह्वयावधीत् ॥४॥ चरन्वत्सो रुशन्निह निदातारं न विंदते । वेति स्तोतव अंब्यं ॥५॥१४॥ उतो न्वस्य यन्महदश्वावद्योजनं बृहत् । दामा रथस्य ददृशे ॥६॥ दुहंति सप्तैकामुप द्वा पंच सृजतः । तीर्थे सिंधोरधि स्वरे ॥७॥ आ दशभिर्विवस्वत इंद्रः कोशमचुच्यवीत् । खेदया त्रिवृता दिवः ॥८॥ परि त्रिधातुरध्वरं जूर्णिरेति नवीयसी । मध्वा होतारो अंजते ॥९॥ सिंचंति नमसावतमुच्चाचक्रं परिज्मानं । नीचीनबारमक्षितं ॥१०॥१५॥ अभ्यारमिदद्रयो निषिक्तं पुष्करे मधु । अवतस्य विसर्जने ॥११॥ गाव उपावतावतं मही यज्ञस्य रप्सुदा । उभा कर्णा हिरण्यया ॥१२॥ आ सुते सिंचत श्रियं रोदस्योरभिश्रियं । रसा दधीत वृषभं ॥१३॥ ते जानत स्वमोक्यं१सं वत्सासो न मातृभिः । मिथो नसंत जामिभिः ॥१४॥ उप स्रक्वेषु बप्सतः कृण्वते धरुणं दिवि । इंद्रे अग्ना नमः स्वः ॥१५॥१६॥ अधुक्षत्पिप्युषीमिषमूर्जं सप्तपदीमरिः । सूर्यस्य सप्त रश्मिभिः ॥१६॥ सोमस्य मित्रावरुणोदिता सूर आ ददे । तदातुरस्य भेषजं ॥१७॥ उतो न्वस्य यत्पदं हर्यतस्य निधान्यं । परि द्यां जिह्वयातनत् ॥१८॥१७॥

छर्दिः॥१४॥ अग्निं द्वेषः योतवै नः गृणीमसि अग्निं शं योः च दातवे विश्वासु विक्षु अविताऽइव हव्यः भुवत् वस्तुः ऋषूणां॥१५॥१३॥

॥७२॥ हविः कृणुध्वं आ गमत् अध्वर्युः वनते पुनः विद्वान् अस्य प्रऽशासनं॥१॥ नि तिग्मं अभि अंशुं सीदत् होता मनौ अधि जुषाणः अस्य सख्यं॥२॥ अंतः इच्छंति तं जने रुद्रं परः मनीषया गृभ्णंति जिह्वया ससं॥३॥ जामि अतीतपे धनुः वयःऽधाः अरुहत् वनं दृषदं जिह्वया आ अवधीत्॥४॥ चरन् वत्सः रुशन् इह निऽदातारं न विंदते वेति स्तोतवे अंब्यं॥५॥१४॥ उतो नु अस्य यत् महत् अश्वऽवत् योजनं बृहत् दामा रथस्य ददृशे॥६॥ दुहंति सप्त एकां उप द्वा पंच सृजतः तीर्थे सिंधोः अधि स्वरे॥७॥ आ दशऽभिः विवस्वतः इंद्रः कोशं अचुच्यवीत् खेदया त्रिऽवृता दिवः॥८॥ परि त्रिऽधातुः अध्वरं जूर्णिः एति नवीयसी मध्वा होतारः अंजते॥९॥ सिंचंति नमसा अवतं उच्चाऽचक्रं परिऽज्मानं नीचीनऽबारं अक्षितं॥१०॥१५॥ अभिऽआरे इत् अद्रयः निऽसिक्तं पुष्करे मधु अवतस्य विऽसर्जने॥११॥ गावः उप अवत अवतं मही यज्ञस्य रप्सुदा उभा कर्णा हिरण्यया॥१२॥ आ सुते सिंचत श्रियं रोदस्योः अभिऽश्रियं रसा दधीत वृषभं॥१३॥ ते जानत स्वं ओक्यं सं वत्सासः न मातृऽभिः मिथः नसंत जामिऽभिः॥१४॥ उप स्रक्वेषु बप्सतः कृण्वते धरुणं दिवि इंद्रे अग्ना नमः स्वः॥१५॥१६॥ अधुक्षत् पिप्युषीं इषं ऊर्जं सप्तऽपदीं अरिः सूर्यस्य सप्त रश्मिऽभिः॥१६॥ सोमस्य मित्रावरुणा उत्ऽइता सूरे आ ददे तत् आतुरस्य भेषजं॥१७॥ उतो नु अस्य यत् पदं हर्यतस्य निऽधान्यं परि द्यां जिह्वया अतनत्॥१८॥१७॥

॥ ७३ ॥ १–१८ गोपवन आत्रेयः सप्तवध्रिर्वा ॥ अश्विनौ ॥ गायत्री ॥

॥७३॥ उदीराथामृतायते युंजाथामश्विना रथँ। अंति षद्भूतु वामवः ॥१॥ निमिषश्चिज्जवीयसा रथेना यातमश्विना। अंति षद्भूतु वामवः ॥२॥ उप स्तृणीतमत्रये हिमेन घर्ममश्विना। अंति षद्भूतु वामवः ॥३॥ कुह स्थः कुह जग्मथुः कुह श्येनेव पेतथुः। अंति षद्भूतु वामवः ॥४॥ यदद्य कर्हि कर्हि चिच्छुश्रूयातमिमं हवँ। अंति षद्भूतु वामवः ॥५॥१८॥ अश्विना यामहूतमा नेदिष्ठं याम्याप्यँ। अंति षद्भूतु वामवः ॥६॥ अवंतमत्रये गृहं कृणुतं युवमश्विना। अंति षद्भूतु वामवः ॥७॥ वरेथे अग्निमातपो वदते वल्ग्वत्रये। अंति षद्भूतु वामवः ॥८॥ प्र सप्तवध्रिराशसा धारामग्नेरशायत। अंति षद्भूतु वामवः ॥९॥ इहा गतं वृषण्वसू शृणुतं म इमं हवँ। अंति षद्भूतु वामवः ॥१०॥१९॥ किमिदं वां पुराणवज्जरतोरिव शस्यते। अंति षद्भूतु वामवः ॥११॥ समानं वां सजात्यं समानो बंधुरश्विना। अंति षद्भूतु वामवः ॥१२॥ यो वां रजांस्यश्विना रथो वियाति रोदसी। अंति षद्भूतु वामवः ॥१३॥ आ नो गव्येभिरश्व्यैः सहस्रैरुप गच्छतं। अंति षद्भूतु वामवः ॥१४॥ मा नो गव्येभिरश्व्यैः सहस्रेभिरति ख्यतं। अंति षद्भूतु वामवः ॥१५॥ अरुणप्सुरुषा अभूदकर्ज्योतिरृतावरी। अंति षद्भूतु वामवः ॥१६॥ अश्विना सु विचाकशद्वृक्षं परशुमाँ इव। अंति षद्भूतु वामवः ॥१७॥ पुरं न धृष्णवा रुज कृष्णया बाधितो विशा। अंति षद्भूतु वामवः ॥१८॥२०॥

॥ ७४ ॥ १–१५ गोपवन आत्रेय ॥ १–१२ अग्निः । १३–१५ श्रुतर्वण आर्क्ष्यस्य दानस्तुतिः ॥ १ ४ ७ १०. १३–१५ अनुष्टुप् । २ ३ ५. ६ ८ ९. ११. १२ गायत्री ॥

॥७४॥ विशोविशो वो अतिथिं वाजयंतः पुरुप्रियं। अ-

॥७३॥ उत् ईराथां ऋतऽयते युंजाथां अश्विना रथं अंति सत् भूतु वां अवः ॥१॥ निऽमिषः चित् जवीयसा रथेन आ यातं अश्विना अंति सत् भूतु वां अवः ॥२॥ उप स्तृणीतं अत्रये हिमेन घर्मं अश्विना अंति सत् भूतु वां अवः ॥३॥ कुहं स्थः कुहं जग्मथुः कुहं श्येनाऽइव पेतथुः अंति सत् भूतु वां अवः ॥४॥ यत् अद्य कर्हि कर्हि चित् शुश्रुयातं इमं हवं अंति सत् भूतु वां अवः ॥५॥१८॥ अश्विना यामऽहूतमा नेदिष्ठं यामि आप्यं अंति सत् भूतु वां अवः ॥६॥ अवंतं अत्रये गृहं कृणुतं युवं अश्विना अंति सत् भूतु वां अवः ॥७॥ वरेथे अग्निं आऽतपः वदते वल्गु अत्रये अंति सत् भूतु वां अवः ॥८॥ प्र सप्तऽवध्रिः आऽशसा धारां अग्नेः अशायत अंति सत् भूतु वां अवः ॥९॥ इह आ गतं वृषणऽ वसू॰ शृणुतं मे इमं हवं अंति सत् भूतु वां अवः ॥१०॥१९॥ किं इदं वां पुराणऽवत् जरतोःऽइव शस्यते अंति सत् भूतु वां अवः ॥११॥ समानं वां सऽजात्यं समानः बंधुः अश्विना अंति सत् भूतु वां अवः ॥१२॥ यः वां रजांसि अश्विना रथः विऽयाति रोदसी अंति सत् भूतु वां अवः ॥१३॥ आ नः गव्येभिः अश्व्यैः सहस्रैः उप गच्छतं अंति सत् भूतु वां अवः ॥१४॥ मा नः गव्येभिः अश्व्यैः सहस्रेभिः अति ख्यतं अंति सत् भूतु वां अवः ॥१५॥ अरुणऽप्सुः उषाः अभूत् अकः ज्योतिः ऋतऽवरी अंति सत् भूतु वां अवः ॥१६॥ अश्विना सु विऽचाकशत् वृक्षं परशुमान्ऽइव अंति सत् भूतु वां अवः ॥१७॥ पुरं न धृष्णो आ रुज कृष्णया बाधितः विशा अंति सत् भूतु वां अवः ॥१८॥२०॥

॥७४॥ विशःऽविशः वः अतिथिं वाजऽयंतः पुरुऽप्रियं अ-

ग्निं वो दुर्यं वर्चः स्तुषे शूषस्य मन्मभिः ॥१॥ यं जनासो हविष्मंतो मित्रं न सर्पिरासुतिं। प्रशंसंति प्रशस्तिभिः ॥२॥ पन्यांसं जातवेदसं यो देवतात्युद्यता। हव्यान्यैरयद्दिवि॥३॥ आगन्म वृत्रहंतमं ज्येष्ठमग्निमानवं। यस्य श्रुतर्वा बृहन्नार्क्षो अनीक एधते ॥४॥ अमृतं जातवेदसं तिरस्तमांसि दर्शतं। घृताहवनमीड्यं ॥५॥२१॥ सबाधो यं जना इमेऽग्निं हव्येभिरीळते। जुह्वानासो यतस्रुचः ॥६॥ इयं ते नव्यसी मतिरग्ने अधाय्यस्मदा। मंद्र सुजात सुक्रतोऽमूर दस्मातिथे ॥७॥ सा ते अग्ने शंतमा चनिष्ठा भवतु प्रिया। तया वर्धस्व सुष्टुतः ॥८॥ सा द्युम्नैर्द्युम्निनी बृहदुपोप श्रवसि श्रवः। दधीत वृत्रतूर्ये ॥९॥ अश्वमिद्गां रथप्रां त्वेषमिंद्रं न सत्पतिं। यस्य श्रवांसि तूर्वथ पन्यंपन्यं च कृष्टयः ॥१०॥२२॥ यं त्वा गोपवनो गिरा चनिष्ठदग्ने अंगिरः। स पावक श्रुधी हवं ॥११॥ यं त्वा जनास ईळते सबाधो वाजसातये। स बोधि वृत्रतूर्ये ॥१२॥ अहं हुवान आर्क्षे श्रुतर्वणि मदच्युति। शर्धांसीव स्तुकाविनां मृक्षा शीर्षा चतुर्णां ॥१३॥ मां चत्वार आशवः शविष्ठस्य द्रवित्नवः। सुरथासो अभि प्रयो वक्षन्वयो न तुग्र्यं ॥१४॥ सत्यमित्त्वा महेनदि परुष्ण्यव देदिशं। नेमापो अश्वदातरः शविष्ठादस्ति मर्त्यः ॥१५॥२३॥

॥ ७५ ॥ १–१६ विरूपः ॥ अग्निः ॥ गायत्री ॥

॥७५॥ युक्ष्वा हि देवहूतमाँ अश्वाँ अग्ने रथीरिव। नि होता पूर्व्यः सदः ॥१॥ उत नो देव देवाँ अच्छा वोचो विदुष्टरः। श्रद्विश्वा वार्या कृधि ॥२॥ त्वं ह यद्यविष्ठ्य सहसः सूनवाहुत। ऋतावा यज्ञियो भुवः ॥३॥ अयमग्निः सहस्रिणो वाजस्य

यिं वः दुर्यं वचः स्तुषे शूपस्य मन्मंऽभिः ॥१॥ यं जनासः हुवि-
ष्मंतः मित्रं न सुर्पिःऽआसुतिं प्रऽशंसंति प्रशंस्तिऽभिः ॥२॥ प-
न्यांसं जातऽवेदसं यः देवऽताति उत्ऽयता हुव्यानि ऐरयत् दिवि
॥३॥ आ अगन्म वृत्रहन्ऽतमं ज्येष्ठं अग्निं आनवं यस्य श्रुतर्वा
बृहन् आर्क्षः अनीके एधते ॥४॥ अमृतं जातऽवेदसं तिरः तमांसि
दर्शतं घृतऽआहवनं ईड्यं ॥५॥२१॥ सऽबाधः यं जनाः इमे
अग्निं हव्येभिः ईळते जुह्वानासः यतऽस्रुचः ॥६॥ इयं ते नव्यसी
मतिः अग्ने अधायि अस्मत् आ मंद्र सुऽजात सुक्रतो॰ अमूर
दस्म अतिथे ॥७॥ सा ते अग्ने शंऽतमा चनिष्ठा भवतु प्रिया तया
वर्धस्व सुऽस्तुतः ॥८॥ सा द्युम्नैः द्युम्निनी बृहत् उपऽउप श्रवसि
श्रवः दधीत वृत्रऽतूर्ये ॥९॥ अश्वं इत् गां रथऽप्रां त्वेषं इंद्रं न सत्ऽपतिं यस्य श्रवांसि तूर्वथ पन्यंऽपन्यं च कृष्टयः ॥१०॥२२॥ यं त्वा
गोपवनः गिरा चनिष्ठत् अग्ने अंगिरः सः पावक श्रुधि हवं ॥११॥
यं त्वा जनासः ईळते सऽबाधः वाजऽसातये सः बोधि वृत्रऽतूर्ये
॥१२॥ अहं हुवानः आर्क्षे श्रुतर्वणि मदऽच्युति शर्धांसिऽइव स्तु-
काऽविनां मृक्षा शीर्षा चतुर्णां ॥१३॥ मां चत्वारः आशवः शविष्ठस्य द्रवित्नवः सुऽरथासः अभि प्रयः वक्षन् वयः न तुग्र्यं ॥१४॥
सत्यं इत् त्वा महेऽनदि परुष्णि अव देदिशं न ईं आपः अश्वऽदा-
तरः शविष्ठात् अस्ति मर्त्यः ॥१५॥२३॥

॥७५॥ युक्ष्व हि देवऽहूतमान् अश्वान् अग्ने रथीःऽइव नि होता पूर्व्यः सदः ॥१॥ उत नः देव देवान् अच्छ वोचः विदुःऽतरः
श्रत् विश्वा वार्या कृधि ॥२॥ त्वं ह यत् यविष्ठ्य सहसः सूनो आऽहुत ऋतऽवा यज्ञियः भुवः ॥३॥ अयं अग्निः सहस्रिणः वाजस्य

शतिनस्पतिः। मूर्धा कवी रयीणां ॥४॥ तं नेमिमृभवो यथा नमस्व सहूतिभिः। नेदीयो यज्ञमंगिरः ॥५॥२४॥ तस्मै नूनमभिद्यवे वाचा विरूप नित्यया। वृष्णे चोदस्व सुष्टुतिं ॥६॥ कमु ष्विदस्य सेनयाग्नेरपाकचक्षसः। पणिं गोषु स्तरामहे ॥७॥ मा नो देवानां विशः प्रस्नातीरिवोस्राः। कृशं न हासुरघ्न्याः ॥८॥ मा नः समस्य दूढ्य१ः परिद्वेषसो अंहतिः। ऊर्मिर्न नावमा वधीत् ॥९॥ नमस्ते अग्न ओजसे गृणंति देव कृष्टयः। अमैरमित्रमर्दय ॥१०॥२५॥ कुवित्सु नो गविष्टयेऽग्ने संवेषिषो रयिं। उरुकृदुरु णस्कृधि ॥११॥ मा नो अस्मिन्महाधने परा वर्ग्भारभृद्यथा। संवर्गं सं रयिं जय ॥१२॥ अन्यमस्मद्भिया इयमग्ने सिषक्तु दुच्छुना। वर्धा नो अमवच्छवः ॥१३॥ यस्याजुषन्नमस्विनः शमीमदुर्मखस्य वा। तं घेदग्निर्वृधावति ॥१४॥ परस्या अधि संवतोऽवराँ अभ्या तर। यत्राहमस्मि ताँ अव ॥१५॥ विद्मा हि ते पुरा वयमग्ने पितुर्यथावसः। अधा ते सुम्नमीमहे ॥१६॥२६॥

॥७६॥ १-१२ कुरुसुतिः काण्वः ॥ इंद्रः ॥ गायत्री ॥

॥७६॥ इमं नु मायिनं हुव इंद्रमीशानमोजसा। मरुत्वंतं न वृंजसे ॥१॥ अयमिंद्रो मरुत्सखा वि वृत्रस्याभिनच्छिरः। वज्रेण शतपर्वणा ॥२॥ वावृधानो मरुत्सखेंद्रो वि वृत्रमैरयत्। सृजन्त्समुद्रिया अपः ॥३॥ अयं ह येन वा इदं स्वर्मरुत्वता जितं। इंद्रेण सोमपीतये ॥४॥ मरुत्वंतमृजीषिणमोजस्वंतं विरप्शिनं। इंद्रं गीर्भिर्हवामहे ॥५॥ इंद्रं प्रत्नेन मन्मना मरुत्वंतं हवामहे। अस्य सोमस्य पीतये ॥६॥२७॥ मरुत्वाँ इंद्र मीढ्वः पिबा सोमं शतक्रतो। अस्मिन्यज्ञे पुरुष्टुत ॥७॥ तुभ्येदिंद्र म-

शतिनः पतिः मूर्धा कविः रयीणां ॥४॥ तं नेमिं ऋभवः यथा आ नमस्व सहूतिऽभिः नेदीयः यज्ञं अंगिरः ॥५॥२४॥ तस्मै नूनं अभिऽद्यवे वाचा विऽरूप नित्यया वृष्णे चोदस्व सुऽस्तुतिं ॥६॥ कं ऊं स्वित् अस्य सेनया अग्नेः अपाकऽचक्षसः पणिं गोषु स्तरामहे ॥७॥ मा नः देवानां विशः प्रस्नातीःऽइव उस्राः कृशं न हासुः अघ्न्याः ॥८॥ मा नः समस्य दुःऽध्यः परिऽद्वेषसः अंहतिः ऊर्मिः न नावं आ वधीत् ॥९॥ नमः ते अग्ने ओजसे गृणंति देव कृष्टयः अमैः अमित्रं अर्दय ॥१०॥२५॥ कुवित् सु नः गोऽइष्टये अग्ने संऽवेषिषः रयिं उरुऽकृत् उरु नः कृधि ॥११॥ मा नः अस्मिन् महाऽधने परा वर्क् भारऽभृत् यथा संऽवर्गं सं रयिं जय ॥१२॥ अन्यं अस्मत् भियै इयं अग्ने सिसक्तु दुच्छुना वर्ध नः अमऽवत् शवः ॥१३॥ यस्य अजुषत् नमस्विनः शमीं अदुःऽमखस्य वा तं घ इत् अग्निः वृधा अवति ॥१४॥ परस्याः अधि संऽवतः अवरान् अभि आ तर यत्र अहं अस्मि तान् अव ॥१५॥ विद्म हि ते पुरा वयं अग्ने पितुः यथा अवसः अध ते सुम्नं ईमहे ॥१६॥२६॥

॥७६॥ इमं नु मायिनं हुवे इंद्रं ईशानं ओजसा मरुत्वंतं न वृंजसे ॥१॥ अयं इंद्रः मरुत्ऽसखा वि वृत्रस्य अभिनत् शिरः वज्रेण शतऽपर्वणा ॥२॥ ववृधानः मरुत्ऽसखा इंद्रः वि वृत्रं ऐरयत् सृजन् समुद्रियाः अपः ॥३॥ अयं ह येन वै इदं स्वः मरुत्वता जितं इंद्रेण सोमऽपीतये ॥४॥ मरुत्वंतं ऋजीषिणं ओजस्वंतं विऽरप्शिनं इंद्रं गीःऽभिः हवामहे ॥५॥ इंद्रं प्रत्नेन मन्मना मरुत्वंतं हवामहे अस्य सोमस्य पीतये ॥६॥२७॥ मरुत्वान् इंद्र मीढ्वः पिब सोमं शतऽक्रतो॰ अस्मिन् यज्ञे पुरुऽस्तुत ॥७॥ तुभ्यं इत् इंद्र म-

रुत्वंते सुताः सोमासो अद्रिवः। हृदा हूयंत उक्थिनः॥८॥ पिबेदिंद्र मरुत्सखा सुतं सोमं दिविष्टिषु। वज्रं शिशान ओजसा॥९॥ उत्तिष्ठन्नोजसा सह पीत्वी शिप्रे अवेपयः। सोममिंद्र चमू सुतं॥१०॥ अनु त्वा रोदसी उभे क्रक्षमाणमकृपेतां। इंद्र यद्दस्युहाभवः॥११॥ वाचमष्टापदीमहं नवस्रक्तिमृतस्पृशं। इंद्रात्परि तन्वं ममे॥१२॥२८॥

॥७७॥ १–११ कुरुसुतिः काण्वः॥ इंद्रः॥ १–९ गायत्री। १० बृहती। ११ सतोबृहती॥

॥७७॥ जज्ञानो नु शतक्रतुर्वि पृच्छदिति मातरं। क उग्राः के ह शृण्विरे॥१॥ आदीं शवस्यब्रवीदौर्णवाभमहीशुवं। ते पुत्र संतु निष्टुरः॥२॥ समित्तान्वृत्रहाखिदत्खे अराँ इव खेदया। प्रवृद्धो दस्युहाभवत्॥३॥ एकया प्रतिधापिबत्साकं सरांसि त्रिंशतं। इंद्रः सोमस्य काणुका॥४॥ अभि गंधर्वमतृणदबुध्नेषु रजःस्वा। इंद्रो ब्रह्मभ्य इद्वृधे॥५॥२९॥ निराविध्यद्गिरिभ्य आ धारयत्पक्वमोदनं। इंद्रो बुंदं स्वाततं॥६॥ शतब्रध्न इषुस्तव सहस्रपर्ण एक इत्। यमिंद्र चकृषे युजं॥७॥ तेन स्तोतृभ्य आ भर नृभ्यो नारिभ्यो अत्तवे। सद्यो जात ऋभुष्ठिर॥८॥ एता च्यौत्नानि ते कृता वर्षिष्ठानि परीणसा। हृदा वीड्वधारयः॥९॥ विश्वेत्ता विष्णुराभरदुरुक्रमस्त्वेषितः। शतं महिषान्क्षीरपाकमोदनं वराहमिंद्र एमुषं॥१०॥ तुविक्षं ते सुकृतं सूमयं धनुः साधुर्बुंदो हिरण्ययः। उभा ते बाहू रण्या सुसंस्कृत ऋदूपे चिदृदूवृधा॥११॥३०॥

॥७८॥ १–१० कुरुसुतिः काण्वः॥ इंद्रः॥ १–९ गायत्री। १० बृहती॥

॥७८॥ पुरोळाशं नो अंधस इंद्र सहस्रमा भर। शता च शूर

स्तवंते सुताः सोमासः अद्रिऽवः हृदा हूयंते उक्थिनः ॥८॥ पिबं इत् इंद्र मरुत्ऽसखा सुतं सोमं दिविष्टिषु वज्रं शिशानः ओजसा ॥९॥ उत्ऽतिष्ठन् ओजसा सह पीत्वी शिप्रे अवेपयः सोमं इंद्र चमू सुतं ॥१०॥ अनुं त्वा रोदसी उभे क्रक्षमाणं अकृपेतां इंद्र यत् दस्युऽहा अभवः ॥११॥ वाचं अष्टाऽपदीं अहं नवऽस्रक्तिं ऋतऽस्पृशं इंद्रात् परि तन्वं ममे ॥१२॥२८॥

॥७७॥ जज्ञानः नु शतऽक्रतुः वि पृच्छत् इति मातरं के उग्राः के ह शृण्विरे ॥१॥ आत् ईं शवसी अब्रवीत् और्णऽवाभं अहीशुवं ते पुत्र संतु निःऽतुरः ॥२॥ सं इत् तान् वृत्रऽहा अखिदत् खे अरान्ऽइव खेदया प्रऽवृद्धः दस्युऽहा अभवत् ॥३॥ एकया प्रतिऽधा अपिबत् साकं सरांसि त्रिंशतं इंद्रः सोमस्य काणुका ॥४॥ अभि गंधर्वं अतृणत् अबुध्नेषु रजःऽसु आ इंद्रः ब्रह्मऽभ्यः इत् वृधे ॥५॥२९॥ निः अविध्यत् गिरिऽभ्यः आ धारयत् पक्वं ओदनं इंद्रः बुंदं सुऽआततं ॥६॥ शतऽब्रध्नः इषुः तव सहस्रऽपर्णः एकः इत् यं इंद्र चकृषे युजं ॥७॥ तेन स्तोतृऽभ्यः आ भर नृऽभ्यः नारिऽभ्यः अत्तवे सद्यः जातः ऋभुऽस्थिर ॥८॥ एता च्यौत्नानि ते कृता वर्षिष्ठानि परीणसा हृदा वीळु अधारयः ॥९॥ विश्वा इत् ता विष्णुः आ अभरत् उरुऽक्रमः त्वाऽइषितः शतं महिषान् क्षीरऽपाकं ओदनं वराहं इंद्रः एमुषं ॥१०॥ तुविऽक्षं ते सुऽकृतं सुऽमयं धनुः साधुः बुंदः हिरण्ययः उभा ते बाहू रण्या सुऽसंस्कृता ऋदुऽपे चित् ऋदुऽवृधा ॥११॥३०॥

॥७८॥ पुरोळाशं नः अंधसः इंद्र सहस्रं आ भर शता च शूर

गोनाँ ॥१॥ आ नो भर व्यंजनं गामश्वमभ्यंजनं। सचा मना हिरण्यया ॥२॥ उत नः कर्णशोभना पुरूणि धृष्णवा भर। त्वं हि शृण्विषे वसो ॥३॥ नकीं वृधीक इंद्र ते न सुषा न सुदा उत। नान्यस्त्वच्छूर वाघतः ॥४॥ नकीमिंद्रो निकर्तवे न शक्रः परिशक्तवे। विश्वं शृणोति पश्यति ॥५॥३१॥ स मन्युं मर्त्यानामदब्धो नि चिकीषते। पुरा निदश्चिकीषते ॥६॥ क्रत्व इत्पूर्णमुदरं तुरस्यास्ति विधतः। वृत्रघ्नः सोमपाव्नः ॥७॥ त्वे वसूनि संगता विश्वा च सोम सौभगा। सुदात्वपरिह्वृता ॥८॥ त्वामिद्यवयुर्मम कामो गव्युर्हिरण्ययुः। त्वामश्वयुरेषते ॥९॥ तवेदिंद्राहमाशसा हस्ते दात्रं चना ददे। दिनस्य वा मघवन्संभृतस्य वा पूर्धि यवस्य काशिना ॥१०॥३२॥

॥ ७९ ॥ १-९ कृत्नुर्भार्गवः ॥ सोमः ॥ १-८ गायत्री । ९ अनुष्टुप् ॥

॥७९॥ अयं कृत्नुरगृभीतो विश्वजिदुद्भिदित्सोमः। ऋषिर्विप्रः काव्येन ॥१॥ अभ्यूर्णोति यन्नग्नं भिषक्ति विश्वं यत्तुरं। प्रेमंधः ख्यन्निः श्रोणो भूत् ॥२॥ त्वं सोम तनूकृद्भ्यो द्वेषोभ्योऽन्यकृतेभ्यः। उरु यंतासि वरूथं ॥३॥ त्वं चित्ती तव दक्षैर्दिव आ पृथिव्या ऋजीषिन्। यावीरघस्य चिद्द्वेषः ॥४॥ अर्थिनो यंति चेदर्थं गच्छानिद्ददुषो रातिं। ववृज्युस्तृष्यतः कामं ॥५॥३३॥ विदद्यत्पूर्व्यं नष्टमुदीमृतायुमीरयत्। प्रेमायुस्तारीदतीर्णं ॥६॥ सुशेवो नो मृळयाकुरदृप्तक्रतुरवातः। भवा नः सोम शं हृदे ॥७॥ मा नः सोम सं वीविजो मा वि बीभिषथा राजन्। मा नो हार्दि त्विषा वधीः ॥८॥ अव यत्स्वे सधस्थे देवानां दुर्मतीरीक्षे। राजन्नप द्विषः सेध मीढ्वो अप स्रिधः सेध ॥९॥३४॥

गोनां॥१॥ आ नः भर विऽअंजनं गां अश्वं अभिऽअंजनं सचा
मना हिरण्ययां॥२॥ उत नः कर्णऽशोभना पुरूणि धृष्णो आ
भर त्वं हि शृण्विषे वसो॥३॥ नकीं वृधीकः इंद्र ते न सुऽसाः न
सुऽदाः उत न अन्यः त्वत् शूर वाघतः॥४॥ नकीं इंद्रः निऽकर्तवे
न शक्रः परिऽशक्तवे विश्वं शृणोति पश्यति॥५॥३१॥ सः मन्युं
मर्त्यानां अदब्धः नि चिकीषते पुरा निदः चिकीषते॥६॥ क्रत्वः
इत् पूर्णं उदरं तुरस्य अस्ति विधतः वृत्रऽघ्नः सोमऽपाव्नः॥७॥ त्वे
वसूनि संऽगता विश्वा च सोम सौभगा सुऽदातु अपरिऽहृता॥८॥
त्वां इत् यवऽयुः मम कामः गव्युः हिरण्यऽयुः त्वां अश्वऽयुः आ
ईषते॥९॥ तव इत् इंद्र अहं आऽशसा हस्ते दात्रं चन आ ददे दिन-
स्य वा मघऽवन् संऽभृतस्य वा पूर्धि यवस्य काशिना॥१०॥३२॥

॥७९॥ अयं कृत्नुः अगृभीतः विश्वऽजित् उत्ऽभित् इत् सोमः
ऋषिः विप्रः काव्येन॥१॥ अभि ऊर्णोति यत् नग्नं भिषक्ति विश्वं
यत् तुरं प्र ईं अंधः ख्यत् निः श्रोणः भूत्॥२॥ त्वं सोम तनूकृत्ऽभ्यः
द्वेषःऽभ्यः अन्यऽकृतेभ्यः उरु यंता असि वरूथं॥३॥ त्वं चित्ती तव
दक्षैः दिवः आ पृथिव्याः ऋजीषिन् यावीः अघस्य चित् द्वेषः
॥४॥ अर्थिनः यंति च इत् अर्थं गच्छान् इत् ददुषः रातिं ववृज्युः
तृष्यंतः कामं॥५॥३३॥ विदत् यत् पूर्व्यं नष्टं उत् ईं ऋतऽयुं ईरयत्
प्र ईं आयुः तारीत् अतीर्णं॥६॥ सुऽशेवः नः मृळयाकुः अदृप्त-
ऽक्रतुः अवातः भव नः सोम शं हृदे॥७॥ मा नः सोम सं वीविजः
मा वि बीभिषथाः राजन् मा नः हार्दि त्विषा वधीः॥८॥ अव यत्
स्वे सधऽस्थे देवानां दुःऽमतीः ईक्षे राजन् अप द्विषः सेध मीढ्वः
अप स्रिधः सेध॥९॥३४॥

॥ ८० ॥ १–१० एकद्यूर्नौधसः ॥ १–९ इंद्रः । १० देवाः ॥ १–९ गायत्री । १० त्रिष्टुप् ॥

॥८०॥ नह्य१न्यं बळाकरं मर्डितारं शतक्रतो । त्वं नं इंद्र मृळय ॥१॥ यो नः शश्वत्पुराविथामृध्रो वाजसातये स त्वं नं इंद्र मृळय ॥२॥ किमंग रध्रचोदनः सुन्वानस्यावितेदसि । कुवित्स्विंद्र णः शकः ॥३॥ इंद्र प्र णो रथमव पश्चाच्चित्संतमद्रिवः । पुरस्तादेनं मे कृधि ॥४॥ हंतो नु किमाससे प्रथमं नो रथं कृधि । उपमं वाजयु श्रवः ॥५॥३५॥ अवा नो वाजयुं रथं सुकरं ते किमित्परि । अस्मान्सु जिग्युषस्कृधि ॥६॥ इंद्र दृह्यस्व पूरसि भद्रा त एति निष्कृतं । इयं धीर्ऋत्वियावती ॥७॥ मा सीमवद्य आ भागुर्वी काष्ठा हितं धनं । अपावृक्ता अरत्नयः ॥८॥ तुरीयं नाम यज्ञियं यदा करस्तदुश्मसि । आदित्पतिर्न ओहसे ॥९॥ अवीवृधद्वो अमृता अमंदीदेकद्यूर्देवा उत याश्च देवीः । तस्मा उ राधः कृणुत प्रशस्तं प्रातर्मक्षू धियावसुर्जगम्यात् ॥१०॥३६॥८॥

॥ ८१ ॥ १–९ कुसीदी काण्वः ॥ इंद्रः ॥ गायत्री ॥

॥८१॥ आ तू नं इंद्र क्षुमंतं चित्रं ग्राभं सं गृभाय । महाहस्ती दक्षिणेन ॥१॥ विद्मा हि त्वा तुविकूर्मिं तुविदेष्णं तुवीमघं । तुविमात्रमवोभिः ॥२॥ नहि त्वा शूर देवा न मर्तासो दित्संतं । भीमं न गां वारयंते ॥३॥ एतो न्विंद्रं स्तवामेशानं वस्वः स्वराजं । न राधसा मर्धिषन्नः ॥४॥ प्र स्तोषदुप गासिषच्छ्रवत्साम गीयमानं । अभि राधसा जुगुरत् ॥५॥३७॥ आ नो भर दक्षिणेनाभि सव्येन प्र मृश । इंद्र मा नो वसोर्निर्भाक् ॥६॥ उप क्रमस्वा भर धृषता धृष्णो जनानां । अदाशूष्टरस्य वेदः ॥७॥ इंद्र य उ नु ते अस्ति वाजो विप्रेभिः सनित्वः । अस्मा-

॥८०॥ नहि अन्यं बळा अकरं मर्डितारं शतऽक्रतो॰ त्वं नः इंद्र मृळय ॥१॥ यः नः शश्वंत् पुरा आविथ अमृंध्रः वाजऽसातये सः त्वं नः इंद्र मृळय ॥२॥ किं अंग रध्रऽचोदनः सुन्वानस्य अविता इत् असि कुवित् सु इंद्र नः शकः ॥३॥ इंद्र प्र नः रथं अव पश्चात् चित् संतं अद्रिऽवः पुरस्तात् एनं मे कृधि ॥४॥ हंतो' नु किं आससे प्रथमं नः रथं कृधि उपऽमं वाजऽयु श्रवः ॥५॥३५॥ अव नः वाजऽयुं रथं सुऽकरं ते किंइत् परि असान् सु जिग्युपंः कृधि ॥६॥ इंद्र दह्यस्व पूः असि भद्रा ते एति निःऽकृतं इयं धीः ऋत्वियऽवती ॥७॥ मा सीं अवद्ये आ भाक् उर्वी काष्ठा हितं धनं अपऽआवृक्ताः अरत्नयः ॥८॥ तुरीयं नाम यज्ञियं यदा करः तत् उश्मसि आत् इत् पतिः नः ओहसे ॥९॥ अवीवृधत् वः अमृताः अमंदीत् एकऽद्यूः देवाः उत याः च देवीः तस्मै ऊं' राधः कृणुत प्रऽशस्तं प्रातः मक्षु धियाऽवसुः जगम्यात् ॥१०॥३६॥८॥

॥८१॥ आ तु नः इंद्र द्युऽमंतं चित्रं ग्राभं सं गृभाय महाऽहस्ती दक्षिणेन ॥१॥ विद्म हि त्वा तुविऽकूर्मिं तुविऽदेष्णं तुविऽमंघं तुविऽमात्रं अवःऽभिः ॥२॥ नहि त्वा शूर देवाः न मर्तासः दित्संतं भीमं न गां वारयंते ॥३॥ आ इत ऊं' नु इंद्रं स्तवाम ईशानं वस्वः स्वऽराजं न राधसा मर्धिपत् नः ॥४॥ प्र स्तोषत् उप गासिषत् श्रवंत् साम गीयमानं अभि राधसा जुगुरत् ॥५॥३७॥ आ नः भर दक्षिणेन अभि सव्येन प्र मृश इंद्र मा नः वसोः निः भाक् ॥६॥ उप क्रमस्व आ भर धृषता धृष्णो' जनानां अदाशूःऽतरस्य वेदः ॥७॥ इंद्र यः ऊं' नु ते अस्ति वाजः विप्रेभिः सनित्वः अस्मा-

भिः सु तं संनुहि ॥ ८ ॥ सद्योजुवस्ते वाजा अस्मभ्यं विश्वश्चंद्राः । वशैश्च मक्षू जरंते ॥ ९ ॥ ३८ ॥ ५ ॥

॥ ८२ ॥ १–९ कुसीदी काण्वः ॥ इंद्रः ॥ गायत्री ॥

॥ ८२ ॥ आ प्र द्रव परावतोऽर्वावतश्च वृत्रहन् । मध्वः प्रति प्रभर्मणि ॥ १ ॥ तीव्राः सोमास आ गहि सुतासो मादयिष्णवः । पिबा दधृग्यथोचिषे ॥ २ ॥ इषा मंदस्वादु तेऽरं वराय मन्यवे । भुवत्त इंद्र शं हृदे ॥ ३ ॥ आ त्वशत्रवा गहि न्युक्थानि च हूयसे । उपमे रोचने दिवः ॥ ४ ॥ तुभ्यायमद्रिभिः सुतो गोभिः श्रीतो मदाय कं । प्र सोमं इंद्र हूयते ॥ ५ ॥ १ ॥ इंद्र श्रुधि सु मे हवमस्मे सुतस्य गोमतः । वि पीतिं तृप्तिमश्नुहि ॥ ६ ॥ य इंद्र चमसेष्वा सोमश्चमूषु ते सुतः । पिबेदस्य त्वमीशिषे ॥ ७ ॥ यो अप्सु चंद्रमा इव सोमश्चमूषु ददृशे । पिबेदस्य त्वमीशिषे ॥ ८ ॥ यं ते श्येनः पदाभरत्तिरो रजांस्यस्पृतं । पिबेदस्य त्वमीशिषे ॥ ९ ॥ २ ॥

॥ ८३ ॥ १–९ कुसीदी काण्वः ॥ विश्वे देवाः ॥ गायत्री ॥

॥ ८३ ॥ देवानामिदवो महत्तदा वृणीमहे वयं । वृष्णामस्मभ्यमूतये ॥ १ ॥ ते नः संतु युजः सदा वरुणो मित्रो अर्यमा । वृधासश्च प्रचेतसः ॥ २ ॥ अति नो विष्पिता पुरु नौभिरपो न पर्षथ । यूयमृतस्य रथ्यः ॥ ३ ॥ वामं नो अस्त्वर्यमन्वामं वरुण शंस्यं । वामं ह्यावृणीमहे ॥ ४ ॥ वामस्य हि प्रचेतस ईशानासो रिशादसः । नेमादित्या अघस्य यत् ॥ ५ ॥ ३ ॥ वयमिद्वः सुदानवः क्षियंतो यांतो अध्वन्ना । देवा वृधाय हूमहे ॥ ६ ॥ अधि न इंद्रैषां विष्णो सजात्यानां । इता मरुतो अश्विना ॥ ७ ॥ प्र भ्रातृत्वं सुदानवोऽध द्विता समान्या । मातुर्गर्भे भरा-

भिः सु तं सतुहि ॥८॥ सद्यःऽजुवंः ते वाजाः अस्मभ्यं विश्वऽचंद्राः वशैः च मक्षु जरंते ॥९॥३८॥५॥

॥८२॥ आ प्र द्रव पराऽवतंः अर्वाऽवतंः च वृत्रऽहन् मध्वंः प्रतिं प्रऽभंर्मणि ॥१॥ तीव्राः सोमांसः आ गहि सुतासंः मादयिष्णवंः पिबं दधृक् यथां ओचिषे ॥२॥ इषा मंदस्व आत् ऊं ते अरं वरांय मन्यवें भुवंत् ते इंद्र शं हृदे ॥३॥ आ तु अशत्रो इति आ गहि नि उक्थानिं च हूयसे उपऽमे रोचने दिवः ॥४॥ तुभ्यं अयं अद्रिऽभिः सुतः गोभिः श्रीतः मदाय कं प्र सोमंः इंद्र हूयते ॥५॥१॥ इंद्रं श्रुधि सु मे हवं अस्मे इति सुतस्यं गोऽमंतः वि पीतिं तृप्तिं अश्नुहि ॥६॥ यः इंद्र चमसेषु आ सोमंः चमूषु ते सुतः पिबं इत् अस्य त्वं ईशिषे ॥७॥ यः अप्ऽसु चंद्रमाःऽइव सोमंः चमूषु ददृशे पिबं इत् अस्य त्वं ईशिषे ॥८॥ यं ते श्येनः पदा आ अभंरत् तिरः रजांसि अस्पृतं पिबं इत् अस्य त्वं ईशिषे ॥९॥२॥

॥८३॥ देवानां इत् अवंः महत् तत् आ वृणीमहे वयं वृष्णां अस्मभ्यं ऊतयें ॥१॥ ते नः संतु युजः सदा वरुणः मित्रः अर्यऽमा वृधासंः च प्रऽचेतसः ॥२॥ अति नः विष्पिता पुरु नौभिः अपः न पर्षथ यूयं ऋतस्यं रथ्यः ॥३॥ वामं नः अस्तु अर्यमन् वामं वरुण शंस्यं वामं हि आऽवृणीमहे ॥४॥ वामस्यं हि प्रऽचेतसः ईशानासः रिशादसः न ईं आदित्याः अघस्यं यत् ॥५॥३॥ वयं इत् वः सुऽदानवः क्षियंतः यांतः अध्वन् आ देवाः वृधायं हूमहे ॥६॥ अधि नः इंद्र एषां विष्णो इति सऽजात्यानां इत मरुतः अश्विना ॥७॥ प्र भ्रातृऽत्वं सुऽदानवः अधं द्विता समान्या मातुः गर्भें भरा-

महे ॥८॥ यूयं हि ष्ठा सुदानव इंद्रज्येष्ठा अभिद्यवः। अधा चिद्व उत ब्रुवे ॥९॥४॥

॥८४॥ १–९ उशना काव्यः ॥ अग्निः ॥ गायत्री ॥

॥८४॥ प्रेष्ठं वो अतिथिं स्तुषे मित्रमिव प्रियं। अग्निं रथं न वेद्यं ॥१॥ कविमिव प्रचेतसं यं देवासो अध द्विता। नि मर्त्येष्वादधुः ॥२॥ त्वं यविष्ठ दाशुषो नॄँः पाहि शृणुधी गिरः। रक्षा तोकमुत त्मना ॥३॥ कया ते अग्ने अंगिर ऊर्जो नपादुपस्तुतिं। वराय देव मन्यवे ॥४॥ दाशेम कस्य मनसा यज्ञस्य सहसो यहो। कदु वोच इदं नमः ॥५॥५॥ अधा त्वं हि नस्करो विश्वा अस्मभ्यं सुक्षितीः। वाजद्रविणसो गिरः ॥६॥ कस्य नूनं परीणसो धियो जिन्वसि दंपते। गोषाता यस्य ते गिरः ॥७॥ तं मर्जयंत सुक्रतुं पुरोयावानमाजिषु। स्वेषु क्षयेषु वाजिनं ॥८॥ क्षेति क्षेमेभिः साधुभिर्नकिर्यं घ्नंति हंति यः। अग्ने सुवीर एधते ॥९॥६॥

॥८५॥ १–९ कृष्णः ॥ अश्विनौ ॥ गायत्री ॥

॥८५॥ आ मे हवं नासत्याश्विना गच्छतं युवं। मध्वः सोमस्य पीतये ॥१॥ इमं मे स्तोममश्विनेमं मे शृणुतं हवं। मध्वः सोमस्य पीतये ॥२॥ अयं वां कृष्णो अश्विना हवते वाजिनीवसू। मध्वः सोमस्य पीतये ॥३॥ शृणुतं जरितुर्हवं कृष्णस्य स्तुवतो नरा। मध्वः सोमस्य पीतये ॥४॥ छर्दिर्यंतमदाभ्यं विप्राय स्तुवते नरा। मध्वः सोमस्य पीतये ॥५॥७॥ गच्छतं दाशुषो गृहमित्था स्तुवतो अश्विना। मध्वः सोमस्य पीतये ॥६॥ युंजाथां रासभं रथे वीड्वंगे वृषण्वसू। मध्वः सोमस्य पीतये ॥७॥ त्रिवंधुरेण त्रिवृता रथेना यातमश्विना। मध्वः सोमस्य पीतये ॥८॥ नू

महे॥८॥ यूयं हि स्थ सुऽदानवः इंद्रऽज्येष्ठाः अभिऽद्यवः अर्ध चित् वः उत ब्रुवे॥९॥४॥

॥८४॥ प्रेष्ठं वः अतिथिं स्तुषे मित्रंऽइंव प्रियं अग्निं रथं न वेद्यं ॥१॥ कविंऽइंव प्रऽचेतसं यं देवासः अर्ध द्विता नि मर्त्येषु आऽदधुः॥२॥ त्वं यविष्ठ दाशुषः नॄन् पाहि शृणुधि गिरः रक्ष तोकं उत त्मना॥३॥ कर्या ते अग्ने अंगिरः ऊर्जः नपात् उपंऽस्तुतिं वरायदेव मन्यवे॥४॥ दाशेम कस्य मनसा यज्ञस्य सहसः यहो कत् ऊं वोचे इदं नमः॥५॥५॥ अर्ध त्वं हि नः करः विश्वाः अस्मभ्यं सुऽक्षितीः वाजंऽद्रविणसः गिरः॥६॥ कस्य नूनं परीणसः धियः जिन्वसि दंऽपते गोऽसाता यस्य ते गिरः॥७॥ तं मर्जयंत सुऽक्रतुं पुरःऽयावानं आजिषु स्वेषु क्षयेषु वाजिनं॥८॥ क्षेति क्षेमेभिः साधुऽभिः नकिः यं घ्नंति हंति यः अग्ने सुऽवीरः एधते॥९॥६॥

॥८५॥ आ मे हवं नासत्या अश्विना गच्छतं युवं मध्वः सोमस्य पीतये॥१॥ इमं मे स्तोमं अश्विना इमं मे शृणुतं हवं मध्वः सोमस्य पीतये॥२॥ अयं वां कृष्णः अश्विना हवते वाजिनीऽवसू॰ मध्वः सोमस्य पीतये॥३॥ शृणुतं जरितुः हवं कृष्णस्य स्तुवतः नरा मध्वः सोमस्य पीतये॥४॥ छर्दिः यंतं अदाभ्यं विप्राय स्तुवते नरा मध्वः सोमस्य पीतये॥५॥७॥ गच्छतं दाशुषः गृहं इत्था स्तुवतः अश्विना मध्वः सोमस्य पीतये॥६॥ युंजाथां रासभं रथे वीडुऽअंगे वृषण्ऽवसू॰ मध्वः सोमस्य पीतये॥७॥ त्रिऽवंधुरेण त्रिऽवृता रथेन आ यातं अश्विना मध्वः सोमस्य पीतये॥८॥ नु

मे गिरो नासत्याश्विना प्रावतं युवं । मध्वः सोमस्य पीतये ॥९॥८॥

॥ ८६ ॥ १–५ कृष्णो विश्वको वा कार्ष्णिः ॥ अश्विनौ ॥ जगती ॥

॥८६॥ उभा हि दस्रा भिषजा मयोभुवोभा दक्षस्य वचसो बभूवथुः। ता वां विश्वको हवते तनूकृथे मा नो वि यौष्टं सख्या मुमोचतं ॥१॥ कथा नूनं वां विमना उप स्तवद्युवं धियं ददथुर्वस्यइष्टये। ता वां विश्वको हवते तनूकृथे मा नो वि यौष्टं सख्या मुमोचतं ॥२॥ युवं हि ष्मा पुरुभुजेममेधतुं विष्णाप्वे ददथुर्वस्यइष्टये। ता वां विश्वको हवते तनूकृथे मा नो वि यौष्टं सख्या मुमोचतं ॥३॥ उत त्यं वीरं धनसामृजीषिणं दूरे चित्सन्तमवसे हवामहे। यस्य स्वादिष्ठा सुमतिः पितुर्यथा मा नो वि यौष्टं सख्या मुमोचतं ॥४॥ ऋतेन देवः सविता शमायत ऋतस्य शृंगमुर्विया वि पप्रथे। ऋतं सासाह महि चित्पृतन्यतो मा नो वि यौष्टं सख्या मुमोचतं ॥५॥९॥

॥ ८७ ॥ १–६ कृष्णो द्युम्नीको वा वासिष्ठः, प्रियमेधो वा ॥ अश्विनौ ॥ प्रागाथं ॥

॥८७॥ द्युम्नी वां स्तोमो अश्विना क्रिविर्न सेक आ गतं। मध्वः सुतस्य स दिवि प्रियो नरा पातं गौराविवेरिणे ॥१॥ पिबतं घर्मं मधुमन्तमश्विना बर्हिः सीदतं नरा। ता मन्दसाना मनुषो दुरोण आ नि पातं वेदसा वयः ॥२॥ आ वां विश्वाभिरूतिभिः प्रियमेधा अहूषत। ता वर्तिर्यातमुप वृक्तबर्हिषो जुष्टं यज्ञं दिविष्टिषु ॥३॥ पिबतं सोमं मधुमन्तमश्विना बर्हिः सीदतं सुमत्। ता वावृधाना उप सुष्टुतिं दिवो गन्तं गौराविवेरिणं ॥४॥ आ नूनं यातमश्विनाश्वेभिः प्रुषितप्सुभिः। दस्रा हिरण्यवर्तनी शुभस्पती पातं सोम-

मे गिरः नासत्या अश्विना प्र अवतं युवं मध्वः सोमस्य पीतये ॥९॥८॥

॥८६॥ उभा हि दस्रा भिषजा मयःऽभुवा उभा दक्षस्य वचसः बभूवथुः ता वां विश्वकः हवते तनूऽकृथे मा नः वि यौष्टं सख्या मुमोचतं ॥१॥ कथा नूनं वां विऽमनाः उप स्तवत् युवं धियं ददथुः वस्यःऽइष्टये ता वां विश्वकः हवते तनूऽकृथे मा नः वि यौष्टं सख्या मुमोचतं ॥२॥ युवं हि स्म पुरुऽभुजा इमं एधतुं विष्णाप्वे ददथुः वस्यःऽइष्टये ता वां विश्वकः हवते तनूऽकृथे मा नः वि यौष्टं सख्या मुमोचतं ॥३॥ उत त्यं वीरं धनऽसां ऋजीषिणं दूरे चित् संतं अवसे हवामहे यस्य स्वादिष्ठा सुऽमतिः पितुः यथा मा नः वि यौष्टं सख्या मुमोचतं ॥४॥ ऋतेन देवः सविता शंऽआयते ऋतस्य शृंगं उर्विया वि पप्रथे ऋतं ससाह महि चित् पृतन्यतः मा नः वि यौष्टं सख्या मुमोचतं ॥५॥९॥

॥८७॥ द्युम्नी वां स्तोमः अश्विना क्रिविः न सेके आ गतं मध्वः सुतस्य सः दिवि प्रियः नरा पातं गौरौऽइव इरिणे ॥१॥ पिबतं घर्मं मधुऽमंतं अश्विना आ बर्हिः सीदतं नरा ता मंदसाना मनुषः दुरोणे आ नि पातं वेदसा वयः ॥२॥ आ वां विश्वाभिः ऊतिऽभिः प्रियऽमेधाः अहूषत ता वर्तिः यातं उप वृक्तऽबर्हिषः जुष्टं यज्ञं दिविष्टिषु ॥३॥ पिबतं सोमं मधुऽमंतं अश्विना आ बर्हिः सीदतं सुऽमत् ता ववृधाना उप सुऽस्तुतिं दिवः गंतं गौरौऽइव इरिणं ॥४॥ आ नूनं यातं अश्विना अश्वेभिः प्रुषितप्सुऽभिः दस्रा हिरण्यऽवर्तनी शुभः पती पातं सोमं

मृतावृधा॥५॥ वयं हि वां हवामहे विपन्यवो विप्रासो वाजसातये।ता वल्गू दस्रा पुरुदंससा धियाश्विना श्रुष्ट्या गतं॥६॥१०॥

॥८८॥ १-६ नोधाः ॥ इंद्रः ॥ प्रागाथं ॥

॥८८॥ तं वो दस्ममृतीषहं वसोर्मंदानमंधसः। अभि वत्सं न स्वसरेषु धेनव इंद्रं गीर्भिर्नवामहे॥१॥ द्युक्षं सुदानुं तविषीभिरावृतं गिरिं न पुरुभोजसं। क्षुमंतं वाजं शतिनं सहस्रिणं मक्षू गोमंतमीमहे॥२॥ न त्वा बृहंतो अद्रयो वरंत इंद्र वीळवः। यद्दित्ससि स्तुवते मावते वसु नकिष्टदा मिनाति ते॥३॥ योद्धासि क्रत्वा शवसोत दंसना विश्वा जाताभि मज्मना। आ त्वायमर्क ऊतये ववर्तति यं गोतमा अजीजनन्॥४॥ प्र हि रिरिक्ष ओजसा दिवो अंतेभ्यस्परि। न त्वा विव्याच रज इंद्र पार्थिवमनु स्वधां ववक्षिथ॥५॥ नकिः परिष्टिर्मघवन्मघस्य ते यद्दाशुषे दशस्यसि। अस्माकं बोध्युचथस्य चोदिता मंहिष्ठो वाजसातये॥६॥११॥

॥८९॥ १-७ नृमेधपुरुमेधौ ॥ इंद्रः ॥ १-४ प्रागाथं। ५.६ अनुष्टुप्। ७ बृहती॥

॥८९॥ बृहदिंद्राय गायत मरुतो वृत्रहंतमं। येन ज्योतिरजनयन्नृतावृधो देवं देवाय जागृवि॥१॥ अपाधमदभिशस्तीरशस्तिहाथेंद्रो द्युम्न्याभवत्। देवास्त इंद्र सख्याय येमिरे बृहद्भानो मरुद्गण॥२॥ प्र व इंद्राय बृहते मरुतो ब्रह्मार्चत। वृत्रं हनति वृत्रहा शतक्रतुर्वज्रेण शतपर्वणा॥३॥ अभि प्र भर धृषता धृषन्मनः श्रवश्चित्ते असद्बृहत्। अर्षंत्वापो जवसा वि मातरो हनो वृत्रं जया स्वः॥४॥ यज्जायथा अपूर्व्य मघवन्वृत्रहत्याय। तत्पृथिवीम-

ऋत॒ऽवृ॒धा॥५॥ व॒यं हि वां॒ हवा॑महे विप॒न्यवः॑ विप्रा॑सः॒ वाज॑ऽसातये ता व॒ल्गू द॒स्रा पु॑रु॒ऽदंस॑सा धि॒या अश्वि॑ना श्रु॒ष्टी आ ग॑तं॒ ॥६॥१०॥

॥८८॥ तं वः॒ द॒स्मं ऋ॑ति॒ऽसहं॒ वसोः॑ मं॒दानं॒ अंध॑सः अ॒भि व॒त्सं न स्वस॑रेषु धे॒नवः॑ इंद्रं॑ गीः॒ऽभिः न॑वामहे॥१॥ द्यु॒क्षं सु॒ऽदानुं॒ तवि॑षीभिः आऽवृ॑तं गि॒रिं न पु॑रु॒ऽभोज॑सं क्षु॒ऽमंतं॒ वाजं॑ श॒तिनं॑ स॒हस्रिणं॑ म॒क्षु गोऽमं॑तं ईमहे ॥२॥ न त्वा॑ बृ॒हंतः॑ अद्र॑यः वर॑ते इंद्र वी॒ळवः॑ यत् दित्स॑सि स्तु॒व॒ते माऽव॑ते वसु॑ नकिः॑ तत् आ मि॑नाति ते॥३॥ योद्धा॑ असि क्रत्वा॑ शव॑सा उ॒त दं॒सना॑ विश्वा॑ जा॒ता अ॒भि म॒ज्मना॑ आ त्वा॒ अयं अ॒र्कः ऊ॒तये॑ व॒वर्त॑ति यं गोत॑माः अजी॑जनन्॥४॥ प्र हि रि॑रि॒क्षे ओज॑सा दि॒वः अंते॑भ्यः परि॑ न त्वा॑ वि॒व्या॒च॒ रजः॑ इंद्र पार्थि॑वं अनु॑ स्व॒धां व॑वक्षि॒थ॥५॥ नकिः॒ परि॑ष्टिः मघ॒ऽव॒न् म॒घस्य॑ ते यत् दा॒शुषे॑ द॒श॒स्यसि॑ अ॒स्माकं॑ बोधि उ॒चथ॑स्य चोदि॒ता मंहि॑ष्ठः वाज॑ऽसातये॥६॥११॥

॥८९॥ बृ॒हत् इंद्रा॑य गायत मरु॑तः वृत्र॒हंऽत॑मं येन॑ ज्योतिः॑ अज॑नयन् ऋत॒ऽवृधः॑ दे॒वं दे॒वाय॒ जागृ॑वि॥१॥ अप॑ अ॒धमत् अ॒भिऽश॑स्तीः अशस्ति॒ऽहा अथ॑ इंद्रः॑ द्यु॒म्नी आ अ॑भवत् दे॒वाः ते॒ इंद्र स॒ख्याय॑ येमिरे बृह॑त्ऽभानो॒० मरु॑त्ऽगण॥२॥ प्र वः॒ इंद्रा॑य बृह॒ते मरु॑तः ब्रह्म॑ अर्च॒त वृत्रं ह॒नति॑ वृत्र॒ऽहा श॒तऽक्र॑तुः वज्रे॑ण श॒तऽप॑र्वणा॥३॥ अ॒भि प्र भ॑र धृष॒ता धृ॒षत्ऽमनः॑ श्रवः॑ चि॒त् ते॒ अ॒सत् बृ॒हत् अर्ष॑न्तु आपः॑ जव॑सा वि मा॒तरः॑ हनः॑ वृत्रं जय॑ स्वः॑०॥४॥ यत् जाय॑थाः अपूर्व्य मघ॑ऽवन् वृत्र॒ऽहत्या॑य तत् पृ॒थि॒वीं

प्रथयस्तदस्तभ्ना उत द्यां ॥५॥ तत्तें यज्ञो अंजायत तदर्क उत हस्कृ-तिः। तद्विश्वमभिभूरसि यज्जातं यच्च जंत्वं ॥६॥ आमासु पक्वमैरय आ सूर्यं रोहयो दिवि। घर्मं न सामंन्तपता सुवृक्तिभिर्जुष्टं गिर्वणसे बृहत् ॥७॥१२॥

॥९०॥ १-६ नृमेधपुरुमेधौ ॥ इंद्रः ॥ प्रागाथं ॥

॥९०॥ आ नो विश्वासु हव्य इंद्रः समत्सु भूषतु। उप ब्रह्माणि सवनानि वृत्रहा परमज्या ऋचीषमः ॥१॥ त्वं दाता प्रथमो राधसामस्यसि सत्य ईशानकृत्। तुविद्युम्नस्य युज्या वृणीमहे पुत्रस्य शवसो महः ॥२॥ ब्रह्मा त इंद्र गिर्वणः क्रियंते अनंतिद्भुता। इमा जुषस्व हर्यश्व योजनेंद्र या ते अमंन्महि ॥३॥ त्वं हि सत्यो मंघवन्ननानतो वृत्रा भूरि न्यृंजसे। स त्वं शंविष्ठ वज्रहस्त दाशुषेऽर्वाचं रयिमा कृधि ॥४॥ त्वमिंद्र यशा अस्यृजीषी शंवसस्पते। त्वं वृत्राणि हंस्यप्रतीन्येक इदनुत्ता चर्षणीधृता ॥५॥ तमु त्वा नूनमसुर प्रचेतसं राधो भागमिवेमहे। महीव कृत्तिः शरणा त इंद्र प्र ते सुम्ना नो अश्नवन् ॥६॥१३॥

॥९१॥ १-७ अपालात्रेयी ॥ इंद्रः ॥ १.२ पंक्तिः । ३-७ अनुष्टुप् ॥

॥९१॥ कन्या३ वारवायती सोममपि स्रुताविदत्। अस्तं भरंत्यब्रवीदिंद्राय सुनवै त्वा शक्राय सुनवै त्वा ॥१॥ असौ य एषि वीरको गृहंगृहं विचाकशत्। इमं जंभसुतं पिब धानावंतं करंभिणमपूपवंतमुक्थिनं ॥२॥ आ चन त्वा चिकित्सामोऽधि चन त्वा नेमसि। शनैरिव शनकैरिवेंद्रायेंदो परि स्रव ॥३॥ कुविच्छकत्कुवित्करत्कुविन्नो वस्यसस्करत्। कुवित्पतिद्विषो यतीरिंद्रेण संगमामहै ॥४॥ इमानि त्रीणि

अप्रथयः तत् अस्तभ्नाः उत द्यां ॥५॥ तत् ते यज्ञः अजायत तत् अर्कः उत हस्कृतिः तत् विश्वं अभिऽभूः असि यत् जातं यत् च जंत्वं ॥६॥ आमासु पक्वं ऐरयः आ सूर्यं रोहयः दिवि घर्मं न सामन् तपत सुवृक्तिऽभिः जुष्टं गिर्वणसे बृहत् ॥७॥१२॥

॥९०॥ आ नः विश्वासु हव्यः इंद्रः समत्ऽसु भूषतु उप ब्रह्माणि सवनानि वृत्रऽहा परमऽज्याः ऋचीषमः ॥१॥ त्वं दाता प्रथमः राधसां असि असि सत्यः ईशानऽकृत् तुविऽद्युम्नस्य युज्या आ वृणीमहे पुत्रस्य शवसः महः ॥२॥ ब्रह्म ते इंद्र गिर्वणः क्रियंते अनतिद्भुता इमा जुषस्व हरिऽअश्व योजना इंद्र या ते अमन्महि ॥३॥ त्वं हि सत्यः मघऽवन् अनानतः वृत्रा भूरि निऽऋंजसे सः त्वं शविष्ठ वज्रऽहस्त दाशुषे अर्वाचं रयिं आ कृधि ॥४॥ त्वं इंद्र यशाः असि ऋजीषी शवसः पते त्वं वृत्राणि हंसि अप्रतीनि एकः इत् अनुत्ता चर्षणिऽधृता ॥५॥ तं ऊं' त्वा नूनं असुर प्रऽचेतसं राधः भागंऽइव ईमहे महीऽइव कृत्तिः शरणा ते इंद्र प्र ते सुम्ना नः अश्नवन् ॥६॥१३॥

॥९१॥ कन्या वाः अवऽयती सोमं अपि सुता अविदत् अस्तं भरंती अब्रवीत् इंद्राय सुनवै त्वा शक्राय सुनवै त्वा ॥१॥ असौ यः एषि वीरकः गृहंऽगृहं विऽचाकशत् इमं जंभऽसुतं पिब धानाऽवंतं करंभिणं अपूपऽवंतं उक्थिनं ॥२॥ आ चन त्वा चिकित्सामः अधि चन त्वा न इमसि शनैःऽइव शनकैःऽइव इंद्राय इंदो' परि स्रव ॥३॥ कुवित् शकत् कुवित् करत् कुवित् नः वस्यसः करत् कुवित् पतिऽद्विषः यतीः इंद्रेण संऽगमामहै ॥४॥ इमानि त्रीणि

विष्टपा तानींद्र वि रोहय। शिरस्ततस्योर्वरामादिदं म उपोदरे ॥५॥ असौ च या न उर्वरादिमां तन्वं१ मम। अथो ततस्य यच्छिरः सर्वा ता रोमशा कृधि ॥६॥ खे रथस्य खेऽनसः खे युगस्य शतक्रतो। अपालामिंद्र त्रिष्पूत्व्यकृणोः सूर्यत्वचं ॥७॥१४॥

॥९२॥ १–३३ श्रुतकक्षः सुकक्षो वा ॥ इंद्रः ॥ १ अनुष्टुप्। २–३३ गायत्री ॥

॥९२॥ पांतमा वो अंधस इंद्रमभि प्र गायत। विश्वासाहं शतक्रतुं मंहिष्ठं चर्षणीनां ॥१॥ पुरुहूतं पुरुष्टुतं गाथान्यं१ सनश्रुतं। इंद्र इति ब्रवीतन ॥२॥ इंद्र इन्नो महानां दाता वाजानां नृतुः। महाँ अभिज्ञ्वा यमत् ॥३॥ अपादु शिप्र्यंधसः सुदक्षस्य प्रहोषिणः। इंदोरिंद्रो यवाशिरः ॥४॥ तम्वभि प्रार्चतेंद्रं सोमस्य पीतये। तदिद्ध्यस्य वर्धनं ॥५॥१५॥ अस्य पीत्वा मदानां देवो देवस्यौजसा। विश्वाभि भुवना भुवत् ॥६॥ त्यमु वः सत्रासाहं विश्वासु गीर्ष्वायतं। आ च्यावयस्यूतये ॥७॥ युध्मं संतमनर्वाणं सोमपामनपच्युतं। नरमवार्यक्रतुं ॥८॥ शिक्षा ण इंद्र राय आ पुरु विद्वाँ ऋचीषम। अवा नः पार्ये धने ॥९॥ अतश्चिदिंद्र ण उपा याहि शतवाजया। इषा सहस्रवाजया ॥१०॥१६॥ अयाम धीवतो धियोऽर्वद्भिः शक्र गोदरे। जयेम पृत्सु वज्रिवः ॥११॥ वयमु त्वा शतक्रतो गावो न यवसेष्वा। उक्थेषु रणयामसि ॥१२॥ विश्वा हि मर्त्यत्वनानुकामा शतक्रतो। अगन्म वज्रिन्नाशसः ॥१३॥ त्वे सु पुत्र शवसोऽवृत्रन्कामकातयः। न त्वामिंद्राति रिच्यते ॥१४॥ स नो वृषन्त्सनिष्ठया सं घोरया द्रवित्न्वा। धियाविड्ढि पुरंध्या ॥१५॥१७॥ यस्ते नूनं शतक्रतविंद्र द्युम्नितमो मदः। तेन नूनं मदे मदेः ॥१६॥ यस्ते चित्रश्र-

विष्टपा तानि इंद्र वि रोहय शिरः ततस्यं उर्वरां आत् इदं मे उप उदरे ॥५॥ असौ च या नः उर्वरा आत् इमां तन्वं मम अथो ततस्य मत् शिरः सर्वा ता रोमशा कृधि ॥६॥ खे रथस्य खे अनसः खे युगस्य शतक्रतो॰ अपालां इंद्र त्रिः पूत्वी अकृणोः सूर्यऽत्वचं ॥७॥१४॥

॥९२॥ पांतं आ वः अंधसः इंद्रं अभि प्र गायत विश्वऽसहं शतऽक्रतुं मंहिष्ठं चर्षणीनां ॥१॥ पुरुऽहूतं पुरुऽस्तुतं गाथान्यं सनऽश्रुतं इंद्रः इति ब्रवीतन ॥२॥ इंद्रः इत् नः महानां दाता वाजानां नृतुः महान् अभिऽज्ञु आ यमत् ॥३॥ अपात् ऊं इति शिप्री अंधसः सुऽदक्षस्य प्रऽहोषिणः इंदोः इंद्रः यवऽआशिरः ॥४॥ तं ऊं इति अभि प्र अर्चत इंद्रं सोमस्य पीतये तत् इत् हि अस्य वर्धनं ॥५॥१५॥ अस्य पीत्वा मदानां देवः देवस्य ओजसा विश्वा अभि भुवना भुवत् ॥६॥ त्यं ऊं इति वः सत्राऽसहं विश्वासु गीर्षु आऽयतं आ च्यवयसि ऊतये ॥७॥ युध्मं संतं अनर्वाणं सोमऽपां अनपऽच्युतं नरं अवार्यऽक्रतुं ॥८॥ शिक्ष नः इंद्र रायः आ पुरु विद्वान् ऋचीषम अव नः पार्ये धने ॥९॥ अतः चित् इंद्र नः उप आ याहि शतऽवाजया इषा सहस्रऽवाजया ॥१०॥१६॥ अयाम धीऽवतः धियः अर्वत्ऽभिः शक्र गोऽदरे जयेम पृत्ऽसु वज्रिऽवः ॥११॥ वयं ऊं इति त्वा शतऽक्रतो॰ गावः न यवसेषु आ उक्थेषु रणयामसि ॥१२॥ विश्वा हि मर्त्यऽत्वना अनुऽकामा शतऽक्रतो॰ अगन्म वज्रिन् आऽशसः ॥१३॥ त्वे इति सु पुत्र शवसः अवृत्रन् कामऽकातयः न त्वां इंद्र अति रिच्यते ॥१४॥ सः नः वृषन् सनिष्ठया सं घोरया द्रवित्न्वा धिया अविड्ढि पुरंऽध्या ॥१५॥१७॥ यः ते नूनं शतऽक्रतो॰ इंद्र द्युम्निऽतमः मदः तेन नूनं मदे मदेः॰ ॥१६॥ यः ते चित्रश्रं-

वस्तमो य इंद्र वृत्रहंतमः। य ओजोदातमो मदः॥१७॥ विद्मा हि यस्ते अद्रिवस्त्वादत्तः सत्य सोमपाः। विश्वासु दस्म कृष्टिषु॥१८॥ इंद्राय मद्वने सुतं परि ष्टोभंतु नो गिरः। अर्कमर्चंतु कारवः॥१९॥ यस्मिन्विश्वा अधि श्रियो रणंति सप्त संसदः। इंद्रं सुते हवामहे॥२०॥१८॥ त्रिकद्रुकेषु चेतनं देवासो यज्ञमत्नत। तमिद्वर्धंतु नो गिरः॥२१॥ आ त्वा विशंत्विंदवः समुद्रमिव सिंधवः। न त्वामिंद्राति रिच्यते॥२२॥ विव्यक्थ महिना वृषन्भक्षं सोमस्य जागृवे। य इंद्र जठरेषु ते॥२३॥ अरं त इंद्र कुक्षये सोमो भवतु वृत्रहन्। अरं धामभ्य इंदवः॥२४॥ अरमश्वाय गायति श्रुतकक्षो अरं गवे। अरमिंद्रस्य धाम्ने॥२५॥ अरं हि ष्मा सुतेषु णः सोमेष्विंद्र भूषसि। अरं ते शक्र दावने॥२६॥१९॥ पराकात्ताच्चिदद्रिवस्त्वां नक्षंत नो गिरः। अरं गमाम ते वयं॥२७॥ एवा ह्यसि वीरयुरेवा शूर उत स्थिरः। एवा ते राध्यं मनः॥२८॥ एवा रातिस्तुवीमघ विश्वेभिर्धायि धातृभिः। अधा चिदिंद्र मे सचा॥२९॥ मो षु ब्रह्मेव तंद्रयुर्भुवो वाजानां पते। मत्स्वा सुतस्य गोमतः॥३०॥ मा न इंद्राभ्याऽ३दिशः सूरो अक्तुष्वा यमन्। त्वा युजा वनेम तत्॥३१॥ त्वयेदिंद्र युजा वयं प्रति ब्रुवीमहि स्पृधः। त्वमस्माकं तव स्मसि॥३२॥ त्वामिद्धि त्वायवोऽनुनोनुवतश्चरान्। सखाय इंद्र कारवः॥३३॥२०॥

॥९३॥ १-३४ सुकक्षः॥ १-३३ इंद्रः। ३४ इंद्र ऋभवश्च॥ गायत्री॥

॥९३॥ उद्घेदभि श्रुतामघं वृषभं नर्यापसं। अस्तारमेषि सूर्य॥१॥ नव यो नवतिं पुरो बिभेद बाह्वोजसा। अहिं च वृत्रहावधीत्॥२॥ स न इंद्रः शिवः सखाश्वावद्गोमद्यवमत्। उरुधारेव दोहते॥३॥ यदद्य कच्च वृत्रहन्-

वःऽतमः यः इंद्र वृत्रहन्ऽतमः यः ओजःऽदातमः मदः॥१७॥ विद्म हि यः ते अद्रिऽवः त्वाऽदत्तः सत्य सोमऽपाः विश्वासु दस्म कृष्टिषु ॥१८॥ इंद्राय मद्वने सुतं परि स्तोभंतु नः गिरः अर्कं अर्चंतु कारवः ॥१९॥ यस्मिन् विश्वाः अधि श्रियः रणंति सप्त संऽसदः इंद्रं सुते हवामहे॥२०॥१८॥ त्रिऽकद्रुकेषु चेतनं देवासः यज्ञं अत्नत तं इत् वर्धंतु नः गिरः ॥२१॥ आ त्वा विशंतु इंदवः समुद्रंऽइव सिंधवः न त्वां इंद्र अति रिच्यते॥२२॥ विव्यक्थ महिना वृषन् भक्षं सोमस्य जागृवे यः इंद्र जठरेषु ते॥२३॥ अरं ते इंद्र कुक्षये सोमः भवतु वृत्रऽहन् अरं धामऽभ्यः इंदवः॥२४॥ अरं अश्वाय गायति श्रुतऽकक्षः अरं गवे अरं इंद्रस्य धाम्ने॥२५॥ अरं हि स्म सुतेषु नः सोमेषु इंद्र भूषसि अरं ते शक्र दावने॥२६॥१९॥ पराकात्तात् चित् अद्रिऽवः त्वां नक्षंत नः गिरः अरं गमाम ते वयं॥२७॥ एव हि असि वीरऽयुः एव शूरः उत स्थिरः एव ते राध्यं मनः॥२८॥ एव रातिः तुविऽमघ विश्वेभिः धायि धातृऽभिः अध चित् इंद्र मे सचा ॥२९॥ मो इति सु ब्रह्माऽइव तंद्रयुः भुवः वाजानां पते मत्स्व सुतस्य गोऽमतः॥३०॥ मा नः इंद्र अभि आऽदिशः सूरः अक्तुषु आ यमन् त्वा युजा वनेम तत्॥३१॥ त्वया इत् इंद्र युजा वयं प्रति ब्रुवीमहि स्पृधः त्वं अस्माकं तव स्मसि॥३२॥ त्वां इत् हि त्वाऽयवः अनुऽनोनुवतः चरान् सखायः इंद्र कारवः॥३३॥२०॥

॥९३॥ उत् घ इत् अभि श्रुतऽमघं वृषभं नर्यऽअपसं अस्तारं एषि सूर्य॥१॥ नव यः नवतिं पुरः बिभेद बाहुऽओजसा अहिं च वृत्रऽहा अवधीत्॥२॥ सः नः इंद्रः शिवः सखा अश्वऽवत् गोऽमत् यवऽमत् उरुधाराऽइव दोहते॥३॥ यत् अद्य कत् च वृत्रऽहन्

दगा॑ अ॒भि सू॑र्ये। सर्वं॒ तदि॑न्द्र ते॒ वशे॑ ॥४॥ यद्वा॑ प्रवृद्ध सत्पते॒ न म॑रा॒ इति॒ मन्य॑से । उ॒तो तत्स॒त्यमित्तव॑ ॥५॥२१॥ ये सोमा॑सः परा॒वति॒ ये अ॑र्वा॒वति॑ सुन्वि॒रे । सर्वां॒स्ताँ इ॑न्द्र गच्छसि ॥६॥ तमिन्द्रं॑ वाजयामसि म॒हे वृ॒त्राय॒ हन्त॑वे। स वृषा॑ वृ॑ष॒भो भु॑वत् ॥७॥ इन्द्रः॒ स दाम॑ने कृ॒त ओजि॑ष्ठः॒ स मदे॑ हि॒तः। द्यु॒म्नी श्लो॒की स सो॒म्यः ॥८॥ गि॒रा वज्रो॒ न संभृ॑तः॒ सब॑लो॒ अन॑पच्युतः। व॒व॒क्ष ऋ॒ष्वो अस्तृ॑तः ॥९॥ दु॒र्गे चि॑न्नः सु॒गं कृ॑धि गृणा॒न इ॑न्द्र गिर्वणः। त्वं च॑ मघवन्व॒शः ॥१०॥२२॥ यस्य॑ ते॒ नू चि॑दा॒दिशं॒ न मि॒नन्ति॑ स्व॒राज्य॑म्। न दे॒वो नाध्रि॑गु॒र्जनः॑ ॥११॥ अधा॑ ते॒ अप्र॑तिष्कुतं दे॒वी शुष्मं॑ सपर्यतः। उ॒भे सु॑शिप्र॒ रोद॑सी ॥१२॥ त्वमे॒तद॑धारयः कृ॒ष्णासु॒ रोहि॑णीषु च। परु॑ष्णीषु॒ रुश॒त्पयः॑ ॥१३॥ वि यदहे॒रध॑ त्वि॒षो विश्वे॑ दे॒वासो॒ अक्र॑मुः। वि॒दन्मृ॒गस्य॒ ताँ अमः॑ ॥१४॥ आदु॑ मे निव॒रो भु॑वद्वृत्र॒हादि॑ष्ट॒ पौंस्य॑म्। अजा॑तशत्रु॒रस्तृ॑तः ॥१५॥२३॥ श्रु॒तं वो॑ वृत्र॒हन्त॑मं॒ प्र शर्धं॑ चर्षणी॒नाम्। आ शु॑षे॒ राध॑से म॒हे ॥१६॥ अया॑ धि॒या च॑ गव्य॒या पुरु॑णाम॒न्पुरु॑ष्टुत। यत्सोमे॑सोम॒ आभ॑वः ॥१७॥ बो॒धिन्म॑ना॒ इद॑स्तु नो वृत्र॒हा भूर्या॑सुतिः। शृ॒णोतु॑ श॒क्र आ॒शिष॑म् ॥१८॥ कया॑ त्वं न॑ ऊ॒त्याभि प्र म॑न्दसे वृषन्। कया॑ स्तो॒तृभ्य॒ आ भ॑र ॥१९॥ कस्य॒ वृषा॑ सु॒ते सचा॑ नि॒युत्वा॑न्वृष॒भो र॑णत्। वृ॒त्र॒हा सोम॑पीतये ॥२०॥२४॥ अ॒भी षु ण॒स्त्वं र॒यिं म॑न्दसा॒नः स॑ह॒स्रिण॑म्। प्र॒य॒न्ता बो॑धि दा॒शुषे॑ ॥२१॥ पत्नी॑वन्तः सु॒ता इ॒म उ॒शन्तो॑ यन्ति वी॒तये॑। अ॒पां जग्मि॑र्निचुम्पु॒णः ॥२२॥ इ॒ष्टा होत्रा॑ असृक्ष॒तेन्द्रं॑ वृ॒धासो॑ अध्व॒रे। अच्छा॑वभृ॒थमोज॑सा ॥२३॥ इ॒ह त्या स॑ध॒माद्या॒ हरी॒ हिर॑ण्यकेश्या। वो॒ळ्हाम॒भि प्रयो॑

उत्ऽअगाः अभि सूर्य सर्वं तत् इंद्र ते वशे ॥४॥ यत् वा प्रऽवृद्ध सत्ऽपते न मरै इति मन्यसे उतो तत् सत्यं इत् तवं ॥५॥२१॥ ये सोमासः पराऽवति ये अर्वाऽवति सुन्विरे सर्वान् तान् इंद्र गच्छसि ॥६॥ तं इंद्रं वाजयामसि महे वृत्राय हंतवे सः वृषा वृषभः भुवत् ॥७॥ इंद्रः सः दामने कृतः ओजिष्ठः सः मदे हितः द्युम्नी श्लोकी सः सोम्यः ॥८॥ गिरा वज्रः न संऽभृतः सऽबलः अनपऽच्युतः ववक्षे ऋष्वः अस्तृतः ॥९॥ दुःऽगे चित् नः सुऽगं कृधि गृणानः इंद्र गिर्वणः त्वं च मघऽवन् वशः ॥१०॥२२॥ यस्य ते नु चित् आऽदिशं न मिनंति स्वऽराज्यं न देवः न अधिऽगुः जनः ॥११॥ अध ते अप्रतिऽस्कुतं देवी शुष्मं सपर्यतः उभे सुऽशिप्र रोदसी ॥१२॥ त्वं एतत् अधारयः कृष्णासु रोहिणीषु च परुष्णीषु रुशत् पयः ॥१३॥ वि यत् अहेः अध त्विषः विश्वे देवासः अक्रमुः विदत् मृगस्य तान् अमः ॥१४॥ आत् ऊं मे निऽवरः भुवत् वृत्रऽहा अदिष्ट पौंस्यं अजातऽशत्रुः अस्तृतः ॥१५॥२३॥ श्रुतं वः वृत्रहन्ऽतमं प्र शर्धं चर्षणीनां आ शुषे राधसे महे ॥१६॥ अया धिया च गव्यऽया पुरुऽनामन् पुरुऽस्तुत यत् सोमेऽसोमे आ अभवः ॥१७॥ बोधित्ऽमनाः इत् अस्तु नः वृत्रऽहा भूरिऽआसुतिः शृणोतु शक्रः आऽशिषं ॥१८॥ कया त्वं नः ऊत्या अभि प्र मंदसे वृषन् कया स्तोतृऽभ्यः आ भर ॥१९॥ कस्य वृषा सुते सचा नियुत्वान् वृषभः रणत् वृत्रऽहा सोमऽपीतये ॥२०॥२४॥ अभि सु नः त्वं रयिं मंदसानः सहस्रिणं प्रऽयंता बोधि दाशुषे ॥२१॥ पत्नीऽवंतः सुताः इमे उशंतः यंति वीतये अपां जग्मिः निऽचुंपुणः ॥२२॥ इष्टाः होत्राः असृक्षत इंद्रं वृधासः अध्वरे अच्छ अवऽभृथं ओजसा ॥२३॥ इह त्या सधऽमाद्या हरी हिरण्यऽकेश्या वोळ्हां अभि प्रयः

हितं॥२४॥ तुभ्यं सोमाः सुता इमे स्तीर्णं बर्हिर्विभावसो। स्तोतृभ्य इंद्रमा वह॥२५॥२५॥ आ ते दक्षं वि रोचना दधद्रत्ना वि दाशुषे। स्तोतृभ्य इंद्रमर्चत॥२६॥ आ ते दधामींद्रियमुक्था विश्वा शतक्रतो। स्तोतृभ्य इंद्र मृळय॥२७॥ भद्रंभद्रं न आ भरेषमूर्जं शतक्रतो। यदिंद्र मृळयासि नः॥२८॥ स नो विश्वान्या भर सुवितानि शतक्रतो। यदिंद्र मृळयासि नः॥२९॥ त्वामिद्वृत्रहंतम सुतावंतो हवामहे। यदिंद्र मृळयासि नः॥३०॥२६॥ उप नो हरिभिः सुतं याहि मदानां पते। उप नो हरिभिः सुतं॥३१॥ द्विता यो वृत्रहंतमो विद इंद्रः शतक्रतुः। उप नो हरिभिः सुतं॥३२॥ त्वं हि वृत्रहन्नेषां पाता सोमानामसि। उप नो हरिभिः सुतं॥३३॥ इंद्र इषे ददातु न ऋभुक्षणमृभुं रयिं। वाजी ददातु वाजिनं॥३४॥२७॥९॥

॥९४॥ १–१२ बिंदुः पूतदक्षो वा ॥ मरुतः ॥ गायत्री ॥

॥९४॥ गौर्धयति मरुतां श्रवस्युर्माता मघोनां। युक्ता वह्नी रथानां॥१॥ यस्या देवा उपस्थे व्रता विश्वे धारयंते। सूर्यामासा दृशे कं॥२॥ तत्सु नो विश्वे अर्य आ सदा गृणंति कारवः। मरुतः सोमपीतये॥३॥ अस्ति सोमो अयं सुतः पिबंत्यस्य मरुतः। उत स्वराजो अश्विना॥४॥ पिबंति मित्रो अर्यमा तना पूतस्य वरुणः। त्रिषधस्थस्य जावतः॥५॥ उतो न्वस्य जोषमाँ इंद्रः सुतस्य गोमतः। प्रातर्होतेव मत्सति॥६॥२८॥ कदत्विषंत सूरयस्तिर आप इव स्रिधः। अर्षंति पूतदक्षसः॥७॥ कद्वो अद्य महानां देवानामवो वृणे। त्मना च दस्मवर्चसां॥८॥ आ ये विश्वा पार्थिवानि पप्रथन्रोचना दिवः। मरुतः सोमपीतये॥९॥ त्यान्नु पूतदक्षसो दिवो वो मरुतो हुवे। अस्य सोमस्य पी-

हितं ॥२४॥ तुभ्यं सोमाः सुताः इमे स्तीर्णं बर्हिः विभाऽवसो॰ स्तोतृऽभ्यः इंद्र आ वह ॥२५॥२५॥ आ ते दक्षं वि रोचना दधत् रत्ना वि दाशुषे स्तोतृऽभ्यः इंद्रं अर्चत ॥२६॥ आ ते दधामि इंद्रियं उक्था विश्वा शतऽक्रतो॰ स्तोतृऽभ्यः इंद्र मृळय ॥२७॥ भद्रंऽभद्रं नः आ भर इषं ऊर्जं शतऽक्रतो॰ यत् इंद्र मृळयासि नः ॥२८॥ सः नः विश्वानि आ भर सुवितानि शतऽक्रतो॰ यत् इंद्र मृळयासि नः ॥२९॥ त्वां इत् वृत्रहन्ऽतम सुतऽवंतः हवामहे यत् इंद्र मृळयासि नः ॥३०॥२६॥ उप नः हरिऽभिः सुतं याहि मदानां पते उप नः हरिऽभिः सुतं ॥३१॥ द्विता यः वृत्रहन्ऽतमः विदे इंद्रः शतऽक्रतुः उप नः हरिऽभिः सुतं ॥३२॥ त्वं हि वृत्रऽहन् एषां पाता सोमानां असि उप नः हरिऽभिः सुतं ॥३३॥ इंद्रः इषे ददातु नः ऋभुक्षणं ऋभुं रयिं वाजी ददातु वाजिनं ॥३४॥२७॥९॥

॥९४॥ गौः धयति मरुतां श्रवस्युः माता मघोनां युक्ता वह्निः रथानां ॥१॥ यस्याः देवाः उपऽस्थे व्रता विश्वे धारयंते सूर्यामासा दृशे कं ॥२॥ तत् सु नः विश्वे अर्यः आ सदा गृणंति कारवः मरुतः सोमऽपीतये ॥३॥ अस्ति सोमः अयं सुतः पिबंति अस्य मरुतः उत स्वऽराजः अश्विना ॥४॥ पिबंति मित्रः अर्यमा तना पूतस्य वरुणः त्रिऽसधस्थस्य जाऽवतः ॥५॥ उतो नु अस्य जोषं आ इंद्रः सुतस्य गोऽमतः प्रातः होताऽइव मत्सति ॥६॥२८॥ कत् अत्विषंत सूरयः तिरः आपःऽइव स्रिधः अर्षंति पूतऽदक्षसः ॥७॥ कत् वः अद्य महानां देवानां अवः वृणे त्मना च दस्मऽवर्चसां ॥८॥ आ ये विश्वा पार्थिवानि पप्रथन् रोचना दिवः मरुतः सोमऽपीतये ॥९॥ त्यान् नु पूतऽदक्षसः दिवः वः मरुतः हुवे अस्य सोमस्य पी-

तये॑ ॥१०॥ त्यान्नु ये वि रोद॑सी तस्त॒भुर्म॒रुतो॑ हुवे । अ॒स्य सोम॑स्य पी॒तये॑ ॥११॥ त्यं नु मारु॑तं ग॒णं गि॑रि॒ष्ठां वृष॑णं हुवे । अ॒स्य सोम॑स्य पी॒तये॑ ॥१२॥२९॥

॥९५॥ १-७ तिरश्चीः ॥ इंद्रः ॥ अनुष्टुप् ॥

॥९५॥ आ त्वा॒ गिरो॑ र॒थीरि॒वास्थुः॑ सु॒तेषु॑ गिर्वणः । अ॒भि त्वा॒ सम॑नूषतेंद्र॒ व॒त्सं न मा॒तरः॑ ॥१॥ आ त्वा॑ शु॒क्रा अ॑चुच्यवुः सु॒तास॑ इंद्र गिर्वणः । पिबा॒ त्व१॒॑स्यान्ध॑स॒ इंद्र॒ विश्वा॑सु ते हि॒तं ॥२॥ पिबा॒ सोमं॒ मदा॑य॒ कमिंद्र॑ श्ये॒नाभृ॑तं सु॒तं । त्वं हि शश्व॑तीनां॒ पती॒ राजा॑ वि॒शामसि॑ ॥३॥ श्रु॒धी हवं॑ ति॒रश्च्या॒ इंद्र॒ यस्त्वा॑ सप॒र्यति॑ । सु॒वीर्य॑स्य॒ गोम॑तो रा॒यस्पू॑र्धि म॒हाँ अ॑सि ॥४॥ इंद्र॒ यस्ते॒ नवी॑यसीं॒ गिरं॑ म॒न्द्रामजी॑जनत् । चि॒कि॒त्विन्म॑नसं॒ धियं॑ प्र॒त्नामृ॒तस्य॑ पि॒प्युषी॑ ॥५॥३०॥ तमु॑ ष्टवा॒म यं गिर॒ इंद्र॑मु॒क्थानि॑ वावृ॒धुः । पु॒रूण्य॑स्य॒ पौंस्या॒ सिषा॑सन्तो वनामहे ॥६॥ एतो॒ न्विंद्रं॒ स्तवा॑म शु॒द्धं शु॒द्धेन॒ साम्ना॑ । शु॒द्धैरु॒क्थैर्वा॑वृ॒ध्वांसं॑ शु॒द्ध आ॒शीर्वा॑न्ममत्तु ॥७॥ इंद्र॑ शु॒द्धो न॒ आ ग॑हि शु॒द्धः शु॒द्धाभि॑रू॒तिभिः॑ । शु॒द्धो र॒यिं नि धा॑रय शु॒द्धो म॑मद्धि सो॒म्यः ॥८॥ इंद्र॑ शु॒द्धो हि नो॑ र॒यिं शु॒द्धो रत्ना॑नि दा॒शुषे॑ । शु॒द्धो वृ॒त्राणि॑ जिघ्नसे शु॒द्धो वाजं॑ सिषाससि ॥९॥३१॥

॥९६॥ १-२१ तिरश्चीर्द्युतानो वा मारुतः ॥ १-१३¹, १६-२१ इंद्रः । १३² मरुतः । १५ इंद्राबृहस्पती ॥ १-३, ५-२१ त्रिष्टुप् । ४ विराट् ॥

॥९६॥ अ॒स्मा उ॒षास॒ आति॑रंत॒ याम॒मिंद्रा॑य॒ नक्त॒मूर्म्याः॑ सु॒वाचः॑ । अ॒स्मा आपो॑ मा॒तरः॑ स॒प्त त॑स्थु॒र्नृभ्य॒स्तरा॑य॒ सिंध॑वः सु॒पा॒राः ॥१॥ अ॒ति॒वि॒द्धा वि॑थु॒रेणा॑ चि॒दस्त्रा॒ त्रिः स॒प्त सानु॒ संहि॑ता गिरी॒णां । न तद्दे॒वो न मर्त्य॑स्तुतुर्या॒द्यानि॒ प्रवृ॑द्धो वृष॒भश्च॒कार॑ ॥२॥ इंद्र॑स्य॒ वज्र॑ आय॒सो निमि॑श्ल॒ इंद्र॑स्य बा॒ह्वो-

तये॑ ॥१०॥ त्यान् नु ये वि रोद॑सी॑ त॒स्त॒भुः म॒रुतः॑ हु॒वे अ॒स्य सोम॑स्य पी॒तये॑ ॥११॥ त्यं नु मारु॑तं ग॒णं गि॒रि॒ऽस्थां वृष॑णं हु॒वे अ॒स्य सोम॑स्य पी॒तये॑ ॥१२॥२९॥

॥९५॥ आ त्वा॒ गिरः॑ र॒थीःऽइ॑व अस्थुः॑ सु॒तेषु॑ गि॒र्व॒णः॒ अ॒भि त्वा॒ सं अ॒नू॒षत॒ इंद्र॑ व॒त्सं न मा॒तरः॑ ॥१॥ आ त्वा॒ शु॒क्राः अ॒चु॒च्य॒वुः सु॒तासः॑ इं॒द्र॒ गि॒र्व॒णः॒ पिब॑ तु अ॒स्य अंध॑सः इंद्र॑ विश्वा॑सु ते हि॒तं ॥२॥ पिब॑ सोमं॑ मदा॑य कं इंद्र॑ श्ये॒नऽआ॑भृतं सु॒तं त्वं हि शश्व॑तीनां पतिः॑ राजा॑ वि॒शां असि॑ ॥३॥ श्रुधि॑ हवं॑ ति॒र॒श्च्याः इंद्र॑ यः त्वा॒ स॒प॒र्यति॑ सु॒ऽवीर्य॑स्य गोऽम॑तः रा॒यः पू॒र्धि म॒हान् अ॒सि॒ ॥४॥ इंद्र॑ यः ते॒ नवी॑यसीं गिरं॑ मं॒द्रां अजी॑जनत् चि॒कि॒त्वित्ऽम॑नसं धियं॑ प्र॒त्नां ऋ॒तस्य॑ पि॒प्युषीं॑ ॥५॥३०॥ तं ऊं॑ स्त॒वा॒म॒ यं गिरः॑ इंद्रं॑ उ॒क्थानि॑ व॒वृ॒धुः पु॒रूणि॑ अ॒स्य पौंस्या॑ सिसा॑सं॒तः व॒ना॒म॒हे॒ ॥६॥ एतो॑ नु इंद्रं॑ स्त॒वा॒म॒ शु॒द्धं शु॒द्धेन॑ साम्ना॑ शु॒द्धैः उ॒क्थैः व॒वृ॒ध्वांसं॑ शु॒द्धः आ॒शीःऽवा॑न् म॒म॒त्तु॒ ॥७॥ इंद्र॑ शु॒द्धः नः॒ आ ग॒हि॒ शु॒द्धः शु॒द्धाभिः॑ ऊ॒तिऽभिः॑ शु॒द्धः र॒यिं नि धा॒र॒य॒ शु॒द्धः म॒म॒द्धि॒ सो॒म्यः ॥८॥ इंद्र॑ शु॒द्धः हि नः॑ र॒यिं शु॒द्धः रत्ना॑नि दा॒शुषे॑ शु॒द्धः वृ॒त्राणि॑ जि॒घ्न॒से॒ शु॒द्धः वाजं॑ सि॒षा॒स॒सि॒ ॥९॥३१॥

॥९६॥ अ॒स्मै उ॒षसः॑ आ अ॒ति॒र॒त॒ यामं॑ इंद्रा॑य नक्तं॑ ऊर्म्याः॑ सु॒ऽवाचः॑ अ॒स्मै आपः॑ मा॒तरः॑ स॒प्त त॒स्थुः॒ नृऽभ्यः॑ तरा॑य सिंध॑वः सु॒ऽपा॒राः ॥१॥ अति॑ऽविद्धा वि॒थु॒रेण॑ चि॒त् अस्त्रा॑ त्रिः स॒प्त सानु॑ संऽहि॑ता गि॒री॒णां न तत् दे॒वः न मर्त्यः॑ तु॒तु॒र्या॒त् यानि॑ प्रऽवृ॑द्धः वृ॒ष॒भः च॒कार॑ ॥२॥ इंद्र॑स्य वज्रः॑ आ॒य॒सः निऽमि॑श्लः इंद्र॑स्य बा॒ह्वोः

भूयिष्ठमोजः । शीर्षन्निंद्रस्य क्रतवो निरेक आसन्नेषंत श्रुत्यां उपाके ॥ ३ ॥ मन्ये त्वा यज्ञियं यज्ञियानां मन्ये त्वा च्यवनमच्युतानां । मन्ये त्वा सत्वनामिंद्र केतुं मन्ये त्वा वृषभं चर्षणीनां ॥ ४ ॥ आ यद्वज्रं बाह्वोरिंद्र धत्से मदच्युतमहये हंतवा उं । प्र पर्वता अनंवंत प्र गावः प्र ब्रह्माणो अभिनक्षंत इंद्रं ॥ ५ ॥ ३२ ॥ तमुं ष्टवाम य इमा जजान विश्वा जातान्यवराण्यस्मात् । इंद्रेण मित्रं दिधिषेम गीर्भिरुपो नमोभिर्वृषभं विशेम ॥ ६ ॥ वृत्रस्य त्वा श्वसथादीषमाणा विश्वे देवा अजहुर्ये सखायः । मरुद्भिरिंद्र सख्यं ते अस्त्वथेमा विश्वाः पृतना जयासि ॥ ७ ॥ त्रिः षष्टिस्त्वा मरुतो वावृधाना उस्रा इव राशयो यज्ञियासः । उप त्वेमः कृधि नो भागधेयं शुष्मं त एना हविषा विधेम ॥ ८ ॥ तिग्ममायुधं मरुतामनीकं कस्त इंद्र प्रति वज्रं दधर्ष । अनायुधासो असुरा अदेवाश्चक्रेण ताँ अप वप ऋजीषिन् ॥ ९ ॥ मह उग्राय तवसे सुवृक्तिं प्रेरय शिवतमाय पश्वः । गिर्वाहसे गिर इंद्राय पूर्वीर्धेहि तन्वे कुविदंग वेदत् ॥ १० ॥ ३३ ॥ उक्थवाहसे विभ्वे मनीषां द्रुणा न पारमीरया नदीनां । नि स्पृश धिया तन्वि श्रुतस्य जुष्टतरस्य कुविदंग वेदत् ॥ ११ ॥ तद्विविड्ढि यत्त इंद्रो जुजोषत्स्तुहि सुष्टुतिं नमसा विवास । उप भूष जरितर्मा रुवण्यः श्रावया वाचं कुविदंग वेदत् ॥ १२ ॥ अव द्रप्सो अंशुमतीमतिष्ठदियानः कृष्णो दशभिः सहस्रैः । आवत्तमिंद्रः शच्या धमंतमप स्नेहितीर्नृमणा अधत्त ॥ १३ ॥ द्रप्समपश्यं विषुणे चरंतमुपह्वरे नद्यो अंशुमत्याः । नभो न कृष्णमवतस्थिवांसमिष्यामि वो वृषणो युध्यताजौ ॥ १४ ॥ अध द्रप्सो अंशुमत्या उपस्थेऽधारयत्तन्वं तित्विषाणः । विशो

भूयिष्ठं ओजः शीर्षन् इंद्रस्य क्रतवः निरेके आसन् आ ईषंत श्रुत्यै
उपाके॥३॥ मन्ये त्वा यज्ञियं यज्ञियानां मन्ये त्वा च्यवनं अच्युता-
नां मन्ये त्वा सत्वनां इंद्र केतुं मन्ये त्वा वृषभं चर्षणीनां॥४॥ आ यत्
वज्रं बाह्वोः इंद्र धत्से मदऽच्युतं अहये हंतवै ऊं' प्र पर्वताः अन-
वंत प्र गावः प्र ब्रह्माणः अभिऽनक्षंतः इंद्रं॥५॥३२॥ तं ऊं' स्तवाम
यः इमा जजान विश्वा जातानि अवराणि अस्मात् इंद्रेण मित्रं
दिधिषेम गीःऽभिः उपो' नमःऽभिः वृषभं विशेम॥६॥ वृत्रस्य
त्वा श्वसथात् ईषमाणाः विश्वे देवाः अजहुः ये सखायः मरुत्-
ऽभिः इंद्र सख्यं ते अस्तु अथ इमाः विश्वाः पृतनाः जयासि॥७॥
त्रिः षष्टिः त्वा मरुतः ववृधानाः उस्राःऽइव राशयः यज्ञियासः
उप त्वा आ इमः कृधि नः भागऽधेयं शुष्मं ते एना हविषा विधेम
॥८॥ तिग्मं आयुधं मरुतां अनीकं कः ते इंद्र प्रति वज्रं दधर्ष अ-
नायुधासः असुराः अदेवाः चक्रेण तान् अप वप ऋजीषिन्
॥९॥ महे उग्राय तवसे सुऽवृक्तिं प्र ईरय शिवऽतमाय पश्वः गि-
र्वाहसे गिरः इंद्राय पूर्वीः धेहि तन्वे कुवित् अंग वेदत्॥१०॥३३॥
उक्थऽवाहसे विऽभ्वे मनीषां द्रुणा न पारं ईरय नदीनां नि स्पृश
धिया तन्वि श्रुतस्य जुष्टऽतरस्य कुवित् अंग वेदत्॥११॥ तत् वि-
विड्ढि यत् ते इंद्रः जुजोषत् स्तुहि सुऽस्तुतिं नमसा आ विवास उप
भूष जरितः मा रुवण्यः श्रावय वाचं कुवित् अंग वेदत्॥१२॥ अव
द्रप्सः अंशुऽमतीं अतिष्ठत् इयानः कृष्णः दशऽभिः सहस्रैः आ-
वत् तं इंद्रः शच्या धमंतं अप स्नेहितीः नृऽमनाः अधत्त॥१३॥ द्र-
प्सं अपश्यं विषुणे चरंतं उपऽह्वरे नद्यः अंशुऽमत्याः नभः न कृ-
ष्णं अवतस्थिऽवांसं इष्यामि वः वृषणः युध्यत आजौ॥१४॥ अध
द्रप्सः अंशुऽमत्याः उपऽस्थे अधारयत् तन्वं तित्विषाणः विशः

अदेवीरभ्याऽचरंतीर्बृहस्पतिना युजेंद्रः ससाहे ॥१५॥३४॥ त्वं ह त्यत्सप्तभ्यो जायमानोऽशत्रुभ्यो अभवः शत्रुरिंद्र। गूळ्हे द्यावापृथिवी अन्वविंदो विभुमद्भ्यो भुवनेभ्यो रणं धाः ॥१६॥ त्वं ह त्यदप्रतिमानमोजो वज्रेण वज्रिन्धृषितो जघंथ। त्वं शुष्णस्यावातिरो वधत्रैस्त्वं गा इंद्र शच्येदविंदः ॥१७॥ त्वं ह त्यद्वृषभ चर्षणीनां घनो वृत्राणां तविषो बभूथ। त्वं सिंधूँरसृजस्तस्तभानान् त्वमपो अजयो दासपत्नीः ॥१८॥ स सुक्रतू रणिता यः सुतेष्वनुत्तमन्युर्यो अहेव रेवान्। य एक इन्नर्यपांसि कर्ता स वृत्रहा प्रतीदन्यमाहुः ॥१९॥ स वृत्रहेंद्रश्चर्षणीधृत्तं सुष्टुत्या हव्यं हुवेम। स प्राविता मघवा नोऽधिवक्ता स वाजस्य श्रवस्यस्य दाता ॥२०॥ स वृत्रहेंद्र ऋभुक्षाः सद्यो जज्ञानो हव्यो बभूव। कृण्वन्नपांसि नर्या पुरूणि सोमो न पीतो हव्यः सखिभ्यः ॥२१॥३५॥

॥९७॥ १–१५ रेभः काश्यपः ॥ इंद्रः ॥ १–९ बृहती । १०.१३ अतिजगती । ११.१२ उपरिष्टाद्बृहती । १४ त्रिष्टुप् । १५ जगती ॥

॥९७॥ या इंद्र भुज आभरः स्वर्वाँ असुरेभ्यः। स्तोतारमिन्मघवन्नस्य वर्धय ये च त्वे वृक्तबर्हिषः ॥१॥ यमिंद्र दधिषे त्वमश्वं गां भागमव्ययं। यजमाने सुन्वति दक्षिणावति तस्मिन् तं धेहि मा पणौ ॥२॥ य इंद्र सस्त्यव्रतोऽनुष्वापमदेवयुः। स्वैः ष एवैर्मुमुरत्पोष्यं रयिं सनुतर्धेहि तं ततः ॥३॥ यच्छक्रासि परावति यदर्वावति वृत्रहन्। अतस्त्वा गीर्भिर्द्युगदिंद्र केशिभिः सुतावाँ आ विवासति ॥४॥ यद्वासि रोचने दिवः समुद्रस्याधि विष्टपि। यत्पार्थिवे सदने वृत्रहंतम यदंतरिक्ष आ गहि ॥५॥३६॥ स नः सोमेषु सोम-

अदेवीः अभि आऽचरंतीः बृहस्पतिना युजा इंद्रः ससहे ॥१५॥३४॥ त्वं ह त्यत् सप्तऽभ्यः जायमानः अशत्रुऽभ्यः अभवः शत्रुः इंद्र गूळ्हे द्यावापृथिवी अनु अविंदः विभुमत्ऽभ्यः भुवनेभ्यः रणं धाः ॥१६॥ त्वं ह त्यत् अप्रतिऽमानं ओजः वज्रेण वज्रिन् धृषितः जघंथ त्वं शुष्णस्य अव अतिरः वधत्रैः त्वं गाः इंद्र शच्या इत् अविंदः ॥१७॥ त्वं ह त्यत् वृषभ चर्षणीनां घनः वृत्राणां तविषः बभूथ त्वं सिंधून् असृजः तस्तभानान् त्वं अपः अजयः दासऽपत्नीः ॥१८॥ सः सुऽक्रतुः रणिता यः सुतेषु अनुत्तऽमन्युः यः अहाऽइव रेवान् यः एकः इत् नरि अपांसि कर्ता सः वृत्रऽहा प्रति इत् अन्यं आहुः ॥१९॥ सः वृत्रऽहा इंद्रः चर्षणिऽधृत् तं सुऽस्तुत्या हव्यं हुवेम सः प्रऽअविता मघऽवा नः अधिऽवक्ता सः वाजस्य श्रवस्यस्य दाता ॥२०॥ सः वृत्रऽहा इंद्रः ऋभुक्षाः सद्यः जज्ञानः हव्यः बभूव कृण्वन् अपांसि नर्या पुरूणि सोमः न पीतः हव्यः सखिऽभ्यः ॥२१॥३५॥

॥९७॥ याः इंद्र भुजः आ अभरः स्वःऽवान् असुरेभ्यः स्तोतारं इत् मघऽवन् अस्य वर्धय ये च त्वे वृक्तऽबर्हिषः ॥१॥ यं इंद्र दधिषे त्वं अश्वं गां भागं अव्ययं यजमाने सुन्वति दक्षिणाऽवति तस्मिन् तं धेहि मा पणौ ॥२॥ यः इंद्र सस्ति अव्रतः अनुऽस्वापं अदेवऽयुः स्वैः सः एवैः मुमुरत् पोष्यं रयिं सनुतः धेहि तं ततः ॥३॥ यत् शक्र असि पराऽवति यत् अर्वाऽवति वृत्रऽहन् अतः त्वा गीःऽभिः द्युऽगत् इंद्र केशिऽभिः सुतऽवान् आ विवासति ॥४॥ यत् वा असि रोचने दिवः समुद्रस्य अधि विष्टपि यत् पार्थिवे सदने वृत्रहन्ऽतम यत् अंतरिक्षे आ गहि ॥५॥३६॥ सः नः सोमेषु सोम-

याः सुतेषु शवसस्पते। मादयस्व राधसा सूनृतावतेंद्र राया परी-
णसा ॥६॥ मा न इंद्र परा वृणग्भवा नः सधमाद्यः। त्वं न ऊती
त्वमिन्न आप्यं मा न इंद्र परा वृणक् ॥७॥ अस्मे इंद्र सचा सुते नि
षदा पीतये मधु। कृधी जरित्रे मघवन्नवो महदस्मे इंद्र सचा सुते
॥८॥ न त्वा देवास आशत न मर्त्यासो अद्रिवः। विश्वा जातानि
शवसाभिभूरसि न त्वा देवास आशत ॥९॥ विश्वाः पृतना अभि-
भूतरं नरं सजूस्ततक्षुरिंद्रं जजनुश्च राजसे। क्रत्वा वरिष्ठं वर आ-
मुरिमुतोग्रमोजिष्ठं तवसं तरस्विनं ॥१०॥३७॥ समी रेभासो
अस्वरन्निंद्रं सोमस्य पीतये। स्वर्पतिं यदीं वृधे धृतव्रतो ह्योजसा
समूतिभिः ॥११॥ नेमिं नमंति चक्षसा मेषं विप्रा अभिस्वरा।
सुदीतयो वो अद्रुहोऽपि कर्णे तरस्विनः समृक्वभिः ॥१२॥ तमिंद्रं
जोहवीमि मघवानमुग्रं सत्रा दधानमप्रतिष्कुतं शवांसि। मं-
हिष्ठो गीर्भिरा च यज्ञियो ववर्तद्राये नो विश्वा सुपथा कृणोतु
वज्री ॥१३॥ त्वं पुर इंद्र चिकिदेना व्योजसा शविष्ठ शक्र नाश-
यध्यै। त्वद्विश्वानि भुवनानि वज्रिन्द्यावा रेजेते पृथिवी च भीषा
॥१४॥ तन्म ऋतमिंद्र शूर चित्र पात्वपो न वज्रिन्दुरिताति पर्षि
भूरि। कदा न इंद्र राय आ दशस्येर्विश्वप्स्न्यस्य स्पृहयाय्यस्य रा-
जन् ॥१५॥३८॥६॥

॥९८॥ १-१२ नृमेधः ॥ इंद्रः ॥ १-६.८ उष्णिक्। ७.१०.११ ककुप्। ९,१२ पुरउष्णिक् ॥

॥९८॥ इंद्राय साम गायत विप्राय बृहते बृहत्। धर्मकृते
विपश्चिते पनस्यवे ॥१॥ त्वमिंद्राभिभूरसि त्वं सूर्यमरोचयः।
विश्वकर्मा विश्वदेवो महाँ असि ॥२॥ विभ्राजञ्ज्योतिषा
स्व१रगच्छो रोचनं दिवः। देवास्त इंद्र सख्याय येमिरे ॥३॥

ऽपाः सुतेषु शवसः पते मादयस्व राधसा सूनृताऽवता इंद्र राया परीणसा ॥६॥ मा नः इंद्र परा वृणक् भव नः सधऽमाद्यः त्वं नः ऊती त्वं इत् नः आप्यं मा नः इंद्र परा वृणक् ॥७॥ अस्मे इंद्र सचा सुते नि सद पीतये मधु कृधि जरित्रे मघऽवन् अवः महत् अस्मे इंद्र सचा सुते ॥८॥ न त्वा देवासः आशत न मर्त्यासः अद्रिऽवः विश्वा जातानि शवसा अभिऽभूः असि न त्वा देवासः आशत ॥९॥ विश्वाः पृतनाः अभिऽभूतरं नरं सऽजूः ततक्षुः इंद्रं जजनुः च राजसे क्रत्वा वरिष्ठं वरे आऽमुरिं उत उग्रं ओजिष्ठं तवसं तरस्विनं ॥१०॥३९॥ सं ईं रेभासः अस्वरन् इंद्रं सोमस्य पीतये स्वःऽपतिं यत् ईं वृधे धृतऽव्रतः हि ओजसा सं ऊतिऽभिः ॥११॥ नेमिं नमंति चक्षसा मेषं विप्राः अभिऽस्वरा सुऽदीतयः वः अद्रुहः अपि कर्णे तरस्विनः सं ऋक्वऽभिः ॥१२॥ तं इंद्रं जोहवीमि मघऽवानं उग्रं सत्रा दधानं अप्रतिऽस्कुतं शवांसि मंहिष्ठः गीःऽभिः आ च यज्ञियः ववर्तत् राये नः विश्वा सुऽपथा कृणोतु वज्री ॥१३॥ त्वं पुरः इंद्र चिकित् एनाः वि ओजसा शविष्ठ शक्र नाशयध्यै त्वत् विश्वानि भुवनानि वज्रिन् द्यावा रेजेते पृथिवी च भीषा ॥१४॥ तत् मा ऋतं इंद्र शूर चित्र पातु अपः न वज्रिन् दुःऽइता अति पर्षि भूरि कदा नः इंद्र रायः आ दशस्येः विश्वऽप्स्न्यस्य स्पृहयाय्यस्य राजन् ॥१५॥३८॥६॥

॥९८॥ इंद्राय साम गायत विप्राय बृहते बृहत् धर्मऽकृते विपःऽचिते पनस्यवे ॥१॥ त्वं इंद्र अभिऽभूः असि त्वं सूर्यं अरोचयः विश्वऽकर्मा विश्वऽदेवः महान् असि ॥२॥ विऽभ्राजन् ज्योतिषा स्वः अगच्छः रोचनं दिवः देवाः ते इंद्र सख्याय येमिरे ॥३॥

एंद्र नो गधि प्रियः सत्राजिदगोह्यः। गिरिर्न विश्वतस्पृथुः पतिर्दिवः ॥४॥ अभि हि सत्य सोमपा उभे बभूथ रोदसी। इंद्रासि सुन्वतो वृधः पतिर्दिवः॥५॥ त्वं हि शश्वतीनामिंद्र दर्ता पुरामसि। हंता दस्योर्मनोर्वृधः पतिर्दिवः ॥६॥१॥ अधा हींद्र गिर्वण उप त्वा कामान्महः ससृज्महे। उदेव यंत उदभिः ॥७॥ वार्ण त्वा यव्याभिर्वर्धंति शूर ब्रह्माणि। वावृध्वांसं चिदद्रिवो दिवेदिवे॥८॥ युंजंति हरी इषिरस्य गाथयोरौ रथ उरुयुगे। इंद्रवाहा वचोयुजा ॥९॥ त्वं न इंद्रा भरँ ओजो नृम्णं शतक्रतो विचर्षणे। आ वीरं पृतनाषहं॥१०॥ त्वं हि नः पिता वसो त्वं माता शतक्रतो बभूविथ। अधा ते सुम्नमीमहे॥११॥ त्वां शुष्मिन्पुरुहूत वाजयंतमुप ब्रुवे शतक्रतो। स नो रास्व सुवीर्यं॥१२॥२॥

॥९९॥ १-८ नृमेधः ॥ इंद्रः ॥ प्रागाथं ॥

॥९९॥ त्वामिदा ह्यो नरोऽपीप्यन्वज्रिन्भूर्णयः । स इंद्र स्तोमवाहसामिह श्रुध्युप स्वसरमा गहि॥१॥ मत्स्वा सुशिप्र हरिवस्तदीमहे त्वे आ भूषंति वेधसः। तव श्रवांस्युपमान्युक्थ्या सुतेष्विंद्र गिर्वणः ॥२॥ श्रायंत इव सूर्यं विश्वेदिंद्रस्य भक्षत। वसूनि जाते जनमान ओजसा प्रति भागं न दीधिम ॥३॥ अनर्शरातिं वसुदामुप स्तुहि भद्रा इंद्रस्य रातयः। सो अस्य कामं विधतो न रोषति मनो दानाय चोदयन्॥४॥ त्वमिंद्र प्रतूर्तिष्वभि विश्वा असि स्पृधः। अशस्तिहा जनिता विश्वतूरसि त्वं तूर्य तरुष्यतः ॥५॥ अनु ते शुष्मं तुरयंतमीयतुः क्षोणी शिशुं न मातरा। विश्वास्ते स्पृधः श्नथयंत मन्यवे वृत्रं यदिंद्र तूर्वसि ॥६॥ इत ऊती वो अजरं प्रहेतारमप्रहितं। आशुं जेतारं

आ इंद्र नः गधि प्रियः सत्राऽजित् अगोह्यः गिरिः न विश्वतः पृथुः पतिः दिवः ॥४॥ अभि हि सत्य सोमऽपाः उभे' बभूथ रोदसी' इंद्र असि सुन्वतः वृधः पतिः दिवः ॥५॥ त्वं हि शश्वतीनां इंद्र दर्ता पुरां असि हंता दस्योः मनोः वृधः पतिः दिवः ॥६॥१॥ अध हि इंद्र गिर्वणः उप त्वा कामान् महः ससृज्महे उदाऽइव यंतः उद-ऽभिः ॥७॥ वाः न त्वा यव्याभिः वर्धंति शूर ब्रह्माणि ववृध्वांसं चित् अद्रिऽवः दिवेऽदिवे ॥८॥ युंजंति हरी' इषिरस्य गाथया उरौ रथे उरुऽयुगे इंद्रऽवाहा वचःऽयुजा ॥९॥ त्वं नः इंद्र आ भर ओजः नृम्णं शतऽक्रतो° विऽचर्षणे आ वीरं पृतनाऽसहं ॥१०॥ त्वं हि नः पिता वसो' त्वं माता शतऽक्रतो° बभूविथ अध ते सुम्नं ईमहे ॥११॥ त्वां शुष्मिन् पुरुऽहूत वाजऽयंतं उप ब्रुवे शतऽक्रतो° सः नः रास्व सुऽवीर्यं ॥१२॥२॥

॥९९॥ त्वां इदा ह्यः नरः अपीप्यन् वज्रिन् भूर्णयः सः इंद्र स्तोमऽवाहसां इह श्रुधि उप स्वसरं आ गहि ॥१॥ मत्स्व सुऽशिप्र हरिऽवः तत् ईमहे त्वे' आ भूषंति वेधसः तव श्रवांसि उपऽमानि उक्थ्या सुतेषु इंद्र गिर्वणः ॥२॥ श्रायंतःऽइव सूर्यं विश्वा इत् इंद्रस्य भक्षत वसूनि जाते जनमाने ओजसा प्रति भागं न दीधिम ॥३॥ अनर्शऽरातिं वसुऽदां उप स्तुहि भद्राः इंद्रस्य रातयः सः अस्य कामं विधतः न रोषति मनः दानाय चोदयन् ॥४॥ त्वं इंद्र प्रऽतूर्तिषु अभि विश्वाः असि स्पृधः अशस्तिऽहा जनिता विश्वऽतूः असि त्वं तूर्य तरुष्यतः ॥५॥ अनु ते शुष्मं तुरयंतं ईयतुः क्षोणी' शिशुं न मातरा विश्वाः ते स्पृधः श्नथयंत मन्यवे वृत्रं यत् इंद्र तूर्वसि ॥६॥ इतः ऊती वः अजरं प्रऽहेतारं अप्रऽहितं आशुं जेतारं

हेतारं रथीतममतूर्तं तुग्र्यावृधं ॥७॥ इष्कर्तारमनिष्कृतं सहस्कृतं शतमूतिं शतक्रतुं । समानमिंद्रमवसे हवामहे वसवानं वसूजुवं ॥८॥३॥

॥१००॥ १–३ ६–१२ नेमो भार्गवः । ४ ५ इंद्रः ॥ १–९. १२ इंद्रः । १०. ११ वाक् ॥
१–५. १०–१२ त्रिष्टुप् । ६ जगती । ७–९ अनुष्टुप् ॥

॥१००॥ अयं त एमि तन्वा पुरस्ताद्विश्वे देवा अभि मा यंति पश्चात् । यदा मह्यं दीधरो भागमिंद्रादिन्मया कृणवो वीर्याणि ॥१॥ दधामि ते मधुनो भक्षमग्रे हितस्ते भागः सुतो अस्तु सोमः । असश्च त्वं दक्षिणतः सखा मेऽधा वृत्राणि जंघनाव भूरि ॥२॥ प्र सु स्तोमं भरत वाजयंत इंद्राय सत्यं यदि सत्यमस्ति । नेंद्रो अस्तीति नेम उ त्व आह क ईं ददर्श कमभि ष्टवाम ॥३॥ अयमस्मि जरितः पश्य मेह विश्वा जातान्यभ्यस्मि मह्ना । ऋतस्य मा प्रदिशो वर्धयंत्यादर्दिरो भुवना दर्दरीमि ॥४॥ आ यन्मा वेना अरुहन्नृतस्यँ एकमासीनं हर्यतस्य पृष्ठे । मनश्चिन्मे हृद आ प्रत्यवोचदचिक्रदञ्छिशुमंतः सखायः ॥५॥ विश्वेत्ता ते सवनेषु प्रवाच्या या चकर्थ मघवन्निंद्र सुन्वते । पारावतं यत्पुरुसंभृतं वस्वपावृणोः शरभाय ऋषिबंधवे ॥६॥४॥ प्र नूनं धावता पृथङ्नेह यो वो अवावरीत् । नि षीं वृत्रस्य मर्मणि वज्रमिंद्रो अपीपतत् ॥७॥ मनोजवा अयमान आयसीमतरत्पुरं । दिवं सुपर्णो गत्वाय सोमं वज्रिण आभरत् ॥८॥ समुद्रे अंतः शयत उद्ना वज्रो अभीवृतः । भरंत्यस्मै संयतः पुरःप्रस्रवणा बलिं ॥९॥ यद्वाग्वदंत्यविचेतनानि राष्ट्री देवानां निषसाद मंद्रा । चतस्र ऊर्जं दुदुहे पयांसि क्व स्विदस्याः परमं जगाम ॥१०॥ देवीं वाचमजनयंत देवास्तां विश्वरूपाः पशवो वदंति । सा नो

हेतारं रयिऽतमं अतूर्तं तुग्र्यऽवृधं ॥७॥ इष्कर्तारं अनिःऽकृतं सहःऽकृतं शतंऽऊतिं शतऽक्रतुं समानं इंद्रं अवसे हवामहे वसवानं वसुऽजुवं ॥८॥३॥

॥१००॥ अयं ते एमि तन्वा पुरस्तात् विश्वे देवाः अभि मा यंति पश्चात् यदा मह्यं दीधरः भागं इंद्र आत् इत् मया कृणवः वीर्याणि ॥१॥ दधामि ते मधुनः भक्षं अग्रे हितः ते भागः सुतः अस्तु सोमः असः च त्वं दक्षिणतः सखा मे अध वृत्राणि जंघनाव भूरि ॥२॥ प्र सु स्तोमं भरत वाजऽयंतः इंद्राय सत्यं यदि सत्यं अस्ति न इंद्रः अस्ति इति नेमः ऊं इति त्वः आह कः ईं ददर्श कं अभि स्तवाम ॥३॥ अयं अस्मि जरितरिति पश्य मा इह विश्वा जातानि अभि अस्मि मह्ना ऋतस्य मा प्रऽदिशः वर्धयंति आऽदर्दिरः भुवना दर्दरीमि ॥४॥ आ यत् मा वेनाः अरुहन् ऋतस्य एकं आसीनं हर्यतस्य पृष्ठे मनः चित् मे हृदे आ प्रति अवोचत् अचिक्रदन् शिशुऽमंतः सखायः ॥५॥ विश्वा इत् ता ते सवनेषु प्रऽवाच्या या चकर्थ मघऽवन् इंद्र सुन्वते पारावतं यत् पुरुऽसंभृतं वसु अपऽअवृणोः शरभाय ऋषिऽबंधवे ॥६॥४॥ प्र नूनं धावत पृथक् न इह यः वः अवावरीत् नि सीं वृत्रस्य मर्मणि वज्रं इंद्रः अपीपतत् ॥७॥ मनःऽजवाः अयमानः आयसीं अतरत् पुरं दिवं सुऽपर्णः गत्वाय सोमं वज्रिणे आ अभरत् ॥८॥ समुद्रे अंतरिति शयते उद्ना वज्रः अभिऽवृतः भरंति अस्मै संऽयतः पुरःऽप्रस्रवणाः बलिं ॥९॥ यत् वाक् वदंती अविऽचेतनानि राष्ट्री देवानां निऽससाद मंद्रा चतस्रः ऊर्जं दुदुहे पयांसि क्व स्वित् अस्याः परमं जगाम ॥१०॥ देवीं वाचं अजनयंत देवाः तां विश्वऽरूपाः पशवः वदंति सा नः

मंद्रा इषं ऊर्जं दुहाना धेनुः वाक् अस्मान् उप सुऽस्तुता आ एतु ॥११॥ सखे विष्णो इति वि॒ऽतरं वि क्रमस्व द्यौः देहि लोकं वज्राय विऽस्कभे हनाव वृत्रं रिणचाव सिंधून् इंद्रस्य यंतु प्रऽसवे विऽसृष्टाः ॥१२॥५॥

॥१०१॥ ऋधक् इत्था सः मर्त्यः शशमे देवऽतातये यः नूनं मित्रावरुणौ अभिष्टये आऽचक्रे हव्यऽदातये ॥१॥ वर्षिष्ठऽक्षत्रौ उरुऽचक्षसा नरा राजाना दीर्घश्रुत्ऽतमा ता बाहुता न दंसना रथयतः साकं सूर्यस्य रश्मिऽभिः ॥२॥ प्र यः वां मित्रावरुणा अजिरः दूतः अद्रवत् अयःऽशीर्षा मदेऽरघुः ॥३॥ न यः संऽपृच्छे न पुनः हवीतवे न संऽवादाय रमते तस्मात् नः अद्य संऽऋतेः उरुष्यतं बाहुऽभ्यां नः उरुष्यतं ॥४॥ प्र मित्राय प्र अर्यम्णे सचथ्यं ऋतऽवसो इति वरूथ्यं वरुणे छंद्यं वचः स्तोत्रं राजऽसु गायत ॥५॥ ॥६॥ ते हिन्विरे अरुणं जेन्यं वसु एकं पुत्रं तिसृणां ते धामानि अमृताः मर्त्यानां अदब्धाः अभि चक्षते ॥६॥ आ मे वचांसि उत्ऽयता द्युमत्ऽतमानि कर्त्वा उभा यातं नासत्या सऽजोषसा प्रति हव्यानि वीतये ॥७॥ रातिं यत् वां अरक्षसं हवामहे युवाभ्यां वाजिनीऽवसू इति प्राचीं होत्रां प्रऽतिरंतौ इतं नरा गृणाना जमत्ऽअग्निना ॥८॥ आ नः यज्ञं दिविऽस्पृशं वायो इति याहि सुमन्मंऽभिः अंतरिति पवित्रे उपरि श्रीणानः अयं शुक्रः अयामि ते ॥९॥ वेति अध्वर्युः पथिऽभिः रजिष्ठैः प्रति हव्यानि वीतये अध नियुत्वः उभयस्य नः पिब शुचिं सोमं गोऽआशिरं ॥१०॥७॥ बट् महान् असि सूर्य बट् आदित्य महान् असि महः ते सतः महिमा पनस्यते अद्धा देव महान् असि ॥११॥ बट् सूर्य श्रवसा महान् असि

सत्रा देव महाँ असि। मह्ना देवानामसुर्यः पुरोहितो विभु ज्यो-
तिरदाभ्यं ॥१२॥ इयं या नीच्यर्किणी रूपा रोहिण्या कृता। चि-
त्रेव प्रत्यदर्श्यायत्य१न्तर्दशसु बाहुषु ॥१३॥ प्रजा ह तिस्रो अत्या-
यमीयुर्न्य१न्या अर्कमभितो विविश्रे। बृहद्ध तस्थौ भुवनेष्वन्तः
पवमानो हरित आ विवेश ॥१४॥ माता रुद्राणां दुहिता वसूनां
स्वसादित्यानाममृतस्य नाभिः। प्र नु वोचं चिकितुषे जनाय मा
गामनागामदितिं वधिष्ट ॥१५॥ वचोविदं वाचमुदीरयन्तीं वि-
श्वाभिर्धीभिरुपतिष्ठमानां। देवीं देवेभ्यः पर्येयुषीं गामा मावृक्त
मर्त्यो दभ्रचेताः ॥१६॥८॥

॥१०२॥ १-२१ प्रयोगो भार्गव अग्निर्वा पावको बार्हस्पत्यः। अथवाग्नी गृहपतियविष्ठौ
सहसः सुतौ तयोर्वान्यतरः ॥ अग्निः ॥ गायत्री ॥

॥१०२॥ त्वमग्ने बृहद्वयो दधासि देव दाशुषे। कविर्गृहप-
तिर्युवा ॥१॥ स न ईळानया सह देवाँ अग्ने दुवस्युवा।
चिकिद्विभानवा वह ॥२॥ त्वया ह स्विद्युजा वयं चोदिष्ठेन
यविष्ठ्य। अभि ष्मो वाजसातये ॥३॥ और्वभृगुवच्छुचिम-
प्नवानवदा हुवे। अग्निं समुद्रवाससं ॥४॥ हुवे वातस्वनं
कविं पर्जन्यक्रन्द्यं सहः। अग्निं समुद्रवाससं ॥५॥९॥ आ सवं
सवितुर्यथा भगस्येव भुजिं हुवे। अग्निं समुद्रवाससं ॥६॥ अ-
ग्निं वो वृधन्तमध्वराणां पुरूतमं। अच्छा नप्त्रे सहस्वते ॥७॥
अयं यथा न आभुवत्त्वष्टा रूपेव तक्ष्या। अस्य क्रत्वा यशस्वतः
॥८॥ अयं विश्वा अभि श्रियोऽग्निर्देवेषु पत्यते। आ वाजैरुप नो
गमत् ॥९॥ विश्वेषामिह स्तुहि होतॄणां यशस्तमं। अग्निं यज्ञेषु
पूर्व्यं ॥१०॥१०॥ शीरं पावकशोचिषं ज्येष्ठो यो दमेष्वा। दीदाय
दीर्घश्रुत्तमः ॥११॥ तमर्वन्तं न सानसिं गृणीहि विप्र शुष्मिणं।

सत्रा देव महान् असि मह्ना देवानां असुर्यः पुरःऽहितः विऽभु
ज्योतिः अदाभ्यं ॥ १२॥ इयं या नीची अर्किणी रूपा रोहिण्या
कृता चित्राऽइव प्रति अदर्शि आऽयती अंतः दशऽसु बाहुषु
॥ १३॥ प्रऽजाः ह तिस्रः अतिऽआयं ईयुः नि अन्याः अर्कं अभितः
विविश्रे बृहत् ह तस्थौ भुवनेषु अंतः पवमानः हरितः आ वि-
वेश ॥ १४॥ माता रुद्राणां दुहिता वसूनां स्वसा आदित्यानां अ-
मृतस्य नाभिः प्र नु वोचं चिकितुषे जनाय मा गां अनागां अ-
दितिं वधिष्ट ॥ १५॥ वचःऽविदं वाचं उत्ऽईरयंतीं विश्वाभिः धी-
भिः उपऽतिष्ठमानां देवीं देवेभ्यः परि आऽईयुषीं गां आ मा
अवृक्त मर्त्यः दभ्रऽचेताः ॥ १६॥ ८॥

॥ १०२॥ त्वं अग्ने बृहत् वयः दधासि देव दाशुषे कविः गृह-
ऽपतिः युवा ॥ १॥ सः नः ईळानया सह देवान् अग्ने दुवस्युवा चि-
कित् विऽभानो° आ वह ॥ २॥ त्वया ह स्वित् युजा वयं चोदिष्ठेन
यविष्ठ्य अभि स्मः वाजऽसातये ॥ ३॥ और्वऽभृगुऽवत् शुचिं अप्न-
वानऽवत् आ हुवे अग्निं समुद्रऽवाससं ॥ ४॥ हुवे वातऽस्वनं कविं
पर्जन्यऽक्रंद्यं सहः अग्निं समुद्रऽवाससं ॥ ५॥ ९॥ आ सवं सवितुः य-
था भगस्यऽइव भुजिं हुवे अग्निं समुद्रऽवाससं ॥ ६॥ अग्निं वः वृ-
धंतं अध्वराणां पुरुऽतमं अच्छ नप्त्रे सहस्वते ॥ ७॥ अयं यथा नः
आऽभुवत् त्वष्टा रूपाऽइव तक्ष्या अस्य क्रत्वा यशस्वतः ॥ ८॥ अयं
विश्वाः अभि श्रियः अग्निः देवेषु पत्यते आ वाजैः उप नः गमत्
॥ ९॥ विश्वेषां इह स्तुहि होतॄणां यशःऽतमं अग्निं यज्ञेषु पूर्व्यं ॥ १०॥
॥ १०॥ शीरं पावकऽशोचिषं ज्येष्ठः यः दमेषु आ दीदाय दीर्घ-
श्रुत्ऽतमः ॥ ११॥ तं अर्वंतं न सानसिं गृणीहि विप्र शुष्मिणं

मित्रं न यातयज्जनं ॥१२॥ उप त्वा जामयो गिरो देदिशतीर्हविष्कृतः । वायोरनीके अस्थिरन् ॥१३॥ यस्य त्रिधात्ववृतं बर्हिस्तस्थावसंदिनं । आपश्चिन्नि दधा पदं ॥१४॥ पदं देवस्य मीळ्हुषोऽनाधृष्टाभिरूतिभिः । भद्रा सूर्य इवोपदृक् ॥१५॥११॥ अग्ने घृतस्य धीतिभिस्तेपानो देव शोचिषा । आ देवान्वक्षि यक्षि च ॥१६॥ तं त्वाजनंत मातरः कविं देवासो अंगिरः । हव्यवाहममर्त्यं ॥१७॥ प्रचेतसं त्वा कवेऽग्ने दूतं वरेण्यं । हव्यवाहं नि षेदिरे ॥१८॥ नहि मे अस्त्यघ्न्या न स्वधितिर्वनन्वति । अथैतादृग्भरामि ते ॥१९॥ यदग्ने कानि कानि चिदा ते दारूणि दध्मसि । ता जुषस्व यविष्ठ्य ॥२०॥ यदत्त्युपजिह्विका यद्वम्रो अतिसर्पति । सर्वं तदस्तु ते घृतं ॥२१॥ अग्निमिंधानो मनसा धियं सचेत मर्त्यः । अग्निमीधे विवस्वभिः ॥२२॥१२॥

॥१०३॥ १–१४ सोभरिः काण्वः ॥ १–१३ अग्निः । १४ अग्निर्मरुतश्च ॥ १–४ ६ बृहती । ५ विराड्रूपा । ७.९.११.१३ सतोबृहती । ८.१२ ककुप् । १० हसीयसी । १४ अनुष्टुप् ॥

॥१०३॥ अदर्शि गातुवित्तमो यस्मिन्व्रतान्यादधुः । उपो षु जातमार्यस्य वर्धनमग्निं नक्षंत नो गिरः ॥१॥ प्र दैवोदासो अग्निर्देवाँ अच्छा न मज्मना । अनु मातरं पृथिवीं वि वावृते तस्थौ नाकस्य सानवि ॥२॥ यस्माद्रेजंत कृष्टयश्चर्कृत्यानि कृण्वतः । सहस्रसां मेधसाताविव त्मनाग्निं धीभिः सपर्यत ॥३॥ प्र यं राये निनीषसि मर्तो यस्ते वसो दाशत् । स वीरं धत्ते अग्न उक्थशंसिनं त्मना सहस्रपोषिणं ॥४॥ स दृळ्हे चिदभि तृणत्ति वाजमर्वता स धत्ते अक्षिति श्रवः । त्वे देवत्रा सदा पुरूवसो विश्वा वामानि धीमहि ॥५॥१३॥ यो विश्वा दयते वसु होता मंद्रो जनानां । मधोर्न पात्रा प्रथमान्यस्मै प्र

मित्रं न यातुयत्ऽजनं ॥१२॥ उप त्वा जामयः गिरः देदिंशतीः हविःऽकृतः वायोः अनीके अस्थिरन्॥१३॥ यस्य त्रिऽधातु अवृतं बर्हिः तस्थौ असंऽदिनं आपः चित् नि दध पदं॥१४॥ पदं देवस्य मीळ्हुषः अनाधृष्टाभिः ऊतिऽभिः भद्रा सूर्यःऽइव उपऽदृक्॥१५॥११॥ अग्ने घृतस्य धीतिऽभिः तेपानः देव शोचिषा आ देवान् वक्षि यक्षि च॥१६॥ तं त्वा अजनंत मातरः कविं देवासः अंगिरः हव्यऽवाहं अमर्त्यं॥१७॥ प्रऽचेतसं त्वा कवे अग्ने दूतं वरेण्यं हव्यऽवाहं नि सेदिरे॥१८॥ नहि मे अस्ति अघ्न्या न स्वऽधितिः वननऽवति अथ एतादृक् भरामि ते॥१९॥ यत् अग्ने कानि कानि चित् आ ते दारूणि दध्मसि ता जुषस्व यविष्ठ्य ॥२०॥ यत् अत्ति उपऽजिह्विका यत् वम्रः अतिऽसर्पति सर्वं तत् अस्तु ते घृतं॥२१॥ अग्निं इंधानः मनसा धियं सचेत मर्त्यः अग्निं ईधे विवस्वऽभिः॥२२॥१२॥

॥१०३॥ अदर्शि गातुवित्ऽतमः यस्मिन् व्रतानि आऽदधुः उपो॑ सु जातं आर्यस्य वर्धनं अग्निं नक्षंत नः गिरः॥१॥ प्र दैवःऽदासः अग्निः देवान् अच्छ न मज्मना अनु मातरं पृथिवीं वि ववृते तस्थौ नाकस्य सानवि॥२॥ यस्मात् रेजंत कृष्टयः चर्कृत्यानि कृण्वतः सहस्रऽसां मेधसातौऽइव त्मना अग्निं धीभिः सपर्यत ॥३॥ प्र यं राये निनीषसि मर्तः यः ते वसो॑ दाशत् सः वीरं धत्ते अग्ने उक्थऽशंसिनं त्मना सहस्रऽपोषिणं॥४॥ सः दृळ्हे चित् अभि तृणत्ति वाजं अर्वता सः धत्ते अक्षिति श्रवः त्वे॑ देवऽत्रा सदा पुरुऽवसो॰ विश्वा वामानि धीमहि॥५॥१३॥ यः विश्वा दयते वसु होता मंद्रः जनानां मधोः न पात्रा प्रथमानि अस्मै प्र

स्तोमा यंत्यग्नये ॥६॥ अश्वं न गीर्भी रथ्यं सुदानवो मर्मृज्यंते देवयवः। उभे तोके तनये दस्म विश्पते पर्षि राधो मघोनां॥७॥ प्र मंहिष्ठाय गायत ऋताव्ने बृहते शुक्रशोचिषे। उपस्तुतासो अग्नये॥८॥ आ वंसते मघवा वीरवद्यशः समिद्धो द्युम्न्याहुतः। कुविन्नो अस्य सुमतिर्नवीयस्यच्छा वाजेभिरागमत्॥९॥ प्रेष्ठमु प्रियाणां स्तुह्यासावातिथिं। अग्निं रथानां यमं॥१०॥१४॥ उदिता यो निदिता वेदिता वस्वा यज्ञियो ववर्तति। दुष्टरा यस्य प्रवणे नोर्मयो धिया वाजं सिषासतः ॥११॥ मा नो हृणीतामतिथिर्वसुरग्निः पुरुप्रशस्त एषः। यः सुहोता स्वध्वरः ॥१२॥ मो ते रिषन्ये अच्छोक्तिभिर्वसोऽग्ने केभिश्चिदेवैः। कीरिश्चिद्धि त्वामीट्टे दूत्याय रातहव्यः स्वध्वरः ॥१३॥ आग्ने याहि मरुत्सखा रुद्रेभिः सोमपीतये। सोभर्या उप सुष्टुतिं मादयस्व स्वर्णरे ॥१४॥१५॥१०॥८॥

॥ इत्यष्टमं मंडलं समाप्तं ॥

॥१॥ १-१० मधुछंदाः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥१॥ स्वादिष्ठया मदिष्ठया पवस्व सोम धारया। इंद्राय पातवे सुतः ॥१॥ रक्षोहा विश्वचर्षणिरभि योनिमयोहतं। द्रुणा सधस्थमासदत् ॥२॥ वरिवोधातमो भव मंहिष्ठो वृत्रहंतमः। पर्षि राधो मघोनां ॥३॥ अभ्यर्ष महानां देवानां वीतिमंधसा। अभि वाजमुत श्रवः ॥४॥ त्वामच्छा चरामसि तदिदर्थं दिवेदिवे। इंदो त्वे न आशसः ॥५॥१६॥ पुनाति ते परिस्रुतं सोमं सूर्यस्य दुहिता। वारेण शश्वता तना॥६॥ तमीम-

स्तोमाः॑ यं॒ति॒ अ॒ग्नये॑ ॥ ६ ॥ अश्वं॑ न गीः॒ऽभिः॑ र॒थ्यं॑ सु॒ऽदान॑वः म॒र्मृ॒ज्यंते॑ दे॒व॒ऽयवः॑ उ॒भे॒ तो॒के॑ तन॑ये द॒स्म॒ वि॒श्प॒ते॒ पर्षि॑ राधः॑ म॒घोना॑म् ॥ ७ ॥ प्र मंहि॑ष्ठाय गाय॒त ऋ॒तऽव्ने॑ बृ॒ह॒ते शु॒क्रऽशो॑चिषे उप॑ऽस्तुतासः अ॒ग्नये॑ ॥ ८ ॥ आ वं॒स॒ते॒ म॒घऽवा॑ वी॒रऽव॑त् यशः॑ सम्ऽइ॑द्धः द्यु॒म्नी आऽहु॑तः कु॒वित् नः॒ अ॒स्य॒ सु॒ऽम॒तिः नवी॑यसी अच्छ॑ वाजे॑भिः आ॒ऽगम॑त् ॥ ९ ॥ प्रेष्ठं॑ ऊं॒ प्रि॒याणां॑ स्तु॒हि॒ आ॒ऽसा॒व॒ अति॑थिं अ॒ग्निं र॒थानां॑ यमं॑ ॥ १० ॥ १४ ॥ उत्ऽइ॑ता यः नि॑ऽदि॑ता वेदि॑ता वसुं॑ आ य॒ज्ञियः॑ व॒वर्त॑ति दु॒स्त॒राः॑ यस्यं॑ प्र॒व॒णे न ऊ॒र्मयः॑ धि॒या वाजं॑ सिसा॑सतः ॥ ११ ॥ मा नः॒ हृ॒णी॒ता॒म् अति॑थिः वसुः॑ अ॒ग्निः पु॒रु॒ऽप्र॒श॒स्तः ए॒षः यः सु॒ऽहोता॑ सु॒ऽअ॒ध्व॒रः ॥ १२ ॥ मो॒ ते॒ रि॒ष॒न् ये अच्छो॑क्तिऽभिः॒ व॒सो॒ अ॒ग्ने केभिः॑ चि॒त् एवैः॑ की॒रिः चि॒त् हि त्वां॑ ईट्टे॑ दू॒त्याय रा॒तऽह॑व्यः सु॒ऽअ॒ध्व॒रः ॥ १३ ॥ आ अ॒ग्ने॒ या॒हि॒ म॒रुत्ऽस॑खा रु॒द्रेभिः॑ सोम॑ऽपीतये॒ सोभ॑र्याः उप॑ सु॒ऽस्तु॒तिं मा॒दय॑स्व स्वः॑ऽनरे ॥ १४ ॥ १५ ॥ १० ॥ ८ ॥

॥ इत्यष्टमं मंडलं समाप्तं ॥

॥ १ ॥ स्वादि॑ष्ठया मदि॑ष्ठया पव॑स्व सोम॒ धार॑या इंद्रा॑य पात॑वे सु॒तः ॥ १ ॥ र॒क्षः॒ऽहा वि॒श्वऽच॑र्षणिः अ॒भि योनिं॑ अयः॑ऽहतं द्रुणा॑ स॒धऽस्थं॑ आ अ॒स॒द॒त् ॥ २ ॥ व॒रि॒वः॒ऽधात॑मः भ॒व॒ मंहि॑ष्ठः वृत्र॒हन्ऽत॑मः पर्षि॑ राधः॑ म॒घोना॑म् ॥ ३ ॥ अ॒भि अ॒र्ष॒ म॒हानां॑ दे॒वानां॑ वी॒तिं अंध॑सा अ॒भि वाजं॑ उ॒त श्रवः॑ ॥ ४ ॥ त्वां अच्छ॑ च॒रा॒म॒सि॒ तत् इत् अर्थं॑ दि॒वेऽदि॑वे इंदो॒ त्वे॑ नः॒ आ॒ऽश॒सः ॥ ५ ॥ १६ ॥ पु॒नाति॑ ते॒ प॒रि॒ऽस्रुतं॑ सोमं॑ सूर्य॑स्य दु॒हि॒ता वारे॑ण शश्व॑ता तना॑ ॥ ६ ॥ तं ईं अ-

स्वीः सम॑ये आ गृभ्णंति योषणो दर्श। स्वसारः पार्ये दिवि ॥७॥ तमीं हिन्वंत्यग्रुवो धमंति बाकुरं दृतिं। त्रिधातु वारणं मधु॥८॥ अभी३॑ ममघ्न्या उत श्रीणंति धेनवः शिशुं। सोममिंद्राय पातवे॥९॥ अस्येदिंद्रो मदेष्वा विश्वा वृत्राणि जिघ्नते। शूरो मघा च मंहते ॥१०॥१७॥

॥२॥ १-१० मेधातिथिः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥२॥ पवस्व देववीरति पवित्रं सोम रंह्या। इंद्रमिंदो वृषा विश॥१॥ आ वच्यस्व महि प्सरो वृषेंदो द्युम्नवंत्तमः। आ योनिं धर्णसिः सदः॥२॥ अधुक्षत प्रियं मधु धारा सुतस्य वेधसः। अपो वसिष्ट सुक्रतुः॥३॥ महांतं त्वा महीरन्वापो अर्षंति सिंधवः। यद्गोभिर्वासयिष्यसे॥४॥ समुद्रो अप्सु मामृजे विष्टंभो धरुणो दिवः।सोमः पवित्रे अस्मयुः॥५॥१८॥ अचिक्रदद्वृषा हरिर्महान्मित्रो न दर्शतः।सं सूर्येण रोचते॥६॥ गिरस्त इंद ओजसा मर्मृज्यंते अपस्युवः। याभिर्मदाय शुंभसे॥७॥ तं त्वा मदाय घृष्वय उ लोककृत्नुमीमहे। तव प्रशस्तयो महीः॥८॥ अस्मभ्यमिंदविंद्रयुर्मध्वः पवस्व धारया। पर्जन्यो वृष्टिमाँ इव॥९॥ गोषा इंदो नृषा अस्यश्वसा वाजसा उत। आत्मा यज्ञस्य पूर्व्यः॥१०॥१९॥

॥३॥ १-१० शुनःशेपः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥३॥ एष देवो अमर्त्यः पर्णवीरिव दीयति। अभि द्रोणान्यासदं॥१॥ एष देवो विपा कृतोऽति ह्वरांसि धावति। पवमानो अदाभ्यः॥२॥ एष देवो विपन्युभिः पवमान ऋतायुभिः। हरिर्वाजाय मृज्यते॥३॥ एष विश्वानि वार्या शूरो यन्निव सत्वभिः। पवमानः सिषासति॥४॥ एष देवो रथर्यति प-

एनीः सऽमर्ये आ गृभ्णंति योषणः दश स्वसारः पार्ये दिवि ॥७॥ तं ई हिन्वंति अपुवंः धमंति बाकुरं दृतिं त्रिऽधातु वारणं मधु ॥८॥ अभि इमं अघ्न्याः उत श्रीणंति धेनवंः शिशुं सोमं इंद्राय पातंवे ॥९॥ अस्य इत् इंद्रः मदेषु आ विश्वा वृचाणि जिघ्नते शूरः मघा च मंहते ॥१०॥१७॥

॥२॥ पवस्व देवऽवीः अति पवित्रं सोम रंह्या इंद्रं इंदो इति वृषा आ विश ॥१॥ आ वच्यस्व महि प्सरः वृषा इंदो इति द्युम्नवंत्ऽतमः आ योनिं धर्णसिः सदः ॥२॥ अधुक्षत प्रियं मधु धारा सुतस्य वेधसः अपः वसिष्ट सुऽक्रतुः ॥३॥ महांतं त्वा महीः अनु आपः अर्षति सिंधवः यत् गोभिः वासयिष्यसे ॥४॥ समुद्रः अप्ऽसु ममृजे विष्टंभः धरुणः दिवः सोमः पवित्रे अस्मऽयुः ॥५॥१८॥ अचिक्रदत् वृषा हरिः महान् मित्रः न दर्शतः सं सूर्येण रोचते ॥६॥ गिरः ते इंदो इति ओजसा मर्मृज्यंते अपस्युवः याभिः मदाय शुंभसे ॥७॥ तं त्वा मदाय घृष्वये ऊं इति लोकऽकृत्नुं ईमहे तव प्रऽशस्तयः महीः ॥८॥ अस्मभ्यं इंदो इति इंद्रऽयुः मध्वः पवस्व धारया पर्जन्यः वृष्टिमान्ऽइव ॥९॥ गोऽसाः इंदो इति नृऽसाः असि अश्वऽसाः वाजऽसाः उत आत्मा यज्ञस्य पूर्व्यः ॥१०॥१९॥

॥३॥ एषः देवः अमर्त्यः पर्णवीःऽइव दीयति अभि द्रोणानि आऽसदं ॥१॥ एषः देवः विप्रा कृतः अति ह्वरांसि धावति पवमानः अदाभ्यः ॥२॥ एषः देवः विपन्युऽभिः पवमानः ऋतयुऽभिः हरिः वाजाय मृज्यते ॥३॥ एषः विश्वानि वार्या शूरः यन्ऽइव सत्वऽभिः पवमानः सिसासति ॥४॥ एषः देवः रथर्यति प-

वमानो दशस्यति। आविष्कृणोति वग्वनुं ॥५॥२०॥ एष वि-
प्रैरभिष्टुतोऽपो देवो वि गाहते। दधद्रत्नानि दाशुषे ॥६॥ एष
दिवं वि धावति तिरो रजांसि धारया। पवमानः कनिक्रदत्
॥७॥ एष दिवं व्यासरत्तिरो रजांस्यस्पृतः। पवमानः स्वध्वरः ॥८॥
एष प्रत्नेन जन्मना देवो देवेभ्यः सुतः। हरिः पवित्रे अर्षति ॥९॥
एष उ स्य पुरुव्रतो जज्ञानो जनयन्निषः। धारया पवते सुतः
॥१०॥२१॥

॥ ४ ॥ १-१० हिरण्यस्तूपः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥४॥ सना च सोम जेषि च पवमान महि श्रवः। अथा नो
वस्यसस्कृधि ॥१॥ सना ज्योतिः सना स्वर्विश्वा च सोम सौ-
भगा। अथा नो वस्यसस्कृधि ॥२॥ सना दक्षमुत क्रतुमप सोम
मृधो जहि। अथा नो वस्यसस्कृधि ॥३॥ पवीतारः पुनीतन सो-
ममिंद्राय पातवे। अथा नो वस्यसस्कृधि ॥४॥ त्वं सूर्ये न आ भज
तव क्रत्वा तवोतिभिः। अथा नो वस्यसस्कृधि ॥५॥२२॥ तव क्रत्वा
तवोतिभिर्ज्योक्पश्येम सूर्यं। अथा नो वस्यसस्कृधि ॥६॥ अभ्यर्ष
स्वायुध सोम द्विबर्हसं रयिं। अथा नो वस्यसस्कृधि ॥७॥ अभ्यर्-
षानपच्युतो रयिं समत्सु सासहिः। अथा नो वस्यसस्कृधि ॥८॥
त्वां यज्ञैरवीवृधन्पवमान विधर्मणि। अथा नो वस्यसस्कृधि ॥९॥
रयिं नश्चित्रमश्विनमिंदो विश्वायुमा भर। अथा नो वस्यसस्कृधि
॥१०॥२३॥

॥ ५ ॥ १-११ असितः काश्यपो देवलो वा ॥ आप्रियः ॥ १-७ गायत्री । ८-११ अनुष्टुप् ॥

॥५॥ समिद्धो विश्वतस्पतिः पवमानो वि राजति। प्रीणन्
वृषा कनिक्रदत् ॥१॥ तनूनपात्पवमानः शृंगे शिशानो अर्ष-

वमानः दृशस्यति आविः कृणोति वग्वनुं॥५॥२०॥ एषः विप्रैः अभिऽस्तुतः अपः देवः वि गाहते दधत् रत्नानि दाशुषे॥६॥ एषः दिवं वि धावति तिरः रजांसि धारया पवमानः कनिक्रदत्॥७॥ एषः दिवं वि आ असरत् तिरः रजांसि अस्पृतः पवमानः सुऽअध्वरः॥८॥ एषः प्रत्नेन जन्मना देवः देवेभ्यः सुतः हरिः पवित्रे अर्षति॥९॥ एषः ऊं इति स्यः पुरुऽव्रतः जज्ञानः जनयन् इषः धारया पवते सुतः॥१०॥२१॥

॥४॥ सनं च सोम जेषि च पवमान महि श्रवः अथ नः वस्यसः कृधि॥१॥ सनं ज्योतिः सनं स्वः विश्वा च सोम सौभगा अथ नः वस्यसः कृधि॥२॥ सनं दक्षं उत क्रतुं अप सोम मृधः जहि अथ नः वस्यसः कृधि॥३॥ पवितारः पुनीतन सोमं इंद्राय पातवे अथ नः वस्यसः कृधि॥४॥ त्वं सूर्ये नः आ भज तव क्रत्वा तव ऊतिऽभिः अथ नः वस्यसः कृधि॥५॥२२॥ तव क्रत्वा तव ऊतिऽभिः ज्योक् पश्येम सूर्यं अथ नः वस्यसः कृधि॥६॥ अभि अर्ष सुऽआयुध सोम द्विऽबर्हसं रयिं अथ नः वस्यसः कृधि॥७॥ अभि अर्ष अनपऽच्युतः रयिं समत्ऽसु ससहिः अथ नः वस्यसः कृधि॥८॥ त्वां यज्ञैः अवीवृधन् पवमान विऽधर्मणि अथ नः वस्यसः कृधि॥९॥ रयिं नः चित्रं अश्विनं इंदो इति विश्वऽआयुं आ भर अथ नः वस्यसः कृधि॥१०॥२३॥

॥५॥ संऽइद्धः विश्वतः पतिः पवमानः वि राजति प्रीणन् वृषा कनिक्रदत्॥१॥ तनूऽनपात् पवमानः शृंगे इति शिशानः अर्ष-

ति। अंतरिक्षेण रारजत्॥२॥ ईळेन्यः पवमानो रयिर्वि राजति द्युमान्। मधोर्धाराभिरोजसा॥३॥ बर्हिः प्राचीनमोजसा पवमानः स्तृणन्हरिः। देवेषु देव ईयते॥४॥ उदातैर्जिहते बृहद्द्वारो देवीर्हिरण्ययीः। पवमानेन सुष्टुताः॥५॥२४॥ सुशिल्पे बृहती मही पवमानो वृषण्यति। नक्तोषासा न दर्शते॥६॥ उभा देवा नृचक्षसा होतारा दैव्या हुवे। पवमान इंद्रो वृषा॥७॥ भारती पवमानस्य सरस्वतीळा मही। इमं नो यज्ञमा गमन्तिस्रो देवीः सुपेशसः॥८॥ त्वष्टारमग्रजां गोपां पुरोयावानमा हुवे। इंदुरिंद्रो वृषा हरिः पवमानः प्रजापतिः॥९॥ वनस्पतिं पवमान मध्वा समंग्धि धारया। सहस्रवल्शं हरितं भ्राजमानं हिरण्ययं॥१०॥ विश्वे देवाः स्वाहाकृतिं पवमानस्या गत। वायुर्बृहस्पतिः सूर्योऽग्निरिंद्रः सजोषसः॥११॥२५॥

॥६॥ १-९ असितः काश्यपो देवलो वा ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥६॥ मंद्रया सोम धारया वृषा पवस्व देवयुः। अव्यो वारेष्वस्मयुः॥१॥ अभि त्यं मद्यं मदमिंदविंद्र इति क्षर। अभि वाजिनो अर्वतः॥२॥ अभि त्यं पूर्व्यं मदं सुवानो अर्ष पवित्र आ। अभि वाजमुत श्रवः॥३॥ अनु द्रप्सास इंदव आपो न प्रवतासरन्। पुनाना इंद्रमाशत॥४॥ यमत्यमिव वाजिनं मृजंति योषणो दश। वने क्रीळंतमत्यविं॥५॥२६॥ तं गोभिर्वृषणं रसं मदाय देववीतये। सुतं भराय सं सृज॥६॥ देवो देवाय धारयेंद्राय पवते सुतः। पयो यदस्य पीपयत्॥७॥ आत्मा यज्ञस्य रंह्या सुष्वाणः पवते सुतः। प्रत्नं नि पाति काव्यं॥८॥ एवा पुनान इंद्रयुर्मदं मदिष्ठ वीतये। गुहा चिद्दधिषे गिरः॥९॥२७॥

ति अंतरिक्षेण रारजत् ॥२॥ ईळेन्यः पवमानः रयिः वि राज-
ति द्युऽमान् मधोः धाराभिः ओजसा ॥३॥ बर्हिः प्राचीनं ओ-
जसा पवमानः स्तृणन् हरिः देवेषु देवः ईयते ॥४॥ उत् आतैः
जिहते बृहत् द्वारः देवीः हिरण्ययीः पवमानेन सुऽस्तुताः ॥५॥
॥२४॥ सुऽशिल्पे॰ बृहती॰ मही॰ पवमानः वृषण्यति नक्तोषसा
न दर्शते॰ ॥६॥ उभा देवा नृऽचक्षसा होतारा दैव्या हुवे पवमानः
इंद्रः वृषा ॥७॥ भारती पवमानस्य सरस्वती इळा मही इमं नः
यज्ञं आ गमन् तिस्रः देवीः सुऽपेशसः ॥८॥ त्वष्टारं अग्रऽजां गो-
पां पुरःऽयावानं आ हुवे इंदुः इंद्रः वृषा हरिः पवमानः प्रजाऽप-
तिः ॥९॥ वनस्पतिं पवमान मध्वा सं अंग्धि धारया सहस्रऽव-
ल्शं हरितं भ्राजमानं हिरण्ययं ॥१०॥ विश्वे देवाः स्वाहाऽकृतिं
पवमानस्य आ गत वायुः बृहस्पतिः सूर्यः अग्निः इंद्रः सऽजो-
षसः ॥११॥२५॥

॥६॥ मंद्रया सोम धारया वृषा पवस्व देवऽयुः अव्यः वारेषु
अस्मऽयुः ॥१॥ अभि त्यं मद्यं मदं इंदो॰ इंद्रः इति क्षर अभि वाजि-
नः अर्वतः ॥२॥ अभि त्यं पूर्व्यं मदं सुवानः अर्ष पवित्रे आ अभि
वाजं उत श्रवः ॥३॥ अनु द्रप्सासः इंदवः आपः न प्रऽवता असरन्
पुनानाः इंद्रं आशत ॥४॥ यं अत्यंऽइव वाजिनं मृजंति योषणः
दश वने क्रीळंतं अतिऽअविं ॥५॥२६॥ तं गोभिः वृषणं रसं म-
दाय देवऽवीतये सुतं भराय सं सृज ॥६॥ देवः देवाय धारया इंद्राय
पवते सुतः पयः यत् अस्य पीपयत् ॥७॥ आत्मा यज्ञस्य रंह्या सु-
स्वानः पवते सुतः प्रत्नं नि पाति काव्यं ॥८॥ एव पुनानः इंद्रऽयुः
मदं मदिष्ठ वीतये गुहा चित् दधिषे गिरः ॥९॥२७॥

॥ ७ ॥ १–९ असितः काश्यपो देवलो वा ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥७॥ असृग्रमिंदवः पथा धर्मन्नृतस्य सुश्रियः। विदाना अस्य योजनं॥१॥ प्र धारा मध्वो अग्रियो महीरपो वि गाहते। हविर्हविष्षु वंद्यः॥२॥ प्र युजो वाचो अग्रियो वृषाव चक्रदद्वने। सद्माभि सत्यो अध्वरः॥३॥ परि यत्काव्या कविर्नृम्णा वसानो अर्षति। स्वर्वाजी सिषासति॥४॥ पवमानो अभि स्पृधो विशो राजेव सीदति। यदीमृण्वंति वेधसः॥५॥२८॥ अव्यो वारे परि प्रियो हरिर्वनेषु सीदति। रेभो वनुष्यते मती॥६॥ स वायुमिंद्रमश्विना साकं मदेन गच्छति। रणा यो अस्य धर्मभिः॥७॥ आ मित्रावरुणा भगं मध्वः पवंत ऊर्मयः। विदाना अस्य शक्मभिः॥८॥ अस्मभ्यं रोदसी रयिं मध्वो वाजस्य सातये। श्रवो वसूनि सं जितं॥९॥२९॥

॥ ८ ॥ १–९ असितः काश्यपो देवलो वा ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥८॥ एते सोमा अभि प्रियमिंद्रस्य काममक्षरन्। वर्धंतो अस्य वीर्यं॥१॥ पुनानासश्चमूषदो गच्छंतो वायुमश्विना। ते नो धांतु सुवीर्यं॥२॥ इंद्रस्य सोम राधसे पुनानो हार्दि चोदय। ऋतस्य योनिमासदं॥३॥ मृजंति त्वा दश क्षिपो हिन्वंति सप्त धीतयः। अनु विप्रा अमादिषुः॥४॥ देवेभ्यस्त्वा मदाय कं सृजानमति मेष्यः। सं गोभिर्वासयामसि॥५॥३०॥ पुनानः कलशेष्वा वस्त्राण्यरुषो हरिः। परि गव्यान्यव्यत॥६॥ मघोन आ पवस्व नो जहि विश्वा अप द्विषः। इंदो सखायमा विश॥७॥ वृष्टिं दिवः परि स्रव द्युम्नं पृथिव्या अधि। सहो नः सोम पृत्सु धाः॥८॥ नृचक्षसं त्वा वयमिंद्रपीतं स्वर्विदं। भक्षीमहि प्रजामिषं॥९॥३१॥

॥७॥ असृग्रमिंद॑वः प॒था धर्म॑न्नृ॒तस्य॑ सु॒ऽश्रियः॑ वि॒दा॒नाः अ॒स्य॒ योज॑नं ॥१॥ प्र धारा॒ मध्वः॑ अ॒ग्रि॒यः म॒हीः अ॒पः वि गा॒ह॒ते॒ ह॒विः ह॒विष्षु॒ वंद्यः॑ ॥२॥ प्र यु॒जः वा॒चः अ॒ग्रि॒यः वृषा॑ अव॑ च॒क्र॒द॒त् वने॑ सद्म॑ अ॒भि स॒त्यः अ॒ध्व॒रः ॥३॥ परि॑ यत् काव्या॑ क॒विः नृ॒म्णा वसा॑नः अर्ष॑ति स्वः॑ वा॒जी सि॒सा॒स॒ति ॥४॥ पव॑मानः अ॒भि स्पृधः॑ विशः॑ राजा॑ऽइव सीद॒ति॒ यत् ई॒म् ऋ॒ण्वंति॑ वे॒धसः॑ ॥५॥२८॥ अव्यः॑ वारे॑ परि॑ प्रि॒यः हरिः॑ वने॑षु सीद॒ति॒ रे॒भः व॒नु॒ष्य॒ते॒ म॒ती ॥६॥ सः वा॒युं इंद्रं॑ अ॒श्विना॑ सा॒कं मदे॑न गच्छति र॒णा॑ यः अ॒स्य॒ धर्म॑ऽभिः ॥७॥ आ मि॒त्रावरु॑णा भगं॑ मध्वः॑ प॒वं॒ते॒ ऊ॒र्मयः॑ वि॒दा॒नाः अ॒स्य॒ शक्म॑ऽभिः ॥८॥ अ॒स्मभ्यं॑ रो॒द॒सी॒ र॒यिं मध्वः॑ वाज॑स्य सा॒तये॑ श्रवः॑ वसू॑नि सं जि॒तं ॥९॥२९॥

॥८॥ ए॒ते सोमाः॑ अ॒भि प्रि॒यं इंद्र॑स्य कामं॑ अ॒क्ष॒र॒न् वर्ध॑तः अ॒स्य॒ वी॒र्यं॑ ॥१॥ पु॒ना॒ना॒सः॑ च॒मू॒ऽसदः॑ गच्छं॑तः वा॒युं अ॒श्विना॑ ते नः॑ धां॒तु॒ सु॒ऽवीर्यं॑ ॥२॥ इंद्र॑स्य सो॒म॒ राध॑से पु॒ना॒नः हार्दि॑ चो॒द॒य॒ ऋ॒तस्य॑ योनिं॑ आ॒ऽसदं॑ ॥३॥ मृ॒जंति॑ त्वा॒ दश॑ क्षिपः॑ हि॒न्वंति॑ स॒प्त धी॒तयः॑ अनु॑ विप्राः॑ अ॒मा॒दि॒षुः ॥४॥ दे॒वेभ्यः॑ त्वा॒ मदा॑य कं सृ॒जा॒नं अति॑ मे॒ष्यः सं गोभिः॑ वा॒स॒या॒म॒सि॒ ॥५॥३०॥ पु॒ना॒नः क॒लशे॑षु आ वस्त्रा॑णि अ॒रु॒षः हरिः॑ परि॑ गव्या॑नि अ॒व्य॒त॒ ॥६॥ म॒घोनः॑ आ प॒व॒स्व॒ नः॒ ज॒हि विश्वाः॑ अप॑ द्विषः॑ इंदो॒ इति॑ सखा॑यं आ वि॒श॒ ॥७॥ वृ॒ष्टिं दि॒वः परि॑ स्र॒व॒ द्यु॒म्नं पृ॒थि॒व्याः अधि॑ सहः॑ नः॒ सो॒म॒ पृ॒त्ऽसु धाः॒ ॥८॥ नृ॒ऽचक्ष॑सं त्वा॒ व॒यं इंद्र॑ऽपीतं स्वः॒ऽविदं॑ भ॒क्षी॒महि॑ प्र॒ऽजां इषं॑ ॥९॥३१॥

॥ ९ ॥ १–९ असितः काश्यपो देवलो वा ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥९॥ परि॑ प्रि॒या दि॒वः क॒विर्वयां॑सि न॒प्त्योर्हि॒तः। सु॒वा॒नो या॑ति क॒विक्र॑तुः ॥१॥ प्रप्र॒ क्षया॑य॒ पन्य॑से॒ जना॑य॒ जुष्टो॑ अ॒द्रुहे॑। वी॒त्य॑र्ष॒ चनि॑ष्ठया ॥२॥ स सू॒नुर्मा॒तरा॒ शुचि॑र्जा॒तो जा॒ते अ॑रोचयत्। म॒हान्म॒ही ऋ॑ता॒वृधा॑ ॥३॥ स स॒प्त धी॒तिभि॑र्हि॒तो न॒द्यो॑ अजिन्वद॒द्रुहः॑। या एक॒मक्षि॑ वावृ॒धुः ॥४॥ ता अ॒भि सन्त॒मस्तृ॑तं म॒हे युवा॑न॒मा द॑धुः। इन्दु॑मिन्द्र॒ तव॑ व्र॒ते ॥५॥३२॥ अ॒भि वह्नि॒रम॑र्त्यः स॒प्त प॑श्यति॒ वाव॑हिः। क्रिवि॑र्दे॒वीर॑तर्पयत् ॥६॥ अवा॒ कल्पे॑षु नः पुम॒स्तमां॑सि सोम॒ योध्या॑। तानि॑ पुनान जङ्घनः ॥७॥ नू नव्य॑से॒ नवी॑यसे सू॒क्ताय॑ साधया प॒थः। प्र॒त्न॒वद्रो॑चया॒ रुचः॑ ॥८॥ पव॑मान॒ महि॒ श्रवो॒ गामश्वं॑ रासि वी॒रव॑त्। सना॑ मे॒धां सना॒ स्वः॑ ॥९॥३३॥

॥ १० ॥ १–९ असितः काश्यपो देवलो वा ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥१०॥ प्र स्वा॒नासो॒ रथा॑ इ॒वार्व॑न्तो॒ न श्र॑व॒स्यवः॑। सोमा॑सो रा॒ये अ॑क्रमुः ॥१॥ हि॒न्वा॒नासो॒ रथा॑ इव दधन्वि॒रे गभ॑स्त्योः। भरा॑सः का॒रिणा॑मिव ॥२॥ राजा॑नो॒ न प्रश॑स्तिभिः॒ सोमा॑सो॒ गोभि॑रञ्जते। य॒ज्ञो न स॒प्त धा॒तृभिः॑ ॥३॥ परि॑ सुवा॒नास॒ इन्द॑वो॒ मदा॑य ब॒र्हणा॑ गि॒रा। सु॒ता अ॑र्षन्ति॒ धार॑या ॥४॥ आ॒पा॒नासो॑ वि॒वस्व॑तो॒ जन॑न्त उ॒षसो॒ भग॑म्। सूरा॒ अण्वं॒ वि त॑न्वते ॥५॥३४॥ अप॒ द्वारा॑ मती॒नां प्र॒त्ना ऋ॑ण्वन्ति का॒रवः॑। वृष्णो॒ हर॑स आ॒यवः॑ ॥६॥ स॒मी॒ची॒नास॑ आसते॒ होता॑रः स॒प्तजा॑मयः। प॒दमेक॑स्य॒ पिप्र॑तः ॥७॥ नाभा॒ नाभिं॑ न॒ आ द॑दे॒ चक्षु॑श्चि॒त्सूर्ये॒ सचा॑। क॒वेरप॑त्य॒मा दु॑हे ॥८॥ अ॒भि प्रि॒या दि॒वस्प॒दम॑ध्व॒र्युभि॒र्गुहा॑ हि॒तम्। सूरः॑ पश्यति॒ चक्ष॑सा ॥९॥३५॥

॥९॥ परि प्रिया दिवः कविः वयांसि नप्त्योः हितः सुवानः याति कविऽक्रतुः ॥१॥ प्रऽप्र क्षयाय पन्यसे जनाय जुष्टः अद्रुहे वीती अर्ष चनिष्ठया ॥२॥ सः सूनुः मातरा शुचिः जातः जाते अरोचयत् महान् मही इति ऋतऽवृधा ॥३॥ सः सप्त धीतिऽभिः हितः नद्यः अजिन्वत् अद्रुहः याः एकं अक्षि ववृधुः ॥४॥ ताः अभि संतं अस्तृतं महे युवानं आ दधुः इंदुं इंद्र तव व्रते ॥५॥३२॥ अभि वह्निः अमर्त्यः सप्त पश्यति वावहिः क्रिविः देवीः अतर्पयत् ॥६॥ अव कल्पेषु नः पुमः तमांसि सोम योध्या तानि पुनान् जंघनः ॥७॥ नु नव्यसे नवीयसे सुऽउक्ताय साधय पथः प्रत्नऽवत् रोचय रुचः ॥८॥ पवमान महि श्रवः गां अश्वं रासि वीरऽवत् सन मेधां सन स्वः० ॥९॥३३॥

॥१०॥ प्र स्वानासः रथाःऽइव अर्वंतः न श्रवस्यवः सोमासः राये अक्रमुः ॥१॥ हिन्वानासः रथाःऽइव दधन्विरे गभस्त्योः भरासः कारिणःऽइव ॥२॥ राजानः न प्रशस्तिऽभिः सोमासः गोभिः अंजते यज्ञः न सप्त धातृऽभिः ॥३॥ परि सुवानासः इंदवः मदाय बर्हणा गिरा सुताः अर्षंति धारया ॥४॥ आपानासः विवस्वतः जनंतः उषसः भगं सूराः अण्वं वि तन्वते ॥५॥३४॥ अप द्वारा मतीनां प्रत्नाः ऋण्वंति कारवः वृष्णः हरसे आयवः ॥६॥ संऽईचीनासः आसते होतारः सप्तऽजामयः पदं एकस्य पिप्रतः ॥७॥ नाभा नाभिं नः आ ददे चक्षुः चित् सूर्ये सचा कवेः अपत्यं आ दुहे ॥८॥ अभि प्रिया दिवः पदं अध्वर्युऽभिः गुहा हितं सूरः पश्यति चक्षसा ॥९॥३५॥

॥ ११ ॥ १-९ असितः काश्यपो देवलो वा ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥ ११ ॥ उपा॑स्मै गायता नरः पव॑मानाये॒न्द॑वे । अ॒भि दे॒वाँ इय॑क्षते ॥ १ ॥ अ॒भि ते॒ मधु॑ना॒ पयोऽथ॑र्वाणो अशिश्रयुः । दे॒वं दे॒वाय॑ देव॒यु ॥ २ ॥ स नः॑ पवस्व॒ शं गवे॒ शं जना॑य॒ शमर्व॑ते । शं रा॑जन्नोष॑धीभ्यः ॥ ३ ॥ ब॒भ्रवे॒ नु स्वत॑वसेऽरु॒णाय॑ दिवि॒स्पृशे॑ । सोमा॑य गा॒थम॑र्चत ॥ ४ ॥ हस्त॑च्युतेभि॒रद्रि॑भिः सु॒तं सोमं॑ पुनीतन । मधा॒वा धा॑वता॒ मधु॑ ॥ ५ ॥ ३६ ॥ नम॒सेदुप॑ सीदत द॒ध्नेद॒भि श्री॑णीतन । इन्दु॒मिन्द्रे॑ दधातन ॥ ६ ॥ अ॒मि॒त्र॒हा विच॑र्षणिः॒ पव॑स्व सोम॒ शं गवे॑ । दे॒वेभ्यो॑ अनुकाम॒कृत् ॥ ७ ॥ इन्द्रा॑य सोम॒ पात॑वे॒ मदा॑य॒ परि॑ षिच्यसे । म॒न॒श्चिन्मन॑स॒स्पतिः॑ ॥ ८ ॥ पव॑मान सु॒वीर्यं॑ र॒यिं सो॑म रिरीहि नः । इन्द॒विन्द्रे॑ण नो यु॒जा ॥ ९ ॥ ३७ ॥

॥ १२ ॥ १-९ असितः काश्यपो देवलो वा ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥ १२ ॥ सोमा॑ असृग्र॒मिन्द॑वः सु॒ता ऋ॒तस्य॒ साद॑ने । इन्द्रा॑य॒ मधु॑मत्तमाः ॥ १ ॥ अ॒भि विप्रा॑ अनूषत॒ गावो॑ व॒त्सं न मा॒तरः॑ । इन्द्रं॒ सोम॑स्य पी॒तये॑ ॥ २ ॥ म॒द॒च्युत्क्षे॑ति॒ साद॑ने॒ सिन्धो॑रू॒र्मा वि॑प॒श्चित् । सोमो॑ गौ॒री अधि॑ श्रि॒तः ॥ ३ ॥ दि॒वो नाभा॑ विचक्ष॒णोऽव्यो॒ वारे॑ महीयते । सोमो॒ यः सु॒क्रतुः॑ क॒विः ॥ ४ ॥ यः सोमः॑ क॒लशे॒ष्वाँ अ॒न्तः प॒वित्र॒ आहि॑तः । तमिन्दुः॒ परि॑ षस्वजे ॥ ५ ॥ ३८ ॥ प्र वाच॒मिन्दु॑रिष्यति समु॒द्रस्याधि॑ वि॒ष्टपि॑ । जिन्व॒न्कोश॑ं मधु॒श्चुत॑म् ॥ ६ ॥ नित्य॑स्तोत्रो॒ वन॒स्पति॑र्धी॒नाम॒न्तः स॑ब॒र्दुघः॑ । हि॒न्वा॒नो मानु॑षा यु॒गा ॥ ७ ॥ अ॒भि प्रि॒या दि॒वस्प॒दा सोमो॑ हिन्वा॒नो अ॑र्षति । विप्र॑स्य॒ धार॑या क॒विः ॥ ८ ॥ आ प॑वमान धारय र॒यिं स॒हस्र॑वर्चसम् । अ॒स्मे इ॑न्दो स्वा॒भुव॑म् ॥ ९ ॥ ३९ ॥ ७ ॥

॥११॥ उप॑ अ॒स्मै गा॒य॒त॒ न॒र॒: पव॑माना॒य इंद॑वे अ॒भि दे॒वान् इय॑क्षते॥१॥ अ॒भि ते॒ मधु॑ना॒ पयः॑ अथ॑र्वाणः अ॒शि॒श्र॒युः दे॒वं दे॒वाय॑ दे॒व॒ऽयु॥२॥ सः नः॒ प॒व॒स्व॒ शं गवे॑ शं जना॑य शं अर्व॑ते शं रा॒जन् ओष॑धीभ्यः॥३॥ ब॒भ्रवे॑ नु स्वऽत॑वसे अ॒रु॒णाय॑ दि॒वि॒ऽस्पृशे॑ सोमा॑य गा॒थं अ॒र्च॒त॒॥४॥ हस्त॑ऽच्युतेभिः अद्रि॑ऽभिः सु॒तं सोमं॑ पु॒नी॒त॒न॒ मधौ॑ आ धा॒व॒त॒ मधु॑॥५॥३६॥ नम॑सा इत् उप॑ सी॒द॒त॒ द॒ध्ना इत् अ॒भि श्री॒णी॒त॒न॒ इंदुं॑ इंद्रे॑ द॒धा॒त॒न॒॥६॥ अ॒मि॒त्र॒ऽहा वि॒ऽचर्ष॑णिः पव॑स्व सोम॒ शं गवे॑ दे॒वेभ्यः॑ अ॒नु॒का॒म॒ऽकृत्॥७॥ इंद्रा॑य सो॒म॒ पात॑वे मदा॑य परि॑ सि॒च्य॒से॒ म॒नः॒ऽचित् मन॑सः पतिः॑॥८॥ पव॑मान सु॒ऽवीर्यं॑ र॒यिं सो॒म॒ रि॒री॒हि॒ नः॒ इं॒दो॒ इंद्रे॑ण नः यु॒जा॥९॥३७॥

॥१२॥ सोमाः॑ अ॒सृ॒ग्रं इंद॑वः सु॒ताः ऋ॒तस्य॑ सद॑ने इंद्रा॑य मधु॑मत्ऽतमाः॥१॥ अ॒भि विप्राः॑ अ॒नू॒ष॒त॒ गावः॑ व॒त्सं न मा॒तरः॑ इंद्रं॑ सोम॑स्य पीतये॑॥२॥ म॒द॒ऽच्युत् क्षे॒ति॒ सद॑ने सिंधोः॑ ऊ॒र्मा वि॒पः॒ऽचित् सोमः॑ गौ॒री॑ अधि॑ श्रि॒तः॥३॥ दि॒वः नाभा॑ वि॒ऽच॒क्ष॒णः अव्यः॑ वारे॑ म॒ही॒य॒ते॒ सोमः॑ यः सु॒ऽक्रतुः॑ क॒विः॥४॥ यः सोमः॑ क॒लशे॑षु आ अं॒तः प॒वित्रे॑ आऽहि॑तः तं इंदुः॑ परि॑ स॒स्व॒जे॒॥५॥३८॥ प्र वाचं॑ इंदुः॑ इ॒ष्य॒ति॒ स॒मु॒द्रस्य॑ अधि॑ वि॒ष्टपि॑ जिन्व॑न् कोशं॑ म॒धु॒ऽश्चुतं॑॥६॥ नित्य॑ऽस्तोत्रः वन॒स्पतिः॑ धी॒नां अं॒तः स॒ब॒ऽदुघः॑ हि॒न्वा॒नः मानु॑षा यु॒गा॥७॥ अ॒भि प्रि॒या दि॒वः प॒दा सोमः॑ हि॒न्वा॒नः अ॒र्ष॒ति॒ विप्र॑स्य धार॑या क॒विः॥८॥ आ प॒व॒मा॒न॒ धा॒र॒य॒ र॒यिं स॒ह॒स्र॑ऽवर्च॑सं अ॒स्मे इं॒दो॒ सु॒ऽआ॒भु॒वं॑॥९॥३९॥७॥

॥ १३ ॥ १-९ असितः काश्यपो देवलो वा ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥१३॥ सोमः पुनानो अर्षति सहस्रधारो अत्यविः । वायोरिंद्रस्य निष्कृतं ॥१॥ पवमानमवस्यवो विप्रमभि प्र गायत । सुष्वाणं देववीतये ॥२॥ पवंते वाजसातये सोमाः सहस्रपाजसः । गृणाना देववीतये ॥३॥ उत नो वाजसातये पवस्व बृहतीरिषः । द्युमदिंदो सुवीर्यं ॥४॥ ते नः सहस्रिणं रयिं पवंतामा सुवीर्यं । सुवाना देवास इंदवः ॥५॥१॥ अत्या हियाना न हेतृभिरसृग्रं वाजसातये । वि वारमव्यमाशवः ॥६॥ वाश्रा अर्षंतींदवोऽभि वत्सं न धेनवः । दधन्विरे गभस्त्योः ॥७॥ जुष्ट इंद्राय मत्सरः पवमान कनिक्रदत् । विश्वा अप द्विषो जहि ॥८॥ अपघ्नंतो अराव्णः पवमानाः स्वर्दृशः । योनावृतस्य सीदत ॥९॥२॥

॥ १४ ॥ १-८ असितः काश्यपो देवलो वा ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥१४॥ परि प्रासिष्यदत्कविः सिंधोरूर्मावधि श्रितः । कारं बिभ्रत्पुरुस्पृहं ॥१॥ गिरा यदी सबंधवः पंच व्राता अपस्यवः । परिष्कृण्वंति धर्णसिं ॥२॥ आदस्य शुष्मिणो रसे विश्वे देवा अमत्सत । यदी गोभिर्वसायते ॥३॥ निरिणानो वि धावति जहच्छर्याणि तान्वा । अत्रा सं जिघ्रते युजा ॥४॥ नप्तीभिर्यो विवस्वतः शुभ्रो न मामृजे युवा । गाः कृण्वानो न निर्णिजं ॥५॥३॥ अति श्रिती तिरश्चता गव्या जिगात्यण्व्या । वग्नुमियर्ति यं विदे ॥६॥ अभि क्षिपः समग्मत मर्जयंतीरिषस्पतिं । पृष्ठा गृभ्णत वाजिनः ॥७॥ परि दिव्यानि मर्मृशद्विश्वानि सोम पार्थिवा । वसूनि याह्यस्मयुः ॥८॥४॥

॥ १५ ॥ १-८ असितः काश्यपो देवलो वा ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥१५॥ एष धिया यात्यण्व्या शूरो रथेभिराशुभिः ।

॥१३॥ सोमः पुनानः अर्षति सहस्रऽधारः अतिऽअविः वायोः इंद्रस्य निःऽकृतं ॥१॥ पवमानं अवस्यवः विप्रं अभि प्र गायत सुस्वानं देवऽवीतये ॥२॥ पवंते वाजऽसातये सोमाः सहस्रऽपाजसः गृणानाः देवऽवीतये ॥३॥ उत नः वाजऽसातये पवस्व बृहतीः इषः द्युऽमत् इंदो सुऽवीर्यं ॥४॥ ते नः सहस्रिणं रयिं पवंतां आ सुऽवीर्यं सुवानाः देवासः इंदवः ॥५॥१॥ अत्याः हियानाः न हेतृऽभिः असृग्रं वाजऽसातये वि वारं अव्यं आशवः ॥६॥ वाश्राः अर्षंति इंदवः अभि वत्सं न धेनवः दधन्विरे गभस्त्योः ॥७॥ जुष्टः इंद्राय मत्सरः पवमान कनिक्रदत् विश्वाः अप द्विषः जहि ॥८॥ अपऽघ्नंतः अराव्णः पवमानाः स्वःऽदृशः योनौ ऋतस्य सीदत ॥९॥२॥

॥१४॥ परि प्र असिस्यदत् कविः सिंधोः ऊर्मौ अधि श्रितः कारं बिभ्रत् पुरुऽस्पृहं ॥१॥ गिरा यदि सऽबंधवः पंच व्राताः अपस्यवः परिऽकृण्वंति धर्णसिं ॥२॥ आत् अस्य शुष्मिणः रसे विश्वे देवाः अमत्सत यदि गोभिः वसायते ॥३॥ निऽरिणानः वि धावति जहत् शर्याणि तान्वा अत्र सं जिघ्नते युजा ॥४॥ नप्तीभिः यः विवस्वतः शुभ्रः न मामृजे युवा गाः कृण्वानः न निःऽनिजं ॥५॥३॥ अति श्रिती तिरश्चता गव्या जिगाति अण्व्या वग्नुं इयर्ति यं विदे ॥६॥ अभि क्षिपः सं अग्मत मर्जयंतीः इषः पतिं पृष्ठा गृभ्णत वाजिनः ॥७॥ परि दिव्यानि मर्मृशत् विश्वानि सोम पार्थिवा वसूनि याहि अस्मऽयुः ॥८॥४॥

॥१५॥ एषः धिया याति अण्व्या शूरः रथेभिः आशुऽभिः

गच्छन्निंद्रस्य निष्कृतं ॥१॥ एष पुरू धियायते बृहते देवतातये। यत्रामृतास आसते ॥२॥ एष हितो वि नीयतेऽन्तः शुभ्रावता पथा। यदी तुंजंति भूर्णयः ॥३॥ एष शृंगाणि दोधुवच्छिशीते यूथ्यो३ वृषा। नृम्णा दधान ओजसा ॥४॥ एष रुक्मिभिरीयते वाजी शुभ्रेभिरंशुभिः। पतिः सिंधूनां भवन् ॥५॥ एष वसूनि पिब्दना परुषा ययिवाँ अति। अव शादेषु गच्छति ॥६॥ एतं मृजंति मर्ज्यमुप द्रोणेष्वायवः। प्रचक्राणं महीरिषः ॥७॥ एतमु त्यं दश क्षिपो मृजंति सप्त धीतयः। स्वायुधं मदिंतमं ॥८॥५॥

॥१६॥ १–८ असितः काश्यपो देवलो वा ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥१६॥ प्र ते सोतार ओण्यो३ रसं मदाय घृष्वये। सर्गो न तक्त्येतशः ॥१॥ क्रत्वा दक्षस्य रथ्यमपो वसानमंधसा। गोषामण्वेषु सश्चिम ॥२॥ अनप्तमप्सु दुष्टरं सोमं पवित्र आ सृज। पुनीहींद्राय पातवे ॥३॥ प्र पुनानस्य चेतसा सोमः पवित्रे अर्षति। क्रत्वा सधस्थमासदत् ॥४॥ प्र त्वा नमोभिरिंदव इंद्र सोमा असृक्षत। महे भराय कारिणः ॥५॥ पुनानो रूपे अव्यये विश्वा अर्षन्नभि श्रियः। शूरो न गोषु तिष्ठति ॥६॥ दिवो न सानु पिप्युषी धारा सुतस्य वेधसः। वृथा पवित्रे अर्षति ॥७॥ त्वं सोम विपश्चितं तना पुनान आयुषु। अव्यो वारं वि धावसि ॥८॥६॥

॥१७॥ १–८ असितः काश्यपो देवलो वा ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥१७॥ प्र निम्नेनेव सिंधवो घ्नंतो वृत्राणि भूर्णयः। सोमा असृग्रमाशवः ॥१॥ अभि सुवानास इंदवो वृष्टयः पृथिवीमिव। इंद्रं सोमासो अक्षरन् ॥२॥ अत्यूर्मिर्मत्सरो मदः सोमः प-

गच्छन् इंद्रस्य निःऽकृतं ॥१॥ एषः पुरु धियाऽयते बृहते देवऽतातये यत्र अमृतासः आसते ॥२॥ एषः हितः वि नीयते अंतः' शुभ्रऽवंता पथा यदि तुंजंति भूर्णयः ॥३॥ एषः शृंगाणि दोधुवत् शिशीते यूथ्यः वृषा नृम्णा दधानः ओजसा ॥४॥ एषः रुक्मिऽभिः ईयते वाजी शुभ्रेभिः अंशुऽभिः पतिः सिंधूनां भवन् ॥५॥ एषः वसूनि पिब्दना परुषा ययिऽवान् अति अव शादेषु गच्छति ॥६॥ एतं मृजंति मर्ज्यं उप द्रोणेषु आयवः प्रऽचक्राणं महीः इषः ॥७॥ एतं ऊं' त्यं दश क्षिपः मृजंति सप्त धीतयः सुऽआयुधं मदिन्ऽतमं ॥८॥५॥

॥१६॥ प्र ते सोतारः ओण्योः रसं मदाय घृष्वये सर्गः न तक्ति एतशः ॥१॥ क्रत्वा दक्षस्य रथ्यं अपः वसानं अंधसा गोऽसां अण्वेषु सश्चिम ॥२॥ अनप्तं अप्ऽसु दुस्तरं सोमं पवित्रे आ सृज पुनीहि इंद्राय पातवे ॥३॥ प्र पुनानस्य चेतसा सोमः पवित्रे अर्षति क्रत्वा सधऽस्थं आ असदत् ॥४॥ प्र त्वा नमःऽभिः इंदवः इंद्र सोमाः असृक्षत महे भराय कारिणः ॥५॥ पुनानः रूपे अव्यये विश्वाः अर्षन् अभि श्रियः शूरः न गोषु तिष्ठति ॥६॥ दिवः न सानु पिप्युषी धारा सुतस्य वेधसः वृथा पवित्रे अर्षति ॥७॥ त्वं सोम विपःऽचितं तना पुनानः आयुषु अव्यः वारं वि धावसि ॥८॥६॥

॥१७॥ प्र निम्नेनऽइव सिंधवः घ्नंतः वृत्राणि भूर्णयः सोमाः असृग्रं आशवः ॥१॥ अभि सुवानासः इंदवः वृष्टयः पृथिवींऽइव इंद्रं सोमासः अक्षरन् ॥२॥ अतिऽऊर्मिः मत्सरः मदः सोमः प-

वित्रे अर्षति। विघ्नन्रक्षांसि देवयुः ॥३॥ आ कलशेषु धावति प-
वित्रे परि षिच्यते। उक्थैर्यज्ञेषु वर्धते ॥४॥ अति त्री सोम रोचना
रोहन्न भ्राजसे दिवं। इष्णन्त्सूर्यं न चोदयः ॥५॥ अभि विप्रा अनूषत
मूर्धन्यज्ञस्य कारवः। दधाना चक्षसि प्रियं ॥६॥ तमु त्वा वाजिनं
नरो धीभिर्विप्रा अवस्यवः। मृजंति देवतातये ॥७॥ मधोर्धारा-
मनु क्षर तीव्रः सधस्थमासदः। चारुर्ऋताय पीतये ॥८॥७॥

॥ १८ ॥ १–७ असितः काश्यपो देवलो वा ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥१८॥ परि सुवानो गिरिष्ठाः पवित्रे सोमो अक्षाः। मदेषु स-
र्वधा असि ॥१॥ त्वं विप्रस्त्वं कविर्मधु प्र जातमंधसः। मदेषु सर्वधा
असि ॥२॥ तव विश्वे सजोषसो देवासः पीतिमाशत। मदेषु सर्व-
धा असि ॥३॥ आ यो विश्वानि वार्या वसूनि हस्तयोर्दधे। मदेषु
सर्वधा असि ॥४॥ य इमे रोदसी मही सं मातरेव दोहते। मदेषु
सर्वधा असि ॥५॥ परि यो रोदसी उभे सद्यो वाजेभिरर्षति। मदेषु
सर्वधा असि ॥६॥ स शुष्मी कलशेष्वा पुनानो अचिक्रदत्। मदेषु
सर्वधा असि ॥७॥८॥

॥ १९ ॥ १–७ असितः काश्यपो देवलो वा ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥१९॥ यत्सोम चित्रमुक्थ्यं दिव्यं पार्थिवं वसु। तन्नः पु-
नान आ भर ॥१॥ युवं हि स्थः स्वर्पती इंद्रश्च सोम गोपती।
ईशाना पिप्यतं धियः ॥२॥ वृषा पुनान आयुषु स्तनयन्नधि
बर्हिषि। हरिः सन्योनिमासदत् ॥३॥ अवावशंत धीतयो वृ-
षभस्याधि रेतसि। सूनोर्वत्सस्य मातरः ॥४॥ कुविद्वृषण्यं-
तीभ्यः पुनानो गर्भमादधत्। याः शुक्रं दुहते पयः ॥५॥ उप
शिक्षापतस्थुषो भियसमा धेहि शत्रुषु। पवमान विदा रयिं ॥६॥

वित्रे अर्षति विऽघ्नन् रक्षांसि देवऽयुः ॥३॥ आ कलशेषु धावति पवित्रे परि सिच्यते उक्थैः यज्ञेषु वर्धते ॥४॥ अति त्री सोम रोचना रोहन् न भ्राजसे दिवं इष्णन् सूर्यं न चोदयः ॥५॥ अभि विप्राः अनूषत मूर्धन् यज्ञस्य कारवः दधानाः चक्षसि प्रियं ॥६॥ तं ऊं' त्वा वाजिनं नरः धीभिः विप्राः अवस्यवः मृजंति देवऽतातये ॥७॥ मधोः धारां अनु क्षर तीव्रः सधऽस्थं आ असदः चारुः ऋताय पीतये ॥८॥७॥

॥१८॥ परि सुवानः गिरिऽस्थाः पवित्रे सोमः अक्षाः' मदेषु सर्वऽधाः असि ॥१॥ त्वं विप्रः त्वं कविः मधु प्र जातं अंधसः मदेषु सर्वऽधाः असि ॥२॥ तव विश्वे सऽजोषसः देवासः पीतिं आशत मदेषु सर्वऽधाः असि ॥३॥ आ यः विश्वानि वार्या वसूनि हस्तयोः दधे मदेषु सर्वऽधाः असि ॥४॥ यः इमे' रोदसी' मही' सं मातराऽइव दोहते मदेषु सर्वऽधाः असि ॥५॥ परि यः रोदसी' उभे' सद्यः वाजेभिः अर्षति मदेषु सर्वऽधाः असि ॥६॥ सः शुष्मी कलशेषु आ पुनानः अचिक्रदत् मदेषु सर्वऽधाः असि ॥७॥८॥

॥१९॥ यत् सोम चित्रं उक्थ्यं दिव्यं पार्थिवं वसु तत् नः पुनानः आ भर ॥१॥ युवं हि स्थः स्वःऽपती° इंद्रः च सोम गोऽपती° ईशाना पिप्यतं धियः ॥२॥ वृषा पुनानः आयुषु स्तनयन् अधि बर्हिषि हरिः सन् योनिं आ असदत् ॥३॥ अवावशंत धीतयः वृषभस्य अधि रेतसि सूनोः वत्सस्य मातरः ॥४॥ कुवित् वृषण्यंतीभ्यः पुनानः गर्भं आऽदधत् याः शुक्रं दुहते पयः ॥५॥ उप शिक्ष अपऽतस्थुषः भियसं आ धेहि शत्रुषु पवमान विदाः रयिं ॥६॥

नि शत्रोः सोम वृष्ण्यं नि शुष्मं नि वयस्तिर । दूरे वा सतो अंति वा ॥७॥९॥

॥२०॥ १-७ असितः काश्यपो देवलो वा ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥२०॥ प्र कविर्देववीतयेऽव्यो वारेभिरर्षति । साह्वान्विश्वा अभि स्पृधः ॥१॥ स हि ष्मा जरितृभ्य आ वाजं गोमंतमिन्वति । पवमानः सहस्रिणं ॥२॥ परि विश्वानि चेतसा मृशसे पवसे मती । स नः सोम श्रवो विदः ॥३॥ अभ्यर्ष बृहद्यशो मघवद्भ्यो ध्रुवं रयिं । इषं स्तोतृभ्य आ भर ॥४॥ त्वं राजेव सुव्रतो गिरः सोमा विवेशिथ । पुनानो वह्ने अद्भुत ॥५॥ स वह्निरप्सु दुष्टरो मृज्यमानो गभस्त्योः । सोमश्चमूषु सीदति ॥६॥ क्रीळुर्मखो न मंहयुः पवित्रं सोम गच्छसि । दधत्स्तोत्रे सुवीर्यं ॥७॥१०॥

॥२१॥ १-७ असितः काश्यपो देवलो वा ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥२१॥ एते धावंतींदवः सोमा इंद्राय घृष्वयः । मत्सरासः स्वर्विदः ॥१॥ प्रवृण्वंतो अभियुजः सुष्वये वरिवोविदः । स्वयं स्तोत्रे वयस्कृतः ॥२॥ वृथा क्रीळंत इंदवः सधस्थमभ्येकमित् सिंधोरूर्मा व्यक्षरन् ॥३॥ एते विश्वानि वार्या पवमानास आशत । हिता न सप्तयो रथे ॥४॥ आस्मिन्पिशंगमिंदवो दधात वेनमादिशे । यो अस्मभ्यमरावा ॥५॥ ऋभुर्न रथ्यं नवं दधात केतमादिशे । शुक्राः पवध्वमर्णसा ॥६॥ एत उ त्ये अवीवशन्काष्ठां वाजिनो अक्रत । सतः प्रासाविषुर्मतिं ॥७॥११॥

॥२२॥ १-७ असितः काश्यपो देवलो वा ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥२२॥ एते सोमास आशवो रथा इव प्र वाजिनः । सर्गाः

नि शत्रोः सोम वृष्ण्यं नि शुष्मं नि वयः तिर दूरे वा सतः अंति वा ॥ ७ ॥ ९ ॥

॥ २० ॥ प्र कविः देवऽवीतये अव्यः वारेभिः अर्षति सह्वान् विश्वाः अभि स्पृधः ॥ १ ॥ सः हि स्म जरितृऽभ्यः आ वाजं गोऽमंतं इन्वति पवमानः सहस्रिणं ॥ २ ॥ परि विश्वानि चेतसा मृशसे पवसे मती सः नः सोम श्रवः विदः ॥ ३ ॥ अभि अर्ष बृहत् यशः मघवत्ऽभ्यः ध्रुवं रयिं इषं स्तोतृऽभ्यः आ भर ॥ ४ ॥ त्वं राजाऽइव सुऽव्रतः गिरः सोम आ विवेशिथ पुनानः वह्ने अद्भुत ॥ ५ ॥ सः वह्निः अप्ऽसु दुस्तरः मृज्यमानः गभस्त्योः सोमः चमूषु सीदति ॥ ६ ॥ क्रीळुः मखः न मंहयुः पवित्रं सोम गच्छसि दधत् स्तोत्रे सुऽवीर्यं ॥ ७ ॥ १० ॥

॥ २१ ॥ एते धावंति इंदवः सोमाः इंद्राय घृष्वयः मत्सरासः स्वःऽविदः ॥ १ ॥ प्रऽवृण्वंतः अभिऽयुजः सुस्वये वरिवःऽविदः स्वयं स्तोत्रे वयःऽकृतः ॥ २ ॥ वृथा क्रीळंतः इंदवः सधऽस्थं अभि एकं इत् सिंधोः ऊर्मा वि अक्षरन् ॥ ३ ॥ एते विश्वानि वार्या पवमानासः आशत हिताः न सप्तयः रथे ॥ ४ ॥ आ अस्मिन् पिशंगं इंदवः दधात वेनं आऽदिशे यः अस्मभ्यं अरावा ॥ ५ ॥ ऋभुः न रथ्यं नवं दधात केतं आऽदिशे शुक्राः पवध्वं अर्णसा ॥ ६ ॥ एते ऊं त्ये अवीवशन् काष्ठां वाजिनः अक्रत सतः प्र असाविषुः मतिं ॥ ७ ॥ ११ ॥

॥ २२ ॥ एते सोमासः आशवः रथाःऽइव प्र वाजिनः सर्गाः

सृष्टा अहेषत ॥१॥ एते वाता इवोरवः पर्जन्यस्येव वृष्टयः। अग्नेरिव भ्रमा वृथा ॥२॥ एते पूता विपश्चितः सोमासो दध्याशिरः। विपा व्यानशुर्धियः ॥३॥ एते मृष्टा अमर्त्याः ससृवांसो न शश्रमुः। इयक्षन्तः पथो रजः ॥४॥ एते पृष्ठानि रोदसोर्विप्रयन्तो व्यानशुः। उतेदमुत्तमं रजः ॥५॥ तंतुं तन्वानमुत्तममनु प्रवत आशत। उतेदमुत्तमाय्यं ॥६॥ त्वं सोम पणिभ्य आ वसु गव्यानि धारयः। ततं तंतुमचिक्रदः ॥७॥१२॥

॥२३॥ १–७ असितः काश्यपो देवलो वा ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥२३॥ सोमा असृग्रमाशवो मधोर्मदस्य धारया। अभि विश्वानि काव्या ॥१॥ अनु प्रत्नास आयवः पदं नवीयो अक्रमुः। रुचे जनंत सूर्यं ॥२॥ आ पवमान नो भरार्यो अदाशुषो गयं। कृधि प्रजावतीरिषः ॥३॥ अभि सोमास आयवः पवंते मद्यं मदं। अभि कोशं मधुश्चुतं ॥४॥ सोमो अर्षति धर्णसिर्दधान इंद्रियं रसं। सुवीरो अभिशस्तिपाः ॥५॥ इंद्राय सोम पवसे देवेभ्यः सधमाद्यः। इंदो वाजं सिषाससि ॥६॥ अस्य पीत्वा मदानामिंद्रो वृत्राण्यप्रति। जघान जघनच्च नु ॥७॥१३॥

॥२४॥ १–७ असितः काश्यपो देवलो वा ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥२४॥ प्र सोमासो अधन्विषुः पवमानास इंदवः। श्रीणाना अप्सु मृंजत ॥१॥ अभि गावो अधन्विषुरापो न प्रवता यतीः। पुनाना इंद्रमाशत ॥२॥ प्र पवमान धन्वसि सोमेंद्राय पातवे। नृभिर्यतो वि नीयसे ॥३॥ त्वं सोम नृमादनः पवस्व चर्षणीसहे। सस्निर्यो अनुमाद्यः ॥४॥ इंदो यदद्रिभिः सुतः पवित्रं परिधावसि। अरमिंद्रस्य धाम्ने ॥५॥ पवस्व वृत्रह-

सृष्टाः अहेऽपत ॥१॥ एते वाताःऽइव उरवः पर्जन्यस्यऽइव वृष्टयः अग्नेःऽइव भ्रमाः वृथा ॥२॥ एते पूताः विपःऽचितः सोमासः दधिऽआशिरः विपा वि आनशुः धियः ॥३॥ एते मृष्टाः अमर्त्याः ससृऽवांसः न शश्रमुः इयक्षंतः पथः रजः ॥४॥ एते पृष्ठानि रोदसोः विऽप्रयंतः वि आनशुः उत इदं उत्ऽतमं रजः ॥५॥ तंतुं तन्वानं उत्ऽतमं अनु प्रऽवतः आशत उत इदं उत्ऽतमाय्यं ॥६॥ त्वं सोम पणिऽभ्यः आ वसु गव्यानि धारयः ततं तंतुं अचिक्रदः ॥७॥१२॥

॥२३॥ सोमाः असृग्रं आशवः मधोः मदस्य धारया अभि विश्वानि काव्या ॥१॥ अनु प्रत्नासः आयवः पदं नवीयः अक्रमुः रुचे जनंत सूर्यं ॥२॥ आ पवमान नः भर अर्यः अदाशुषः गयं कृधि प्रजाऽवतीः इषः ॥३॥ अभि सोमासः आयवः पवंते मद्यं मदं अभि कोशं मधुऽश्चुतं ॥४॥ सोमः अर्षति धर्णसिः दधानः इंद्रियं रसं सुऽवीरः अभिशस्तिऽपाः ॥५॥ इंद्राय सोम पवसे देवेभ्यः सधऽमाद्यः इंदो इति वाजं सिसाससि ॥६॥ अस्य पीत्वा मदानां इंद्रः वृत्राणि अप्रति जघान जघनत् च नु ॥७॥१३॥

॥२४॥ प्र सोमासः अधन्विषुः पवमानासः इंदवः श्रीणानाः अप्ऽसु मृंजत ॥१॥ अभि गावः अधन्विषुः आपः न प्रऽवता यतीः पुनानाः इंद्रं आशत ॥२॥ प्र पवमान धन्वसि सोम इंद्राय पातवे नृऽभिः यतः वि नीयसे ॥३॥ त्वं सोम नृऽमादनः पवस्व चर्षणिऽसहे सस्निः यः अनुऽमाद्यः ॥४॥ इंदो इति यत् अद्रिऽभिः सुतः पवित्रं परिऽधावसि अरं इंद्रस्य धाम्ने ॥५॥ पवस्व वृत्रहन्-

तमोक्थेभिरनुमाद्यः॥ शुचिः पावको अद्भुतः॥६॥ शुचिः पावक उच्यते सोमः सुतस्य मध्वः। देवावीरघशंसहा॥७॥१४॥१॥

॥२५॥ १-६ दृळ्हच्युत आगस्त्यः॥ पवमानः सोमः॥ गायत्री॥

॥२५॥ पवस्व दक्षसाधनो देवेभ्यः पीतये हरे। मरुद्भ्यो वायवे मदः॥१॥ पवमान धिया हितो३ऽभि योनिं कनिक्रदत्। धर्मणा वायुमा विश॥२॥ सं देवैः शोभते वृषा कविर्योनावधि प्रियः। वृत्रहा देववीतमः॥३॥ विश्वा रूपाण्याविशन्पुनानो याति हर्यतः। यत्रामृतास आसते॥४॥ अरुषो जनयन्गिरः सोमः पवत आयुषक्। इंद्रं गच्छन्कविक्रतुः॥५॥ आ पवस्व मदिंतम पवित्रं धारया कवे। अर्कस्य योनिमासदं॥६॥१५॥

॥२६॥ १-६ इध्मवाहो दार्ढच्युतः॥ पवमानः सोमः॥ गायत्री॥

॥२६॥ तममृक्षंत वाजिनमुपस्थे अदितेरधि। विप्रासो अण्व्या धिया॥१॥ तं गावो अभ्यनूषत सहस्रधारमक्षितं। इंदुं धर्तारमा दिवः॥२॥ तं वेधां मेधयाह्यन्पवमानमधि द्यवि। धर्णसिं भूरिधायसं॥३॥ तमह्यन्भुरिजोर्धिया संवसानं विवस्वतः। पतिं वाचो अदाभ्यं॥४॥ तं सानावधि जामयो हरिं हिन्वंत्यद्रिभिः। हर्यतं भूरिचक्षसं॥५॥ तं त्वा हिन्वंति वेधसः पवमान गिरावृधं। इंदविंद्राय मत्सरं॥६॥१६॥

॥२७॥ १-६ नृमेधः॥ पवमानः सोमः॥ गायत्री॥

॥२७॥ एष कविरभिष्टुतः पवित्रे अधि तोशते। पुनानो घ्नन्नप स्रिधः॥१॥ एष इंद्राय वायवे स्वर्जित्परि षिच्यते। पवित्रे दक्षसाधनः॥२॥ एष नृभिर्वि नीयते दिवो मूर्धा

ऽतम् उक्थेभिः अनुऽमाद्यः शुचिः पावकः अद्भुतः॥६॥ शुचिः पावकः उच्यते सोमः सुतस्य मध्वः देवऽअवीः अघशंसऽहा ॥७॥१४॥१॥

॥२५॥ पवस्व दक्षऽसाधनः देवेभ्यः पीतये हरे मरुत्ऽभ्यः वायवे मदः॥१॥ पवमान धिया हितः अभि योनिं कनिक्रदत् धर्मणा वायुं आ विश॥२॥ सं देवैः शोभते वृषा कविः योनौ अधि प्रियः वृत्रऽहा देवऽवीतमः॥३॥ विश्वा रूपाणि आऽविशन् पुनानः याति हर्यतः यत्र अमृतासः आसते॥४॥ अरुपः जनयन् गिरः सोमः पवते आयुपक् इंद्रं गच्छन् कविऽक्रतुः॥५॥ आ पवस्व मदिन्ऽतम पवित्रं धारया कवे अर्कस्य योनिं आऽसदं ॥६॥१५॥

॥२६॥ तं अमृक्षंत वाजिनं उपऽस्थे अदितेः अधि विप्रासः अण्व्या धिया॥१॥ तं गावः अभि अनूपत सहस्रऽधारं अक्षितं इंदुं धर्तारं आ दिवः॥२॥ तं वेधां मेधया अह्यन् पवमानं अधि द्यवि धर्णसिं भूरिऽधायसं॥३॥ तं अह्यन् भुरिजोः धिया संऽवसानं विवस्वतः पतिं वाचः अदाभ्यं॥४॥ तं सानौ अधि जामयः हरिं हिन्वंति अद्रिऽभिः हर्यतं भूरिऽचक्षसं॥५॥ तं त्वा हिन्वंति वेधसः पवमान गिराऽवृधं इंदो इंद्राय मत्सरं॥६॥१६॥

॥२७॥ एषः कविः अभिऽस्तुतः पवित्रे अधि तोशते पुनानः घ्नन् अप स्रिधः॥१॥ एषः इंद्राय वायवे स्वःऽजित् परि सिच्यते पवित्रे दक्षऽसाधनः॥२॥ एषः नृऽभिः वि नीयते दिवः मूर्धा

वृषा सुतः। सोमो वनेषु विश्ववित् ॥३॥ एष गव्युरचिक्रदत्पवमानो हिरण्ययुः। इंदुः सत्राजिदस्तृतः ॥४॥ एष सूर्येण हासते पवमानो अधि द्यवि। पवित्रे मत्सरो मदः ॥५॥ एष शुष्म्यसिष्यददंतरिक्षे वृषा हरिः। पुनान इंदुरिंद्रमा ॥६॥१७॥

॥ २८ ॥ १-६ प्रियमेधः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥२८॥ एष वाजी हितो नृभिर्विश्वविन्मनसस्पतिः। अव्यो वारं वि धावति ॥१॥ एष पवित्रे अक्षरत्सोमो देवेभ्यः सुतः। विश्वा धामान्याविशन् ॥२॥ एष देवः शुभायतेऽधि योनावमर्त्यः। वृत्रहा देववीतमः ॥३॥ एष वृषा कनिक्रदद्दशभिर्जामिभिर्यतः। अभि द्रोणानि धावति ॥४॥ एष सूर्यमरोचयत्पवमानो विचर्षणिः। विश्वा धामानि विश्ववित् ॥५॥ एष शुष्म्यदाभ्यः सोमः पुनानो अर्षति। देवावीरघशंसहा ॥६॥१८॥

॥ २९ ॥ १-६ नृमेधः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥२९॥ प्रास्य धारा अक्षरन्वृष्णः सुतस्यौजसा। देवाँ अनु प्रभूषतः ॥१॥ सप्तिं मृजंति वेधसो गृणंतः कारवो गिरा। ज्योतिर्जज्ञानमुक्थ्यं ॥२॥ सुषहा सोम तानि ते पुनानाय प्रभूवसो। वर्धा समुद्रमुक्थ्यं ॥३॥ विश्वा वसूनि संजयन्पवस्व सोम धारया। इनु द्वेषांसि सध्र्यक् ॥४॥ रक्षा सु नो अररुषः स्वनात्समस्य कस्य चित्। निदो यत्र मुमुच्महे ॥५॥ एंदो पार्थिवं रयिं दिव्यं पवस्व धारया। द्युमंतं शुष्ममा भर ॥६॥१९॥

॥ ३० ॥ १-६ बिंदुः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥३०॥ प्र धारा अस्य शुष्मिणो वृथा पवित्रे अक्षरन्। पुनानो

वृषा सुतः सोमः वनेषु विश्वऽवित् ॥ ३ ॥ एषः गव्युः अचिक्रदत् पवमानः हिरण्यऽयुः इंदुः सत्राऽजित् अस्तृतः ॥ ४ ॥ एषः सूर्येण हासते पवमानः अधि द्यवि पवित्रे मत्सरः मदः ॥ ५ ॥ एषः शुष्मी असिस्यदत् अंतरिक्षे वृषा हरिः पुनानः इंदुः इंद्रं आ ॥ ६ ॥ १७ ॥

॥ २८ ॥ एषः वाजी हितः नृऽभिः विश्वऽवित् मनसः पतिः अव्यः वारं वि धावति ॥ १ ॥ एषः पवित्रे अक्षरत् सोमः देवेभ्यः सुतः विश्वा धामानि आऽविशन् ॥ २ ॥ एषः देवः शुभायते अधि योनौ अमर्त्यः वृत्रऽहा देवऽवीतमः ॥ ३ ॥ एषः वृषा कनिक्रदत् दशऽभिः जामिऽभिः यतः अभि द्रोणानि धावति ॥ ४ ॥ एषः सूर्यं अरोचयत् पवमानः विऽचर्षणिः विश्वा धामानि विश्वऽवित् ॥ ५ ॥ एषः शुष्मी अदाभ्यः सोमः पुनानः अर्षति देवऽअवीः अघशंसऽहा ॥ ६ ॥ १८ ॥

॥ २९ ॥ प्र अस्य धाराः अक्षरन् वृष्णः सुतस्य ओजसा देवान् अनु प्रऽभूषतः ॥ १ ॥ सप्तिं मृजंति वेधसः गृणंतः कारवः गिरा ज्योतिः जज्ञानं उक्थ्यं ॥ २ ॥ सुऽसहा सोम तानि ते पुनानाय प्रभुऽवसो॰ वर्ध समुद्रं उक्थ्यं ॥ ३ ॥ विश्वा वसूनि संऽजयन् पवस्व सोम धारया इनु द्वेषांसि सध्र्यक् ॥ ४ ॥ रक्ष सु नः अररुषः स्वनात् समस्य कस्य चित् निदः यत्र मुमुच्महे ॥ ५ ॥ आ इंदो इति पार्थिवं रयिं दिव्यं पवस्व धारया द्युऽमंतं शुष्मं आ भर ॥ ६ ॥ १९ ॥

॥ ३० ॥ प्र धाराः अस्य शुष्मिणः वृथा पवित्रे अक्षरन् पुनानः

वाचमिष्यति ॥१॥ इंदुर्हियानः सोतृभिर्मृज्यमानः कनिक्रदत्। इयर्ति वग्नुमिंद्रियं॥२॥ आ नः शुष्मं नृषाह्यं वीरवंतं पुरुस्पृहं। पवस्व सोम धारया॥३॥ प्र सोमो अति धारया पवमानो असिष्यदत्। अभि द्रोणान्यासदं॥४॥ अप्सु त्वा मधुमत्तमं हरिं हिन्वंत्यद्रिभिः। इंदुमिंद्राय पीतये॥५॥ सुनोता मधुमत्तमं सोममिंद्राय वज्रिणे। चारुं शर्धाय मत्सरं॥६॥२०॥

॥ ३१ ॥ १–६ गोतमः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥३१॥ प्र सोमासः स्वाध्यः पवमानासो अक्रमुः। रयिं कृण्वंति चेतनं॥१॥ दिवस्पृथिव्या अधि भवेंदो द्युम्नवर्धनः। भवा वाजानां पतिः॥२॥ तुभ्यं वाता अभिप्रियस्तुभ्यमर्षंति सिंधवः। सोम वर्धंति ते महः॥३॥ आ प्यायस्व समेतु ते विश्वतः सोम वृष्ण्यं। भवा वाजस्य संगथे॥४॥ तुभ्यं गावो घृतं पयो बभ्रो दुदुह्रे अक्षितं। वर्षिष्ठे अधि सानवि॥५॥ स्वायुधस्य ते सतो भुवनस्य पते वयं। इंदो सखित्वमुश्मसि॥६॥२१॥

॥ ३२ ॥ १–६ श्यावाश्व ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥३२॥ प्र सोमासो मदच्युतः श्रवसे नो मघोनः। सुता विदथे अक्रमुः॥१॥ आदीं त्रितस्य योषणो हरिं हिन्वंत्यद्रिभिः। इंदुमिंद्राय पीतये॥२॥ आदीं हंसो यथा गणं विश्वस्यावीवशन्मतिं। अत्यो न गोभिरज्यते॥३॥ उभे सोमावचाकशन्मृगो न तक्तो अर्षसि। सीदन्नृतस्य योनिमा॥४॥ अभि गावो अनूषत योषा जारमिव प्रियं। अगन्नाजिं यथा हितं॥५॥ अस्मे धेहि द्युमद्यशो मघवद्भ्यश्च मह्यं च। सनिं मेधामुत श्रवः॥६॥२२॥

वाचं इ॒ष्य॒ति॒ ॥ १ ॥ इंदुः॑ हि॒या॒नः सो॒तृऽभिः॑ मृ॒ज्यमा॑नः कनि॑क्रदत् इ॒र्य॑र्ति व॒ग्नुं इ॒न्द्रि॒यं ॥ २ ॥ आ न॒ः शुष्मं॑ नृ॒ऽसह्यं॑ वी॒रऽवं॑तं पु॒रु॒ऽस्पृहं॑ पव॑स्व सो॒म॒ धार॑या ॥ ३ ॥ प्र सोमः॑ अति॑ धार॑या पव॑मानः अ॒सि॒स्य॒द॒त् अ॒भि द्रोणा॑नि आ॒ऽसदं॑ ॥ ४ ॥ अ॒प्ऽसु त्वा॒ मधु॑मत्ऽतमं हरिं॑ हि॒न्वं॒ति॒ अद्रि॑ऽभिः इंदो॒ इंद्रा॑य पी॒तये॑ ॥ ५ ॥ सु॒नोत॑ मधु॑मत्ऽतमं सोमं॑ इंद्रा॑य व॒ज्रिणे॑ चारुं॑ शर्धा॑य म॒त्स॒रं ॥ ६ ॥ २० ॥

॥ ३१ ॥ प्र सोमा॑सः सु॒ऽआ॒ध्यः॑ पव॑मानासः अ॒क्र॒मुः र॒यिं कृ॒ण्वं॒ति॒ चेत॑नं ॥ १ ॥ दि॒वः पृ॒थि॒व्याः अधि॑ भव॑ इंदो॒ द्यु॒म्न॒ऽवर्ध॑नः भव॑ वाजा॑नां पतिः॑ ॥ २ ॥ तुभ्यं॑ वाताः॑ अ॒भि॒ऽप्रियः॑ तुभ्यं॑ अ॒र्ष॒न्ति॒ सिंध॑वः सोम॑ वर्धं॑ति ते॒ महः॑ ॥ ३ ॥ आ प्या॒य॒स्व॒ सं ए॒तु॒ ते॒ वि॒श्वतः॑ सो॒म॒ वृष्ण्यं॑ भव॑ वाज॑स्य सं॒ऽग॒थे ॥ ४ ॥ तुभ्यं॑ गावः॑ घृ॒तं पयः॑ ब॒भ्रो॒ दु॒दु॒ह्रे अक्षि॑तं वर्षि॑ष्ठे अधि॑ सान॑वि ॥ ५ ॥ सु॒ऽआ॒यु॒धस्य॑ ते॒ स॒तः भुव॑नस्य प॒ते॒ व॒यं इंदो॒ स॒खि॒ऽत्वं उ॒श्म॒सि॒ ॥ ६ ॥ २१ ॥

॥ ३२ ॥ प्र सोमा॑सः म॒द॒ऽच्युतः॑ श्रव॑से न॒ः म॒घोनः॑ सु॒ताः वि॒दथे॑ अ॒क्र॒मुः ॥ १ ॥ आत् ई॒ त्रि॒तस्य॑ योष॑णः हरिं॑ हि॒न्व॒न्ति॒ अद्रि॑ऽभिः इंदुं॑ इंद्रा॑य पी॒तये॑ ॥ २ ॥ आत् ई॒ हं॒सः यथा॑ ग॒णं विश्व॑स्य अ॒वी॒व॒श॒त् म॒तिं अत्यः॑ न गोभिः॑ अ॒ज्य॒ते॒ ॥ ३ ॥ उ॒भे सो॒म॒ अ॒व॒ऽचाक॑शत् मृ॒गः न त॒क्तः अ॒र्ष॒सि॒ सीद॑न् ऋ॒तस्य॑ योनिं॑ आ ॥ ४ ॥ अ॒भि गावः॑ अ॒नू॒ष॒त॒ योषा॑ जा॒रंऽइ॑व प्रि॒यं अ॒गन् आ॒जिं यथा॑ हि॒तं ॥ ५ ॥ अ॒स्मे धे॒हि॒ द्यु॒ऽमत् यशः॑ म॒घव॑त्ऽभ्यः च॒ मह्यं॑ च॒ स॒निं मे॒धां उ॒त श्रवः॑ ॥ ६ ॥ २२ ॥

॥ ३३ ॥ १–६ त्रितः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥३३॥ प्र सोमा॑सो विप॒श्चितो॒ऽपां न य॑न्त्यू॒र्मयः॑। वना॑नि महि॒षा इ॑व ॥१॥ अ॒भि द्रोणा॑नि ब॒भ्रवः॑ शु॒क्रा ऋ॒तस्य॒ धार॑या। वाजं॒ गोम॑न्तमक्षरन् ॥२॥ सु॒ता इन्द्रा॑य वा॒यवे॒ वरु॑णाय म॒रुद्भ्यः॑। सोमा॑ अर्षन्ति॒ विष्ण॑वे ॥३॥ ति॒स्रो वाच॒ उदी॑रते॒ गावो॑ मिमन्ति धे॒नवः॑। हरि॑रेति॒ कनि॑क्रदत् ॥४॥ अ॒भि ब्रह्मी॑रनूषत य॒ह्वीर्ऋ॒तस्य॑ मा॒तरः॑। म॒र्मृ॒ज्यन्ते॑ दि॒वः शिशु॑म् ॥५॥ रा॒यः स॑मु॒द्राँश्च॒तुरो॒ऽस्मभ्यं॑ सोम वि॒श्वतः॑। आ प॑वस्व सह॒स्रिणः॑ ॥६॥२३॥

॥ ३४ ॥ १–६ त्रितः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥३४॥ प्र सु॑वा॒नो धार॑या॒ तनेन्दु॑र्हिन्वा॒नो अ॑र्षति। रु॒जद्दृ॒ळ्हा व्योज॑सा ॥१॥ सु॒त इन्द्रा॑य वा॒यवे॒ वरु॑णाय म॒रुद्भ्यः॑। सोमो॑ अर्षति॒ विष्ण॑वे ॥२॥ वृषा॑णं॒ वृष॑भिर्य॒तं सु॒न्वन्ति॒ सोम॒मद्रि॑भिः। दु॒हन्ति॒ शक्म॑ना॒ पयः॑ ॥३॥ भुव॑त्त्रि॒तस्य॒ मर्ज्यो॒ भुव॒दिन्द्रा॑य मत्स॒रः। सं रू॒पैर॑ज्यते॒ हरिः॑ ॥४॥ अ॒भीमृ॒तस्य॑ वि॒ष्टपं॑ दुह॒ते पृश्नि॑मातरः। चारु॑ प्रि॒यत॑मं ह॒विः ॥५॥ समे॑न॒मह्रु॑ता इ॒मा गिरो॑ अर्षन्ति स॒स्रुतः॑। धे॒नूर्वा॒श्रो अ॑वीवशत् ॥६॥२४॥

॥ ३५ ॥ १–६ प्रभूवसुः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥३५॥ आ नः॑ पवस्व॒ धार॑या॒ पव॑मान र॒यिं पृ॒थुम्। यया॒ ज्योति॑र्वि॒दासि॑ नः ॥१॥ इन्दो॑ समुद्रमीङ्खय॒ पव॑स्व विश्वमेजय। रा॒यो ध॒र्ता न॒ ओज॑सा ॥२॥ त्वया॑ वी॒रेण॑ वीरवो॒ऽभि ष्या॑म पृतन्य॒तः। क्षरा॑ णो अ॒भि वार्य॑म् ॥३॥ प्र वाज॒मिन्दु॑रिष्यति॒ सिषा॑सन्वाज॒सा ऋषिः॑। व्र॒ता वि॒दान॒ आयु॑धा ॥४॥ तं गी॒र्भिर्वा॑च॒मीङ्खयं॑ पुना॒नं वा॑सयामसि। सोमं॒ जन॑स्य॒ गोप॑तिम् ॥५॥ विश्वो॒ यस्य॑ व्र॒ते जनो॑ दा॒धार॒ धर्म॑ण॒स्पतेः॑। पु॒ना॒नस्य॑ प्र॒भूव॑सोः ॥६॥२५॥

॥३३॥ प्र सोमा॑सः विप॒ऽचितः॑ अ॒पां न य॑न्ति ऊ॒र्मयः॑ वना॑नि म॒हि॒षाःऽइ॑व ॥१॥ अ॒भि द्रोणा॑नि ब॒भ्रवः॑ शु॒क्राः ऋ॒तस्य॑ धार॑या वाजं॑ गोऽम॑न्तं अ॒क्ष॒र॒न् ॥२॥ सु॒ताः इन्द्रा॑य वा॒यवे॑ वरु॑णाय म॒रुत्ऽभ्यः॑ सोमाः॑ अ॒र्ष॒न्ति॒ विष्ण॑वे ॥३॥ ति॒स्रः वाचः॑ उत् इ॒र॒ते॒ गावः॑ मि॒म॒न्ति॒ धे॒नवः॑ हरिः॑ ए॒ति॒ कनि॑क्रदत् ॥४॥ अ॒भि ब्रह्मीः॑ अ॒नू॒ष॒त॒ य॒ह्वीः ऋ॒तस्य॑ मा॒तरः॑ म॒र्मृ॒ज्यन्ते॑ दि॒वः शिशु॑म् ॥५॥ रा॒यः स॒मु॒द्रान् च॒तुरः॑ अ॒स्मभ्यं॑ सो॒म॒ वि॒श्वतः॑ आ प॒व॒स्व॒ स॒ह॒स्रिणः॑ ॥६॥ ॥२३॥

॥३४॥ प्र सु॒वा॒नः धार॑या तना॑ इन्दुः॑ हि॒न्वा॒नः अ॒र्ष॒ति॒ रु॒जत् दृ॒ळ्हा वि ओज॑सा ॥१॥ सु॒तः इन्द्रा॑य वा॒यवे॑ वरु॑णाय म॒रुत्ऽभ्यः॑ सोमः॑ अ॒र्ष॒ति॒ विष्ण॑वे ॥२॥ वृषा॑णं वृष॑ऽभिः य॒तं सु॒न्वन्ति॑ सोमं॑ अद्रि॑ऽभिः दु॒ह॒न्ति॒ शक्म॑ना पयः॑ ॥३॥ भुव॑त् त्रि॒तस्य॑ मर्ज्यः॑ भुव॑त् इन्द्रा॑य म॒त्स॒रः सं रू॒पैः अ॒ज्य॒ते॒ हरिः॑ ॥४॥ अ॒भि ई॒म् ऋ॒तस्य॑ वि॒ष्टप॑म् दु॒ह॒ते पृश्नि॑ऽमातरः चारु॑ प्रि॒य॒ऽत॑मं ह॒विः ॥५॥ सं ए॒नं॒ अहु॑ताः इ॒माः गिरः॑ अ॒र्ष॒न्ति॒ स॒ऽसु॒तः॑ धे॒नूः वा॒श्रः अ॒वी॒व॒श॒त् ॥६॥२४॥

॥३५॥ आ न॒ः प॒व॒स्व॒ धार॑या पव॑मान र॒यिं पृ॒थुं यया॑ ज्योतिः॑ वि॒दासि॑ न॒ः ॥१॥ इन्दो॒ इति॑ स॒मु॒द्र॒ऽई॒ङ्ख॒य॒ पव॑स्व वि॒श्व॒ऽए॒ज॒य॒ रा॒यः ध॒र्ता न॒ः ओज॑सा ॥२॥ त्वया॑ वी॒रेण॑ वी॒र॒ऽव॒ः अ॒भि स्या॒म॒ पृ॒त॒न्य॒तः क्षर॑ न॒ः अ॒भि वार्य॑म् ॥३॥ प्र वाज॑म् इन्दुः॑ इ॒ष्य॒ति॒ सिसा॑सन् वा॒ज॒ऽसाः ऋ॒षिः॑ व्र॒ता वि॒दा॒नः आयु॑धा ॥४॥ तं गो॒ःऽभिः वा॒च॒म्ऽई॒ङ्ख॒यं पु॒ना॒नं वा॒स॒या॒म॒सि॒ सोमं॑ जन॑स्य गोऽप॑तिम् ॥५॥ विश्वः॑ यस्य॑ व्र॒ते जनः॑ दा॒धार॑ धर्म॑णः पतेः॑ पु॒ना॒नस्य॑ प्र॒भुऽव॑सोः ॥६॥२५॥

॥ ३६ ॥ १-६ प्रभूवसुः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥३६॥ असर्जि रथ्यो यथा पवित्रे चम्वोः सुतः। कार्ष्मन्वाजी न्यक्रमीत्॥१॥ स वह्निः सोम जागृविः पवस्व देववीरति। अभि कोशं मधुश्चुतं॥२॥ स नो ज्योतींषि पूर्व्य पवमान वि रोचय। क्रत्वे दक्षाय नो हिनु॥३॥ शुंभमान ऋतायुभिर्मृज्यमानो गभस्त्योः। पवते वारे अव्यये॥४॥ स विश्वा दाशुषे वसु सोमो दिव्यानि पार्थिवा। पवतामांतरिक्ष्या॥५॥ आ दिवस्पृष्ठमश्वयुर्गव्ययुः सोम रोहसि। वीरयुः शवसस्पते॥६॥२६॥

॥ ३७ ॥ १-६ रहूगणः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥३७॥ स सुतः पीतये वृषा सोमः पवित्रे अर्षति। विघ्नन्रक्षांसि देवयुः॥१॥ स पवित्रे विचक्षणो हरिरर्षति धर्णसिः। अभि योनिं कनिक्रदत्॥२॥ स वाजी रोचना दिवः पवमानो वि धावति। रक्षोहा वारमव्ययं॥३॥ स त्रितस्याधि सानवि पवमानो अरोचयत्। जामिभिः सूर्यं सह॥४॥ स वृत्रहा वृषा सुतो वरिवोविददाभ्यः। सोमो वाजमिवासरत्॥५॥ स देवः कविनेषितो३ऽभि द्रोणानि धावति। इंदुरिंद्राय मंहना॥६॥२७॥

॥ ३८ ॥ १-६ रहूगणः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥३८॥ एष उ स्य वृषा रथोऽव्यो वारेभिरर्षति। गच्छन्वाजं सहस्रिणं॥१॥ एतं त्रितस्य योषणो हरिं हिन्वंत्यद्रिभिः। इंदुमिंद्राय पीतये॥२॥ एतं त्यं हरितो दश मर्मृज्यंते अपस्युवः। याभिर्मदाय शुंभते॥३॥ एष स्य मानुषीष्वा श्येनो न विक्षु सीदति। गच्छंजारो न योषितं॥४॥ एष स्य मद्यो रसोऽव चष्टे दिवः शिशुः। य इंदुर्वारमाविशत्॥५॥ एष स्य पीतये सुतो हरिरर्षति धर्णसिः। क्रंदन्योनिमभि प्रियं॥६॥२८॥

॥३६॥ असर्जि रथ्यः यथा पवित्रे चम्वोः सुतः कार्ष्मन् वाजी नि अक्रमीत् ॥१॥ सः वह्निः सोम जागृविः पवस्व देवऽवीः अति अभि कोशं मधुऽश्चुतं ॥२॥ सः नः ज्योतींषि पूर्व्य पवमान वि रोचय क्रत्वे दक्षाय नः हिनु ॥३॥ शुंभमानः ऋतयुऽभिः मृज्यमानः गभस्त्योः पवते वारे अव्यये ॥४॥ सः विश्वा दाशुषे वसु सोमः दिव्यानि पार्थिवा पवतां आ अंतरिक्ष्या ॥५॥ आ दिवः पृष्ठं अश्वऽयुः गव्यऽयुः सोम रोहसि वीरऽयुः शवसः पते ॥६॥२६॥

॥३७॥ सः सुतः पीतये वृषा सोमः पवित्रे अर्षति विऽघ्नन् रक्षांसि देवऽयुः ॥१॥ सः पवित्रे विऽचक्षणः हरिः अर्षति धर्णसिः अभि योनिं कनिक्रदत् ॥२॥ सः वाजी रोचना दिवः पवमानः वि धावति रक्षःऽहा वारं अव्ययं ॥३॥ सः त्रितस्य अधि सानवि पवमानः अरोचयत् जामिऽभिः सूर्यं सह ॥४॥ सः वृत्रऽहा वृषा सुतः वरिवःऽवित् अदाभ्यः सोमः वाजंऽइव असरत् ॥५॥ सः देवः कविना इषितः अभि द्रोणानि धावति इंदुः इंद्राय मंहना ॥६॥२७॥

॥३८॥ एषः ऊं इति स्यः वृषा रथः अव्यः वारेभिः अर्षति गच्छन् वाजं सहस्रिणं ॥१॥ एतं त्रितस्य योषणः हरिं हिन्वंति अद्रिऽभिः इंदुं इंद्राय पीतये ॥२॥ एतं त्यं हरितः दश मर्मृज्यंते अपस्युवः याभिः मदाय शुंभते ॥३॥ एषः स्यः मानुषीषु आ श्येनः न विक्षु सीदति गच्छन् जारः न योषितं ॥४॥ एषः स्यः मद्यः रसः अव चष्टे दिवः शिशुः यः इंदुः वारं आ अविशत् ॥५॥ एषः स्यः पीतये सुतः हरिः अर्षति धर्णसिः क्रंदन् योनिं अभि प्रियं ॥६॥२८॥

॥ ३९ ॥ १–६ बृहन्मतिः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥३९॥ आशुरर्ष बृहन्मते परि प्रियेण धाम्ना। यत्र देवा इति ब्रवन्॥१॥ परिष्कृण्वन्ननिष्कृतं जनाय यातयन्निषः। वृष्टिं दिवः परि स्रव॥२॥ सुत एति पवित्र आ त्विषिं दधान ओजसा। विचक्षाणो विरोचयन्॥३॥ अयं स यो दिवस्परि रघुयामा पवित्र आ। सिंधोरूर्मा व्यक्षरत्॥४॥ आविवासन्परावतो अथो अर्वावतः सुतः। इंद्राय सिच्यते मधु॥५॥ समीचीना अनूषत हरिं हिन्वंत्यद्रिभिः। योनावृतस्य सीदत॥६॥२९॥

॥ ४० ॥ १–६ बृहन्मतिः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥४०॥ पुनानो अक्रमीदभि विश्वा मृधो विचर्षणिः। शुंभंति विप्रं धीतिभिः॥१॥ आ योनिमरुणो रुहद्गमदिंद्रं वृषा सुतः। ध्रुवे सदसि सीदति॥२॥ नू नो रयिं महामिंदोऽस्मभ्यं सोम विश्वतः। आ पवस्व सहस्रिणं॥३॥ विश्वा सोम पवमान द्युम्नानींदवा भर। विदाः सहस्रिणीरिषः॥४॥ स नः पुनान आ भर रयिं स्तोत्रे सुवीर्यं। जरितुर्वर्धया गिरः॥५॥ पुनान इंदवा भर सोम द्विबर्हसं रयिं। वृषन्निंदो न उक्थ्यं॥६॥३०॥

॥ ४१ ॥ १–६ मेध्यातिथिः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥४१॥ प्र ये गावो न भूर्णयस्त्वेषा अयासो अक्रमुः। घ्नंतः कृष्णामप त्वचं॥१॥ सुवितस्य मनामहेऽति सेतुं दुराव्यं। साह्वांसो दस्युमव्रतं॥२॥ शृण्वे वृष्टेरिव स्वनः पवमानस्य शुष्मिणः। चरंति विद्युतो दिवि॥३॥ आ पवस्व महीमिषं गोमदिंदो हिरण्यवत्। अश्वावद्वाजवत्सुतः॥४॥ स पवस्व विचर्षण आ मही रोदसी पृण। उषाः सूर्यो न रश्मिभिः॥५॥

॥३९॥ आशुः अर्ष बृहत्ऽमते परि प्रियेण धाम्ना यत्र देवाः इति ब्रवन् ॥१॥ परिऽकृण्वन् अनिःऽकृतं जनाय यातयन् इषः वृष्टिं दिवः परि स्रव ॥२॥ सुतः एति पवित्रे आ त्विषिं दधानः ओजसा विऽचक्षाणः विऽरोचयन् ॥३॥ अयं सः यः दिवः परि रघुऽयामा पवित्रे आ सिंधोः ऊर्मा वि अक्षरत् ॥४॥ आऽविवासन् पराऽवतः अथो' अर्वाऽवतः सुतः इंद्राय सिच्यते मधु ॥५॥ समऽईचीनाः अनूषत हरिं हिन्वंति अद्रिऽभिः योनौ ऋतस्य सीदत ॥६॥२९॥

॥४०॥ पुनानः अक्रमीत् अभि विश्वाः मृधः विऽचर्षणिः शुंभंति विप्रं धीतिऽभिः ॥१॥ आ योनिं अरुणः रुहत् गमत् इंद्रं वृषा सुतः ध्रुवे सदसि सीदति ॥२॥ नु नः रयिं महां इंदो' अस्मभ्यं सोम विश्वतः आ पवस्व सहस्रिणं ॥३॥ विश्वा सोम पवमान द्युम्नानि इंदो' आ भर विदाः सहस्रिणीः इषः ॥४॥ सः नः पुनानः आ भर रयिं स्तोत्रे सुऽवीर्यं जरितुः वर्धय गिरः ॥५॥ पुनानः इंदो' आ भर सोम द्विऽबर्हसं रयिं वृषन् इंदो' नः उक्थ्यं ॥६॥३०॥

॥४१॥ प्र ये गावः न भूर्णयः त्वेषाः अयासः अक्रमुः घ्नंतः कृष्णां अप त्वचं ॥१॥ सुवितस्य मनामहे अति सेतुं दुःऽआव्यं सह्वांसः दस्युं अव्रतं ॥२॥ शृण्वे वृष्टेःऽइव स्वनः पवमानस्य शुष्मिणः चरंति विऽद्युतः दिवि ॥३॥ आ पवस्व महीं इषं गोऽमत् इंदो' हिरण्यऽवत् अश्वऽवत् वाजऽवत् सुतः ॥४॥ सः पवस्व विऽचर्षणे आ मही' रोदसी' पृण उषाः सूर्यः न रश्मिऽभिः ॥५॥

परि णः शर्मयंत्या धारया सोम विश्वतः। सरा रसेव विष्टपं ॥६॥३१॥

॥४२॥ १–६ मेध्यातिथिः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥४२॥ जनयन्रोचना दिवो जनयन्नप्सु सूर्यं। वसानो गा अपो हरिः ॥१॥ एष प्रत्नेन मन्मना देवो देवेभ्यस्परि। धारया पवते सुतः ॥२॥ वावृधानाय तूर्वये पवंते वाजसातये। सोमाः सहस्रपाजसः ॥३॥ दुहानः प्रत्नमित्पयः पवित्रे परि षिच्यते। क्रंदन्देवाँ अजीजनत् ॥४॥ अभि विश्वानि वार्याभि देवाँ ऋतावृधः। सोमः पुनानो अर्षति ॥५॥ गोमन्नः सोम वीरवदश्वावद्वाजवत्सुतः। पवस्व बृहतीरिषः ॥६॥३२॥

॥४३॥ १–६ मेध्यातिथि ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥४३॥ यो अत्य इव मृज्यते गोभिर्मदाय हर्यतः। तं गीर्भिर्वासयामसि ॥१॥ तं नो विश्वा अवस्युवो गिरः शुंभंति पूर्वथा। इंदुमिंद्राय पीतये ॥२॥ पुनानो याति हर्यतः सोमो गीर्भिः परिष्कृतः। विप्रस्य मेध्यातिथेः ॥३॥ पवमान विदा रयिमस्मभ्यं सोम सुश्रियं। इंदो सहस्रवर्चसं ॥४॥ इंदुरत्यो न वाजसृत्कनिक्रंति पवित्र आ। यदक्षारति देवयुः ॥५॥ पवस्व वाजसातये विप्रस्य गृणतो वृधे। सोम रास्व सुवीर्यं ॥६॥३३॥८॥६॥

॥४४॥ १–६ अयास्यः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥४४॥ प्र ण इंदो महे तन ऊर्मिं न बिभ्रदर्षसि। अभि देवाँ अयास्यः ॥१॥ मती जुष्टो धिया हितः सोमो हिन्वे परावति। विप्रस्य धारया कविः ॥२॥ अयं देवेषु जागृविः सुत एति पवित्र आ। सोमो याति विचर्षणिः ॥३॥ स नः पवस्व वा-

परि॑ नः॒ शर्म॒ऽयन्त्या॒ धार॑या सोम वि॒श्वतः॑ । सरा॑ र॒साऽइ॑व वि॒ष्टप॑म् ॥ ६॥ ३१॥

॥४२॥ ज॒नय॑न् रोच॒ना दि॒वः ज॒नय॑न् अ॒प्ऽसु सूर्य॑म् वसा॑नः गाः अ॒पः हरिः॑ ॥१॥ ए॒षः प्र॒त्नेन॑ मन्म॑ना दे॒वः दे॒वेभ्यः॑ परि॑ धार॑या प॒व॒ते सु॒तः ॥२॥ व॒वृ॒धा॒नाय॑ तूर्व॑ये पव॑न्ते वाज॑ऽसातये सोमाः॑ स॒हस्र॑ऽपाजसः ॥३॥ दु॒हा॒नः प्र॒त्नम् इत् पयः॑ प॒वित्रे॑ परि॑ सि॒च्य॒ते क्रन्द॑न् दे॒वान् अ॒जी॒ज॒न॒त् ॥४॥ अ॒भि विश्वा॑नि वार्या॑ अ॒भि दे॒वान् ऋ॒त॒ऽवृधः॑ सोमः॑ पु॒ना॒नः अ॒र्ष॒ति॒ ॥५॥ गोऽम॑त् नः॒ सो॒म॒ वी॒रऽव॑त् अश्व॑ऽवत् वाज॑ऽवत् सु॒तः पव॑स्व बृह॒तीः इषः॑ ॥६॥३२॥

॥४३॥ यः अत्यः॑ऽइव मृ॒ज्यते॑ गोभिः॑ मदा॑य ह॒र्य॒तः तम् गीः॒ऽभिः वा॒स॒या॒म॒सि॒ ॥१॥ तम् नः॒ विश्वाः॑ अ॒व॒स्युवः॑ गिरः॑ शुम्भ॑न्ति पूर्व॑ऽथा इन्दु॑म् इन्द्रा॑य पी॒तये॑ ॥२॥ पु॒ना॒नः या॒ति॒ ह॒र्य॒तः सोमः॑ गीः॒ऽभिः परि॑ऽकृतः विप्र॑स्य मेध्य॑ऽअतिथेः ॥३॥ पव॑मान वि॒दाः र॒यिम् अ॒स्मभ्य॑म् सो॒म॒ सु॒ऽश्रिय॑म् इन्दो॒ इति॑ स॒हस्र॑ऽवर्चसम् ॥४॥ इन्दुः॑ अत्यः॑ न वा॒ज॒ऽसृत् कनि॑क्रन्ति प॒वित्रे॑ आ यत् अक्षा॑रिति॑ दे॒व॒ऽयुः ॥५॥ पव॑स्व वाज॑ऽसातये विप्र॑स्य गृ॒ण॒तः वृ॒धे सोम॑ रास्व॑ सु॒ऽवीर्य॑म् ॥६॥३३॥८॥६॥

॥४४॥ प्र नः॒ इन्दो॒ इति॑ म॒हे तने॑ ऊ॒र्मिम् न बिभ्र॑त् अ॒र्ष॒सि॒ अ॒भि दे॒वान् अ॒यास्यः॑ ॥१॥ म॒ती जु॒ष्टः धि॒या हि॒तः सोमः॑ हि॒न्वे प॒रा॒ऽवति॑ विप्र॑स्य धार॑या क॒विः ॥२॥ अ॒यम् दे॒वेषु॑ जागृ॑विः सु॒तः ए॒ति॒ प॒वित्रे॑ आ सोमः॑ या॒ति॒ वि॒ऽच॒र्ष॒णिः ॥३॥ सः नः॒ प॒व॒स्व॒ वा-

जुषं कृण्वन्त्यध्वरं। बर्हिष्माँ आ विवासति॥४॥ स नो भगाय वायवे विप्रवीरः सदावृधः। सोमो देवेष्वा यमत्॥५॥ स नो अद्य वसुत्तये क्रतुविद्गातुवित्तमः। वाजं जेषि श्रवो बृहत्॥६॥१॥

॥४५॥ १-६ अयास्यः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥४५॥ स पवस्व मदाय कं नृचक्षा देववीतये। इंदविंद्राय पीतये॥१॥ स नो अर्षाभि दूत्यं१ त्वमिंद्राय तोशसे। देवांत्सखिभ्य आ वरं॥२॥ उत त्वामरुणं वयं गोभिरंज्मो मदाय कं। वि नो राये दुरो वृधि॥३॥ अत्यू पवित्रमक्रमीद्वाजी धुरं न यामनि। इंदुर्देवेषु पत्यते॥४॥ समी सखायो अस्वरन्वने क्रीळंतमत्यविं। इंदुं नावा अनूषत॥५॥ तया पवस्व धारया यया पीतो विचक्षसे। इंदो स्तोत्रे सुवीर्यं॥६॥२॥

॥४६॥ १-६ अयास्यः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥४६॥ असृग्रन्देववीतयेऽत्यासः कृत्व्या इव। क्षरंतः पर्वतावृधः॥१॥ परिष्कृतास इंदवो योषेव पित्र्यावती। वायुं सोमा असृक्षत॥२॥ एते सोमास इंदवः प्रयस्वंतश्चमू सुताः। इंद्रं वर्धंति कर्मभिः॥३॥ आ धावता सुहस्त्यः शुक्रा गृभ्णीत मंथिना। गोभिः श्रीणीत मत्सरं॥४॥ स पवस्व धनंजय प्रयंता राधसो महः। अस्मभ्यं सोम गातुवित्॥५॥ एतं मृजंति मर्ज्यं पवमानं दश क्षिपः। इंद्राय मत्सरं मदं॥६॥३॥

जुऽयुः चक्राणः चारुं अध्वरं बर्हिष्मान् आ विवासति ॥४॥ सः नः भगाय वायवे विप्रऽवीरः सदाऽवृधः सोमः देवेषु आ यमत् ॥५॥ सः नः अद्य वसुत्तये क्रतुऽवित् गातुवित्ऽतमः वाजं जेषि श्रवः बृहत् ॥६॥१॥

॥४५॥ सः पवस्व मदाय कं नृऽचक्षाः देवऽवीतये इंदो इंद्राय पीतये ॥१॥ सः नः अर्ष अभि दूत्यं त्वं इंद्राय तोशसे देवान् सखिऽभ्यः आ वरं ॥२॥ उत त्वां अरुणं वयं गोभिः अंज्मः मदाय कं वि नः राये दुरः वृधि ॥३॥ अति ऊं इति पवित्रं अक्रमीत् वाजी धुरं न यामनि इंदुः देवेषु पत्यते ॥४॥ सं ईं इति सखायः अस्वरन् वने क्रीळंतं अतिऽअविं इंदुं नावाः अनूषत ॥५॥ तया पवस्व धारया यया पीतः विऽचक्षसे इंदो इति स्तोत्रे सुऽवीर्यं ॥६॥२॥

॥४६॥ असृग्रन् देवऽवीतये अत्यासः कृत्व्याःऽइव क्षरंतः पर्वतऽवृधः ॥१॥ परिऽकृतासः इंदवः योषाऽइव पित्र्यऽवती वायुं सोमाः असृक्षत ॥२॥ एते सोमासः इंदवः प्रयस्वंतः चमू इति सुताः इंद्रं वर्धंति कर्मऽभिः ॥३॥ आ धावत सुऽहस्त्यः शुक्रा गृभ्णीत मंथिना गोभिः श्रीणीत मत्सरं ॥४॥ सः पवस्व धनंऽजय प्रऽयंता राधसः महः अस्मभ्यं सोम गातुऽवित् ॥५॥ एतं मृजंति मर्ज्यं पवमानं दश क्षिपः इंद्राय मत्सरं मदं ॥६॥३॥

॥४७॥ अया सोमः सुऽकृत्यया महः चित् अभि अवर्धत मंदानः उत् वृषऽयते ॥१॥ कृतानि इत् अस्य कर्त्वा चेतंते दस्युऽतर्हे-

णा। ऋणा च धृष्णुश्चयते ॥२॥ आत्सोमं इंद्रियो रसो वज्रः सहस्रसा भुवत्। उक्थं यदस्य जायते ॥३॥ स्वयं कविर्विधर्तरि विप्राय रत्नमिच्छति। यदी मर्मृज्यते धियः ॥४॥ सिषासतू रयीणां वाजेष्वर्वतामिव। भरेषु जिग्युषामसि ॥५॥४॥

॥४८॥ १-५ कविर्भार्गवः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥४८॥ तं त्वा नृम्णानि बिभ्रतं सधस्थेषु महो दिवः। चारुं सुकृत्ययेमहे ॥१॥ संवृक्तधृष्णुमुक्थ्यं महामहिव्रतं मदं। शतं पुरो रुरुक्षणिं ॥२॥ अतस्त्वा रयिमभि राजानं सुक्रतो दिवः। सुपर्णो अव्यथिर्भरत् ॥३॥ विश्वस्मा इत्स्वर्दृशे साधारणं रजस्तुरं। गोपामृतस्य विर्भरत् ॥४॥ अधा हिन्वान इंद्रियं ज्यायो महित्वमानशे। अभिष्टिकृद्विचर्षणिः ॥५॥५॥

॥४९॥ १-५ कविर्भार्गवः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥४९॥ पवस्व वृष्टिमा सु नोऽपामूर्मिं दिवस्परि। अयक्ष्मा बृहतीरिषः ॥१॥ तया पवस्व धारया यया गाव इहागमन्। जन्यास उप नो गृहं ॥२॥ घृतं पवस्व धारया यज्ञेषु देववीतमः। अस्मभ्यं वृष्टिमा पव ॥३॥ स न ऊर्जे व्य१व्ययं पवित्रं धाव धारया। देवासः शृणवन्हि कं ॥४॥ पवमानो असिष्यदद्रक्षांस्यपजंघनत्। प्रत्नवद्रोचयन्रुचः ॥५॥६॥

॥५०॥ १-५ उचथ्यः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥५०॥ उत्ते शुष्मास ईरते सिंधोरूर्मेरिव स्वनः। वाणस्य चोदया पविं ॥१॥ प्रसवे त उदीरते तिस्रो वाचो मखस्युवः। यदव्य एषि सानवि ॥२॥ अव्यो वारे परि प्रियं हरिं हिन्वंत्यद्रिभिः। पवमानं मधुश्चुतं ॥३॥ आ पवस्व मदिं-

णा चृणा च धृष्णुः चयते ॥२॥ आत् सोर्मः इंद्रियः रसः वज्रः सहस्रऽसाः भुवत् उक्थं यत् अस्य जायते ॥३॥ स्वयं कविः विऽधर्तरि विप्राय रत्नं इच्छति यदि मर्मृज्यते धियः ॥४॥ सिसासतुः रयीणां वाजेषु अर्वतांऽइव भरेषु जिग्युषां असि ॥५॥४॥

॥४८॥ तं त्वा नृम्णानि विभ्रतं सधऽस्थेषु महः दिवः चारुं सुऽकृत्यया ईमहे ॥१॥ संवृक्तऽधृष्णुं उक्थ्यं महाऽमहिव्रतं मदं शतं पुरः रुरुक्षणिं ॥२॥ अतः त्वा रयिं अभि राजानं सुऽक्रतो॰ दिवः सुऽपर्णः अव्यथिः भरत् ॥३॥ विश्वस्मै इत् स्वः दृशे साधारणं रजःऽतुरं गोपां ऋतस्य विः भरत् ॥४॥ अध हिन्वानः इंद्रियं ज्यायः महिऽत्वं आनशे अभिष्टिऽकृत् विऽचर्षणिः ॥५॥५॥

॥४९॥ पर्वस्व वृष्टिं आ सु नः अपां ऊर्मिं दिवः परि अयक्ष्माः बृहतीः इषः ॥१॥ तया पवस्व धारया यया गावः इह आऽगमन् जन्यासः उप नः गृहं ॥२॥ घृतं पवस्व धारया यज्ञेषु देवऽवीतमः अस्मभ्यं वृष्टिं आ पव ॥३॥ सः नः ऊर्जे वि अव्ययं पवित्रं धाव धारया देवासः शृणवन् हि कं ॥४॥ पर्वमानः असिस्यदत् रक्षांसि अपऽजंघनत् प्रत्नऽवत् रोचयन् रुचः ॥५॥६॥

॥५०॥ उत् ते शुष्मासः ईरते सिंधोः ऊर्मेःऽइव स्वनः वाणस्य चोदय पविं ॥१॥ प्रऽसवे ते उत् ईरते तिस्रः वाचः मखस्युवः यत् अव्ये एषि सानवि ॥२॥ अव्यः वारे परि प्रियं हरिं हिन्वंति अद्रिऽभिः पर्वमानं मधुऽश्चुतं ॥३॥ आ पवस्व मदिन्-

तम पवित्रं धारया कवे। अर्कस्य योनिमासदं ॥४॥ स पवस्व मदिंतम गोभिरंजानो अक्तुभिः। इंदुविंद्राय पीतये ॥५॥७॥

॥५१॥ १–५ उचथ्यः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥५१॥ अध्वर्यो अद्रिभिः सुतं सोमं पवित्र आ सृज। पुनीहींद्राय पातवे ॥१॥ दिवः पीयूषमुत्तमं सोममिंद्राय वज्रिणे। सुनोता मधुमत्तमं ॥२॥ तव त्य इंदो अंधसो देवा मधोर्व्यश्नते। पवमानस्य मरुतः ॥३॥ त्वं हि सोम वर्धयन्त्सुतो मदाय भूर्णये। वृषंस्तोतारमूतये ॥४॥ अभ्यर्ष विचक्षण पवित्रं धारया सुतः। अभि वाजमुत श्रवः ॥५॥८॥

॥५२॥ १–५ उचथ्यः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥५२॥ परि द्युक्षः सनद्रयिर्भरद्वाजं नो अंधसा। सुवानो अर्ष पवित्र आ ॥१॥ तव प्रत्नेभिरध्वभिरव्यो वारे परि प्रियः। सहस्रधारो यात्तना ॥२॥ चरुर्न यस्तमींखयेंदो न दानमींखय। वधैर्वधस्नवींखय ॥३॥ नि शुष्ममिंदवेषां पुरुहूत जनानां। यो अस्माँ आदिदेशति ॥४॥ शतं न इंद ऊतिभिः सहस्रं वा शुचीनां। पवस्व मंहयद्रयिः ॥५॥९॥

॥५३॥ १–४ अवत्सारः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥५३॥ उत्ते शुष्मासो अस्थू रक्षो भिंदंतो अद्रिवः। नुदस्व याः परिस्पृधः ॥१॥ अया निजघ्निरोजसा रथसंगे धने हिते। स्तवा अबिभ्युषा हृदा ॥२॥ अस्य व्रतानि नाधृषे पवमानस्य दूढ्या। रुज यस्त्वा पृतन्यति ॥३॥ तं हिन्वंति मदच्युतं हरिं नदीषु वाजिनं। इंदुमिंद्राय मत्सरं ॥४॥१०॥

ऽतम् पवित्रे धारया कवे अर्कस्य योनिं आऽसदं ॥४॥ सः पवस्व मदिन्ऽतम गोभिः अंजानः अक्तुऽभिः इंदो इंद्राय पीतये ॥५॥७॥

॥५१॥ अध्वर्यो अद्रिऽभिः सुतं सोमं पवित्रे आ सृज पुनीहि इंद्राय पातवे ॥१॥ दिवः पीयूषं उत्ऽतमं सोमं इंद्राय वज्रिणे सुनोत मधुमत्ऽतमं ॥२॥ तव त्ये इंदो अंधसः देवाः मधोः वि अश्नते पवमानस्य मरुतः ॥३॥ त्वं हि सोम वर्धयन् सुतः मदाय भूर्णये वृषन् स्तोतारं ऊतये ॥४॥ अभि अर्ष विऽचक्षण पवित्रे धारया सुतः अभि वाजं उत श्रवः ॥५॥८॥

॥५२॥ परि द्युक्षः सनत्ऽरयिः भरत् वाजं नः अंधसा सुवानः अर्ष पवित्रे आ ॥१॥ तव प्रत्नेभिः अध्वऽभिः अव्यः वारे परि प्रियः सहस्रऽधारः यात् तना ॥२॥ चरुः न यः तं ईंखय इंदो न दानं ईंखय वधैः वधऽस्नो॰ ईंखय ॥३॥ नि शुष्मं इंदो एषां पुरुऽहूत जनानां यः अस्मान् आऽदिदेशति ॥४॥ शतं नः इंदो ऊतिऽभिः सहस्रं वा शुचीनां पवस्व मंहयत्ऽरयिः ॥५॥९॥

॥५३॥ उत् ते शुष्मासः अस्थुः रक्षः भिंदंतः अद्रिऽवः नुदस्व याः परिऽस्पृधः ॥१॥ अया निऽजघ्निः ओजसा रथऽसंगे धने हिते स्तवै अबिभ्युषा हृदा ॥२॥ अस्य व्रतानि न आऽधृषे पवमानस्य दुःऽध्या रुज यः त्वा पृतन्यति ॥३॥ तं हिन्वंति मदऽच्युतं हरिं नदीषु वाजिनं इंदुं इंद्राय मत्सरं ॥४॥१०॥

॥५४॥ १-४ अवत्सारः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥५४॥ अस्य प्रत्नामनु द्युतं शुक्रं दुदुह्रे अह्रयः। पयः सहस्रसामृषिं ॥१॥ अयं सूर्यं इवोपदृगयं सरांसि धावति। सप्त प्रवत आ दिवं ॥२॥ अयं विश्वानि तिष्ठति पुनानो भुवनोपरि। सोमो देवो न सूर्यः ॥३॥ परि णो देववीतये वाजाँ अर्षसि गोमतः। पुनान इंदविंद्रयुः ॥४॥११॥

॥५५॥ १-४ अवत्सारः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥५५॥ यवंयवं नो अंधसा पुष्टंपुष्टं परि स्रव। सोम विश्वा च सौभगा ॥१॥ इंदो यथा तव स्तवो यथा ते जातमंधसः। नि बर्हिषि प्रिये सदः ॥२॥ उत नो गोविदश्ववित्पवस्व सोमांधसा। मक्षूतमेभिरहभिः ॥३॥ यो जिनाति न जीयते हंति शत्रुमभीत्य। स पवस्व सहस्रजित् ॥४॥१२॥

॥५६॥ १-४ अवत्सारः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥५६॥ परि सोम ऋतं बृहदाशुः पवित्रे अर्षति। विघ्नन्रक्षांसि देवयुः ॥१॥ यत्सोमो वाजमर्षति शतं धारा अपस्युवः। इंद्रस्य सख्यमाविशन् ॥२॥ अभि त्वा योषणो दश जारं न कन्यानूषत। मृज्यसे सोम सातये ॥३॥ त्वमिंद्राय विष्णवे स्वादुरिंदो परि स्रव। नृंस्तोतृन्पाह्यंहसः ॥४॥१३॥

॥५७॥ १-४ अवत्सारः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥५७॥ प्र ते धारा असश्चतो दिवो न यंति वृष्टयः। अच्छा वाजं सहस्रिणं ॥१॥ अभि प्रियाणि काव्या विश्वा चक्षाणो अर्षति। हरिस्तुंजान आयुधा ॥२॥ स मर्मृजान आयुभिरिभो राजेव सुव्रतः। श्येनो न वंसु षीदति ॥३॥ स नो विश्वा दिवो वसूतो पृथिव्या अधि। पुनान इंदवा भर ॥४॥१४॥

॥५४॥ अस्य प्रत्नां अनु द्युतं शुक्रं दुदुह्रे अह्रयः पयः सहस्रऽसां ऋषिं ॥१॥ अयं सूर्यःऽइव उपऽदृक् अयं सरांसि धावति सप्त प्रऽवतः आ दिवं ॥२॥ अयं विश्वानि तिष्ठति पुनानः भुवना उपरि सोमः देवः न सूर्यः ॥३॥ परि नः देवऽवीतये वाजान् अर्षसि गोऽमतः पुनानः इंदो इंद्रऽयुः ॥४॥११॥

॥५५॥ यवंऽयवं नः अंधसा पुष्टंऽपुष्टं परि स्रव सोम विश्वा च सौभगा ॥१॥ इंदो यथा तव स्तवः यथा ते जातं अंधसः नि बर्हिषि प्रिये सदः ॥२॥ उत नः गोऽवित् अश्वऽवित् पवस्व सोम अंधसा मक्षुऽतमेभिः अहऽभिः ॥३॥ यः जिनाति न जीयते हंति शत्रुं अभिऽइत्य सः पवस्व सहस्रऽजित् ॥४॥१२॥

॥५६॥ परि सोमः ऋतं बृहत् आशुः पवित्रे अर्षति विऽघ्नन् रक्षांसि देवऽयुः ॥१॥ यत् सोमः वाजं अर्षति शतं धाराः अपस्युवः इंद्रस्य सख्यं आऽविशन् ॥२॥ अभि त्वा योषणः दश जारं न कन्या अनूषत मृज्यसे सोम सातये ॥३॥ त्वं इंद्राय विष्णवे स्वादुः इंदो परि स्रव नॄन् स्तोतॄन् पाहि अंहसः ॥४॥१३॥

॥५७॥ प्र ते धाराः असश्चतः दिवः न यंति वृष्टयः अच्छ वाजं सहस्रिणं ॥१॥ अभि प्रियाणि काव्या विश्वा चक्षाणः अर्षति हरिः तुंजानः आयुधा ॥२॥ सः मर्मृजानः आयुऽभिः इभः राजाऽइव सुऽव्रतः श्येनः न वंसु सीदति ॥३॥ सः नः विश्वा दिवः वसु उतो पृथिव्याः अधि पुनानः इंदो आ भर ॥४॥१४॥

॥ ५८ ॥ १-४ अवत्सारः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥५८॥ तरत्स मंदी धावति धारा सुतस्यांधसः। तरत्स मंदी धावति॥१॥ उस्रा वेद वसूनां मर्तस्य देव्यवसः। तरत्स मंदी धावति॥२॥ ध्वस्रयोः पुरुषंत्योरा सहस्राणि दद्महे। तरत्स मंदी धावति॥३॥ आ ययोस्त्रिंशतं तना सहस्राणि च दद्महे। तरत्स मंदी धावति॥४॥१५॥

॥ ५९ ॥ १-४ अवत्सारः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥५९॥ पवस्व गोजिदश्वजिद्विश्वजित्सोम रण्यजित्। प्रजावद्रत्नमा भर॥१॥ पवस्वाद्भ्यो अदाभ्यः पवस्वौषधीभ्यः। पवस्व धिषणाभ्यः॥२॥ त्वं सोम पवमानो विश्वानि दुरिता तर। कविः सीद नि बर्हिषि॥३॥ पवमान स्वर्विदो जायमानोऽभवो महान्। इंदो विश्वाँ अभीदसि॥४॥१६॥

॥ ६० ॥ १-४ अवत्सारः ॥ पवमानः सोमः ॥ १,२,४ गायत्री । ३ पुरउष्णिक् ॥

॥६०॥ प्र गायत्रेण गायत पवमानं विचर्षणिं। इंदुं सहस्रचक्षसं॥१॥ तं त्वा सहस्रचक्षसमथो सहस्रभर्णसं। अति वारमपाविषुः॥२॥ अति वारान्पवमानो असिष्यदत्कलशाँ अभि धावति। इंद्रस्य हार्द्याविशन्॥३॥ इंद्रस्य सोम राधसे शं पवस्व विचर्षणे। प्रजावद्रेत आ भर॥४॥१७॥७॥

॥ ६१ ॥ १-३० अमहीयुः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥६१॥ अया वीती परि स्रव यस्त इंदो मदेष्वा। अवाहन्नवतीर्नव॥१॥ पुरः सद्य इत्थाधिये दिवोदासाय शंबरं। अध त्यं तुर्वशं यदुं॥२॥ परि णो अश्वमश्वविद्गोमदिंदो हिरण्यवत्। क्षरा सहस्रिणीरिषः॥३॥ पवमानस्य ते वयं पवित्रम-

॥५८॥ तर॑त् सः म॒न्दी धा॑वति॒ धारा॑ सु॒तस्य॒ अन्ध॑सः तर॑त् सः म॒न्दी धा॑वति॒ ॥१॥ उ॒स्रा वे॑द॒ वसू॑नां मर्त॑स्य दे॒वी अव॑सः तर॑त् सः म॒न्दी धा॑वति॒ ॥२॥ ध्व॒स्रयोः॑ पु॒रुऽसन्त्योः॑ आ स॒हस्रा॑णि दद्म॒हे॒ तर॑त् सः म॒न्दी धा॑वति॒ ॥३॥ आ ययोः॑ त्रिं॒शत॑म् तना॑ स॒हस्रा॑णि च॒ दद्म॑हे तर॑त् सः म॒न्दी धा॑वति॒ ॥४॥१५॥

॥५९॥ पव॑स्व गो॒ऽजित् अश्व॒ऽजित् वि॒श्व॒ऽजित् सो॒म॒ र॒ण्य॒ऽजित् प्र॒जाऽव॑त् रत्न॑म् आ भ॒र॒ ॥१॥ पव॑स्व अ॒त्ऽभ्यः अदा॑भ्यः पव॑स्व ओष॑धीभ्यः पव॑स्व धि॒षणा॑भ्यः ॥२॥ त्वं सो॑म॒ पव॑मानः विश्वा॑नि दुः॒ऽइ॒ता त॒र॒ क॒विः सी॑द॒ नि ब॒र्हिषि॑ ॥३॥ पव॑मान स्वः॑ वि॒दः जाय॑मानः अ॒भ॒वः म॒हान् इ॒न्दो॒ इति॑ विश्वा॑न् अ॒भि इत् अ॒सि॒ ॥४॥१६॥

॥६०॥ प्र गा॑य॒त्रेण॑ गा॒य॒त॒ पव॑मानं॒ विऽच॑र्षणिम् इन्दु॑म् स॒हस्र॑ऽचक्षसम् ॥१॥ तम् त्वा॑ स॒हस्र॑ऽचक्षसम् अथो॒ इति॑ स॒हस्र॑ऽभर्णसम् अति॑ वार॑म् अपा॒वि॒षु॒ः ॥२॥ अति॒ वारा॑न् पव॑मानः असि॒स्य॒द॒त् क॒ल॒शा॑न् अ॒भि धा॑वति॒ इन्द्र॑स्य हार्दि॑ आ॒ऽवि॒शन् ॥३॥ इन्द्र॑स्य सो॒म॒ राध॑से शम् प॒व॒स्व॒ वि॒ऽच॒र्ष॒णे॒ प्र॒जाऽव॑त् रेत॑ः आ भ॒र॒ ॥४॥१७॥२॥

॥६१॥ अ॒या वी॒ती परि॑ स्र॒व॒ यः ते॒ इ॒न्दो॒ इति॑ मदे॑षु आ अ॒व॒ऽअह॑न् न॒व॒तीः नव॑ ॥१॥ पुरः॑ स॒द्यः इ॒त्था॒ऽधि॒ये॒ दिवः॑ऽदासाय शम्ब॑रम् अध॑ त्यम् तु॒र्वश॑म् यदु॑म् ॥२॥ परि॑ नः॒ अश्व॑म् अ॒श्व॒ऽवित् गोऽम॑त् इ॒न्दो॒ इति॑ हिर॑ण्य॒ऽव॒त् क्षर॑ स॒ह॒स्रिणीः॑ इषः॑ ॥३॥ पव॑मानस्य ते॒ व॒यम् प॒वित्र॑म्

भ्युदतः। सखित्वमा वृणीमहे ॥४॥ ये ते पवित्रमूर्मयोऽभि-
क्षरंति धारया। तेभिर्नः सोम मृळय ॥५॥१८॥ स नः पुनान
आ भर रयिं वीरवतीमिषं। ईशानः सोम विश्वतः ॥६॥ एतमु
त्यं दश क्षिपो मृजंति सिंधुमातरं। समादित्येभिरख्यत ॥७॥
समिंद्रेणोत वायुना सुत एति पवित्र आ। सं सूर्यस्य रश्मिभिः
॥८॥ स नो भगाय वायवे पूष्णे पवस्व मधुमान्। चारुर्मित्रे
वरुणे च ॥९॥ उच्चा ते जातमंधसो दिवि षद्भूम्या ददे। उग्रं
शर्म महि श्रवः ॥१०॥१९॥ एना विश्वान्यर्य आ द्युम्नानि मा-
नुषाणां। सिषासंतो वनामहे ॥११॥ स न इंद्राय यज्यवे वरु-
णाय मरुद्भ्यः। वरिवोवित्परि स्रव ॥१२॥ उपो षु जातमप्तुरं
गोभिर्भंगं परिष्कृतं। इंदुं देवा अयासिषुः ॥१३॥ तमिद्वर्धंतु
नो गिरो वत्सं संशिश्वरीरिव। य इंद्रस्य हृदंसनिः ॥१४॥ अर्षा
णः सोम शं गवे धुक्षस्व पिप्युषीमिषं। वर्धा समुद्रमुक्थ्यं
॥१५॥२०॥ पवमानो अजीजनद्दिवश्चित्रं न तन्यतुं। ज्योति-
र्वैश्वानरं बृहत् ॥१६॥ पवमानस्य ते रसो मदो राजन्नदुच्छुनः।
वि वारमव्यमर्षति ॥१७॥ पवमान रसस्तव दक्षो वि राजति
द्युमान्। ज्योतिर्विश्वं स्वर्दृशे ॥१८॥ यस्ते मदो वरेण्यस्तेना
पवस्वांधसा। देवावीरघशंसहा ॥१९॥ जघ्निर्वृत्रममित्रियं स-
स्निर्वाजं दिवेदिवे। गोषा उ अश्वसा असि ॥२०॥२१॥
संमिश्लो अरुषो भव सूपस्थाभिर्न धेनुभिः। सीदञ्छ्येनो
न योनिमा ॥२१॥ स पवस्व य आविथेंद्रं वृत्राय हंतवे।
वव्रिवांसं महीरपः ॥२२॥ सुवीरासो वयं धना जयेम सोम
मीढ्वः। पुनानो वर्ध नो गिरः ॥२३॥ त्वोतासस्तवावसा
स्याम वन्वंत आमुरः। सोम व्रतेषु जागृहि ॥२४॥ अपघ्नन्प-

अभिऽउंदतः सखिऽत्वं आ वृणीमहे ॥४॥ ये ते पवित्रं ऊर्मयः अ-
भिऽक्षरंति धारया तेभिः नः सोम मृळय ॥५॥१८॥ सः नः पुनानः
आ भर रयिं वीरऽवतीं इषं ईशानः सोम विश्वतः ॥६॥ एतं ऊं
त्यं दश क्षिपः मृजंति सिंधुऽमातरं सं आदित्येभिः अख्यत ॥७॥
सं इंद्रेण उत वायुना सुतः एति पवित्रे आ सं सूर्यस्य रश्मिऽभिः
॥८॥ सः नः भगाय वायवे पूष्णे पवस्व मधुऽमान् चारुः मित्रे
वरुणे च ॥९॥ उच्चा ते जातं अंधसः दिवि सत् भूमिः आ ददे उग्रं
शर्म महि श्रवः ॥१०॥१९॥ एना विश्वानि अर्यः आ द्युम्नानि
मानुषाणां सिसासंतः वनामहे ॥११॥ सः नः इंद्राय यज्यवे व-
रुणाय मरुत्ऽभ्यः वरिवःऽवित् परि स्रव ॥१२॥ उपो सु जातं
अप्ऽतुरं गोभिः भंगं परिऽकृतं इंदुं देवाः अयासिषुः ॥१३॥ त
इत् वर्धंतु नः गिरः वत्सं संशिश्वरीःऽइव यः इंद्रस्य हृदंऽसनिः
॥१४॥ अर्ष नः सोम शं गवे धुक्षस्व पिप्युषीं इषं वर्ध समुद्रं उक्थ्यं
॥१५॥२०॥ पवमानः अजीजनत् दिवः चित्रं न तन्यतुं ज्योतिः
वैश्वानरं बृहत् ॥१६॥ पवमानस्य ते रसः मदः राजन् अदुच्छुनः
वि वारं अव्यं अर्षति ॥१७॥ पवमान रसः तव दक्षः वि राजति
द्युऽमान् ज्योतिः विश्वं स्वः दृशे ॥१८॥ यः ते मदः वरेण्यः तेन प-
वस्व अंधसा देवऽअवीः अघशंसऽहा ॥१९॥ जघ्निः वृत्रं अमि-
त्रियं सस्निः वाजं दिवेऽदिवे गोऽसाः ऊं अश्वऽसाः असि ॥२०॥
॥२१॥ संऽमिश्लः अरुषः भव सुऽउपस्थाभिः न धेनुऽभिः सीदन्
श्येनः न योनिं आ ॥२१॥ सः पवस्व यः आविथ इंद्रं वृत्राय हंतवे
वव्रिऽवांसं महीः अपः ॥२२॥ सुऽवीरासः वयं धना जयेम सोम
मीढ्वः पुनानः वर्ध नः गिरः ॥२३॥ त्वाऽऊतासः तव अवसा
स्याम वन्वंतः आऽमुरः सोम व्रतेषु जागृहि ॥२४॥ अपऽघ्नन् प-

वते मृधोऽप सोमो अराव्णः। गच्छन्निंद्रस्य निष्कृतं ॥२५॥२२॥ महो नो राय आ भर पवमान जही मृधः। रास्वेंदो वीरवद्यशः ॥२६॥ न त्वा शतं चन ह्रुतो राधो दित्संतमा मिनन्। यत्पुनानो मखस्यसे ॥२७॥ पवस्वेंदो वृषा सुतः कृधी नो यशसो जने। विश्वा अप द्विषो जहि ॥२८॥ अस्य ते सख्ये वयं तवेंदो द्युम्न उत्तमे। सासह्याम पृतन्यतः ॥२९॥ या ते भीमान्यायुधा तिग्मानि संति धूर्वणे। रक्षा समस्य नो निदः ॥३०॥२३॥

॥ ६२ ॥ १-३० जमदग्निः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥६२॥ एते असृग्रमिंदवस्तिरः पवित्रमाशवः। विश्वान्यभि सौभगा ॥१॥ विघ्नंतो दुरिता पुरु सुगा तोकाय वाजिनः। तना कृण्वंतो अर्वते ॥२॥ कृण्वंतो वरिवो गवेऽभ्यर्षंति सुष्टुतिं। इळामस्मभ्यं संयतं ॥३॥ असाव्यंशुर्मदायाप्सु दक्षो गिरिष्ठाः। श्येनो न योनिमासदत् ॥४॥ शुभ्रमंधो देववातमप्सु धूतो नृभिः सुतः। स्वदंति गावः पयोभिः ॥५॥२४॥ आदीमश्वं न हेतारोऽशूशुभन्नमृताय। मध्वो रसं सधमादे ॥६॥ यास्ते धारा मधुश्चुतोऽसृग्रमिंद ऊतये। ताभिः पवित्रमासदः ॥७॥ सो अर्षेंद्राय पीतये तिरो रोमाण्यव्यया। सीदन्योना वनेष्वा ॥८॥ त्वमिंदो परि स्रव स्वादिष्ठो अंगिरोभ्यः। वरिवोविद्घृतं पयः ॥९॥ अयं विचर्षणिर्हितः पवमानः स चेतति। हिन्वान आप्यं बृहत् ॥१०॥२५॥ एष वृषा वृषव्रतः पवमानो अशस्तिहा। करद्वसूनि दाशुषे ॥११॥ आ पवस्व सहस्रिणं रयिं गोमंतमश्विनं। पुरुश्चंद्रं पुरुस्पृहं ॥१२॥ एष स्य परि षिच्यते मर्मृज्यमान आयुभिः। उरुगायः कविक्रतुः ॥१३॥ सहस्रोतिः शतामघो विमानो रजसः

वते मृधः अप सोमः अराव्णः गच्छंन् इंद्रस्य निःऽकृतं ॥२५॥ ॥२२॥ महः नः रायः आ भर पवमान जहि मृधः रास्व इंदो इति वीरऽवंत् यशः ॥२६॥ न त्वा शतं चन हुतः राधः दित्संतं आ मिनन् यत् पुनानः मखस्यसे ॥२७॥ पवस्व इंदो इति वृषा सुतः कृधि नः यशसः जने विश्वाः अप द्विषः जहि ॥२८॥ अस्य ते सख्ये वयं तव इंदो इति द्युम्ने उत्ऽतमे ससह्याम पृतन्यतः ॥२९॥ या ते भीमानि आयुधा तिग्मानि संति धूर्वणे रक्ष समस्य नः निदः ॥३०॥२३॥

॥६२॥ एते असृग्रं इंदवः तिरः पवित्रं आशवः विश्वानि अभि सौभगा ॥१॥ विऽघ्नंतः दुःऽइता पुरु सुऽगा तोकाय वाजिनः तना कृण्वंतः अर्वते ॥२॥ कृण्वंतः वरिवः गवे अभि अर्षंति सुऽस्तुतिं इळां अस्मभ्यं संऽयतं ॥३॥ असावि अंशुः मदाय अप्ऽसु दक्षः गिरिऽस्थाः श्येनः न योनिं आ असदत् ॥४॥ शुभ्रं अंधः देवऽवातं अप्ऽसु धूतः नृऽभिः सुतः स्वदंति गावः पयःऽभिः ॥५॥२४॥ आत् ईं अश्वं न हेतारः अशूशुभन् अमृताय मध्वः रसं सधऽमादे ॥६॥ याः ते धाराः मधुऽश्चुतः असृग्रं इंदो इति ऊतये ताभिः पवित्रं आ असदः ॥७॥ सः अर्ष इंद्राय पीतये तिरः रोमाणि अव्यया सीदन् योना वनेषु आ ॥८॥ त्वं इंदो इति परि स्रव स्वादिष्ठः अंगिरःऽभ्यः वरिवःऽवित् घृतं पयः ॥९॥ अयं विऽचर्षणिः हितः पवमानः सः चेतति हिन्वानः आप्यं बृहत् ॥१०॥२५॥ एषः वृषा वृषऽव्रतः पवमानः अशस्तिऽहा करत् वसूनि दाशुषे ॥११॥ आ पवस्व सहस्रिणं रयिं गोऽमंतं अश्विनं पुरुऽचंद्रं पुरुऽस्पृहं ॥१२॥ एषः स्यः परि सिच्यते मर्मृज्यमानः आयुऽभिः उरुऽगायः कविऽक्रतुः ॥१३॥ सहस्रऽऊतिः शतऽमघः विऽमानः रजसः

कविः। इंद्राय पवते मदः ॥१४॥ गिरा जात इह स्तुत इंदुरिंद्राय धीयते। विर्योना वसताविव ॥१५॥२६॥ पवमानः सुतो नृभिः सोमो वाजमिवासरत्। चमूषु शक्मनासदं ॥१६॥ तं त्रिपृष्ठे त्रिवंधुरे रथे युंजंति यातवे। ऋषीणां सप्त धीतिभिः ॥१७॥ तं सोतारो धनस्पृतमाशुं वाजाय यातवे। हरिं हिनोत वाजिनं ॥१८॥ आविशन्कलशं सुतो विश्वा अर्षन्नभि श्रियः। शूरो न गोषु तिष्ठति ॥१९॥ आ त इंदो मदाय कं पयो दुहंत्यायवः। देवा देवेभ्यो मधु ॥२०॥२७॥ आ नः सोमं पवित्र आ सृजता मधुमत्तमं। देवेभ्यो देवश्रुत्तमं ॥२१॥ एते सोमा असृक्षत गृणानाः श्रवसे महे। मदिंतमस्य धारया ॥२२॥ अभि गव्यानि वीतये नृम्णा पुनानो अर्षसि। सनद्वाजः परि स्रव ॥२३॥ उत नो गोमतीरिषो विश्वा अर्ष परिष्टुभः। गृणानो जमदग्निना ॥२४॥ पवस्व वाचो अग्रियः सोम चित्राभिरूतिभिः। अभि विश्वानि काव्या ॥२५॥ ॥२८॥ त्वं समुद्रिया अपोऽग्रियो वाच ईरयन्। पवस्व विश्वमेजय ॥२६॥ तुभ्येमा भुवना कवे महिम्ने सोम तस्थिरे। तुभ्यमर्षंति सिंधवः ॥२७॥ प्र ते दिवो न वृष्टयो धारा यंत्यसश्चतः। अभि शुक्रामुपस्तिरं ॥२८॥ इंद्रायेंदुं पुनीतनोग्रं दक्षाय साधनं। ईशानं वीतिराधसं ॥२९॥ पवमान ऋतः कविः सोमः पवित्रमासदत्। दधत्स्तोत्रे सुवीर्यं ॥३०॥२९॥

॥ ६३ ॥ १–३० निध्रुविः काश्यपः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥६३॥ आ पवस्व सहस्रिणं रयिं सोम सुवीर्यं। अस्मे श्रवांसि धारय ॥१॥ इषमूर्जं च पिन्वस इंद्राय मत्सरिंतमः। चमूष्वा नि षीदसि ॥२॥ सुत इंद्राय विष्णवे सोमः कलशे अक्षरत्।

कविः इंद्राय पवते मदः ॥१४॥ गिरा जातः इह स्तुतः इंदुः इंद्राय धीयते विः योना वसतौऽइव ॥१५॥२६॥ पवमानः सुतः नृऽभिः सोमः वाजंऽइव असरत् चमूषु शक्मना आऽसदं ॥१६॥ तं चिऽपृष्ठे त्रिऽवंधुरे रथे युंजंति यातवे ऋषीणां सप्त धीतिऽभिः ॥१७॥ तं सोतारः धनऽस्पृतं आशुं वाजाय यातवे हरिं हिनोत वाजिनं ॥१८॥ आऽविशन् कलशं सुतः विश्वाः अर्षन् अभि श्रियः शूरः न गोषु तिष्ठति ॥१९॥ आ ते इंदो इति मदाय कं पयः दुहंति आयवः देवाः देवेभ्यः मधु ॥२०॥२७॥ आ नः सोमं पवित्रे आ सृजत मधुमत्ऽतमं देवेभ्यः देवश्रुत्ऽतमं ॥२१॥ एते सोमाः असृक्षत गृणानाः श्रवसे महे मदिन्ऽतमस्य धारया ॥२२॥ अभि गव्यानि वीतये नृम्णा पुनानः अर्षसि सनत्ऽवाजः परि स्रव ॥२३॥ उत नः गोऽमंतीः इषः विश्वाः अर्ष परिऽस्तुभः गृणानः जमत्ऽअग्निना ॥२४॥ पवस्व वाचः अग्रियः सोम चित्राभिः ऊतिऽभिः अभि विश्वानि काव्या ॥२५॥२८॥ त्वं समुद्रियाः अपः अग्रियः वाचः ईरयन् पवस्व विश्वंऽएजय ॥२६॥ तुभ्य इमा भुवना कवे महिम्ने सोम तस्थिरे तुभ्यं अर्षंति सिंधवः ॥२७॥ प्र ते दिवः न वृष्टयः धाराः यंति असश्चतः अभि शुक्रां उपऽस्तिरं ॥२८॥ इंद्राय इंदुं पुनीतन उग्रं दक्षाय साधनं ईशानं वीतिऽराधसं ॥२९॥ पवमानः ऋतः कविः सोमः पवित्रं आ असदत् दधत् स्तोत्रे सुऽवीर्यं ॥३०॥२९॥

॥६३॥ आ पवस्व सहस्रिणं रयिं सोम सुऽवीर्यं अस्मे इति श्रवांसि धारय ॥१॥ इषं ऊर्जं च पिन्वसे इंद्राय मत्सरिन्ऽतमः चमूषु आ नि सीदसि ॥२॥ सुतः इंद्राय विष्णवे सोमः कलशे अक्षरत्

मधु॑मा॒ँ अ॒स्तु वा॒यवे॑ ॥३॥ ए॒ते अ॑सृग्रमा॒शवोऽति॒ ह्वरां॑सि ब॒भ्रवः॑। सोमा॑ ऋ॒तस्य॒ धार॑या ॥४॥ इंद्रं॒ वर्धं॑तो अ॒प्तुरः॑ कृ॒ण्वंतो॒ विश्व॒मार्यं॑। अ॒प॒घ्नंतो॒ अरा॑व्णः ॥५॥३०॥ सु॒ता अनु॒ स्वमा रजो॒ऽभ्य॑र्षंति ब॒भ्रवः॑। इंद्रं॒ गच्छं॑त॒ इंद॑वः ॥६॥ अ॒या प॑वस्व॒ धार॑या॒ यया॒ सूर्य॒मरो॑चयः। हि॒न्वा॒नो मानु॑षीर॒पः ॥७॥ अयु॑क्त॒ सूर॒ एत॑शं॒ पव॑मानो म॒नावधि॑। अं॒तरि॑क्षेण॒ यात॑वे ॥८॥ उ॒त त्या ह॒रितो॒ दश॒ सूरो॑ अयुक्त॒ यात॑वे। इंदु॒रिंद्र॒ इति॑ ब्रु॒वन् ॥९॥ परी॒तो वा॒यवे॑ सु॒तं गिर॒ इंद्रा॑य मत्स॒रं। अव्यो॒ वारे॑षु सिंचत ॥१०॥ ॥३१॥ पव॑मान वि॒दा र॒यिम॒स्मभ्यं॑ सोम दु॒ष्टरं॑। यो दू॒णाशो॑ व॒नुष्य॒ता ॥११॥ अ॒भ्य॑र्ष स॒ह॒स्रिणं॑ र॒यिं गोमं॑तम॒श्विनं॑। अ॒भि वाज॑मु॒त श्रवः॑ ॥१२॥ सोमो॑ दे॒वो न सूर्योऽद्रि॑भिः पवते सु॒तः। दधा॑नः क॒लशे॒ रसं॑ ॥१३॥ ए॒ते धामा॒न्यार्या॑ शु॒क्रा ऋ॒तस्य॒ धार॑या। वाजं॒ गोमं॑तमक्षरन् ॥१४॥ सु॒ता इंद्रा॑य व॒ज्रिणे॒ सोमा॑सो॒ दध्या॑शिरः। प॒वित्र॒मत्य॑क्षरन् ॥१५॥३२॥ प्र सोम॒ मधु॑मत्तमो रा॒ये अ॑र्ष प॒वित्र॒ आ। मदो॒ यो दे॑व॒वीत॑मः ॥१६॥ तमी॑ मृजंत्या॒यवो॒ हरिं॑ न॒दीषु॑ वा॒जिनं॑। इंदु॒मिंद्रा॑य मत्स॒रं ॥१७॥ आ प॑वस्व॒ हिर॑ण्यव॒दश्वा॑वत्सोम वी॒रव॑त्। वाजं॒ गोमं॑त॒मा भ॑र ॥१८॥ परि॒ वाजे॒ न वा॑ज॒युमव्यो॒ वारे॑षु सिंचत। इंद्रा॑य॒ मधु॑मत्तमं ॥१९॥ क॒विं मृ॑जंति॒ मर्ज्यं॑ धी॒भिर्विप्रा॑ अव॒स्यवः॑। वृषा॒ कनि॑क्रदर्षति ॥२०॥३३॥ वृष॑णं धी॒भिर॒प्तुरं॒ सोम॑मृ॒तस्य॒ धार॑या। म॒ती विप्राः॒ सम॑स्वरन् ॥२१॥ पव॑स्व देवायु॒षगिंद्रं॒ गच्छ॑तु ते॒ मदः॑। वा॒युमा रो॑ह॒ धर्म॑णा ॥२२॥ पव॑मान॒ नि तो॑शसे र॒यिं सो॑म श्र॒वाय्यं॑। प्रि॒यः स॑मु॒द्रमा वि॑श ॥२३॥ अ॒प॒घ्नन्प॑वसे॒ मृधः॑ क्रतु॒वित्सो॑म मत्स॒रः। नु॒दस्वादे॑वयुं॒ जनं॑ ॥२४॥

मधुऽमान् अस्तु वायवे ॥३॥ एते असृग्रं आशवः अति ह्वरांसि बभ्रवः सोमाः ऋतस्य धारया ॥४॥ इंद्रं वर्धंतः अप्ऽतुरः कृण्वंतः विश्वं आर्यं अपऽघ्नंतः अराव्णः ॥५॥३०॥ सुताः अनु स्वं आ रजः अभि अर्षंति बभ्रवः इंद्रं गच्छंतः इंदवः ॥६॥ अया पवस्व धारया यया सूर्यं अरोचयः हिन्वानः मानुषीः अपः ॥७॥ अयुक्त सूरः एतशं पवमानः मनौ अधि अंतरिक्षेण यातवे ॥८॥ उत त्याः हरितः दश सूरः अयुक्त यातवे इंदुः इंद्रः इति ब्रुवन् ॥९॥ परि इतः वायवे सुतं गिरः इंद्राय मत्सरं अव्यः वारेषु सिंचत ॥१०॥ ॥३१॥ पवमान विदाः रयिं अस्मभ्यं सोम दुस्तरं यः दुःऽनशः वनुष्यता ॥११॥ अभि अर्ष सहस्रिणं रयिं गोऽमंतं अश्विनं अभि वाजं उत श्रवः ॥१२॥ सोमः देवः न सूर्यः अद्रिऽभिः पवते सुतः दधानः कलशे रसं ॥१३॥ एते धामानि आर्या शुक्राः ऋतस्य धारया वाजं गोऽमंतं अक्षरन् ॥१४॥ सुताः इंद्राय वज्रिणे सोमासः दधिऽआशिरः पवित्रं अति अक्षरन् ॥१५॥३२॥ प्र सोम मधुमत्ऽतमः राये अर्ष पवित्रे आ मदः यः देवऽवीतमः ॥१६॥ तं ईं मृजंति आयवः हरिं नदीषु वाजिनं इंदुं इंद्राय मत्सरं ॥१७॥ आ पवस्व हिरण्यऽवत् अश्वऽवत् सोम वीरऽवत् वाजं गोऽमंतं आ भर ॥१८॥ परि वाजे न वाजऽयुं अव्यः वारेषु सिंचत इंद्राय मधुमत्ऽतमं ॥१९॥ कविं मृजंति मर्ज्यं धीभिः विप्राः अवस्यवः वृषा कनिक्रत् अर्षति ॥२०॥३३॥ वृषणं धीभिः अप्ऽतुरं सोमं ऋतस्य धारया मती विप्राः सं अस्वरन् ॥२१॥ पवस्व देव आयुषक् इंद्रं गच्छतु ते मदः वायुं आ रोह धर्मणा ॥२२॥ पवमान नि तोशसे रयिं सोम श्रवाय्यं प्रियः समुद्रं आ विश ॥२३॥ अपऽघ्नन् पवसे मृधः क्रतुऽवित् सोम मत्सरः नुदस्व अदेवऽयुं जनं ॥२४॥

पवमाना असृक्षत सोमाः शुक्रास इंदवः। अभि विश्वानि काव्या ॥२५॥३४॥ पवमानास आशवः शुभ्रा असृग्रमिंदवः। घ्नंतो विश्वा अप द्विषः ॥२६॥ पवमाना दिवस्पर्यंतरिक्षादसृक्षत। पृथिव्या अधि सानवि ॥२७॥ पुनानः सोम धारयेंदो विश्वा अप स्रिधः। जहि रक्षांसि सुक्रतो ॥२८॥ अपघ्नन्त्सोम रक्षसोऽभ्यर्ष कनिक्रदत्। द्युमंतं शुष्ममुत्तमं ॥२९॥ अस्मे वसूनि धारय सोम दिव्यानि पार्थिवा। इंदो विश्वानि वार्या ॥३०॥३५॥

॥ ६४ ॥ १–३० काश्यपः ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥६४॥ वृषा सोम द्युमाँ असि वृषा देव वृषव्रतः। वृषा धर्माणि दधिषे ॥१॥ वृष्णस्ते वृष्ण्यं शवो वृषा वनं वृषा मदः। सत्यं वृषन्वृषेदसि ॥२॥ अश्वो न चक्रदो वृषा सं गा इंदो समर्वतः। वि नो राये दुरो वृधि ॥३॥ असृक्षत प्र वाजिनो गव्या सोमासो अश्वया। शुक्रासो वीरयाशवः ॥४॥ शुंभमाना ऋतायुभिर्मृज्यमाना गभस्त्योः। पवंते वारे अव्यये ॥५॥३६॥ ते विश्वा दाशुषे वसु सोमा दिव्यानि पार्थिवा। पवंतामांतरिक्ष्या ॥६॥ पवमानस्य विश्ववित्प्र ते सर्गा असृक्षत। सूर्यस्येव न रश्मयः ॥७॥ केतुं कृण्वन्दिवस्परि विश्वा रूपाभ्यर्षसि। समुद्रः सोम पिन्वसे ॥८॥ हिन्वानो वाचमिष्यसि पवमान विधर्मणि। अक्रान्देवो न सूर्यः ॥९॥ इंदुः पविष्ट चेतनः प्रियः कवीनां मती। सृजदश्वं रथीरिव ॥१०॥३७॥ ऊर्मिर्यस्ते पवित्र आ देववीः पर्यक्षरत्। सीदन्नृतस्य योनिमा ॥११॥ स नो अर्ष पवित्र आ मदो यो देववीतमः। इंदविंद्राय पीतये ॥१२॥ इषे पवस्व धारया मृज्यमानो मनीषिभिः। इंदो

पर्वमानाः असृक्षत सोमाः शुक्रासः इंदवः अभि विश्वानि काव्या ॥२५॥३४॥ पर्वमानासः आशवः शुभ्राः असृग्रं इंदवः घ्नंतः विश्वाः अर्प द्विषः ॥२६॥ पर्वमानाः दिवः परि अंतरिक्षात् असृक्षत पृथिव्याः अधि सानवि ॥२७॥ पुनानः सोम धारया इंदो विश्वाः अर्प स्रिधः जहि रक्षांसि सुऽक्रतो॰ ॥२८॥ अपऽघ्नन् सोम रक्षसः अभि अर्प कनिक्रदत् द्युऽमंतं शुष्मं उत्ऽतमं ॥२९॥ अस्मे वसूनि धारय सोम दिव्यानि पार्थिवा इंदो विश्वानि वार्या ॥३०॥३५॥

॥६४॥ वृषा सोम द्युऽमान् असि वृषा देव वृषऽव्रतः वृषा धर्माणि दधिषे ॥१॥ वृष्णः ते वृष्ण्यं शवः वृषा वनं वृषा मदः सत्यं वृषन् वृषा इत् असि ॥२॥ अश्वः न चक्रदः वृषा सं गाः इंदो सं अर्वतः वि नः राये दुरः वृधि ॥३॥ असृक्षत प्र वाजिनः गव्या सोमासः अश्वऽया शुक्रासः वीरऽया आशवः ॥४॥ शुंभमानाः ऋतयुऽभिः मृज्यमानाः गभस्त्योः पवंते वारे अव्यये ॥५॥३६॥ ते विश्वा दाशुषे वसु सोमाः दिव्यानि पार्थिवा पवंतां आ अंतरिक्ष्या ॥६॥ पर्वमानस्य विश्वऽवित् प्र ते सर्गाः असृक्षत सूर्यस्यऽइव न रश्मयः ॥७॥ केतुं कृण्वन् दिवः परि विश्वा रूपा अभि अर्पसि समुद्रः सोम पिन्वसे ॥८॥ हिन्वानः वाचं इष्यसि पर्वमान विऽधर्मणि अक्रान् देवः न सूर्यः ॥९॥ इंदुः पविष्ट चेतनः प्रियः कवीनां मती सृजत् अश्वं रथीःऽइव ॥१०॥३७॥ ऊर्मिः यः ते पवित्रे आ देवऽअवीः परिऽअक्षरत् सीदन् ऋतस्य योनिं आ ॥११॥ सः नः अर्प पवित्रे आ मदः यः देवऽवीतमः इंदो इंद्राय पीतये ॥१२॥ इषे पवस्व धारया मृज्यमानः मनीषिऽभिः इंदो

रुचाभि गा इहि ॥१३॥ पुनानो वरिवस्कृध्यूर्जं जनाय गिर्वणः। हरे सृजान आशिरं ॥१४॥ पुनानो देववीतय इंद्रस्य याहि निष्कृतं। द्युतानो वाजिभिर्यतः ॥१५॥३८॥ प्र हिन्वानास इंदवोऽच्छा समुद्रमाशवः। धिया जूता असृक्षत ॥१६॥ मर्मृजानास आयवो वृथा समुद्रमिंदवः। अग्मन्नृतस्य योनिमा ॥१७॥ परि णो याह्यस्मयुर्विश्वा वसून्योजसा। पाहि नः शर्म वीरवत् ॥१८॥ मिमाति वह्निरेतशः पदं युजान ऋक्वभिः। प्र यत्समुद्र आहितः ॥१९॥ आ यद्योनिं हिरण्ययमाशुर्ऋतस्य सीदति। जहात्यप्रचेतसः ॥२०॥३९॥ अभि वेना अनूषतेयक्षंति प्रचेतसः। मज्जंत्यविचेतसः ॥२१॥ इंद्रायेंदो मरुत्वते पवस्व मधुमत्तमः। ऋतस्य योनिमासदं ॥२२॥ तं त्वा विप्रा वचोविदः परिष्कृण्वंति वेधसः। सं त्वा मृजंत्यायवः ॥२३॥ रसं ते मित्रो अर्यमा पिबंति वरुणः कवे। पवमानस्य मरुतः ॥२४॥ त्वं सोम विपश्चितं पुनानो वाचमिष्यसि। इंदो सहस्रभर्णसं ॥२५॥४०॥ उतो सहस्रभर्णसं वाचं सोम मखस्युवं। पुनान इंदवा भर ॥२६॥ पुनान इंदवेषां पुरुहूत जनानां। प्रियः समुद्रमा विश ॥२७॥ दविद्युतत्या रुचा परिष्टोभंत्या कृपा। सोमाः शुक्रा गवाशिरः ॥२८॥ हिन्वानो हेतृभिर्यत आ वाजं वाज्यक्रमीत्। सीदंतो वनुषो यथा ॥२९॥ ऋधक्सोम स्वस्तये संजग्मानो दिवः कविः। पवस्व सूर्यो दृशे ॥३०॥४१॥१॥

॥ ६५ ॥ १–३० भृगुर्वारुणिर्जमदग्निर्वा ॥ पवमानः सोमः ॥ गायत्री ॥

॥६५॥ हिन्वंति सूरमुस्रयः स्वसारो जामयस्पतिं। महामिंदुं महीयुवः ॥१॥ पवमान रुचारुचा देवो देवेभ्यस्परि। विश्वा

रुचा अभि गाः इहि ॥१३॥ पुनानः वरिवः कृधि ऊर्जं जनाय गिर्वणः हरे सृजानः आऽशिरं ॥१४॥ पुनानः देवऽवीतये इंद्रस्य याहि निःऽकृतं द्युतानः वाजिऽभिः यतः ॥१५॥३८॥ प्र हिन्वानासः इंदवः अच्छ समुद्रं आशवः धिया जूताः असृक्षत ॥१६॥ मर्मृजानासः आयवः वृथा समुद्रं इंदवः अग्मन् ऋतस्य योनिं आ ॥१७॥ परि नः याहि अस्मऽयुः विश्वा वसूनि ओजसा पाहि नः शर्म वीरऽवत् ॥१८॥ मिमाति वह्निः एतशः पदं युजानः ऋक्वऽभिः प्र यत् समुद्रे आऽहितः ॥१९॥ आ यत् योनिं हिरण्ययं आशुः ऋतस्य सीदति जहाति अप्रऽचेतसः ॥२०॥३९॥ अभि वेनाः अनूषत इयक्षंति प्रऽचेतसः मज्जंति अविऽचेतसः ॥२१॥ इंद्राय इंदो इति मरुत्वते पवस्व मधुमत्ऽतमः ऋतस्य योनिं आऽसदं ॥२२॥ तं त्वा विप्राः वचःऽविदः परि कृण्वंति वेधसः सं त्वा मृजंति आयवः ॥२३॥ रसं ते मित्रः अर्यमा पिबंति वरुणः कवे पवमानस्य मरुतः ॥२४॥ त्वं सोम विपःऽचितं पुनानः वाचं इष्यसि इंदो इति सहस्रऽभर्णसं ॥२५॥४०॥ उतो इति सहस्रऽभर्णसं वाचं सोम मखस्युवं पुनानः इंदो इति आ भर ॥२६॥ पुनानः इंदो इति एषां पुरुऽहूत जनानां प्रियः समुद्रं आ विश ॥२७॥ दविद्युतत्या रुचा परिऽस्तोभंत्या कृपा सोमाः शुक्राः गोऽआशिरः ॥२८॥ हिन्वानः हेतृऽभिः यतः आ वाजं वाजी अक्रमीत् सीदंतः वनुषः यथा ॥२९॥ ऋधक् सोम स्वस्तये संऽजग्मानः दिवः कविः पवस्व सूर्यः दृशे ॥३०॥४१॥१॥

॥६५॥ हिन्वंति सूरं उस्रयः स्वसारः जामयः पतिं महां इंदुं महीयुवः ॥१॥ पवमान रुचाऽरुचा देवः देवेभ्यः परि विश्वा

वसून्या विंश ॥२॥ आ पवमान सुष्टुतिं वृष्टिं देवेभ्यो दुवः। इषे पंवस्व संयतं ॥३॥ वृषा ह्यसि भानुना द्युमंतं त्वा हवामहे। पवमान स्वाध्यः ॥४॥ आ पवस्व सुवीर्यं मंदमानः स्वायुध। इहो ष्विंदवा गंहि ॥५॥१॥ यदुद्भिः परिषिच्यसे मृज्यमानो गर्भस्त्योः। द्रुणा सधस्थमश्नुषे ॥६॥ प्र सोमाय व्यश्ववत्पवमानाय गायत। महे सहस्रचक्षसे ॥७॥ यस्य वर्णं मधुश्चुतं हरिं हिन्वंत्यद्रिभिः। इंदुमिंद्राय पीतये ॥८॥ तस्य ते वाजिनो वयं विश्वा धनानि जिग्युषः। सखित्वमा वृणीमहे॥९॥ वृषा पवस्व धारया मरुत्वते च मत्सरः। विश्वा दधान ओजसा ॥१०॥२॥ तं त्वा धर्तारमोण्यो३ः पवमान स्वर्दृशं। हिन्वे वाजेषु वाजिनं ॥११॥ अया चित्तो विपानया हरिः पवस्व धारया। युजं वाजेषु चोदय॥१२॥ आ न इंदो महीमिषं पवस्व विश्वदर्शतः। अस्मभ्यं सोम गातुवित् ॥१३॥ आ कलशा अनूषतेंदो धाराभिरोजसा। एंद्रस्य पीतये विश ॥१४॥ यस्य ते मद्यं रसं तीव्रं दुहंत्यद्रिभिः। स पवस्वाभिमातिहा ॥१५॥३॥ राजा मेधाभिरीयते पवमानो मनावधि। अंतरिक्षेण यातवे ॥१६॥ आ न इंदो शतग्विनं गवां पोषं स्वश्व्यं। वहा भगत्तिमूतये ॥१७॥ आ नः सोम सहो जुवो रूपं न वर्चसे भर। सुष्वाणो देववीतये ॥१८॥ अर्षा सोम द्युमत्तमोऽभि द्रोणानि रोरुवत्। सीदञ्छ्येनो न योनिमा ॥१९॥ अप्सा इंद्राय वायवे वरुणाय मरुद्भ्यः। सोमो अर्षति विष्णवे ॥२०॥४॥ इषं तोकाय नो दधदस्मभ्यं सोम विश्वतः। आ पवस्व सहस्रिणं ॥२१॥ ये सोमासः परावति ये अर्वावति सुन्विरे। ये वादः शर्यणावति ॥२२॥ य आर्जीकेषु कृत्वसु ये मध्ये पस्त्यानां। ये वा जनेषु पंचसु ॥२३॥

वसूनि आ विश ॥२॥ आ पवमान सुऽस्तुतिं वृष्टिं देवेभ्यः दुवः
इषे पवस्व संऽयतं ॥३॥ वृषा हि असि भानुना द्युऽमंतं त्वा हवा-
महे पवमान सुऽआध्यः ॥४॥ आ पवस्व सुऽवीर्यं मंदमानः सु-
ऽआयुध इहो इति सु इंदो इति आ गहि ॥५॥१॥ यत् अत्ऽभिः परिऽसि-
च्यसे मृज्यमानः गभस्त्योः द्रुणा सधऽस्थं अश्नुषे ॥६॥ प्र सोमाय
व्यश्वऽवत् पवमानाय गायत महे सहस्रऽचक्षसे ॥७॥ यस्य वर्णं
मधुऽश्चुतं हरिं हिन्वंति अद्रिऽभिः इंदुं इंद्राय पीतये ॥८॥ तस्य ते
वाजिनः वयं विश्वा धनानि जिग्युषः सखिऽत्वं आ वृणीमहे ॥९॥
वृषा पवस्व धारया मरुत्वते च मत्सरः विश्वा दधानः ओजसा
॥१०॥२॥ तं त्वा धर्तारं ओण्योः पवमान स्वःऽदृशं हिन्वे वाजेषु
वाजिनं ॥११॥ अया चित्तः विपा अनया हरिः पवस्व धारया
युजं वाजेषु चोदय ॥१२॥ आ नः इंदो इति महीं इषं पवस्व विश्वऽदर्श-
तः अस्मभ्यं सोम गातुऽवित् ॥१३॥ आ कलशाः अनूषत इंदो इति
धाराभिः ओजसा आ इंद्रस्य पीतये विश ॥१४॥ यस्य ते मद्यं रसं
तीव्रं दुहंति अद्रिऽभिः सः पवस्व अभिमातिऽहा ॥१५॥३॥ राजा
मेधाभिः ईयते पवमानः मनौ अधि अंतरिक्षेण यातवे ॥१६॥
आ नः इंदो इति शतऽग्विनं गवां पोषं सुऽअश्व्यं वह भगत्तिं ऊतये
॥१७॥ आ नः सोम सहः जुवः रूपं न वर्चसे भर सुस्वानः देव-
ऽवीतये ॥१८॥ अर्ष सोम द्युमत्ऽतमः अभि द्रोणानि रोरुवत्
सीदन् श्येनः न योनिं आ ॥१९॥ अप्साः इंद्राय वायवे वरुणाय
मरुत्ऽभ्यः सोमः अर्षति विष्णवे ॥२०॥४॥ इषं तोकाय नः दधत्
अस्मभ्यं सोम विश्वतः आ पवस्व सहस्रिणं ॥२१॥ ये सोमासः प-
राऽवति ये अर्वाऽवति सुन्विरे ये वा अदः शर्यणाऽवति ॥२२॥ ये
आर्जीकेषु कृत्वऽसु ये मध्ये पस्त्यानां ये वा जनेषु पंचऽसु ॥२३॥

ते नो वृष्टिं दिवस्परि पवंतामा सुवीर्यं। सुवाना देवास इंदवः ॥२४॥ पवते हर्यतो हरिर्गृणानो जमदग्निना। हिन्वानो गोरधि त्वचि ॥२५॥५॥ प्र शुक्रासो वयोजुवो हिन्वानासो न सप्तयः। श्रीणाना अप्सु मृंजत ॥२६॥ तं त्वा सुतेष्वाभुवो हिन्विरे देवतातये। स पवस्वानया रुचा ॥२७॥ आ ते दक्षं मयोभुवं वह्निमद्या वृणीमहे। पांतमा पुरुस्पृहं ॥२८॥ आ मंद्रमा वरेण्यमा विप्रमा मनीषिणं। पांतमा पुरुस्पृहं ॥२९॥ आ रयिमा सुचेतुनमा सुक्रतो तनूष्वा। पांतमा पुरुस्पृहं ॥३०॥६॥

॥ ६६ ॥ १–३० शत वैखानसाः ॥ १–१८ २२–३० पवमानः सोमः। १९–२१ अग्निः ॥
१–१७ १९–३० गायत्री। १८ अनुष्टुप् ॥

॥ ६६ ॥ पवस्व विश्वचर्षणेऽभि विश्वानि काव्या। सखा सखिभ्य ईड्यः ॥१॥ ताभ्यां विश्वस्य राजसि ये पवमान धामनी। प्रतीची सोम तस्थतुः ॥२॥ परि धामानि यानि ते त्वं सोमासि विश्वतः। पवमान ऋतुभिः कवे ॥३॥ पवस्व जनयन्निषोऽभि विश्वानि वार्या। सखा सखिभ्य ऊतये ॥४॥ तव शुक्रासो अर्चयो दिवस्पृष्ठे वि तन्वते। पवित्रं सोम धामभिः ॥५॥७॥ तवेमे सप्त सिंधवः प्रशिषं सोम सिस्रते। तुभ्यं धावंति धेनवः ॥६॥ प्र सोम याहि धारया सुत इंद्राय मत्सरः। दधानो अक्षिति श्रवः ॥७॥ समु त्वा धीभिरस्वरन्हिन्वतीः सप्त जामयः। विप्रमाजा विवस्वतः ॥८॥ मृजंति त्वा समग्रुवोऽव्ये जीरावधि ष्वणि। रेभो यदज्यसे वने ॥९॥ पवमानस्य ते कवे वाजिन्सर्गा असृक्षत। अर्वंतो न श्रवस्यवः ॥१०॥८॥ अच्छा कोशं मधुश्चुतमसृग्रं वारे अव्यये। अवावशंत धीतयः ॥११॥ अच्छा समुद्रमिंदवोऽस्तं गावो न धेनवः। अग्मन्नृतस्य योनिमा ॥१२॥ प्र ण इंदो महे रण

ते नः वृष्टिं दिवः परि पवंतां आ सुऽवीर्यं सुवानाः देवासः इंदवः ॥२४॥ पवते हर्यतः हरिः गृणानः जमत्ऽअग्निना हिन्वानः गोः अधि त्वचि ॥२५॥५॥ प्र शुक्रासः वयःऽजुवः हिन्वानासः न सप्तयः श्रीणानाः अप्ऽसु मृंजत ॥२६॥ तं त्वा सुतेषु आऽभुवः हिन्विरे देवऽतातये सः पवस्व अनया रुचा ॥२७॥ आ ते दक्षं मयःऽभुवं वह्निं अद्य वृणीमहे पांतं आ पुरुऽस्पृहं ॥२८॥ आ मंद्रं आ वरेण्यं आ विप्रं आ मनीषिणं पांतं आ पुरुऽस्पृहं ॥२९॥ आ रयिं आ सुऽचेतुनं आ सुऽक्रतो॰ तनूषु आ पांतं आ पुरुऽस्पृहं ॥३०॥६॥

॥६६॥ पवस्व विश्वऽचर्षणे अभि विश्वानि काव्या सखा सखिऽभ्यः ईड्यः ॥१॥ ताभ्यां विश्वस्य राजसि ये पवमान धामनी प्रतीची सोम तस्थतुः ॥२॥ परि धामानि यानि ते त्वं सोम असि विश्वतः पवमान ऋतुऽभिः कवे ॥३॥ पवस्व जनयन् इषः अभि विश्वानि वार्या सखा सखिऽभ्यः ऊतये ॥४॥ तव शुक्रासः अर्चयः दिवः पृष्ठे वि तन्वते पवित्रं सोम धामऽभिः ॥५॥७॥ तव इमे सप्त सिंधवः प्रऽशिषं सोम सिस्रते तुभ्यं धावंति धेनवः ॥६॥ प्र सोम याहि धारया सुतः इंद्राय मत्सरः दधानः अक्षिति श्रवः ॥७॥ सं ऊं त्वा धीभिः अस्वरन् हिन्वतीः सप्त जामयः विप्रं आजा विवस्वतः ॥८॥ मृजंति त्वा सं अग्रुवः अव्ये जीरौ अधि स्वनि रेभः यत् अज्यसे वने ॥९॥ पवमानस्य ते कवे वाजिन् सर्गाः असृक्षत अर्वंतः न श्रवस्यवः ॥१०॥८॥ अच्छ कोशं मधुऽश्चुतं असृग्रं वारे अव्यये अवावशंत धीतयः ॥११॥ अच्छ समुद्रं इंदवः अस्तं गावः न धेनवः अग्मन् ऋतस्य योनिं आ ॥१२॥ प्र नः इंदो महे रणे

आपो॑ अर्षति सिंध॑वः। यद्गोभि॑र्वासयिष्यसे॑ ॥१३॥ अस्यं ते सख्ये॑ वयमियंक्षंतस्त्वोतंयः। इंदो॑ सखित्वमुंश्मसि ॥१४॥ आ पंवस्व गविष्टये महे सोम नृचक्षसे। एंद्रस्य जठरे विश ॥१५॥९॥ महाँ असि सोम ज्येष्ठं उग्राणांमिंद ओजिष्ठः। युध्वा सञ्छश्वज्जिगेथ ॥१६॥ य उग्रेभ्यंश्चिदोजीयाञ्छूरेभ्यश्चिच्छूरंतरः। भूरिदाभ्यंश्चिन्मंहीयान् ॥१७॥ त्वं सोम सूर एषंस्तोकस्य साता तनूनां। वृणीमहे सख्याय वृणीमहे युज्याय ॥१८॥ अग्न आयूंषि पवस आ सुवोर्जमिषं च नः। आरे बाधस्व दुच्छुनां ॥१९॥ अग्निर्ऋषिः पवमानः पांचजन्यः पुरोहितः। तमीमहे महागयं ॥२०॥१०॥ अग्ने पवस्व स्वपा अस्मे वर्चः सुवीर्यं। दधद्रयिं मयि पोषं ॥२१॥ पवमानो अति स्रिधोऽभ्यर्षति सुष्टुतिं। सूरो न विश्वदर्शतः ॥२२॥ स मर्मृजान आयुभिः प्रयस्वान्प्रयसे हितः। इंदुरत्यो विचक्षणः ॥२३॥ पवमान ऋतं बृहच्छुक्रं ज्योतिरजीजनत्। कृष्णा तमांसि जंघनत् ॥२४॥ पवमानस्य जंघ्नतो हरेश्चंद्रा असृक्षत। जीरा अजिरशोचिषः ॥२५॥११॥ पवमानो रथीतमः शुभ्रेभिः शुभ्रशस्तमः। हरिश्चंद्रो मरुद्गणः ॥२६॥ पवमानो व्यश्नवद्रश्मिभिर्वाजसातमः। दधत्स्तोत्रे सुवीर्यं ॥२७॥ प्र सुवान इंदुरक्षाः पवित्रमत्यव्ययं। पुनान इंदुरिंद्रमा ॥२८॥ एष सोमो अधि त्वचि गवां क्रीळत्यद्रिभिः। इंद्रं मदाय जोहुवत् ॥२९॥ यस्य ते द्युम्नवत्पयः पवमानाभृतं दिवः। तेन नो मृळ जीवसे ॥३०॥१२॥

आर्मः अर्षति सिंधवः यत् गोभिः वासयिष्यसे ॥ १३ ॥ अस्य ते सख्ये वयं इयक्षंतः त्वा ऽऊतयः इंदो इति सखिऽत्वं उश्मसि ॥ १४॥ आ पवस्व गोऽइष्टये महे सोम नृऽचक्षसे आ इंद्रस्य जठरे विश ॥१५॥९॥ महान् असि सोम ज्येष्ठः उग्राणां इंदो इति ओजिष्ठः युध्वा सन् शश्वत् जिगेथ ॥ १६॥ यः उग्रेभ्यः चित् ओजीयान् शूरेभ्यः चित् शूरऽतरः भूरिऽदाभ्यः चित् मंहीयान् ॥ १७॥ त्वं सोम सूरः आ इषः तोकस्य साता तनूनां वृणीमहे सख्याय वृणीमहे युज्याय ॥ १८॥ अग्ने आयूंषि पवसे आ सुव ऊर्जं इषं च नः आरे बाधस्व दुच्छुनां ॥ १९॥ अग्निः ऋषिः पवमानः पांचऽजन्यः पुरःऽहितः तं ईमहे महाऽगयं ॥ २०॥ १०॥ अग्ने पवस्व सुऽअपाः अस्मे इति वर्चः सुऽवीर्यं दधत् रयिं मयि पोषं ॥ २१॥ पवमानः अति स्रिधः अभि अर्षति सुऽस्तुतिं सूरः न विश्वऽदर्शतः ॥ २२॥ सः मर्मृजानः आयुऽभिः प्रयस्वान् प्रयसे हितः इंदुः अत्यः विऽचक्षणः ॥ २३॥ पवमानः ऋतं बृहत् शुक्रं ज्योतिः अजीजनत् कृष्णा तमांसि जंघनत् ॥ २४॥ पवमानस्य जंघ्नतः हरेः चंद्राः असृक्षत जीराः अजिरऽशोचिषः ॥ २५॥ ११॥ पवमानः रथिऽतमः शुभ्रेभिः शुभ्रशस्तऽतमः हरिऽचंद्रः मरुत्ऽगणः ॥ २६॥ पवमानः वि अश्नवत् रश्मिऽभिः वाजऽसातमः दधत् स्तोत्रे सुऽवीर्यं ॥ २७॥ प्र सुवानः इंदुः अक्षाः पवित्रं अति अव्ययं पुनानः इंदुः इंद्रं आ ॥ २८॥ एषः सोमः अधि त्वचि गवां क्रीळति अद्रिऽभिः इंद्रं मदाय जोहुवत् ॥ २९॥ यस्य ते द्युम्नऽवत् पयः पवमान आऽभृतं दिवः तेन नः मृळ जीवसे ॥ ३०॥ १२॥

॥६७॥ १–३ भरद्वाजः। ४–६ कश्यपः। ७–९ गोतमः। १०–१२ अत्रिः। १३–१५ विश्वामित्रः। १६–१८ जमदग्निः। १९–२१ वसिष्ठः। २२–३२ पवित्रो वसिष्ठो वोभौ वा॥ १–९. १३–२२. २८–३० पवमानः सोमः। १०–१२ पवमानः सोमः पूषा वा। २३. २४ अग्निः। २५ अग्निः सविता वा। २६ अग्निरग्निर्वा सविता च। २७ अग्निर्विश्वे देवा वा। ३१. ३२ पावमान्यध्येतृस्तुतिः॥ १–१५. १९–२६. २८ २९ गायत्री। १६–१८ द्विपदा गायत्री। २७. ३१. ३२ अनुष्टुप्। ३० पुरउष्णिक्॥

॥६७॥ त्वं सोमासि धारयुर्मंद्र ओजिष्ठो अध्वरे। पवस्व मंहयद्रयिः॥१॥ त्वं सुतो नृमादनो दधन्वान्मत्सरिंतमः। इंद्राय सूरिरंधसा॥२॥ त्वं सुष्वाणो अद्रिभिरभ्यर्ष कनिक्रदत्। द्युमंतं शुष्ममुत्तमं॥३॥ इंदुर्हिन्वानो अर्षति तिरो वाराण्यव्यया। हरिर्वाजमचिक्रदत्॥४॥ इंदो व्यव्यमर्षसि वि श्रवांसि वि सौभगा। वि वाजान्त्सोम गोमतः॥५॥१३॥ आ न इंदो शतग्विनं रयिं गोमंतमश्विनं। भरा सोम सहस्रिणं॥६॥ पवमानास इंदवस्तिरः पवित्रमाशवः। इंद्रं यामेभिराशत॥७॥ ककुहः सोम्यो रस इंदुरिंद्राय पूर्व्यः। आयुः पवत आयवे॥८॥ हिन्वंति सूरमुस्रयः पवमानं मधुश्चुतं। अभि गिरा समस्वरन्॥९॥ अविता नो अजाश्वः पूषा यामनियामनि। आ भक्षत्कन्यासु नः॥१०॥१४॥ अयं सोमः कपर्दिने घृतं न पवते मधु। आ भक्षत्कन्यासु नः॥११॥ अयं त आघृणे सुतो घृतं न पवते शुचि। आ भक्षत्कन्यासु नः॥१२॥ वाचो जंतुः कवीनां पवस्व सोम धारया। देवेषु रत्नधा असि॥१३॥ आ कलशेषु धावति श्येनो वर्म वि गाहते। अभि द्रोणा कनिक्रदत्॥१४॥ परि प्र सोम ते रसोऽसर्जि कलशे सुतः। श्येनो न तक्तो अर्षति॥१५॥१५॥ पवस्व सोम मंदयन्निंद्राय मधुमत्तमः॥१६॥ असृग्रन्देववीतये वाजयंतो रथा इव॥१७॥ ते सुतासो मदिंतमाः शुक्रा वायुमसृक्षत॥१८॥ ग्राव्णा तुन्नो अभिष्टुतः पवित्रं सोम गच्छसि। दधत्स्तोत्रे सुवीर्यं॥१९॥

॥६७॥ त्वं सोम असि धारयुः मंद्रः ओजिष्ठः अध्वरे पवस्व मंहयत्ऽरयिः ॥१॥ त्वं सुतः नृऽमादनः दधन्वान् मत्सरिन्ऽतमः इंद्राय सूरिः अंधसा ॥२॥ त्वं सुस्वानः अद्रिऽभिः अभि अर्ष कनिक्रदत् द्युऽमंतं शुष्मं उत्ऽतमं ॥३॥ इंदुः हिन्वानः अर्षति तिरः वाराणि अव्यया हरिः वाजं अचिक्रदत् ॥४॥ इंदो इति वि अव्यं अर्षसि वि श्रवांसि वि सौभगा वि वाजान् सोम गोऽमतः ॥५॥१३॥ आ नः इंदो इति शतऽग्विनं रयिं गोऽमंतं अश्विनं भर सोम सहस्रिणं ॥६॥ पवमानासः इंदवः तिरः पवित्रं आशवः इंद्रं यामेभिः आशत ॥७॥ ककुहः सोम्यः रसः इंदुः इंद्राय पूर्व्यः आयुः पवते आयवे ॥८॥ हिन्वंति सूरं उस्रयः पवमानं मधुऽश्चुतं अभि गिरा सं अस्वरन् ॥९॥ अविता नः अजऽअश्वः पूषा यामनिऽयामनि आ भक्षत् कन्यासु नः ॥१०॥१४॥ अयं सोमः कपर्दिने घृतं न पवते मधु आ भक्षत् कन्यासु नः ॥११॥ अयं ते आघृणे सुतः घृतं न पवते शुचि आ भक्षत् कन्यासु नः ॥१२॥ वाचः जंतुः कवीनां पवस्व सोम धारया देवेषु रत्नऽधाः असि ॥१३॥ आ कलशेषु धावति श्येनः वर्म वि गाहते अभि द्रोणा कनिक्रदत् ॥१४॥ परि प्र सोम ते रसः असर्जि कलशे सुतः श्येनः न तक्तः अर्षति ॥१५॥ ॥१५॥ पवस्व सोम मंदयन् इंद्राय मधुमत्ऽतमः ॥१६॥ असृग्रन् देवऽवीतये वाजऽयंतः रथाःऽइव ॥१७॥ ते सुतासः मदिन्ऽतमाः शुक्राः वायुं असृक्षत ॥१८॥ ग्राव्णा तुन्नः अभिऽस्तुतः पवित्रं सोम गच्छसि दधत् स्तोत्रे सुऽवीर्यं ॥१९॥

एष तुन्नो अभिष्टुतः पवित्रमति गाहते । रक्षोहा वारमव्ययं ॥२०॥१६॥ यदंति यच्च दूरके भयं विंदति मामिह। पवमान वि तज्जहि॥२१॥ पवमानः सो अद्य नः पवित्रेण विचर्षणिः। यः पोता स पुनातु नः ॥२२॥ यत्ते पवित्रमर्चिष्यग्ने विततमंतरा। ब्रह्म तेन पुनीहि नः॥२३॥ यत्ते पवित्रमर्चिवदग्ने तेन पुनीहि नः। ब्रह्मसवैः पुनीहि नः॥२४॥ उभाभ्यां देव सवितः पवित्रेण सवेन च। मां पुनीहि विश्वतः॥२५॥१७॥ त्रिभिष्ट्वं देव सवितर्वर्षिष्ठैः सोम धामभिः। अग्ने दक्षैः पुनीहि नः॥२६॥ पुनंतु मां देवजनाः पुनंतु वसवो धिया। विश्वे देवाः पुनीत मा जातवेदः पुनीहि मा॥२७॥ प्र प्यायस्व प्र स्यंदस्व सोम विश्वेभिरंशुभिः। देवेभ्य उत्तमं हविः॥२८॥ उप प्रियं पनिप्नतं युवानमाहुतीवृधं। अगन्म बिभ्रतो नमः॥२९॥ अलाय्यस्य परशुर्ननाश तमा पवस्व देव सोम। आखुं चिदेव देव सोम॥३०॥ यः पावमानीरध्येत्यृषिभिः संभृतं रसं। सर्वं स पूतमश्नाति स्वदितं मातरिश्वना॥३१॥ पावमानीर्यो अध्येत्यृषिभिः संभृतं रसं। तस्मै सरस्वती दुहे क्षीरं सर्पिर्मधूदकं॥३२॥१८॥३॥

॥६८॥ १–१० वत्सप्रिर्भालंदनः॥ पवमानः सोमः॥ १–९ जगती। १० त्रिष्टुप्॥

॥६८॥ प्र देवमच्छा मधुमंत इंदवोऽसिष्यदंत गाव आ न धेनवः। बर्हिषदो वचनावंत ऊधभिः परिस्रुतमुस्रिया निर्णिजं धिरे॥१॥ स रोरुवदभि पूर्वा अचिक्रददुपारुहः श्रथयन्स्वादते हरिः। तिरः पवित्रं परियन्नुरु ज्रयो नि शर्याणि दधते देव आ वरं॥२॥ वि यो ममे यम्या संयती मदः साकंवृधा पयसा पिन्वदक्षिता। मही अपारे रजसी

एषः तुन्नः अभिऽस्तुतः पवित्रं अति गाहते रक्षःऽहा वारं अव्ययं॥ २०॥ १६॥ यत् अंति यत् च दूरके भयं विंदति मां इह पवमान वि तत् जहि ॥ २१॥ पवमानः सः अद्य नः पवित्रेण विऽचर्षणिः यः पोता सः पुनातु नः ॥ २२॥ यत् ते पवित्रं अर्चिषि अग्ने विऽततं अंतः आ ब्रह्म तेन पुनीहि नः ॥ २३॥ यत् ते पवित्रं अर्चिऽवत् अग्ने तेन पुनीहि नः ब्रह्मऽसवैः पुनीहि नः ॥ २४॥ उभाभ्यां देव सवितः पवित्रेण सवेन च मां पुनीहि विश्वतः ॥ २५॥ ॥ १७॥ त्रिऽभिः त्वं देव सवितः वर्षिष्ठैः सोम धामऽभिः अग्ने दक्षैः पुनीहि नः ॥ २६॥ पुनंतु मां देवऽजनाः पुनंतु वसवः धिया विश्वे देवाः पुनीत मा जातऽवेदः पुनीहि मा ॥ २७॥ प्र प्यायस्व प्र स्यंदस्व सोम विश्वेभिः अंशुऽभिः देवेभ्यः उत्ऽतमं हविः ॥ २८॥ उप प्रियं पनिप्नतं युवानं आहुतिऽवृधं अगन्म बिभ्रतः नमः ॥ २९॥ अलाय्यस्य परशुः ननाश तं आ पवस्व देव सोम आखुं चित् एव देव सोम ॥ ३०॥ यः पावमानीः अधिऽएति ऋषिऽभिः संऽभृतं रसं सर्वं सः पूतं अश्नाति स्वदितं मातरिश्वना ॥ ३१॥ पावमानीः यः अधिऽएति ऋषिऽभिः संऽभृतं रसं तस्मै सरस्वती दुहे क्षीरं सर्पिः मधु उदकं ॥ ३२॥ १८॥ ३॥

॥ ६८॥ प्र देवं अच्छ मधुऽमंतः इंदवः असिस्यदंत गावः आ न धेनवः बर्हिऽसदः वचनाऽवंतः ऊधऽभिः परिऽस्रुतं उस्रियाः निःऽनिजं धिरे ॥ १॥ सः रोरुवत् अभि पूर्वाः अचिक्रदत् उपऽआरुहः श्रथयन् स्वादते हरिः तिरः पवित्रं परिऽयन् उरु जयः नि शर्याणि दधते देवः आ वरं ॥ २॥ वि यः ममे यम्या संऽयती॰ मदः साकंऽवृधा पयसा पिन्वत् अक्षिता मही॰ अपारे॰ रजसी॰

विवेविदद्भिव्रजन्नक्षितं पाज आ ददे॥३॥ स मातरा विचरन्वाजयन्नपः प्र मेधिरः स्वधया पिन्वते पदं। अंशुर्यवेन पिपिशे यतो नृभिः सं जामिभिर्नसते रक्षते शिरः॥४॥ सं दक्षेण मनसा जायते कविर्ऋतस्य गर्भो निहितो यमा परः। यूना ह संता प्रथमं वि जज्ञतुर्गुहा हितं जनिम नेममुद्यतं॥५॥१९॥ मंद्रस्य रूपं विविदुर्मनीषिणः श्येनो यदंधो अभरत्परावतः। तं मर्जयंत सुवृधं नदीष्वाँ उशंतमंशुं परियंतमृग्मियं॥६॥ त्वां मृजंति दश योषणः सुतं सोम ऋषिभिर्मतिभिर्धीतिभिर्हितं। अव्यो वारेभिरुत देवहूतिभिर्नृभिर्यतो वाजमा दर्षि सातये॥७॥ परिप्रयंतं वय्यं सुषंसदं सोमं मनीषा अभ्यनूषत स्तुभः। यो धारया मधुमाँ ऊर्मिणा दिव इयर्ति वाचं रयिषाळमर्त्यः॥८॥ अयं दिव इयर्ति विश्वमा रजः सोमः पुनानः कलशेषु सीदति। अद्भिर्गोभिर्मृज्यते अद्रिभिः सुतः पुनान इंदुर्वरिवो विदत्प्रियं॥९॥ एवा नः सोम परिषिच्यमानो वयो दधच्चित्रतमं पवस्व। अद्वेषे द्यावापृथिवी हुवेम देवा धत्त रयिमस्मे सुवीरं॥१०॥२०॥

॥ ६९ ॥ १—१० हिरण्यस्तूपः ॥ पवमानः सोमः ॥ १—८ जगती । ९.१० त्रिष्टुप् ॥

॥६९॥ इषुर्न धन्वन्प्रति धीयते मतिर्वत्सो न मातुरुप सर्ज्यूधनि। उरुधारेव दुहे अग्र आयत्यस्य व्रतेष्वपि सोम इष्यते॥१॥ उपो मतिः पृच्यते सिच्यते मधु मंद्राजनी चोदते अंतरासनि। पवमानः संतनिः प्रघ्नतामिव मधुमान्द्रप्सः परि वारमर्षति॥२॥ अव्ये वधूयुः पवते परि त्वचि श्रथ्नीते नप्तीरदितेर्ऋतं यते। हरिरक्रान्यजतः संयतो मदो नृम्णा शिशानो महिषो न शोभते॥३॥ उक्षा मिमाति प्रति यंति धेनवो

विऽवेविदत् अभिऽव्रजन् अक्षितं पाजः आ ददे॥३॥ सः मातरा विऽचरन् वाजयन् अपः प्र मेधिरः स्वधया पिन्वते पदं अंशुः यवेन पिपिशे यतः नृऽभिः सं जामिऽभिः नसते रक्षते शिरः ॥४॥ सं दक्षेण मनसा जायते कविः ऋतस्य गर्भः निऽहितः यमा परः यूना ह संता प्रथमं वि जज्ञतुः गुहा हितं जनिम नेमं उत्ऽयतं॥५॥१९॥ मंद्रस्य रूपं विविदुः मनीषिणः श्येनः यत् अंधः अभरत् पराऽवतः तं मर्जयंत सुऽवृधं नदीषु आ उशंतं अंशुं परिऽयंतं ऋग्मियं॥६॥ त्वां मृजंति दश योषणः सुतं सोम ऋषिऽभिः मतिऽभिः धीतिऽभिः हितं अव्यः वारेभिः उत देवहूतिऽभिः नृऽभिः यतः वाजं आ दर्षि सातये॥७॥ परिऽप्रयंतं वय्यं सुऽसंसदं सोमं मनीषाः अभि अनूषत स्तुभः यः धारया मधुऽमान् ऊर्मिणा दिवः इयर्ति वाचं रयिषाट् अमर्त्यः॥८॥ अयं दिवः इयर्ति विश्वं आ रजः सोमः पुनानः कलशेषु सीदति अत्ऽभिः गोभिः मृज्यते अद्रिऽभिः सुतः पुनानः इंदुः वरिवः विदत् प्रियं॥९॥ एव नः सोम परिऽसिच्यमानः वयः दधत् चित्रऽतमं पवस्व अद्वेषे' द्यावापृथिवी' हुवेम देवाः धत्त रयिं अस्मे' सुऽवीरं॥१०॥२०॥

॥६९॥ इषुः न धन्वन् प्रति धीयते मतिः वत्सः न मातुः उप सर्जि ऊधनि उरुधाराऽइव दुहे अग्रे आऽयती अस्य व्रतेषु अपि सोमः इष्यते॥१॥ उपो' मतिः पृच्यते सिच्यते मधु मंद्रऽअजनी चोदते अंतः आसनि पवमानः संऽतनिः प्रघ्नतांऽइव मधुऽमान् द्रप्सः परि वारं अर्षति॥२॥ अव्ये वधूऽयुः पवते परि त्वचि श्रथ्नीते नप्तीः अदितेः ऋतं यते हरिः अक्रान् यजतः संऽयतः मदः नृम्णा शिशानः महिषः न शोभते॥३॥ उक्षा मिमाति प्रति यंति धेनवः

देवस्य देवीरुप यंति निष्कृतं । अत्यंक्रमीद्दर्जुनं वारमव्ययमत्कं न निक्तं परि सोमो अव्यत ॥४॥ अमृक्तेन रुशता वाससा हरिरमर्त्यो निर्णिजानः परि व्यत । दिवस्पृष्ठं बर्हणा निर्णिजे कृतोपस्तरणं चम्वोर्नभस्मयं ॥५॥२१॥ सूर्यस्येव रश्मयो द्रावयित्नवो मत्सरासः प्रसुपः साकमीरते । तंतुं ततं परि सर्गास आशवो नेंद्रादृते पवते धाम किं चन ॥६॥ सिंधोरिव प्रवणे निम्न आशवो वृषच्युता मदासो गातुमाशत । शं नो निवेशे द्विपदे चतुष्पदेऽस्मे वाजाः सोम तिष्ठंतु कृष्टयः ॥७॥ आ नः पवस्व वसुमद्धिरण्यवदश्वावद्गोमद्यवमत्सुवीर्यं । यूयं हि सोम पितरो मम स्थन दिवो मूर्धानः प्रस्थिता वयस्कृतः ॥८॥ एते सोमाः पवमानास इंद्रं रथा इव प्र ययुः सातिमच्छ । सुताः पवित्रमति यंत्यव्यं हित्वी वव्रिं हरितो वृष्टिमच्छ ॥९॥ इंदविंद्राय बृहते पवस्व सुमृळीको अनवद्यो रिशादाः । भरा चंद्राणि गृणते वसूनि देवैर्द्यावापृथिवी प्रावतं नः ॥१०॥२२॥

॥ ७० ॥ १-१० रेणुर्वैश्वामित्रः ॥ पवमानः सोमः ॥ १-९ जगती । १० त्रिष्टुप् ॥

॥७०॥ त्रिरस्मै सप्त धेनवो दुदुह्रे सत्यामाशिरं पूर्व्ये व्योमनि । चत्वार्यन्या भुवनानि निर्णिजे चारूणि चक्रे यदृतैरवर्धत ॥१॥ स भिक्षमाणो अमृतस्य चारुण उभे द्यावा काव्येना वि शश्रथे । तेजिष्ठा अपो मंहना परि व्यत यदी देवस्य श्रवसा सदो विदुः ॥२॥ ते अस्य संतु केतवोऽमृत्यवोऽदाभ्यासो जनुषी उभे अनु । येभिर्नृम्णा च देव्या च पुनत आदिद्राजानं मननां अगृभ्णत ॥३॥ स मृज्यमानो दशभिः सुकर्मभिः प्र मध्यमासु मातृषु प्रमे सचा । व्रतानि पानो अमृतस्य

देवस्य देवीः उप यंति निःऽकृतं अति अक्रमीत् अर्जुनं वारं अव्ययं अत्कं न निक्तं परि सोमः अव्यत ॥४॥ अमृक्तेन रुशता वाससा हरिः अमर्त्यः निःऽनिजानः परि व्यत दिवः पृष्ठं बर्हणा निःऽनिजे कृत उपऽस्तरणं चम्वोः नभस्मयं ॥५॥२१॥ सूर्यस्यऽइव रश्मयः द्रवयित्नवः मत्सरासः प्रऽसुपः साकं ईरते तंतुं ततं परि सर्गासः आशवः न इंद्रात् ऋते पवते धाम किं चन ॥६॥ सिंधोःऽइव प्रवणे निम्ने आशवः वृषऽच्युताः मदासः गातुं आशत शं नः निऽवेशे द्विऽपदे चतुःऽपदे अस्मे वाजाः सोम तिष्ठंतु कृष्टयः ॥७॥ आ नः पवस्व वसुऽमत् हिरण्यऽवत् अश्वऽवत् गोऽमत् यवऽमत् सुऽवीर्यं यूयं हि सोम पितरः मम स्थन दिवः मूर्धानः प्रऽस्थिताः वयःऽकृतः ॥८॥ एते सोमाः पवमानासः इंद्रं रथाःऽइव प्र ययुः सातिं अच्छ सुताः पवित्रं अति यंति अव्यं हित्वी वव्रिं हरितः वृष्टिं अच्छ ॥९॥ इंदो इंद्राय बृहते पवस्व सुऽमृळीकः अनवद्यः रिशादाः भर चंद्राणि गृणते वसूनि देवैः द्यावापृथिवी प्र अवतं नः ॥१०॥२२॥

॥७०॥ त्रिः अस्मै सप्त धेनवः दुदुह्रे सत्यां आऽशिरं पूर्व्ये विऽओमनि चत्वारि अन्या भुवनानि निःऽनिजे चारूणि चक्रे यत् ऋतैः अवर्धत ॥१॥ सः भिक्षमाणः अमृतस्य चारुणः उभे द्यावा काव्येन वि शश्रथे तेजिष्ठाः अपः मंहना परि व्यत यदि देवस्य श्रवसा सदः विदुः ॥२॥ ते अस्य संतु केतवः अमृत्यवः अदाभ्यासः जनुषी उभे अनु येभिः नृम्णा च देव्या च पुनते आत् इत् राजानं मननाः अगृभ्णत ॥३॥ सः मृज्यमानः दशऽभिः सुकर्मऽभिः प्र मध्यमासु मातृषु प्रऽमे सचा व्रतानि पानः अमृतस्य

चारुणा उभे नृचक्षा अनु पश्यते विशौ ॥४॥ स मर्मृजान इंद्रियाय धायस ओभे अंता रोदसी हर्षते हितः । वृषा शुष्मेण वाधते वि दुर्मतीरादेदिशानः शर्यहेव शुरुधः ॥५॥२३॥ स मातरा न ददृ-शान उस्रियो नानददेति मरुतामिव स्वनः । जानन्नृतं प्रथमं यत्स्वर्णरं प्रशस्तये कमवृणीत सुक्रतुः ॥६॥ रुवति भीमो वृष-भस्तविष्यया शृंगे शिशानो हरिणी विचक्षणः । आ योनिं सोमः सुकृतं नि षीदति गव्ययी त्वग्भवति निर्णिगव्ययी ॥७॥ शुचिः पुनानस्तन्वमरेपसमव्ये हरिर्न्यधाविष्ट सानवि । जुष्टो मित्राय वरुणाय वायवे त्रिधातु मधु क्रियते सुकर्मभिः ॥८॥ पवस्व सोम देववीतये वृषेंद्रस्य हार्दि सोमधानमा विश । पुरा नो वाधाद्दुरिताति पारय क्षेत्रविद्धि दिश आहा विपृच्छते ॥९॥ हितो न सप्तिरभि वाजमर्षेंद्रस्येंदो जठरमा पवस्व । नावा न सिंधुमति पर्षि विद्वाञ्छूरो न युध्यन्नव नो निदः स्पः ॥१०॥२४॥

॥७१॥ १-९ ऋषभो वैश्वामित्रः ॥ पवमानः सोमः ॥ १-८ जगती । ९ त्रिष्टुप् ॥

॥७१॥ आ दक्षिणा सृज्यते शुष्म्या३सदं वेति द्रुहो रक्षसः पाति जागृविः । हरिरोपशं कृणुते नभस्पय उपस्तिरे च-म्वो३र्ब्रह्म निर्णिजे ॥१॥ प्र कृष्टिहेव शूष एति रोरुवदसुर्यं१ वर्णं नि रिणीते अस्य तं । जहाति वव्रिं पितुरेति निष्कृतमुपप्रुतं कृणुते निर्णिजं तना ॥२॥ अद्रिभिः सुतः पवते गभस्त्योर्वृ-षायते नभसा वेपते मती । स मोदते नसते साधते गिरा ने-निक्ते अप्सु यजते परीमणि ॥३॥ परि द्युक्षं सहसः पर्वतावृधं मध्वः सिंचंति हर्म्यस्य सक्षणिं । आ यस्मिन्गावः सुहुताद्

चारुणः उभे इति नृऽचक्षाः अनु पश्यते विशौ ॥४॥ सः मर्मृजानः
इंद्रियाय धायसे आ उभे इति अंतः इति रोदसी इति हर्षते हितः वृषा शुष्मेण
बाधते वि दुःऽमतीः आऽदेदिशानः शर्यहाऽइव शुरुधः ॥५॥
॥२३॥ सः मातरा न ददृशानः उस्रियः नानदत् एति मरुताऽइव
स्वनः जानन् ऋतं प्रथमं यत् स्वःऽनरं प्रऽशस्तये कं अवृणीत
सुऽक्रतुः ॥६॥ रुवति भीमः वृषभः तविष्यया शृंगे इति शिशानः
हरिणी इति विऽचक्षणः आ योनिं सोमः सुऽकृतं नि सीदति ग-
व्ययी त्वक् भवति निःऽनिक् अव्ययी ॥७॥ शुचिः पुनानः तन्वं
अरेपसं अव्ये हरिः नि अधाविष्ट सानवि जुष्टः मित्राय वरुणाय
वायवे त्रिऽधातु मधु क्रियते सुकर्मऽभिः ॥८॥ पवस्व सोम देव-
ऽवीतये वृषा इंद्रस्य हार्दि सोमऽधानं आ विश पुरा नः बाधात्
दुःऽइता अति पारय क्षेत्रऽवित् हि दिशः आह विऽपृच्छते ॥९॥
हितः न सप्तिः अभि वाजं अर्ष इंद्रस्य इंदो इति जठरं आ पवस्व ना-
वा न सिंधुं अति पर्षि विद्वान् शूरः न युध्यन् अव नः निदः
स्पः ॰ ॥१०॥२४॥

॥७१॥ आ दक्षिणा सृज्यते शुष्मी आऽसदं वेति द्रुहः रक्षसः
पाति जागृविः हरिः ओपशं कृणुते नभः पयः उपऽस्तिरे चम्वोः
ब्रह्म निःऽनिजे ॥१॥ प्र कृष्टिहाऽइव शूषः एति रोरुवत् असुर्यं
वर्णं नि रिणीते अस्य तं जहाति वव्रिं पितुः एति निःऽकृतं उप-
ऽप्रुतं कृणुते निःऽनिजं तना ॥२॥ अद्रिऽभिः सुतः पवते गभ-
स्त्योः वृषऽयते नभसा वेपते मती सः मोदते नसते साधते गिरा
नेनिक्ते अप्ऽसु यजते परीमणि ॥३॥ परि द्युक्षं सहसः पर्वतऽवृधं
मध्वः सिंचंति हर्म्यस्य सक्षणिं आ यस्मिन् गावः सुहुतऽअदः

ऊधनि मूर्धञ्छ्रीणंत्यग्रियं वरीमभिः ॥४॥ समी रथं न भुरिजोरहेषत दश स्वसारो अदितेरुपस्थ आ । जिगादुप ज्रयति गोरपीच्यं पदं यदस्य मतुथा अजीजनन् ॥५॥२५॥ श्येनो न योनिं सदनं धिया कृतं हिरण्ययमासदं देव एषति । ए रिणंति वर्हिषि प्रियं गिराश्वो न देवाँ अप्येति यज्ञियः ॥६॥ परा व्यक्तो अरुषो दिवः कविर्वृषा त्रिपृष्ठो अनविष्ट गा अभि । सहस्रणीतिर्यतिः परायती रेभो न पूर्वीरुषसो वि राजति ॥७॥ त्वेषं रूपं कृणुते वर्णो अस्य स यत्राशयत्समृता सेधति स्रिधः । अप्सा याति स्वधया दैव्यं जनं सं सुष्टुती नसते सं गोअग्रया ॥८॥ उक्षेव यूथा परियन्नरावीदधि त्विषीरधित सूर्यस्य । दिव्यः सुपर्णोऽव चक्षत क्षां सोमः परि क्रतुना पश्यते जाः ॥९॥२६॥

॥ ७२ ॥ १–९ हरिमंतः ॥ पवमानः सोमः ॥ जगती ॥

॥ ७२ ॥ हरिं मृजंत्यरुषो न युज्यते सं धेनुभिः कलशे सोमो अज्यते । उद्वाचमीरयति हिन्वते मती पुरुष्टुतस्य कति चित्परिप्रियः ॥१॥ साकं वदंति वहवो मनीषिण इंद्रस्य सोमं जठरे यदादुहुः । यदी मृजंति सुगभस्तयो नरः सनीळाभिर्दशभिः काम्यं मधु ॥२॥ अरममाणो अत्येति गा अभि सूर्यस्य प्रियं दुहितुस्तिरो रवं । अन्वस्मै जोषमभरद्विनंगृसः सं द्वयीभिः स्वसृभिः क्षेति जामिभिः ॥३॥ नृधूतो अद्रिषुतो वर्हिषि प्रियः पतिर्गवां प्रदिव इंदुर्ऋत्वियः । पुरंधिवान्मनुषो यज्ञसाधनः शुचिर्धिया पवते सोम इंद्र ते ॥४॥ नृबाहुभ्यां चोदितो धारया सुतोऽनुष्वधं पवते सोम इंद्र ते । आप्राः क्रतून्समजैरध्वरे मतीर्वेर्न द्रुषच्चम्वो३रा-

ऊधनि मूर्धन् श्रीणंति अप्रियं वरीमऽभिः ॥४॥ सं ईं रथं न
भुरिजोः अहेषत दश स्वसारः अदितेः उपऽस्थे आ जिगात् उप
जयति गोः अपीच्यं पदं यत् अस्य मतुथाः अजीजनन् ॥५॥२५॥
श्येनः न योनिं सदनं धिया कृतं हिरण्ययं आऽसदं देवः आ ईप-
ति आ ईं रिणंति बर्हिषि प्रियं गिरा अश्वः न देवान् अपि एति
यज्ञियः ॥६॥ परा विऽअक्तः अरुषः दिवः कविः वृषा त्रिऽपृष्ठः
अनुविष्ट गाः अभि सहस्रऽनीतिः यतिः पराऽयतिः रेभः न पू-
र्वीः उषसः वि राजति ॥७॥ त्वेषं रूपं कृणुते वर्णः अस्य सः यत्र
अशयत् संऽऋता सेधति स्निधः अप्साः याति स्वधया दैव्यं जनं
सं सुऽस्तुती नसते सं गोऽअग्रया ॥८॥ उक्षाऽइव यूथा परिऽयन्
अरावीत् अधि त्विषीः अधित सूर्यस्य दिव्यः सुऽपर्णः अव चक्षत
क्षां सोमः परि क्रतुना पश्यते जाः ॥९॥२६॥

॥७२॥ हरिं मृजंति अरुषः न युज्यते सं धेनुऽभिः कलशे सोमः
अज्यते उत् वाचं ईरयंति हिन्वते मती पुरुऽस्तुतस्य कति चित्
परिऽप्रियः ॥१॥ साकं वदंति बहवः मनीषिणः इंद्रस्य सोमं ज-
ठरे यत् आऽदुहुः यदि मृजंति सुऽगभस्तयः नरः सऽनीळाभिः
दशऽभिः काम्यं मधु ॥२॥ अरममाणः अति एति गाः अभि सूर्य-
स्य प्रियं दुहितुः तिरः रवं अनु अस्मै जोषं अभरत् विनंऽगृसः सं
द्वयीभिः स्वसृऽभिः क्षेति जामिऽभिः ॥३॥ नृऽधूतः अद्रिऽसुतः
बर्हिषि प्रियः पतिः गवां प्रऽदिवः इंदुः ऋत्वियः पुरंधिऽवान्
मनुषः यज्ञऽसाधनः शुचिः धिया पवते सोमः इंद्र ते ॥४॥ नृबा-
हुऽभ्यां चोदितः धारया सुतः अनुऽस्वधं पवते सोमः इंद्र ते आ
अप्राः क्रतून् सं अजैः अध्वरे मतीः वेः न द्रुऽसत् चम्वोः आ अ-

संद्वारिः॥५॥२७॥ अंशुं दुहंति स्तनयंतमक्षितं कविं कवयोऽप-
सो मनीषिणः। समी गावो मतयो यंति संयत ऋतस्य योना
सदने पुनर्भुवः॥६॥ नाभा पृथिव्या धरुणो महो दिवो३ऽपामूर्मौ
सिंधुष्वंतरुक्षितः। इंद्रस्य वज्रो वृषभो विभूवसुः सोमो हृदे पवते
चारु मत्सरः॥७॥ स तू पवस्व परि पार्थिवं रजः स्तोत्रे शि-
क्षन्नाधून्वते च सुक्रतो। मा नो निर्भाग्वसुनः सादनस्पृशो रयिं
पिशंगं बहुलं वसीमहि॥८॥ आ तू न इंदो शतदात्वश्व्यं सहस्र-
दातु पशुमद्धिरण्यवत्। उप मास्व बृहती रेवतीरिषोऽधि
स्तोत्रस्य पवमान नो गहि॥९॥२८॥

॥७३॥ १–९ पवित्रः ॥ पवमानः सोमः ॥ जगती ॥

॥७३॥ स्रक्वे द्रप्सस्य धमतः समस्वरन्नृतस्य योना समरंत
नाभयः। त्रीन्स मूर्ध्नो असुरश्चक्र आरभे सत्यस्य नावः सुकृतम-
पीपरन्॥१॥ सम्यक् सम्यंचो महिषा अहेषत सिंधोरूर्मावधि
वेना अवीविपन्। मधोर्धाराभिर्जनयंतो अर्कमित्प्रियामिंद्रस्य
तन्वमवीवृधन्॥२॥ पवित्रवंतः परि वाचमासते पितैषां प्रत्नो
अभि रक्षति व्रतं। महः समुद्रं वरुणस्तिरो दधे धीरा इच्छेकुर्धरु-
णेष्वारभं॥३॥ सहस्रधारेऽव ते समस्वरन्दिवो नाके मधुजिह्वा
असश्चतः। अस्य स्पशो न नि मिषंति भूर्णयः पदेपदे पाशिनः सं-
ति सेतवः॥४॥ पितुर्मातुरध्या ये समस्वरन्नृचा शोचंतः संदहंतो
अव्रतान्। इंद्रद्विष्टामप धमंति मायया त्वचमसिक्नीं भूमनो दि-
वस्परि॥५॥२९॥ प्रत्नान्मानादध्या ये समस्वरञ्छ्लोकयंत्रासो
रभसस्य मंतवः। अपानक्षासो बधिरा अहासत ऋतस्य पंथां
न तरंति दुष्कृतः॥६॥ सहस्रधारे वितते पवित्र आ वाचं पु-

सदत् हरिः ॥५॥२७॥ अंशुं दुहंति स्तनयंतं अक्षितं कविं कवयः अपसः मनीषिणः सं ईं गावः मतयः यंति संऽयतः ऋतस्य योनौ सदने पुनःऽभुवः ॥६॥ नाभा पृथिव्याः धरुणः महः दिवः अपां ऊर्मौ सिंधुषु अंतः उक्षितः इंद्रस्य वज्रः वृषभः विभुऽवसुः सोमः हृदे पवते चारु मत्सरः ॥७॥ सः तु पवस्व परि पार्थिवं रजः स्तोत्रे शिक्षन् आऽधून्वते च सुऽक्रतो° मा नः निः भाक् वसुनः सदनऽस्पृशः रयिं पिशंगं बहुलं वसीमहि ॥८॥ आ तु नः इंदो° शतऽदातु अश्व्यं सहस्रऽदातु पशुऽमत् हिरण्यऽवत् उप मास्व बृहतीः रेवतीः इषः अधि स्तोत्रस्य पवमान नः गहि ॥९॥२८॥

॥७३॥ स्रक्के द्रप्सस्य धमतः सं अस्वरन् ऋतस्य योना सं अरंत नाभयः त्रीन् सः मूर्ध्नः असुरः चक्रे आऽरभे सत्यस्य नावः सुऽकृतं अपीपरन् ॥१॥ सम्यक् सम्यंचः महिषाः अहेषत सिंधोः ऊर्मौ अधि वेनाः अवीविपन् मधोः धाराभिः जनयंतः अर्कं इत् प्रियां इंद्रस्य तन्वं अवीवृधन् ॥२॥ पवित्रऽवंतः परि वाचं आसते पिता एषां प्रत्नः अभि रक्षति व्रतं महः समुद्रं वरुणः तिरः दधे धीराः इत् शेकुः धरुणेषु आऽरभं ॥३॥ सहस्रऽधारे अव ते सं अस्वरन् दिवः नाके मधुऽजिह्वाः असश्चतः अस्य स्पशः न नि मिषंति भूर्णयः पदेऽपदे पाशिनः संति सेतवः ॥४॥ पितुः मातुः अधि आ ये संऽअस्वरन् ऋचा शोचंतः संऽदहंतः अव्रतान् इंद्रऽद्विष्टां अप धमंति मायया त्वचं असिक्नीं भूमनः दिवः परि ॥५॥ ॥२९॥ प्रत्नात् मानात् अधि आ ये संऽअस्वरन् श्लोकऽयंत्रासः रभसस्य मंतवः अप अनक्षासः बधिराः अहासत ऋतस्य पंथां न तरंति दुःऽकृतः ॥६॥ सहस्रऽधारे विऽतते पवित्रे आ वाचं पु-

सं हरिः ॥५॥२७॥ अंशुं दुहंति स्तनयंतमक्षितं कविं कवयोऽप-
सो मनीषिणः । समी गावो मतयो यंति संयत ऋतस्य योना
सदने पुनर्भुवः ॥६॥ नाभा पृथिव्या धरुणो महो दिवो३ऽपामूर्मौ
सिंधुष्वंतरुक्षितः । इंद्रस्य वज्रो वृषभो विभूवसुः सोमो हृदे पवते
चारु मत्सरः ॥७॥ स तू पवस्व परि पार्थिवं रजः स्तोत्रे शि-
क्षन्नाधून्वते च सुक्रतो । मा नो निर्भाग्वसुनः सादनस्पृशो रयिं
पिशंगं बहुलं वसीमहि ॥८॥ आ तू न इंदो शतदात्वश्व्यं सहस्र-
दातु पशुमद्धिरण्यवत् । उप मास्व बृहती रेवतीरिषोऽधि
स्तोत्रस्य पवमान नो गहि ॥९॥२८॥

॥७३॥ १-९ पवित्रः ॥ पवमानः सोमः ॥ जगती ॥

॥७३॥ स्रक्वे द्रप्सस्य धमतः समस्वरन्नृतस्य योना समरंत
नाभयः । त्रीन्त्स मूर्ध्नो असुरश्चक्र आरभे सत्यस्य नावः सुकृतम-
पीपरन् ॥१॥ सम्यक्सम्यंचो महिषा अहेषत सिंधोरूर्मावधि
वेना अवीविपन् । मधोर्धाराभिर्जनयंतो अर्कमित्प्रियामिंद्रस्य
तन्वमवीवृधन् ॥२॥ पवित्रवंतः परि वाचमासते पितैषां प्रत्नो
अभि रक्षति व्रतं । महः समुद्रं वरुणस्तिरो दधे धीरा इच्छेकुर्धरु-
णेष्वारभं ॥३॥ सहस्रधारेऽव ते समस्वरन्दिवो नाके मधुजिह्वा
असश्चतः । अस्य स्पशो न नि मिषंति भूर्णयः पदेपदे पाशिनः सं-
ति सेतवः ॥४॥ पितुर्मातुरध्या ये समस्वरन्नृचा शोचंतः संदहंतो
अव्रतान् । इंद्रद्विष्टामप धमंति मायया त्वचमसिक्नीं भूमनो दि-
वस्परि ॥५॥२९॥ प्रत्नान्मानादध्या ये समस्वरञ्छ्लोकयंत्रासो
रभसस्य मंतवः । अपानक्षासो बधिरा अहासत ऋतस्य पंथां
न तरंति दुष्कृतः ॥६॥ सहस्रधारे वितते पवित्र आ वाचं पु-

सदत् हरिः ॥५॥२७॥ अंशुं दुहंति स्तनयंतं अक्षितं कविं कवयः
अपसः मनीषिणः सं ईं गावः मतयः यंति संऽयतः ऋतस्य यो-
ना सदने पुनःऽभुवः ॥६॥ नाभा पृथिव्याः धरुणः महः दिवः
अपां ऊर्मौ सिंधुषु अंतः उक्षितः इंद्रस्य वज्रः वृषभः विभुऽवसुः
सोमः हृदे पवते चारु मत्सरः ॥७॥ सः तु पवस्व परि पार्थिवं रजः
स्तोत्रे शिक्षन् आऽधून्वते च सुऽक्रतो॰ मा नः निः भाक् वसुनः
सदनऽस्पृशः रयिं पिशंगं बहुलं वसीमहि ॥८॥ आ तु नः इंदो॰
शतऽदातु अश्व्यं सहस्रऽदातु पशुऽमत् हिरण्यऽवत् उप मास्व
बृहतीः रेवतीः इषः अधि स्तोत्रस्य पवमान नः गहि ॥९॥२८॥

॥७३॥ स्रक्के द्रप्सस्य धमतः सं अस्वरन् ऋतस्य योना सं अ-
रंत नाभयः त्रीन् सः मूर्ध्नः असुरः चक्रे आऽरभे सत्यस्य नावः
सुऽकृतं अपीपरन् ॥१॥ सम्यक् सम्यंचः महिषाः अहेषत सिंधोः
ऊर्मौ अधि वेनाः अवीविपन् मधोः धाराभिः जनयंतः अर्कं इत्
प्रियां इंद्रस्य तन्वं अवीवृधन् ॥२॥ पवित्रऽवंतः परि वाचं आ-
सते पिता एषां प्रत्नः अभि रक्षति व्रतं महः समुद्रं वरुणः तिरः
दधे धीराः इत् शेकुः धरुणेषु आऽरभं ॥३॥ सहस्रऽधारे अव ते सं
अस्वरन् दिवः नाके मधुऽजिह्वाः असश्चतः अस्य स्पशः न नि
मिषंति भूर्णयः पदेऽपदे पाशिनः संति सेतवः ॥४॥ पितुः मातुः
अधि आ ये संऽअस्वरन् ऋचा शोचंतः संऽदहंतः अव्रतान् इंद्र-
ऽद्विष्टां अप धमंति मायया त्वचं असिक्नीं भूमनः दिवः परि ॥५॥
॥२९॥ प्रत्नात् मानात् अधि आ ये संऽअस्वरन् श्लोकऽयंत्रासः
रभसस्य मंतवः अप अनक्षासः बधिराः अहासत ऋतस्य पंथां
न तरंति दुःऽकृतः ॥६॥ सहस्रऽधारे विऽतते पवित्रे आ वाचं पु-

नंति कवयो मनीषिणः। रुद्रास एषामिषिरासो अद्रुहः स्पशः स्वंचः सुदृशो नृचक्षसः॥७॥ ऋतस्य गोपा न दभाय सुक्रतुस्त्री ष पवित्रा हृद्यं१तरा दधे। विद्वान्त्स विश्वा भुवनाभि पश्यत्यवाजुष्टान्विध्यति कर्ते अव्रतान्॥८॥ ऋतस्य तंतुर्विततः पवित्र आ जिह्वाया अग्रे वरुणस्य मायया। धीराश्चित्तत्समिनक्षंत आशतात्रा कर्तमव पदात्यप्रभुः॥९॥३०॥

॥७४॥ १–९ कक्षीवान् ॥ पवमानः सोमः ॥ १–७.९ जगती । ८ त्रिष्टुप् ॥

॥७४॥ शिशुर्न जातोऽव चक्रदद्वने स्व१र्यद्वाज्यरुषः सिषासति। दिवो रेतसा सचते पयोवृधा तमीमहे सुमती शर्म सप्रथः॥१॥ दिवो यः स्कंभो धरुणः स्वातत आपूर्णो अंशुः पर्येति विश्वतः। सेमे मही रोदसी यक्षदावृता समीचीने दाधार समिषः कविः॥२॥ महि प्सरः सुकृतं सोम्यं मधूर्वी गव्यूतिरदितेरृतं यते। ईशे यो वृष्टेरित उस्रियो वृषापां नेता य इतऊतिरृग्मियः॥३॥ आत्मन्वन्नभो दुह्यते घृतं पय ऋतस्य नाभिरमृतं वि जायते। समीचीनाः सुदानवः प्रीणंति तं नरो हितमव मेहंति पेरवः॥४॥ अरावीदंशुः सचमान ऊर्मिणा देवाव्यं१मनुषे पिन्वति त्वचं। दधाति गर्भमदितेरुपस्थ आ येन तोकं च तनयं च धामहे॥५॥३१॥ सहस्रधारेऽव ता असश्चतस्तृतीये संतु रजसि प्रजावतीः। चतस्रो नाभो निहिता अवो दिवो हविर्भरंत्यमृतं घृतश्चुतः॥६॥ श्वेतं रूपं कृणुते यत्सिषासति सोमो मीढ्वाँ असुरो वेद भूमनः। धिया शमी सचते सेमभि प्रवद्दिवस्कवंधमव दर्षदुद्रिणं॥७॥ अध श्वेतं कलशं गोभिरक्तं कार्ष्मन्ना वाज्यक्र-

नंति कवयः मनीषिणः रुद्रासः एषां इषिरासः अद्रुहः स्पशः सुऽअंचः सुऽदृशः नृऽचक्षसः ॥७॥ ऋतस्य गोपाः न दभाय सुऽक्रतुः त्री सः पवित्रा हृदि अंतः आ दधे विद्वान् सः विश्वा भुवना अभि पश्यति अव अजुष्टान् विध्यति कर्ते अव्रतान् ॥८॥ ऋतस्य तंतुः विऽततः पवित्रे आ जिह्वायाः अग्रे वरुणस्य मायया धीराः चित् तत् संऽइनक्षंतः आशत अत्र कर्तं अव पदाति अप्रऽभुः ॥९॥३०॥

॥७४॥ शिशुः न जातः अव चक्रदत् वने स्वः यत् वाजी अरुषः सिषासति दिवः रेतसा सचते पयःऽवृधा तं ईमहे सुऽमती शर्म सऽप्रथः ॥१॥ दिवः यः स्कंभः धरुणः सुऽआततः आऽपूर्णः अंशुः परिऽएति विश्वतः सः इमे महीं रोदसी यक्षत् आऽवृता संऽईचीने॰ दाधार सं इषः कविः ॥२॥ महि प्सरः सुऽकृतं सोम्यं मधु उर्वी गव्यूतिः अदितेः ऋतं यते ईशे यः वृष्टेः इतः उस्रियः वृषा अपां नेता यः इतःऽऊतिः ऋग्मियः ॥३॥ आत्मन्ऽवत् नभः दुह्यते घृतं पयः ऋतस्य नाभिः अमृतं वि जायते संऽईचीनाः सुऽदानवः प्रीणंति तं नरः हितं अव मेहंति पेरवः ॥४॥ अरावीत् अंशुः सचमानः ऊर्मिणा देवऽअव्यं मनुषे पिन्वति त्वचं दधाति गर्भं अदितेः उपऽस्थे आ येन तोकं च तनयं च धामहे ॥५॥३१॥ सहस्रऽधाराः अव ताः असश्चतः तृतीये संतु रजसि प्रजाऽवतीः चतस्रः नाभः निऽहिताः अवः दिवः हविः भरंति अमृतं घृतऽश्चुतः ॥६॥ श्वेतं रूपं कृणुते यत् सिषासति सोमः मीढ्वान् असुरः वेद भूमनः धिया शमी सचते सः ईं अभि प्रऽवत् दिवः कवंधं अव दर्षत् उद्रिणं ॥७॥ अध श्वेतं कलशं गोभिः अक्तं कार्ष्मन् आ वाजी अक्र-

मीत्ससुवान् । आ हिन्विरे मनसा देवयन्तः कक्षीवते शतहिमाय गोनाम् ॥ ८ ॥ अद्भिः सोम पपृचानस्य ते रसोऽव्यो वारं वि पवमान धावति । स मृज्यमानः कविभिर्मदिंतम स्वदस्वेंद्राय पवमान पीतये ॥ ९ ॥ ३२ ॥

॥ ७५ ॥ १-५ कविः ॥ पवमानः सोमः ॥ जगती ॥

॥ ७५ ॥ अभि प्रियाणि पवते चनोहितो नामानि यह्वो अधि येषु वर्धते । आ सूर्यस्य बृहतो बृहन्नधि रथं विष्वंचमरुहद्विचक्षणः ॥ १ ॥ ऋतस्य जिह्वा पवते मधु प्रियं वक्ता पतिर्धियो अस्या अदाभ्यः । दधाति पुत्रः पित्रोरपीच्यं१नाम तृतीयमधि रोचने दिवः ॥ २ ॥ अव द्युतानः कलशाँ अचिक्रदन्नृभिर्येमानः कोश आ हिरण्यये । अभीमृतस्य दोहना अनूषताधि त्रिपृष्ठ उषसो वि राजति ॥ ३ ॥ अद्रिभिः सुतो मतिभिश्चनोहितः प्ररोचयन्रोदसी मातरा शुचिः । रोमाण्यव्या समया वि धावति मधोर्धारा पिन्वमाना दिवेदिवे ॥ ४ ॥ परि सोम प्र धन्वा स्वस्तये नृभिः पुनानो अभि वासयाशिरम् । ये ते मदा आहनसो विहायसस्तेभिरिंद्रं चोदय दातवे मघम् ॥ ५ ॥ ३३ ॥ २ ॥

॥ ७६ ॥ १-५ कविः ॥ पवमानः सोमः ॥ जगती ॥

॥७६॥ धर्ता दिवः पवते कृत्व्यो रसो दक्षो देवानामनुमाद्यो नृभिः । हरिः सृजानो अत्यो न सत्वभिर्वृथा पाजांसि कृणुते नदीष्वा ॥१॥ शूरो न धत्त आयुधा गभस्त्योः स्वः१सिषासन्रथिरो गविष्टिषु । इंद्रस्य शुष्ममीरयन्नपस्युभिरिंदुर्हिन्वानो अज्यते मनीषिभिः ॥२॥ इंद्रस्य सोम पवमान ऊर्मिणा तविष्यमाणो जठरेष्वा विश । प्र णः पिन्व विद्युदभ्रेव रोदसी

मीत् सस्ऽवान् आ हिन्विरे मनसा देवऽयंतः कक्षीवते शतऽहिमाय गोनां ॥८॥ अत्ऽभिः सोम पपृचानस्य ते रसः अव्यः वारं वि पवमान धावति सः मृज्यमानः कविऽभिः मदिन्ऽतम स्वदस्व इंद्राय पवमान पीतये ॥९॥३२॥

॥७५॥ अभि प्रियाणि पवते चनःऽहितः नामानि यह्वः अधि येषु वर्धते आ सूर्यस्य बृहतः बृहन् अधि रथं विष्वंचं अरुहत् विऽचक्षणः ॥१॥ ऋतस्य जिह्वा पवते मधु प्रियं वक्ता पतिः धियः अस्याः अदाभ्यः दधाति पुत्रः पित्रोः अपीच्यं नाम तृतीयं अधि रोचने दिवः ॥२॥ अव द्युतानः कलशान् अचिक्रदत् नृऽभिः येमानः कोशे आ हिरण्यये अभि ईं ऋतस्य दोहनाः अनूषत अधि त्रिऽपृष्ठः उषसः वि राजति ॥३॥ अद्रिऽभिः सुतः मतिऽभिः चनःऽहितः प्रऽरोचयन् रोदसी· मातरा शुचिः रोमाणि अव्या समया वि धावति मधोः धारा पिन्वमाना दिवेऽदिवे ॥४॥ परि सोम प्र धन्व स्वस्तये नृऽभिः पुनानः अभि वासय आऽशिरं ये ते मदाः आऽहनसः विऽहायसः तेभिः इंद्रं चोदय दातवे मघं ॥५॥३३॥२॥

॥७६॥ धर्ता दिवः पवते कृत्व्यः रसः दक्षः देवानां अनुऽमाद्यः नृऽभिः हरिः सृजानः अत्यः न सत्वंऽभिः वृथा पाजांसि कृणुते नदीषु आ ॥१॥ शूरः न धत्ते आयुधा गभस्त्योः स्वः॰ सिसासन् रथिरः गोऽइष्टिषु इंद्रस्य शुष्मं ईरयन् अपस्युऽभिः इंदुः हिन्वानः अज्यते मनीषिऽभिः ॥२॥ इंद्रस्य सोम पवमानः ऊर्मिणा तविष्यमाणः जठरेषु आ विश प्र नः पिन्व विऽद्युत् अभ्राऽइव रोदसी·

धिया न वाजाँ उप मासि शश्वतः ॥ ३ ॥ विश्वस्य राजा पवते स्वर्दृश ऋतस्य धीतिमृषिषाळवीवशत्। यः सूर्यस्यासिरेण मृज्यते पिता मतीनामसमष्टकाव्यः ॥ ४ ॥ वृषेव यूथा परि कोशमर्षस्यपामुपस्थे वृषभः कनिक्रदत्। स इंद्राय पवसे मत्सरिंतमो यथा जेषाम समिथे त्वोतयः ॥ ५ ॥ १ ॥

॥ ७७ ॥ १-५ कविः ॥ पवमानः सोमः ॥ जगती ॥

॥ ७७ ॥ एष प्र कोशे मधुमाँ अचिक्रददिंद्रस्य वज्रो वपुषो वपुष्टरः। अभीमृतस्य सुदुघा घृतश्चुतो वाश्रा अर्षंति पयसेव धेनवः ॥ १ ॥ स पूर्व्यः पवते यं दिवस्परि श्येनो मथायदिषितस्तिरो रजः। स मध्व आ युवते वेविजान इत्कृशानोरस्तुर्मनसाह बिभ्युषा ॥ २ ॥ ते नः पूर्वास उपरास इंदवो महे वाजाय धन्वंतु गोमते। ईक्षेण्यासो अह्यो३न चारवो ब्रह्मब्रह्म ये जुजुषुर्हविर्हविः ॥ ३ ॥ अयं नो विद्वान्वनवद्वनुष्यत इंदुः सत्राचा मनसा पुरुष्टुतः। इनस्य यः सदने गर्भमादधे गवामुरुब्जमभ्यर्षति व्रजं ॥ ४ ॥ चक्रिर्दिवः पवते कृत्व्यो रसो महाँ अदब्धो वरुणो हुरुग्यते। असावि मित्रो वृजनेषु यज्ञियोऽत्यो न यूथे वृषयुः कनिक्रदत् ॥ ५ ॥ २ ॥

॥ ७८ ॥ १-५ कविः ॥ पवमानः सोमः ॥ जगती ॥

॥ ७८ ॥ प्र राजा वाचं जनयन्नसिष्यददपो वसानो अभि गा इयक्षति। गृभ्णाति रिप्रमविरस्य तान्वा शुद्धो देवानामुप याति निष्कृतं ॥ १ ॥ इंद्राय सोम परि षिच्यसे नृभिर्नृचक्षा ऊर्मिः कविरज्यसे वने। पूर्वीर्हि ते स्रुतयः संति यातवे सहस्रमश्वा हरयश्चमूषदः ॥ २ ॥ समुद्रिया अप्सरसो मनीषिणमासीना अंतरभि सोममक्षरन्। ता ईं हिन्वंति हर्म्यस्य सक्षा-

धिया न वाजान् उप मासि शश्वतः ॥३॥ विश्वस्य राजा पवते स्वःऽदृशः ऋतस्य धीतिं ऋषिषाट् अवीवशत् यः सूर्यस्य असिरेण मृज्यते पिता मतीनां असमष्टऽकाव्यः ॥४॥ वृषाऽइव यूथा परि कोशं अर्षसि अपां उपऽस्थे वृषभः कनिक्रदत् सः इंद्राय पवसे मत्सरिन्ऽतमः यथा जेषाम संऽइथे त्वाऽऊतयः ॥५॥१॥

॥७७॥ एषः प्र कोशे मधुऽमान् अचिक्रदत् इंद्रस्य वज्रः वपुषः वपुःऽतरः अभि ईं ऋतस्य सुऽदुघाः घृतऽश्चुतः वाश्राः अर्षंति पयसाऽइव धेनवः ॥१॥ सः पूर्व्यः पवते यं दिवः परि श्येनः मथायत् इषितः तिरः रजः सः मध्वः आ युवते वेविजानः इत् कृशानोः अस्तुः मनसा अह बिभ्युषा ॥२॥ ते नः पूर्वासः उपरासः इंदवः महे वाजाय धन्वंतु गोऽमंते ईक्षेण्यासः अह्यः न चारवः ब्रह्मऽब्रह्म ये जुजुषुः हविःऽहविः ॥३॥ अयं नः विद्वान् वनवत् वनुष्यतः इंदुः सत्राचा मनसा पुरुऽस्तुतः इनस्य यः सदने गर्भं आऽदधे गवां उरुब्जं अभि अर्षति व्रजं ॥४॥ चक्रिः दिवः पवते कृत्व्यः रसः महान् अदब्धः वरुणः हुरुक् यते असावि मित्रः वृजनेषु यज्ञियः अत्यः न यूथे वृषऽयुः कनिक्रदत् ॥५॥२॥

॥७८॥ प्र राजा वाचं जनयन् असिस्यदत् अपः वसानः अभि गाः इयक्षति गृभ्णाति रिप्रं अविः अस्य तान्वा शुद्धः देवानां उप याति निःऽकृतं ॥१॥ इंद्राय सोम परि सिच्यसे नृऽभिः नृऽचक्षाः ऊर्मिः कविः अज्यसे वने पूर्वीः हि ते स्रुतयः संति यातवे सहस्रं अश्वाः हरयः चमूऽसदः ॥२॥ समुद्रियाः अप्सरसः मनीषिणं आसीनाः अंतः अभि सोमं अक्षरन् ताः ईं हिन्वंति हर्म्यस्य सक्ष-

णिं याचंते सुम्नं पवमानमक्षितं ॥ ३ ॥ गोजिन्नः सोमो रथजिद्धिरण्यजित्स्वर्जिदब्जित्पंवते सहस्रजित् । यं देवासंश्चक्रिरे पीतये मदं स्वादिष्ठं द्रप्समरुणं मयोभुवं ॥ ४ ॥ एतानि सोम पवमानो अस्मयुः सत्यानि कृण्वन्द्रविणान्यर्षसि । जहि शत्रुमंतिके दूरके च य उर्वीं गव्यूतिमभयं च नस्कृधि ॥ ५ ॥ ३ ॥

॥ ७९ ॥ १-५ कविः ॥ पवमानः सोम. ॥ जगती ॥

॥७९॥ अचोदसो नो धन्वंत्विंदवः प्र सुवानासो बृहद्दिवेषु हरयः । वि च नशन्न इषो अरातयोऽर्यो नशंत सनिषंत नो धियः ॥१॥ प्र णो धन्वंत्विंदवो मदच्युतो धना वा येभिरर्वतो जुनीमसि । तिरो मर्तस्य कस्य चित्परिह्वृतिं वयं धनानि विश्वधा भरेमहि ॥२॥ उत स्वस्या अरात्या अरिर्हि ष उतान्यस्या अरात्या वृको हि षः । धन्वन्न तृष्णा समरीत ताँ अभि सोम जहि पवमान दुराध्यः ॥ ३ ॥ दिवि ते नाभा परमो य आददे पृथिव्यास्ते रुरुहुः सानवि क्षिपः । अद्रयस्त्वा बप्सति गोरधि त्वच्य१प्सु त्वा हस्तैर्दुदुहुर्मनीषिणः ॥४॥ एवा त इंदो सुभ्वं सुपेशसं रसं तुंजंति प्रथमा अभिश्रियः । निदंनिदं पवमान नि तारिष आविस्ते शुष्मो भवतु प्रियो मदः ॥५॥४॥

॥ ८० ॥ १-५ वसुर्भारद्वाज ॥ पवमानः सोमः ॥ जगती ॥

॥८०॥ सोमस्य धारा पवते नृचक्षस ऋतेन देवान्हवते दिवस्परि । बृहस्पतें रवथेना वि दिद्युते समुद्रासो न सवनानि विव्यचुः ॥१॥ यं त्वा वाजिन्नघ्न्या अभ्यनूषतायोहतं योनिमा रोहसि द्युमान् । मघोनामायुः प्रतिरन्महि श्रव इंद्राय सोम पवसे वृषा मदः ॥ २ ॥ एंद्रस्य कुक्षा पवते मदिंतम

र्णं याचंते सुम्नं पर्वमानं अक्षितं ॥ ३ ॥ गोऽजित् नः सोमः रथ-ऽजित् हिरण्यऽजित् स्वःऽजित् अप्ऽजित् पवते सहस्रऽजित् यं देवासः चक्रिरे पीतये मदं स्वादिष्ठं द्रप्सं अरुणं मयःऽभुवं ॥ ४ ॥ एतानि सोम पर्वमानः अस्मऽयुः सत्यानि कृण्वन् द्रविणानि अर्षसि जहि शत्रुं अंतिके दूरके च यः उर्वीं गव्यूतिं अभयं च नः कृधि ॥ ५ ॥ ३ ॥

॥ ७९ ॥ अचोदसः नः धन्वंतु इंदवः प्र सुवानासः बृहत्ऽदिवेषु हरयः वि च नशन् नः इषः अरातयः अर्यः नशंत सनिषंत नः धियः ॥ १ ॥ प्र नः धन्वंतु इंदवः मदऽच्युतः धना वा येभिः अर्वतः जुनीमसि तिरः मर्तस्य कस्य चित् परिऽह्रुतिं वयं धनानि विश्वधा भरेमहि ॥ २ ॥ उत स्वस्याः अरात्याः अरिः हि सः उत अन्यस्याः अरात्याः वृकः हि सः धन्वन् न तृष्णा सं अरीत तान् अभि सोम जहि पवमान दुःऽआध्यः ॥ ३ ॥ दिवि ते नाभा परमः यः आऽददे पृथिव्याः ते रुरुहुः सानवि क्षिपः अद्रयः त्वा बप्सति गोः अधि त्वचि अप्ऽसु त्वा हस्तैः दुदुहुः मनीषिणः ॥ ४ ॥ एव ते इंदो सुऽभ्वं सुऽपेशसं रसं तुंजंति प्रथमाः अभिऽश्रियः निदंऽनिदं पवमान नि तारिषः आविः ते शुष्मः भवतु प्रियः मदः ॥ ५ ॥ ४ ॥

॥ ८० ॥ सोमस्य धारा पवते नृऽचक्षसः ऋतेन देवान् हवते दिवः परि बृहस्पतेः रवथेन वि दिद्युते समुद्रासः न सवनानि विव्यचुः ॥ १ ॥ यं त्वा वाजिन् अघ्न्याः अभि अनूषत अयःऽहतं योनिं आ रोहसि द्युऽमान् मघोनां आयुः प्रऽतिरन् महि श्रवः इंद्राय सोम पवसे वृषा मदः ॥ २ ॥ आ इंद्रस्य कुक्षा पवते मदिन्ऽतमः

ऊर्जं वसानः श्रवसे सुमंगलः । प्रत्यङ् स विश्वा भुवनाभि पप्रथे क्रीळन्हरिरत्यः स्यंदते वृषा ॥३॥ तं त्वा देवेभ्यो मधुमत्तमं नरः सहस्रधारं दुहते दश क्षिपः । नृभिः सोम प्रच्युतो ग्रावभिः सुतो विश्वान्देवाँ आ पवस्वा सहस्रजित् ॥४॥ तं त्वा हस्तिनो मधुमंतमद्रिभिर्दुहंत्यप्सु वृषभं दश क्षिपः । इंद्रं सोम मादयन्दैव्यं जनं सिंधोरिवोर्मिः पवमानो अर्षसि ॥५॥५॥

॥ ८१ ॥ १-५ वसुर्भारद्वाजः ॥ पवमानः सोमः ॥ १-४ जगती । ५ त्रिष्टुप् ॥

॥८१॥ प्र सोमस्य पवमानस्योर्मय इंद्रस्य यंति जठरं सुपेशसः । दध्ना यदीमुन्नीता यशसा गवां दानाय शूरमुदमंदिषुः सुताः ॥१॥ अच्छा हि सोमः कलशाँ असिष्यददत्यो न वोळ्हा रघुवर्तनिर्वृषा । अथा देवानामुभयस्य जन्मनो विद्वाँ अश्नोत्यमुत इतश्च यत् ॥२॥ आ नः सोम पवमानः किरा वस्विंदो भव मघवा राधसो महः । शिक्षा वयोधो वसवे सु चेतुना मा नो गयमारे अस्मत्परा सिचः ॥३॥ आ नः पूषा पवमानः सुरातयो मित्रो गच्छंतु वरुणः सजोषसः । बृहस्पतिर्मरुतो वायुरश्विना त्वष्टा सविता सुयमा सरस्वती ॥४॥ उभे द्यावापृथिवी विश्वमिन्वे अर्यमा देवो अदितिर्विधाता । भगो नृशंस उर्व१ंतरिक्षं विश्वे देवाः पवमानं जुषंत ॥५॥६॥

॥ ८२ ॥ १-५ वसुर्भारद्वाजः ॥ पवमानः सोमः ॥ १-४ जगती । ५ त्रिष्टुप् ॥

॥८२॥ असावि सोमो अरुषो वृषा हरी राजेव दस्मो अभि गा अचिक्रदत् । पुनानो वारं पर्येत्यव्ययं श्येनो न योनिं घृतवंतमासदं ॥१॥ कविर्वेधस्या पर्येषि माहिनमत्यो न मृष्टो अभि वाजमर्षसि । अपसेधन्दुरिता सोम मृळय घृतं

ऊर्जं वसा॑नः श्रवसे सु॒ऽमं॒गलः॑ प्र॒त्यङ् सः विश्वा॒ भुव॑ना अ॒भि प॒प्र॒थे॒ क्रीळ॑न् हरिः॑ अत्यः॑ स्यं॑दते॒ वृषा॑ ॥३॥ तं त्वा॑ दे॒वेभ्यः॑ मधु॑मत्ऽतमं॒ नरः॑ स॒हस्र॑ऽधारं दु॒ह॒ते॒ दश॑ क्षिपः॑ नृऽभिः॑ सो॒म॒ प्रऽच्यु॑तः ग्रावं॑ऽभिः सु॒तः विश्वा॑न् दे॒वान् आ प॒व॒स्व॒ स॒ह॒स्र॒ऽजि॒त् ॥४॥ तं त्वा॑ ह॒स्तिनः॑ मधु॑ऽमंतं अद्रि॑ऽभिः दु॒हंति॑ अ॒प्ऽसु वृ॒ष॒भं दश॑ क्षिपः॑ इंद्रं॑ सो॒म॒ मा॒दय॑न् दैव्यं॒ जनं॒ सिंधोः॑ऽइव ऊ॒र्मिः पव॑मानः अर्षसि ॥ ५ ॥ ५ ॥

॥८१॥ प्र सोम॑स्य पव॑मानस्य ऊ॒र्मयः॑ इंद्र॑स्य यंति जठ॑रं सु॒ऽपे॑शसः द॒ध्ना यत् ई॒म् उत्ऽनी॑ताः य॒शसा॑ गवां॑ दा॒नाय॑ शूरं॑ उ॒त्ऽअमं॑दिषुः सु॒ताः ॥१॥ अच्छ॑ हि सोमः॑ क॒लशा॑न् असि॑स्यदत् अत्यः॑ न वोळ्हा॑ र॒घु॒ऽव॑र्तनिः वृषा॑ अथ॑ दे॒वानां॑ उ॒भय॑स्य जन्म॑नः वि॒द्वान् अ॒श्नो॒ति॒ अ॒मुतः॑ इ॒तः च॒ यत् ॥२॥ आ नः॑ सो॒म॒ पव॑मानः कि॒र॒ वसु॑ इंदो॒ इति॑ भव॑ म॒घऽवा॑ राध॑सः म॒हः शिक्ष॑ वय॒ःऽधः वस॑वे सु चे॒तुना॑ मा नः॑ गयं॑ आ॒रे अ॒स्मत् परा॑ सिचः ॥३॥ आ नः॑ पू॒षा पव॑मानः सु॒ऽरा॒तयः॑ मि॒त्रः ग॒च्छं॒तु॒ वरु॑णः स॒ऽजोष॑सः बृ॒ह॒स्पतिः॑ म॒रुतः॑ वा॒युः अ॒श्विना॑ त्वष्टा॑ स॒वि॒ता सु॒ऽयमा॑ सर॑स्वती ॥४॥ उ॒भे इति॑ द्यावा॑पृथि॒वी इति॑ वि॒श्वं॒ऽइ॒न्वे इति॑ विश्वम्ऽइन्वे॑ अ॒र्य॒मा दे॒वः अदि॑तिः वि॒ऽधा॒ता भगः॑ नृ॒ऽशंसः॑ उ॒रु अं॒तरि॑क्षं विश्वे॑ दे॒वाः पव॑मानं जु॒षं॒त॒ ॥ ५ ॥ ६ ॥

॥८२॥ असा॑वि सोमः॑ अ॒रु॒षः वृषा॑ हरिः॑ राजा॑ऽइव द॒स्मः अ॒भि गाः अ॒चि॒क्र॒द॒त् पु॒ना॒नः वारं॑ परि॑ ए॒ति॒ अ॒व्ययं॑ श्ये॒नः न योनिं॑ घृ॒तऽवं॑तं आ॒ऽसदं॑ ॥१॥ क॒विः वे॒ध॒स्या परि॑ ए॒षि॒ माहि॑नं अत्यः॑ न मृ॒ष्टः अ॒भि वाजं॑ अर्षसि अ॒प॒ऽसेध॑न् दुः॒ऽइ॒ता सो॒म॒ मृ॒ळ॒य॒ घृ॒तं

वसा॑नः॒ परि॑ यासि नि॒र्णिज॑म् ॥ २ ॥ प॒र्जन्यः॑ पि॒ता म॑हि॒षस्य॑ प॒र्णिनो॒ नाभा॑ पृथि॒व्या गि॒रिषु॒ क्षयं॑ दधे । स्वसा॑र॒ आपो॑ अ॒भि गा उ॒तास॑र॒न्त्सं ग्राव॑भिर्नसते वी॒ते अ॑ध्व॒रे ॥ ३ ॥ जा॒येव॒ पत्या॒वधि॒ शेव॑ मंहसे॒ पज्रा॑या गर्भ शृणु॒हि ब्रवी॑मि ते । अ॒न्तर्वाणी॑षु॒ प्र च॑रा॒ सु जी॒वसे॑ऽनि॒न्द्यो वृ॒जने॑ सोम जागृहि ॥ ४ ॥ यथा॒ पूर्वे॑भ्यः शत॒सा अमृ॑ध्रः सहस्र॒साः प॒र्यया॒ वाज॑मिन्दो । ए॒वा प॑वस्व सुवि॒ताय॒ नव्य॑से॒ तव॑ व्र॒तमन्वापः॑ सचन्ते ॥ ५ ॥ ७ ॥

॥ ८३ ॥ १-५ पवित्रः ॥ पवमानः सोमः ॥ जगती ॥

॥ ८३ ॥ प॒वित्रं॑ ते॒ वित॑तं ब्रह्मणस्पते प्र॒भुर्गात्रा॑णि॒ पर्ये॑षि वि॒श्वतः॑ । अत॑प्ततनू॒र्न तदा॒मो अ॑श्नुते शृ॒तास॒ इद्वह॑न्त॒स्तत्सम॑शत ॥ १ ॥ तपो॑ष्प॒वित्रं॒ वित॑तं दि॒वस्प॒दे शोच॑न्तो अस्य॒ तन्त॑वो॒ व्य॑स्थिरन् । अव॑न्त्यस्य पवी॒तार॑मा॒शवो॑ दि॒वस्पृ॒ष्ठमधि॑ तिष्ठन्ति॒ चेत॑सा ॥ २ ॥ अरू॑रुचदु॒षसः॒ पृश्नि॑रग्रि॒य उ॒क्षा बि॑भर्ति॒ भुव॑नानि वाज॒युः । मा॒या॒विनो॑ ममिरे अस्य मा॒यया॑ नृ॒चक्ष॑सः पि॒तरो॒ गर्भ॒मा द॑धुः ॥ ३ ॥ ग॒न्ध॒र्व इ॒त्था प॒दम॑स्य रक्षति॒ पाति॑ दे॒वानां॒ जनि॑मा॒न्यद्भु॑तः । गृ॒भ्णाति॑ रि॒पुं नि॒धया॑ नि॒धाप॑तिः सु॒कृत्त॑मा॒ मधु॑नो भ॒क्षमा॑शत ॥ ४ ॥ ह॒विर्ह॑विष्मो॒ महि॒ सद्म॒ दैव्यं॒ नभो॒ वसा॑नः॒ परि॑ यास्यध्व॒रम् । राजा॑ प॒वित्र॑रथो॒ वाज॒मारु॑हः स॒हस्र॑भृष्टिर्जयसि॒ श्रवो॑ बृ॒हत् ॥ ५ ॥ ८ ॥

॥ ८४ ॥ १-५ प्रजापतिर्वाच्यः ॥ पवमानः सोमः ॥ जगती ॥

॥ ८४ ॥ पव॑स्व देव॒माद॑नो॒ विच॑र्षणिर॒प्सा इन्द्रा॑य॒ वरु॑णाय वा॒यवे॑ । कृ॒धी नो॑ अ॒द्य वरि॑वः स्वस्ति॒मदु॑रुक्षि॒तौ गृ॑णीहि॒ दैव्यं॒ जन॑म् ॥ १ ॥ आ यस्त॒स्थौ भुव॑ना॒न्यम॑र्त्यो॒ विश्वा॑नि॒ सोमः॒ परि॒ तान्य॑र्षति । कृ॒ण्वन्त्सं॒चृतं॑ वि॒चृत॑म॒भिष्ट॑य॒ इन्दुः॑

वसानः परि यासि निःऽनिजं ॥२॥ पर्जन्यः पिता महिषस्य पर्णिनः नाभा पृथिव्याः गिरिषु क्षयं दधे स्वसारः आपः अभि गाः उत अ-सरन् सं ग्रावंऽभिः नसते वीते अध्वरे ॥३॥ जायाऽइव पत्यौ अधि शेवं मंहसे पज्राय्याः गर्भ शृणुहि ब्रवीमि ते अंतः वाणीषु प्र चर सुऽजीवसे अनिंद्यः वृजने सोम जागृहि ॥४॥ यथा पूर्वेभ्यः शतऽसाः अमृध्रः सहस्रऽसाः परिऽअयाः वाजं इंदो एव पवस्व सुवितायं नव्यसे तव व्रतं अनु आपः सचंते ॥५॥७॥

॥८३॥ पवित्रं ते विऽततं ब्रह्मणः पते प्रऽभुः गात्राणि परि एषि विश्वतः अतप्तऽतनूः न तत् आमः अश्नुते शृतासः इत् वहंतः तत् सं आशत ॥१॥ तपोः पवित्रं विऽततं दिवः पदे शोचंतः अस्य तंत-वः वि अस्थिरन् अवंति अस्य पवितारं आशवः दिवः पृष्ठं अधि तिष्ठंति चेतसा ॥२॥ अरूरुचत् उषसः पृश्निः अग्रियः उक्षा बि-भर्ति भुवनानि वाजऽयुः मायाऽविनः ममिरे अस्य मायया नृ-ऽचक्षसः पितरः गर्भं आ दधुः ॥३॥ गंधर्वः इत्था पदं अस्य रक्षति पाति देवानां जनिमानि अद्भुतः गृभ्णाति रिपुं निऽधया निधा-ऽपतिः सुकृत्ऽतमाः मधुनः भक्षं आशत ॥४॥ हविः हविष्मः महि सद्म दैव्यं नभः वसानः परि यासि अध्वरं राजा पवित्रऽरथः वाजं आ अरुहः सहस्रऽभृष्टिः जयसि श्रवः बृहत् ॥५॥८॥

॥८४॥ पवस्व देवऽमादनः विऽचर्षणिः अप्साः इंद्राय वरु-णाय वायवे कृधि नः अद्य वरिवः स्वस्तिऽमत् उरुऽक्षितौ गृ-णीहि दैव्यं जनं ॥१॥ आ यः तस्थौ भुवनानि अमर्त्यः विश्वानि सोमः परि तानि अर्षति कृण्वन् संऽचृतं विऽचृतं अभिष्टये इंदुः

सिषक्त्युषसं न सूर्यः ॥२॥ आ यो गोभिः सृज्यत ओषधीष्वा
देवानां सुम्न इषयन्नुपावसुः । आ विद्युता पवते धारया सुत
इंद्रं सोमो मादयन्दैव्यं जनं ॥३॥ एष स्य सोमः पवते सह-
स्रजिद्धिन्वानो वाचमिषिरामुषर्बुधं । इंदुः समुद्रमुदियर्ति
वायुभिरेंद्रस्य हार्दि कलशेषु सीदति ॥४॥ अभि त्यं गावः
पयसा पयोवृधं सोमं श्रीणंति मतिभिः स्वर्विदं । धनंजयः
पवते कृत्व्यो रसो विप्रः कविः काव्येना स्वर्चनाः ॥५॥९॥

॥८५॥ १-१२ वेनो भार्गवः ॥ पवमानः सोमः ॥ १-१० जगती । ११.१२ त्रिष्टुप् ॥

॥८५॥ इंद्राय सोम सुषुतः परि स्रवापामीवा भवतु रक्षसा
सह । मा ते रसस्य मत्सत द्वयाविनो द्रविणस्वंत इह संत्विं-
दवः ॥१॥ अस्मान्समर्ये पवमान चोदय दक्षो देवानामसि हि
प्रियो मदः । जहि शत्रूँरभ्या भंदनायतः पिबेंद्र सोममव नो
मृधो जहि ॥२॥ अदब्ध इंदो पवसे मदिंतम आत्मेंद्रस्य भवसि
धासिरुत्तमः । अभि स्वरंति बहवो मनीषिणो राजानमस्य
भुवनस्य निंसते ॥३॥ सहस्रणीथः शतधारो अद्भुत इंद्रायेंदुः
पवते काम्यं मधु । जयन्क्षेत्रमभ्यर्षा जयन्नप उरुं नो गातुं
कृणु सोम मीढ्वः ॥४॥ कनिक्रदत्कलशे गोभिरज्यसे व्य१व्ययं
समया वारमर्षसि । मर्मृज्यमानो अत्यो न सानसिरिंद्रस्य
सोम जठरे समक्षरः ॥५॥ स्वादुः पवस्व दिव्याय जन्मने स्वादु-
रिंद्राय सुहवीतुनाम्ने । स्वादुर्मित्राय वरुणाय वायवे बृहस्-
पतये मधुमाँ अदाभ्यः ॥६॥१०॥ अत्यं मृजंति कलशे दश क्षिपः
प्र विप्राणां मतयो वाच ईरते । पवमाना अभ्यर्षंति सुष्टुति-
मेंद्रं विशंति मदिरास इंदवः ॥७॥ पवमानो अभ्यर्षा सु-
वीर्यमुर्वीं गव्यूतिं महि शर्म सप्रथः । माकिर्नो अस्य परि-

सिसक्ति उषसं न सूर्यः ॥२॥ आ यः गोभिः सृज्यते ओषधीषु आ देवानां सुम्ने इषयन् उपऽवसुः आ विऽद्युता पवते धारया सुतः इंद्रं सोमः मादयन् दैव्यं जनं ॥३॥ एषः स्यः सोमः पवते सहस्रऽजित् हिन्वानः वाचं इषिरां उषःऽबुधं इंदुः समुद्रं उत् इयर्ति वायुऽभिः आ इंद्रस्य हार्दि कलशेषु सीदति ॥४॥ अभि त्यं गावः पयसा पयःऽवृधं सोमं श्रीणंति मतिऽभिः स्वःऽविदं धनंऽजयः पवते कृत्व्यः रसः विप्रः कविः काव्येन स्वःऽचनाः ॥५॥९॥

॥८५॥ इंद्राय सोम सुऽसुतः परि स्रव अप अमीवा भवतु रक्षसा सह मा ते रसस्य मत्सत द्वयाविनः द्रविणस्वंतः इह संतु इंदवः ॥१॥ अस्मान् सऽमर्ये पवमान चोदय दक्षः देवानां असि हि प्रियः मदः जहि शत्रून् अभि आ भंदनाऽयतः पिब इंद्र सोमं अव नः मृधः जहि ॥२॥ अदब्धः इंदो इति पवसे मदिन्ऽतमः आत्मा इंद्रस्य भवसि धासिः उत्ऽतमः अभि स्वरंति बहवः मनीषिणः राजानं अस्य भुवनस्य निंसते ॥३॥ सहस्रऽनीथः शतऽधारः अद्भुतः इंद्राय इंदुः पवते काम्यं मधु जयन् क्षेत्रं अभि अर्ष जयन् अपः उरुं नः गातुं कृणु सोम मीढ्वः ॥४॥ कनिक्रदत् कलशे गोभिः अज्यसे वि अव्ययं समया वारं अर्षसि मर्मृज्यमानः अत्यः न सानसिः इंद्रस्य सोम जठरे सं अक्षरः ॥५॥ स्वादुः पवस्व दिव्याय जन्मने स्वादुः इंद्राय सुऽहवीतुऽनाम्ने स्वादुः मित्राय वरुणाय वायवे बृहस्पतये मधुऽमान् अदाभ्यः ॥६॥१०॥ अत्यं मृजंति कलशे दश क्षिपः प्र विप्राणां मतयः वाचः ईरते पवमानाः अभि अर्षंति सुऽस्तुतिं आ इंद्रं विशंति मदिरासः इंदवः ॥७॥ पवमानः अभि अर्ष सुऽवीर्यं उर्वीं गव्यूतिं महि शर्म सऽप्रथः माकिः नः अस्य परि-

पतिरीशानेंदो जयेम त्वया धनंधनं ॥८॥ अधि द्यामस्थाद्वृषभो विचक्षणोऽरूरुचद्वि दिवो रोचना कविः । राजा पवित्रमत्येति रोरुवद्दिवः पीयूषं दुहते नृचक्षसः ॥९॥ दिवो नाके मधुजिह्वा असश्चतो वेना दुहंत्युक्षणं गिरिष्ठां । अप्सु द्रप्सं वावृधानं समुद्र आ सिंधोरूर्मा मधुमंतं पवित्र आ ॥१०॥ नाके सुपर्णमुपपप्तिवांसं गिरो वेनानामकृपंत पूर्वीः । शिशुं रिहंति मतयः पनिप्नतं हिरण्ययं शकुनं क्षामणि स्थां ॥११॥ ऊर्ध्वो गंधर्वो अधि नाके अस्थाद्विश्वा रूपा प्रतिचक्षाणो अस्य । भानुः शुक्रेण शोचिषा व्यद्यौत्प्रारूरुचद्रोदसी मातरा शुचिः ॥ १२ ॥ ११ ॥ ४ ॥

॥ ८६ ॥ १–१० आकृष्टा माषाः । ११–२० सिकता निवावरी । २१–३० पृश्नयोऽजाः । ३१–४० त्रय ऋषिगणाः । ४१–४५ अत्रिः । ४६–४८ गृत्समदः ॥ पवमानः सोमः ॥ जगती ॥

॥८६॥ प्र त आशवः पवमान धीजवो मदा अर्षंति रघुजा इव त्मना । दिव्याः सुपर्णा मधुमंत इंदवो मदिंतमासः परि कोशमासते ॥१॥ प्र ते मदासो मदिरास आशवोऽसृक्षत रथ्यासो यथा पृथक् । धेनुर्न वत्सं पयसाभि वज्रिणमिंद्रमिंदवो मधुमंत ऊर्मयः ॥२॥ अत्यो न हियानो अभि वाजमर्ष स्वर्वित्कोशं दिवो अद्रिमातरं । वृषा पवित्रे अधि सानो अव्यये सोमः पुनान इंद्रियाय धायसे ॥३॥ प्र त आश्विनीः पवमान धीजुवो दिव्या असृग्रन्पयसा धरीमणि । प्रांतर्ऋषयः स्थाविरीरसृक्षत ये त्वा मृजंत्यृषिषाण वेधसः ॥४॥ विश्वा धामानि विश्वचक्ष ऋभ्वसः प्रभोस्ते सतः परि यंति केतवः । व्यानशिः पवसे सोम धर्मभिः पतिर्विश्वस्य भुवनस्य राजसि ॥५॥१२॥ उभयतः पवमानस्य रश्मयो ध्रुवस्य सतः परि यंति केतवः । यदी पवित्रे अधि मृज्यते हरिः सत्ता नि योना कलशेषु सीदति ॥६॥

ऽसूतिः ईशत इंदो जयेम त्वया धनंऽधनं ॥८॥ अधि द्यां अस्थात् वृषभः विऽचक्षणः अरूरुचत् वि दिवः रोचना कविः राजा पवित्रं अति एति रोरुवत् दिवः पीयूषं दुहते नृऽचक्षसः ॥९॥ दिवः नाके मधुऽजिह्वाः असश्चतः वेनाः दुहंति उक्षणं गिरिऽस्थां अप्ऽसु द्रप्सं ववृधानं समुद्रे आ सिंधोः ऊर्मा मधुऽमंतं पवित्रे आ ॥१०॥ नाके सुऽपर्णं उपपप्तिऽवांसं गिरः वेनानां अकृपंत पूर्वीः शिशुं रिहंति मतयः पनिप्नतं हिरण्ययं शकुनं क्षामणि स्थां ॥११॥ ऊर्ध्वः गंधर्वः अधि नाके अस्थात् विश्वा रूपा प्रतिऽचक्षाणः अस्य भानुः शुक्रेण शोचिषा वि अद्यौत् प्र अरूरुचत् रोदसी मातरा शुचिः ॥ १२ ॥ ११ ॥ ४ ॥

॥८६॥ प्र ते आशवः पवमान धीऽजवः मदाः अर्षंति रघुजाःऽइव त्मना दिव्याः सुऽपर्णाः मधुऽमंतः इंदवः मदिन्ऽतमासः परि कोशं आसते ॥१॥ प्र ते मदासः मदिरासः आशवः असृक्षत रथ्यासः यथा पृथक् धेनुः न वत्सं पयसा अभि वज्रिणं इंद्रं इंदवः मधुऽमंतः ऊर्मयः ॥२॥ अत्यः न हियानः अभि वाजं अर्ष स्वःऽवित् कोशं दिवः अद्रिऽमातरं वृषा पवित्रे अधि सानौ अव्यये सोमः पुनानः इंद्रियाय धायसे ॥३॥ प्र ते आश्विनीः पवमान धीऽजुवः दिव्याः असृग्रन् पयसा धरीमणि प्र अंतः ऋषयः स्थाविरीः असृक्षत ये त्वा मृजंति ऋषिऽसान वेधसः ॥४॥ विश्वा धामानि विश्वऽचक्षः ऋभ्वसः प्रऽभोः ते सतः परि यंति केतवः विऽआनशिः पवसे सोम धर्मऽभिः पतिः विश्वस्य भुवनस्य राजसि ॥५॥१२॥ उभयतः पवमानस्य रश्मयः ध्रुवस्य सतः परि यंति केतवः यदि पवित्रे अधि मृज्यते हरिः सत्ता नि योना कलशेषु सीदति ॥६॥

यन्नस्यं केतुः पंवते स्वध्वरः सोमों देवानामुप याति निष्कृतं। सहस्रधारः परि कोशंमर्षति वृषा पवित्रमत्येति रोरुवत् ॥७॥ राजा समुद्रं नद्योऽ३ वि गांहतेऽपामूर्मिं संचते सिंधुषु श्रितः। अध्यंस्थात्सानु पर्वमानो अव्ययं नाभा पृथिव्या धरुणों म- हो दिवः ॥८॥ दिवो न सानुं स्तनयंन्नचिक्रदद्यौश्च यस्यं पृथिवी च धर्मभिः। इंद्रस्य सख्यं पंवते विवेविंदत्सोमः पुना- नः कलशेषु सीदति ॥९॥ ज्योतिर्यज्ञस्यं पवते मधुं प्रियं पिता देवानां जनिता विभूवसुः। दधाति रत्नं स्वधयोरपीच्यं मदिं- तमो मत्सर इंद्रियो रसः ॥१०॥१३॥ अभिक्रंदन्कलशं वाज्यं- र्षति पतिर्दिवः शतधारो विचक्षणः। हरिर्मित्रस्य सदनेषु सीदति मर्मृजानोऽविभिः सिंधुभिर्वृषा ॥ ११॥ अग्रे सिंधूनां पर्वमानो अर्षत्यग्रे वाचो अग्रियो गोषुं गच्छति। अग्रे वा- जस्य भजते महाधनं स्वायुधः सोतृभिः पूयते वृषा ॥ १२॥ अयं मतवाञ्छकुनो यथा हितोऽव्ये ससार पर्वमान ऊर्मि- णा। तव क्रत्वा रोदसी अंतरा कवे शुचिर्धिया पंवते सोम इंद्र ते ॥ १३॥ द्रापिं वसानो यजतो दिविस्पृशमंतरिक्षप्रा भुवनेष्वर्पितः। स्वर्जज्ञानो नभसाभ्यक्रमीत्प्रत्नमस्य पितर- मा विवासति ॥१४॥ सो अस्य विशे महि शर्म यच्छति यो अस्य धाम प्रथमं व्यानशे। पदं यदस्य परमे व्योमन्यतो विश्वा अभि सं याति संयतः ॥१५॥१४॥ प्रो अयासीदिंदुरिंद्रस्य नि- ष्कृतं सखा सख्युर्न प्र मिनाति संगिरं। मर्य इव युवतिभिः समर्षति सोमः कलशे शतयाम्ना पथा ॥१६॥ प्र वो धियो मं- द्रयुवो विपन्युवः पनस्युवः संवसनेष्वक्रमुः। सोमं मनीषा अ- भ्यनूषत स्तुभोऽभि धेनवः पयसेमशिश्रयुः ॥१७॥ आ नः सोम

यज्ञस्यं केतुः पवते सुऽअध्वरः सोमः देवानां उपं याति निःऽकृतं
सहस्रंऽधारः परि कोशं अर्षति वृषा पवित्रं अति एति रोरुवत्
॥७॥ राजा समुद्रं नद्यः वि गाहते अपां ऊर्मिं सचते सिंधुषु श्रितः
अधि अस्थात् सानुं पवमानः अव्ययं नाभा पृथिव्याः धरुणः
महः दिवः ॥८॥ दिवः न सानुं स्तनयन् अचिक्रदत् द्यौः च यस्य
पृथिवी च धर्मंऽभिः इंद्रस्य सख्यं पवते विऽवेविदत् सोमः पुना-
नः कलशेषु सीदति ॥९॥ ज्योतिः यज्ञस्यं पवते मधुं प्रियं पिता दे-
वानां जनिता विभुऽवसुः दधाति रत्नं स्वधयोः अपीच्यं मदिन्-
ऽतमः मत्सरः इंद्रियः रसः ॥१०॥१३॥ अभिऽक्रंदन् कलशं वाजी
अर्षति पतिः दिवः शतऽधारः विऽचक्षणः हरिः मित्रस्य सदनेषु
सीदति मर्मृजानः अविऽभिः सिंधुऽभिः वृषा ॥११॥ अग्रे सिंधूनां
पवमानः अर्षति अग्रे वाचः अग्रियः गोषु गच्छति अग्रे वाजस्य
भजते महाऽधनं सुऽआयुधः सोतृऽभिः पूयते वृषा ॥१२॥ अयं
मतऽवान् शकुनः यथा हितः अव्ये ससार पवमानः ऊर्मिणा तव
क्रत्वा रोदसी इति अंतरा कवे शुचिः धिया पवते सोमः इंद्र ते ॥१३॥
द्रापिं वसानः यजतः दिविऽस्पृशं अंतरिक्षऽप्राः भुवनेषु अर्पितः
स्वः जज्ञानः नभसा अभि अक्रमीत् प्रत्नं अस्य पितरं आ विवा-
सति ॥१४॥ सः अस्य शर्म महि शर्म यच्छति यः अस्य धाम प्रथमं
विऽआनशे पदं यत् अस्य परमे विऽओमनि अतः विश्वाः अभि
सं याति संऽयतः ॥१५॥१४॥ प्रो इति अयासीत् इंदुः इंद्रस्य निःऽकृतं
सखा सख्युः न प्र मिनाति संऽगिरं मर्यःऽइव युवतिऽभिः सं अर्ष-
ति सोमः कलशे शतऽयाम्ना पथा ॥१६॥ प्र वः धियः मंद्रऽयुवः
विपन्युवः पनस्युवः संऽवसनेषु अक्रमुः सोमं मनीषाः अभि अ-
नूषत स्तुभः अभि धेनवः पयसा ईं अशिश्रयुः ॥१७॥ आ नः सोम

संयतं पिप्युषीमिषमिंदो पवस्व पवमानो अस्रिधं। या नो दोहते त्रिरहन्नसश्चुषी क्षुमद्वाजवन्मधुमत्सुवीर्यं ॥१८॥ वृषा मतीनां पवते विचक्षणः सोमो अह्नः प्रतरीतोषसो दिवः। क्राणा सिंधूनां कलशाँ अवीवशदिंद्रस्य हार्द्याविशन्मनीषिभिः ॥१९॥ मनीषिभिः पवते पूर्व्यः कविर्नृभिर्यतः परि कोशाँ अचिक्रदत्। त्रितस्य नाम जनयन्मधु क्षरदिंद्रस्य वायोः सख्याय कर्तवे ॥२०॥१५॥ अयं पुनान उषसो वि रोचयदयं सिंधुभ्यो अभवदु लोककृत्। अयं त्रिः सप्त दुदुहान आशिरं सोमो हृदे पवते चारु मत्सरः ॥२१॥ पवस्व सोम दिव्येषु धामसु सृजान इंदो कलशे पवित्र आ। सीदन्निंद्रस्य जठरे कनिक्रदन्नृभिर्यतः सूर्यमारोहयो दिवि ॥२२॥ अद्रिभिः सुतः पवसे पवित्र आँ इंदविंद्रस्य जठरेष्वाविशन्। त्वं नृचक्षा अभवो विचक्षण सोम गोत्रमंगिरोभ्योऽवृणोरप ॥२३॥ त्वां सोम पवमानं स्वाध्योऽनु विप्रासो अमदन्नवस्यवः। त्वां सुपर्ण आभरद्दिवस्परींदो विश्वाभिर्मतिभिः परिष्कृतं ॥२४॥ अव्ये पुनानं परि वार ऊर्मिणा हरिं नवंते अभि सप्त धेनवः। अपामुपस्थे अध्यायवः कविमृतस्य योना महिषा अहेषत ॥२५॥१६॥ इंदुः पुनानो अति गाहते मृधो विश्वानि कृण्वन्त्सुपथानि यज्यवे। गाः कृण्वानो निर्णिजं हर्यतः कविरत्यो न क्रीळन्परि वारमर्षति ॥२६॥ असश्चतः शतधारा अभिश्रियो हरिं नवंतेऽव ता उदन्युवः। क्षिपो मृजंति परि गोभिरावृतं तृतीये पृष्ठे अधि रोचने दिवः ॥२७॥ तवेमाः प्रजा दिव्यस्य रेतसस्त्वं विश्वस्य भुवनस्य राजसि। अथेदं विश्वं पवमान ते वशे त्वमिंदो प्रथमो धामधा असि ॥२८॥

संऽयतं पिप्युषीं इषं इंदो पवस्व पवमानः अस्रिधं या नः दोहते त्रिः अहंन् असश्चुषी क्षुऽमत् वाजऽवत् मधुऽमत् सुऽवीर्यं॥१८॥ वृषा मतीनां पवते विऽचक्षणः सोमः अह्नः प्रऽतरीता उषसः दिवः क्राणा सिंधूनां कलशान् अवीवशत् इंद्रस्य हार्दि आऽविशन् मनीषिऽभिः॥१९॥ मनीषिऽभिः पवते पूर्व्यः कविः नृऽभिः यतः परि कोशान् अचिक्रदत् त्रितस्य नाम जनयन् मधु क्षरत् इंद्रस्य वायोः सख्याय कर्तवे॥२०॥१५॥ अयं पुनानः उषसः वि रोचयत् अयं सिंधुऽभ्यः अभवत् ऊं इति लोकऽकृत् अयं त्रिः सप्त दुदुहानः आऽशिरं सोमः हृदे पवते चारु मत्सरः॥२१॥ पवस्व सोम दिव्येषु धामऽसु सृजानः इंदो इति कलशे पवित्रे आ सीदन् इंद्रस्य जठरे कनिक्रदत् नृऽभिः यतः सूर्यं आ अरोहयः दिवि॥२२॥ अद्रिऽभिः सुतः पवसे पवित्रे आ इंदो इति इंद्रस्य जठरेषु आऽविशन् त्वं नृऽचक्षाः अभवः विऽचक्षण सोम गोत्रं अंगिरःऽभ्यः अवृणोः अप॥२३॥ त्वां सोम पवमानं सुऽआध्यः अनु विप्रासः अमदन् अवस्यवः त्वां सुऽपर्णः आ अभरत् दिवः परि इंदो इति विश्वाभिः मतिऽभिः परिऽकृतं॥२४॥ अव्ये पुनानं परि वारे ऊर्मिणा हरिं नवंते अभि सप्त धेनवः अपां उपऽस्थे अधि आयवः कविं ऋतस्य योना महिषाः अहेषत॥२५॥१६॥ इंदुः पुनानः अति गाहते मृधः विश्वानि कृण्वन् सुऽपथानि यज्यवे गाः कृण्वानः निःऽनिजं हर्यतः कविः अत्यः न क्रीळन् परि वारं अर्षति॥२६॥ असश्चतः शतऽधाराः अभिऽश्रियः हरिं नवंते अव ताः उदन्युवः क्षिपः मृजंति परि गोभिः आऽवृतं तृतीये पृष्ठे अधि रोचने दिवः॥२७॥ तव इमाः प्रऽजाः दिव्यस्य रेतसः त्वं विश्वस्य भुवनस्य राजसि अथ इदं विश्वं पवमान ते वशे त्वं इंदो इति प्रथमः धामऽधाः असि॥२८॥

त्वं समुद्रो असि विश्ववित्कवे तवेमाः पंच प्रदिशो विधर्मणि। त्वं द्यां च पृथिवीं चाति जभ्रिषे तव ज्योतींषि पवमान सूर्यः ॥२९॥ त्वं पवित्रे रजसो विधर्मणि देवेभ्यः सोम पवमान पूयसे। त्वामुशिजः प्रथमा अगृभ्णत तुभ्येमा विश्वा भुवनानि येमिरे॥३०॥१७॥ प्र रेभ एत्यति वारमव्ययं वृषा वनेष्वव चक्रदद्धरिः। सं धीतयो वावशाना अनूषत शिशुं रिहंति मतयः पनिप्रतं ॥३१॥ स सूर्यस्य रश्मिभिः परि व्यत तंतुं तन्वानस्त्रिवृतं यथा विदे। नयन्नृतस्य प्रशिषो नवीयसीः पतिर्जनीनामुप याति निष्कृतं ॥३२॥ राजा सिंधूनां पवते पतिर्दिव ऋतस्य याति पथिभिः कनिक्रदत्। सहस्रधारः परि षिच्यते हरिः पुनानो वाचं जनयन्नुपावसुः ॥३३॥ पवमान मह्यर्णो वि धावसि सूरो न चित्रो अव्ययानि पव्यया। गभस्तिपूतो नृभिरद्रिभिः सुतो महे वाजाय धन्याय धन्वसि ॥३४॥ इषमूर्जं पवमानाभ्यर्षसि श्येनो न वंसु कलशेषु सीदसि। इंद्राय मद्वा मद्यो मदः सुतो दिवो विष्टंभ उपमो विचक्षणः ॥३५॥१८॥ सप्त स्वसारो अभि मातरः शिशुं नवं जज्ञानं जेन्यं विपश्चितं। अपां गंधर्वं दिव्यं नृचक्षसं सोमं विश्वस्य भुवनस्य राजसे ॥३६॥ ईशान इमा भुवनानि वीयसे युजान इंदो हरितः सुपर्ण्यः। तास्ते क्षरंतु मधुमद्घृतं पयस्तव व्रते सोम तिष्ठंतु कृष्टयः ॥३७॥ त्वं नृचक्षा असि सोम विश्वतः पवमान वृषभ ता वि धावसि। स नः पवस्व वसुमद्धिरण्यवद्वयं स्याम भुवनेषु जीवसे ॥३८॥ गोविन्नि पवस्व वसुविद्धिरण्यविद्रेतोधा इंदो भुवनेष्वर्पितः। त्वं सुवीरो असि सोम विश्ववित्तं त्वा विप्रा उप गिरेम आसते ॥३९॥ उन्मध्व ऊर्मिर्वनना अतिष्ठिपदपो वसानो महिषो वि गाहते। राजा पवित्ररथो वाजमारुहत्सहस्रभृष्टिर्जयति श्रवो बृहत् ॥४०॥२०॥ ... ऊर्मिंदो प्रथमो धामधा असि ॥२८॥

त्वं समुद्रः असि विश्वऽवित् कवे तव इमाः पंचं प्रऽदिशः विऽधर्मणि त्वं द्यां च पृथिवीं च अति जभ्रिषे तव ज्योतींषि पवमान सूर्यः ॥२९॥ त्वं पवित्रे रजसः विऽधर्मणि देवेभ्यः सोम पवमान पूयसे त्वां उशिजः प्रथमाः अगृभ्णत तुभ्य इमा विश्वा भुवनानि येमिरे॥३०॥१७॥ प्र रेभः एति अति वारं अव्ययं वृषा वनेषु अव चक्रदत् हरिः सं धीतयः वावशानाः अनूषत शिशुं रिहंति मतयः पनिप्रतं ॥३१॥ सः सूर्यस्य रश्मिऽभिः परि व्यत तंतुं तन्वानः त्रिऽवृतं यथा विदे नयन् ऋतस्य प्रऽशिषः नवीयसीः पतिः जनीनां उप याति निःऽकृतं॥३२॥ राजा सिंधूनां पवते पतिः दिवः ऋतस्य याति पथिऽभिः कनिक्रदत् सहस्रऽधारः परि सिच्यते हरिः पुनानः वाचं जनयन् उपऽवसुः॥३३॥ पवमान महि अर्णः वि धावसि सूरः न चित्रः अव्ययानि पव्यया गभस्तिऽपूतः नृऽभिः अद्रिऽभिः सुतः महे वाजाय धन्याय धन्वसि॥३४॥ इषं ऊर्जं पवमान अभि अर्षसि श्येनः न वंसु कलशेषु सीदसि इंद्राय मद्वा मद्यः मदः सुतः दिवः विष्टंभः उपऽमः विऽचक्षणः॥३५॥१८॥ सप्त स्वसारः अभि मातरः शिशुं नवं जज्ञानं जेन्यं विपःऽचितं अपां गंधर्वं दिव्यं नृऽचक्षसं सोमं विश्वस्य भुवनस्य राजसे॥३६॥ ईशानः इमा भुवनानि वि ईयसे युजानः इंदो इति हरितः सुऽपर्ण्यः ताः ते क्षरंतु मधुमत् घृतं पयः तव व्रते सोम तिष्ठंतु कृष्टयः॥३७॥ त्वं नृऽचक्षाः असि सोम विश्वतः पवमान वृषभ ता वि धावसि सः नः पवस्व वसुऽमत् हिरण्यऽवत् वयं स्याम भुवनेषु जीवसे॥३८॥ गोऽवित् पवस्व वसुऽवित् हिरण्यऽवित् रेतःऽधाः इंदो इति भुवनेषु अर्पितः त्वं सुऽवीरः असि सोम विश्वऽवित् तं त्वा विप्राः उप गिरा इमे आसते॥३९॥ उत् मध्वः ऊर्मिः वननाः अतिस्थिपत् अपः वसा-

नो महिषो वि गाहते। राजा पवित्ररथो वाजमारुहत्सहस्रभृष्टिर्जयति श्रवो बृहत् ॥४०॥१९॥ स भंदना उदियर्ति प्रजावतीर्विश्वायुर्विश्वाः सुभरा अहर्दिवि। ब्रह्म प्रजावद्रयिमश्वपस्त्यं पीत इंदविंद्रमस्मभ्यं याचतात् ॥४१॥ सो अग्रे अह्नां हरिर्हर्यतो मदः प्र चेतसा चेतयते अनु द्युभिः। द्वा जना यातयन्नंतरीयते नरा च शंसं दैव्यं च धर्तरि॥४२॥ अंजते व्यंजते समंजते क्रतुं रिहंति मधुनाभ्यंजते। सिंधोरुच्छ्वासे पतयंतमुक्षणं हिरण्यपावाः पशुमासु गृभ्णते ॥४३॥ विपश्चिते पवमानाय गायत मही न धारात्यंधो अर्षति। अहिर्न जूर्णामति सर्पति त्वचमत्यो न क्रीळन्नसरद्वृषा हरिः ॥४४॥ अग्रेगो राजाप्यस्तविष्यते विमानो अह्नां भुवनेष्वर्पितः। हरिर्घृतस्नुः सुदृशीको अर्णवो ज्योतीरथः पवते राय ओक्यः ॥४५॥२०॥ असर्जि स्कंभो दिव उद्यतो मदः परि त्रिधातुर्भुवनान्यर्षति। अंशुं रिहंति मतयः पनिप्नतं गिरा यदि निर्णिजमृग्मिणो ययुः ॥४६॥ प्र ते धारा अत्यण्वानि मेष्यः पुनानस्य संयतो यंति रंहयः। यद्गोभिरिंदो चम्वोः समज्यस आ सुवानः सोम कलशेषु सीदसि ॥४७॥ पवस्व सोम क्रतुविन्न उक्थ्योऽव्यो वारे परि धाव मधु प्रियं। जहि विश्वान्रक्षस इंदो अत्रिणो बृहद्वदेम विदथे सुवीराः ॥४८॥२१॥

॥ ८७ ॥ १-९ उशनाः ॥ पवमानः सोमः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥८७॥ प्र तु द्रव परि कोशं नि षीद नृभिः पुनानो अभि वाजमर्ष। अश्वं न त्वा वाजिनं मर्जयंतोऽच्छा बर्ही रशनाभिर्नयंति॥१॥ स्वायुधः पवते देव इंदुरशस्तिहा वृजनं रक्षमाणः। पिता देवानां जनिता सुदक्षो विष्टंभो दिवो धरुणः पृथिव्याः॥२॥

नः मुहिषः वि गाहते राजा प्रविर्चःऽरथः वाजं आ अरुहत् सहस्रेऽभृष्टिः जयति श्रवः बृहत् ॥४०॥१९॥ सः भंदनाः उत् इयर्ति प्रजाऽवतीः विश्वऽआयुः विश्वाः सुऽभराः अहःऽदिवि ब्रह्म प्रजाऽवत् रयिं अश्वऽपस्त्यं पीतः इंदो इति इंद्रं अस्मभ्यं याचतात् ॥४१॥ सः अग्रे अह्नां हरिः हर्यतः मदः प्र चेतसा चेतयते अनु द्युऽभिः द्वा जना यातयन् अंतः ईयते नराशंसं च दैव्यं च धर्तरि ॥४२॥ अंजते वि अंजते सं अंजते क्रतुं रिहंति मधुना अभि अंजते सिंधोः उत्ऽश्वासे पतयंतं उक्षणं हिरण्यऽपावाः पशुं आसु गृभ्णते ॥४३॥ विपःऽचिते पवमानाय गायत मही न धारा अति अंधः अर्षति अहिः न जूर्णां अति सर्पति त्वचं अत्यः न क्रीळन् असरत् वृषा हरिः ॥४४॥ अग्रेऽगः राजा अप्यः तविष्यते विऽमानः अह्नां भुवनेषु अर्पितः हरिः घृतऽस्नुः सुऽदृशीकः अर्णवः ज्योतिःऽरथः पवते राये ओक्यः ॥४५॥२०॥ असर्जि स्कंभः दिवः उत्ऽयतः मदः परि त्रिऽधातुः भुवनानि अर्षति अंशुं रिहंति मतयः पनिप्नतं गिरा यदि निःऽनिजं ऋग्मिणः ययुः ॥४६॥ प्र ते धाराः अति अण्वानि मेष्यः पुनानस्य संऽयतः यंति रंहयः यत् गोभिः इंदो इति चम्वोः संऽअज्यसे आ सुवानः सोम कलशेषु सीदसि ॥४७॥ पवस्व सोम क्रतुऽवित् नः उक्थ्यः अव्यः वारे परि धाव मधु प्रियं जहि विश्वान् रक्षसः इंदो इति अभिणः बृहत् वदेम विदथे सुऽवीराः ॥४८॥२१॥

॥८७॥ प्र तु द्रव परि कोशं नि सीद नृऽभिः पुनानः अभि वाजं अर्ष अश्वं न त्वा वाजिनं मर्जयंतः अच्छ बर्हिः रशनाभिः नयंति ॥१॥ सुऽआयुधः पवते देवः इंदुः अशस्तिऽहा वृजनं रक्षमाणः पिता देवानां जनिता सुऽदक्षः विष्टंभः दिवः धरुणः पृथिव्याः ॥२॥

ऋषिर्विप्रः पुरएता जनानामृभुर्धीर उशना काव्येन । स चिद्विवेद निहितं यदासामपीच्यं१ गुह्यं नाम गोनाम् ॥३॥ एष स्य ते मधुमाँ इंद्र सोमो वृषा वृष्णे परि पवित्रे अक्षाः । सहस्रसाः शतसा भूरिदावा शश्वत्तमं बर्हिरा वाज्यस्थात् ॥४॥ एते सोमा अभि गव्या सहस्रा महे वाजायामृताय श्रवांसि । पवित्रेभिः पवमाना असृग्रञ्छ्रवस्यवो न पृतनाजो अत्याः ॥५॥२२॥ परि हि ष्मा पुरुहूतो जनानां विश्वासरद्भोजना पूयमानः । अथा भर श्येनभृत प्रयांसि रयिं तुंजानो अभि वाजमर्ष ॥६॥ एष सुवानः परि सोमः पवित्रे सर्गो न सृष्टो अदधावदर्वा । तिग्मे शिशानो महिषो न शृंगे गा गव्यन्नभि शूरो न सत्वा ॥७॥ एषा ययौ परमादंतरद्रेः कूचित्सतीरूर्वे गा विवेद । दिवो न विद्युत्स्तनयंत्यभ्रैः सोमस्य ते पवत इंद्र धारा ॥८॥ उत स्म राशिं परि यासि गोनामिंद्रेण सोम सरथं पुनानः । पूर्वीरिषो बृहतीर्जीरदानो शिक्षा शचीवस्तव ता उंपष्टुत् ॥९॥२३॥

॥ ८८ ॥ १-८ उशनाः ॥ पवमानः सोमः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥८८॥ अयं सोम इंद्र तुभ्यं सुन्वे तुभ्यं पवते त्वमस्य पाहि । त्वं ह यं चकृषे त्वं ववृष इंदुं मदाय युज्याय सोमम् ॥१॥ स ईं रथो न भुरिषाळयोजि महः पुरूणि सातये वसूनि । आदीं विश्वा नहुष्याणि जाता स्वर्षाता वन ऊर्ध्वा नवंत ॥२॥ वायुर्न यो नियुत्वाँ इष्टयामा नासत्येव हव आ शंभविष्ठः । विश्ववारो द्रविणोदा इव त्मन्पूषेव धीजवनोऽसि सोम ॥३॥ इंद्रो न यो महा कर्माणि चक्रिर्हंता वृत्राणामसि सोम पूर्भित् । पैद्वो न हि त्वमहिनाम्नां हंता विश्वस्यासि सोम दस्योः ॥४॥ अग्निर्न

ऋषिः विप्रः पुरःऽएता जनानां ऋभुः धीरः उशना काव्येन सः चित् विवेद निऽहितं यत् आसां अपीच्यं गुह्यं नाम गोनां॥३॥ एषः स्यः ते मधुऽमान् इंद्र सोमः वृषा वृष्णे परि पवित्रे अक्षाः सहस्रऽसाः शतऽसाः भूरिऽदावा शश्वत्ऽतमं बर्हिः आ वाजी अस्थात्॥४॥ एते सोमाः अभि गव्या सहस्रा महे वाजाय अमृताय श्रवांसि पवित्रेभिः पवमानाः असृग्रन् श्रवस्यवः न पृतनाजः अत्याः॥५॥२२॥ परि हि स्म पुरुऽहूतः जनानां विश्वा असरत् भोजना पूयमानः अथ आ भर श्येनऽभृत प्रयांसि रयिं तुंजानः अभि वाजं अर्ष॥६॥ एषः सुवानः परि सोमः पवित्रे सर्गः न सृष्टः अदधावत् अर्वा तिग्मे शिशानः महिषः न शृंगे गाः गव्यन् अभि शूरः न सत्वा॥७॥ एषा आ ययौ परमात् अंतः अद्रेः कूऽचित् सतीः ऊर्वे गाः विवेद दिवः न विऽद्युत् स्तनयंती अभ्रैः सोमस्य ते पवते इंद्र धारा॥८॥ उत स्म राशिं परि यासि गोनां इंद्रेण सोम सऽरथं पुनानः पूर्वीः इषः बृहतीः जीरऽदानो॰ शिक्ष शचीऽवः तव ताः उपऽस्तुत॥९॥२३॥

॥८८॥ अयं सोमः इंद्र तुभ्यं सुन्वे तुभ्यं पवते त्वं अस्य पाहि त्वं ह यं चकृषे त्वं ववृषे इंदुं मदाय युज्याय सोमं॥१॥ सः ईं रथः न भुरिषाट् अयोजि महः पुरूणि सातये वसूनि आत् ईं विश्वा नहुष्याणि जाता स्वःऽसाता वने ऊर्ध्वा नवंत॥२॥ वायुः न यः नियुत्वान् इष्टऽयामा नासत्याऽइव हवे आ शंऽभविष्ठः विश्वऽवारः द्रविणोदाःऽइव त्मन् पूषाऽइव धीऽजवनः असि सोम॥३॥ इंद्रः न यः महा कर्माणि चक्रिः हंता वृत्राणां असि सोम पूःऽभित् पैद्वः न हि त्वं अहिऽनाम्नां हंता विश्वस्य असि सोम दस्योः॥४॥ अग्निः न

यो वन आ सृज्यमानो वृथा पाजांसि कृणुते नदीषु । जनो न युध्वा महत उपब्दिरियर्ति सोमः पवमान ऊर्मिं ॥५॥ एते सोमा अति वाराण्यव्या दिव्या न कोशासो अभ्रवर्षाः । वृथा समुद्रं सिंधवो न नीचीः सुतासो अभि कलशाँ असृग्रन् ॥६॥ शुष्मी शर्धो न मारुतं पवस्वानभिशस्ता दिव्या यथा विट् । आपो न मक्षू सुमतिर्भवा नः सहस्राप्साः पृतनाषाण्न यज्ञः ॥७॥ राज्ञो नु ते वरुणस्य व्रतानि बृहद्गभीरं तव सोम धाम । शुचिष्ट्वमसि प्रियो न मित्रो दक्षाय्यो अर्यमेवासि सोम ॥८॥२४॥

॥८९॥ १-७ उशनाः ॥ पवमानः सोमः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥८९॥ प्रो स्य वह्निः पथ्याभिरस्यान्दिवो न वृष्टिः पवमानो अक्षाः । सहस्रधारो असदन्न्य१स्मे मातुरुपस्थे वन आ च सोमः ॥१॥ राजा सिंधूनामवसिष्ट वास ऋतस्य नावमारुहद्रजिष्ठां । अप्सु द्रप्सो वावृधे श्येनजूतो दुह ईं पिता दुह ईं पितुर्जां ॥२॥ सिंहं नसंत मध्वो अयासं हरिमरुषं दिवो अस्य पतिं । शूरो युत्सु प्रथमः पृच्छते गा अस्य चक्षसा परि पात्युक्षा ॥३॥ मधुपृष्ठं घोरमयासमश्वं रथे युंजंत्युरुचक्र ऋष्वं । स्वसार ईं जामयो मर्जयंति सनाभयो वाजिनमूर्जयंति ॥४॥ चतस्र ईं घृतदुहः सचंते समाने अंतर्धरुणे निषत्ताः । ता ईमर्षंति नमसा पुनानास्ता ईं विश्वतः परि षंति पूर्वीः ॥५॥ विष्टंभो दिवो धरुणः पृथिव्या विश्वा उत क्षितयो हस्ते अस्य । असत्त उत्सो गृणते नियुत्वान्मध्वो अंशुः पवत इंद्रियाय ॥६॥ वन्वन्नवातो अभि देववीतिमिंद्राय सोम वृत्रहा पवस्व । शग्धि महः पुरुश्चंद्रस्य रायः सुवीर्यस्य पतयः स्याम ॥७॥२५॥

यः वने आ मृज्यमानः वृषा पाजांसि कृणुते नदीषु जनः न युध्वा महतः उपब्दिः इयर्ति सोमः पवमानः ऊर्मिं ॥ ५ ॥ एते सोमाः अति वाराणि अव्या दिव्याः न कोशासः अभ्रऽवर्षाः वृथा समुद्रं सिंधवः न नीचीः सुतासः अभि कलशान् असृग्रन् ॥ ६ ॥ शुष्मी शर्धः न मारुतं पवस्व अनभिऽशस्ता दिव्या यथा विट् आपः न मक्षु सुऽमतिः भव नः सहस्रऽअप्साः पृतनाषाट् न यज्ञः ॥ ७ ॥ राज्ञः नु ते वरुणस्य व्रतानि बृहत् गभीरं तव सोम धाम शुचिः त्वं असि प्रियः न मित्रः दक्षाय्यः अर्यमाऽइव असि सोम ॥ ८ ॥ २४ ॥

॥ ८९ ॥ प्रो इति स्यः वह्निः पथ्याभिः अस्यान् दिवः न वृष्टिः पवमानः अक्षाः इति सहस्रऽधारः असदत् नि अस्मे इति मातुः उपऽस्थे वने आ च सोमः ॥ १ ॥ राजा सिंधूनां अवसिष्ट वासः ऋतस्य नावं आ अरुहत् रजिष्ठां अप्ऽसु द्रप्सः ववृधे श्येनऽजूतः दुहे ईं पिता दुहे ईं पितुः जां ॥ २ ॥ सिंहं नसंत मध्वः अयासं हरिं अरुषं दिवः अस्य पतिं शूरः युत्ऽसु प्रथमः पृच्छते गाः अस्य चक्षसा परि पाति उक्षा ॥ ३ ॥ मधुऽपृष्ठं घोरं अयासं अश्वं रथे युंजंति उरुऽचक्रे ऋष्वं स्वसारः ईं जामयः मर्जयंति सऽनाभयः वाजिनं ऊर्जयंति ॥ ४ ॥ चतस्रः ईं घृतऽदुहः सचंते समाने अंतः धरुणे निऽसत्ताः ताः ईं अर्षंति नमसा पुनानाः ताः ईं विश्वतः परि संति पूर्वीः ॥ ५ ॥ विष्टंभः दिवः धरुणः पृथिव्याः विश्वाः उत क्षितयः हस्ते अस्य असत् ते उत्सः गृणते नियुत्वान् मध्वः अंशुः पवते इंद्रियाय ॥ ६ ॥ वन्वन् अवातः अभि देवऽवीतिं इंद्राय सोम वृत्रऽहा पवस्व शग्धि महः पुरुऽचंद्रस्य रायः सुऽवीर्यस्य पतयः स्याम ॥ ७ ॥ २५ ॥

॥ ९० ॥ १-६ वसिष्ठः ॥ पवमानः सोमः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥९०॥ प्र हिन्वानो जनिता रोदस्यो रथो न वाजं सनिष्यन्नयासीत् । इंद्रं गच्छन्नायुधा संशिशानो विश्वा वसु हस्तयोरादधानः ॥१॥ अभि त्रिपृष्ठं वृषणं वयोधामांगूषाणामवावशंत वाणीः । वना वसानो वरुणो न सिंधून्वि रत्नधा दयते वार्याणि ॥२॥ शूरग्रामः सर्ववीरः सहावाञ्जेता पवस्व सनिता धनानि। तिग्मायुधः क्षिप्रधन्वा समत्स्वषाळ्हः साळ्हान्पृतनासु शत्रून् ॥३॥ उरुगव्यूतिरभयानि कृण्वन्त्समीचीने आ पवस्वा पुरंधी । अपः सिषासन्नुषसः स्व१र्गाः सं चिक्रदो महो अस्मभ्यं वाजान् ॥४॥ मत्सि सोम वरुणं मत्सि मित्रं मत्सींद्रमिंदो पवमान विष्णुं। मत्सि शर्धो मारुतं मत्सि देवान्मत्सि महामिंद्रमिंदो मदाय ॥५॥ एवा राजेव क्रतुमाँ अमेन विश्वा घनिघ्नदुरिता पवस्व । इंदो सूक्ताय वचसे वयो धा यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥ ६ ॥ २६ ॥ ३ ॥

॥ ९१ ॥ १-६ काश्यप ॥ पवमानः सोमः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥९१॥ असर्जि वक्वा रथ्ये यथाजौ धिया मनोता प्रथमो मनीषी। दश स्वसारो अधि सानो अव्येऽजंति वह्निं सदनान्यच्छ ॥१॥ वीती जनस्य दिव्यस्य कव्यैरधि सुवानो नहुष्येभिरिंदुः । प्र यो नृभिरमृतो मर्त्येभिर्मर्मृजानोऽविभिर्गोभिरद्भिः ॥२॥ वृषा वृष्णे रोरुवदंशुरस्मै पवमानो रुशदीर्ते पयो गोः । सहस्रमृक्वा पथिभिर्वचोविदध्वस्मभिः सूरो अण्वं वि याति ॥३॥ रुजा दृळ्हा चिद्रक्षसः सदांसि पुनान इंद ऊर्णुहि वि वाजान् । वृश्चोपरिष्टात्तुजता वधेन ये अंति दूरादुपनायमेषां ॥४॥ स प्रत्नवन्नव्यसे विश्ववार सूक्ताय पथः कृणुहि प्राचः । ये दुःषहासो वनुषा बृहंतस्तांस्ते अश्याम

॥ ९० ॥ प्र हिन्वानः जनिता रोदस्योः रथः न वाजं सनिष्यन् अयासीत् इंद्रं गच्छन् आयुधा संऽशिशानः विश्वा वसु हस्तयोः आऽदधानः ॥ १ ॥ अभि त्रिऽपृष्ठं वृषणं वयःऽधां आंगूषाणां अवावशंत वाणीः वना वसानः वरुणः न सिंधून् वि रत्नऽधाः दयते वार्याणि ॥ २ ॥ शूरऽग्रामः सर्वऽवीरः सहावान् जेता पवस्व सनिता धनानि तिग्मऽआयुधः क्षिप्रऽधन्वा समत्ऽसु अषाळ्हः सह्वान् पृतनासु शत्रून् ॥ ३ ॥ उरुऽगव्यूतिः अभयानि कृण्वन् संऽईचीने॰ आ पवस्व पुरंऽधी॰ अपः सिसासन् उषसः स्वः गाः सं चिक्रदः महः अस्मभ्यं वाजान् ॥ ४ ॥ मत्सि सोम वरुणं मत्सि मित्रं मत्सि इंद्रं इंदो॰ पवमान विष्णुं मत्सि शर्धः मारुतं मत्सि देवान् मत्सि महां इंद्रं इंदो॰ मदाय ॥ ५ ॥ एव राजाऽइव क्रतुऽमान् अमेन विश्वा घनिघ्नत् दुःऽइता पवस्व इंदो॰ सुऽउक्ताय वचसे वयः धाः यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥ ६ ॥ २६ ॥ ३ ॥

॥ ९१ ॥ असर्जि वक्वा रथ्ये यथा आजौ धिया मनोता प्रथमः मनीषी दश स्वसारः अधि सानौ अव्ये अजंति वह्निं सदनानि अच्छ ॥ १ ॥ वीती जनस्य दिव्यस्य कव्यैः अधि सुवानः नहुष्येभिः इंदुः प्र यः नृऽभिः अमृतः मर्त्येभिः मर्मृजानः अविऽभिः गोऽभिः अत्ऽभिः ॥ २ ॥ वृषा वृष्णे रोरुवत् अंशुः अस्मै पवमानः रुशत् ईर्ते पयः गोः सहस्रं ऋक्वा पथिऽभिः वचःऽवित् अध्वस्मऽभिः सूरः अण्वं वि याति ॥ ३ ॥ रुज दृळ्हा चित् रक्षसः सदांसि पुनानः इंदो॰ ऊर्णुहि वि वाजान् वृश्च उपरिष्टात् तुजता वधेन ये अंति दूरात् उपऽनायं एषां ॥ ४ ॥ सः प्रत्नऽवत् नव्यसे विश्वऽवार सुऽउक्ताय पथः कृणुहि प्राचः ये दुःऽसहासः वनुषा बृहंतः तान् ते अश्याम

पुरुकृत्पुरुक्षो ॥५॥ एवा पुनानो अपः स्व१र्गा अस्मभ्यं तोका तनयानि भूरि । शं नः क्षेत्रमुरु ज्योतींषि सोम ज्योङ्नः सूर्यं दृशये रिरीहि ॥ ६ ॥ १ ॥

॥ ९२ ॥ १-६ काश्यपः ॥ पवमानः सोमः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥ ९२ ॥ परि सुवानो हरिरंशुः पवित्रे रथो न सर्जि सनये हियानः । आपच्छ्लोकमिन्द्रियं पूयमानः प्रति देवाँ अजुषत प्रयोभिः ॥१॥ अच्छा नृचक्षा असरत्पवित्रे नाम दधानः कविरस्य योनौ । सीदन्होतेव सदने चमूषूपेमग्मन्नृषयः सप्त विप्राः ॥ २ ॥ प्र सुमेधा गातुविद्विश्वदेवः सोमः पुनानः सद एति नित्यं । भुवद्विश्वेषु काव्येषु रंतानु जनान्यतते पंच धीरः ॥ ३ ॥ तव त्ये सोम पवमान निण्ये विश्वे देवास्त्रय एकादशासः । दश स्वधाभिरधि सानो अव्ये मृजंति त्वा नद्यः सप्त यह्वीः ॥४॥ तन्नु सत्यं पवमानस्यास्तु यत्र विश्वे कारवः संनसंत । ज्योतिर्यदह्ने अकृणोदु लोकं प्रावन्मनुं दस्यवे करभीकं ॥५॥ परि सद्मेव पशुमांति होता राजा न सत्यः समितीरियानः । सोमः पुनानः कलशाँ अयासीत्सीदन्मृगो न महिषो वनेषु ॥ ६ ॥ २ ॥

॥ ९३ ॥ १-५ नोधाः ॥ पवमानः सोमः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥९३॥ साकमुक्षो मर्जयंत स्वसारो दश धीरस्य धीतयो धनुत्रीः । हरिः पर्यद्रवज्जाः सूर्यस्य द्रोणं ननक्षे अत्यो न वाजी ॥१॥ सं मातृभिर्न शिशुर्वावशानो वृषा दधन्वे पुरुवारो अद्भिः । मर्यो न योषामभि निष्कृतं यन्सं गच्छते कलश उस्रियाभिः ॥२॥ उत प्र पिप्य ऊधरघ्न्याया इंदुर्धाराभिः सचते सुमेधाः । मूर्धानं गावः पयसा चमूष्वभि श्रीणंति वसुभिर्न निक्तैः

पुरुऽकृत् पुरुऽक्षो॑॥५॥एव पुनानः अपः स्वः गाः अस्मभ्यं तोका तनयानि भूरि शं नः क्षेत्रं उरु ज्योतींषि सोम ज्योक् नः सूर्यं दृशये रिरीहि ॥ ६ ॥ १ ॥

॥९२॥ परि सुवानः हरिः अंशुः पवित्रे रथः न सर्जि सनये हियानः आपत् श्लोकं इंद्रियं पूयमानः प्रति देवान् अजुषत प्रयःऽभिः ॥१॥ अच्छ नृऽचक्षाः असरत् पवित्रे नाम दधानः कविः अस्य योनौ सीदन् होताऽइव सदने चमूषु उप ईं अग्मन् ऋषयः सप्त विप्राः ॥२॥ प्र सुऽमेधाः गातुऽवित् विश्वऽदेवः सोमः पुनानः सदः एति नित्यं भुवत् विश्वेषु काव्येषु रंता अनु जनान् यतते पंच धीरः ॥३॥ तव त्ये सोम पवमान निण्ये विश्वे देवाः त्रयः एकादशासः दश स्वधाभिः अधि सानौ अव्ये मृजंति त्वा नद्यः सप्त यह्वीः ॥४॥ तत् नु सत्यं पवमानस्य अस्तु यत्र विश्वे कारवः संऽनसंत ज्योतिः यत् अह्ने अकृणोत् ऊं लोकं प्र आवत् मनुं दस्यवे कः अभीकं॥५॥ परि सद्मऽइव पशुऽमंति होता राजा न सत्यः संऽइतीः इयानः सोमः पुनानः कलशान् अयासीत् सीदन् मृगः न महिषः वनेषु ॥ ६ ॥ २ ॥

॥९३॥ साकंऽउक्षः मर्जयंत स्वसारः दश धीरस्य धीतयः धनुत्रीः हरिः परि अद्रवत् जाः सूर्यस्य द्रोणं ननक्षे अत्यः न वाजी॥१॥ सं मातृऽभिः न शिशुः वावशानः वृषा दधन्वे पुरुऽवारः अत्ऽभिः मर्यः न योषां अभि निःऽकृतं यन् सं गच्छते कलशे उस्रियाभिः ॥२॥ उत प्र पिप्ये ऊधः अघ्न्यायाः इंदुः धाराभिः सचते सुऽमेधाः मूर्धानं गावः पयसा चमूषु अभि श्रीणंति वसुऽभिः न निक्तैः

॥३॥सः नः देवेभिः पवमान रद इंदो इति रयिं अश्विनं वावशानः रथि-रायतां उशती पुरंऽधिः अस्मद्र्यक् आ दावने वसूनां॥४॥ नु नः रयिं उप मास्व नृऽवंतं पुनानः वाताप्यं विश्वऽचंद्रं प्र वंदितुः इंदो इति तारि आयुः प्रातः मक्षु धियाऽवसुः जगम्यात्॥५॥३॥

॥९४॥अधि यत् अस्मिन् वाजिनिऽइव शुभः स्पर्धंते धियः सूर्ये न विशः अपः वृणानः पवते कविऽयन् व्रजं न पशुऽवर्धनाय मन्म॥१॥ द्विता विऽऊर्ण्वन् अमृतस्य धाम स्वःऽविदे भुवनानि प्रथंत धियः पिन्वानाः स्वसरे न गावः ऋतऽयंतीः अभि वावश्रे इंदुं॥२॥ परि यत् कविः काव्या भरते शूरः न रथः भुवनानि विश्वा देवेषु यशः मर्ताय भूषन् दक्षाय रायः पुरुऽभूषु नव्यः॥३॥ श्रिये जातः श्रिये आ निः इयाय श्रियं वयः जरितृऽभ्यः दधाति श्रियं वसानाः अमृतऽत्वं आयन् भवंति सत्या संऽइथा मितऽद्रौ॥४॥ इषं ऊर्जं अभि अर्ष अश्वं गां उरु ज्योतिः कृणुहि मत्सि देवान् विश्वानि हि सुऽसहा तानि तुभ्यं पवमान बाधसे सोम शत्रून् ॥५॥४॥

॥९५॥ कनिक्रंति हरिः आ सृज्यमानः सीदन् वनस्य जठरे पुनानः नृऽभिः यतः कृणुते निःऽनिजं गाः अतः मतीः जनयत स्वधाभिः॥१॥ हरिः सृजानः पथ्यां ऋतस्य इयर्ति वाचं अरिताऽइव नावं देवः देवानां गुह्यानि नाम आविः कृणोति बर्हिषि प्रऽवाचे॥२॥ अपांऽइव इत् ऊर्मयः तर्तुराणाः प्र मनीषाः ईरते सोमं अच्छ नमस्यंतीः उप च यंति सं च आ च विशंति उशतीः उशंतं॥३॥ तं मर्मृजानं महिषं न सानौ अंशुं दुहंति उक्षणं गि-

रिणां । तं वावशानं मतयः सचंते त्रितो बिभर्ति वरुणं समुद्रे
॥४॥ इष्यन्वाचमुपवक्तेव होतुः पुनान इंदो वि ष्या मनीषां ।
इंद्रश्च यत्क्षयथः सौभगाय सुवीर्यस्य पतयः स्याम ॥५॥५॥

॥ ९६ ॥ १-२४ प्रतर्दनो दैवोदासिः ॥ पवमानः सोमः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥९६॥ प्र सेनानीः शूरो अग्रे रथानां गव्यन्नेति हर्षते अस्य
सेना । भद्रान्कृण्वन्निंद्रहवान्सखिभ्य आ सोमो वस्त्रा रभ-
सानि दत्ते ॥१॥ समस्य हरिं हरयो मृजंत्यश्वहयैरनिशितं
नमोभिः । आ तिष्ठति रथमिंद्रस्य सखा विद्वाँ एना सुमतिं
यात्यच्छ ॥२॥ स नो देव देवताते पवस्व महे सोम प्सरस
इंद्रपानः । कृण्वन्नपो वर्षयन्द्यामुतेमामुरोरा नो वरिवस्या
पुनानः ॥३॥ अजीतयेऽहतये पवस्व स्वस्तये सर्वतातये बृ-
हते । तदुशंति विश्व इमे सखायस्तदहं वश्मि पवमान सोम
॥४॥ सोमः पवते जनिता मतीनां जनिता दिवो जनिता
पृथिव्याः । जनिताग्नेर्जनिता सूर्यस्य जनितेंद्रस्य जनितोत
विष्णोः ॥५॥६॥ ब्रह्मा देवानां पदवीः कवीनामृषिर्विप्राणां
महिषो मृगाणां । श्येनो गृध्राणां स्वधितिर्वनानां सोमः प-
वित्रमत्येति रेभन् ॥ ६ ॥ प्रावीविपद्वाच ऊर्मिं न सिंधुर्गिरः
सोमः पवमानो मनीषाः । अंतः पश्यन्वृजनेमावराण्या ति-
ष्ठति वृषभो गोषु जानन् ॥ ७ ॥ स मत्सरः पृत्सु वन्वन्नवातः
सहस्ररेता अभि वाजमर्ष । इंद्रायेंदो पवमानो मनीष्यं१शोरू-
र्मिमीरय गा इषण्यन् ॥८॥ परि प्रियः कलशे देववात इंद्राय
सोमो रण्यो मदाय । सहस्रधारः शतवाज इंदुर्वाजी न सप्तिः
समना जिगाति ॥९॥ स पूर्व्यो वसुविज्जायमानो मृजानो
अप्सु दुदुहानो अद्रौ । अभिशस्तिपा भुवनस्य राजा विदद्गातुं

रिऽस्यां तं वावशानं मतयः सचंते त्रितः बिभर्ति वरुणं समुद्रे ॥४॥ इष्यन् वाचं उपवक्ताऽइव होतुः पुनानः इंदो इति वि स्य मनीषां इंद्रः च यत् क्षयथः सौभगाय सुऽवीर्यस्य पतयः स्याम ॥५॥५॥

॥९६॥ प्र सेनाऽनीः शूरः अग्रे रथानां गव्यन् एति हर्षते अस्य सेना भद्रान् कृण्वन् इंद्रऽहवान् सखिऽभ्यः आ सोमः वस्त्रा रभसानि दत्ते ॥१॥ सं अस्य हरिं हरयः मृजंति अश्वऽहयैः अनिऽशितं नमःऽभिः आ तिष्ठति रथं इंद्रस्य सखा विद्वान् एन सुऽमतिं याति अच्छ ॥२॥ सः नः देव देवऽताते पवस्व महे सोम प्सरसे इंद्रऽपानः कृण्वन् अपः वर्षयन् द्यां उत इमां उरोः आ नः वरिवस्य पुनानः ॥३॥ अजीतये अहतये पवस्व स्वस्तये सर्वऽतातये बृहते तत् उशंति विश्वे इमे सखायः तत् अहं वश्मि पवमान सोम ॥४॥ सोमः पवते जनिता मतीनां जनिता दिवः जनिता पृथिव्याः जनिता अग्नेः जनिता सूर्यस्य जनिता इंद्रस्य जनिता उत विष्णोः ॥५॥६॥ ब्रह्मा देवानां पदऽवीः कवीनां ऋषिः विप्राणां महिषः मृगाणां श्येनः गृध्राणां स्वऽधितिः वनानां सोमः पवित्रं अति एति रेभन् ॥६॥ प्र अवीविपत् वाचः ऊर्मिं न सिंधुः गिरः सोमः पवमानः मनीषाः अंतरिति पश्यन् वृजना इमा अवराणि आ तिष्ठति वृषभः गोषु जानन् ॥७॥ सः मत्सरः पृत्ऽसु वन्वन् अवातः सहस्रऽरेताः अभि वाजं अर्ष इंद्राय इंदो इति पवमानः मनीषी अंशोः ऊर्मिं ईरय गाः इषण्यन् ॥८॥ परि प्रियः कलशे देवऽवातः इंद्राय सोमः रण्यः मदाय सहस्रऽधारः शतऽवाजः इंदुः वाजी न सप्तिः समना जिगाति ॥९॥ सः पूर्व्यः वसुऽवित् जायमानः मृजानः अप्ऽसु दुदुहानः अद्रौ अभिशस्तिऽपाः भुवनस्य राजा विदत् गातुं

ब्रह्मणे पूयमानः ॥१०॥७॥ त्वया हि नः पितरः सोम पूर्वे कर्माणि चक्रुः पवमान धीराः । वन्वन्नवातः परिधींरपोर्णु वीरेभिरश्वैर्मघवा भवा नः ॥११॥ यथापवथा मनवे वयोधा अमित्रहा वरिवोविद्धविष्मान् । एवा पवस्व द्रविणं दधान इंद्रे सं तिष्ठ जनयायुधानि ॥१२॥ पवस्व सोम मधुमाँ ऋतावापो वसानो अधि सानो अव्ये । अव द्रोणानि घृतवांति सीद मदिंतमो मत्सर इंद्रपानः ॥१३॥ वृष्टिं दिवः शतधारः पवस्व सहस्रसा वाजयुर्देववीतौ । सं सिंधुभिः कलशे वावशानः समुस्रियाभिः प्रतिरन्न आयुः ॥१४॥ एष स्य सोमो मतिभिः पुनानोऽत्यो न वाजी तरतीदरातीः । पयो न दुग्धमदितेरिषिरमुर्विव गातुः सुयमो न वोळ्हा ॥१५॥८॥ स्वायुधः सोतृभिः पूयमानोऽभ्यर्ष गुह्यं चारु नाम । अभि वाजं सप्तिरिव श्रवस्याभि वायुमभि गा देव सोम ॥१६॥ शिशुं जज्ञानं हर्यतं मृजंति शुंभंति वह्निं मरुतो गणेन । कविर्गीर्भिः काव्येना कविः सन्सोमः पवित्रमत्येति रेभन् ॥१७॥ ऋषिमना य ऋषिकृत्स्वर्षाः सहस्रणीथः पदवीः कवीनां । तृतीयं धाम महिषः सिषासन्सोमो विराजमनु राजति ष्टुप् ॥१८॥ चमूषच्छ्येनः शकुनो विभृत्वा गोविंदुर्द्रप्स आयुधानि बिभ्रत् । अपामूर्मिं सचमानः समुद्रं तुरीयं धाम महिषो विवक्ति ॥१९॥ मर्यो न शुभ्रस्तन्वं मृजानोऽत्यो न सृत्वा सनये धनानां । वृषेव यूथा परि कोशमर्षन्कनिक्रदच्चम्वो३रा विवेश ॥२०॥९॥ पवस्वेंदो पवमानो महोभिः कनिक्रदत्परि वाराण्यर्ष । क्रीळंश्चम्वो३रा विश पूयमान इंद्रं ते रसो मदिरो ममत्तु ॥२१॥ प्रास्य धारा बृहतीरसृग्रन्नक्तो गोभिः

चर्षणे पूयमानः॥१०॥७॥त्वया हि नः पितरः सोम पूर्वे कर्माणि चक्रुः पवमान धीराः वन्वन् अवातः परिऽधीन् अपं ऊर्णु वीरेभिः अश्वैः मघऽवा भव नः॥११॥ यथा अर्पवथाः मनवे वयःऽधाः अमित्रऽहा वरिवःऽवित् हविष्मान् एव पवस्व द्रविणं दधानः इंद्रे सं तिष्ठ जनय आयुधानि॥१२॥ पवस्व सोम मधुऽमान् ऋतऽवा अपः वसानः अधि सानौ अव्ये अव द्रोणानि घृतऽवंति सीद मदिन्ऽतमः मत्सरः इंद्रऽपानः॥१३॥ वृष्टिं दिवः शतऽधारः पवस्व सहस्रऽसाः वाजऽयुः देवऽवीतौ सं सिंधुऽभिः कलशे वावशानः सं उस्रियाभिः प्रऽतिरन् नः आयुः॥१४॥ एषः स्यः सोमः मतिऽभिः पुनानः अत्यः न वाजी तरति इत् अरातीः पयः न दुग्धं अदितेः इषिरं उरुऽइव गातुः सुऽयमः न वोळ्हा॥१५॥८॥ सुऽआयुधः सोतृऽभिः पूयमानः अभि अर्ष गुह्यं चारु नाम अभि वाजं सप्तिःऽइव श्रवस्या अभि वायुं अभि गाः देव सोम॥१६॥ शिशुं जज्ञानं हर्यतं मृजंति शुंभंति वह्निं मरुतः गणेन कविः गीःऽभिः काव्येन कविः सन् सोमः पवित्रं अति एति रेभन्॥१७॥ ऋषिऽमनाः यः ऋषिऽकृत् स्वःऽसाः सहस्रऽनीथः पदऽवीः कवीनां तृतीयं धाम महिषः सिसासन् सोमः विऽराजं अनु राजति स्तुप्॥१८॥ चमूऽसत् श्येनः शकुनः विऽभृत्वा गोऽविंदुः द्रप्सः आयुधानि बिभ्रत् अपां ऊर्मिं सचमानः समुद्रं तुरीयं धाम महिषः विवक्ति॥१९॥ मर्यः न शुभ्रः तन्वं मृजानः अत्यः न सृत्वा सनये धनानां वृषाऽइव यूथा परि कोशं अर्षन् कनिक्रदत् चम्वोः आ विवेश॥२०॥९॥ पवस्व इंदो पवमानः महःऽभिः कनिक्रदत् परि वाराणि अर्ष क्रीळन् चम्वोः आ विश पूयमानः इंद्रं ते रसः मदिरः ममत्तु॥२१॥ प्र अस्य धाराः बृहतीः असृग्रन् अक्तः गोभिः

कलशाँ आ विवेश। साम कृण्वन्त्सामन्यो विपश्चित्क्रन्दन्नेत्यभि सख्युर्न जामिं ॥२२॥ अपघ्नन्नेषि पवमान शत्रून्प्रियां न जारो अभिगीत इन्दुः। सीदन्वनेषु शकुनो न पत्वा सोमः पुनानः कलशेषु सत्ता॥२३॥ आ ते रुचः पवमानस्य सोम योषेव यन्ति सुदुघाः सुधाराः। हरिरानीतः पुरुवारो अप्स्वचिक्रदत्कलशे देवयूनां ॥२४॥१०॥५॥

॥९७॥ १-३ वसिष्ठः। ४-६ इन्द्रप्रमतिर्वासिष्ठः। ७-९ वृषगणो वासिष्ठः। १०-१२ मन्युर्वासिष्ठः। १३-१५ उपमन्युर्वासिष्ठः। १६-१८ व्याघ्रपाद्वासिष्ठः। १९-२१ शक्तिर्वासिष्ठः। २२-२४ कर्णश्रुद्वासिष्ठः। २५-२७ मृळीको वासिष्ठः। २८-३० वसुक्रो वासिष्ठः। ३१-४४ पराशरः। ४५-५८ कुत्सः। पवमानः सोमः। त्रिष्टुप्।

॥९७॥ अस्य प्रेषा हेमना पूयमानो देवो देवेभिः समपृक्त रसं। सुतः पवित्रं पर्येति रेभन्मितेव सद्म पशुमान्ति होता॥१॥ भद्रा वस्त्रा समन्या वसानो महान्कविर्निवचनानि शंसन्। आ वच्यस्व चम्वोः पूयमानो विचक्षणो जागृविर्देववीतौ ॥२॥ समु प्रियो मृज्यते सानो अव्ये यशस्तरो यशसां क्षैतो अस्मे। अभि स्वर धन्वा पूयमानो यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः॥३॥ प्र गायताभ्यर्चाम देवान्सोमं हिनोत महते धनाय। स्वादुः पवाते अति वारमव्यमा सीदाति कलशं देवयुर्नः॥४॥ इन्दुर्देवानामुप सख्यमायन्त्सहस्रधारः पवते मदाय। नृभिः स्तवानो अनु धाम पूर्वमगन्निन्द्रं महते सौभगाय॥५॥११॥ स्तोत्रे राये हरिरर्षा पुनान इन्द्रं मदो गच्छतु ते भराय। देवैर्याहि सरथं राधो अच्छा यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः॥६॥ प्र काव्यमुशनेव ब्रुवाणो देवो देवानां जनिमा विवक्ति। महिव्रतः शुचिबन्धुः पावकः पदा वराहो अभ्येति रेभन्॥७॥ प्र हंसासस्तृपलं मन्युमच्छामादस्तं वृषगणा अयासुः। आंगूष्यं पव-

कुलशान् आ विवेश सामं कृण्वन् सामन्यः विपःऽचित् क्रंदन् एति अभि सख्युः न जामिं ॥२२॥ अपऽघ्नन् एषि पवमान शत्रून् प्रियां न जारः अभिऽगीतः इंदुः सीदन् वनेषु शकुनः न पत्वां सोमः पुनानः कुलशेषु सत्तां ॥२३॥ आ ते रुचः पवमानस्य सोम योषाऽइव यंति सुऽदुघाः सुऽधाराः हरिः आऽनीतः पुरुऽवारः अपऽसु अचिक्रदत् कुलशे देवऽयूनां ॥ २४ ॥ १० ॥ ५ ॥

॥९७॥ अस्य प्रेषा हेमनां पूयमानः देवः देवेभिः सं अपृक्त रसं सुतः पवित्रं परिं एति रेभन् मिताऽइंव सद्म पशुऽमंति होतां ॥१॥ भद्रा वस्त्रां समन्यां वसानः महान् कविः निऽवचनानि शंसन् आ वच्यस्व चम्वोः पूयमानः विऽचक्षणः जागृविः देवऽवीतौ ॥२॥ सं ऊं' प्रियः मृज्यते सानौ अव्ये यशःऽतरः यशसां क्षैतः असे' अभि स्वर् धन्व पूयमानः यूयं पात स्वस्तिभिः सदां नः ॥३॥ प्र गायत अभि अर्चाम देवान् सोमं हिनोत महते धनाय स्वादुः पवाते अतिं वारं अव्यं आ सीदाति कुलशं देवऽयुः नः ॥ ४ ॥ इंदुः देवानां उपं सख्यं आऽयन् सहस्रंऽधारः पवते मदाय नृऽभिः स्तवानः अनुं धामं पूर्वं अगन् इंद्रं महते सौभंगाय ॥५॥११॥ स्तोत्रे राये हरिः अर्ष पुनानः इंद्रं मदः गच्छतु ते भराय देवैः याहि सऽरथं राधः अच्छं यूयं पात स्वस्तिभिः सदां नः ॥६॥ प्र काव्यं उशनाऽइव ब्रुवाणः देवः देवानां जनिम विवक्ति महिंऽव्रतः शुचिंऽबंधुः पावकः पदा वराहः अभि एति रेभन् ॥७॥ प्र हंसासः तृपलं मन्युं अच्छं अमात् अस्तं वृषंऽगणाः अयासुः आंगूष्यं पव-

मानं सखायो दुर्मर्षं साकं प्र वदंति वाणं ॥८॥ स रंहत उरुगायस्य जूतिं वृथा क्रीळंतं मिमते न गावः। परीणसं कृणुते तिग्मशृंगो दिवा हरिर्ददृशे नक्तमृज्रः ॥९॥ इंदुर्वाजी पवते गोन्योघा इंद्रे सोमः सह इन्वन्मदाय। हंति रक्षो बाधते पर्यरातीर्वरिवः कृण्वन्वृजनस्य राजा ॥१०॥१२॥ अध धारया मध्वा पृचानस्तिरो रोम पवते अद्रिदुग्धः। इंदुरिंद्रस्य सख्यं जुषाणो देवो देवस्य मत्सरो मदाय ॥११॥ अभि प्रियाणि पवते पुनानो देवो देवान्त्स्वेन रसेन पृंचन्। इंदुर्धर्माण्यृतुथा वसानो दश क्षिपो अव्यत सानो अव्ये ॥१२॥ वृषा शोणो अभिकनिक्रदद्गा नदयन्नेति पृथिवीमुत द्यां। इंद्रस्येव वग्नुरा शृण्व आजौ प्रचेतयन्नर्षति वाचमेमां ॥१३॥ रसाय्यः पयसा पिन्वमान ईरयन्नेषि मधुमंतमंशुं। पवमानः संतनिमेषि कृण्वन्निंद्राय सोम परिषिच्यमानः ॥१४॥ एवा पवस्व मदिरो मदायोदग्राभस्य नमयन्वधस्नैः। परि वर्णं भरमाणो रुशंतं गव्युर्नो अर्ष परि सोम सिक्तः ॥१५॥१३॥ जुष्टी न इंदो सुपथा सुगान्युरौ पवस्व वरिवांसि कृण्वन्। घनेव विष्वग्दुरितानि विघ्नन्नधि ष्णुना धन्व सानो अव्ये ॥१६॥ वृष्टिं नो अर्ष दिव्यां जिगत्नुमिळावतीं शंगयीं जीरदानुं। स्तुकेव वीता धन्वा विचिन्वन्बंधूँरिमाँ अवराँ इंदो वायून् ॥१७॥ ग्रंथिं न वि ष्य ग्रथितं पुनान ऋजुं च गातुं वृजिनं च सोम। अत्यो न क्रदो हरिरा सृजानो मर्यो देव धन्व पस्त्यावान् ॥१८॥ जुष्टो मदाय देवतात इंदो परि ष्णुना धन्व सानो अव्ये। सहस्रधारः सुरभिरदब्धः परि स्रव वाजसातौ नृषह्ये ॥१९॥ अश्मानो येऽरण्या अयुक्ता अत्यासो न ससृजानास आजौ।

मानं सखायः दुःऽमर्षं साकं प्र वदंति वाणं ॥८॥ सः रंहते उरुऽगायस्य जूतिं वृथा क्रीळंतं मिमते न गावः परीणसं कृणुते तिग्मऽशृंगः दिवा हरिः ददृशे नक्तं ऋज्रः ॥९॥ इंदुः वाजी पवते गोऽन्योघाः इंद्रे सोमः सहः इन्वन् मदाय हंति रक्षः बाधते परि अरातीः वरिवः कृण्वन् वृजनस्य राजा ॥१०॥१२॥ अध धारया मध्वा पृचानः तिरः रोम पवते अद्रिऽदुग्धः इंदुः इंद्रस्य सख्यं जुषाणः देवः देवस्य मत्सरः मदाय ॥११॥ अभि प्रियाणि पवते पुनानः देवः देवान् स्वेन रसेन पृंचन् इंदुः धर्माणि ऋतुऽथा वसानः दश क्षिपः अव्यत सानौ अव्ये ॥१२॥ वृषा शोणः अभिऽकनिक्रदत् गाः नदयन् एति पृथिवीं उत द्यां इंद्रस्यऽइव वग्नुः आ शृण्वे आजौ प्रऽचेतयन् अर्षति वाचं आ इमां ॥१३॥ रसाय्यः पयसा पिन्वमानः ईरयन् एषि मधुऽमंतं अंशुं पवमानः संऽतनिं एषि कृण्वन् इंद्राय सोम परिऽसिच्यमानः ॥१४॥ एव पवस्व मदिरः मदाय उदऽग्राभस्य नमयन् वधऽस्नैः परि वर्णं भरमाणः रुशंतं गव्युः नः अर्ष परि सोम सिक्तः ॥१५॥१३॥ जुष्टी नः इंदो सुऽपथा सुऽगानि उरौ पवस्व वरिवांसि कृण्वन् घनाऽइव विष्वक् दुःऽइतानि विऽघ्नन् अधि स्नुना धन्व सानौ अव्ये ॥१६॥ वृष्टिं नः अर्ष दिव्यां जिगत्नुं इळाऽवतीं शंऽगयीं जीरऽदानुं स्तुकाःऽइव वीता धन्व विऽचिन्वन् बंधून् इमान् अवरान् इंदो वायून् ॥१७॥ ग्रंथिं न वि स्य ग्रथितं पुनानः ऋजुं च गातुं वृजिनं च सोम अत्यः न क्रदः हरिः आ सृजानः मर्यः देव धन्व पस्त्यऽवान् ॥१८॥ जुष्टः मदाय देवऽताते इंदो परि स्नुना धन्व सानौ अव्ये सहस्रऽधारः सुरभिः अदब्धः परि स्रव वाजऽसातौ नृऽसह्ये ॥१९॥ अरश्मानः ये अरथाः अयुक्ताः अत्यासः न ससृजानासः आजौ

एते शुक्रासो धन्वंति सोमा देवासस्ताँ उप याता पिबध्यै ॥२०॥१४॥ एवा न इंदो अभि देववीतिं परि स्रव नभो अर्णश्चमूषु। सोमो अस्मभ्यं काम्यं बृहंतं रयिं ददातु वीरवंतमुग्रं ॥२१॥ तक्षद्यदी मनसो वेनतो वाग्ज्येष्ठस्य वा धर्मणि क्षोरनीके। आदीमायन्वरमा वावशाना जुष्टं पतिं कलशे गाव इंदुं ॥२२॥ प्र दानुदो दिव्यो दानुपिन्व ऋतमृताय पवते सुमेधाः। धर्मा भुवद्वृजन्यस्य राजा प्र रश्मिभिर्दशभिर्भारि भूम ॥२३॥ पवित्रेभिः पवमानो नृचक्षा राजा देवानामुत मर्त्यानां। द्विता भुवद्रयिपती रयीणामृतं भरत्सुभृतं चार्विंदुः ॥२४॥ अर्वाँ इव श्रवसे सातिमच्छेंद्रस्य वायोरभि वीतिमर्ष। स नः सहस्रा बृहतीरिषो दा भवा सोम द्रविणोवित्पुनानः ॥२५॥१५॥ देवाव्यो नः परिषिच्यमानाः क्षयं सुवीरं धन्वंतु सोमाः। आयज्यवः सुमतिं विश्ववारा होतारो न दिवियजो मंद्रतमाः ॥२६॥ एवा देव देवताते पवस्व महे सोम प्सरसे देवपानः। महश्चिद्धि ष्मसि हिताः समर्ये कृधि सुष्ठाने रोदसी पुनानः ॥२७॥ अश्वो न क्रदो वृषभिर्युजानः सिंहो न भीमो मनसो जवीयान्। अर्वाचीनैः पथिभिर्ये रजिष्ठा आ पवस्व सौमनसं न इंदो ॥२८॥ शतं धारा देवजाता असृग्रन्त्सहस्रमेनाः कवयो मृजंति। इंदो सनित्रं दिव आ पवस्व पुरएतासि महतो धनस्य ॥२९॥ दिवो न सर्गा अससृग्रमह्नां राजा न मित्रं प्र मिनाति धीरः। पितुर्न पुत्रः क्रतुभिर्यतान आ पवस्व विशे अस्या अजीतिं ॥३०॥१६॥ प्र ते धारा मधुमतीरसृग्रन्वारान्यत्पूतो अत्येष्यव्यान्। पवमान पवसे धाम गोनां जज्ञानः सूर्यमपिन्वो अर्कैः ॥३१॥ कनिक्रदद्नु पंथा-

एते शुक्रासः धन्वंति सोमाः देवासः तान् उप यात पिबध्यै ॥२०॥१४॥ एव नः इंदो' अभि देवऽवीतिं परि स्रव नभः अर्णः चमूषु सोमः अस्मभ्यं काम्यं बृहंतं रयिं ददातु वीरऽवंतं उग्रं ॥२१॥ तक्षत् यदि मनसः वेनतः वाक् ज्येष्ठस्य वा धर्मणि क्षोः अनीके आत् ईं आयन् वरं आ वावशानाः जुष्टं पतिं कलशे गावः इंदुं ॥२२॥ प्र दानुऽदः दिव्यः दानुऽपिन्वः ऋतं ऋताय पवते सुऽमेधाः धर्मा भुवत् वृजन्यस्य राजा प्र रश्मिऽभिः दशऽभिः भारि भूम ॥२३॥ पवित्रेभिः पवमानः नृऽचक्षाः राजा देवानां उत मर्त्यानां द्विता भुवत् रयिऽपतिः रयीणां ऋतं भरत् सुऽभृतं चारु इंदुः ॥२४॥ अर्वान्ऽइव श्रवसे सातिं अच्छ इंद्रस्य वायोः अभि वीतिं अर्ष सः नः सहस्रा बृहतीः इषः दाः भव सोम द्रविणःऽवित् पुनानः ॥२५॥१५॥ देवऽअव्यः नः परिऽसिच्यमानाः क्षयं सुऽवीरं धन्वंतु सोमाः आऽयज्यवः सुऽमतिं विश्वऽवाराः होतारः न दिविऽयजः मंद्रऽतमाः ॥२६॥ एव देव देवऽताते पवस्व महे सोम प्सरसे देवऽपानः महः चित् हि स्मसि हिताः सऽमर्ये कृधि सुऽस्थाने॰ रोदसी' पुनानः ॥२७॥ अश्वः न क्रदः वृषऽभिः युजानः सिंहः न भीमः मनसः जवीयान् अर्वाचीनैः पथिऽभिः ये रजिष्ठाः आ पवस्व सौमनसं नः इंदो' ॥२८॥ शतं धाराः देवऽजाताः असृग्रन् सहस्रं एनाः कवयः मृजंति इंदो' सनित्रं दिवः आ पवस्व पुरःऽएता असि महतः धनस्य ॥२९॥ दिवः न सर्गाः अससृग्रं अह्नां राजा न मित्रं प्र मिनाति धीरः पितुः न पुत्रः क्रतुऽभिः यतानः आ पवस्व विशे अस्यै अजीतिं ॥३०॥१६॥ प्र ते धाराः मधुऽमतीः असृग्रन् वारान् यत् पूतः अतिऽएषि अव्यान् पवमान पवसे धाम गोनां जज्ञानः सूर्यं अपिन्वः अर्कैः ॥३१॥ कनिक्रदत् अनु पंथां

मृतस्य शुक्रो वि भास्यमृतस्य धाम । स इंद्राय पवसे मत्स-
रवान्हिन्वानो वाचं मतिभिः कवीनां ॥३२॥ दिव्यः सुपर्णो-
ऽव चक्षि सोम पिन्वन्धाराः कर्मणा देववीतौ । एंदो विश
कलशं सोमधानं क्रंदन्निहि सूर्यस्योप रश्मिं ॥ ३३ ॥ तिस्रो
वाच ईरयति प्र वह्निर्ऋतस्य धीतिं ब्रह्मणो मनीषां । गावो
यंति गोपतिं पृच्छमानाः सोमं यंति मतयो वावशानाः॥३४॥
सोमं गावो धेनवो वावशानाः सोमं विप्रा मतिभिः पृच्छ-
मानाः । सोमः सुतः पूयते अज्यमानः सोमे अर्कास्त्रिष्टुभः सं
नवंते ॥३५॥१७॥ एवा नः सोम परिषिच्यमान आ पवस्व
पूयमानः स्वस्ति । इंद्रमा विश बृहता रवेण वर्धया वाचं
जनया पुरंधिं ॥३६॥ आ जागृविर्विप्र ऋता मतीनां सोमः
पुनानो असदच्चमूषु । सपंति यं मिथुनासो निकामा अध्व-
र्यवो रथिरासः सुहस्ताः ॥३७॥ स पुनान उप सूरे न धातोभे
अप्रा रोदसी वि ष आवः । प्रिया चिद्यस्य प्रियसास ऊती स
तू धनं कारिणे न प्र यंसत् ॥ ३८ ॥ स वर्धिता वर्धनः पूयमानः
सोमो मीढ्वाँ अभि नो ज्योतिषावीत् । येना नः पूर्वे पितरः पद-
ज्ञाः स्वर्विदो अभि गा अद्रिमुष्णन् ॥३९॥ अक्रान्त्समुद्रः प्रथमे
विधर्मञ्जनयन्प्रजा भुवनस्य राजा । वृषा पवित्रे अधि सानो
अव्ये बृहत्सोमो वावृधे सुवान इंदुः ॥४०॥१८॥ महत्तत्सोमो
महिषश्चकारापां यद्गर्भोऽवृणीत देवान् । अदधादिंद्रे पवमान
ओजोऽजनयत्सूर्ये ज्योतिरिंदुः ॥४१॥ मत्सि वायुमिष्टये राधसे
च मत्सि मित्रावरुणा पूयमानः । मत्सि शर्धो मारुतं मत्सि दे-
वान्मत्सि द्यावापृथिवी देव सोम ॥४२॥ ऋजुः पवस्व वृजिनस्य
हंतापामीवां बाधमानो मृधश्च । अभिश्रीणन्पयः पयसाभि

ऋतस्य शुक्रः विभासि अमृतस्य धाम सः इंद्राय पवसे मत्सर-
ऽवान् हिन्वानः वाचं मतिऽभिः कवीनां ॥३२॥ दिव्यः सुऽपर्णः
अव चक्षि सोम पिन्वन् धाराः कर्मणा देवऽवीतौ आ इंदो इति विश
कलशं सोमऽधानं क्रंदन् इहि सूर्यस्य उप रश्मिं ॥३३॥ तिस्रः वा-
चः ईरयति प्र वह्निः ऋतस्य धीतिं ब्रह्मणः मनीषां गावः यंति
गोऽपतिं पृच्छमानाः सोमं यंति मतयः वावशानाः ॥३४॥ सोमं
गावः धेनवः वावशानाः सोमं विप्राः मतिऽभिः पृच्छमानाः
सोमः सुतः पूयते अज्यमानः सोमे अर्काः चिऽस्तुभः सं नवंते
॥३५॥१७॥ एव नः सोम परिऽसिच्यमानः आ पवस्व पूयमानः
स्वस्ति इंद्रं आ विश बृहता रवेण वर्धय वाचं जनय पुरंऽधिं ॥३६॥
आ जागृविः विप्रः ऋता मतीनां सोमः पुनानः असदत् चमूषु
सपंति यं मिथुनासः निऽकामाः अध्वर्यवः रथिरासः सुऽहस्ताः
॥३७॥ सः पुनानः उप सूरे न धाता आ उभे इति अप्राः रोदसी इति वि सः
आवरित्यावः प्रिया चित् यस्य प्रियसासः ऊती सः तु धनं कारिणे न प्र
यंसत् ॥३८॥ सः वर्धिता वर्धनः पूयमानः सोमः मीढ्वान् अभि नः
ज्योतिषा आवीत् येन नः पूर्वे पितरः पदऽज्ञाः स्वःऽविदः अभि
गाः अद्रिं उष्णन् ॥३९॥ अक्रान् समुद्रः प्रथमे विऽधर्मन् जनयन्
प्रऽजाः भुवनस्य राजा वृषा पवित्रे अधि सानौ अव्ये बृहत् सोमः
ववृधे सुवानः इंदुः ॥४०॥१८॥ महत् तत् सोमः महिषः चकार अपां
यत् गर्भः अवृणीत देवान् अदधात् इंद्रे पवमानः ओजः अज-
नयत् सूर्ये ज्योतिः इंदुः ॥४१॥ मत्सि वायुं इष्टये राधसे च मत्सि
मित्रावरुणा पूयमानः मत्सि शर्धः मारुतं मत्सि देवान् मत्सि
द्यावापृथिवी इति देव सोम ॥४२॥ ऋजुः पवस्व वृजिनस्य हंता अप
अमीवां बाधमानः मृधः च अभिऽश्रीणन् पयः पयसा अभि

गोनामिंद्रस्य त्वं तव वयं सखायः ॥४३॥ मध्वः सूदं पवस्व वस्व उत्सं वीरं च न आ पवस्वा भगं च। स्वदस्वेंद्राय पवमान इंदो रयिं च न आ पवस्वा समुद्रात् ॥४४॥ सोमः सुतो धारयात्यो न हित्वा सिंधुर्न निम्नमभि वाज्यंक्षाः। आ योनिं वन्यमसदत्पुनानः समिंदुर्गोभिरसरत्समद्भिः ॥४५॥१९॥ एष स्य ते पवत इंद्र सोमश्चमूषु धीर उशते तवस्वान्। स्वर्चक्षा रथिरः सत्यशुष्मः कामो न यो देवयतामसर्जि ॥४६॥ एष प्रत्नेन वयसा पुनानस्तिरो वर्पांसि दुहितुर्दधानः। वसानः शर्म त्रिवरूथमप्सु होतेव याति समनेषु रेभन् ॥४७॥ नू नस्त्वं रथिरो देव सोम परि स्रव चम्वोः पूयमानः। अप्सु स्वादिष्ठो मधुमाँ ऋतावा देवो न यः सविता सत्यमन्मा ॥४८॥ अभि वायुं वीत्यर्षा गृणानो३ऽभि मित्रावरुणा पूयमानः। अभी नरं धीजवनं रथेष्ठामभींद्रं वृषणं वज्रबाहुं ॥४९॥ अभि वस्त्रा सुवसनान्यर्षाभि धेनूः सुदुघाः पूयमानः। अभि चंद्रा भर्तवे नो हिरण्याभ्यश्वान्रथिनो देव सोम ॥५०॥२०॥ अभी नो अर्ष दिव्या वसून्यभि विश्वा पार्थिवा पूयमानः। अभि येन द्रविणमश्नवामाभ्यार्षेयं जमदग्निवन्नः ॥५१॥ अया पवा पवस्वैना वसूनि मांश्चत्व इंदो सरसि प्र धन्व। ब्रध्नश्चिदत्र वातो न जूतः पुरुमेधश्चित्तकवे नरं दात् ॥५२॥ उत न एना पवया पवस्वाधि श्रुते श्रवाय्यस्य तीर्थे। षष्टिं सहस्रा नैगुतो वसूनि वृक्षं न पक्वं धूनवद्रणाय ॥५३॥ महीमे अस्य वृषनाम शूषे मांश्चत्वे वा पृशने वा वधत्रे। अस्वापयन्निगुतः स्नेहयच्चापामित्राँ अपाचितो अचेतः ॥५४॥ सं त्री पवित्रा विततान्येष्यन्वेकं धावसि पूयमानः। असि भगो असि दात्रस्य दा-

गोनां इंद्रस्य त्वं तवं वयं सखांयः ॥४३॥ मध्वंः सूदं पवस्व वस्वंः
उत्सं वीरं च नः आ पवस्व भगं च स्वदस्व इंद्राय पवंमानः इंदो
रयिं च नः आ पवस्व समुद्रात् ॥४४॥ सोमंः सुतः धारंया अत्यंः न
हित्वा सिंधुः न निम्नं अभि वाजी अक्षाः आ योनिं वन्यं असदत्
पुनानः सं इंदुः गोभिः असरत् सं अत्ऽभिः ॥४५॥१९॥ एषः स्यः ते
पवते इंद्र सोमंः चमूषु धीरंः उशते तवस्वान् स्वंःऽचक्षाः रथिरः
सत्यऽशुष्मः कामंः न यः देवऽयतां असंर्जि ॥४६॥ एषः प्रत्नेन व-
यंसा पुनानः तिरः वर्पांसि दुहितुः दधानः वसानः शर्मं त्रिऽवरूथं
अप्ऽसु होताऽइव याति समनेषु रेभंन् ॥४७॥ नु नः त्वं रथिरः देव
सोम परिं स्रव चम्वोः पूयमानः अप्ऽसु स्वादिष्ठः मधुंऽमान्
ऋतऽवा देवः न यः सविता सत्यऽमंन्मा ॥४८॥ अभि वायुं वीती
अर्ष गृणानः अभि मित्रावरुणा पूयमानः अभि नरं धीऽजवनं
रथेऽस्थां अभि इंद्रं वृषणं वज्रऽबाहुं ॥४९॥ अभि वस्त्रा सुऽवस-
नानि अर्ष अभि धेनूः सुऽदुघाः पूयमानः अभि चंद्रा भर्तवे नः
हिरंण्या अभि अश्वान् रथिनः देव सोम ॥५०॥२०॥ अभि नः अर्ष
दिव्या वसूनि अभि विश्वां पार्थिवा पूयमानः अभि येन द्रविणं
अश्नवाम अभि आर्षेयं जमदग्निऽवत् नः ॥५१॥ अया पवा पवस्व
एना वसूनि मांश्चत्वे इंदो सरसि प्र धन्व ब्रध्नः चित् अत्र वातः न
जूतः पुरुऽमेधः चित् तकंवे नरं दात् ॥५२॥ उत नः एना पवया प-
वस्व अधि श्रुते श्रवाय्यस्य तीर्थे षष्टिं सहस्रा नैगुतः वसूनि वृक्षं
न पक्वं धूनवत् रणाय ॥५३॥ महिं इमे अस्य वृषनाम शूषे मांश्चत्वे
वा पृशने वा वधत्रे अस्वापयत् निऽगुतः स्नेहयत् च अप अमि-
त्रान् अप अचितः अच इतः ॥५४॥ सं त्री पवित्रा विऽतंतानि
एषि अनु एकं धावसि पूयमानः असि भगः असि दात्रस्य दा-

तासि मघवा मघवद्भ्य इंदो॥५५॥२१॥ एष विश्ववित्पवते मनीषी सोमो विश्वस्य भुवनस्य राजा। द्रप्साँ ईरयन्विदथेष्विंदुर्वि वारमव्यं समयाति याति॥५६॥ इंदुं रिहंति महिषा अदब्धाः पदे रेभंति कवयो न गृध्राः। हिन्वंति धीरा दशभिः क्षिपाभिः समंजते रूपमपां रसेन॥५७॥ त्वया वयं पवमानेन सोम भरे कृतं वि चिनुयाम शश्वत्। तन्नो मित्रो वरुणो मामहंतामदितिः सिंधुः पृथिवी उत द्यौः॥५८॥२२॥

॥ ९८ ॥ १-१२ अंबरीष ऋजिश्वा च ॥ पवमानः सोमः ॥ १-१०, १२ अनुष्टुप्। ११ बृहती ॥

॥९८॥ अभि नो वाजसातमं रयिमर्ष पुरुस्पृहं। इंदो सहस्रभर्णसं तुविद्युम्नं विभ्वासहं॥१॥ परि ष्य सुवानो अव्ययं रथे न वर्माव्यत। इंदुरभि द्रुणा हितो हियानो धाराभिरक्षाः॥२॥ परि ष्य सुवानो अक्षा इंदुरव्ये मदच्युतः। धारा य ऊर्ध्वो अध्वरे भ्राजा नैति गव्ययुः॥३॥ स हि त्वं देव शश्वते वसु मर्ताय दाशुषे। इंदो सहस्रिणं रयिं शतात्मानं विवासिसि॥४॥ वयं ते अस्य वृत्रहन्वसो वस्वः पुरुस्पृहः। नि नेदिष्ठतमा इषः स्याम सुम्नस्याध्रिगो॥५॥ द्विर्यं पंच स्वयशसं स्वसारो अद्रिसंहतं। प्रियमिंद्रस्य काम्यं प्रस्नापयंत्यूर्मिणं॥६॥२३॥ परि त्यं हर्यतं हरिं बभ्रुं पुनंति वारेण। यो देवान्विश्वाँ इत्परि मदेन सह गच्छति॥७॥ अस्य वो ह्यवसा पांतो दक्षसाधनं। यः सूरिषु श्रवो बृहद्दधे स्व१र्ण हर्यतः॥८॥ स वां यज्ञेषु मानवी इंदुर्जनिष्ट रोदसी। देवो देवी गिरिष्ठा अस्रेधन्तं तुविष्वणि॥९॥ इंद्राय सोम पातवे वृत्रघ्ने परि षिच्यसे। नरे च दक्षिणावते देवाय सदनासदे॥१०॥ ते प्रत्नासो व्युष्टिषु सोमाः पवित्रे अक्षरन्। अपप्रोथंतः सनुतर्हुरश्चितः प्रातस्ताँ अप्रचेतसः॥११॥

ता असि मघऽवा मघवत्ऽभ्यः इंदो ॥५५॥२१॥ एषः विश्वऽवित् पवते मनीषी सोमः विश्वस्य भुवनस्य राजा द्रप्सान् ईरयन् विदथेषु इंदुः वि वारं अव्यं समया अति याति ॥५६॥ इंदुं रिहंति महिषाः अदब्धाः पदे रेभंति कवयः न गृध्राः हिन्वंति धीराः दशऽभिः क्षिपाभिः सं अंजते रूपं अपां रसेन ॥५७॥ त्वया वयं पवमानेन सोम भरे कृतं वि चिनुयाम शश्वत् तत् नः मित्रः वरुणः ममहंतां अदितिः सिंधुः पृथिवी उत द्यौः ॥ ५८ ॥ २२ ॥

॥९८॥ अभि नः वाजऽसातमं रयिं अर्ष पुरुऽस्पृहं इंदो सहस्रऽभर्णसं तुविऽद्युम्नं विभ्वऽसहं ॥१॥ परि स्यः सुवानः अव्ययं रथे न वर्म अव्यत इंदुः अभि द्रुणा हितः हियानः धाराभिः अक्षारिति ॥२॥ परि स्यः सुवानः अक्षारिति इंदुः अव्ये मदऽच्युतः धारा यः ऊर्ध्वः अध्वरे भ्राजा न एति गव्यऽयुः ॥३॥ सः हि त्वं देव शश्वते वसु मर्ताय दाशुषे इंदो सहस्रिणं रयिं शतऽआत्मानं विवाससि ॥४॥ वयं ते अस्य वृत्रऽहन् वसो वस्वः पुरुऽस्पृहः नि नेदिष्ठऽतमाः इषः स्याम सुम्नस्य अध्रिऽगो ॥५॥ द्विः यं पंच स्वऽयशसं स्वसारः अद्रिऽसंहतं प्रियं इंद्रस्य काम्यं प्रऽस्नापयंति ऊर्मिणं ॥६॥२३॥ परि त्यं हर्यतं हरिं बभ्रुं पुनंति वारेण यः देवान् विश्वान् इत् परि मदेन सह गच्छति ॥७॥ अस्य वः हि अवसा पांतः दक्षऽसाधनं यः सूरिषु श्रवः बृहत् दधे स्वः न हर्यतः ॥८॥ सः वां यज्ञेषु मानवी इंदुः जनिष्ट रोदसी देवः देवी गिरिऽस्थाः अस्रेधन् तं तुविऽस्वनि ॥९॥ इंद्राय सोम पातवे वृत्रऽघ्ने परि सिच्यसे नरे च दक्षिणाऽवते देवाय सदनऽसदे ॥१०॥ ते प्रत्नासः विऽउष्टिषु सोमाः पवित्रे अक्षरन् अपऽप्रोथंतः सनुतः हुरःऽचितः प्रातरिति तान् अप्रऽचेतसः ॥११॥

तं संखायः पुरोरुचं यूयं वयं चं सूरयः। अश्याम वाजंगंध्यं सनेम वाजंपस्त्यं ॥ १२ ॥ २४ ॥

॥ ९९ ॥ १-८ रेभसूनू काश्यपौ ॥ पवमानः सोमः ॥ १ बृहती । २-८ अनुष्टुप् ॥

॥९९॥ आ हंर्यतायं धृष्णवे धनुंस्तन्वंति पौंस्यं । शुक्रां वंयंत्यसुंराय निर्णिजं विपामग्रे महीयुवंः ॥१॥ अधं क्षपा परिंष्कृतो वाजाँ अभि प्र गांहते । यदीं विवस्वंतो धियो हरिं हिन्वंति यातंवे ॥२॥ तमंस्य मर्जयामसि मदो य इंद्रपातंमः । यं गावं आसभिंर्दधुः पुरा नूनं चं सूरयः ॥३॥ तं गाथंया पुराण्या पुनानमभ्यंनूषत । उतो कृंपंत धीतयों देवानां नाम बिभ्रंतीः ॥४॥ तमुक्षमाणमव्यये वारें पुनंति धर्णसिं । दूतं न पूर्वचित्तय आ शांसते मनीषिणंः ॥ ५ ॥ २५ ॥ स पुनानो मदिंतमः सोमंश्चमूषुं सीदति । पशौ न रेतं आदधत्पतिंर्वचस्यते धियः ॥६॥ स मृंज्यते सुकर्मभिंर्देवो देवेभ्यंः सुतः । विदे यदांसु संददिर्महीरपो वि गांहते ॥७॥ सुत इंदो पवित्र आ नृभिर्यतो वि नीयसे । इंद्राय मत्सरिंतमश्चमूष्वा नि षींदसि ॥ ८ ॥ २६ ॥

॥ १०० ॥ १-९ रेभसूनू काश्यपौ ॥ पवमानः सोमः ॥ अनुष्टुप् ॥

॥१००॥ अभी नवंते अद्रुहंः प्रियमिंद्रस्य काम्यं। वत्सं न पूर्व आयुंनि जातं रिंहंति मातरंः॥१॥ पुनान इंदवा भंर सोमं द्विबर्हसं रयिं।त्वं वसूंनि पुष्यसि विश्वानि दाशुषो गृहे॥२॥ त्वं धियं मनोयुजं सृजा वृष्टिं न तंन्यतुः।त्वं वसूंनि पार्थिवा दिव्या चं सोम पुष्यसि॥३॥ परिं ते जिग्युषो यथा धारां सुतस्यं धावति। रंहमाणा व्य१व्ययं वारं वाजीवं सानसिः॥४॥ क्रत्वे दक्षाय नः कवे पवंस्व सोम धारंया।इंद्राय पातंवे सुतो मित्राय वरुंणाय च॥५॥२७॥ पवंस्व वाजसातंमः पवित्रे धारंया सुतः।इंद्राय सोम विष्णवे

तं सखायः पुरःऽरुचं यूयं वयं च सूरयः अश्याम वाजऽगंध्यं सनेम वाजऽपस्त्यं ॥ १२ ॥ २४ ॥

॥९९॥ आ हर्यताय धृष्णवे धनुः तन्वंति पौंस्यं शुक्रां वयंति असुराय निःऽनिजं विपां अग्रे महीयुवः ॥१॥ अध क्षपा परिऽकृतः वाजान् अभि प्र गाहते यदि विवस्वतः धियः हरिं हिन्वंति यातवे ॥२॥ तं अस्य मर्जयामसि मदः यः इंद्रऽपातमः यं गावः आसऽभिः दधुः पुरा नूनं च सूरयः ॥३॥ तं गाथया पुराण्या पुनानं अभि अनूषत उतो इति कृपंत धीतयः देवानां नाम बिभ्रतीः ॥४॥ तं उक्षमाणं अव्यये वारे पुनंति धर्णसिं दूतं न पूर्वऽचित्तये आ शासते मनीषिणः ॥५॥२५॥ सः पुनानः मदिन्ऽतमः सोमः चमूषु सीदति पशौ न रेतः आऽदधत् पतिः वचस्यते धियः ॥६॥ सः मृज्यते सुकर्मऽभिः देवः देवेभ्यः सुतः विदे यत् आसु संऽददिः महीः अपः विगाहते ॥७॥ सुतः इंदो इति पवित्रे आ नृऽभिः यतः वि नीयसे इंद्राय मत्सरिन्ऽतमः चमूषु आ नि सीदसि ॥ ८ ॥ २६ ॥

॥१००॥ अभि नवंते अद्रुहः प्रियं इंद्रस्य काम्यं वत्सं न पूर्वे आयुनि जातं रिहंति मातरः ॥१॥ पुनानः इंदो इति आ भर सोम द्विऽबर्हसं रयिं त्वं वसूनि पुष्यसि विश्वानि दाशुषः गृहे ॥२॥ त्वं धियं मनःऽयुजं सृज वृष्टिं न तन्यतुः त्वं वसूनि पार्थिवा दिव्या च सोम पुष्यसि ॥३॥ परि ते जिग्युषः यथा धारा सुतस्य धावति रंहमाणा वि अव्ययं वारं वाजीऽइव सानसिः ॥४॥ क्रत्वे दक्षाय नः कवे पवस्व सोम धारया इंद्राय पातवे सुतः मित्राय वरुणाय च ॥५॥२७॥ पवस्व वाजऽसातमः पवित्रे धारया सुतः इंद्राय सोम विष्णवे

देवेभ्यो मधुमत्तमः ॥६॥ त्वां रिहंति मातरो हरिं पवित्रे अद्रुहः। वत्सं जातं न धेनवः पवमान विधर्मणि ॥७॥ पवमान महि श्रवश्चित्रेभिर्यासि रश्मिभिः। शर्धन्तमांसि जिघ्नसे विश्वानि दाशुषो गृहे ॥८॥ त्वं द्यां च महिव्रत पृथिवीं चाति जभ्रिषे। प्रति द्रापिमंमुंचथाः पवमान महित्वना ॥ ९ ॥ २८ ॥ ४ ॥

॥ १०१ ॥ १-३ अंधीगुः श्यावाश्विः। ४-६ ययातिर्नाहुषः। ७-९ नहुषो मानवः। १०-१२ मनुः सावरणः। १३-१६ प्रजापतिः॥ पवमानः सोमः॥ १. ४-१६ अनुष्टुप्। २.३ गायत्री॥

॥१०१॥ पुरोजिती वो अंधसः सुताय मादयित्नवे। अप श्वानं श्नथिष्टन सखायो दीर्घजिह्व्यं ॥१॥ यो धारया पावकया परिप्रस्यंदते सुतः। इंदुरश्वो न कृत्व्यः ॥२॥ तं दुरोषमभी नरः सोमं विश्वाच्या धिया। यज्ञं हिन्वंत्यद्रिभिः ॥३॥ सुतासो मधुमत्तमाः सोमा इंद्राय मंदिनः। पवित्रवंतो अक्षरन्देवान्गच्छंतु वो मदाः ॥४॥ इंदुरिंद्राय पवत इति देवासो अब्रुवन्। वाचस्पतिर्मखस्यते विश्वस्येशान ओजसा ॥५॥१॥ सहस्रधारः पवते समुद्रो वाचमीखयः। सोमः पती रयीणां सखेंद्रस्य दिवेदिवे ॥६॥ अयं पूषा रयिर्भगः सोमः पुनानो अर्षति। पतिर्विश्वस्य भूमनो व्यख्यद्रोदसी उभे ॥७॥ समु प्रिया अनूषत गावो मदाय घृष्वयः। सोमासः कृण्वते पथः पवमानास इंदवः ॥८॥ य ओजिष्ठस्तमा भर पवमान श्रवाय्यं। यः पंच चर्षणीरभि रयिं येन वनामहे ॥९॥ सोमाः पवंत इंदवोऽस्मभ्यं गातुवित्तमाः। मित्राः सुवाना अरेपसः स्वाध्यः स्वर्विदः ॥१०॥२॥ सुष्वाणासो व्यद्रिभिश्चिताना गोरधि त्वचि। इषमस्मभ्यमभितः समस्वरन्वसुविदः ॥ ११ ॥ एते पूता विपश्चितः सोमासो दध्याशिरः। सूर्यासो न दर्शतासो जिगत्नवो ध्रुवा घृते ॥१२॥ प्र सुन्वानस्यांधसो मर्तो न वृत तद्वचः। अप

देवेभ्यः मधुमत्ऽतमः ॥६॥ त्वां रिहंति मातरः हरिं पवित्रे अद्रुहः
वत्सं जातं न धेनवः पवमान विऽधर्मणि ॥७॥ पवमान महि श्रवः
चित्रेभिः यासि रश्मिऽभिः शर्धन् तमांसि जिघ्नसे विश्वानि दा-
शुषः गृहे ॥८॥ त्वं द्यां च महिऽव्रत पृथिवीं च अति जभ्रिषे प्रति
द्रापिं अमुंचथाः पवमान महिऽत्वना ॥९॥२८॥४॥

॥१०१॥ पुरःऽजिती वः अंधसः सुताय मादयित्नवे अप श्वानं
श्नथिष्टन सखायः दीर्घऽजिह्व्यं ॥१॥ यः धारया पावकया परि-
ऽप्रस्यंदते सुतः इंदुः अश्वः न कृत्व्यः ॥२॥ तं दुरोषं अभि नरः सोमं
विश्वाच्या धिया यज्ञं हिन्वंति अद्रिऽभिः ॥३॥ सुतासः मधुमत्-
ऽतमाः सोमाः इंद्राय मंदिनः पवित्रऽवंतः अक्षरन् देवान् ग-
च्छंतु वः मदाः ॥४॥ इंदुः इंद्राय पवते इति देवासः अब्रुवन् वाचः
पतिः मखस्यते विश्वस्य ईशानः ओजसा ॥५॥१॥ सहस्रऽधारः
पवते समुद्रः वाचंऽईखयः सोमः पतिः रयीणां सखा इंद्रस्य दिवे-
ऽदिवे ॥६॥ अयं पूषा रयिः भगः सोमः पुनानः अर्षति पतिः वि-
श्वस्य भूमनः वि अख्यत् रोदसी॰ उभे॰ ॥७॥ सं ऊं॰ प्रियाः अनूषत
गावः मदाय घृष्वयः सोमासः कृण्वते पथः पवमानासः इंदवः
॥८॥ यः ओजिष्ठः तं आ भर पवमान श्रवाय्यं यः पंच चर्षणीः अभि
रयिं येन वनामहै ॥९॥ सोमाः पवंते इंदवः अस्मभ्यं गातुवि-
त्ऽतमाः मित्राः सुवानाः अरेपसः सुऽआध्यः स्वःऽविदः ॥१०॥२॥
सुऽस्वानासः वि अद्रिऽभिः चितानाः गोः अधि त्वचि इषं
अस्मभ्यं अभितः सं अस्वरन् वसुऽविदः ॥११॥ एते पूताः विपः-
ऽचितः सोमासः दधिऽआशिरः सूर्यासः न दर्शतासः जिगत्नवः
ध्रुवाः घृते ॥१२॥ प्र सुन्वानस्य अंधसः मर्तः न वृत तत् वचः अप

श्वानमराधसं हता मखं न भृगवः ॥१३॥ आ जामिरत्के अव्यत भुजे न पुत्र ओण्योः । सरज्जारो न योषणां वरो न योनिमासदं ॥१४॥ स वीरो दक्षसाधनो वि यस्तस्तंभ रोदसी । हरिः पवित्रे अव्यत वेधा न योनिमासदं ॥१५॥ अव्यो वारेभिः पवते सोमो गव्ये अधि त्वचि । कनिक्रदद्वृषा हरिरिंद्रस्याभ्येति निष्कृतं ॥१६॥३॥

॥ १०२ ॥ १–८ त्रितः ॥ पवमानः सोमः ॥ उष्णिक् ॥

॥१०२॥ क्राणा शिशुर्महीनां हिन्वन्नृतस्य दीधितिं । विश्वा परि प्रिया भुवदध द्विता ॥१॥ उप त्रितस्य पाष्यो३रभक्त यद्गुहा पदं । यज्ञस्य सप्त धामभिरध प्रियं ॥२॥ त्रीणि त्रितस्य धारया पृष्ठेष्वेरया रयिं । मिमीते अस्य योजना वि सुक्रतुः ॥३॥ जज्ञानं सप्त मातरो वेधामशासत श्रिये । अयं ध्रुवो रयीणां चिकेत यत् ॥४॥ अस्य व्रते सजोषसो विश्वे देवासो अद्रुहः । स्पार्हा भवंति रंतयो जुषंत यत् ॥५॥४॥ यमी गर्भमृतावृधो दृशे चारुमजीजनन् । कविं मंहिष्ठमध्वरे पुरुस्पृहं ॥६॥ समीचीने अभि त्मना यह्वी ऋतस्य मातरा । तन्वाना यज्ञमानुषग्यदंजते ॥७॥ क्रत्वा शुक्रेभिरक्षभिर्ऋणोरप व्रजं दिवः । हिन्वन्नृतस्य दीधितिं प्राध्वरे ॥८॥५॥

॥ १०३ ॥ १–६ द्वित आप्त्यः ॥ पवमानः सोमः ॥ उष्णिक् ॥

॥१०३॥ प्र पुनानाय वेधसे सोमाय वच उद्यतं । भृतिं न भरा मतिभिर्जुजोषते ॥१॥ परि वाराण्यव्यया गोभिरंजानो अर्षति । त्री षधस्था पुनानः कृणुते हरिः ॥२॥ परि कोशं मधुश्चुतमव्यये वारे अर्षति । अभि वाणीर्ऋषीणां सप्त

श्वानं अराधसं हत मखं न भृगवः ॥१३॥ आ जामिः अत्के अव्यत भुजे न पुत्रः ओण्योः सरत् जारः न योषणां वरः न योनिं आऽसदं ॥१४॥ सः वीरः दक्षऽसाधनः वि यः तस्तंभ रोदसी इति हरिः पवित्रे अव्यत वेधाः न योनिं आऽसदं ॥१५॥ अव्यः वारेभिः पवते सोमः गव्ये अधि त्वचि कनिक्रदत् वृषा हरिः इंद्रस्य अभि एति निःऽकृतं ॥ १६ ॥ ३ ॥

॥ १०२ ॥ क्राणा शिशुः महीनां हिन्वन् ऋतस्य दीधितिं विश्वा परि प्रिया भुवत् अध द्विता ॥१॥ उप त्रितस्य पाष्योः अभक्त यत् गुहा पदं यज्ञस्य सप्त धामऽभिः अध प्रियं ॥२॥ त्रीणि त्रितस्य धारया पृष्ठेषु आ ईरय रयिं मिमीते अस्य योजना वि सुऽक्रतुः ॥ ३ ॥ जज्ञानं सप्त मातरः वेधां अशासत श्रिये अयं ध्रुवः रयीणां चिकेत यत् ॥४॥ अस्य व्रते सऽजोषसः विश्वे देवासः अद्रुहः स्पार्हाः भवंति रंतयः जुषंत यत् ॥५॥४॥ यं ईं गर्भं ऋतऽवृधः दृशे चारुं अजीजनन् कविं मंहिष्ठं अध्वरे पुरुऽस्पृहं ॥ ६ ॥ संऽईचीने° अभि त्मना यह्वी° ऋतस्य मातरा तन्वानाः यज्ञं आनुषक् यत् अंजते ॥७॥ क्रत्वा शुक्रेभिः अक्षऽभिः ऋणोः अप व्रजं दिवः हिन्वन् ऋतस्य दीधितिं प्र अध्वरे ॥ ८ ॥ ५ ॥

॥१०३॥ प्र पुनानाय वेधसे सोमाय वचः उत्ऽयतं भृतिं न भर मतिऽभिः जुजोषते ॥१॥ परि वाराणि अव्यया गोभिः अंजानः अर्षति त्री सधऽस्था पुनानः कृणुते हरिः ॥२॥ परि कोशं मधुऽश्चुतं अव्यये वारे अर्षति अभि वाणीः ऋषीणां सप्त

नूषत ॥३॥ परि णेता मतीनां विश्वदेवो अदाभ्यः। सोमः पुनानश्चम्वोर्विशद्धरिः ॥४॥ परि दैवीरनु स्वधा इंद्रेण याहि सरथं। पुनानो वाघद्वाघद्भिरमर्त्यः ॥५॥ परि सप्तिर्न वाजयुर्देवो देवेभ्यः सुतः। व्यानशिः पवमानो वि धावति ॥६॥६॥६॥

॥ १०४ ॥ १-६ पर्वतनारदौ द्वे शिखण्डिन्यौ वा काश्यपावप्सरसौ ॥ पवमानः सोमः ॥ उष्णिक् ॥

॥१०४॥ सखाय आ नि षीदत पुनानाय प्र गायत। शिशुं न यज्ञैः परि भूषत श्रिये ॥१॥ समी वत्सं न मातृभिः सृजता गयसाधनं। देवाव्यं१मदमभि द्विशवसं ॥२॥ पुनाता दक्षसाधनं यथा शर्धाय वीतये। यथा मित्राय वरुणाय शंतमः ॥३॥ अस्मभ्यं त्वा वसुविदमभि वाणीरनूषत। गोभिष्टे वर्णमभि वासयामसि ॥४॥ स नो मदानां पत इंदो देवप्सरा असि। सखेव सख्ये गातुवित्तमो भव ॥५॥ सनेमि कृध्य१स्मदा रक्षसं कं चिदत्रिणं। अपादेवं द्वयुमंहो युयोधि नः ॥६॥७॥

॥ १०५ ॥ १-६ पर्वतनारदौ ॥ पवमानः सोमः ॥ उष्णिक् ॥

॥१०५॥ तं वः सखायो मदाय पुनानमभि गायत। शिशुं न यज्ञैः स्वदयंत गूर्तिभिः ॥१॥ सं वत्स इव मातृभिरिंदुर्हिन्वानो अज्यते। देवावीर्मदो मतिभिः परिष्कृतः ॥२॥ अयं दक्षाय साधनोऽयं शर्धाय वीतये। अयं देवेभ्यो मधुमत्तमः सुतः ॥३॥ गोमन्न इंदो अश्ववत्सुतः सुदक्ष धन्व। शुचिं ते वर्णमधि गोषु दीधरं ॥४॥ स नो हरीणां पत इंदो देवप्सरस्तमः। सखेव सख्ये नर्यो रुचे भव ॥५॥ सनेमि त्वमस्मदाँ अदेवं कं चिदत्रिणं। साह्वाँ इंदो परि बाधो अप द्वयुं ॥६॥८॥

नूपत ॥३॥ परि नेता मतीनां विश्वऽदेवः अदाभ्यः सोमः पुनानः चम्वोः विशत् हरिः ॥४॥ परि देवीः अनु स्वधाः इंद्रेण याहि सऽरथं पुनानः वाघत् वाघतऽभिः अमर्त्यः ॥५॥ परि सप्तिः न वाजऽयुः देवः देवेभ्यः सुतः विऽआनशिः पवमानः वि धावति ॥६॥६॥६॥

॥१०४॥ सखायः आ नि सीदत पुनानाय प्र गायत शिशुं न यज्ञैः परि भूषत श्रिये ॥१॥ सं ईं वत्सं न मातृऽभिः सृजत गयऽसाधनं देवऽअव्यं मदं अभि द्विऽशवसं ॥२॥ पुनात दक्षऽसाधनं यथा शर्धाय वीतये यथा मित्राय वरुणाय शंऽतमः ॥३॥ अस्मभ्यं त्वा वसुऽविदं अभि वाणीः अनूषत गोभिः ते वर्णं अभि वासयामसि ॥४॥ सः नः मदानां पते इंदो इति देवऽप्सराः असि सखाऽइव सख्ये गातुवित्ऽतमः भव ॥५॥ सनेमि कृधि अस्मत् आ रक्षसं कं चित् अत्रिणं अप अदेवं द्वयुं अंहः युयोधि नः ॥६॥७॥

॥१०५॥ तं वः सखायः मदाय पुनानं अभि गायत शिशुं न यज्ञैः स्वदयंत गूर्तिऽभिः ॥१॥ सं वत्सःऽइव मातृऽभिः इंदुः हिन्वानः अज्यते देवऽअवीः मदः मतिऽभिः परिऽकृतः ॥२॥ अयं दक्षाय साधनः अयं शर्धाय वीतये अयं देवेभ्यः मधुमत्ऽतमः सुतः ॥३॥ गोऽमत् नः इंदो इति अश्वऽवत् सुतः सुऽदक्ष धन्व शुचिं ते वर्णं अधि गोषु दीधरं ॥४॥ सः नः हरीणां पते इंदो इति देवप्सरःऽतमः सखाऽइव सख्ये नर्यः रुचे भव ॥५॥ सनेमि त्वं अस्मत् आ अदेवं कं चित् अत्रिणं सह्वान् इंदो इति परि बाधः अप द्वयुं ॥६॥८॥

॥ १०६ ॥ १-३ अग्निश्चाक्षुषः । ४-६ चक्षुर्मानवः । ७-९ मनुराप्सवः । १०-१४ अग्निः ॥ पवमानः सोमः ॥ उष्णिक् ॥

॥१०६॥ इंद्रमच्छ सुता इमे वृषणं यंतु हरयः । श्रुष्टी जातास इंदवः स्वर्विदः ॥१॥ अयं भराय सानसिरिंद्राय पवते सुतः । सोमो जैत्रस्य चेतति यथा विदे ॥२॥ अस्येदिंद्रो मदेष्वा ग्राभं गृभ्णीत सानसिं । वज्रं च वृषणं भरत्समप्सुजित् ॥३॥ प्र धन्वा सोम जागृविरिंद्रायेंदो परि स्रव । द्युमंतं शुष्ममा भरा स्वर्विदं ॥४॥ इंद्राय वृषणं मदं पवस्व विश्वदर्शतः । सहस्रयामा पथिकृद्विचक्षणः ॥५॥९॥ अस्मभ्यं गातुवित्तमो देवेभ्यो मधुमत्तमः । सहस्रं याहि पथिभिः कनिक्रदत् ॥६॥ पवस्व देववीतय इंदो धाराभिरोजसा । आ कलशं मधुमान्सोम नः सदः ॥७॥ तव द्रप्सा उदप्रुत इंद्रं मदाय वावृधुः । त्वां देवासो अमृताय कं पपुः ॥८॥ आ नः सुतास इंदवः पुनाना धावता रयिं । वृष्टिद्यावो रीत्यापः स्वर्विदः ॥९॥ सोमः पुनान ऊर्मिणाव्यो वारं वि धावति । अग्रे वाचः पवमानः कनिक्रदत् ॥१०॥१०॥ धीभिर्हिन्वंति वाजिनं वने क्रीळंतमत्यविं । अभि त्रिपृष्ठं मतयः समस्वरन् ॥११॥ असर्जि कलशाँ अभि मीळ्हे सप्तिर्न वाजयुः । पुनानो वाचं जनयन्नसिष्यदत् ॥१२॥ पवते हर्यतो हरिरति ह्वरांसि रंह्या । अभ्यर्षन्स्तोतृभ्यो वीरवद्यशः ॥१३॥ अया पवस्व देवयुर्मधोर्धारा असृक्षत । रेभन्पवित्रं पर्येषि विश्वतः ॥१४॥११॥

॥ १०७ ॥ १-२६ सप्तर्षयः ॥ पवमानः सोमः ॥ १. ४. ६. ८-१०. १२. १४. १७. १९. २१. २३. २५. बृहती । २. ५. ७. ११. १३. १५. १८. २०. २२. २४. २६ सतोबृहती । ३. १६ द्विपदा ॥

॥१०७॥ परीतो षिंचता सुतं सोमो य उत्तमं हविः । दधन्वाँ यो नर्यो अप्स्वंतरा सुषाव सोममद्रिभिः ॥१॥ नूनं पुनानोऽविभिः परि स्रवादब्धः सुरभिंतरः । सुते

॥१०६॥ इंद्र॑मच्छ सु॒ता इ॒मे वृष॑णं यंतु॒ हर॑यः श्रु॒ष्टी जा॒तास॑ इंद॑वः स्व॒ःऽविदः॑ ॥१॥ अ॒यं भरा॑य सान॒सिः इंद्रा॑य पवते सु॒तः सोमो॒ जैत्र॑स्य चेतति॒ यथा॑ वि॒दे॥२॥ अ॒स्येदिंद्रो॒ मदे॒ष्वा ग्रा॒भं गृ॑भ्णीत सान॒सिं वज्रं॑ च॒ वृष॑णं भर॒त् सम॑प्सु॒ऽजित् ॥३॥ प्र ध॑न्वा सोम॒ जागृ॑विः इंद्रा॑येंदो॒ परि॑ स्रव॒ द्यु॒ऽमंतं॒ शुष्म॒मा भ॑र॒ स्व॒ःऽविद॑म् ॥४॥ इंद्रा॑य॒ वृष॑णं॒ मदं॒ पव॑स्व विश्वऽद॑र्शतः स॒हस्र॑ऽयामा पथि॒ऽकृत् वि॒ऽच॒क्ष॒णः ॥५॥९॥ अ॒स्मभ्यं॑ गातु॒वित्ऽत॑मः दे॒वेभ्यः॒ मधु॑मत्ऽतमः स॒हस्रं॑ याहि॒ प॒थिऽभिः॒ कनि॑क्रदत्॥६॥ पव॑स्व दे॒वऽवी॑तये इंदो॒ धारा॑भि॒रोज॑सा आ क॒लशं॒ मधु॑ऽमान् सो॒म॒ नः॒ सदः ॥७॥ तव॑ द्र॒प्सा उ॑द॒ऽप्रुत॑ इंद्रं॒ मदा॑य वावृधुः त्वां दे॒वासो॑ अ॒मृता॑य॒ कं॑ प॒पुः॥८॥ आ नः॑ सु॒तास॑ इंद॑वः पुना॒ना धा॑वता र॒यिं॑ वृ॒ष्टिऽद्या॑वः रीति॒ऽआ॑पः स्व॒ःऽविदः॑ ॥९॥ सोमः॑ पुना॒न ऊ॒र्मिणा॒ अव्यः॒ वारं॒ वि धा॑वति॒ अग्रे॑ वा॒चः पव॑मानः॒ कनि॑क्रदत् ॥१०॥१०॥ धी॒भिः हि॑न्वंति॒ वा॒जिनं॒ वने॒ क्रीळं॑तं॒ अति॑ऽअ॒विं॑ अ॒भि त्रि॒ऽपृ॒ष्ठं म॒तयः॒ सं अ॒स्व॒र॒न् ॥११॥ असर्जि॒ क॒लशा॒न् अ॒भि मी॒ळ्हे सप्ति॒र्न वा॑ज॒ऽयुः पुना॒नः वाचं॑ ज॒नय॑न् अ॒सिस्य॒द॒त्॥१२॥ पव॑ते हर्य॒तः हरिः॒ अति॒ ह्वरां॑सि रंह्या अ॒भि॒ऽअर्ष॑न् स्तो॒तृऽभ्यः॒ वी॒रऽव॑त् यशः॑ ॥१३॥ अ॒या प॑वस्व दे॒व॒ऽयुः मधोः॒ धाराः॑ असृक्षत॒ रेभ॑न् प॒वित्रं॒ परि॑ एषि॒ वि॒श्वतः॑ ॥ १४ ॥ ११ ॥

॥ १०७ ॥ परि॑ इ॒तः सिं॑चत॒ सु॒तं सो॒मः॑ यः उ॒त्ऽत॒मं ह॒विः द॒धन्वा॒न् यः नर्यः॑ अ॒प्सु अं॒तः आ सुषाव॒ सोम॒म॒द्रिऽभिः॑ ॥१॥ नू॒नं पु॑ना॒नः अवि॑ऽभिः परि॑ स्र॒व अद॑ब्धः सुर॒भिंऽत॑रः सु॒ते

चिस्त्राप्सु मंदामो अंधसा श्रीणंतो गोभिरुत्तरं ॥२॥ परि सुवानश्चक्षसे देवमादनः क्रतुरिंदुर्विचक्षणः ॥३॥ पुनानः सोम धारयापो वसानो अर्षसि । आ रत्नधा योनिमृतस्य सीदस्युत्सो देव हिरण्ययः ॥४॥ दुहान ऊधर्दिव्यं मधु प्रियं प्रत्नं सधस्थमासदत् । आपृच्छ्यं धरुणं वाज्यर्षति नृभिर्धूतो विचक्षणः ॥५॥१२॥ पुनानः सोम जागृविरव्यो वारे परि प्रियः । त्वं विप्रो अभवोऽगिरस्तमो मध्वा यज्ञं मिमिक्ष नः ॥६॥ सोमो मीढ्वान्पवते गातुवित्तम ऋषिर्विप्रो विचक्षणः । त्वं कविरभवो देववीतम आ सूर्यं रोहयो दिवि ॥७॥ सोम उ षुवाणः सोतृभिरधि ष्णुभिरवीनां । अश्वयेव हरिता याति धारया मंद्रया याति धारया ॥८॥ अनूपे गोमान्गोभिरक्षाः सोमो दुग्धाभिरक्षाः । समुद्रं न संवरणान्यग्मन्मंदी मदाय तोशते ॥९॥ आ सोम सुवानो अद्रिभिस्तिरो वाराण्यव्यया । जनो न पुरि चम्वोर्विशद्धरिः सदो वनेषु दधिषे ॥१०॥१३॥ स मामृजे तिरो अण्वानि मेष्यो मीळ्हे सप्तिर्न वाजयुः । अनुमाद्यः पवमानो मनीषिभिः सोमो विप्रेभिर्ऋक्वभिः ॥११॥ प्र सोम देववीतये सिंधुर्न पिप्ये अर्णसा । अंशोः पयसा मदिरो न जागृविरच्छा कोशं मधुश्चुतं ॥१२॥ आ हर्यतो अर्जुने अत्के अव्यत प्रियः सूनुर्न मर्ज्यः । तमीं हिन्वंत्यपसो यथा रथं नदीष्वा गभस्त्योः ॥१३॥ अभि सोमास आयवः पवंते मद्यं मदं । समुद्रस्याधि विष्टपि मनीषिणो मत्सरासः स्वर्विदः ॥१४॥ तरत्समुद्रं पवमान ऊर्मिणा राजा देव ऋतं बृहत् । अर्षन्मित्रस्य वरुणस्य धर्मणा प्र हिन्वान ऋतं बृहत् ॥१५॥१४॥ नृभिर्येमानो हर्यतो विचक्षणो राजा देवः समुद्रियः ॥१६॥

चित् त्वा अप्ऽसु मदामः अंधसा श्रीणंतः गोभिः उत्ऽतरं ॥२॥
परि सुवानः चक्षसे देवऽमादनः क्रतुः इंदुः विऽचक्षणः ॥३॥ पु-
नानः सोम धारया अपः वसानः अर्षसि आ रत्नऽधाः योनिं
ऋतस्य सीदसि उत्सः देव हिरण्ययः ॥४॥ दुहानः ऊधः दिव्यं मधु
प्रियं प्रत्नं सधऽस्थं आ असदत् आऽपृच्छ्यं धरुणं वाजी अर्षति

[illegible]

नः ॥६॥ सोमः मीढ्वान् पवते गातुवित्ऽतमः ऋषिः विप्रः वि-
ऽचक्षणः त्वं कविः अभवः देवऽवीतमः आ सूर्यं रोहयः दिवि ॥७॥
सोमः ऊं इति सुवानः सोतृऽभिः अधि स्नुऽभिः अवीनां अश्वयाऽइव
हरिता याति धारया मंद्रया याति धारया ॥८॥ अनूपे गोऽमान्
गोभिः अक्षारिति सोमः दुग्धाभिः अक्षारिति समुद्रं न संऽवरणानि
अग्मन् मंदी मदाय तोशते ॥९॥ आ सोम सुवानः अद्रिऽभिः तिरः
वाराणि अव्यया जनः न पुरि चम्वोः विशत् हरिः सदः वनेषु
दधिषे ॥१०॥१३॥ सः मर्मृजे तिरः अण्वानि मेष्यः मीळ्हे सप्तिः न
वाजऽयुः अनुऽमाद्यः पवमानः मनीषिऽभिः सोमः विप्रेभिः
ऋक्वऽभिः ॥११॥ प्र सोम देवऽवीतये सिंधुः न पिप्ये अर्णसा अंशोः
पयसा मदिरः न जागृविः अच्छ कोशं मधुऽश्चुतं ॥१२॥ आ हर्यतः
अर्जुने अत्के अव्यत प्रियः सूनुः न मर्ज्यः तं ईं हिन्वंति अपसः यथा
रथं नदीषु आ गभस्त्योः ॥१३॥ अभि सोमासः आयवः पवंते मद्यं
मदं समुद्रस्य अधि विष्टपि मनीषिणः मत्सरासः स्वःऽविदः
॥१४॥ तरत् समुद्रं पवमानः ऊर्मिणा राजा देवः ऋतं बृहत् अर्षत्
मित्रस्य वरुणस्य धर्मणा प्र हिन्वानः ऋतं बृहत् ॥१५॥१४॥ नृ-
ऽभिः येमानः हर्यतः विऽचक्षणः राजा देवः समुद्रियः ॥१६॥

इंद्राय पवते मदः सोमो मरुत्वते सुतः। सहस्रधारो अत्यव्यमर्षति तमीं मृजंत्यायवः ॥१७॥ पुनानश्चमू जनयन्मतिं कविः सोमो देवेषु रण्यति। अपो वसानः परि गोभिरुत्तरः सीदन्वनेष्वव्यत ॥१८॥ तवाहं सोम रारण सख्य इंदो दिवेदिवे। पुरूणि बभ्रो नि चरंति मामव परिधीँरति ताँ इहि ॥१९॥ उताहं नक्तमुत सोम ते दिवा सख्याय बभ्र ऊधनि। घृणा तपंतमति सूर्यं परः शकुना इव पप्तिम ॥२०॥१५॥ मृज्यमानः सुहस्त्य समुद्रे वाचमिन्वसि। रयिं पिशंगं बहुलं पुरुस्पृहं पवमानाभ्यर्षसि ॥२१॥ मृजानो वारे पवमानो अव्यये वृषाव चक्रदो वने। देवानां सोम पवमान निष्कृतं गोभिरंजानो अर्षसि ॥२२॥ पवस्व वाजसातयेऽभि विश्वानि काव्या। त्वं समुद्रं प्रथमो वि धारयो देवेभ्यः सोम मत्सरः ॥२३॥ स तू पवस्व परि पार्थिवं रजो दिव्या च सोम धर्मभिः। त्वां विप्रासो मतिभिर्विचक्षण शुभ्रं हिन्वंति धीतिभिः ॥२४॥ पवमाना असृक्षत पवित्रमति धारया। मरुत्वंतो मत्सरा इंद्रिया हया मेधामभि प्रयांसि च ॥२५॥ अपो वसानः परि कोशमर्षतींदुर्हियानः सोतृभिः। जनयञ्ज्योतिर्मंदना अवीवशद्गाः कृण्वानो न निर्णिजं ॥२६॥१६॥

॥१०८॥ १. २ गौरिवीतिः। ३. १४–१६ शक्तिः। ४. ५ ऊरुः। ६. ७ ऋजिश्वा। ८. ९ ऊर्ध्वसद्मा। १०. ११ कृतयशाः। १२. १३ ऋणंचयः॥ पवमानः सोमः॥ १. ३. ५. ७. ९. ११. १५ ककुप्। २. ४. ६. ८. १०. १२. १४. १६ सतोबृहती। १३ गायत्री यवमध्या॥

॥१०८॥ पवस्व मधुमत्तम इंद्राय सोम क्रतुवित्तमो मदः। महि द्युक्षतमो मदः ॥१॥ यस्य ते पीत्वा वृषभो वृषायतेऽस्य पीता स्वर्विदः। स सुप्रकेतो अभ्यक्रमीदिषोऽच्छा वाजं नैतशः ॥२॥ त्वं ह्यंग दैव्या पवमान जनिमानि द्यु-

इंद्राय पवते मदः सोमः मरुत्वते सुतः सहस्रऽधारः अति अव्यं अर्षति तं ईं मृजंति आयवः ॥१७॥ पुनानः चमू जनयन् मतिं कविः सोमः देवेषु रण्यति अपः वसानः परि गोभिः उत्ऽतरः सीदन् वनेषु अव्यत ॥१८॥ तव अहं सोम रारण सख्ये इंदो दिवेऽदिवे पुरूणि बभ्रो नि चरंति मां अव परिऽधीन् अति तान् इहि ॥१९॥ उत अहं नक्तं उत सोम ते दिवा सख्याय बभ्रो ऊधनि घृणा तपंतं अति सूर्यं परः शकुनाःऽइव पप्तिम ॥२०॥१५॥ मृज्यमानः सुऽहस्त्य समुद्रे वाचं इन्वसि रयिं पिशंगं बहुलं पुरुऽस्पृहं पवमान अभि अर्षसि ॥२१॥ मृजानः वारे पवमानः अव्यये वृषा अव चक्रदः वने देवानां सोम पवमान निःऽकृतं गोभिः अंजानः अर्षसि ॥२२॥ पवस्व वाजऽसातये अभि विश्वानि काव्या त्वं समुद्रं प्रथमः वि धारयः देवेभ्यः सोम मत्सरः ॥२३॥ सः तु पवस्व परि पार्थिवं रजः दिव्या च सोम धर्मऽभिः त्वां विप्रासः मतिऽभिः विऽचक्षण शुभ्रं हिन्वंति धीतिऽभिः ॥२४॥ पवमानाः असृक्षत पवित्रं अति धारया मरुत्वंतः मत्सराः इंद्रियाः हयाः मेधां अभि प्रयांसि च ॥२५॥ अपः वसानः परि कोशं अर्षति इंदुः हियानः सोतृऽभिः जनयन् ज्योतिः मंदनाः अवीवशत् गाः कृण्वानः न निःऽनिजं ॥२६॥१६॥

॥१०८॥ पवस्व मधुमत्ऽतमः इंद्राय सोम क्रतुवित्ऽतमः मदः महि द्युक्षऽतमः मदः ॥१॥ यस्य ते पीत्वा वृषभः वृषऽयते अस्य पीता स्वःऽविदः सः सुऽप्रकेतः अभि अक्रमीत् इषः अच्छ वाजं न एतशः ॥२॥ त्वं हि अंग दैव्या पवमान जनिमानि द्यु-

मत्तमः। अमृतत्वाय घोषयः ॥३॥ येना नवग्वो दध्यङ्ङपोर्णुते येन विप्रास आपिरे। देवानां सुम्ने अमृतस्य चारुणो येन श्रवांस्यानशुः ॥४॥ एष स्य धारया सुतोऽव्यो वारेभिः पवते मदिंतमः। क्रीळन्नूर्मिरपामिव ॥५॥१७॥ य उस्रिया अप्या अंतरश्मनो निर्गा अकृंतदोजसा। अभि व्रजं तत्निषे गव्यमश्व्यं वर्मीव धृष्णवा रुज ॥६॥ आ सोता परि षिंचताश्वं न स्तोममप्तुरं रजस्तुरं। वनक्रक्षमुदप्रुतं ॥७॥ सहस्रधारं वृषभं पयोवृधं प्रियं देवाय जन्मने। ऋतेन य ऋतजातो विवावृधे राजा देव ऋतं बृहत् ॥८॥ अभि द्युम्नं बृहद्यश इषस्पते दिदीहि देव देवयुः। वि कोशं मध्यमं युव ॥९॥ आ वच्यस्व सुदक्ष चम्वोः सुतो विशां वह्निर्न विश्पतिः। वृष्टिं दिवः पवस्व रीतिमपां जिन्वा गविष्टये धियः ॥१०॥१८॥ एतमु त्यं मदच्युतं सहस्रधारं वृषभं दिवो दुहुः। विश्वा वसूनि बिभ्रतं ॥११॥ वृषा वि जज्ञे जनयन्नमर्त्यः प्रतपञ्ज्योतिषा तमः। स सुष्टुतः कविभिर्निर्णिजं दधे त्रिधात्वस्य दंससा ॥१२॥ स सुन्वे यो वसूनां यो रायामानेता य इळानां। सोमो यः सुक्षितीनां ॥१३॥ यस्य न इंद्रः पिबाद्यस्य मरुतो यस्य वार्यमणा भगः। आ येन मित्रावरुणा करामह एंद्रमवसे महे ॥१४॥ इंद्राय सोम पातवे नृभिर्यतः स्वायुधो मदिंतमः। पवस्व मधुमत्तमः ॥१५॥ इंद्रस्य हार्दि सोमधानमा विश समुद्रमिव सिंधवः। जुष्टो मित्राय वरुणाय वायवे दिवो विष्टंभ उत्तमः ॥१६॥१९॥

॥ १०९ ॥ १-२२ अग्नयो धिष्ण्या ऐश्वराः ॥ पवमानः सोमः ॥ द्विपदा ॥

॥१०९॥ परि प्र धन्वेंद्राय सोम स्वादुर्मित्राय पूष्णे भगाय

मत्ऽतमः अमृतऽत्वाय घोषयः ॥३॥ येन नवऽग्वः दध्यङ् अपऽऊ-
र्णुते येन विप्रासः आपिरे देवानां सुम्ने अमृतस्य चारुणः येन श्र-
वांसि आनशुः ॥४॥ एषः स्यः धारया सुतः अव्यः वारेभिः पवते
मदिन्ऽतमः क्रीळन् ऊर्मिः अपांऽइव ॥५॥१७॥ यः उस्रियाः अ-
प्याः अंतः अश्मनः निः गाः अकृंतत् ओजसा अभि व्रजं तत्निषे
गव्यं अश्व्यं वर्मीऽइव धृष्णो' आ रुज ॥६॥ आ सोत परि सिंचत
अश्वं न स्तोमं अप्ऽतुरं रजःऽतुरं वनऽक्रक्षं उदऽप्रुतं ॥७॥ सहस्र-
ऽधारं वृषभं पयःऽवृधं प्रियं देवाय जन्मने ऋतेन यः ऋतऽजातः
विऽववृधे राजा देवः ऋतं बृहत् ॥८॥ अभि द्युम्नं बृहत् यशः इषः
पते दिदीहि देव देवऽयुः वि कोशं मध्यमं युव ॥९॥ आ वच्यस्व
सुऽदक्ष चम्वोः सुतः विशां वह्निः न विश्पतिः वृष्टिं दिवः
पवस्व रीतिं अपां जिन्व गोऽइष्टये धियः ॥१०॥१८॥ एतं ऊं' त्यं
मदऽच्युतं सहस्रऽधारं वृषभं दिवः दुहुः विश्वा वसूनि बिभ्रतं
॥११॥ वृषा वि जज्ञे जनयन् अमर्त्यः प्रऽतपन् ज्योतिषा तमः सः
सुऽस्तुतः कविऽभिः निःऽनिजं दधे त्रिऽधातु अस्य दंससा ॥१२॥
सः सुन्वे यः वसूनां यः रायां आऽनेता यः इळानां सोमः यः सु-
ऽक्षितीनां ॥१३॥ यस्य नः इंद्रः पिबात् यस्य मरुतः यस्य वा
अर्यमणा भगः आ येन मित्रावरुणा करामहे आ इंद्रं अवसे महे
॥१४॥ इंद्राय सोम पातवे नृऽभिः यतः सुऽआयुधः मदिन्ऽतमः
पवस्व मधुमत्ऽतमः ॥१५॥ इंद्रस्य हार्दि सोमऽधानं आ विश
समुद्रंऽइव सिंधवः जुष्टः मित्राय वरुणाय वायवे दिवः वि-
ष्टंभः उत्ऽतमः ॥१६॥१९॥

॥१०९॥ परि प्र धन्व इंद्राय सोम स्वादुः मित्राय पूष्णे भगाय

॥१॥ इंद्रस्ते सोम सुतस्य पेयाः क्रत्वे दक्षाय विश्वे च देवाः ॥२॥
एवामृताय महे क्षयाय स शुक्रो अर्ष दिव्यः पीयूषः ॥३॥ प-
वस्व सोम महान्त्समुद्रः पिता देवानां विश्वाभि धाम ॥४॥ शुक्रः
पवस्व देवेभ्यः सोम दिवे पृथिव्यै शं च प्रजायै ॥५॥ दिवो धर्ता-
सि शुक्रः पीयूषः सत्ये विधर्मन्वाजी पवस्व ॥६॥ पवस्व सोम
द्युम्नी सुधारो महामवीनामनु पूर्व्यः ॥७॥ नृभिर्येमानो जज्ञानः
पूतः क्षरद्विश्वानि मंद्रः स्वर्वित् ॥८॥ इंदुः पुनानः प्रजामुराणः
करद्विश्वानि द्रविणानि नः ॥९॥ पवस्व सोम क्रत्वे दक्षायाश्वो
न निक्तो वाजी धनाय ॥१०॥२०॥ तं ते सोतारो रसं मदाय पु-
नंति सोमं महे द्युम्नाय ॥११॥ शिशुं जज्ञानं हरिं मृजंति पवित्रे
सोमं देवेभ्य इंदुं ॥१२॥ इंदुः पविष्ट चारुर्मदायापामुपस्थे कवि-
र्भगाय ॥१३॥ बिभर्ति चार्विंद्रस्य नाम येन विश्वानि वृत्रा
जघान ॥१४॥ पिबंत्यस्य विश्वे देवासो गोभिः श्रीतस्य नृभिः
सुतस्य ॥१५॥ प्र सुवानो अक्षाः सहस्रधारस्तिरः पवित्रं वि वा-
रमव्यं ॥१६॥ स वाज्यक्षाः सहस्ररेता अद्भिर्मृजानो गोभिः श्री-
णानः ॥१७॥ प्र सोम याहींद्रस्य कुक्षा नृभिर्येमानो अद्रिभिः
सुतः ॥१८॥ असर्जि वाजी तिरः पवित्रमिंद्राय सोमः सहस्रधारः
॥१९॥ अंजंत्येनं मध्वो रसेनेंद्राय वृष्ण इंदुं मदाय ॥२०॥ देवेभ्य-
स्त्वा वृथा पाजसेऽपो वसानं हरिं मृजंति ॥२१॥ इंदुरिंद्राय
तोशते नि तोशते श्रीणन्नुग्रो रिणन्नपः ॥२२॥२१॥

॥११०॥ १-१२ त्र्यरुणत्रसदस्यू ॥ पवमानः सोमः ॥ १-३ अनुष्टुप्पिपीलिकमध्या ।
४-९ ऊर्ध्वबृहती । १०-१२ विराट् ॥

॥११०॥ पर्यू षु प्र धन्व वाजसातये परि वृत्राणि सक्षणिः । द्वि-
षस्तरध्या ऋणया न ईयसे ॥१॥ अनु हि त्वा सुतं सोम मदाम-

॥१॥ इंद्रः ते सोम सुतस्य पेयाः क्रत्वे दक्षाय विश्वे च देवाः ॥२॥ एव अमृताय महे क्षयाय सः शुक्रः अर्ष दिव्यः पीयूषः ॥३॥ पवस्व सोम महान् समुद्रः पिता देवानां विश्वा अभि धाम ॥४॥ शुक्रः पवस्व देवेभ्यः सोम दिवे पृथिव्यै शं च प्रऽजायै ॥५॥ दिवः धर्ता असि शुक्रः पीयूषः सत्ये विऽधर्मन् वाजी पवस्व ॥६॥ पवस्व सोम द्युम्नी सुऽधारः महां अवीनां अनु पूर्व्यः ॥७॥ नृऽभिः येमानः जज्ञानः पूतः क्षरत् विश्वानि मंद्रः स्वःऽवित् ॥८॥ इंदुः पुनानः प्रऽजां उराणः करत् विश्वानि द्रविणानि नः ॥९॥ पवस्व सोम क्रत्वे दक्षाय अश्वः न निक्तः वाजी धनाय ॥१०॥२०॥ तं ते सोतारः रसं मदाय पुनंति सोमं महे द्युम्नाय ॥११॥ शिशुं जज्ञानं हरिं मृजंति पवित्रे सोमं देवेभ्यः इंदुं ॥१२॥ इंदुः पविष्ट चारुः मदाय अपां उपऽस्थे कविः भगाय ॥१३॥ बिभर्ति चारु इंद्रस्य नाम येन विश्वानि वृत्रा जघान ॥१४॥ पिबंति अस्य विश्वे देवासः गोभिः श्रीतस्य नृऽभिः सुतस्य ॥१५॥ प्र सुवानः अक्षाः सहस्रऽधारः तिरः पवित्रं वि वारं अव्यं ॥१६॥ सः वाजी अक्षाः सहस्रऽरेताः अत्ऽभिः मृजानः गोभिः श्रीणानः ॥१७॥ प्र सोम याहि इंद्रस्य कुक्षा नृऽभिः येमानः अद्रिऽभिः सुतः ॥१८॥ असर्जि वाजी तिरः पवित्रं इंद्राय सोमः सहस्रऽधारः ॥१९॥ अंजंति एनं मध्वः रसेन इंद्राय वृष्णे इंदुं मदाय ॥२०॥ देवेभ्यः त्वा वृथा पाजसे अपः वसानं हरिं मृजंति ॥२१॥ इंदुः इंद्राय तोशते नि तोशते श्रीणन् उग्रः रिणन् अपः ॥ २२ ॥ २१ ॥

॥११०॥ परि ऊं सु प्र धन्व वाजऽसातये परि वृत्राणि सक्षणिः द्विषः तरध्यै ऋणऽयाः नः ईयसे ॥१॥ अनु हि त्वा सुतं सोम मदाम-

सि म॒हे सं॑म॒र्यराज्ये॑ । वाजाँ॑ अ॒भि प॑वमान॒ प्र गा॑हसे ॥ २ ॥ अजी॑जनो॒ हि प॑वमान॒ सूर्यं॑ वि॒धारे॒ शक्म॑ना॒ पयः॑ । गोजी॑रया॒ रंह॑माणः॒ पुरं॑ध्या ॥३॥ अजी॑जनो अमृत॒ मर्त्ये॒ष्वाँ ऋ॒तस्य॒ धर्म॑न्न॒मृत॑स्य॒ चारु॑णः । सदा॑सरो॒ वाज॒मच्छा॒ सनि॑ष्यदत् ॥ ४ ॥ अ॒भ्य॑भि॒ हि श्रव॑सा त॒तर्दि॒थोत्सं॒ न कं चि॑ज्जन॒पान॒मक्षि॑तम् । शर्या॑भि॒र्न भर॑माणो॒ गभ॑स्त्योः ॥५॥ आदीं॒ के चि॒त्पश्य॑मानास॒ आप्यं॑ वसु॒रुचो॑ दि॒व्या अ॒भ्य॑नूषत । वारं॒ न दे॒वः स॑वि॒ता व्यू॑र्णुते ॥६॥२२॥ त्वे सो॑म प्रथ॒मा वृ॒क्तब॑र्हिषो म॒हे वाजा॑य॒ श्रव॑से॒ धियं॑ दधुः । स त्वं नो॑ वीर वी॒र्या॑य चोदय ॥ ७ ॥ दि॒वः पी॒यूषं॑ पू॒र्व्यं यदु॒क्थ्यं॑ म॒हो गा॒हाद्दि॒व आ निर॑धुक्षत । इन्द्र॑म॒भि जाय॑मानं॒ सम॑स्वरन् ॥८॥ अध॒ यदि॒मे प॑वमान॒ रोद॑सी इ॒मा च॒ विश्वा॒ भुव॑ना॒भि म॒ज्मना॑ । यू॒थे न नि॒ष्ठा वृ॑ष॒भो वि ति॑ष्ठसे ॥९॥ सोमः॑ पुना॒नो अ॒व्यये॒ वारे॒ शिशु॒र्न क्रीळ॒न्पव॑मानो अक्षाः । स॒हस्र॑धारः श॒तवा॑ज॒ इन्दुः॑ ॥१०॥ ए॒ष पु॑ना॒नो मधु॑माँ ऋ॒तावेन्द्रा॒येन्दुः॑ पवते स्वा॒दुरू॒र्मिः । वा॒ज॒सनि॑र्वरिवो॒विद्व॑यो॒धाः ॥११॥ स प॑वस्व॒ सह॑मानः पृत॒न्यून्त्सेध॒न्रक्षां॒स्यप॑ दु॒र्गहा॑णि । स्वा॒यु॒धः सा॑स॒ह्वान्त्सो॑म॒ शत्रू॑न् ॥ १२ ॥ २३ ॥

॥ १११ ॥ १-३ अनानतः पारुच्छेपिः ॥ पवमानः सोमः ॥ अत्यष्टिः ॥

॥१११॥ अ॒या रु॒चा हरि॑ण्या पुना॒नो विश्वा॒ द्वेषां॑सि तरति स्व॒युग्व॑भिः॒ सूरो॒ न स्व॒युग्व॑भिः । धारा॑ सु॒तस्य॑ रोचते पुना॒नो अ॑रु॒षो हरिः॑ । विश्वा॒ यद्रू॒पा प॑रि॒यात्यृक्व॑भिः स॒प्तास्ये॑भि॒र्ऋक्व॑भिः ॥१॥ त्वं त्यत्प॑णी॒नां वि॑दो॒ वसु॒ सं मा॒तृभि॑र्मर्जयसि॒ स्व आ दम॑ ऋ॒तस्य॑ धी॒तिभि॒र्दमे॑ । प॒रा॒वतो॒ न साम॒ तद्यत्रा॒ रण॑न्ति धी॒तयः॑ । त्रि॒धातु॑भि॒ररु॑षीभि॒र्वयो॑ दधे॒ रोच॑मानो॒ वयो॑ दधे ॥२॥

सि महे सम्ऽराज्ये वाजान् अभि पवमान प्र गाहसे॥२॥ अजीजनः हि पवमान सूर्यं विऽधारे शक्मना पयः गोऽजीरया रंहमाणः पुरंऽध्या॥३॥ अजीजनः अमृत मर्त्येषु आ ऋतस्य धर्मन् अमृतस्य चारुणः सदा असरः वाजं अच्छ सनिस्यदत्॥४॥ अभिऽअभि हि श्रवसा ततर्दिथ उत्सं न कं चित् जनऽपानं अक्षितं शर्याभिः न भरमाणः गभस्त्योः॥५॥ आत् ईं के चित् पश्यमानासः आप्यं वसुऽरुचः दिव्याः अभि अनूषत वारं न देवः सविता वि ऊर्णुते॥६॥२२॥ त्वे सोम प्रथमाः वृक्तऽबर्हिषः महे वाजाय श्रवसे धियं दधुः सः त्वं नः वीर वीर्याय चोदय॥७॥ दिवः पीयूषं पूर्व्यं यत् उक्थ्यं महः गाहात् दिवः आ निः अधुक्षत इंद्रं अभि जायमानं सं अस्वरन्॥८॥ अध यत् इमे पवमान रोदसी इमा च विश्वा भुवना अभि मज्मना यूथे न निःऽस्थाः वृषभः वि तिष्ठसे॥९॥ सोमः पुनानः अव्यये वारे शिशुः न क्रीळन् पवमानः अक्षाः सहस्रऽधारः शतऽवाजः इंदुः॥१०॥ एषः पुनानः मधुऽमान् ऋतऽवा इंद्राय इंदुः पवते स्वादुः ऊर्मिः वाजऽसनिः वरिवःऽवित् वयःऽधाः॥११॥ सः पवस्व सहमानः पृतन्यून् सेधन् रक्षांसि अप दुःऽगहानि सुऽआयुधः ससह्वान् सोम शत्रून्॥ १२ ॥ २३॥

॥१११॥ अया रुचा हरिण्या पुनानः विश्वा द्वेषांसि तरति स्वयुग्वऽभिः सूरः न स्वयुग्वऽभिः धारा सुतस्य रोचते पुनानः अरुषः हरिः विश्वा यत् रूपा परिऽयाति ऋक्वऽभिः सप्तऽआस्येभिः ऋक्वऽभिः॥१॥ त्वं त्यत् पणीनां विदः वसु सं मातृऽभिः मर्जयसि स्वे आ दमे ऋतस्य धीतिऽभिः दमे पराऽवतः न साम तत् यत्र रणंति धीतयः त्रिधातुऽभिः अरुषीभिः वयः दधे रोचमानः वयः दधे॥२॥

सि मुहे सुमर्येऽराज्ये वाजान् अभि पुवमान प्र गाहुसे॥२॥ अजीजनः हि पुवमान सूर्यं विऽधारे शक्मना पर्यः गोऽजीरया रंहमाणः पुरंऽध्या॥३॥ अजीजनः अमृत मर्त्येषु आ ऋतस्य धर्मन् अमृतस्य चारुणः सदा असरः वाजं अच्छं सनिस्यदत्॥४॥ अभिऽअभि हि श्रवसा ततर्दिथ उत्सं न कं चित् जनऽपानं अक्षितं शर्याभिः न भरमाणः गभस्त्योः॥५॥ आत् ईं के चित् पश्यमानासः आप्यं वसुऽरुचः दिव्याः अभि अनूषत वारं न देवः सविता वि ऊर्णुते॥६॥२२॥ त्वे सोम प्रथमाः वृक्तऽबर्हिषः महे वाजाय श्रवसे धियं दधुः सः त्वं नः वीर वीर्याय चोदय॥७॥ दिवः पीयूषं पूर्व्यं यत् उक्थ्यं महः गाहात् दिवः आ निः अधुक्षत इंद्रं अभि जायमानं सं अस्वरन्॥८॥ अध यत् इमे पवमान रोदसी इमा च विश्वा भुवना अभि मज्मना यूथे न निःऽस्थाः वृषभः वि तिष्ठसे॥९॥ सोमः पुनानः अव्यये वारे शिशुः न क्रीळन् पवमानः अक्षाः सहस्रऽधारः शतऽवाजः इंदुः॥१०॥ एषः पुनानः मधुऽमान् ऋतऽवा इंद्राय इंदुः पवते स्वादुः ऊर्मिः वाजऽसनिः वरिवःऽवित् वयःऽधाः॥११॥ सः पवस्व सहमानः पृतन्यून् सेधन् रक्षांसि अप दुःऽगहानि सुऽआयुधः ससह्वान् सोम शत्रून्॥१२॥२३॥

॥१११॥ अया रुचा हरिण्या पुनानः विश्वा द्वेषांसि तरति स्वयुग्वऽभिः सूरः न स्वयुग्वऽभिः धारा सुतस्य रोचते पुनानः अरुषः हरिः विश्वा यत् रूपा परिऽयाति ऋक्वऽभिः सप्तऽआस्येभिः ऋक्वऽभिः॥१॥ त्वं त्यत् पणीनां विदः वसु सं मातृऽभिः मर्जयसि स्वे आ दमे ऋतस्य धीतिऽभिः दमे परावतः न साम तत् यत्र रणंति धीतयः त्रिधातुऽभिः अरुषीभिः वयः दधे रोचमानः वयः दधे॥२॥

पूर्वामनु प्रदिशं याति चेकितत्सं रश्मिभिर्यतते दर्शतो रथो दैव्यो दर्शतो रथः। अग्मन्नुक्थानि पौंस्येंद्रं जैत्राय हर्षयन्। वज्रश्च यद्भवथो अनपच्युता समत्स्वनपच्युता ॥३॥२४॥

॥ ११२ ॥ १-४ शिशुः ॥ पवमानः सोमः ॥ पंक्तिः ॥

॥११२॥ नानानं वा उं नो धियो वि व्रतानि जनानां। तक्षा रिष्टं रुतं भिषग्ब्रह्मा सुन्वंतमिच्छतींद्रायेंदो परि स्रव ॥१॥ जरतीभिरोषधीभिः पर्णेभिः शकुनानां। कार्मारो अश्मभिर्द्युभिर्हिरण्यवंतमिच्छतींद्रायेंदो परि स्रव ॥२॥ कारुरहं ततो भिषगुपलप्रक्षिणी नना। नानाधियो वसूयवोऽनु गा इव तस्थिमेंद्रायेंदो परि स्रव ॥३॥ अश्वो वोळ्हा सुखं रथं हसनामुपमंत्रिणः। शेपो रोमण्वंतौ भेदौ वारिन्मंडूक इच्छतींद्रायेंदो परि स्रव ॥४॥२५॥

॥ ११३ ॥ १-११ कश्यपः ॥ पवमानः सोमः ॥ पंक्तिः ॥

॥११३॥ शर्यणावति सोममिंद्रः पिबतु वृत्रहा। बलं दधान आत्मनि करिष्यन्वीर्यं महदिंद्रायेंदो परि स्रव ॥१॥ आ पवस्व दिशां पत आर्जीकात्सोम मीढ्वः। ऋतवाकेन सत्येन श्रद्धया तपसा सुत इंद्रायेंदो परि स्रव ॥२॥ पर्जन्यवृद्धं महिषं तं सूर्यस्य दुहिताभरत्। तं गंधर्वाः प्रत्यगृभ्णन्तं सोमे रसमादधुरिंद्रायेंदो परि स्रव ॥३॥ ऋतं वदन्नृतद्युम्न सत्यं वदन्सत्यकर्मन्। श्रद्धां वदन्सोम राजन्धात्रा सोम परिष्कृत इंद्रायेंदो परि स्रव ॥४॥ सत्यमुग्रस्य बृहतः सं स्रवंति संस्रवाः। सं यंति रसिनो रसाः पुनानो ब्रह्मणा हर इंद्रायेंदो परि स्रव ॥५॥२६॥ यत्र ब्रह्मा पवमान छंदस्यां३वाचं वदन्। ग्राव्णा सोमे

पूर्वां अनु प्रऽदिशं याति चेकितत् सं रश्मिऽभिः यतते दर्शतः रथः दैव्यः दर्शतः रथः अग्मन् उक्थानि पौंस्या इंद्रं जैत्राय हर्षयन् वज्रः च यत् भवथः अनपऽच्युता समतऽसु अनपऽच्युता ॥३॥२४॥

॥११२॥ नानानं वै ऊं इति नः धियः वि व्रतानि जनानां तक्षा रिष्टं रुतं भिषक् ब्रह्मा सुन्वंतं इच्छति इंद्राय इंदो इति परि स्रव ॥१॥ जरतीभिः ओषधीभिः पर्णेभिः शकुनानां कार्मारः अश्मऽभिः द्युऽभिः हिरण्यऽवंतं इच्छति इंद्राय इंदो इति परि स्रव ॥२॥ कारुः अहं ततः भिषक् उपलऽप्रक्षिणी नना नानाऽधियः वसुऽयवः अनु गाःऽइव तस्थिम इंद्राय इंदो इति परि स्रव ॥३॥ अश्वः वोळ्हा सुऽखं रथं हसनां उपऽमंत्रिणः शेपः रोमण्ऽवंतौ भेदौ वाः इत् मंडूकः इच्छति इंद्राय इंदो इति परि स्रव ॥४॥२५॥

॥११३॥ शर्यणाऽवति सोमं इंद्रः पिबतु वृत्रऽहा बलं दधानः आत्मनि करिष्यन् वीर्यं महत् इंद्राय इंदो इति परि स्रव ॥१॥ आ पवस्व दिशां पते आर्जीकात् सोम मीढ्वः ऋतऽवाकेन सत्येन श्रद्धया तपसा सुतः इंद्राय इंदो इति परि स्रव ॥२॥ पर्जन्यऽवृद्धं महिषं तं सूर्यस्य दुहिता आ अभरत् तं गंधर्वाः प्रति अगृभ्णन् तं सोमे रसं आ अदधुः इंद्राय इंदो इति परि स्रव ॥३॥ ऋतं वदन् ऋतऽद्युम्न सत्यं वदन् सत्यऽकर्मन् श्रद्धां वदन् सोम राजन् धात्रा सोम परिऽकृतः इंद्राय इंदो इति परि स्रव ॥४॥ सत्यंऽउग्रस्य बृहतः सं स्रवंति संऽस्रवाः सं यंति रसिनः रसाः पुनानः ब्रह्मणा हरे इंद्राय इंदो इति परि स्रव ॥५॥२६॥ यत्र ब्रह्मा पवमान छंदस्यां वाचं वदन् ग्राव्णा सोमे

महीयते सोमेनानंदं जनयन्निंद्रायेंदो परि स्रव ॥ ६॥ यत्र ज्योतिरजस्रं यस्मिँल्लोके स्वर्हितं । तस्मिन्मां धेहि पवमानामृते लोके अक्षित इंद्रायेंदो परि स्रव ॥ ७॥ यत्र राजा वैवस्वतो यत्रावरोधनं दिवः । यत्रामूर्यह्वतीरापस्तत्र माममृतं कृधींद्रायेंदो परि स्रव ॥ ८॥ यत्रानुकामं चरणं त्रिनाके त्रिदिवे दिवः । लोका यत्र ज्योतिष्मंतस्तत्र माममृतं कृधींद्रायेंदो परि स्रव ॥ ९॥ यत्र कामा निकामाश्च यत्र ब्रध्नस्य विष्टपं । स्वधा च यत्र तृप्तिश्च तत्र माममृतं कृधींद्रायेंदो परि स्रव ॥ १०॥ यत्रानंदाश्च मोदाश्च मुदः प्रमुद आसते । कामस्य यत्राप्ताः कामास्तत्र माममृतं कृधींद्रायेंदो परि स्रव ॥ ११॥ २७॥

॥ ११४ ॥ १-४ कश्यप. ॥ पवमानः सोमः ॥ पंक्तिः ॥

॥११४॥ य इंदोः पवमानस्यानु धामान्यक्रमीत् । तमाहुः सुप्रजा इति यस्ते सोमाविधन्मन इंद्रायेंदो परि स्रव ॥ १॥ ऋषे मंत्रकृतां स्तोमैः कश्यपोद्वर्धयन्गिरः । सोमं नमस्य राजानं यो जज्ञे वीरुधां पतिरिंद्रायेंदो परि स्रव ॥२॥ सप्त दिशो नानासूर्याः सप्त होतार ऋत्विजः । देवा आदित्या ये सप्त तेभिः सोमाभि रक्ष न इंद्रायेंदो परि स्रव ॥३॥ यत्ते राजञ्छृतं हविस्तेन सोमाभि रक्ष नः । अरातीवा मा नस्तारीन्मो च नः किं चनाममदिंद्रायेंदो परि स्रव ॥ ४॥ २८॥ ७॥ ९॥

॥ इति नवमं मंडलं समाप्तं ॥

महीयते सोमेन आऽनंदं जनयन् इंद्राय इंदो॒ परि॑ स्रव ॥६॥ यत्र॑ ज्योति॑ः अज॑स्रं यस्मि॑न् लोके स्वः॑ हितं तस्मि॑न् मां धेहि पवमान अमृते॑ लोके अक्षि॑ते इंद्राय इंदो॒ परि॑ स्रव ॥७॥ यत्र॑ राजा॑ वैव॒स्वतः यत्र॑ अवऽरोध॑नं दि॒वः यत्र॑ अमूः य॒ह्वती॑ः आप॑ः तत्र॑ मां अमृतं॑ कृधि इंद्राय इंदो॒ परि॑ स्रव ॥८॥ यत्र॑ अनुऽकामं चर॑णं त्रिऽना॒के त्रिऽदि॒वे दि॒वः लो॒काः यत्र॑ ज्योति॑ष्मंतः तत्र॑ मां अमृतं॑ कृधि इंद्राय इंदो॒ परि॑ स्रव ॥९॥ यत्र॑ कामा॑ः निऽका॒माः च यत्र॑ ब्र॒ध्नस्य॑ वि॒ष्टपं॑ स्व॒धा च यत्र॑ तृप्ति॑ः च तत्र॑ मां अमृतं॑ कृधि इंद्राय इंदो॒ परि॑ स्रव ॥१०॥ यत्र॑ आऽनंदाः च मोदा॑ः च मुदः॑ प्रऽमुदः॑ आस॑ते काम॑स्य यत्र॑ आ॒प्ताः कामा॑ः तत्र॑ मां अमृतं॑ कृधि इंद्राय इंदो॒ परि॑ स्रव ॥ ११ ॥ २७ ॥

॥११४॥ यः इंदो॑ः पव॑मानस्य अनु॑ धामा॑नि अक्र॑मीत् तं आ॒हुः सु॒ऽप्र॒जाः इति॑ यः ते॒ सोम अवि॑धत् मनः॑ इंद्राय इंदो॒ परि॑ स्रव ॥१॥ ऋषे॑ मंत्र॒ऽकृतां॑ स्तोमै॑ः कश्य॑प उत्ऽवर्धय॑न् गिरः॑ सोमं॑ नमस्य राजा॑नं यः ज॒ज्ञे वी॒रुधां॑ पति॑ः इंद्राय इंदो॒ परि॑ स्रव ॥२॥ स॒प्त दिशः॑ नाना॑ऽसूर्याः स॒प्त होता॑रः ऋ॒त्विजः॑ दे॒वाः आ॒दि॒त्याः ये स॒प्त तेभि॑ः सोम अ॒भि र॒क्ष॒ नः॒ इंद्राय इंदो॒ परि॑ स्रव ॥३॥ यत् ते॒ रा॒जन् शृ॒तं ह॒विः तेन॑ सोम अ॒भि र॒क्ष॒ नः॒ अरा॑तिऽवा मा नः॒ ता॒री॒त् मो॒ च नः॒ किं च॒न आ॒म॒म॒त् इंद्राय इंदो॒ परि॑ स्रव ॥ ४ ॥ २८ ॥ ७ ॥ ९ ॥

॥ इति नवमं मंडलं समाप्तं ॥

॥ १ ॥ १-७ त्रितः ॥ अग्निः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१॥ अग्रे॑ बृ॒हन्नु॒षसा॑मू॒र्ध्वो अ॑स्थान्निर्ज॒गन्वा॒न्तम॑सो॒ ज्योति॒षागा॑त्। अ॒ग्निर्भा॒नुना॒ रुश॑ता॒ स्वङ्ग॒ आ जा॒तो विश्वा॒ सद्मा॑न्यप्राः ॥१॥ स जा॒तो गर्भो॑ असि॒ रोद॑स्यो॒रग्ने॒ चारु॒र्विभृ॑त॒ ओष॑धीषु। चि॒त्रः शिशुः॒ परि॒ तमां॑स्य॒क्तून्प्र मा॒तृभ्यो॒ अधि॒ कनि॑क्रदत्गाः ॥ २॥ विष्णु॑रि॒त्था प॑र॒मम॑स्य वि॒द्वाञ्जा॒तो बृ॒हन्न॒भि पा॑ति तृ॒तीय॑म्। आ॒सा यद॑स्य॒ पयो॒ अक्र॑त॒ स्वं सचे॑तसो अ॒भ्य॑र्चन्त्यत्र॥३॥ अत॑ उ त्वा पितु॒भृतो॒ जनि॑त्रीरन्ना॒वृधं॒ प्रति॑ चर॒न्त्यन्नैः। ता ईं॒ प्रत्ये॑षि॒ पुन॑र॒न्यरू॑पा॒ असि॒ त्वं वि॒क्षु मानु॑षीषु॒ होता॑ ॥४॥ होता॑रं चि॒त्ररथमध्व॒रस्य॑ य॒ज्ञस्य॑यज्ञस्य के॒तुं रुश॑न्तम्। प्रत्य॑र्धिं दे॒वस्य॑देवस्य म॒ह्ना श्रि॒या त्व१॒॑ग्निमति॑थिं॒ जना॑नाम् ॥ ५॥ स तु वस्त्रा॒ण्यध॒ पेश॑नानि॒ वसा॑नो अ॒ग्निर्नाभा॑ पृथि॒व्याः। अ॒रु॒षो जा॒तः प॒द इळा॑याः पु॒रोहि॑तो राजन्यक्षी॒ह दे॒वान् ॥ ६॥ आ हि द्यावा॑पृथि॒वी अ॑ग्न उ॒भे सदा॑ पु॒त्रो न मा॒तरा॑ त॒तन्थ॑। प्र या॑ह्य॒च्छो॑श॒तो य॑विष्ठा॒था व॑ह सहस्ये॒ह दे॒वान् ॥ ७॥ २९॥

॥ २ ॥ १-७ त्रितः ॥ अग्निः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥२॥ पि॒प्री॒हि दे॒वाँ उ॑श॒तो य॑विष्ठ वि॒द्वाँ ऋ॒तूँर्ऋ॑तुपते यजे॒ह। ये दैव्या॑ ऋ॒त्विज॒स्तेभि॑रग्ने॒ त्वं होतॄ॑णाम॒स्याय॑जिष्ठः ॥१॥ वेषि॑ हो॒त्रमु॒त पो॒त्रं जना॑नां मन्धा॒तासि॑ द्रविणो॒दा ऋ॒तावा॑। स्वाहा॑ व॒यं कृ॒णवा॑मा ह॒वींषि॑ दे॒वो दे॒वान्य॑जत्व॒ग्निरर्ह॑न् ॥२॥ आ दे॒वाना॒मपि॒ पन्था॑मगन्म॒ यच्छ॒क्नवा॑म॒ तद॑नु॒ प्रवो॑ळ्हुम्। अ॒ग्निर्वि॒द्वान्स य॑जा॒त्सेदु॒ होता॒ सो अ॑ध्व॒रान्स ऋ॒तून्क॑ल्पयाति ॥३॥ यद्वो॑ व॒यं प्र॑मि॒नाम॑ व्र॒तानि॑ वि॒दुषां॑ देवा॒ अवि॑दुष्टरासः। अ॒ग्निष्टद्विश्व॒मा पृ॑णाति वि॒द्वान्ये-

॥१॥ अग्ने बृहन् उषसां ऊर्ध्वः अस्थात् निःऽजगन्वान् तमसः
ज्योतिषा आ अगात् अग्निः भानुना रुशता सुऽअंगः आ जातः
विश्वा सद्मानि अप्राः ॥ १ ॥ सः जातः गर्भः असि रोदस्योः अग्ने
चारुः विऽभृतः ओषधीषु चित्रः शिशुः परि तमांसि अक्तून् प्र
मातृऽभ्यः अधि कनिक्रदत् गाः ॥२॥ विष्णुः इत्था परमं अस्य वि-
द्वान् जातः बृहन् अभि पाति तृतीयं आसा यत् अस्य पयः अक्रत
स्वं सऽचेतसः अभि अर्चति अत्र ॥३॥ अतः ऊं त्वा पितुऽभृतः
जनित्रीः अन्नऽवृधं प्रति चरंति अन्नैः ताः ईं प्रति एषि पुनः अन्य-
ऽरूपाः असि त्वं विक्षु मानुषीषु होता ॥४॥ होतारं चित्रऽरथं अ-
ध्वरस्य यज्ञस्यऽयज्ञस्य केतुं रुशंतं प्रतिऽअर्धिं देवस्यऽदेवस्य मह्ना
श्रिया तु अग्निं अतिथिं जनानां ॥५॥ सः तु वस्त्राणि अध पेशना-
नि वसानः अग्निः नाभा पृथिव्याः अरुषः जातः पदे इळायाः
पुरःऽहितः राजन् यक्षि इह देवान् ॥ ६ ॥ आ हि द्यावापृथिवी
अग्ने उभे सदा पुत्रः न मातरा ततंथ प्र याहि अच्छ उशतः यविष्ठ
अथ आ वह सहस्य इह देवान् ॥ ७ ॥ २९ ॥

॥२॥ पिप्रीहि देवान् उशतः यविष्ठ विद्वान् ऋतून् ऋतुऽपते
यज इह ये दैव्याः ऋत्विजः तेभिः अग्ने त्वं होतॄणां असि आऽयजि-
ष्ठः ॥१॥ वेषि होत्रं उत पोत्रं जनानां मंधाता असि द्रविणःऽदाः
ऋतऽवा स्वाहा वयं कृणवाम हवींषि देवः देवान् यजतु अग्निः
अर्हन् ॥२॥ आ देवानां अपि पंथां अगन्म यत् शक्नवाम तत् अनु
प्रऽवोळ्हुं अग्निः विद्वान् सः यजात् सः इत् ऊं होता सः अध्वरान्
सः ऋतून् कल्पयाति ॥३॥ यत् वः वयं प्रऽमिनाम व्रतानि विदु-
षां देवाः अविदुःऽतरासः अग्निः तत् विश्वं आ पृणाति विद्वान् ये-

भिर्देवाँ ऋतुभिः कल्पयाति ॥४॥ यत्पाकत्रा मनसा दीनदक्षा न यज्ञस्य मन्वते मर्त्यासः। अग्निष्टद्धोता क्रतुविद्विजानन्यजिष्ठो देवाँ ऋतुशो यजाति ॥५॥ विश्वेषां ह्यध्वराणामनीकं चित्रं केतुं जनिता त्वा जजान। स आ यजस्व नृवतीरनु क्षाः स्पार्हा इषः क्षुमतीर्विश्वजन्याः ॥६॥ यं त्वा द्यावापृथिवी यं त्वापस्त्वष्टा यं त्वा सुजनिमा जजान। पन्थामनु प्रविद्वान्पितृयाणं द्युमदग्ने समिधानो वि भाहि ॥ ७ ॥ ३० ॥

॥ ३ ॥ १-७ त्रितः ॥ अग्निः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥३॥ इनो राजन्नरतिः समिद्धो रौद्रो दक्षाय सुषुमाँ अदर्शि। चिकिद्वि भाति भासा बृहतासिक्नीमेति रुशतीमपाजन् ॥१॥ कृष्णां यदेनीमभि वर्पसा भूज्जनयन्योषां बृहतः पितुर्जाम्। ऊर्ध्वं भानुं सूर्यस्य स्तभायन् दिवो वसुभिररतिर्वि भाति ॥२॥ भद्रो भद्रया सचमान आगात्स्वसारं जारो अभ्येति पश्चात्। सुप्रकेतैर्द्युभिरग्निर्वितिष्ठन्रुशद्भिर्वर्णैरभि राममस्थात् ॥३॥ अस्य यामासो बृहतो न वग्नूनिन्धाना अग्नेः सख्युः शिवस्य। ईड्यस्य वृष्णो बृहतः स्वासो भामासो यामन्नक्तवश्चिकित्रे ॥४॥ स्वना न यस्य भामासः पवन्ते रोचमानस्य बृहतः सुदिवः। ज्येष्ठेभिर्यस्तेजिष्ठैः क्रीळुमद्भिर्वर्षिष्ठेभिर्भानुभिर्नक्षति द्याम् ॥५॥ अस्य शुष्मासो ददृशानपवेर्जेहमानस्य स्वनयन्नियुद्भिः। प्रत्नेभिर्यो रुशद्भिर्देवतमो वि रेभद्भिररतिर्भाति विभ्वा ॥६॥ स आ वक्षि महि न आ च सत्सि दिवस्पृथिव्योररतिर्युवत्योः। अग्निः सुतुकः सुतुकेभिरश्वै रभस्वद्भी रभस्वाँ एह गम्याः ॥ ७ ॥ ३१ ॥

भिः देवान् ऋतुऽभिः कल्पयाति ॥४॥ यत् पाकऽत्रा मनसा दीनऽदक्षाः न यज्ञस्य मन्वते मर्त्यासः अग्निः तत् होता क्रतुऽवित् विऽजानन् यजिष्ठः देवान् ऋतुऽशः यजाति ॥५॥ विश्वेषां हि अध्वराणां अनीकं चित्रं केतुं जनिता त्वा जजान सः आ यजस्व नृऽवतीः अनु क्षाः स्पार्हाः इषः क्षुऽमतीः विश्वऽजन्याः ॥६॥ यं त्वा द्यावापृथिवी यं त्वा आपः त्वष्टा यं त्वा सुऽजनिमा जजान पंथां अनु प्रऽविद्वान् पितृऽयानं द्युऽमत् अग्ने सम्ऽइधानः वि भाहि ॥७॥३०॥

॥३॥ इनः राजन् अरतिः सम्ऽइद्धः रौद्रः दक्षाय सुसुऽमान् अदर्शि चिकित् वि भाति भासा बृहता असिक्नीं एति रुशतीं अपऽअजन् ॥१॥ कृष्णां यत् एनीं अभि वर्पसा भूत् जनयन् योषां बृहतः पितुः जां ऊर्ध्वं भानुं सूर्यस्य स्तभायन् दिवः वसुऽभिः अरतिः वि भाति ॥२॥ भद्रः भद्रया सचमानः आ अगात् स्वसारं जारः अभि एति पश्चात् सुऽप्रकेतैः द्युऽभिः अग्निः विऽतिष्ठन् रुशत्ऽभिः वर्णैः अभि रामं अस्थात् ॥३॥ अस्य यामासः बृहतः न वग्नून् इंधानाः अग्नेः सख्युः शिवस्य ईड्यस्य वृष्णः बृहतः सुऽआसः भामासः यामन् अक्तवः चिकित्रे ॥४॥ स्वनाः न यस्य भामासः पवंते रोचमानस्य बृहतः सुऽदिवः ज्येष्ठेभिः यः तेजिष्ठैः क्रीळुमत्ऽभिः वर्षिष्ठेभिः भानुऽभिः नक्षति द्यां ॥५॥ अस्य शुष्मासः ददृशानऽपवेः जेहमानस्य स्वनयन् नियुत्ऽभिः प्रत्नेभिः यः रुशत्ऽभिः देवऽतमः विरेभत्ऽभिः अरतिः भाति विऽभ्वा ॥६॥ सः आ वक्षि महि नः आ च सत्सि दिवःऽपृथिव्योः अरतिः युवत्योः अग्निः सुऽतुकः सुऽतुकेभिः अश्वैः रभस्वत्ऽभिः रभस्वान् आ इह गम्याः ॥७॥३१॥

॥ ४ ॥ १-७ त्रितः ॥ अग्निः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥४॥ प्र ते यक्षि प्र त इयर्मि मन्म भुवो यथा वन्द्यो नो हवेषु । धन्वन्निव प्रपा असि त्वमग्न इयक्षवे पूरवे प्रत्न राजन् ॥१॥ यं त्वा जनासो अभि संचरन्ति गाव उष्णमिव व्रजं यविष्ठ । दूतो देवानामसि मर्त्यानामन्तर्महाँश्चरसि रोचनेन ॥२॥ शिशुं न त्वा जेन्यं वर्धयन्ती माता बिभर्ति सचनस्यमाना । धनोरधि प्रवता यासि हर्यञ्जिगीषसे पशुरिवावसृष्टः ॥३॥ मूरा अमूर न वयं चिकित्वो महित्वमग्ने त्वमङ्ग वित्से । शये वव्रिश्चरति जिह्वयादन्रेरिह्यते युवतिं विश्पतिः सन् ॥४॥ कूचिज्जायते सनयासु नव्यो वने तस्थौ पलितो धूमकेतुः । अस्नातापो वृषभो न प्र वेति सचेतसो यं प्रणयन्त मर्ताः ॥५॥ तनूत्यजेव तस्करा वनर्गू रशनाभिर्दशभिरभ्यधीताम् । इयं ते अग्ने नव्यसी मनीषा युक्ष्वा रथं न शुचयद्भिरङ्गैः ॥६॥ ब्रह्म च ते जातवेदो नमश्चेयं च गीः सदमिद्वर्धनी भूत् । रक्षा णो अग्ने तनयानि तोका रक्षोत नस्तन्वो३ अप्रयुच्छन् ॥ ७ ॥ ३२ ॥

॥ ५ ॥ १-७ त्रितः ॥ अग्निः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥५॥ एकः समुद्रो धरुणो रयीणामस्मद्धृदो भूरिजन्मा वि चष्टे । सिषक्त्यूधर्निण्योरुपस्थ उत्सस्य मध्ये निहितं पदं वेः ॥१॥ समानं नीळं वृषणो वसानाः सं जग्मिरे महिषा अर्वतीभिः । ऋतस्य पदं कवयो नि पान्ति गुहा नामानि दधिरे पराणि ॥२॥ ऋतायिनी मायिनी सं दधाते मित्वा शिशुं जज्ञतुर्वर्धयन्ती । विश्वस्य नाभिं चरतो ध्रुवस्य कवेश्चित्तन्तुं मनसा वियन्तः ॥३॥ ऋतस्य हि वर्तनयः सुजातमिषो वाजाय प्रदिवः सचन्ते । अधीवासं रोदसी वावसाने घृतैरन्नैर्वावृधाते मधूनाम् ॥४॥ सप्त स्वसॄररुषीर्वावशानो विद्वान्मध्व

॥४॥ प्र ते॒ यक्षि॒ प्र त॑ इयर्मि॒ मन्म॒ भुवो॒ यथा॒ वंद्यो॑ नो॒ हवे॑षु। धन्व॑न्ऽइव प्र॒ऽपा अ॑सि॒ त्वम॑ग्न इय॒क्षवे॑ पू॒रवे॑ प्रत्न राजन् ॥१॥ यं त्वा॒ जना॑सो अ॒भि सं॒ऽचर॑न्ति॒ गाव॑ उ॒ष्णम्ऽइ॑व व्र॒जं य॑विष्ठ दू॒तो दे॒वाना॑मसि॒ मर्त्या॑नाम॒न्तर्म॒हाँश्च॑रसि रोच॒नेन॑ ॥२॥ शिशुं॒ न त्वा॒ जेन्यं॑ व॒र्धय॑न्ती मा॒ता बि॑भर्ति सचन॒स्यमा॑ना। धनो॒रधि॑ प्र॒ऽवता॑ यासि॒ हर्य॒ञ्जिगी॑षसे प॒शुःऽइ॑व॒ अव॑ऽसृष्टः ॥३॥ मू॒राः अ॑मूर॒ न व॒यं चि॑कित्वो महि॒ऽत्वम॑ग्ने॒ त्वम॒ङ्ग वि॑त्से। शये॑ व॒व्रिश्चर॑ति जि॒ह्वया॒दन्रे॑रिह्य॒ते यु॑व॒तिं वि॒श्पतिः॒ सन् ॥४॥ कूऽचि॑त् जायते॒ सन॑यासु॒ नव्यो॒ वने॑ त॒स्थौ प॑लि॒तो धू॒मऽके॑तुः। अ॒स्ना॒ता आपो॑ वृष॒भो न प्र वे॑ति॒ सऽचे॑तसो॒ यं प्र॒ऽनय॑न्त॒ मर्ताः॑ ॥५॥ त॒नू॒त्य॒जाऽइ॑व॒ तस्क॑रा वन॒र्गू र॑श॒नाभि॑र्द॒शऽभि॑र॒भि अ॑धीताम्। इ॒यं ते॑ अग्ने॒ नव्य॑सी मनी॒षा यु॒क्ष्व रथं॒ न शु॒चय॑त्ऽभि॒रङ्गैः॑ ॥६॥ ब्रह्म॑ च ते जातऽवेदो॒ नम॑श्च इ॒यं च॒ गीः सद॒मित् वर्ध॑नी भूत्। रक्षा॑ णो अग्ने॒ तन॑यानि तो॒का रक्षो॒त न॑स्त॒न्वः अप्र॑ऽयुच्छन् ॥७॥३२॥

॥५॥ एकः॑ समु॒द्रो ध॒रुणो॑ रयी॒णाम॒स्मत् हृ॒दो भूरि॑ऽजन्मा॒ वि च॑ष्टे। सिस॑क्ति॒ ऊधः॑ नि॒ण्योः उ॒पऽस्थे॒ उत्स॑स्य॒ मध्ये॒ निऽहि॑तं प॒दं वेः० ॥१॥ स॒मा॒नं नी॒ळं वृष॑णो॒ वसा॑नाः॒ सं ज॑ग्मिरे महि॒षाः अर्व॑तीभिः। ऋ॒तस्य॑ प॒दं क॒वयो॒ नि पा॑न्ति॒ गुहा॒ नामा॑नि दधिरे॒ परा॑णि ॥२॥ ऋ॒त॒ऽयिनी॑० मा॒यिनी॒ सं द॑धाते॒ मि॒त्वा शिशुं॑ जज्ञतुः व॒र्धय॑न्ती। विश्व॑स्य॒ नाभिं॒ चर॑तो ध्रु॒वस्य॑ क॒वेः चि॒त् तन्तुं॒ मन॑सा वि॒ऽयन्तः॑ ॥३॥ ऋ॒तस्य॒ हि व॑र्त॒नयः॑ सु॒ऽजा॑तम् इषो॒ वाजा॑य प्र॒ऽदिवः॒ सच॑न्ते। अ॒धी॒वा॒सं रोद॑सी व॒व॒सा॒ने घृ॒तैः अन्नैः॑ व॒वृ॒धा॒ते॒ मधू॑नाम् ॥४॥ स॒प्त स्वसॄः॒ अरु॑षीः वावशा॒नः वि॒द्वान् मध्वः॑

उज्जंभारा दृशे कं। अंतर्येमे अंतरिक्षे पुराजा इच्छन्वविमविदत्पूषणस्य ॥५॥ सप्त मर्यादाः कवयस्ततक्षुस्तासामेकामिदभ्यंहुरो गात्। आयोर्हं स्कंभ उपमस्य नीळे पथां विसर्गे धरुणेषु तस्थौ ॥६॥ असच्च सच्च परमे व्योमन्दक्षस्य जन्मन्नदितेरुपस्थे। अग्निर्हं नः प्रथमजा ऋतस्य पूर्व आयुनि वृषभश्च धेनुः ॥७॥३३॥५॥

॥६॥१-७ त्रितः॥ अग्निः॥ त्रिष्टुप्॥

॥६॥ अयं स यस्य शर्मन्नवोभिरग्नेरेधते जरिताभिष्टौ। ज्येष्ठेभिर्यो भानुभिर्ऋषूणां पर्येति परिवीतो विभावा ॥१॥ यो भानुभिर्विभावा विभात्यग्निर्देवेभिर्ऋतावाजस्रः। आ यो विवाय सख्या सखिभ्योऽपरिह्वृतो अत्यो न सप्तिः ॥२॥ ईशे यो विश्वस्या देववीतेरीशे विश्वायुरुषसो व्युष्टौ। आ यस्मिन्मना हवींष्यग्नावरिष्टरथः स्कभ्नाति शूषैः ॥३॥ शूषेभिर्वृधो जुषाणो अर्कैर्देवाँ अच्छा रघुपत्वा जिगाति। मंद्रो होता स जुह्वा३ यजिष्ठः संमिश्लो अग्निरा जिघर्ति देवान् ॥४॥ तमुस्रामिंद्रं न रेजमानमग्निं गीर्भिर्नमोभिरा कृणुध्वं। आ यं विप्रासो मतिभिर्गृणंति जातवेदसं जुह्वं सहानां ॥५॥ सं यस्मिन्विश्वा वसूनि जग्मुर्वाजे नाश्वाः सप्तीवंत एवैः। अस्मे ऊतीरिंद्रवाततमा अर्वाचीना अग्न आ कृणुष्व ॥६॥ अधा ह्यग्ने मह्ना निषद्या सद्यो जज्ञानो हव्यो बभूथ। तं ते देवासो अनु केतमायन्नधावर्धंत प्रथमास ऊमाः ॥७॥१॥

॥७॥१-७ त्रितः॥ अग्निः॥ त्रिष्टुप्॥

॥७॥ स्वस्ति नो दिवो अग्ने पृथिव्या विश्वायुर्धेहि यजथाय देव। सचेमहि तव दस्म प्रकेतैरुरुष्या ण उरुभिर्देव शंसैः

उत् जभार् दृशे कं अंतः येमे अंतरिक्षे पुरुऽजाः इच्छन् वर्विं अविदत् पूषणस्य ॥ ५ ॥ सप्त मर्यादाः कवयः ततक्षुः तासां एकां इत् अभि अंहुरः गात् आयोः ह स्कंभः उपऽमस्य नीळे पथां विऽसर्गे धरुणेषु तस्थौ ॥ ६ ॥ असत् च सत् च परमे विऽओमन् दक्षस्य जन्मन् अदितेः उपऽस्थे अग्निः ह नः प्रथमऽजाः ऋतस्य पूर्वे आयुनि वृषभः च धेनुः ॥ ७ ॥ ३३ ॥ ५ ॥

॥ ६ ॥ अयं सः यस्य शर्मन् अवःऽभिः अग्नेः एधते जरिता अभिष्टौ ज्येष्ठेभिः यः भानुऽभिः ऋषूणां परिऽएति परिऽवीतः विभाऽवा ॥ १ ॥ यः भानुऽभिः विभाऽवा विऽभाति अग्निः देवेभिः ऋतऽवा अजस्रः आ यः विवाय सख्या सखिऽभ्यः अपरिऽह्वृतः अत्यः न सप्तिः ॥ २ ॥ ईशे यः विश्वस्याः देवऽवीतेः ईशे विश्वऽआयुः उषसः विऽउष्टौ आ यस्मिन् मना हवींषि अग्नौ अरिष्टऽरथः स्कभ्नाति शूषैः ॥ ३ ॥ शूषेभिः वृधः जुषाणः अर्कैः देवान् अच्छ रघुऽपत्वा जिगाति मंद्रः होता सः जुह्वा यजिष्ठः संऽमिश्लः अग्निः आ जिघर्ति देवान् ॥ ४ ॥ तं उस्रां इंद्रं न रेजमानं अग्निं गीःऽभिः नमःऽभिः आ कृणुध्वं आ यं विप्रासः मतिऽभिः गृणंति जातऽवेदसं जुह्वं सहानां ॥ ५ ॥ सं यस्मिन् विश्वा वसूनि जग्मुः वाजे न अश्वाः सप्तिऽवंतः एवैः अस्मे ऊतीः इंद्रवातऽतमाः अर्वाचीनाः अग्ने आ कृणुष्व ॥ ६ ॥ अध हि अग्ने मह्ना निऽसद्य सद्यः जज्ञानः हव्यः बभूथ तं ते देवासः अनु केतं आयन् अध अवर्धंत प्रथमासः ऊमाः ॥ ७ ॥ १ ॥

॥ ७ ॥ स्वस्ति नः दिवः अग्ने पृथिव्याः विश्वऽआयुः धेहि यजथाय देव सचेमहि तव दस्म प्रऽकेतैः उरुष्य नः उरुऽभिः देव शंसैः

॥१॥ इमा अग्ने मतयस्तुभ्यं जाता गोभिरश्वैरभि गृणन्ति राधः। यदा ते मर्तो अनु भोगमानड्वसो दधानो मतिभिः सुजात ॥२॥ अग्निं मन्ये पितरमग्निमापिमग्निं भ्रातरं सदमित्सखायं। अग्नेरनीकं बृहतः सपर्यं दिवि शुक्रं यजतं सूर्यस्य ॥३॥ सिध्रा अग्ने धियो अस्मे सनुत्रीर्यं त्रायसे दम आ नित्यहोता। ऋतावा स रोहिदश्वः पुरुक्षुर्द्युभिरस्मा अहभिर्वाममस्तु ॥४॥ द्युभिर्हितं मित्रमिव प्रयोगं प्रत्नमृत्विजमध्वरस्य जारं। बाहुभ्यामग्निमायवोऽजनन्त विक्षु होतारं न्यसादयन्त ॥५॥ स्वयं यजस्व दिवि देव देवान्किं ते पाकः कृणवदप्रचेताः। यथायज ऋतुभिर्देव देवानेवा यजस्व तन्वं सुजात ॥६॥ भवा नो अग्नेऽवितोत गोपा भवा वयस्कृदुत नो वयोधाः। रास्वा च नः सुमहो हव्यदातिं त्रास्वोत नस्तन्वो३ अप्रयुच्छन् ॥७॥२॥

॥ ८ ॥ १-९ त्रिशिरास्त्वाष्ट्रः ॥ १-६ अग्निः । ७-९ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥ ८ ॥ प्र केतुना बृहता यात्यग्निरा रोदसी वृषभो रोरवीति। दिवश्चिदन्ताँ उपमाँ उदानळपामुपस्थे महिषो ववर्ध ॥१॥ मुमोद गर्भो वृषभः ककुद्मानस्रेमा वत्सः शिमीवाँ अरावीत्। स देवतात्युद्यतानि कृण्वन्त्स्वेषु क्षयेषु प्रथमो जिगाति ॥२॥ आ यो मूर्धानं पित्रोररब्ध न्यध्वरे दधिरे सूरो अर्णः। अस्य पत्मन्नरुषीरश्वबुध्ना ऋतस्य योनौ तन्वो जुषन्त ॥३॥ उषउषो हि वसो अग्रमेषि त्वं यमयोरभवो विभावा। ऋताय सप्त दधिषे पदानि जनयन्मित्रं तन्वे३ स्वायै ॥४॥ भुवश्चक्षुर्मह ऋतस्य गोपा भुवो वरुणो यदृताय वेषि। भुवो अपां नपाज्जातवेदो भुवो दूतो यस्य हव्यं जुजोषः ॥५॥३॥ भुवो

॥१॥ इमाः अग्ने मतयः तुभ्यं जाताः गोभिः अश्वैः अभि गृणंति राधः यदा ते मर्तः अनु भोगं आनट् वसो' दधानः मतिऽभिः सुऽजात ॥२॥ अग्निं मन्ये पितरं अग्निं आपिं अग्निं भ्रातरं सदं इत् सखायं अग्नेः अनीकं बृहतः सपर्यं दिवि शुक्रं यजतं सूर्यस्य ॥३॥ सिध्राः अग्ने धियः अस्मे' सनुत्रीः यं त्रायसे दमे आ नित्यऽहोता ऋतऽवा सः रोहितऽअश्वः पुरुऽस्पृः द्युऽभिः अस्मे अहऽभिः वामं अस्तु ॥४॥ द्युऽभिः हितं मित्रंऽइव प्रऽयोगं प्रत्नं ऋत्विजं अध्वरस्य जारं बाहुऽभ्यां अग्निं आयवः अजनंत विक्षु होतारं नि असादयंत ॥५॥ स्वयं यजस्व दिवि देव देवान् किं ते पाकः कृणवत् अप्रऽचेताः यथा अयजः ऋतुऽभिः देव देवान् एव यजस्व तन्वं सुऽजात ॥६॥ भव नः अग्ने अविता उत गोपाः भव वयःऽकृत् उत नः वयःऽधाः रास्व च नः सुऽमहः हव्यऽदातिं त्रास्व उत नः तन्वः अप्रऽयुच्छन् ॥७॥२॥

॥८॥ प्र केतुना बृहता याति अग्निः आ रोदसी' वृषभः रोरवीति दिवः चित् अंतान् उपऽमान् उत् आनट् अपां उपऽस्थे महिषः ववर्ध ॥१॥ मुमोद गर्भः वृषभः ककुत्ऽमान् अस्रेमा वत्सः शिमीऽवान् अरावीत् सः देवऽताति उत्ऽयतानि कृण्वन् स्वेषु क्षयेषु प्रथमः जिगाति ॥२॥ आ यः मूर्धानं पित्रोः अरब्ध नि अध्वरे दधिरे सूरः अर्णः अस्य पत्मन् अरुषीः अश्वऽबुध्नाः ऋतस्य योनौ तन्वः जुषंत ॥३॥ उषःऽउषः हि वसो' अग्रं एषि त्वं यमयोः अभवः विभाऽवा ऋताय सप्त दधिषे पदानि जनयन् मित्रं तन्वे स्वायै ॥४॥ भुवः चक्षुः महः ऋतस्य गोपाः भुवः वरुणः यत् ऋताय वेषि भुवः अपां नपात् जातऽवेदः भुवः दूतः यस्य हव्यं जुजोषः ॥५॥३॥ भुवः

यज्ञस्य रजसश्च नेता यत्रा नियुद्भिः सचसे शिवाभिः । दिवि मूर्धानं दधिषे स्वर्षां जिह्वामग्ने चकृषे हव्यवाहं ॥ ६ ॥ अस्य त्रितः क्रतुना वव्रे अन्तरिच्छन्धीतिं पितुरेवैः परस्य । सचस्यमानः पित्रोरुपस्थे जामि ब्रुवाण आयुधानि वेति ॥ ७ ॥ स पित्र्याण्यायुधानि विद्वानिन्द्रेषित आप्त्यो अभ्ययुध्यत् । त्रिशीर्षाणं सप्तरश्मिं जघन्वान्त्वाष्ट्रस्य चिन्निः ससृजे त्रितो गाः ॥ ८ ॥ भूरीदिन्द्र उदिनक्षन्तमोजोऽवाभिनत्सत्पतिर्मन्यमानं । त्वाष्ट्रस्य चिद्विश्वरूपस्य गोनामाचक्राणस्त्रीणि शीर्षा परा वर्क् ॥ ९ ॥ ४ ॥

॥ ९ ॥ १–९ त्रिशिरास्त्वाष्ट्रः सिन्धुद्वीपो वाम्बरीषः ॥ आपः ॥ १–४. ६ गायत्री । ५ वर्धमाना । ७ प्रतिष्ठा । ८. ९ अनुष्टुप् ॥

॥ ९ ॥ आपो हि ष्ठा मयोभुवस्ता न ऊर्जे दधातन । महे रणाय चक्षसे ॥ १ ॥ यो वः शिवतमो रसस्तस्य भाजयतेह नः । उशतीरिव मातरः ॥ २ ॥ तस्मा अरं गमाम वो यस्य क्षयाय जिन्वथ । आपो जनयथा च नः ॥ ३ ॥ शं नो देवीरभिष्टय आपो भवन्तु पीतये । शं योरभि स्रवन्तु नः ॥ ४ ॥ ईशाना वार्याणां क्षयन्तीश्चर्षणीनां । अपो याचामि भेषजं ॥ ५ ॥ अप्सु मे सोमो अब्रवीदन्तर्विश्वानि भेषजा । अग्निं च विश्वशम्भुवं ॥ ६ ॥ आपः पृणीत भेषजं वरूथं तन्वे३ मम । ज्योक्च सूर्यं दृशे ॥ ७ ॥ इदमापः प्र वहत यत्किं च दुरितं मयि । यद्वाहमभिदुद्रोह यद्वा शेप उतानृतं ॥ ८ ॥ आपो अद्यान्वचारिषं रसेन समगस्महि । पयस्वानग्न आ गहि तं मा सं सृज वर्चसा ॥ ९ ॥ ५ ॥

॥ १० ॥ १. ३ ५–७. ११ १३ यमी वैवस्वती । २ ४. ८–१०. १२ १४ यमो वैवस्वतः ॥ १. ३. ५–७. ११. १३ यमो वैवस्वत. । २ ४. ८–१० १२. १४ यमी वैवस्वती ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥ १० ॥ ओ चित्सखायं सख्या ववृत्यां तिरः पुरू चिदर्णवं जगन्वान् । पितुर्नपातमा दधीत वेधा अधि क्षमि प्रतरं दी-

यज्ञस्य रजसः च नेता यत्र नियुत्ऽभिः सचसे शिवाभिः दिवि मूर्धानं दधिषे स्वःऽसां जिह्वां अग्ने चकृषे हव्यऽवाहं ॥६॥ अस्य चित्तः क्रतुना वव्रे अंतः इच्छन् धीतिं पितुः एवैः परस्य सचस्यमानः पित्रोः उपऽस्थे जामि ब्रुवाणः आयुधानि वेति ॥७॥ सः पित्र्याणि आयुधानि विद्वान् इंद्रऽइषितः आप्त्यः अभि अयुध्यत् त्रिऽशीर्षाणं सप्तऽरश्मिं जघन्वान् त्वाष्ट्रस्य चित् निः ससृजे त्रितः गाः ॥८॥ भूरि इत् इंद्रः उत्ऽइनक्षंतं ओजः अव अभिनत् सत्ऽपतिः मन्यमानं त्वाष्ट्रस्य चित् विश्वऽरूपस्य गोनां आऽचक्राणः त्रीणि शीर्षा परा वर्क्॰ ॥९॥४॥

॥९॥ आपः हि स्थ मयःऽभुवः ताः नः ऊर्जे दधातन महे रणाय चक्षसे ॥१॥ यः वः शिवऽतमः रसः तस्य भाजयत इह नः उशतीःऽइव मातरः ॥२॥ तस्मै अरं गमाम वः यस्य क्षयाय जिन्वथ आपः जनयथ च नः ॥३॥ शं नः देवीः अभिष्टये आपः भवंतु पीतये शं योः अभि स्रवंतु नः ॥४॥ ईशानाः वार्याणां क्षयंतीः चर्षणीनां अपः याचामि भेषजं ॥५॥ अप्ऽसु मे सोमः अब्रवीत् अंतः विश्वानि भेषजा अग्निं च विश्वऽशंभुवं ॥६॥ आपः पृणीत भेषजं वरूथं तन्वे मम ज्योक् च सूर्यं दृशे ॥७॥ इदं आपः प्र वहत यत् किं च दुःऽइतं मयि यत् वा अहं अभिऽदुद्रोह यत् वा शेपे उत अनृतं ॥८॥ आपः अद्य अनु अचारिषं रसेन सं अगस्महि पयस्वान् अग्ने आ गहि तं मा सं सृज वर्चसा ॥९॥५॥

॥१०॥ ओ इति चित् सखायं सख्या ववृत्यां तिरः पुरु चित् अर्णवं जगन्वान् पितुः नपातं आ दधीत वेधाः अधि क्षमि प्रऽतरं दी-

यज्ञस्य रजसश्च नेता यत्रा नियुद्भिः सचसे शिवाभिः । दिवि मूर्धानं दधिषे स्वर्षां जिह्वामग्ने चकृषे हव्यवाहं ॥६॥ अस्य त्रितः क्रतुना वव्रे अंतरिच्छन्धीतिं पितुरेवैः परस्य । सचस्यमानः पित्रोरुपस्थे जामि ब्रुवाण आयुधानि वेति ॥७॥ स पित्र्याण्यायुधानि विद्वानिंद्रेषित आप्त्यो अभ्ययुध्यत् । त्रिशीर्षाणं सप्तरश्मिं जघन्वान्त्वाष्ट्रस्य चिन्निः ससृजे त्रितो गाः ॥८॥ भूरीदिंद्र उदिनक्षंतमोजोऽवाभिनत्सत्पतिर्मन्यमानं । त्वाष्ट्रस्य चिद्विश्वरूपस्य गोनामाचक्राणस्त्रीणि शीर्षा परा वर्क् ॥९॥४॥

॥९॥ १-९ त्रिशिरास्त्वाष्ट्रः सिंधुद्वीपो वाम्बरीषः ॥ आपः ॥ १-४. ६ गायत्री । ५ वर्धमाना । ७ प्रतिष्ठा । ८. ९ अनुष्टुप् ॥

॥९॥ आपो हि ष्ठा मयोभुवस्ता न ऊर्जे दधातन । महे रणाय चक्षसे ॥१॥ यो वः शिवतमो रसस्तस्य भाजयतेह नः । उशतीरिव मातरः ॥२॥ तस्मा अरं गमाम वो यस्य क्षयाय जिन्वथ । आपो जनयथा च नः ॥३॥ शं नो देवीरभिष्टय आपो भवंतु पीतये । शं योरभि स्रवंतु नः ॥४॥ ईशाना वार्याणां क्षयंतीश्चर्षणीनां । अपो याचामि भेषजं ॥५॥ अप्सु मे सोमो अब्रवीदंतर्विश्वानि भेषजा । अग्निं च विश्वशंभुवं ॥६॥ आपः पृणीत भेषजं वरूथं तन्वे३ मम । ज्योक् च सूर्यं दृशे ॥७॥ इदमापः प्र वहत यत्किं च दुरितं मयि । यद्वाहमभिदुद्रोह यद्वा शेप उतानृतं ॥८॥ आपो अद्यान्वचारिषं रसेन समगस्महि । पयस्वानग्न आ गहि तं मा सं सृज वर्चसा ॥९॥५॥

॥१०॥ १.३ ५-७. ११ १३ यमी वैवस्वती । २ ४. ८-१० १२. १४ यमो वैवस्वतः ॥ १.३.५-७.११. १३ यमो वैवस्वतः । २ ४. ८-१० १२. १४ यमी वैवस्वती ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१०॥ ओ चित्सखायं सख्या ववृत्यां तिरः पुरू चिदर्णवं जगन्वान् । पितुर्नपातमा दधीत वेधा अधि क्षमि प्रतरं दी-

यज्ञस्यं रजसः च नेता यत्रं निऽयुत्ऽभिः सचंसे शिवाभिः दिवि मूर्धानं दधिषे स्वःऽसां जिह्वां अग्ने चकृषे हव्यऽवाहं ॥६॥ अस्य त्रितः क्रतुना वव्रे अंतः इच्छन् धीतिं पितुः एवैः परस्य सचस्यमानः पित्रोः उपऽस्थे जामि ब्रुवाणः आयुधानि वेति ॥७॥ सः पित्र्याणि आयुधानि विद्वान् इंद्रऽइषितः आप्त्यः अभि अयुध्यत् त्रिऽशीर्षाणं सप्तऽरश्मिं जघन्वान् त्वाष्ट्रस्यं चित् निः ससृजे त्रितः गाः ॥८॥ भूरि इत् इंद्रः उत्ऽइनक्षंतं ओजः अव अभिनत् सत्ऽपतिः मन्यमानं त्वाष्ट्रस्य चित् विश्वऽरूपस्य गोनां आऽचक्राणः त्रीणि शीर्षा परा वर्क्° ॥९॥४॥

॥९॥ आपः हि स्थ मयःऽभुवः ताः नः ऊर्जे दधातन महे रणाय चक्षसे ॥१॥ यः वः शिवऽतमः रसः तस्य भाजयत इह नः उशतीःऽइव मातरः ॥२॥ तस्मै अरं गमाम वः यस्य क्षयाय जिन्वथ आपः जनयथ च नः ॥३॥ शं नः देवीः अभिष्टये आपः भवंतु पीतये शम्। योः अभि स्रवंतु नः ॥४॥ ईशानाः वार्याणां क्षयंतीः चर्षणीनां अपः याचामि भेषजं ॥५॥ अप्ऽसु मे सोमः अब्रवीत् अंतः विश्वानि भेषजा अग्निं च विश्वऽशंभुवं ॥६॥ आपः पृणीत भेषजं वरूथं तन्वे मम ज्योक् च सूर्यं दृशे ॥७॥ इदं आपः प्र वहत यत् किं च दुःऽइतं मयि यत् वा अहं अभिऽदुद्रोह यत् वा शेपे उत अनृतं ॥८॥ आपः अद्य अनु अचारिषं रसेन सं अगस्महि पयस्वान् अग्ने आ गहि तं मा सं सृज वर्चसा ॥९॥५॥

ध्यानः ॥१॥ न ते सखा सख्यं वष्ट्येतत्सलक्ष्मा यद्विषुरूपा भ-
वाति । महस्पुत्रासो असुरस्य वीरा दिवो धर्तार उर्विया परि
ख्यन् ॥२॥ उशन्ति घा ते अमृतास एतदेकस्य चित्त्यजसं
मर्त्यस्य । नि ते मनो मनसि धाय्यस्मे जन्युः पतिस्तन्व१मा
विविश्याः ॥३॥ न यत्पुरा चकृमा कद्ध नूनमृता वदन्तो अनृतं
रपेम । गंधर्वो अप्स्वप्या च योषा सा नो नाभिः परमं जामि
तन्नौ ॥४॥ गर्भे नु नौ जनिता दंपती कर्देवस्त्वष्टा सविता
विश्वरूपः । नकिरस्य प्र मिनंति व्रतानि वेद नावस्य पृथिवी
उत द्यौः ॥५॥६॥ को अस्य वेद प्रथमस्याह्नः क ईं ददर्श क इह
प्र वोचत् । बृहन्मित्रस्य वरुणस्य धाम कदु ब्रव आहनो वी-
च्या नॄन् ॥६॥ यमस्य मा यम्यं१काम आगन्त्समाने योनौ
सहशेय्याय । जायेव पत्ये तन्वं रिरिच्यां वि चिद्वृहेव रथ्येव
चक्रा ॥७॥ न तिष्ठंति न नि मिषंत्येते देवानां स्पश इह ये
चरंति । अन्येन मदाहनो याहि तूयं तेन वि वृह रथ्येव चक्रा
॥८॥ रात्रीभिरस्मा अहभिर्दशस्येत्सूर्यस्य चक्षुर्मुहुरुन्मिमी-
यात् । दिवा पृथिव्या मिथुना सबंधू यमीर्यमस्य विभृयाद-
जामि ॥९॥ आ घा ता गच्छानुत्तरा युगानि यत्र जामयः
कृणवन्नजामि । उप बर्बृहि वृषभाय बाहुमन्यमिच्छस्व सु-
भगे पतिं मत् ॥१०॥७॥ किं भ्रातासद्यदनाथं भवाति किमु
स्वसा यन्निरृतिर्निगच्छात् । काममूता बह्वे३तद्रपामि त-
न्वा मे तन्वं१सं पिपृग्धि ॥११॥ न वा उ ते तन्वा तन्वं१सं
पपृच्यां पापमाहुर्यः स्वसारं निगच्छात् । अन्येन मत्प्रमुदः
कल्पयस्व न ते भ्राता सुभगे वष्ट्येतत् ॥१२॥ वतो वतासि
यम नैव ते मनो हृदयं चाविदाम । अन्या किल त्वां कक्ष्येव

ध्यानः॥१॥ न ते सखा सख्यं वष्टि एतत् सऽलक्ष्मा यत् विषुऽरूपा भवाति महः पुत्रासः असुरस्य वीराः दिवः धर्तारः उर्विया परि ख्यन् ॥२॥ उशंति घ ते अमृतासः एतत् एकस्य चित् त्यजसं मर्त्यस्य नि ते मनः मनसि धायि अस्मे जन्युः पतिः तन्वं आ विविश्याः ॥३॥ न यत् पुरा चकृम कत् ह नूनं ऋता वदंतः अनृतं रपेम गंधर्वः अप्ऽसु अप्या च योषा सा नः नाभिः परमं जामि तत् नौ ॥४॥ गर्भे नु नौ जनिता दंऽपती॰ कः देवः त्वष्टा सविता विश्वऽरूपः नकिः अस्य प्र मिनंति व्रतानि वेद नौ अस्य पृथिवी उत द्यौः ॥५॥६॥ कः अस्य वेद प्रथमस्य अह्नः कः ईं ददर्श कः इह प्र वोचत् बृहत् मित्रस्य वरुणस्य धाम कत् ऊं इति ब्रवः आहनः वीच्या नॄन् ॥६॥ यमस्य मा यम्यं कामः आ अगन् समाने योनौ सहऽशेय्याय जायाऽइव पत्ये तन्वं रिरिच्यां वि चित् वृहेव रथ्याऽइव चक्रा ॥७॥ न तिष्ठंति न नि मिषंति एते देवानां स्पशः इह ये चरंति अन्येन मत् आहनः याहि तूयं तेन वि वृह रथ्याऽइव चक्रा ॥८॥ रात्रीभिः अस्मै अहऽभिः दशस्येत् सूर्यस्य चक्षुः मुहुः उत् मिमीयात् दिवा पृथिव्या मिथुना सऽबंधू॰ यमीः यमस्य बिभृयात् अजामि ॥९॥ आ घ ता गच्छान् उत्ऽतरा युगानि यत्र जामयः कृणवन् अजामि उप बर्बृहि वृषभाय बाहुं अन्यं इच्छस्व सुऽभगे पतिं मत् ॥१०॥७॥ किं भ्राता असत् यत् अनाथं भवाति किं ऊं इति स्वसा यत् निःऽऋतिः निऽगच्छात् कामऽमूता बहु एतत् रपामि तन्वा मे तन्वं सं पिपृग्धि ॥११॥ न वै ऊं इति ते तन्वा तन्वं सं पपृच्यां पापं आहुः यः स्वसारं निऽगच्छात् अन्येन मत् प्रऽमुदः कल्पयस्व न ते भ्राता सुऽभगे वष्टि एतत् ॥१२॥ बतः बत असि यम न एव ते मनः हृदयं च अविदाम अन्या किल त्वां कक्ष्याऽइव

युक्तं परि ष्वजाते लिबुंजेव वृक्षं ॥१३॥ अन्यमू षु त्वं यम्यन्य उ त्वां परि ष्वजाते लिबुंजेव वृक्षं। तस्यं वा त्वं मनं इच्छा स वा तवाधा कृणुष्व संविदं सुभंद्रां ॥१४॥८॥

॥११॥ १-९ हविर्धान आंगिः ॥ अग्निः ॥ १-६ जगती । ७-९ त्रिष्टुप् ॥

॥११॥ वृषा वृष्णे दुदुहे दोहंसा दिवः पयांसि यह्वो अदितेरदांभ्यः । विश्वं स वेद वरुणो यथा धिया स यज्ञियो यजतु यज्ञियाँ ऋतून् ॥१॥ रपंद्गंधर्वीरप्या च योषंणा नदस्यं नादे परि पातु मे मनः । इष्टस्य मध्ये अदितिर्नि धातु नो भ्राता नो ज्येष्ठः प्रथमो वि वोचति ॥२॥ सो चिन्नु भद्रा क्षुमती यशंस्वत्युषा उवास मनंवे स्वर्वती । यदीमुशन्तंमुशतामनु क्रतुमग्निं होतारं विदथाय जीजंनन् ॥३॥ अध त्यं द्रप्सं विभ्वं विचक्षणं विराभंरदिषितः श्येनो अध्वरे । यदी विशो वृणते दुस्ममार्या अग्निं होतारमध धीरंजायत ॥४॥ सदासि रण्वो यवंसेव पुष्यते होत्राभिरग्ने मनुषः स्वध्वरः । विप्रस्य वा यच्छंशमान उक्थ्यं१ वाजं ससवाँ उपयासि भूरिभिः ॥५॥९॥ उदीरय पितरा जार आ भगमियंक्षति हर्यतो हृत्त इष्यति । विवक्ति वह्निः स्वपस्यते मखस्तविष्यते असुरो वेपते मती ॥६॥ यस्ते अग्ने सुमतिं मर्तो अक्षत्सहंसः सूनो अति स प्र शृण्वे । इषं दधानो वहमानो अश्वैरा स द्युमाँ अमवान्भूषति द्यून् ॥७॥ यदग्न एषा समितिर्भवाति देवी देवेषु यजता यजत्र । रत्ना च यद्विभजासि स्वधावो भागं नो अत्र वसुमन्तं वीतात् ॥८॥ श्रुधी नो अग्ने सदने सधस्थे युक्ष्वा रथममृतस्य द्रवित्नुं । आ नो वह रोदसी देवपुत्रे माकिर्देवानामप भूरिह स्याः ॥९॥१०॥

युक्तं परि स्वजाते लिबुंजाऽइव वृक्षं ॥१३॥ अन्यं ऊं सु त्वं यमि अन्यः ऊं त्वां परि स्वजाते लिबुंजाऽइव वृक्षं तस्य वा त्वं मनः इच्छ सः वा तव अध कृणुष्व संऽविदं सुऽभद्रां ॥१४॥८॥

॥११॥ वृषा वृष्णे दुदुहे दोहसा दिवः पयांसि यह्वः अदितेः अदाभ्यः विश्वं सः वेद वरुणः यथा धिया सः यज्ञियः यजतु यज्ञियान् ऋतून् ॥१॥ रपत् गंधर्वीः अप्या च योषणा नदस्य नादे परि पातु मे मनः इष्टस्य मध्ये अदितिः नि धातु नः भ्राता नः ज्येष्ठः प्रथमः वि वोचति ॥२॥ सो' चित् नु भद्रा क्षुऽमती यशस्वती उषाः उवास मनवे स्वःऽवती यत् ईं उशंतं उशतां अनु क्रतुं अग्निं होतारं विदथाय जीजनन् ॥३॥ अध त्यं द्रप्सं विऽभ्वं विऽचक्षणं विः आ अभरत् इषितः श्येनः अध्वरे यदि विशः वृणते दस्मं आर्याः अग्निं होतारं अध धीः अजायत ॥४॥ सदा असि रण्वः यवसाऽइव पुष्यते होत्राभिः अग्ने मनुषः सुऽअध्वरः विप्रस्य वा यत् शशमानः उक्थ्यं वाजं ससऽवान् उपऽयासि भूरिऽभिः ॥५॥९॥ उत् ईरय पितरा जारः आ भगं इयक्षति हर्यतः हृत्तः इष्यति विवक्ति वह्निः सुऽअपस्यते मखः तविष्यते असुरः वेपते मती ॥६॥ यः ते अग्ने सुऽमतिं मर्तः अक्षांत् सहसः सूनो' अति सः प्र शृण्वे इषं दधानः वहमानः अश्वैः आ सः द्युऽमान् अमऽवान् भूषति द्यून् ॥७॥ यत् अग्ने एषा संऽइतिः भवाति देवी देवेषु यजता यजत्र रत्ना च यत् विऽभजासि स्वधाऽवः भागं नः अत्र वसुऽमंतं वीतात् ॥८॥ श्रुधि नः अग्ने सदने सधऽस्थे युक्ष्व रथं अमृतस्य द्रवित्नुं आ नः वह रोदसी' देवऽपुत्रे॰ माकिः देवानां अप भूः इह स्याः ॥९॥१०॥

॥ १२ ॥ १-९ हविर्धान आंगिः ॥ अग्निः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१२॥ द्यावा॑ ह॒ क्षामा॑ प्रथ॒मे ऋ॒तेना॑भिश्रा॒वे भ॑वतः स॒त्यवा॑चा । दे॒वो यन्मर्ता॑न्य॒जथा॑य कृ॒ण्वन्त्सीद॒द्धोता॑ प्र॒त्यङ् स्वमसुं॒ यन् ॥१॥ दे॒वो दे॒वान्प॑रि॒भूर्ऋ॒तेन॒ वहा॑ नो ह॒व्यं प्र॑थ॒मश्चि॑कि॒त्वान् । धू॒मके॑तुः स॒मिधा॒ भार्ऋ॑जीको म॒न्द्रो होता॒ नित्यो॑ वा॒चा यजी॑यान् ॥२॥ स्वावृ॑ग्दे॒वस्या॒मृतं॒ यदी॒ गोरतो॑ जा॒तासो॑ धारयन्त उ॒र्वी । विश्वे॑ दे॒वा अनु॒ तत्ते॒ यजु॑र्गुर्दु॒हे यदेनी॑ दि॒व्यं घृ॒तं वाः ॥३॥ अर्चा॑मि वां॒ वर्धा॒यापो॑ घृतस्नू॒ द्यावा॑भूमी शृणु॒तं रो॑दसी मे । अहा॒ यद्द्यावोऽसु॑नीति॒मय॒न्मध्वा॑ नो॒ अत्र॑ पि॒तरा॑ शिशीताम् ॥४॥ किं स्वि॑न्नो॒ राजा॑ जगृहे॒ कद॒स्याति॑ व्र॒तं च॑कृमा॒ को वि वे॑द । मि॒त्रश्चि॒द्धि ष्मा॑ जुहुरा॒णो दे॒वाञ्छ्लोको॒ न या॒तामपि॒ वाजो॒ अस्ति॑ ॥५॥११॥ दु॒र्मन्त्वत्रा॒मृत॑स्य॒ नाम॒ सल॑क्ष्मा॒ यद्विषु॑रूपा॒ भवा॑ति । य॒मस्य॒ यो म॒नव॑ते सु॒मन्त्व॑ग्ने॒ तमृ॑ष्व पा॒ह्यप्र॑युच्छन् ॥६॥ यस्मि॑न्दे॒वा वि॒दथे॑ मा॒दय॑न्ते वि॒वस्व॑तः॒ सद॑ने धा॒रय॑न्ते । सूर्ये॒ ज्योति॒रद॑धुर्मा॒स्य१क्तून्परि॑ द्योत॒निं च॑रतो॒ अज॑स्रा ॥७॥ यस्मि॑न्दे॒वा मन्म॑नि सं॒चर॑न्त्यपी॒च्ये३न व॒यम॑स्य विद्म । मि॒त्रो नो॒ अत्रादि॑ति॒रना॑गान्सवि॒ता दे॒वो वरु॑णाय वोचत् ॥८॥ श्रु॒धी नो॑ अग्ने॒ सद॑ने स॒धस्थे॑ यु॒क्ष्वा रथ॑म॒मृत॑स्य द्रवि॒त्नुम् । आ नो॑ वह॒ रोद॑सी दे॒वपु॑त्रे॒ माकि॑र्दे॒वाना॒मप॑ भूरि॒ह स्याः॑ ॥ ९ ॥ १२ ॥

॥ १३ ॥ १-५ विवस्वानादित्यः ॥ हविर्धाने ॥ १-४ त्रिष्टुप् । ५ जगती ॥

॥१३॥ यु॒जे वां॒ ब्रह्म॑ पू॒र्व्यं नमो॑भि॒र्वि श्लोक॑ एतु प॒थ्ये॑व सू॒रेः । शृ॒ण्वन्तु॒ विश्वे॑ अ॒मृत॑स्य पु॒त्रा आ ये धामा॑नि दि॒व्यानि॑ त॒स्थुः ॥ १ ॥ य॒मे इ॑व॒ यत॑माने॒ यदैतं॒ प्र वां॑ भर॒न्मानु॑षा देव॒यन्तः॑ । आ सी॑दतं॒ स्वमु॑ लो॒कं विदा॑ने स्वास॒स्थे भ॑वत॒मिन्द॑वे नः

॥१२॥ द्यावा ह क्षामा प्रथमे ऋतेन अभिऽश्रावे भवतः सत्य-
ऽवाचा देवः यत् मर्तान् यजथाय कृण्वन् सीदत् होता प्रत्यङ् स्वं
असुं यन् ॥१॥ देवः देवान् परिऽभूः ऋतेन वह नः हव्यं प्रथमः चि-
कित्वान् धूमऽकेतुः संऽइधा भाःऽऋजीकः मंद्रः होता नित्यः
वाचा यजीयान् ॥२॥ स्वावृक् देवस्य अमृतं यदि गोः अतः जा-
तासः धारयंते उर्वी इति विश्वे देवाः अनु तत् ते यजुः गुः दुहे यत्
एनी दिव्यं घृतं वाः॰ ॥३॥ अर्चामि वां वर्धाय अपः घृतस्नू॰
द्यावाभूमी इति शृणुतं रोदसी इति मे अहा यत् द्यावः असुऽनीतिं अयन्
मध्वा नः अत्र पितरा शिशीतां ॥४॥ किं स्वित् नः राजा जगृहे कत्
अस्य अति व्रतं चकृम कः वि वेद मित्रः चित् हि स्म जुहुराणः
देवान् श्लोकः न यातां अपि वाजः अस्ति ॥५॥११॥ दुःऽमंतु अत्र
अमृतस्य नाम सऽलक्ष्मा यत् विषुऽरूपा भवाति यमस्य यः
मनवते सुऽमंतु अग्ने तं ऋष्व पाहि अप्रऽयुच्छन् ॥६॥ यस्मिन्
देवाः विदथे मादयंते विवस्वतः सदने धारयंते सूर्ये ज्योतिः अ-
दधुः मासि अक्तून् परि द्योतनिं चरतः अजस्रा ॥७॥ यस्मिन्
देवाः मन्मनि संऽचरंति अपीच्ये न वयं अस्य विद्म मित्रः नः
अत्र अदितिः अनागान् सविता देवः वरुणाय वोचत् ॥८॥
श्रुधि नः अग्ने सदने सधऽस्थे युक्ष्व रथं अमृतस्य द्रवित्नुं आ नः
वह रोदसी इति देवऽपुत्रे॰ माकिः देवानां अप भूः इह स्याः ॥९॥१२॥

॥१३॥ युजे वां ब्रह्म पूर्व्यं नमःऽभिः वि श्लोकः एतु पथ्याऽइव
सूरेः शृण्वंतु विश्वे अमृतस्य पुत्राः आ ये धामानि दिव्यानि तस्थुः
॥१॥ यमेऽइवे॰ यतमाने इति यत् ऐतं प्र वां भरन् मानुषाः देवऽयंतः
आ सीदतं स्वं ऊं इति लोकं विदाने इति सुऽआसस्थे॰ भवतं इंदवे नः

॥२॥ पंचं पदानि रुपो अन्वरोहं चतुष्पदीमन्वेमि व्रतेनं। अक्षरेण प्रति मिम एतामृतस्य नाभावधि सं पुनामि॥३॥ देवेभ्यः कर्मं वृणीत मृत्युं प्रजायै कममृतं नावृणीत। बृहस्पतिं यज्ञमंकृण्वत ऋषिं प्रियां यमस्तन्वं१ प्रारिरेचीत्॥४॥ सप्त क्षरंति शिशवे मरुत्वते पित्रे पुत्रासो अप्यवीवतन्नृतं। उभे इदंस्योभयस्य राजत उभे यतेते उभयस्य पुष्यतः ॥५॥ १३॥

॥१४॥१-१६ यम.॥१-५.१३-१६ यमः। ६ लिंगोक्तदेवताः। ७-९ लिंगोक्तदेवताः पितरो वा। १०-१२ श्वानौ॥१-१२ त्रिष्टुप्। १३ १४.१६ अनुष्टुप्। १५ बृहती॥

॥१४॥ परेयिवांसं प्रवतो महीरनु बहुभ्यः पंथामनुपस्पशानं। वैवस्वतं संगमनं जनानां यमं राजानं हविषा दुवस्य ॥१॥ यमो नो गातुं प्रथमो विवेद नैषा गव्यूतिरपभर्तवा उं। यत्रा नः पूर्वे पितरः परेयुरेना जज्ञानाः पथ्या३ अनु स्वाः ॥२॥ मातली कव्यैर्यमो अंगिरोभिर्बृहस्पतिर्ऋक्वभिर्वावृधानः। यांश्च देवा वावृधुर्ये च देवान्त्स्वाहान्ये स्वधयान्ये मदंति ॥३॥ इमं यम प्रस्तरमा हि सीदांगिरोभिः पितृभिः संविदानः। आ त्वा मंत्राः कविशस्ता वहंत्वेना राजन्हविषा मादयस्व ॥४॥ अंगिरोभिरा गहि यज्ञियेभिर्यम वैरूपैरिह मादयस्व। विवस्वंतं हुवे यः पिता तेऽस्मिन्यज्ञे बर्हिष्या निषद्य॥५॥१४॥ अंगिरसो नः पितरो नवग्वा अथर्वाणो भृगवः सोम्यासः। तेषां वयं सुमतौ यज्ञियानामपि भद्रे सौमनसे स्याम ॥६॥ प्रेहि प्रेहि पथिभिः पूर्व्येभिर्यत्रा नः पूर्वे पितरः परेयुः। उभा राजाना स्वधया मदंता यमं पश्यासि वरुणं च देवं ॥७॥ सं गच्छस्व पितृभिः सं यमेनेष्टापूर्तेन परमे व्योमन्। हित्वायावद्यं पुनरस्तमेहि सं गच्छस्व तन्वा सुवर्चाः

॥ २ ॥ पंच पदानि रूपः अनु अरोहं चतुःऽपदीं अनु एमि व्रतेन अक्षरेण प्रति मिमे एतां ऋतस्य नाभौ अधि सं पुनामि ॥ ३ ॥ देवेभ्यः कं अवृणीत मृत्युं प्रऽजायै कं अमृतं न अवृणीत बृहस्पतिं यज्ञं अकृण्वत ऋषिं प्रियां यमः तन्वं प्र अरिरेचीत ॥ ४ ॥ सप्त क्षरंति शिशवे मरुत्वते पित्रे पुत्रासः अपि अवीवतन् ऋतं उभे इत् अस्य उभयस्य राजतः उभे यतेते उभयस्य पुष्यतः ॥ ५ ॥ १३ ॥

॥ १४ ॥ परेयिऽवांसं प्रऽवतः महीः अनु बहुऽभ्यः पंथां अनुऽपस्पशानं वैवस्वतं संऽगमनं जनानां यमं राजानं हविषा दुवस्य ॥ १ ॥ यमः नः गातुं प्रथमः विवेद न एषा गव्यूतिः अपऽभर्तवै ऊं यत्र नः पूर्वे पितरः पराऽईयुः एना जज्ञानाः पथ्याः अनु स्वाः ॥ २ ॥ मातली कव्यैः यमः अंगिरःऽभिः बृहस्पतिः ऋक्कऽभिः ववृधानः यान् च देवाः ववृधुः ये च देवान् स्वाहा अन्ये स्वधया अन्ये मदंति ॥ ३ ॥ इमं यम प्रऽस्तरं आ हि सीद अंगिरःऽभिः पितृऽभिः संऽविदानः आ त्वा मंत्राः कविऽशस्ताः वहंतु एना राजन् हविषा मादयस्व ॥ ४ ॥ अंगिरःऽभिः आ गहि यज्ञियेभिः यम वैरूपैः इह मादयस्व विवस्वंतं हुवे यः पिता ते अस्मिन् यज्ञे बर्हिषि आ निऽसद्य ॥ ५ ॥ १४ ॥ अंगिरसः नः पितरः नवऽग्वाः अथर्वाणः भृगवः सोम्यासः तेषां वयं सुऽमतौ यज्ञियानां अपि भद्रे सौमनसे स्याम ॥ ६ ॥ प्र इहि प्र इहि पथिऽभिः पूर्व्येभिः यत्र नः पूर्वे पितरः पराऽईयुः उभा राजाना स्वधया मदंता यमं पश्यासि वरुणं च देवं ॥ ७ ॥ सं गच्छस्व पितृऽभिः सं यमेन इष्टापूर्तेन परमे विऽओमन् हित्वाय अवद्यं पुनः अस्तं आ इहि सं गच्छस्व तन्वा सुऽवर्चाः

॥८॥ अपेत वीत वि च सर्पतातोऽस्मा एतं पितरो लोक-
मक्रन् । अहोभिरद्भिरक्तुभिर्व्यक्तं यमो ददात्यवसानमस्मै
॥९॥ अति द्रव सारमेयौ श्वानौ चतुरक्षौ शबलौ साधुना
पथा। अथा पितॄन्त्सुविदत्राँ उपेहि यमेन ये सधमादं मदंति
॥१०॥१५॥ यौ ते श्वानौ यम रक्षितारौ चतुरक्षौ पथिरक्षी
नृचक्षसौ । ताभ्यामेनं परि देहि राजन्त्स्वस्ति चास्मा अ-
नमीवं च धेहि ॥११॥ उरूणसावसुतृपा उदुंबलौ यमस्य
दूतौ चरतो जनाँ अनु । तावस्मभ्यं दृशये सूर्याय पुनर्दाता-
मसुमद्येह भद्रं ॥१२॥ यमाय सोमं सुनुत यमाय जुहुता
हविः । यमं ह यज्ञो गच्छत्यग्निदूतो अरंकृतः ॥१३॥ यमाय
घृतवद्धविर्जुहोत प्र च तिष्ठत । स नो देवेष्वा यमद्दीर्घमायुः
प्र जीवसे ॥१४॥ यमाय मधुमत्तमं राज्ञे हव्यं जुहोतन । इदं
नम ऋषिभ्यः पूर्वजेभ्यः पूर्वेभ्यः पथिकृद्भ्यः ॥१५॥ त्रिकद्रुके-
भिः पतति षळुर्वीरेकमिद्बृहत् । त्रिष्टुब्गायत्री छंदांसि सर्वा
ता यम आहिता ॥१६॥१६॥

॥१५॥ १-१४ शंखो यामायनः॥ पितरः॥ १-१०. १२-१४ त्रिष्टुप् । ११ जगती॥

॥१५॥ उदीरतामवर उत्परास उन्मध्यमाः पितरः सो-
म्यासः । असुं य ईयुरवृका ऋतज्ञास्ते नोऽवंतु पितरो हवेषु
॥१॥ इदं पितृभ्यो नमो अस्त्वद्य ये पूर्वासो य उपरास ईयुः ।
ये पार्थिवे रजस्या निषत्ता ये वा नूनं सुवृजनासु विक्षु ॥२॥
आहं पितॄन्त्सुविदत्राँ अवित्सि नपातं च विक्रमणं च
विष्णोः । बर्हिषदो ये स्वधया सुतस्य भजंत पित्वस्त इहाग-
मिष्ठाः ॥३॥ बर्हिषदः पितर ऊत्य१र्वागिमा वो हव्या चकृमा
जुषध्वं । त आ गतावसा शंतमेनाथा नः शं योररपो दधात

॥८॥ अपं इत वि इत वि च सर्पत अतः अस्मै एतं पितरः लोकं अक्रन् अहःऽभिः अतऽभिः अक्तुऽभिः विऽअक्तं यमः ददाति अवऽसानं अस्मै ॥९॥ अति द्रव सारमेयौ श्वानौ चतुःऽअक्षौ शबलौ साधुना पथा अथ पितॄन् सुऽविदत्रान् उप इहि यमेन ये सधऽमादं मदंति ॥१०॥१५॥ यौ ते श्वानौ यम रक्षितारौ चतुःऽअक्षौ पथिरक्षी॰ नृऽचक्षसौ ताभ्यां एनं परि देहि राजन् स्वस्ति च अस्मै अनमीवं च धेहि ॥११॥ उरुऽनसौ असुऽतृपौ उदुंबलौ यमस्य दूतौ चरतः जनान् अनु तौ अस्मभ्यं दृशये सूर्याय पुनः दातां असुं अद्य इह भद्रं ॥१२॥ यमाय सोमं सुनुत यमाय जुहुत हविः यमं ह यज्ञः गच्छति अग्निऽदूतः अरंऽकृतः ॥१३॥ यमाय घृतऽवत् हविः जुहोत प्र च तिष्ठत सः नः देवेषु आ यमत् दीर्घं आयुः प्र जीवसे ॥१४॥ यमाय मधुमत्ऽतमं राज्ञे हव्यं जुहोतन इदं नमः ऋषिऽभ्यः पूर्वऽजेभ्यः पूर्वेभ्यः पथिकृत्ऽभ्यः ॥१५॥ त्रिऽकद्रुकेभिः पतति षट् उर्वीः एकं इत् बृहत् त्रिऽस्तुप् गायत्री छंदांसि सर्वा ता यमे आऽहिता ॥ १६ ॥ १६ ॥

॥१५॥ उत् ईरतां अवरे उत् परासः उत् मध्यमाः पितरः सोम्यासः असुं ये ईयुः अवृकाः ऋतऽज्ञाः ते नः अवंतु पितरः हवेषु ॥१॥ इदं पितृऽभ्यः नमः अस्तु अद्य ये पूर्वासः ये उपरासः ईयुः ये पार्थिवे रजसि आ निऽसत्ताः ये वा नूनं सुऽवृजनासु विक्षु ॥२॥ आ अहं पितॄन् सुऽविदत्रान् अवित्सि नपातं च विऽक्रमणं च विष्णोः बर्हिऽसदः ये स्वधया सुतस्य भजंत पित्वः ते इह आऽगमिष्ठाः ॥३॥ बर्हिऽसदः पितरः ऊती अर्वाक् इमा वः हव्या चकृम जुषध्वं ते आ गत अवसा शंऽतमेन अथ नः शं योः अरपः दधात

॥ ४ ॥ उप॑हूताः पि॒तर॑ः सो॒म्यासो॑ ब॒र्हि॒ष्ये॑षु नि॒धिषु॑ प्रि॒येषु॑ । त आ ग॑मन्तु॒ त इ॒ह श्रु॑व॒न्त्वधि॑ ब्रुवन्तु॒ ते॑ऽवन्त्व॒स्मान् ॥५॥१७॥ आच्या॒ जानु॑ दक्षिण॒तो नि॒षद्ये॒मं य॒ज्ञम॒भि गृ॑णीत॒ विश्वे॑ । मा हिं॑सिष्ट पितरः॒ केन॑ चिन्नो॒ यद्व॒ आग॑ः पुरु॒षता॒ करा॑म ॥ ६ ॥ आसी॑नासो अरु॒णीना॑मु॒पस्थे॑ र॒यिं ध॑त्त दा॒शुषे॒ मर्त्या॑य । पु॒त्रेभ्य॑ः पितर॒स्तस्य॒ वस्व॒ः प्र य॑च्छत॒ त इ॒होर्जं॑ दधात ॥७॥ ये न॒ः पूर्वे॑ पि॒तर॑ः सो॒म्यासो॑ऽनूहि॒रे सो॑मपी॒थं वसि॑ष्ठाः । तेभि॑र्य॒मः सं॑ररा॒णो ह॒वींष्यु॒शन्नु॒शद्भि॑ः प्रतिका॒मम॑त्तु ॥८॥ ये ता॑तृ॒षुर्दे॑व॒त्रा जेह॑माना होत्रा॒विद॒ः स्तोम॑तष्टासो अ॒र्कैः । आग्ने॑ याहि सुवि॒दत्रे॑भिर॒र्वाङ् स॒त्यैः क॒व्यैः पि॒तृभि॑र्घर्म॒सद्भि॑ः ॥९॥ ये स॒त्यासो॑ हवि॒रदो॑ हवि॒ष्पा इन्द्रे॑ण दे॒वैः स॒रथं॒ दधा॑नाः । आग्ने॑ याहि स॒हस्रं॑ देवव॒न्दैः परै॒ः पूर्वैः॑ पि॒तृभि॑र्घर्म॒सद्भि॑ः ॥१०॥१८॥ अग्नि॑ष्वात्ताः पितर॒ एह ग॑च्छत॒ सद॑ःसदः सदत सुप्रणीतयः । अ॒त्ता ह॒वींषि॒ प्रय॑तानि ब॒र्हिष्यथा॑ र॒यिं सर्व॑वीरं दधातन ॥११॥ त्वम॑ग्न ईळि॒तो जा॑तवे॒दोऽवा॑ड्ढ॒व्यानि॑ सुर॒भीणि॑ कृ॒त्वी । प्रादा॑ः पि॒तृभ्य॑ः स्व॒धया॒ ते अ॑क्षन्न॒द्धि त्वं दे॑व॒ प्रय॑ता ह॒वींषि॑ ॥१२॥ ये चे॒ह पि॒तरो॒ ये च॒ नेह याँश्च॑ वि॒द्म याँ उ॑ च॒ न प्र॑वि॒द्म । त्वं वे॑त्थ॒ यति॒ ते जा॑तवेद॒ः स्व॒धाभि॑र्य॒ज्ञं सुकृ॑तं जुषस्व ॥१३॥ ये अ॑ग्निद॒ग्धा ये अन॑ग्निदग्धा॒ मध्ये॑ दि॒वः स्व॒धया॑ मा॒दय॑न्ते । तेभि॑ः स्व॒राळसु॑नीतिमे॒तां य॑थाव॒शं त॒न्वं॑ कल्पयस्व ॥ १४ ॥ १९ ॥

॥ १६ ॥ १-१४ दमनो यामायनः ॥ अग्निः ॥ १-१० त्रिष्टुप् । ११-१४ अनुष्टुप् ॥

॥१६॥ मैन॑मग्ने॒ वि द॑हो॒ माभि शो॑चो॒ मास्य॒ त्वचं॑ चिक्षिपो॒ मा शरी॑रम् । य॒दा शृ॒तं कृ॒णवो॑ जातवे॒दोऽथे॑मेनं॒ प्र हि॑णु-

॥४॥ उप॑ऽहूताः पि॒तर॑ः सो॒म्यासः॑ ब॒र्हि॒ष्ये॑षु नि॒ऽधि॒षु॑ प्रि॒येषु॑ ते आ ग॑मन्तु॒ ते इ॒ह श्रु॑वन्तु॒ अधि॑ ब्रु॒वन्तु॒ ते अ॒वन्तु॑ अ॒स्मान् ॥५॥१७॥ आ॒ऽअच्य॑ जानु॑ दक्षिण॒तः नि॒ऽसद्य॑ इ॒मं य॒ज्ञं अ॒भि गृ॑णीत॒ विश्वे॑ मा हिं॒सि॒ष्ट॒ पि॒त॒रः॒ केन॑ चि॒त् नः॒ यत् वः॒ आगः॑ पु॒रु॒षता॑ करा॑म ॥६॥ आसी॑नासः अ॒रु॒णीना॑म् उ॒पऽस्थे॑ र॒यिं ध॑त्त दा॒शुषे॒ मर्त्या॑य पु॒त्रेभ्यः॑ पि॒त॒रः॒ तस्य॑ वस्वः॑ प्र य॑च्छत॒ ते इ॒ह ऊर्जं॑ द॒धा॒त॒ ॥७॥ ये नः॒ पूर्वे॑ पि॒तरः॑ सो॒म्यासः॑ अ॒नु॒ऽऊ॒हि॒रे सो॑म॒ऽपी॒थं वसि॑ष्ठाः तेभिः॑ य॒मः सं॒ऽर॒रा॒णः ह॒वींषि॑ उ॒शन् उ॒श॒त्ऽभिः॑ प्र॒ति॒ऽका॒मं अ॒त्तु॒ ॥८॥ ये त॑तृ॒षुः दे॑व॒ऽत्रा जेह॑मानाः हो॒त्रा॒ऽविदः॑ स्तोम॑ऽतष्टासः अ॒र्कैः आ अ॒ग्ने॒ या॒हि॒ सु॒ऽवि॒दत्रे॑भिः अ॒र्वाङ् स॒त्यैः क॒व्यैः पि॒तृ॒ऽभिः॑ घ॒र्म॒सत्ऽभिः॑ ॥९॥ ये स॒त्यासः॑ ह॒विः॒ऽअदः॑ ह॒विः॒ऽपाः इन्द्रे॑ण दे॒वैः स॒ऽरथं॑ दधा॑नाः आ अ॒ग्ने॒ या॒हि॒ स॒हस्रं॑ दे॒व॒ऽव॒न्दैः परैः॑ पूर्वैः॑ पि॒तृ॒ऽभिः॑ घ॒र्म॒सत्ऽभिः॑ ॥१०॥१८॥ अग्नि॑ऽस्वात्ताः पि॒त॒रः॒ आ इ॒ह ग॒च्छ॒त॒ सदः॑ऽसदः सद॒त॒ सु॒ऽप्र॒नी॒त॒यः॒ अ॒त्त ह॒वींषि॑ प्रऽय॑तानि ब॒र्हिषि॑ अथ॑ र॒यिं सर्व॑ऽवीरं द॒धा॒त॒न॒ ॥११॥ त्वं अ॒ग्ने॒ ई॒ळि॒तः जा॒त॒ऽवे॒दः॒ अवा॑ट् ह॒व्यानि॑ सु॒र॒भीणि॑ कृ॒त्वी प्र अ॒दाः॒ पि॒तृ॒ऽभ्यः॑ स्व॒धया॑ ते अ॒क्ष॒न् अ॒द्धि त्वं दे॒व॒ प्रऽय॑ता ह॒वींषि॑ ॥१२॥ ये च॒ इ॒ह पि॒त॒रः॒ ये च॒ न इ॒ह यान् च॒ वि॒द्म यान् ऊं॒ च॒ न प्र॒ऽवि॒द्म त्वं वे॑त्थ॒ यति॑ ते जा॒त॒ऽवे॒दः॒ स्व॒धाभिः॑ य॒ज्ञं सु॒ऽकृ॑तं जु॒ष॒स्व॒ ॥१३॥ ये अ॒ग्नि॒ऽद॒ग्धाः ये अन॑ग्नि॒ऽद॒ग्धाः मध्ये॑ दि॒वः स्व॒धया॑ मा॒दय॑न्ते तेभिः॑ स्व॒ऽराट् असु॑ऽनीतिं ए॒तां य॒था॒ऽव॒शं त॒न्वं॑ क॒ल्प॒य॒स्व॒ ॥ १४ ॥ १९ ॥

॥१६॥ मा ए॒नं॒ अ॒ग्ने॒ वि द॒हः॒ मा अ॒भि शो॒च॒ः मा अ॒स्य॒ त्वचं॑ चि॒क्षि॒पः॒ मा शरी॑रं य॒दा शृ॒तं कृ॒णवः॑ जा॒त॒ऽवे॒दः॒ अथ॑ ई॒म् ए॒नं॒ प्र हि॑णु॒-

तात्पितृभ्यः ॥१॥ शृतं यदा करसि जातवेदोऽथेमेनं परि दत्तात्पितृभ्यः। यदा गच्छात्यसुनीतिमेतामथा देवानां वशनीर्भवाति ॥२॥ सूर्यं चक्षुर्गच्छतु वातमात्मा द्यां च गच्छ पृथिवीं च धर्मणा। अपो वा गच्छ यदि तत्र ते हितमोषधीषु प्रति तिष्ठा शरीरैः ॥३॥ अजो भागस्तपसा तं तपस्व तं ते शोचिस्तपतु तं ते अर्चिः। यास्ते शिवास्तन्वो जातवेदस्ताभिर्वहेनं सुकृतामु लोकं ॥४॥ अव सृज पुनरग्ने पितृभ्यो यस्त आहुतश्चरति स्वधाभिः। आयुर्वसान उप वेतु शेषः सं गच्छतां तन्वा जातवेदः ॥५॥२०॥ यत्ते कृष्णः शकुन आतुतोद पिपीलः सर्प उत वा श्वापदः। अग्निष्टद्विश्वादगदं कृणोतु सोमश्च यो ब्राह्मणाँ आविवेश ॥६॥ अग्नेर्वर्म परि गोभिर्व्ययस्व सं प्रोर्णुष्व पीवसा मेदसा च। नेत्त्वा धृष्णुर्हरसा जर्हृषाणो दधृग्विधक्ष्यन्पर्यङ्खयाते ॥७॥ इममग्ने चमसं मा वि जिह्वरः प्रियो देवानामुत सोम्यानां। एष यश्चमसो देवपानस्तस्मिन्देवा अमृता मादयन्ते ॥८॥ क्रव्यादमग्निं प्र हिणोमि दूरं यमराज्ञो गच्छतु रिप्रवाहः। इहैवायमितरो जातवेदा देवेभ्यो हव्यं वहतु प्रजानन् ॥९॥ यो अग्निः क्रव्यात्प्रविवेश वो गृहमिमं पश्यन्नितरं जातवेदसं। तं हरामि पितृयज्ञाय देवं स घर्ममिन्वात्परमे सधस्थे ॥१०॥२१॥ यो अग्निः क्रव्यवाहनः पितॄन्यक्षदृतावृधः। प्रेदु हव्यानि वोचति देवेभ्यश्च पितृभ्य आ ॥११॥ उशन्तस्त्वा नि धीमह्युशन्तः समिधीमहि। उशन्नुशत आ वह पितॄन्हविषे अत्तवे ॥१२॥ यं त्वमग्ने समदहस्तमु निर्वापया पुनः। कियाम्ब्वत्र रोहतु पाकदूर्वा व्यल्कशा ॥१३॥ शीतिके

तात् पितृऽभ्यः ॥१॥ शृतं यदा करसि जातऽवेदः अथ ईम् एनं परि दत्तात् पितृऽभ्यः यदा गच्छाति असुऽनीतिं एतां अथ देवानां वशऽनीः भवाति ॥२॥ सूर्यं चक्षुः गच्छतु वातं आत्मा द्यां च गच्छ पृथिवीं च धर्मणा अपः वा गच्छ यदि तत्र ते हितं ओषधीषु प्रति तिष्ठ शरीरैः ॥३॥ अजः भागः तपसा तं तपस्व तं ते शोचिः तपतु तं ते अर्चिः याः ते शिवाः तन्वः जातऽवेदः ताभिः वह एनं सुऽकृतां ऊं इति लोकं ॥४॥ अव सृज पुनः अग्ने पितृऽभ्यः यः ते आऽहुतः चरति स्वधाभिः आयुः वसानः उप वेतु शेषः सं गच्छतां तन्वा जातऽवेदः ॥५॥२०॥ यत् ते कृष्णः शकुनः आऽतुतोद पिपीलः सर्पः उत वा श्वापदः अग्निः तत् विश्वऽअत् अगदं कृणोतु सोमः च यः ब्राह्मणान् आऽविवेश ॥६॥ अग्नेः वर्म परि गोभिः व्ययस्व सं प्र ऊर्णुष्व पीवसा मेदसा च न इत् त्वा धृष्णुः हरसा जर्हृषाणः दधृक् विऽधक्ष्यन् परिऽअंखयाते ॥७॥ इमं अग्ने चमसं मा वि जिह्वरः प्रियः देवानां उत सोम्यानां एषः यः चमसः देवऽपानः तस्मिन् देवाः अमृताः मादयंते ॥८॥ क्रव्यऽअदं अग्निं प्र हिणोमि दूरं यमऽराज्ञः गच्छतु रिप्रऽवाहः इह एव अयं इतरः जातऽवेदाः देवेभ्यः हव्यं वहतु प्रऽजानन् ॥९॥ यः अग्निः क्रव्यऽअत् प्रऽविवेश वः गृहं इमं पश्यन् इतरं जातऽवेदसं तं हरामि पितृऽयज्ञाय देवं सः घर्मं इन्वात् परमे सधऽस्थे ॥१०॥२१॥ यः अग्निः क्रव्यऽवाहनः पितॄन् यक्षत् ऋतऽवृधः प्र इत् ऊं इति हव्यानि वोचति देवेभ्यः च पितृऽभ्यः आ ॥११॥ उशंतः त्वा नि धीमहि उशंतः सं इधीमहि उशन् उशतः आ वह पितॄन् हविषे अत्तवे ॥१२॥ यं त्वं अग्ने संऽअदहः तं ऊं इति निः वापय पुनः कियांबु अत्र रोहतु पाकऽदूर्वा विऽअल्कशा ॥१३॥ शीतिके

शीतिकावति ह्लादिके ह्लादिकावति । मंडूक्या३सु सं गम इमं स्व१ग्निं हर्षय ॥१४॥२२॥१॥

॥१७॥ १-१४ देवश्रवा यामायनः ॥ १. २ सरण्यूः । ३-६ पूषा । ७-९ सरस्वती । १०. १४ आपः । ११-१३ आपः सोमो वा ॥ १-१२ त्रिष्टुप् । १३ अनुष्टुप्पुरस्ताद्बृहती वा । १४ अनुष्टुप् ॥

॥१७॥ त्वष्टा दुहित्रे वहतुं कृणोतीतीदं विश्वं भुवनं समेति । यमस्य माता पर्युह्यमाना महो जाया विवस्वतो ननाश ॥१॥ अपागूहन्नमृतां मर्त्येभ्यः कृत्वी सवर्णामददुर्विवस्वते । उताश्विनावभरद्यत्तदासीदजहादु द्वा मिथुना सरण्यूः ॥२॥ पूषा त्वेतश्च्यावयतु प्र विद्वाननष्टपशुर्भुवनस्य गोपाः । स त्वैतेभ्यः परि ददत्पितृभ्योऽग्निर्देवेभ्यः सुविदत्रियेभ्यः ॥३॥ आयुर्विश्वायुः परि पासति त्वा पूषा त्वा पातु प्रपथे पुरस्तात् । यत्रासते सुकृतो यत्र ते ययुस्तत्र त्वा देवः सविता दधातु ॥४॥ पूषेमा आशा अनु वेद सर्वाः सो अस्माँ अभयतमेन नेषत् । स्वस्तिदा आघृणिः सर्ववीरोऽप्रयुच्छन्पुर एतु प्रजानन् ॥५॥२३॥ प्रपथे पथामजनिष्ट पूषा प्रपथे दिवः प्रपथे पृथिव्याः । उभे अभि प्रियतमे सधस्थे आ च परा च चरति प्रजानन् ॥६॥ सरस्वतीं देवयन्तो हवन्ते सरस्वतीमध्वरे तायमाने । सरस्वतीं सुकृतो अह्वयन्त सरस्वती दाशुषे वार्यं दात् ॥७॥ सरस्वति या सरथं ययाथ स्वधाभिर्देवि पितृभिर्मदन्ती । आसद्यास्मिन्बर्हिषि मादयस्वानमीवा इष आ धेह्यस्मे ॥८॥ सरस्वतीं यां पितरो हवन्ते दक्षिणा यज्ञमभिनक्षमाणाः । सहस्रार्घमिळो अत्र भागं रायस्पोषं यजमानेषु धेहि ॥९॥ आपो अस्मान्मातरः शुन्धयन्तु घृतेन नो घृतप्वः पुनन्तु । विश्वं हि रिप्रं प्रवहन्ति

शीतिकाऽवति ह्लादिके ह्लादिकाऽवति मंडूक्या सु सं गमः इमं सु अग्निं हर्षय ॥ १४॥ २२ ॥ १ ॥

॥ १७॥ त्वष्टा दुहित्रे वहतुं कृणोति इति इदं विश्वं भुवनं सं एति यमस्य माता परिऽउह्यमाना महः जाया विवस्वतः ननाश ॥ १॥ अप अगूहन् अमृतां मर्त्येभ्यः कृत्वी सऽवर्णां अददुः विवस्वते उत अश्विनौ अभरत् यत् तत् आसीत् अजहात् ऊं इति द्वा मिथुना सरण्यूः ॥ २॥ पूषा त्वा इतः च्यवयतु प्र विद्वान् अनष्टऽपशुः भुवनस्य गोपाः सः त्वा एतेभ्यः परि ददत् पितृऽभ्यः अग्निः देवेभ्यः सुऽविदत्रियेभ्यः ॥ ३ ॥ आयुः विश्वऽआयुः परि पासति त्वा पूषा त्वा पातु प्रऽपथे पुरस्तात् यत्र आसते सुऽकृतः यत्र ते ययुः तत्र त्वा देवः सविता दधातु ॥ ४ ॥ पूषा इमाः आशाः अनु वेद सर्वाः सः अस्मान् अभयऽतमेन नेषत् स्वस्तिऽदाः आघृणिः सर्वऽवीरः अप्रऽयुच्छन् पुरः एतु प्रऽजानन् ॥ ५॥ २३॥ प्रऽपथे पथां अजनिष्ट पूषा प्रऽपथे दिवः प्रऽपथे पृथिव्याः उभे इति अभि प्रियऽतमे इति सधस्थे इति आ च परा च चरति प्रऽजानन् ॥ ६॥ सरस्वतीं देवऽयंतः हवंते सरस्वतीं अध्वरे तायमाने सरस्वतीं सुऽकृतः अह्वयंत सरस्वती दाशुषे वार्यं दात् ॥ ७॥ सरस्वति या सऽरथं ययाथ स्वधाभिः देवि पितृऽभिः मदंती आऽसद्य अस्मिन् बर्हिषि मादयस्व अनमीवाः इषः आ धेहि अस्मे इति ॥ ८॥ सरस्वतीं यां पितरः हवंते दक्षिणा यज्ञं अभिऽनक्षमाणाः सहस्रऽअर्घं इळः अत्र भागं रायः पोषं यजमानेषु धेहि ॥ ९॥ आपः अस्मान् मातरः शुंधयंतु घृतेन नः घृतऽप्वः पुनंतु विश्वं हि रिप्रं प्रऽवहंति

देवीरुदिदाभ्यः शुचिरा पूत एमि ॥१०॥२४॥ द्रप्सश्चस्कंद प्रथमाँ अनु द्यूनिमं च योनिमनु यश्च पूर्वः। समानं योनिमनु संचरंतं द्रप्सं जुहोम्यनु सप्त होत्राः ॥११॥ यस्ते द्रप्सः स्कंदति यस्ते अंशुर्बाहुच्युतो धिषणाया उपस्थात्। अध्वर्योर्वा परि वा यः पवित्रात्तं ते जुहोमि मनसा वषट्कृतं ॥१२॥ यस्ते द्रप्सः स्कन्नो यस्ते अंशुरवश्च यः परः स्रुचा। अयं देवो बृहस्पतिः सं तं सिंचतु राधसे ॥१३॥ पयस्वतीरोषधयः पयस्वन्मामकं वचः। अपां पयस्वदित्पयस्तेन मा सह शुंधत ॥१४॥२५॥

॥ १८ ॥ १–१४ संकुसुको यामायनः ॥ १–४ मृत्युः । ५ धाता । ६ त्वष्टा । ७–१३ पितृमेधः । १४ पितृमेधः प्रजापतिर्वा ॥ १–१०. १२ त्रिष्टुप्। ११ प्रस्तारपंक्तिः। १३ जगती । १४ अनुष्टुप् ॥

॥१८॥ परं मृत्यो अनु परेहि पंथां यस्ते स्व इतरो देवयानात्। चक्षुष्मते शृण्वते ते ब्रवीमि मा नः प्रजां रीरिषो मोत वीरान् ॥१॥ मृत्योः पदं योपयंतो यदैत द्राघीय आयुः प्रतरं दधानाः। आप्यायमानाः प्रजया धनेन शुद्धाः पूता भवत यज्ञियासः ॥२॥ इमे जीवा वि मृतैराववृत्रन्नभूद्भद्रा देवहूतिर्नो अद्य। प्रांचो अगाम नृतये हसाय द्राघीय आयुः प्रतरं दधानाः ॥३॥ इमं जीवेभ्यः परिधिं दधामि मैषां नु गादपरो अर्थमेतं। शतं जीवंतु शरदः पुरूचीरंतर्मृत्युं दधतां पर्वतेन ॥४॥ यथाहान्यनुपूर्वं भवंति यथ ऋतव ऋतुभिर्यंति साधु। यथा न पूर्वमपरो जहात्येवा धातरायूंषि कल्पयैषां ॥५॥२६॥ आ रोहतायुर्जरसं वृणाना अनुपूर्वं यतमाना यति ष्ठ। इह त्वष्टा सुजनिमा सजोषा दीर्घमायुः करति जीवसे वः ॥६॥ इमा नारीरविधवाः सुपत्नीरांजनेन सर्पिषा सं विशंतु। अनश्रवोऽनमीवाः सुरत्ना आ रोहंतु जनयो योनि-

देवीः उत इत आभ्यः शुचिः आ पूतः एमि ॥१०॥२४॥ द्रप्सः चस्कंद प्रथमान् अनु द्यून इमं च योनिं अनु यः च पूर्वः समानं योनिं अनु संऽचरंतं द्रप्सं जुहोमि अनु सप्त होत्राः ॥११॥ यः ते द्रप्सः स्कंदति यः ते अंशुः बाहुऽच्युतः धिपणायाः उपऽस्थात् अध्वर्योः वा परि वा यः पवित्रात् तं ते जुहोमि मनसा वषट्ऽकृतं ॥१२॥ यः ते द्रप्सः स्कन्नः यः ते अंशुः अवः च यः परः स्रुचा अयं देवः बृहस्पतिः सं तं सिंचतु राधसे ॥१३॥ पयस्वतीः ओषधयः पयस्वत् मामकं वचः अपां पयस्वत् इत् पयः तेन मा सह शुंधत ॥१४॥२५॥

॥१८॥ परं मृत्यो अनु परा इहि पंथां यः ते स्वः इतरः देवऽयानात् चक्षुष्मते शृण्वते ते ब्रवीमि मा नः प्रऽजां रिरिषः मा उत वीरान् ॥१॥ मृत्योः पदं योपयंतः यत् ऐत द्राघीयः आयुः प्रऽतरं दधानाः आऽप्यायमानाः प्रऽजया धनेन शुद्धाः पूताः भवत यज्ञियासः ॥२॥ इमे जीवाः वि मृतैः आ अववृत्रन् अभूत् भद्रा देवऽहूतिः नः अद्य प्रांचः अगाम नृतये हसाय द्राघीयः आयुः प्रऽतरं दधानाः ॥३॥ इमं जीवेभ्यः परिऽधिं दधामि मा एषां नु गात् अपरः अर्थं एतं शतं जीवंतु शरदः पुरूचीः अंतः मृत्युं दधतां पर्वतेन ॥४॥ यथा अहानि अनुऽपूर्वं भवंति यथा ऋतवः ऋतुऽभिः यंति साधु यथा न पूर्वं अपरः जहाति एव धातः आयूंषि कल्पय एषां ॥५॥२६॥ आ रोहत आयुः जरसं वृणानाः अनुऽपूर्वं यतमानाः यति स्थ इह त्वष्टा सुऽजनिमा सऽजोषाः दीर्घं आयुः करति जीवसे वः ॥६॥ इमाः नारीः अविधवाः सुऽपत्नीः आऽअंजनेन सर्पिषा सं विशंतु अनश्रवः अनमीवाः सुऽरत्नाः आ रोहंतु जनयः योनिं

मग्रे ॥७॥ उदीर्ष्व नार्यभि जीवलोकं गतासुमेतमुप शेष एहि । हस्तग्राभस्य दिधिषोस्तवेदं पत्युर्जनित्वमभि सं बभूथ ॥८॥ धनुर्हस्तादाददानो मृतस्यास्मे क्षत्राय वर्चसे बलाय । अत्रैव त्वमिह वयं सुवीरा विश्वाः स्पृधो अभिमातीर्जयेम ॥९॥ उप सर्प मातरं भूमिमेतामुरुव्यचसं पृथिवीं सुशेवां । ऊर्णम्रदा युवतिर्दक्षिणावत एषा त्वा पातु निर्ऋतेरुपस्थात् ॥१०॥२७॥ उच्छ्वंचस्व पृथिवि मा नि बाधथाः सूपायनास्मै भव सूपवंचना । माता पुत्रं यथा सिचाभ्येनं भूम ऊर्णुहि ॥११॥ उच्छ्वंचमाना पृथिवी सु तिष्ठतु सहस्रं मित उप हि श्रयंतां । ते गृहासो घृतश्चुतो भवंतु विश्वाहास्मै शरणाः संत्वत्र ॥१२॥ उत्ते स्तभ्नामि पृथिवीं त्वत्परीमं लोगं निदधन्मो अहं रिषं । एतां स्थूणां पितरो धारयंतु तेऽत्रा यमः सादना ते मिनोतु ॥१३॥ प्रतीचीने मामहनीष्वाः पर्णमिवा दधुः । प्रतीचीं जग्रभा वाचमश्वं रशनया यथा ॥१४॥२८॥६॥

॥ १९ ॥ १-८ मथितो यामायनो भृगुर्वा वारुणिश्च्यवनो वा भार्गवः ॥ १[1]. २-८ आपो गावो वा । १[2]. अग्नीषोमौ ॥ १-५. ७. ८. अनुष्टुप् । ६ गायत्री ॥

॥१९॥ नि वर्तध्वं मानु गातास्मान्त्सिषक्त रेवतीः । अग्नीषोमा पुनर्वसू अस्मे धारयतं रयिं ॥१॥ पुनरेना नि वर्तय पुनरेना न्या कुरु । इंद्र एणा नि यच्छत्वग्निरेना उपाजतु ॥२॥ पुनरेता नि वर्ततामस्मिन्पुष्यंतु गोपतौ । इहैवाग्ने नि धारयेह तिष्ठतु या रयिः ॥३॥ यन्नियानं न्ययनं संज्ञानं यत्परायणं । आवर्तनं निवर्तनं यो गोपा अपि तं हुवे ॥४॥ य उदानड्व्ययनं य उदानट्परायणं । आवर्तनं निवर्तनमपि गोपा नि वर्ततां ॥५॥

अर्पे ॥७॥ उत् ईर्ष्व नारि अभि जीवऽलोकं गतऽअसुं एतं उप शेषे आ इहि हस्तऽग्राभस्य दिधिषोः तव इदं पत्युः जनिऽत्वं अभि सं बभूथ ॥८॥ धनुः हस्तात् आऽददानः मृतस्य अस्मे क्षत्राय वर्चसे बलाय अत्र एव त्वं इह वयं सुऽवीराः विश्वाः स्पृधः अभिऽमातीः जयेम ॥९॥ उप सर्प मातरं भूमिं एतां उरुऽव्यचसं पृथिवीं सुऽशेवां ऊर्णऽम्रदाः युवतिः दक्षिणाऽवते एषा त्वा पातु निःऽऋतेः उपऽस्थात् ॥१०॥२७॥ उत् श्वंचस्व पृथिवि मा नि बाधथाः सुऽउपायना अस्मै भव सुऽउपवंचना माता पुत्रं यथा सिचा अभि एनं भूमे ऊर्णुहि ॥११॥ उत्ऽश्वंचमाना पृथिवी सु तिष्ठतु सहस्रं मितः उप हि श्रयंतां ते गृहासः घृतऽश्चुतः भवंतु विश्वाहा अस्मै शरणाः संतु अत्र ॥१२॥ उत् ते स्तभ्नामि पृथिवीं त्वत् परि इमं लोगं निऽदधत् मो अहं रिषं एतां स्थूणां पितरः धारयंतु ते अत्र यमः सदना ते मिनोतु ॥१३॥ प्रतीचीने मां अहनि इष्वाः पर्णंऽइव आ दधुः प्रतीचीं जग्रभ वाचं अश्वं रशनया यथा ॥ १४ ॥ २८ ॥ ६ ॥

॥१९॥ नि वर्तध्वं मा अनु गात अस्मान् सिसक्त रेवतीः अग्नीषोमा पुनःऽवसू॰ अस्मे धारयतं रयिं ॥१॥ पुनः एनाः नि वर्तय पुनः एनाः नि आ कुरु इंद्रः एनाः नि यच्छतु अग्निः एनाः उपऽअजंतु ॥२॥ पुनः एताः नि वर्ततां अस्मिन् पुष्यंतु गोऽपती इह एव अग्ने नि धारय इह तिष्ठतु या रयिः ॥३॥ यत् निऽयानं निऽअयनं संऽज्ञानं यत् पराऽअयनं आऽवर्तनं निऽवर्तनं यः गोपाः अपि तं हुवे ॥४॥ यः उत्ऽआनट् विऽअयनं यः उत्ऽआनट् पराऽअयनं आऽवर्तनं निऽवर्तनं अपि गोपाः नि वर्ततां ॥५॥

आ निवर्त नि वर्तय पुनर्न इंद्र गा देहि । जीवाभिर्भुनजामहै ॥६॥ परि वो विश्वतो दध ऊर्जा घृतेन पयसा । ये देवाः के च यज्ञियास्ते रय्या सं सृजंतु नः ॥७॥ आ निवर्तन वर्तय नि निवर्तन वर्तय । भूम्याश्चतस्रः प्रदिशस्ताभ्य एना नि वर्तय ॥८॥१॥

॥ २० ॥ १–१० विमद ऐंद्रः प्राजापत्यो वा वसुकृद्वा वासुक्रः ॥ अग्निः ॥ १ एकपदा (पाद एव वा ग्रांत्यर्थः) । २ अनुष्टुप् । ३–८ गायत्री । ९ विराट् । १० त्रिष्टुप् ॥

॥२०॥ भद्रं नो अपि वातय मनः ॥१॥ अग्निमीळे भुजां यविष्ठं शासा मित्रं दुर्धरीतुं । यस्य धर्मन्त्स्व१रेनीः सपर्यंति मातुरूधः ॥२॥ यमासा कृपनीळं भासाकेतुं वर्धयंति । भ्राजते श्रेणिदन् ॥३॥ अर्यो विशां गातुरेति प्र यदानड्दिवो अंतान् । कविरभ्रं दीद्यानः ॥४॥ जुषद्धव्या मानुषस्योर्ध्वस्तस्थावृभ्वा यज्ञे । मिन्वन्त्सद्म पुर एति ॥५॥ स हि क्षेमो हविर्यज्ञः श्रुष्टीदस्य गातुरेति । अग्निं देवा वाशीमंतं ॥६॥२॥ यज्ञासाहं दुव इषेऽग्निं पूर्वस्य शेवस्य । अद्रेः सूनुमायुमाहुः ॥७॥ नरो ये के चास्मदा विश्वेत्ते वाम आ स्युः । अग्निं हविषा वर्धंतः ॥८॥ कृष्णः श्वेतोऽरुषो यामो अस्य ब्रध्न ऋज्र उत शोणो यशस्वान् । हिरण्यरूपं जनिता जजान ॥९॥ एवा ते अग्ने विमदो मनीषामूर्जो नपादमृतेभिः सजोषाः । गिर आ वक्षत्सुमतीरियान इषमूर्जं सुक्षितिं विश्वमाभाः ॥ १० ॥ ३ ॥

॥ २१ ॥ १–८ विमद ऐंद्रः प्राजापत्यो वा वसुकृद्वा वासुक्रः ॥ अग्निः ॥ आस्तारपंक्तिः ॥

॥२१॥ आग्निं न स्ववृक्तिभिर्होतारं त्वा वृणीमहे । यज्ञाय स्तीर्णबर्हिषे वि वो मदे शीरं पावकशोचिषं विवक्षसे ॥१॥ त्वामु ते स्वाभुवः शुंभंत्यश्वराधसः । वेति त्वामुपसेचनी वि वो मद ऋजीतिरग्न आहुतिर्विवक्षसे ॥२॥ त्वे धर्माण आ-

आ निऽवर्त नि वर्तय पुनः नः इंद्र गाः देहि जीवाभिः भुनजामहै ॥ ६ ॥ परि वः विश्वतः दधे ऊर्जा घृतेन पयसा ये देवाः के च यज्ञियाः ते रय्या सं सृजंतु नः ॥ ७ ॥ आ निऽवर्तन वर्तय नि निऽवर्तन वर्तय भूम्याः चतस्रः प्रऽदिशः ताभ्यः एनाः नि वर्तय ॥ ८ ॥ १ ॥

॥२०॥ भद्रं नः अपि वातय मनः ॥१॥ अग्निं ईळे भुजां यविष्ठं शासा मित्रं दुःऽधरीतुं यस्य धर्मन् स्वः एनीः सपर्यंति मातुः ऊधः ॥२॥ यं आसा कृपऽनीळं भासाऽकेतुं वर्धयंति भ्राजते श्रेणिऽदन् ॥३॥ अर्यः विशां गातुः एति प्र यत् आनट् दिवः अंतान् कविः अभ्रं दीद्यानः ॥४॥ जुषत् हव्या मानुषस्य ऊर्ध्वः तस्थौ ऋभ्वा यज्ञे मिन्वन् सद्म पुरः एति ॥५॥ सः हि क्षेमः हविः यज्ञः श्रुष्टी इत् अस्य गातुः एति अग्निं देवाः वाशीऽमंतं ॥६॥२॥ यज्ञऽसहं दुवः इषे अग्निं पूर्वस्य शेवस्य अद्रेः सूनुं आयुं आहुः ॥७॥ नरः ये के च अस्मत् आ विश्वा इत् ते वामे आ स्युः॰ अग्निं हविषा वर्धंतः ॥८॥ कृष्णः श्वेतः अरुषः यामः अस्य ब्रध्नः ऋज्रः उत शोणः यशस्वान् हिरण्यऽरूपं जनिता जजान ॥९॥ एव ते अग्ने विऽमदः मनीषां ऊर्जः नपात् अमृतेभिः सऽजोषाः गिरः आ वक्षत् सुऽमतीः इयानः इषं ऊर्जं सुऽक्षितिं विश्वं आ अभाः॰ ॥ १० ॥ ३ ॥

॥२१॥ आ अग्निं न स्ववृक्तिऽभिः होतारं त्वा वृणीमहे यज्ञाय स्तीर्णऽबर्हिषे वि वः मदे शीरं पावकऽशोचिषं विवक्षसे ॥१॥ त्वां ऊं इति ते सुऽआभुवः शुंभंति अश्वऽराधसः वेति त्वां उपऽसेचनी वि वः मदे ऋजीतिः अग्ने आऽहुतिः विवक्षसे ॥२॥ त्वे धर्माणः आ-

सते जुहूभिः सिंचतीरिव। कृष्णा रूपाण्यर्जुना वि वो मदे वि-
श्वा अधि श्रियो धिषे विवक्षसे ॥३॥ यमग्ने मन्यसे रयिं सह-
सावन्नमर्त्य। तमा नो वाजसातये वि वो मदे यज्ञेषु चित्रमा
भरा विवक्षसे॥४॥ अग्निर्जातो अथर्वणा विदद्विश्वानि काव्या।
भुवद्दूतो विवस्वतो वि वो मदे प्रियो यमस्य काम्यो विवक्षसे
॥५॥४॥ त्वां यज्ञेष्वीळतेऽग्ने प्रयत्यध्वरे। त्वं वसूनि काम्या वि वो
मदे विश्वा दधासि दाशुषे विवक्षसे॥६॥ त्वां यज्ञेष्वृत्विजं चारु-
मग्ने नि षेदिरे। घृतप्रतीकं मनुषो वि वो मदे शुक्रं चेतिष्ठमक्ष-
भिर्विवक्षसे॥७॥ अग्ने शुक्रेण शोचिषोरु प्रथयसे बृहत्। अभि-
क्रन्दन्वृषायसे वि वो मदे गर्भं दधासि जामिषु विवक्षसे॥८॥५॥

॥ २२ ॥ १-१५ विमद ऐंद्रः प्राजापत्यो वा वसुकृद्वा वासुकः ॥ इंद्रः ॥
१-४ ६. ८. १०-१४ पुरस्ताद्बृहती। ५ ७. ९ अनुष्टुप्। १५ त्रिष्टुप् ॥

॥२२॥ कुह श्रुत इंद्रः कस्मिन्नद्य जने मित्रो न श्रूयते। ऋषी-
णां वा यः क्षये गुहा वा चर्कृषे गिरा॥१॥ इह श्रुत इंद्रो अस्मे
अद्य स्तवे वज्र्यृचीषमः। मित्रो न यो जनेष्वा यशश्चक्रे असा-
म्या॥२॥ महो यस्पतिः शवसो असाम्या महो नृम्णस्य तूतु-
जिः। भर्ता वज्रस्य धृष्णोः पिता पुत्रमिव प्रियं॥३॥ युजानो
अश्वा वातस्य धुनी देवो देवस्य वज्रिवः। स्यंता पथा विरुक्म-
ता सृजानः स्तोष्यध्वनः॥४॥ त्वं त्या चिद्वातस्याश्वागा ऋज्रा
त्मना वहध्यै। ययोर्देवो न मर्त्यो यंता नकिर्विदाय्यः॥५॥६॥
अध ग्मंतोशना पृच्छते वां कदर्था न आ गृहं। आ जग्मथुः
पराकाद्दिवश्च ग्मश्च मर्त्यं॥६॥ आ न इंद्र पृक्षसेऽस्माकं
ब्रह्मोद्यतं। तत्त्वा याचामहेऽवः शुष्णं यद्धन्नमानुषं॥७॥ अ-
कर्मा दस्युरभि नो अमंतुरन्यव्रतो अमानुषः। त्वं तस्या-

स्रुते जुहूभिः सिंचतीःऽइव कृष्णा रूपाणि अर्जुना वि वः मदे वि-
श्वाः अधि श्रियः धिषे विवक्षसे ॥३॥ यं अग्ने मन्यसे रयिं सहसा-
ऽवन् अमर्त्य तं आ नः वाजऽसातये वि वः मदे यज्ञेषु चित्रं आ
भर विवक्षसे ॥४॥ अग्निः जातः अथर्वणा विदत् विश्वानि काव्या
भुवत् दूतः विवस्वतः वि वः मदे प्रियः यमस्य काम्यः विवक्षसे
॥५॥४॥ त्वां यज्ञेषु ईळते अग्ने प्रऽयति अध्वरे त्वं वसूनि काम्या वि
वः मदे विश्वा दधासि दाशुषे विवक्षसे ॥६॥ त्वां यज्ञेषु ऋत्विजं
चारुं अग्ने नि सेदिरे घृतऽप्रतीकं मनुषः वि वः मदे शुक्रं चेतिष्ठं
अक्षऽभिः विवक्षसे ॥७॥ अग्ने शुक्रेण शोचिषा उरु प्रथयसे बृहत्
अभिऽक्रंदन् वृषऽयसे वि वः मदे गर्भं दधासि जामिषु विवक्षसे
॥८॥५॥

॥२२॥ कुह श्रुतः इंद्रः कस्मिन् अद्य जने मित्रः न श्रूयते ऋषी-
णां वा यः क्षये गुहा वा चर्कृषे गिरा ॥१॥ इह श्रुतः इंद्रः अस्मे अद्य
स्तवे वज्री ऋचीषमः मित्रः न यः जनेषु आ यशः चक्रे असामि
आ ॥२॥ महः यः पतिः शवसः असामि आ महः नृम्णस्य तूतुजिः
भर्ता वज्रस्य धृष्णोः पिता पुत्रंऽइव प्रियं ॥३॥ युजानः अश्वा वा-
तस्य धुनी देवः देवस्य वज्रिऽवः स्यंता पथा विरुक्मता सृजानः
स्तोषि अध्वनः ॥४॥ त्वं त्या चित् वातस्य अश्वा आ अगाः ऋज्रा
त्मना वहध्यै ययोः देवः न मर्त्यः यंता नकिः विदाय्यः ॥५॥६॥ अध
ग्मंता उशना पृच्छते वां कतऽअर्था नः आ गृहं आ जग्मथुः परा-
कात् दिवः च ग्मः च मर्त्यं ॥६॥ आ नः इंद्र पृक्षसे अस्माकं ब्रह्म
उतऽयतं तत् त्वा याचामहे अवः शुष्णं यत् हन् अमानुषं ॥७॥
अकर्मा दस्युः अभि नः अमंतुः अन्यऽव्रतः अमानुषः त्वं तस्य अ-

मित्रहन्वधर्दासस्य दंभय ॥८॥ त्वं न इंद्र शूर शूरैरुत त्वोतासो बर्हणा । पुरुत्रा ते वि पूर्तयो नवंत क्षोणयो यथा ॥९॥ त्वं तान्वृत्रहत्ये चोदयो नॄन्कार्पाणे शूर वज्रिवः । गुहा यदी कवीनां विशां नक्षत्रशवसां ॥१०॥७॥ मक्षू ता त इंद्र दानाप्नस आक्षाणे शूर वज्रिवः । यद्ध शुष्णस्य दंभयो जातं विश्वं सयावभिः ॥११॥ माकुध्र्यगिंद्र शूर वस्वीरस्मे भूवन्नभिष्टयः । वयंवयं त आसां सुम्ने स्याम वज्रिवः ॥१२॥ अस्मे ता त इंद्र संतु सत्याहिंसंतीरुपस्पृशः । विद्याम यासां भुजो धेनूनां न वज्रिवः ॥१३॥ अहस्ता यदपदी वर्धत क्षाः शचीभिर्वेद्यानां । शुष्णं परि प्रदक्षिणिद्विश्वायवे नि शिश्नथः ॥१४॥ पिबापिबेदिंद्र शूर सोमं मा रिषण्यो वसवान् वसुः सन् । उत त्रायस्व गृणतो मघोनो महश्च रायो रेवतस्कृधी नः ॥१५॥८॥

॥ २३ ॥ १-७ विमद ऐंद्रः प्राजापत्यो वा वसुकृद्वा वासुक्रः ॥ इंद्रः ॥ १. ७ त्रिष्टुप् । २-४. ६ जगती । ५ अभिसारिणी ॥

॥२३॥ यजामह इंद्रं वज्रदक्षिणं हरीणां रथ्य१ं विव्रतानां । प्र श्मश्रु दोधुवदूर्ध्वथा भूद्वि सेनाभिर्दयमानो वि राधसा ॥१॥ हरी न्वस्य या वने विदे वस्विंद्रो मघैर्मघवा वृत्रहा भुवत् । ऋभुर्वाज ऋभुक्षाः पत्यते शवोऽव क्ष्णौमि दासस्य नाम चित् ॥२॥ यदा वज्रं हिरण्यमिदथा रथं हरी यमस्य वहतो वि सूरिभिः । आ तिष्ठति मघवा सनश्रुत इंद्रो वाजस्य दीर्घश्रवसस्पतिः ॥३॥ सो चिन्नु वृष्टिर्यूथ्या३ स्वा सचाँ इंद्रः श्मश्रूणि हरिताभि प्रुष्णुते । अव वेति सुक्षयं सुते मधूदिद्धूनोति वातो यथा वनं ॥४॥ यो वाचा विवाचो मृध्रवाचः पुरू सहस्राशिवा जघान । तत्तदिदस्य पौंस्यं गृणीमसि पितेव

मित्रऽहन् वधः दासस्य दंभय ॥८॥ त्वं नः इंद्र शूर शूरैः उत त्वा-
ऽऊतासः बर्हणा पुरुऽत्रा ते वि पूर्तयः नवंत क्षोणयः यथा ॥९॥
त्वं तान् वृत्रऽहत्ये चोदयः नॄन् कार्पाणे शूर वज्रिऽवः गुहा यदि
कवीनां विशां नक्षत्रऽशवसां ॥१०॥७॥ मक्षु ता ते इंद्र दानऽअ-
प्नसः आक्षाणे शूर वज्रिऽवः यत् ह शुष्णस्य दंभयः जातं विश्वं
सयावऽभिः ॥११॥ मा अकुध्र्यक् इंद्र शूर वस्वीः अस्मे भूवन्
अभिष्टयः वयंऽवयं ते आसां सुम्ने स्याम वज्रिऽवः ॥१२॥ अस्मे
ता ते इंद्र संतु सत्या अहिंसंतीः उपऽस्पृशः विद्याम यासां भुजः
धेनूनां न वज्रिऽवः ॥१३॥ अहस्ता यत् अपदी वर्धत क्षाः शची-
भिः वेद्यानां शुष्णं परि प्रऽदक्षिणित् विश्वऽआयवे नि शिश्नथः
॥१४॥ पिबऽपिब इत् इंद्र शूर सोमं मा रिषण्यः वसवान वसुः
सन् उत त्रायस्व गृणतः मघोनः महः च रायः रेवतः कृधि नः
॥ १५ ॥ ८ ॥

॥२३॥ यजामहे इंद्रं वज्रऽदक्षिणं हरीणां रथ्यं विऽव्रतानां प्र
श्मश्रु दोधुवत् ऊर्ध्वऽथा भूत् वि सेनाभिः दयमानः वि राधसा
॥१॥ हरी॰ नु अस्य या वने विदे वसु इंद्रः मघैः मघऽवा वृत्रऽहा भु-
वत् ऋभुः वाजः ऋभुक्षाः पत्यते शवः अव क्ष्णौमि दासस्य नाम
चित् ॥२॥ यदा वज्रं हिरण्यं इत् अथ रथं हरी॰ यं अस्य वहतः वि
सूरिऽभिः आ तिष्ठति मघऽवा सनऽश्रुतः इंद्रः वाजस्य दीर्घऽश्र-
वसः पतिः ॥३॥ सो॰ चित् नु वृष्टिः यूथ्या स्वा सचा इंद्रः श्मश्रूणि
हरिता अभि प्रुष्णुते अव वेति सुऽक्षयं सुते मधु उत् इत् धूनोति
वातः यथा वनं ॥४॥ यः वाचा विऽवाचः मृध्रऽवाचः पुरु सहस्रा
अशिवा जघान तत्ऽतत् इत् अस्य पौंस्यं गृणीमसि पिताऽइव

यस्तविषी वावृधे शर्वः ॥५॥ स्तोमं त इंद्र विमदा अजीजनन्नपूर्व्यं पुरुतमं सुदानवे । विद्मा ह्यस्य भोजनमिनस्य यदा पशुं न गोपाः करामहे ॥ ६ ॥ माकिर्न एना सख्या वि यौषुस्तवं चेंद्र विमदस्य च ऋषेः । विद्मा हि ते प्रमतिं देव जामिवदस्मे ते संतु सख्या शिवानि ॥ ७ ॥ ९ ॥

॥ २४ ॥ विमद ऐंद्रः प्राजापत्यो वा वसुकृद्वा वासुक्रः ॥ १-३ इंद्रः । ४-६ अश्विनौ ॥ १-३ आस्तारपंक्तिः । ४-६ अनुष्टुप् ॥

॥२४॥ इंद्र सोममिमं पिब मधुमंतं चमू सुतं । अस्मे रयिं नि धारय वि वो मदे सहस्रिणं पुरूवसो विवक्षसे ॥१॥ त्वां यज्ञेभिरुक्थैरुप हव्येभिरीमहे । शचीपते शचीनां वि वो मदे श्रेष्ठं नो धेहि वार्यं विवक्षसे ॥२॥ यस्पतिर्वार्याणामसि रध्रस्य चोदिता । इंद्र स्तोतॄणामविता वि वो मदे द्विषो नः पाह्यंहसो विवक्षसे ॥३॥ युवं शक्रा मायाविना समीची निरमंथतं । विमदेन यदीळिता नासत्या निरमंथतं ॥४॥ विश्वे देवा अकृपंत समीच्योर्निष्पतंत्योः । नासत्यावब्रुवन्देवाः पुनरा वहतादिति ॥५॥ मधुमन्मे परायणं मधुमत्पुनरायनं । ता नो देवा देवतया युवं मधुमतस्कृतं ॥६॥१०॥

॥ २५ ॥ १-११ विमद ऐंद्रः प्राजापत्यो वा वसुकृद्वा वासुक्रः ॥ सोमः ॥ आस्तारपंक्तिः ॥

॥२५॥ भद्रं नो अपि वातय मनो दक्षमुत क्रतुं । अधा ते सख्ये अंधसो वि वो मदे रणन्गावो न यवसे विवक्षसे ॥१॥ हृदिस्पृशस्त आसते विश्वेषु सोम धामसु । अधा कामा इमे मम वि वो मदे वि तिष्ठंते वसूयवो विवक्षसे ॥२॥ उत व्रतानि सोम ते प्राहं मिनामि पाक्या । अधा पितेव सूनवे वि वो मदे मृळा नो अभि चिद्वधाद्विवक्षसे ॥३॥ समु प्र यंति धीतयः सर्गासोऽव-

यः तविषी वृवृधे शवः ॥ ५ ॥ स्तोमं ते इंद्र विऽमदाः अजीजनन् अपूर्व्यं पुरुऽतमं सुऽदानवे विद्म हि अस्य भोजनं इनस्य यत् आ पशुं न गोपाः करामहे ॥ ६ ॥ माकिः नः एना सख्या वि यौषुः तव च इंद्र विऽमदस्य च ऋषेः विद्म हि ते प्रऽमतिं देव जामिऽवत् अस्मे इति ते संतु सख्या शिवानि ॥ ७ ॥ ९ ॥

॥२४॥ इंद्र सोमं इमं पिब मधुऽमंतं चमू इति सुतं अस्मे इति रयिं नि धारय वि वः मदे सहस्रिणं पुरुऽवसो इति विवक्षसे ॥१॥ त्वां यज्ञेभिः उक्थैः उप हव्येभिः ईमहे शचीऽपते शचीनां वि वः मदे श्रेष्ठं नः धेहि वार्यं विवक्षसे ॥२॥ यः पतिः वार्याणां असि रध्रस्य चोदिता इंद्र स्तोतॄणां अविता वि वः मदे द्विषः नः पाहि अंहसः विवक्षसे ॥३॥ युवं शक्रा मायाऽविना संऽईची इति निः अमंथतं विऽमदेन यत् ईळिता नासत्या निःऽअमंथतं ॥४॥ विश्वे देवाः अकृपंत संऽईच्योः निःऽपतंत्योः नासत्यौ अब्रुवन् देवाः पुनः आ वहतात् इति ॥५॥ मधुऽमत् मे पराऽअयनं मधुऽमत् पुनः आऽअयनं ता नः देवा देवतया युवं मधुऽमतः कृतं ॥ ६ ॥ १० ॥

॥२५॥ भद्रं नः अपि वातय मनः दक्षं उत क्रतुं अध ते सख्ये अंधसः वि वः मदे रणन् गावः न यवसे विवक्षसे ॥१॥ हृदिऽस्पृशः ते आसते विश्वेषु सोम धामऽसु अध कामाः इमे मम वि वः मदे वि तिष्ठंते वसुऽयवः विवक्षसे ॥२॥ उत व्रतानि सोम ते प्र अहं मिनामि पाक्या अध पिताऽइव सूनवे वि वः मदे मृळ नः अभि चित् वधात् विवक्षसे ॥३॥ सं ऊं इति प्र यंति धीतयः सर्गासः अव-

ताँ इव। क्रतुं नः सोम जीवसे वि वो मदे धारया चमसाँ इव वि-
वक्षसे॥४॥ तव त्ये सोम शक्तिभिर्निकामासो व्यृण्विरे। गृत्सस्य
धीरास्तवसो वि वो मदे व्रजं गोमन्तमश्विनं विवक्षसे॥५॥११॥
पशुं नः सोम रक्षसि पुरुत्रा विष्ठितं जगत्। समाकृणोषि जी-
वसे वि वो मदे विश्वा संपश्यन्भुवना विवक्षसे॥६॥ त्वं नः सोम
विश्वतो गोपा अदाभ्यो भव। सेध राजन्नप स्रिधो वि वो मदे मा
नो दुःशंस ईशता विवक्षसे॥७॥ त्वं नः सोम सुक्रतुर्वयोधेयाय
जागृहि। क्षेत्रवित्तरो मनुषो वि वो मदे द्रुहो नः पाह्यंहसो विव-
क्षसे॥८॥ त्वं नो वृत्रहन्तमेन्द्रस्येन्दो शिवः सखा। यत्सीं हवन्ते समिथे
वि वो मदे युध्यमानास्तोकसातौ विवक्षसे॥९॥ अयं घ स तुरो
मद इन्द्रस्य वर्धत प्रियः। अयं कक्षीवतो महो वि वो मदे मतिं वि-
प्रस्य वर्धयद्विवक्षसे॥१०॥ अयं विप्राय दाशुषे वाजाँ इयर्ति गो-
मतः। अयं सप्तभ्य आ वरं वि वो मदे प्रान्धं श्रोणं च तारिषद्विव-
क्षसे ॥ ११ ॥ १२ ॥

॥ २६ ॥ १-९ विमद ऐन्द्रः प्राजापत्यो वा वसुकृद्वा वासुक्रः ॥ पूषा ॥ १. ४. उष्णिक्। २. ३. ५-९ अनुष्टुप् ॥

॥२६॥ प्र ह्यच्छा मनीषाः स्पार्हा यन्ति नियुतः। प्र दस्रा नि-
युद्रथः पूषा अविष्टु माहिनः ॥ १ ॥ यस्य त्यन्महित्वं वाताप्य-
मयं जनः। विप्र आ वंसद्धीतिभिश्चिकेत सुष्टुतीनाम् ॥ २ ॥ स
वेद सुष्टुतीनामिन्दुर्न पूषा वृषा। अभि प्सुरः प्रुषायति व्रजं
न आ प्रुषायति ॥३॥ मंसीमहि त्वा वयमस्माकं देव पूषन्।
मतीनां च साधनं विप्राणां चाधवम् ॥४॥ प्रत्यर्धिर्यज्ञानाम-
श्वहयो रथानाम्। ऋषिः स यो मनुर्हितो विप्रस्य यावयत्सखः
॥५॥१३॥ आधीषमाणायाः पतिः शुचायाश्च शुचस्य च। वा-
सोवायोऽवीनामा वासांसि मर्मृजत् ॥६॥ इनो वाजानां प-

तान्ऽइव क्रतुं नः सोम जीवसे वि वः मदे धारय चमसान्ऽइव विवक्षसे ॥४॥ तव त्ये सोम शक्तिऽभिः निऽकामासः वि ऋण्विरे गृत्सस्य धीराः तवसः वि वः मदे व्रजं गोऽमंतं अश्विनं विवक्षसे ॥५॥११॥ पशुं नः सोम रक्षसि पुरुऽत्रा विऽस्थितं जगत् संऽआकृणोषि जीवसे वि वः मदे विश्वा संऽपश्यन् भुवना विवक्षसे ॥६॥ त्वं नः सोम विश्वतः गोपाः अदाभ्यः भव सेध राजन् अप स्रिधः वि वः मदे मा नः दुःऽशंसः ईशत विवक्षसे ॥७॥ त्वं नः सोम सुऽक्रतुः वयःऽधेयाय जागृहि क्षेत्रवित्ऽतरः मनुषः वि वः मदे द्रुहः नः पाहि अंहसः विवक्षसे ॥८॥ त्वं नः वृत्रहन्ऽतम इंद्रस्य इंदो इति शिवः सखा यत् सीं हवंते संऽइथे वि वः मदे युध्यमानाः तोकऽसातौ विवक्षसे ॥९॥ अयं घ सः तुरः मदः इंद्रस्य वर्धत प्रियः अयं कक्षीवतः महः वि वः मदे मतिं विप्रस्य वर्धयत् विवक्षसे ॥१०॥ अयं विप्राय दाशुषे वाजान् इयर्ति गोऽमतः अयं सप्तऽभ्यः आ वरं वि वः मदे प्र अंधं श्रोणं च तारिषत् विवक्षसे ॥ ११ ॥ १२ ॥

॥२६॥ प्र हि अच्छ मनीषाः स्पार्हाः यंति निऽयुतः प्र दस्रा निऽयुत्ऽरथः पूषा अविष्टु माहिनः ॥१॥ यस्य त्यत् महिऽत्वं वाताप्यं अयं जनः विप्रः आ वंसत् धीतिऽभिः चिकेत सुऽस्तुतीनां ॥२॥ सः वेद सुऽस्तुतीनां इंदुः न पूषा वृषा अभि प्सुरः प्रुषायति व्रजं नः आ प्रुषायति ॥३॥ मंसीमहि त्वा वयं अस्माकं देव पूषन् मतीनां च साधनं विप्राणां च आऽधवं ॥४॥ प्रतिऽअर्धिः यज्ञानां अश्वऽहयः रथानां ऋषिः सः यः मनुःऽहितः विप्रस्य यवयत्ऽसखः ॥५॥१३॥ आऽधीषमाणायाः पतिः शुचायाः च शुचस्य च वासःऽवायः अवीनां आ वासांसि मर्मृजत् ॥६॥ इनः वाजानां प-

तिरिनः पुष्टीनां सखा। म ममश्रुं हर्यतो दूधोद्वि वृथा यो अदाभ्यः ॥७॥ आ ते रथस्य पूषन्नजा धुरं ववृत्युः। विश्वस्यार्थिनः सखा सनोजा अनपच्युतः ॥८॥ अस्माकमूर्जा रथं पूषा अविष्टु माहिनः। भुवद्वाजानां वृध इमं नः शृणवद्धवं ॥९॥१४॥

॥ २७ ॥ १-२४ वसुक ऐंद्रः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥२७॥ असत्सु मे जरितः साभिवेगो यत्सुन्वते यजमानाय शिक्षं। अनाशीर्दामहमस्मि प्रहंता सत्यध्वृतं वृजिनायंतमाभुं ॥१॥ यदीदहं युधये संनयान्यदेवयून्तन्वा३ शूशुजानान्। अमा ते तुम्रं वृषभं पचानि तीव्रं सुतं पंचदशं नि षिंचं ॥२॥ नाहं तं वेद य इति ब्रवीत्यदेवयून्त्समरणे जघन्वान्। यदावाख्यत्समरणमृघावदादिद्ध मे वृषभा प्र ब्रुवंति ॥३॥ यदज्ञातेषु वृजनेष्वासं विश्वे सतो मघवानो म आसन्। जिनामि वेत्क्षेम आ संतमाभुं प्र तं क्षिणां पर्वते पादगृह्य ॥४॥ न वा उ मां वृजने वारयंते न पर्वतासो यदहं मनस्ये। मम स्वनात्कृधुकर्णो भयात एवेदनु द्यून्किरणः समेजात ॥५॥१५॥ दर्शन्न्वत्र शृतपाँ अनिंद्रान्बाहुक्षदः शरवे पत्यमानान्। घृषुं वा ये निनिदुः सखायमध्यू न्वेषु पवयो ववृत्युः ॥६॥ अभूर्वौक्षीर्व्यु१ आयुरानड्दर्षन्नु पूर्वो अपरो नु दर्षत्। द्वे पवस्ते परि तं न भूतो यो अस्य पारे रजसो विवेष ॥७॥ गावो यवं प्रयुता अर्यो अक्षन्ता अपश्यं सहगोपाश्चरंतीः। हवा इदर्यो अभितः समायन्कियदासु स्वपतिश्छंदयाते ॥८॥ सं यद्वयं यवसादो जनानामहं यवाद उर्वज्रे अंतः। अत्रा युक्तोऽवसातारमिच्छादथो अयुक्तं युनजद्ववन्वान् ॥९॥ अत्रेदु मे मंससे

तिः इनः पुष्टीनां सखा प्रश्मश्रु हर्यतः दूधोत् वि वृथा यः अदाभ्यः ॥७॥ आ ते रथस्य पूषन् अजाः धुरं ववृत्युः विश्वस्य अर्थिनः सखा सनःऽजाः अनपऽच्युतः ॥८॥ अस्माकं ऊर्जा रथं पूषा अविष्टु माहिनः भुवत् वाजानां वृधः इमं नः शृणवत् हवं ॥९॥१४॥

॥२७॥ असत् सु मे जरितः' सः अभिऽवेगः यत् सुन्वते यजमानाय शिक्षं अनाशीःऽदां अहं अस्मि प्रऽहंता सत्यऽध्वृतं वृजिनऽयंतं आभुं ॥१॥ यदि इत् अहं युधये संऽनयानि अदेवऽयून् तन्वा शूशुजानान् अमा ते तुम्रं वृषभं पचानि तीव्रं सुतं पंचऽदशं नि सिंचं ॥२॥ न अहं तं वेद यः इति ब्रवीति अदेवऽयून् संऽअरणे जघन्वान् यदा अवऽअख्यत् संऽअरणं ऋघावत् आत् इत् ह मे वृषभा प्र ब्रुवंति ॥३॥ यत् अज्ञातेषु वृजनेषु आसं विश्वे सतः मघऽवानः मे आसन् जिनामि वा इत् क्षेमे आ संतं आभुं प्र तं क्षिणां पर्वते पादऽगृह्य ॥४॥ न वै ऊं' मां वृजने वारयंते न पर्वतासः यत् अहं मनस्ये मम स्वनात् कृध्रुऽकर्णः भयाते एव इत् अनु द्यून् किरणः सं एजात् ॥५॥१५॥ दर्शन् नु अत्र शृतऽपान् अनिंद्रान् बाहुऽक्षदः शरवे पत्यमानान् घृषुं वा ये निनिदुः सखायं अधि ऊं' नु एषु पवयः ववृत्युः ॥६॥ अभूः ऊं' औक्षीः वि ऊं' आयुः आनट् दर्षत् नु पूर्वः अपरः नु दर्षत् द्वे' पवस्ते' परि तं न भूतः यः अस्य पारे रजसः विवेष ॥७॥ गावः यवं प्रऽयुताः अर्यः अक्षन् ताः अपश्यं सहऽगोपाः चरंतीः हवाः इत् अर्यः अभितः सं आयन् कियत् आसु स्वऽपतिः छंदयाते ॥८॥ सं यत् वयं यवसऽअदः जनानां अहं यवऽअदः उरुऽअज्रे अंतः' अत्र युक्तः अवऽसातारं इच्छात् अथो' अयुक्तं युनजत् ववन्वान् ॥९॥ अत्र इत् ऊं' मे मंससे

सत्यमुक्तं द्विपाच्च यच्चतुष्पात्संसृजानि। स्त्रीभिर्यो अत्र वृषणं पृतन्यादयुद्धो अस्य वि भंजानि वेदः ॥१०॥१६॥ यस्यानक्षा दुहिता जात्वास कस्ताँ विद्वाँ अभि मन्याते अंधां। कतरो मेनिं प्रति तं मुचाते य ईं वहाते य ईं वा वरेयात् ॥११॥ कियती योषा मर्यतो वधूयोः परिप्रीता पन्यसा वार्येण। भद्रा वधूर्भवति यत्सुपेशाः स्वयं सा मित्रं वनुते जने चित् ॥१२॥ पत्तो जगार प्रत्यंचमत्ति शीर्ष्णा शिरः प्रति दधौ वरूथं। आसीन ऊर्ध्वामुपसि क्षिणाति न्यंङुत्तानामन्वेति भूमिं ॥१३॥ वृहन्नच्छायो अपलाशो अर्वा तस्थौ माता विषितो अत्ति गर्भः। अन्यस्या वत्सं रिहती मिमाय कया भुवा नि दधे धेनुरूधः ॥१४॥ सप्त वीरासो अधरादुदायन्नष्टोत्तरात्तात्समजग्मिरन्ते। नव पश्चातात्स्थिविमंत आयन्दश प्राक्सानु वि तिरंत्यश्नः ॥१५॥१७॥ दशानामेकं कपिलं समानं तं हिन्वंति क्रतवे पार्याय। गर्भं माता सुधितं वक्षणास्ववेनंतं तुषयंती विभर्ति ॥१६॥ पीवानं मेषमपचंत वीरा न्युप्ता अक्षा अनु दीव आसन्। द्वा धनुं वृहतीमप्स्व१ंतः पवित्रवंता चरतः पुनंता ॥१७॥ वि क्रोशनासो विष्वंच आयन्पचाति नेमो नहि पक्षदर्धः। अयं मे देवः सविता तदाह द्र्वन्न इद्वनवत्सर्पिरन्नः ॥१८॥ अपश्यं ग्रामं वहमानमारादचक्रया स्वधया वर्तमानं। सिषक्त्यर्यः प्र युगा जनानां सद्यः शिश्ना प्रमिनानो नवीयान् ॥१९॥ एतौ मे गावौ प्रमरस्य युक्तौ मो षु प्र सेधीर्मुहुरिन्ममंधि। आपश्चिदस्य वि नशंत्यर्थं सूरश्च मर्क उपरो वभूवान् ॥२०॥१८॥ अयं यो वज्रः पुरुधा विवृत्तोऽवः सूर्यस्य वृहतः पुरीषात्। श्रव इदेना परो अन्यदस्ति तदव्य-

सत्यं उक्तं द्विऽपात् च यत् चतुःऽपात् संऽसृजानि स्त्रीभिः यः अत्रं
वृषणं पृतन्यात् अयुद्धः अस्य वि भजानि वेदः ॥१०॥१६॥ यस्य
अनक्षा दुहिता जातु आसं कः तां विद्वान् अभि मन्याते अंधां
कतरः मेनिं प्रति तं मुचाते यः ईं वहाते यः ईं वा वरेऽयात् ॥११॥
कियती योषा मर्यतः वधूऽयोः परिऽप्रीता पन्यसा वार्येण भद्रा
वधूः भवति यत् सुऽपेशाः स्वयं सा मित्रं वनुते जने चित् ॥१२॥
पत्तः जगार प्रत्यंचं अत्ति शीर्ष्णा शिरः प्रति दधौ वरूथं आसीनः
ऊर्ध्वा उपसि क्षिणाति न्यङ् उत्तानां अनु एति भूमिं ॥१३॥ बृहन्
अच्छायः अपलाशः अर्वा तस्थौ माता विऽसितः अत्ति गर्भः
अन्यस्याः वत्सं रिहती मिमाय कया भुवा नि दधे धेनुः ऊधः ॥१४॥
सप्त वीरासः अधरात् उत् आयन् अष्ट उत्तरात्तात् सं अजग्मिरन्
ते नव पश्चातात् स्थिविऽमंतः आयन् दश प्राक् सानु वि तिरंति
अश्नः ॥१५॥१७॥ दशानां एकं कपिलं समानं तं हिन्वंति क्रतवे
पार्याय गर्भं माता सुऽधितं वक्षणासु अवेनंतं तुषयंती बिभर्ति
॥१६॥ पीवानं मेषं अपचंत वीराः निऽउप्ताः अक्षाः अनु दीवे
आसन् द्वा धनुं बृहतीं अप्ऽसु अंतः पवित्रऽवंता चरतः पुनंता
॥१७॥ वि क्रोशनासः विष्वंचः आयन् पचाति नेमः नहि पक्षत्
अर्धः अयं मे देवः सविता तत् आह द्रुऽअन्नः इत् वनवत् सर्पिः-
ऽअन्नः ॥१८॥ अपश्यं ग्रामं वहमानं आरात् अचक्रया स्वधया
वर्तमानं सिसक्ति अर्यः प्र युगा जनानां सद्यः शिश्ना प्रऽमिनानः
नवीयान् ॥१९॥ एतौ मे गावौ प्रऽमरस्य युक्तौ मो॰ सु प्र सेधीः
मुहुः इत् ममंधि आपः चित् अस्य वि नशंति अर्थं सूरः च मर्कः
उपरः बभूवान् ॥२०॥१८॥ अयं यः वज्रः पुरुधा विऽवृत्तः अवः सू-
र्यस्य बृहतः पुरीषात् श्रवः इत् एना परः अन्यत् अस्ति तत् अव्य-

थी जरिमाणस्तरंति ॥२१॥ वृक्षेवृक्षे नियता मीमयद्गौस्ततो वयः प्र पंतान्पूरुपादः। अथेदं विश्वं भुवनं भयात इंद्राय सुन्वदृषये च शिक्षत् ॥२२॥ देवानां माने प्रथमा अतिष्ठन्कृंतत्रादेषामुपरा उदायन्। त्रयस्तपंति पृथिवीमनूपा द्वा बृबूकं वहतः पुरीषं ॥२३॥ सा ते जीवातुरुत तस्य विद्धि मा स्मैतादृगप गूहः समर्ये। आविः स्वः कृणुते गूहते बुसं स पादुरस्य निर्णिजो न मुच्यते ॥२४॥१९॥

॥ २८ ॥ १–१२ इंद्रवसुक्रयोः संवाद ऐंद्र (१ इंद्रस्य स्नुषा परोक्षवादिद्रमाह) ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥ २८ ॥ विश्वो ह्य१न्यो अरिराजगाम ममेदह श्वशुरो ना जगाम । जक्षीयाद्धाना उत सोमं पपीयात्स्वाशितः पुनरस्तं जगायात् ॥ १ ॥ स रोरुवद्वृषभस्तिग्मशृंगो वर्ष्मन्तस्थौ वरिमन्ना पृथिव्याः । विश्वेष्वेनं वृजनेषु पामि यो मे कुक्षी सुतसोमः पृणाति ॥ २ ॥ अद्रिणा ते मंदिन इंद्र तूयान्सुन्वंति सोमान्पिबसि त्वमेषां । पचंति ते वृषभाँ अत्सि तेषां पृक्षेण यन्मघवन्हूयमानः ॥ ३ ॥ इदं सु मे जरितरा चिकिद्धि प्रतीपं शापं नद्यो वहंति । लोपाशः सिंहं प्रत्यंचमत्साः क्रोष्टा वराहं निरतक्त कक्षात् ॥४॥ कथा त एतदहमा चिकेतं गृत्सस्य पाकस्तवसो मनीषां। त्वं नो विद्वाँ ऋतुथा वि वोचो यमर्धं ते मघवन्क्षेम्या धूः ॥५॥ एवा हि मां तवसं वर्धयंति दिवश्चिन्मे बृहत उत्तरा धूः । पुरू सहस्रा नि शिशामि साकमशत्रुं हि मा जनिता जजान ॥६॥२०॥ एवा हि मां तवसं जज्ञुरुग्रं कर्मन्कर्मन्वृषणमिंद्र देवाः। वधीं वृत्रं वज्रेण मंदसानोऽप व्रजं महिना दाशुषे वं ॥ ७ ॥ देवास आयन्परशूँरबिभ्रन्वना वृश्चंतो अभि विड्भिरायन् । नि सुद्र्वं१ दधतो वक्षणासु यत्रा कृ-

षी जरिमाणः तरंति ॥२१॥ वृक्षेऽवृक्षे निऽयंता मीमयत् गौः ततः वयः प्र पतान् पुरुषऽअदः अथ इदं विश्वं भुवनं भयाते इंद्राय सुन्वत् ऋषये च शिक्षत् ॥२२॥ देवानां माने प्रथमाः अतिष्ठन् कृंतत्रात् एषां उपराः उत् आयन् त्रयः तपंति पृथिवीं अनूपाः द्वा बृबूकं वहतः पुरीषं ॥२३॥ सा ते जीवातुः उत तस्य विद्धि मा स्म एतादृक् अप गूहः सऽमर्ये आविः स्वः॰ कृणुते गूहते बुसं सः पादुः अस्य निःऽनिजः न मुच्यते ॥ २४ ॥ १९ ॥

॥२८॥ विश्वः हि अन्यः अरिः आऽजगाम मम इत् अह श्वशुरः न आ जगाम जक्षीयात् धानाः उत सोमं पपीयात् सुऽआशितः पुनः अस्तं जगायात् ॥१॥ सः रोरुवत् वृषभः तिग्मऽशृंगः वर्ष्मन् तस्थौ वरिमन् आ पृथिव्याः विश्वेषु एनं वृजनेषु पामि यः मे कुक्षी' सुतऽसोमः पृणाति ॥२॥ अद्रिणा ते मंदिनः इंद्र तूयान् सुन्वंति सोमान् पिबसि त्वं एषां पचंति ते वृषभान् अत्सि तेषां पृक्षेण यत् मघऽवन् हूयमानः ॥३॥ इदं सु मे जरितः आ चिकिद्धि प्रतिऽईपं शापं नद्यः वहंति लोपाशः सिंहं प्रत्यंचं अत्साः' क्रोष्टा वराहं निः अतक्त कक्षात् ॥४॥ कथा ते एतत् अहं आ चिकेतं गृत्संस्य पाकः तवसः मनीषां त्वं नः विद्वान् ऋतुऽथा वि वोचः यं अर्धं ते मघऽवन् क्षेम्या धूः ॥५॥ एव हि मां तवसं वर्धयंति दिवः चित् मे बृहतः उत्ऽतरा धूः पुरु सहस्रा नि शिशामि साकं अशत्रुं हि मा जनिता जजान ॥६॥२०॥ एव हि मां तवसं जज्ञुः उग्रं कर्मन्ऽकर्मन् वृषणं इंद्र देवाः वधीं वृत्रं वज्रेण मंदसानः अप व्रजं महिना दाशुषे वं ॥७॥ देवासः आयन् परशून् अबिभ्रन् वना वृश्चंतः अभि विट्ऽभिः आयन् नि सुऽद्रुं दधतः वक्षणासु यत्र कृ-

पींटमनु तद्दंहंति ॥८॥ शशः क्षुरं प्रत्यंचं जगाराद्रिं लोगेन व्यंभेदमारात्। बृहंतं चिद्दहते रंधयानि वयंद्वत्सो वृषभं शूशुवानः ॥९॥ सुपर्ण इत्था नखमा सिषायावरुद्धः परिपदं न सिंहः। निरुद्धश्चिन्महिषस्तर्ष्यावान्गोधा तस्मा अयथं कर्षदेतत् ॥१०॥ तेभ्यो गोधा अयथं कर्षदेतद्ये ब्रह्मणः प्रतिपीयंत्यन्नैः। सिम उक्ष्णोऽवसृष्टाँ अदंति स्वयं बलानि तन्वः शृणानाः ॥११॥ एते शमीभिः सुशमी अभूवन्ये हिन्विरे तन्वः सोम उक्थैः। नृवद्वदन्नुप नो माहि वाजान्दिवि श्रवो दधिषे नाम वीरः ॥१२॥२१॥

॥२९॥ १-८ वसुक्रः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥२९॥ वने न वा यो न्यधायि चाकञ्छुचिर्वां स्तोमो भुरणावजीगः। यस्येदिंद्रः पुरुदिनेषु होता नृणां नर्यो नृतमः क्षपावान् ॥१॥ प्र ते अस्या उषसः प्रापरस्या नृतौ स्याम नृतमस्य नृणां। अनु त्रिशोकः शतमावहन्नॄन्कुत्सेन रथो यो असत्ससवान् ॥२॥ कस्ते मद इंद्र रंत्यो भूद्दुरो गिरो अभ्युग्रो वि धाव। कद्वाहो अर्वागुप मा मनीषा आ त्वा शक्यामुपमं राधो अन्नैः ॥३॥ कदु द्युम्नमिंद्र त्वावतो नॄन्कया धिया करसे कन्न आगन्। मित्रो न सत्य उरुगाय भृत्या अन्ने समस्य यदसन्मनीषाः ॥४॥ प्रेरय सूरो अर्थं न पारं ये अस्य कामं जनिधा इव ग्मन्। गिरश्च ये ते तुविजात पूर्वीर्नर इंद्र प्रतिशिक्षंत्यन्नैः ॥५॥२२॥ मात्रे नु ते सुमिते इंद्र पूर्वी द्यौर्मज्मना पृथिवी काव्येन। वराय ते घृतवंतः सुतासः स्वाद्मन्भवंतु पीतये मधूनि ॥६॥ आ मध्वो अस्मा असिचन्नमत्रमिंद्राय पूर्णं स हि सत्यराधाः। स वावृधे वरिमन्ना पृथिव्या अभि

पीटं अनु तत् दहंति ॥८॥ शशः क्षुरं प्रत्यंचं जगार अद्रिं लोगेन वि अभेदं आरात् बृहंतं चित् ऋहते रंधयानि वयंत् वत्सः वृषभं शूशुवानः ॥९॥ सुऽपर्णः इत्था नखं आ सिसाय अवऽरुद्धः परिऽपदं न सिंहः निऽरुद्धः चित् महिषः तर्ष्याऽवान् गोधा तस्मै अयथं कर्षत् एतत् ॥१०॥ तेभ्यः गोधा अयथं कर्षत् एतत् ये ब्रह्मणः प्रतिऽपीयंति अन्नैः सिमः उक्ष्णः अवऽसृष्टान् अदंति स्वयं बलानि तन्वः शृणानाः ॥११॥ एते शमीभिः सुऽशमी अभूवन् ये हिन्विरे तन्वः सोमे उक्थैः नृऽवत् वदन् उप नः माहि वाजान् दिवि श्रवः दधिषे नाम वीरः ॥ १२ ॥ २१ ॥

॥२९॥ वने न वा यः नि अधायि चाकन् शुचिः वां स्तोमः भुरणौ अजीगरिति यस्य इत् इंद्रः पुरुऽदिनेषु होता नृणां नर्यः नृऽतमः क्षपाऽवान् ॥१॥ प्र ते अस्याः उषसः प्र अपरस्याः नृतौ स्याम नृऽतमस्य नृणां अनु त्रिऽशोकः शतं आ अवहत् नृन् कुत्सेन रथः यः असत् ससऽवान् ॥२॥ कः ते मदः इंद्र रंत्यः भूत् दुरः गिरः अभि उग्रः वि धाव कत् वाहः अर्वाक् उप मा मनीषा आ त्वा शक्यां उपऽमं राधः अन्नैः ॥३॥ कत् ऊं इति द्युम्नं इंद्र त्वाऽवतः नृन् कया धिया करसे कत् नः आ अगन् मित्रः न सत्यः उरुऽगाय भृत्यै अन्ने समस्य यत् असन् मनीषाः ॥४॥ प्र ईरय सूरः अर्थं न पारं ये अस्य कामं जनिधाःऽइव ग्मन् गिरः च ये ते तुविऽजात पूर्वीः नरः इंद्र प्रतिऽशिक्षंति अन्नैः ॥५॥२२॥ मात्रे इति नु ते सुमिते इति सुऽमिते इंद्र पूर्वी इति द्यौः मज्मना पृथिवी काव्येन वराय ते घृतऽवंतः सुतासः स्वाद्मन् भवंतु पीतये मधूनि ॥६॥ आ मध्वः अस्मै असिचन् अमत्रं इंद्राय पूर्णं सः हि सत्यऽराधाः सः वावृधे वरिमन् आ पृथिव्याः अभि

क्रत्वा नर्यः पौंस्यैश्च ॥७॥ व्यानळिंद्रः पृतनाः स्वोजा आस्मै यतंते सख्याय पूर्वीः। आ स्मा रथं न पृतनासु तिष्ठ यं भद्रया सुमत्या चोदयासे ॥८॥२३॥२॥

॥३०॥ १-१५ कवष ऐलूषः ॥ आप अपांनपाद्वा ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥३०॥ प्र देवत्रा ब्रह्मणे गातुरेत्वपो अच्छा मनसो न प्रयुक्ति। महीं मित्रस्य वरुणस्य धासिं पृथुज्रयसे रीरधा सुवृक्तिं ॥१॥ अध्वर्यवो हविष्मंतो हि भूताच्छाप इतोशतीरुशंतः। अव याश्चष्टे अरुणः सुपर्णस्तमास्यध्वमूर्मिमद्या सुहस्ताः ॥२॥ अध्वर्यवोऽप इता समुद्रमपां नपातं हविषा यजध्वं। स वो ददूर्मिमद्या सुपूतं तस्मै सोमं मधुमंतं सुनोत ॥३॥ यो अनिध्मो दीदयदप्स्वं१तर्य विप्रास ईळंते अध्वरेषु। अपां नपान्मधुमतीरपो दा याभिरिंद्रो वावृधे वीर्याय ॥४॥ याभिः सोमो मोदते हर्षते च कल्याणीभिर्युवतिभिर्न मर्यः। ता अध्वर्यो अपो अच्छा परेहि यदासिंचा ओषधीभिः पुनीतात् ॥५॥२४॥ एवेद्यूने युवतयो नमंत यदीमुशन्नुशतीरेत्यच्छ। सं जानते मनसा सं चिकित्रेऽध्वर्यवो धिषणापश्च देवीः ॥६॥ यो वो वृताभ्यो अकृणोदु लोकं यो वो मह्या अभिशस्तेरमुंचत्। तस्मा इंद्राय मधुमंतमूर्मिं देवमादनं प्र हिणोतनापः ॥७॥ प्रास्मै हिनोत मधुमंतमूर्मिं गर्भो यो वः सिंधवो मध्व उत्सः। घृतपृष्ठमीड्यमध्वरेष्वापो रेवतीः शृणुता हवं मे ॥८॥ तं सिंधवो मत्सरमिंद्रपानमूर्मिं प्र हेत य उभे इयर्ति। मदच्युतमौशानं नभोजां परि त्रितंतुं विचरंतमुत्सं ॥९॥ आवर्वृततीरध नु द्विधारा गोषुयुधो न नियवं चरंतीः। ऋषे जनित्रीर्भुवनस्य पत्नीरपो वंदस्व सवृधः सयोनीः

ऋत्वा नर्यः पौंस्यैः च ॥ ७ ॥ वि आनट् इंद्रः पृतनाः सुऽओजाः आ अस्मै यतंते सख्याय पूर्वीः आ सु रथं न पृतनासु तिष्ठ यं भद्रया सुऽमत्या चोदयासे ॥ ८ ॥ २३ ॥ २ ॥

॥३०॥ प्र देवऽत्रा ब्रह्मणे गातुः एतु अपः अच्छ मनसः न प्रऽयुक्ति महीं मित्रस्य वरुणस्य धासिं पृथुऽजयसे रीरध सुऽवृक्तिं ॥१॥ अध्वर्यवः हविष्मंतः हि भूत अच्छ अपः इत उशतीः उशंतः अव याः चष्टे अरुणः सुऽपर्णः तं आ अस्यध्वं ऊर्मिं अद्य सुऽहस्ताः ॥२॥ अध्वर्यवः अपः इत समुद्रं अपां नपातं हविषा यजध्वं सः वः ददत् ऊर्मिं अद्य सुऽपूतं तस्मै सोमं मधुऽमंतं सुनोत ॥३॥ यः अनिध्मः दीदयत् अप्ऽसु अंतः यं विप्रासः ईळते अध्वरेषु अपां नपात् मधुऽमतीः अपः दाः याभिः इंद्रः ववृधे वीर्याय ॥४॥ याभिः सोमः मोदते हर्षते च कल्याणीभिः युवतिऽभिः न मर्यः ताः अध्वर्यो अपः अच्छ परा इहि यत् आऽसिंचाः ओषधीभिः पुनीतात् ॥५॥२४॥ एव इत् यूने युवतयः नमंत यत् ईं उशन् उशतीः एति अच्छ सं जानते मनसा सं चिकित्रे अध्वर्यवः धिषणा आपः च देवीः ॥६॥ यः वः वृताभ्यः अकृणोत् ऊं लोकं यः वः मह्याः अभिऽशस्तेः अमुंचत् तस्मै इंद्राय मधुऽमंतं ऊर्मिं देवऽमादनं प्र हिणोतन आपः ॥७॥ प्र अस्मै हिनोत मधुऽमंतं ऊर्मिं गर्भः यः वः सिंधवः मध्वः उत्सः घृतऽपृष्ठं ईड्यं अध्वरेषु आपः रेवतीः शृणुत हवं मे ॥८॥ तं सिंधवः मत्सरं इंद्रऽपानं ऊर्मिं प्र हेत यः उभे इयर्ति मदऽच्युतं औशानं नभःऽजां परि त्रिऽतंतुं विऽचरंतं उत्सं ॥९॥ आऽवर्वृततीः अध नु द्विऽधाराः गोषुऽयुधः न निऽयवं चरंतीः ऋषे जनित्रीः भुवनस्य पत्नीः अपः वंदस्व सऽवृधः सऽयोनीः

॥१०॥२५॥ हिनोता नो अध्वरं देवयज्या हिनोत ब्रह्म सनये धनानां। ऋतस्य योगे वि ष्यध्वमूधः श्रुष्टीवरीर्भूतनास्मभ्यमापः ॥११॥ आपो रेवतीः क्षयथा हि वस्वः क्रतुं च भद्रं बिभृथामृतं च। रायश्च स्थ स्वपत्यस्य पत्नीः सरस्वती तद्गृणते वयो धात् ॥१२॥ प्रति यदापो अदृश्रमायतीर्घृतं पयांसि बिभ्रतीर्मधूनि। अध्वर्युभिर्मनसा संविदाना इंद्राय सोमं सुषुतं भरंतीः ॥१३॥ एमा अग्मन्रेवतीर्जीवधन्या अध्वर्यवः सादयता सखायः। नि बर्हिषि धत्तन सोम्यासोऽपां नप्त्रा संविदानास एनाः ॥१४॥ आग्मन्नाप उशतीर्बर्हिरेदं न्यध्वरे असदन्देवयंतीः। अध्वर्यवः सुनुतेंद्राय सोममभूदु वः सुशका देवयज्या ॥१५॥२६॥

॥३१॥ १-११ कवष ऐलूषः ॥ विश्वे देवाः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥३१॥ आ नो देवानामुप वेतु शंसो विश्वेभिस्तुरैरवसे यजत्रः। तेभिर्वयं सुषखायो भवेम तरंतो विश्वा दुरिता स्याम ॥१॥ परि चिन्मर्तो द्रविणं ममन्यादृतस्य पथा नमसा विवासेत्। उत स्वेन क्रतुना सं वदेत श्रेयांसं दक्षं मनसा जगृभ्यात् ॥२॥ अधायि धीतिरससृग्रमंशास्तीर्थे न दस्ममुप यंत्यूमाः। अभ्यानश्म सुवितस्य शूषं नवेदसो अमृतानामभूम ॥३॥ नित्यश्चाकन्यात्स्वपतिर्दमूना यस्मा उ देवः सविता जजान। भगो वा गोभिरर्यमेमनज्यात्सो अस्मै चारुश्छदयदुत स्यात् ॥४॥ इयं सा भूया उषसामिव क्षा यद्ध क्षुमंतः शवसा समायन्। अस्य स्तुतिं जरितुर्भिक्षमाणा आ नः शग्मास उप यंतु वाजाः ॥५॥२७॥ अस्येदेषा सुमतिः पप्रथानाभवत्पूर्व्या भूमना गौः। अस्य सनीळा असुरस्य योनौ समान आ भरणे

॥१०॥२५॥ हिनोत नः अध्वरं देवऽयज्या हिनोत ब्रह्म सनये धनानां ऋतस्य योगे वि स्यध्वं ऊधः श्रुष्टीऽवरीः भूतन अस्मभ्यं आपः ॥११॥ आपः रेवतीः क्षयथ हि वस्वः क्रतुं च भद्रं बिभृथ अमृतं च रायः च स्थ सुऽअपत्यस्य पत्नीः सरस्वती तत् गृणते वयः धात् ॥१२॥ प्रति यत् आपः अदृश्रं आऽयतीः घृतं पयांसि बिभ्रतीः मधूनि अध्वर्युऽभिः मनसा संऽविदानाः इंद्राय सोमं सुऽसुतं भरंतीः ॥१३॥ आ इमाः अग्मन् रेवतीः जीवऽधन्याः अध्वर्यवः सादयत सखायः नि बर्हिषि धत्तन सोम्यासः अपां नप्त्रा संऽविदानासः एनाः ॥१४॥ आ अग्मन् आपः उशतीः बर्हिः आ इदं नि अध्वरे असदन् देवऽयंतीः अध्वर्यवः सुनुत इंद्राय सोमं अभूत् ऊं वः सुऽशका देवऽयज्या ॥ १५ ॥ २६ ॥

॥३१॥ आ नः देवानां उप वेतु शंसः विश्वेभिः तुरैः अवसे यजत्रः तेभिः वयं सुऽसखायः भवेम तरंतः विश्वा दुःऽइता स्याम ॥१॥ परि चित् मर्तः द्रविणं ममन्यात् ऋतस्य पथा नमसा आ विवासेत् उत स्वेन क्रतुना सं वदेत श्रेयांसं दक्षं मनसा जगृभ्यात् ॥२॥ अधायि धीतिः असमृग्र अंशाः तीर्थे न दस्मं उप यंति ऊमाः अभि आनश्म सुवितस्य शूषं नवेदसः अमृतानां अभूम ॥३॥ नित्यः चाकन्यात् स्वऽपतिः दमूनाः यस्मै ऊं देवः सविता जजान भगः वा गोभिः अर्यमा ईं अनज्यात् सः अस्मै चारुः छदयत् उत स्यात् ॥४॥ इयं सा भूयाः उषसांऽइव क्षाः यत् ह क्षुऽमंतः शवसा संऽआयन् अस्य स्तुतिं जरितुः भिक्षमाणाः आ नः शग्मासः उप यंतु वाजाः ॥५॥२७॥ अस्य इत् एषा सुऽमतिः पप्रथाना अभवत् पूर्व्या भूमना गौः अस्य सऽनीळाः असुरस्य योनौ समाने आ भरणे

विभ्रमाणाः ॥६॥ किं स्विद्वनं क उ स वृक्ष आस यतो द्यावापृथिवी निष्टतक्षुः । संतस्थाने अजरे इतऊती अहानि पूर्वीरुषसो जरंत ॥७॥ नैतावदेना परो अन्यदस्त्युक्षा स द्यावापृथिवी बिभर्ति । त्वचं पवित्रं कृणुत स्वधावान्यदीं सूर्यं न हरितो वहंति ॥८॥ स्तेगो न क्षामत्येति पृथ्वीं मिहं न वातो वि ह वाति भूम । मित्रो यत्र वरुणो अज्यमानोऽग्निर्वने न व्यसृष्ट शोकं ॥९॥ स्तरीर्यत्सूत सद्यो अज्यमाना व्यथिरव्यथीः कृणुत स्वगोपा । पुत्रो यत्पूर्वः पित्रोर्जनिष्ट शम्यां गौर्जगार यद्ध पृच्छान ॥१०॥ उत कण्वं नृषदः पुत्रमाहुरुत श्यावो धनमादत्त वाजी । प्र कृष्णाय रुशदपिन्वतोधर्ऋतमत्र नकिरस्मा अपीपेत् ॥११॥२८॥

॥ ३२ ॥ १-९ कवष ऐलूषः ॥ विश्वे देवाः ॥ १-५ जगती । ६-९ त्रिष्टुप् ॥

॥३२॥ प्र सु ग्मंता धियसानस्य सक्षणि वरेभिर्वराँ अभि षु प्रसीदतः । अस्माकमिंद्र उभयं जुजोषति यत्सोम्यस्यांधसो बुबोधति ॥१॥ वींद्र यासि दिव्यानि रोचना वि पार्थिवानि रजसा पुरुष्टुत । ये त्वा वहंति मुहुरध्वराँ उप ते सु वन्वंतु वग्वनाँ अराधसः ॥२॥ तदिन्मे छंत्सद्वपुषो वपुष्टरं पुत्रो यज्जानं पित्रोरधीयति । जाया पतिं वहति वग्नुना सुमत्पुंस इद्भद्रो वहतुः परिष्कृतः ॥३॥ तदित्सधस्थमभि चारु दीधय गावो यच्छासन्वहतुं न धेनवः । माता यन्मंतुर्यूथस्य पूर्व्याभि वाणस्य सप्तधातुरिज्जनः ॥४॥ प्र वोऽच्छा रिरिचे देवयुष्पदमेको रुद्रेभिर्याति तुर्वणिः । जरा वा येष्वमृतेषु दावने परि व ऊमेभ्यः सिंचता मधु ॥५॥२९॥ निधीयमानमपगूळ्हमप्सु प्र मे देवानां व्रतपा उवाच । इंद्रो विद्वाँ अनु

विभ्रमाणाः॥६॥ किं स्वित् वनं कः ऊं इति सः वृक्षः आस यतः द्यावापृथिवी इति निःऽततक्षुः संऽतस्थाने इति अजरे इति इतःऽऊती इति अहानि पूर्वीः उषसः जरंत॥७॥ न एतावत् एना परः अन्यत् अस्ति उक्षा सः द्यावापृथिवी इति बिभर्ति त्वचं पवित्रं कृणुत स्वधाऽवान् यत् ईं सूर्यं न हरितः वहंति॥८॥ स्तेगः न क्षां अति एति पृथ्वीं मिहं न वातः वि ह वाति भूम मित्रः यत्र वरुणः अज्यमानः अग्निः वने न वि असृष्ट शोकं॥९॥ स्तरीः यत् सूत सद्यः अज्यमाना व्यथिः अव्यथीः कृणुत स्वऽगोपा पुत्रः यत् पूर्वः पित्रोः जनिष्ट शम्यां गौः जगार यत् ह पृच्छान्॥१०॥ उत कण्वं नृऽसदः पुत्रं आहुः उत श्यावः धनं आ अदत्त वाजी प्र कृष्णाय रुशत् अपिन्वत ऊधः ऋतं अत्र नकिः अस्मै अपीपेत्॥ ११॥ २८॥

॥३२॥ प्र सु ग्मंता धियसानस्य सक्षणिं वरेभिः वरान् अभि सु प्रऽसीदतः अस्माकं इंद्रः उभयं जुजोषति यत् सोम्यस्य अंधसः बुबोधति॥१॥ वि इंद्र यासि दिव्यानि रोचना वि पार्थिवानि रजसा पुरुऽस्तुत ये त्वा वहंति मुहुः अध्वरान् उप ते सु वन्वंतु वग्वनान् अराधसः॥२॥ तत् इत् मे छंत्सत् वपुषः वपुःऽतरं पुत्रः यत् जानं पित्रोः अधिऽइयति जाया पतिं वहति वग्नुना सुऽमत् पुंसः इत् भद्रः वहतुः परिऽकृतः॥३॥ तत् इत् सधऽस्थं अभि चारु दीधय गावः यत् शासन् वहतुं न धेनवः माता यत् मंतुः यूथस्य पूर्व्या अभि वाणस्य सप्तऽधातुः इत् जनः॥४॥ प्र वः अच्छ रिरिचे देवऽयुः पदं एकः रुद्रेभिः याति तुर्वणिः जरा वा येषु अमृतेषु दावने परि वः ऊमेभ्यः सिंचत मधु॥५॥२९॥ निऽधीयमानं अपऽगूळ्हं अप्ऽसु प्र मे देवानां व्रतऽपाः उवाच इंद्रः विद्वान् अनु

हित्वां चचक्ष तेनाहमंग्ने अनुंशिष्ट आगाँ ॥ ६॥ अक्षेत्रवित्क्षेत्रविदं ह्यप्राट् स प्रैति क्षेत्रविदानुंशिष्टः। एतद्वै भद्रमंनुशासंनस्योत स्रुतिं विंदत्यंजसीनाँ ॥ ७॥ अद्येदु प्राणीदममन्निमाहापीवृतो अधयन्मातुरूधः। एमेनमाप जरिमा युवानमहेंळन्वसुः सुमना बभूव ॥ ८॥ एतानि भद्रा कलश क्रियाम कुरुश्रवण ददतो मघानि। दान इद्वो मघवानः सो अस्त्वयं च सोमो हृदि यं बिभर्मि ॥ ९॥ ३०॥ ७॥

॥ ३३ ॥ १–९ कवष ऐलूष. । १ विश्वे देवाः । २. ३ इंद्रः । ४. ५ कुरुश्रवणस्य त्रासदस्यवस्य दानस्तुति. । ६–९ उपमश्रवा मित्रातिथिपुत्रः ॥ १ त्रिष्टुप् । २ बृहती । ३ सतोबृहती । ४–९ गायत्री ॥

॥३३॥ प्र मां युयुज्रे प्रयुजो जनानां वहामि स्म पूषणमंतरेण। विश्वे देवासो अध मामरक्षन्दुःशासुरागादिति घोषं आसीत् ॥१॥ सं मां तपंत्यभितः सपत्नीरिव पर्शवः। नि बाधते अमंतिर्नग्नता जसुर्वेर्न वेवीयते मतिः॥२॥ मूषो न शिश्ना व्यंदंति माध्यः स्तोतारं ते शतक्रतो। सकृत्सु नो मघवन्निंद्र मृळयाधा पितेवं नो भव ॥३॥ कुरुश्रवणमावृणि राजानं त्रासदस्यवं। मंहिष्ठं वाघतामृषिः ॥४॥ यस्य मा हरितो रथे तिस्रो वहंति साधुया। स्तवै सहस्रदक्षिणे ॥५॥१॥ यस्य प्रस्वादसो गिरं उपमश्रवसः पितुः। क्षेत्रं न रण्वमूचुषे ॥६॥ अधि पुत्रोपमश्रवो नपान्मित्रातिथेरिहि। पितुष्टे अस्मि वंदिता ॥ ७ ॥ यदीशीयामृतानामुत वा मर्त्यानां। जीवेदिन्मघवा मम ॥८॥ न देवानामति व्रतं शतात्मा चन जीवति। तथा युजा वि वावृते ॥ ९ ॥ २ ॥

॥ ३४ ॥ १–१४ कवष ऐलूष अक्षो वा मौजवान् ॥ १. ७. ९. १२. १३ अक्षकृषिप्रशंसा । २–६. ८. १० ११. १४ अक्षकितवनिंदा ॥ १–६. ८–१४ त्रिष्टुप् । ७ जगती ॥

॥३४॥ प्रावेपा मा बृहतो मादयंति प्रवातेजा इरिणे वर्वृ-

हि॒त्वा च॒चर्द॑ तेन॑ अ॒हं अ॒ग्ने॒ अनु॑ऽशिष्टः आ अ॒गां॒ ॥ ६॥ अच्चे॑त्र॒ऽवित् क्षे॒त्र॒ऽवि॒दं॑ हि अप्रा॒ट् सः प्र॒ ए॒ति॒ क्षे॒त्र॒ऽवि॒दा॑ अनु॑ऽशिष्टः ए॒तत् वै भ॒द्रं अ॒नु॒ऽशास॑नस्य उ॒त स्रु॒तिं वि॒न्द॒ति॒ अं॒ज॒सी॒नां॒ ॥ ७॥ अ॒द्य इ॒त् ऊं॒ इ॒ति॒ प्र आ॒नी॒त् अ॒मं॒म॒न् इ॒मा अहा॑ अपि॑ऽवृतः अ॒धय॒त् मा॒तुः ऊधः॑ आ ई॒ म् ए॒नं॒ आ॒प॒ ज॒रि॒मा युवा॑नं अहे॑ळन् वसुः॑ सु॒ऽमनाः॑ व॒भू॒व॒ ॥ ८॥ ए॒तानि॑ भ॒द्रा क॒ल॒श॒ क्रि॒या॒म॒ कुरु॑ऽश्रवण दद॑तः म॒घानि॑ दा॒नः इ॒त् वः म॒घ॒ऽवा॒नः॒ सः॒ अ॒स्तु॒ अ॒यं च॒ सोमः॑ हृ॒दि यं॒ बि॒भर्मि॑ ॥ ९॥ ३०॥ ७॥

॥३३॥ प्र मा॒ यु॒यु॒ज्रे॒ प्र॒ऽयुजः॑ जना॑नां॒ वहा॑मि॒ स्म॒ पू॒षणं॑ अं॒तरे॑ण विश्वे॑ दे॒वासः॑ अध॑ मां॒ अ॒र॒क्ष॒न् दुः॒ऽशासुः॑ आ अ॒गा॒त् इ॒ति॑ घोषः॑ आसी॒त् ॥ १॥ सं मा॒ त॒प॒न्ति॒ अ॒भितः॑ स॒पत्नीः॑ऽइव पर्श॑वः नि बा॒ध॒ते॒ अम॑तिः न॒ग्नता॑ जसुः॑ वेः न वे॒वी॒य॒ते॒ म॒तिः ॥ २॥ मू॒षः न शि॒श्ना॒ वि अ॒द॒न्ति॒ मा॒ आ॒ऽध्यः॑ स्तो॒तारं॑ ते॒ श॒त॒ऽक्र॒तो॒ इ॒ति॑ श॒त॒ऽक्र॒तो सकृ॑त् सु नः॑ म॒घ॒ऽव॒न् इं॒द्र॒ मृ॒ळ॒य॒ अध॑ पि॒ता॒ऽइ॑व नः॒ भ॒व॒ ॥ ३॥ कु॒रु॒ऽश्र॒वणं॑ अ॒वृ॒णि॒ राजा॑नं त्रासदस्य॒वं मंहि॑ष्ठं वा॒घता॑ ऋषिः॑ ॥ ४॥ यस्य॑ मा॒ ह॒रितः॑ रथे॑ ति॒स्रः व॒ह॑न्ति॒ सा॒धु॒ऽया स्तवै॑ स॒हस्र॑ऽदक्षिणे ॥ ५॥ १॥ यस्य॑ प्र॒ऽस्वा॑दसः गिरः॑ उ॒प॒म॒ऽश्र॑वसः पि॒तुः क्षेत्रं॑ न र॒ण्वं ऊ॒चु॒षे॑ ॥ ६॥ अधि॑ पु॒त्र उ॒प॒म॒ऽश्र॒वः॒ नपा॑त् मि॒त्र॒ऽअ॒ति॒थेः॒ इ॒हि॒ पि॒तुः ते॑ अ॒स्मि॒ व॒न्दि॒ता ॥ ७॥ यत् ईशी॑य अ॒मृता॑नां उ॒त वा॒ मर्त्या॑नां जीवे॑त् इ॒त् म॒घ॒ऽवा॒ मम॑ ॥ ८॥ न दे॒वानां॑ अति॑ व्र॒तं श॒तऽआ॑त्मा च॒न जी॒व॒ति॒ तथा॑ यु॒जा वि व॑वृ॒ते ॥ ९॥ २॥

॥३४॥ प्रा॒वे॒पाः मा॒ बृ॒ह॒तः मा॒द॒य॒न्ति॒ प्र॒वा॒ते॒ऽजाः इरि॑णे वर्वृ-

तानाः। सोमस्येव मौजवतस्य भक्षो विभीदको जागृविर्मह्यमच्छान् ॥१॥ न मा मिमेथ न जिहीळ एषा शिवा सखिभ्य उत मह्यमासीत्। अक्षस्याहमेकपरस्य हेतोरनुव्रतामप जायामरोधं ॥२॥ द्वेष्टि श्वश्रूरप जाया रुणद्धि न नाथितो विंदते मर्डितारं। अश्वस्येव जरतो वस्न्यस्य नाहं विंदामि कितवस्य भोगं ॥३॥ अन्ये जायां परि मृशंत्यस्य यस्यागृधद्वेदने वाज्य१क्षः। पिता माता भ्रातर एनमाहुर्न जानीमो नयता बद्धमेतं ॥४॥ यदादीध्ये न दविषाण्येभिः परायद्भ्योऽव हीये सखिभ्यः। न्युप्ताश्च बभ्रवो वाचमक्रतँ एमीदेषां निष्कृतं जारिणीव ॥५॥३॥ सभामेति कितवः पृच्छमानो जेष्यामीति तन्वा३ शूशुजानः। अक्षासो अस्य वि तिरंति कामं प्रतिदीव्ने दधत आ कृतानि ॥६॥ अक्षास इदंकुशिनो नितोदिनो निकृत्वानस्तपनास्तापयिष्णवः। कुमारदेष्णा जयतः पुनर्हणो मध्वा संपृक्ताः कितवस्य बर्हणा ॥७॥ त्रिपंचाशः क्रीळति व्रात एषां देव इव सविता सत्यधर्मा। उग्रस्य चिन्मन्यवे ना नमंते राजा चिदेभ्यो नम इत्कृणोति ॥८॥ नीचा वर्तंत उपरि स्फुरंत्यहस्तासो हस्तवंतं सहंते। दिव्या अंगारा इरिणे न्युप्ताः शीताः संतो हृदयं निर्दहंति ॥९॥ जाया तप्यते कितवस्य हीना माता पुत्रस्य चरतः क्व स्वित्। ऋणावा बिभ्यद्धनमिच्छमानोऽन्येषामस्तमुप नक्तमेति ॥१०॥४॥ स्त्रियं दृष्ट्वाय कितवं ततापान्येषां जायां सुकृतं च योनिं। पूर्वाह्णे अश्वान्युयुजे हि बभ्रून्त्सो अग्नेरंते वृषलः पपाद ॥११॥ यो वः सेनानीर्महतो गणस्य राजा व्रातस्य प्रथमो बभूव। तस्मै कृणोमि न धना रुणध्मि दशाहं प्राचीस्तदृतं वदामि॥१२॥ अक्षै-

ताना: सोमस्यऽइव मौजऽवतस्य भक्ष: विऽभीदक: जागृवि: मह्यं अच्छान् ॥१॥ न मा मिमेथ न जिहीळे एषा शिवा सखिऽभ्य: उत मह्यं आसीत् अक्षस्य अहं एकऽपरस्य हेतो: अनुऽव्रतां अप जायां अरोधं ॥२॥ द्वेष्टि श्वश्रू: अप जाया रुणद्धि न नाथित: विंदते मर्डितारं अश्वस्यऽइव जरत: वस्न्यस्य न अहं विंदामि कितवस्य भोगं ॥३॥ अन्ये जायां परि मृशंति अस्य यस्य अगृधत् वेदने वाजी अक्ष: पिता माता भ्रातर: एनं आहु: न जानीम: नयत बद्धं एतं ॥४॥ यत् आऽदीध्ये न दविषाणि एभि: पराऽयत्ऽभ्य: अव हीये सखिऽभ्य: निऽउप्ता: च बभ्रव: वाचं अक्रत एमि इत् एषां नि:ऽकृतं जारिणीऽइव ॥५॥३॥ सभां एति कितव: पृच्छमान: जेष्यामि इति तन्वा शूशुजान: अक्षास: अस्य वि तिरंति कामं प्रतिऽदीव्ने दधत: आ कृतानि ॥६॥ अक्षास: इत् अंकुशिन: निऽतोदिन: निऽकृत्वान: तपना: तापयिष्णव: कुमारऽदेष्णा: जयत: पुन:ऽहन: मध्वा संऽपृक्ता: कितवस्य बर्हणा ॥७॥ त्रिऽपंचाश: क्रीळति व्रात: एषां देव:ऽइव सविता सत्यऽधर्मा उग्रस्य चित् मन्यवे न नमंते राजा चित् एभ्य: नम: इत् कृणोति ॥८॥ नीचा वर्तंते उपरि स्फुरंति अहस्तास: हस्तऽवंतं सहंते दिव्या: अंगारा: इरिणे निऽउप्ता: शीता: संत: हृदयं नि: दहंति ॥९॥ जाया तप्यते कितवस्य हीना माता पुत्रस्य चरत: क्व स्वित् ऋणऽवा बिभ्यत् धनं इच्छमान: अन्येषां अस्तं उप नक्तं एति ॥१०॥४॥ स्त्रियं दृष्ट्वाय कितवं तताप अन्येषां जायां सुऽकृतं च योनिं पूर्वाह्णे अश्वान् युयुजे हि बभ्रून् स: अग्ने: अंते वृषल: पपाद ॥११॥ य: व: सेनाऽनी: महत: गणस्य राजा व्रातस्य प्रथम: बभूव तस्मै कृणोमि न धना रुणध्मि दश अहं प्राची: तत् ऋतं वदामि ॥१२॥ अक्षै:

मा दीव्यः कृषिमित्कृषस्व वित्ते रमस्व बहु मन्यमानः । तत्र
गावः कितव तत्र जाया तन्मे वि चष्टे सवितायमर्यः ॥१३॥
मित्रं कृणुध्वं खलु मृळता नो मा नो घोरेण चरताभि धृष्णु ।
नि वो नु मन्युर्विशतामरातिरन्यो बभ्रूणां प्रसितौ न्वस्तु॥१४॥५॥

॥ ३५ ॥ १-१४ लुशो धानाकः ॥ विश्वे देवाः ॥ १-१२ जगती । १३.१४ त्रिष्टुप् ॥

॥ ३५ ॥ अबुध्रमु त्य इंद्रवंतो अग्नयो ज्योतिर्भरंत उषसो
व्युष्टिषु । मही द्यावापृथिवी चेततामपोऽद्या देवानामव आ
वृणीमहे ॥१॥ दिवस्पृथिव्योरव आ वृणीमहे मातॄन्त्सिंधून्प-
र्वताञ्छर्यणावतः । अनागास्त्वं सूर्यमुषासमीमहे भद्रं सोमः
सुवानो अद्या कृणोतु नः ॥२॥ द्यावा नो अद्य पृथिवी अ-
नागसो मही त्रायेतां सुविताय मातरा । उषा उच्छंत्यप बा-
धतामघं स्वस्त्य१ग्निं समिधानमीमहे ॥३॥ इयं न उस्रा प्रथ-
मा सुदेव्यं रेवत्सनिभ्यो रेवती व्युच्छतु । आरे मन्युं दुर्विदत्रस्य
धीमहि स्वस्त्य१ग्निं समिधानमीमहे ॥४॥ प्र याः सिस्रते सूर्यस्य
रश्मिभिर्ज्योतिर्भरंतीरुषसो व्युष्टिषु । भद्रा नो अद्य श्रवसे व्यु-
च्छत स्वस्त्य१ग्निं समिधानमीमहे ॥५॥६॥ अनमीवा उषस
आ चरंतु न उदग्नयो जिहतां ज्योतिषा बृहत् । आयुक्षाता-
मश्विना तूतुजिं रथं स्वस्त्य१ग्निं समिधानमीमहे ॥६॥ श्रेष्ठं नो
अद्य सवितर्वरेण्यं भागमा सुव स हि रत्नधा असि । रायो ज-
नित्रीं धिषणामुप ब्रुवे स्वस्त्य१ग्निं समिधानमीमहे ॥७॥ पि-
पर्तु मा तदृतस्य प्रवाचनं देवानां यन्मनुष्या३ अमन्महि ।
विश्वा इदुस्राः स्पळुदेति सूर्यः स्वस्त्य१ग्निं समिधानमीमहे
॥८॥ अद्वेषो अद्य बर्हिषः स्तरीमणि ग्राव्णां योगे मन्मनः साध
ईमहे । आदित्यानां शर्मणि स्था भुरण्यसि स्वस्त्य१ग्निं समि-

मा दीव्यः कृषिं इत् कृषस्व वित्ते रमस्व बहु मन्यमानः तत्र गावः कितव तत्र जाया तत् मे वि चष्टे सविता अयं अर्यः ॥१३॥ मित्रं कृणुध्वं खलु मृळत नः मा नः घोरेण चरत अभि धृष्णु नि वः नु मन्युः विशतां अरातिः अन्यः बभ्रूणां प्रऽसितौ नु अस्तु ॥१४॥५॥

॥३५॥ अबुध्रं ऊं' त्ये इंद्रऽवंतः अग्नयः ज्योतिः भरंतः उषसः विऽउष्टिषु मही' द्यावापृथिवी' चेततां अपः अद्य देवानां अवः आ वृणीमहे ॥१॥ दिवः पृथिव्योः अवः आ वृणीमहे मातॄन् सिंधून् पर्वतान् शर्यणाऽवतः अनागाःऽत्वं सूर्यं उषसं ईमहे भद्रं सोमः सुवानः अद्य कृणोतु नः ॥२॥ द्यावा नः अद्य पृथिवी' अनागसः मही' त्रायेतां सुविताय मातरा उषाः उच्छंती अप बाधतां अघं स्वस्ति अग्निं संऽइधानं ईमहे ॥३॥ इयं नः उस्रा प्रथमा सुऽदेव्यं रेवत् सनिऽभ्यः रेवती वि उच्छतु आरे मन्युं दुःऽविदत्रस्य धीमहि स्वस्ति अग्निं संऽइधानं ईमहे ॥४॥ प्र याः सिस्रते सूर्यस्य रश्मिऽभिः ज्योतिः भरंतीः उषसः विऽउष्टिषु भद्राः नः अद्य श्रवसे वि उच्छत स्वस्ति अग्निं संऽइधानं ईमहे ॥५॥६॥ अनमीवाः उषसः आ चरंतु नः उत् अग्नयः जिहतां ज्योतिषा बृहत् अयुक्षातां अश्विना तूतुजिं रथं स्वस्ति अग्निं संऽइधानं ईमहे ॥६॥ श्रेष्ठं नः अद्य सवितः वरेण्यं भागं आ सुव सः हि रत्नऽधाः असि रायः जनित्री धिषणां उप ब्रुवे स्वस्ति अग्निं संऽइधानं ईमहे ॥७॥ पिपर्तु मा तत् ऋतस्य प्रऽवाचनं देवानां यत् मनुष्याः अमन्महि विश्वाः इत् उस्राः स्पट् उत् एति सूर्यः स्वस्ति अग्निं संऽइधानं ईमहे ॥८॥ अद्वेषः अद्य बर्हिषः स्तरीमणि ग्राव्णां योगे मन्मनः साधे ईमहे आदित्यानां शर्मणि स्थाः भुरण्यसि स्वस्ति अग्निं संऽइ-

धानमीमहे ॥९॥ आ नो बर्हिः संधमादे बृहद्दिवि देवाँ ईळे सादया सप्त होतॄन्। इंद्रं मित्रं वरुणं सातये भगं स्वस्त्य१ग्निं समिधानमीमहे ॥१०॥७॥ त आदित्या आ गता सर्वतातये वृधे नो यज्ञमवता सजोषसः। बृहस्पतिं पूषणमश्विना भगं स्वस्त्य१ग्निं समिधानमीमहे ॥११॥ तन्नो देवा यच्छत सुप्रवाचनं छर्दिरादित्याः सुभरं नृपाय्यं। पश्वे तोकाय तनयाय जीवसे स्वस्त्य१ग्निं समिधानमीमहे ॥१२॥ विश्वे अद्य मरुतो विश्व ऊती विश्वे भवंत्वग्नयः समिद्धाः। विश्वे नो देवा अवसा गमंतु विश्वमस्तु द्रविणं वाजो अस्मे ॥१३॥ यं देवासोऽवथ वाजसातौ यं त्रायध्वे यं पिपृथात्यंहः। यो वो गोपीथे न भयस्य वेद ते स्याम देववीतये तुरासः ॥१४॥८॥

॥ ३६ ॥ १-१४ लुशो धानाकः ॥ विश्वे देवाः ॥ १-१२ जगती। १३ १४ त्रिष्टुप् ॥

॥३६॥ उषासानक्ता बृहती सुपेशसा द्यावाक्षामा वरुणो मित्रो अर्यमा। इंद्रं हुवे मरुतः पर्वताँ अप आदित्यान्द्यावापृथिवी अपः स्वः ॥१॥ द्यौश्च नः पृथिवी च प्रचेतस ऋतावरी रक्षतामंहसो रिषः। मा दुर्विदत्रा निर्ऋतिर्न ईशत तद्देवानामवो अद्या वृणीमहे ॥२॥ विश्वस्मान्नो अदितिः पात्वंहसो माता मित्रस्य वरुणस्य रेवतः। स्वर्वज्ज्योतिरवृकं नशीमहि तद्देवानामवो अद्या वृणीमहे ॥३॥ ग्रावा वदन्नप रक्षांसि सेधतु दुःष्वप्न्यं निर्ऋतिं विश्वमत्रिणं। आदित्यं शर्म मरुतामशीमहि तद्देवानामवो अद्या वृणीमहे ॥४॥ एंद्रो बर्हिः सीदतु पिन्वतामिळा बृहस्पतिः सामभिर्ऋक्वो अर्चतु। सुप्रकेतं जीवसे मन्म धीमहि तद्देवानामवो अद्या वृणीमहे ॥५॥९॥ दिविस्पृशं यज्ञमस्माकमश्विना जीराध्वरं कृणुतं

धानं ईमहे ॥ ९॥ आ नः बर्हिः सधऽमादे बृहत् दिवि देवान् ईळे सादय सप्त होतॄन् इंद्रं मित्रं वरुणं सातये भगं स्वस्ति अग्निं संऽइधानं ईमहे ॥१०॥७॥ ते आदित्याः आ गत सर्वऽतातये वृधे नः यज्ञं अवत सऽजोषसः बृहस्पतिं पूषणं अश्विना भगं स्वस्ति अग्निं संऽइधानं ईमहे ॥ ११॥ तत् नः देवाः यच्छत सुऽप्रवाचनं छर्दिः आदित्याः सुऽभरं नृऽपाय्यं पश्वे तोकाय तनयाय जीवसे स्वस्ति अग्निं संऽइधानं ईमहे ॥ १२॥ विश्वे अद्य मरुतः विश्वे ऊती विश्वे भवंतु अग्नयः संऽइद्धाः विश्वे नः देवाः अवसा आ गमंतु विश्वं अस्तु द्रविणं वाजः अस्मे ॥ १३॥ यं देवासः अवथ वाजऽसातौ यं त्रायध्वे यं पिपृथ अति अंहः यः वः गोऽपीथे न भयस्य वेद ते स्याम देवऽवीतये तुरासः ॥ १४॥८॥

॥ ३६॥ उषसानक्ता बृहती सुऽपेशसा द्यावाक्षामा वरुणः मित्रः अर्यमा इंद्रं हुवे मरुतः पर्वतान् अपः आदित्यान् द्यावापृथिवी अपः स्वः ॥ १॥ द्यौः च नः पृथिवी च प्रऽचेतसा ऋतऽवरी रक्षतां अंहसः रिषः मा दुःऽविदत्रा निःऽऋतिः नः ईशत तत् देवानां अवः अद्य वृणीमहे ॥ २॥ विश्वस्मात् नः अदितिः पातु अंहसः माता मित्रस्य वरुणस्य रेवतः स्वःऽवत् ज्योतिः अवृकं नशीमहि तत् देवानां अवः अद्य वृणीमहे ॥ ३॥ ग्रावा वदन् अप रक्षांसि सेधतु दुःऽस्वप्न्यं निःऽऋतिं विश्वं अत्रिणं आदित्यं शर्म मरुतां अशीमहि तत् देवानां अवः अद्य वृणीमहे ॥ ४॥ आ इंद्रः बर्हिः सीदतु पिन्वतां इळा बृहस्पतिः सामऽभिः ऋक्वः अर्चतु सुऽप्रकेतं जीवसे मन्म धीमहि तत् देवानां अवः अद्य वृणीमहे ॥ ५॥ ९॥ दिविऽस्पृशं यज्ञं अस्माकं अश्विना जीरऽअध्वरं कृणुतं

सुम्नमिष्टये । प्राचीनरश्मिमाहुतं घृतेन तद्देवानामवो अद्या वृणीमहे ॥ ६ ॥ उप ह्वये सुहवं मारुतं गणं पावकमृष्वं सख्याय शंभुवं । रायस्पोषं सौश्रवसाय धीमहि तद्देवानामवो अद्या वृणीमहे ॥ ७ ॥ अपां पेरुं जीवधन्यं भरामहे देवाव्यं सुहवमध्वरश्रियं । सुरश्मिं सोममिंद्रियं यमीमहि तद्देवानामवो अद्या वृणीमहे ॥ ८ ॥ सनेम तत्सुसनिता सनित्वभिर्वयं जीवा जीवपुत्रा अनागसः । ब्रह्मद्विषो विष्वगेनो भरेरत तद्देवानामवो अद्या वृणीमहे ॥ ९ ॥ ये स्था मनोर्यज्ञियास्ते शृणोतन यद्वो देवा ईमहे तद्ददातन । जैत्रं क्रतुं रयिमद्वीरवद्यशस्तद्देवानामवो अद्या वृणीमहे ॥ १० ॥ १० ॥ महद्द्य महतामा वृणीमहेऽवो देवानां बृहतामनर्वणां । यथा वसु वीरजातं नशामहै तद्देवानामवो अद्या वृणीमहे ॥ ११ ॥ महो अग्नेः समिधानस्य शर्मण्यनागा मित्रे वरुणे स्वस्तये । श्रेष्ठे स्याम सवितुः सवीमनि तद्देवानामवो अद्या वृणीमहे ॥ १२ ॥ ये सवितुः सत्यसवस्य विश्वे मित्रस्य व्रते वरुणस्य देवाः । ते सौभगं वीरवद्गोमदप्नो दधातन द्रविणं चित्रमस्मे ॥ १३ ॥ सविता पश्चातात्सविता पुरस्तात्सवितोत्तरात्तात्सविताधरात्तात् । सविता नः सुवतु सर्वतातिं सविता नो रासतां दीर्घमायुः ॥ १४ ॥ ११ ॥

॥ ३७ ॥ १–१२ अभितपाः सौर्यः ॥ सूर्यः ॥ १–९. ११. १२ जगती । १० त्रिष्टुप् ॥

॥ ३७ ॥ नमो मित्रस्य वरुणस्य चक्षसे महो देवाय तदृतं सपर्यत । दूरेदृशे देवजाताय केतवे दिवस्पुत्राय सूर्याय शंसत ॥ १ ॥ सा मा सत्योक्तिः परि पातु विश्वतो द्यावा च यत्र ततनन्नहानि च । विश्वमन्यन्नि विशते यदेजति विश्वाहापो

सुम्नं इ॒ष्टये॑ प्रा॒चीनऽरश्मिं आऽहुतं घृतेन तत् दे॒वानां॑ अवः॑ अ॒द्य वृ॒णी॒म॒हे॒ ॥६॥ उप॑ ह्वये॒ सु॒ऽहवं॑ मारु॑तं ग॒णं पा॒व॒कं ऋ॒ष्वं स॒ख्याय॑ शं॒ऽभुवं॑ रा॒यः पोषं॑ सौ॒श्र॒व॒साय॑ धी॒म॒हि॒ तत् दे॒वानां॑ अवः॑ अ॒द्य वृ॒णी॒म॒हे॒ ॥७॥ अ॒पां पेरुं॑ जी॒वऽध॑न्यं भ॒रा॒म॒हे॒ दे॒व॒ऽअ॒व्यं॑ सु॒ऽहवं॑ अ॒ध्व॒रऽश्रियं॑ सु॒ऽर॒श्मिं सोमं॑ इ॒न्द्रि॒यं य॒मी॒म॒हि॒ तत् दे॒वानां॑ अवः॑ अ॒द्य वृ॒णी॒म॒हे॒ ॥८॥ स॒नेम॑ तत् सु॒ऽस॒नि॒ता स॒नि॒त्वऽभिः॑ व॒यं जी॒वाः जी॒वऽपु॑त्राः अना॑गसः ब्र॒ह्म॒ऽद्विषः॑ विष्व॑क् एनः॑ भ॒रे॒र॒त॒ तत् दे॒वानां॑ अवः॑ अ॒द्य वृ॒णी॒म॒हे॒ ॥९॥ ये स्थ मनोः॑ य॒ज्ञि॒याः॑ ते शृ॒णो॒त॒न यत् वः॒ दे॒वाः॒ ईम॑हे तत् द॒दा॒त॒न जैत्रं॑ क्रतुं॑ र॒यि॒ऽमत् वी॒रऽवत् यशः॑ तत् दे॒वानां॑ अवः॑ अ॒द्य वृ॒णी॒म॒हे॒ ॥१०॥१०॥ म॒हत् अ॒द्य म॒ह॒तां आ वृ॒णी॒म॒हे॒ अवः॑ दे॒वानां॑ बृ॒ह॒तां अ॒न॒र्वणां॑ यथा॑ वसु॑ वी॒रऽजा॑तं नशा॑महै तत् दे॒वानां॑ अवः॑ अ॒द्य वृ॒णी॒म॒हे॒ ॥११॥ म॒हः अ॒ग्नेः स॒म्ऽइ॒द्धा॒नस्य॑ शर्म॑णि अना॑गाः मि॒त्रे वरु॑णे स्व॒स्तये॑ श्रेष्ठे॑ स्या॒म॒ स॒वि॒तुः सवी॑मनि तत् दे॒वानां॑ अवः॑ अ॒द्य वृ॒णी॒म॒हे॒ ॥१२॥ ये स॒वि॒तुः स॒त्यऽस॑वस्य विश्वे॑ मि॒त्रस्य॑ व्र॒ते वरु॑णस्य दे॒वाः ते सौभ॑गं वी॒रऽवत् गोऽम॑त् अप्नः॑ दधा॑तन द्रवि॑णं चि॒त्रं अ॒स्मे ॥१३॥ स॒वि॒ता प॒श्चा॒तात् स॒वि॒ता पु॒रस्ता॑त् स॒वि॒ता उ॒त्त॒रात्ता॑त् स॒वि॒ता अ॒ध॒रात्ता॑त् स॒वि॒ता नः॒ सु॒व॒तु॒ स॒र्वऽता॑तिं स॒वि॒ता नः॒ रा॒स॒तां॒ दी॒र्घं आयुः॑ ॥ १४ ॥ ११ ॥

॥३७॥ नमः॑ मि॒त्रस्य॑ वरु॑णस्य चक्ष॑से म॒हः दे॒वाय॑ तत् ऋ॒तं स॒प॒र्य॒त॒ दू॒रे॒ऽदृशे॑ दे॒वऽजा॑ताय के॒तवे॑ दि॒वः पु॒त्राय॒ सूर्या॑य शं॒स॒त॒ ॥१॥ सा मा॒ स॒त्यऽउ॑क्तिः परि॑ पा॒तु॒ वि॒श्वतः॑ द्यावा॑ च॒ यत्र॑ त॒तन॑न् अहा॑नि च॒ विश्वं॑ अ॒न्यत् नि वि॒श॒ते॒ यत् एज॑ति वि॒श्वाहा॑ आपः॑

विश्वाहोदेति सूर्यः ॥२॥ न ते अदेवः प्रदिवो नि वासते यदे-
तशेभिः पतरै रथर्यसि। प्राचीनमन्यदनु वर्तते रज उदन्येन
ज्योतिषा यासि सूर्य ॥३॥ येन सूर्य ज्योतिषा बाधसे तमो
जगच्च विश्वमुदियर्षि भानुना। तेनास्मद्विश्वामनिरामनाहु-
तिमपामीवामप दुष्वप्न्यं सुव ॥४॥ विश्वस्य हि प्रेषितो
रक्षसि व्रतमहेळयन्नुच्चरसि स्वधा अनु। यदद्य त्वा सूर्यो-
पब्रवामहै तं नो देवा अनु मंसीरत क्रतुम् ॥५॥ तं नो द्यावा-
पृथिवी तन्न आप इंद्रः शृण्वंतु मरुतो हवं वचः। मा शूने
भूम सूर्यस्य संदृशि भद्रं जीवंतो जरणामशीमहि ॥६॥१२॥
विश्वाहा त्वा सुमनसः सुचक्षसः प्रजावंतो अनमीवा अना-
गसः। उद्यंतं त्वा मित्रमहो दिवेदिवे ज्योग्जीवाः प्रति पश्येम
सूर्य ॥७॥ महि ज्योतिर्बिभ्रतं त्वा विचक्षण भास्वंतं चक्षुषे-
चक्षुषे मयः। आरोहंतं बृहतः पाजसस्परि वयं जीवाः प्रति
पश्येम सूर्य ॥८॥ यस्य ते विश्वा भुवनानि केतुना प्र चेरते
नि च विशंते अक्तुभिः। अनागास्त्वेन हरिकेश सूर्याह्नाह्ना
नो वस्यसावस्यसोदिहि ॥९॥ शं नो भव चक्षसा शं नो अ-
ह्ना शं भानुना शं हिमा शं घृणेन। यथा शमध्वञ्छमसद्दुरोणे
तत्सूर्य द्रविणं धेहि चित्रं ॥१०॥ अस्माकं देवा उभयाय ज-
न्मने शर्म यच्छत द्विपदे चतुष्पदे। अदत्पिबदूर्जयमानमा-

विश्वाहा उत् एति सूर्यः॥२॥ न ते अदेवः प्रऽदिवः नि वासते यत् एतशेभिः पतरैः रथर्यसि प्राचीनं अन्यत् अनु वर्तते रजः उत् अन्येन ज्योतिषा यासि सूर्य ॥३॥ येन सूर्य ज्योतिषा वाधसे तमः जगत् च विश्वं उत्ऽइयर्षि भानुना तेन अस्मत् विश्वां अनिरां अनाहुतिं अप अमीवां अप दुःऽस्वप्न्यं सुव॥४॥ विश्वस्य हि प्रऽइषितः रक्षसि व्रतं अहेळयन् उत्ऽचरसि स्वधाः अनु यत् अद्य त्वा सूर्य उपऽव्रवामहे तं नः देवाः अनु मंसीरत क्रतुं॥५॥ तं नः द्यावापृथिवी तत् नः आपः इंद्रः शृण्वंतु मरुतः हवं वचः मा शूने भूम सूर्यस्य संऽदृशि भद्रं जीवंतः जरणां अशीमहि॥६॥१२॥ विश्वाहा त्वा सुऽमनसः सुऽचक्षसः प्रजाऽवंतः अनमीवाः अनागसः उत्ऽयंतं त्वा मित्रऽमहः दिवेऽदिवे ज्योक् जीवाः प्रति पश्येम सूर्य ॥७॥ महि ज्योतिः विभ्रतं त्वा विऽचक्षण भास्वंतं चक्षुषेऽचक्षुषे मयः आऽरोहंतं बृहतः पाजसः परि वयं जीवाः प्रति पश्येम सूर्य॥८॥ यस्य ते विश्वा भुवनानि केतुना प्र च ईरते नि च विशंते अक्तुऽभिः अनागाःऽत्वेन हरिऽकेश सूर्य अह्नाऽअह्ना नः वस्यसाऽवस्यसा उत् इहि॥९॥ शं नः भव चक्षसा शं नः अह्ना शं भानुना शं हिमा शं घृणेन यथा शं अध्वन् शं असत् दुरोणे तत् सूर्य द्रविणं धेहि चित्रं॥१०॥ अस्माकं देवाः उभयाय जन्मने शर्म यच्छत द्विऽपदे चतुःऽपदे अदत् पिवत् ऊर्जयमानं आशितं तत् असे शं योः अरपः दधातन॥११॥ यत् वः देवाः चकृम जिह्वया गुरु मनसः वा प्रऽयुती देवऽहेळनं अरावा यः नः अभि दुच्छुनऽयते तस्मिन् तत् एनः वसवः नि धेतन॥१२॥१३॥

॥३८॥ अस्मिन् नः इंद्र पृत्सुतौ यशस्वति शिमीऽवति क्रंदसि

प्राव सातये। यत्र गोषाता धृषितेषु खादिषु विष्वक्पतंति दिद्यवो नृषाह्ये ॥१॥ स नः क्षुमंतं सदने व्यूर्णुहि गोअर्णसं रयिमिंद्र श्रवाय्यं। स्याम ते जयतः शक्र मेदिनो यथा वयमुश्मसि तद्वसो कृधि ॥२॥ यो नो दास आर्यो वा पुरुष्टुतादेव इंद्र युधये चिकेतति। अस्माभिष्टे सुषहाः संतु शत्रवस्त्वया वयं तान्वनुयाम संगमे ॥३॥ यो दभ्रेभिर्हव्यो यश्च भूरिभिर्यो अभीके वरिवोविन्नृषाह्ये। तं विखादे सस्निमद्य श्रुतं नरमर्वाचमिंद्रमवसे करामहे ॥४॥ स्ववृजं हि त्वामहमिंद्र शुश्रवानानुदं वृषभ रध्रचोदनं। प्र मुंचस्व परि कुत्सादिहा गहि किमु त्वावान्मुष्कयोर्बद्ध आसते ॥५॥१४॥

॥ ३९ ॥ १-१४ घोषा काक्षीवती । अश्विनौ । १-१३ जगती । १४ त्रिष्टुप् ॥

॥३९॥ यो वां परिज्मा सुवृदश्विना रथो दोषामुषासो हव्यो हविष्मता। शश्वत्तमासस्तमु वामिदं वयं पितुर्न नाम सुहवं हवामहे ॥१॥ चोदयतं सूनृताः पिन्वतं धिय उत्पुरंधीरीरयतं तदुश्मसि। यशसं भागं कृणुतं नो अश्विना सोमं न चारुं मघवत्सु नस्कृतं ॥२॥ अमाजुरश्चिद्भवथो युवं भगोऽनाशोश्चिदवितारापमस्य चित्। अंधस्य चिन्नासत्या कृशस्य चिद्युवामिदाहुर्भिषजा रुतस्य चित् ॥३॥ युवं च्यवानं सनयं यथा रथं पुनर्युवानं चरथाय तक्षथुः। निष्टौग्र्यमूहथुरद्भ्यस्परि विश्वेत्ता वां सवनेषु प्रवाच्या ॥४॥ पुराणा वां वीर्या३ प्र ब्रवा जनेऽथो हासथुर्भिषजा मयोभुवा। ता वां नु नव्याववसे करामहेऽयं नासत्या श्रदरिर्यथा दधत् ॥५॥१५॥ इयं वामह्वे शृणुतं मे अश्विना पुत्रायेव पितरा मह्यं शिक्षतं। अनापिरज्ञा असजात्यामतिः पुरा तस्या अ-

प्र अव सातये यत्र गोऽसाता धृषितेषु खादिषु विष्वक् पतंति दिद्यवः नृऽसह्ये ॥१॥ सः नः क्षुऽमंतं सदने वि ऊर्णुहि गोऽअर्णसं रयिं इंद्र श्रवाय्यं स्याम ते जयतः शक्र मेदिनः यथा वयं उश्मसि तत् वसो इति कृधि ॥२॥ यः नः दासः आर्यः वा पुरुऽस्तुत अदेवः इंद्र युधये चिकेतति अस्माभिः ते सुऽसहाः संतु शत्रवः त्वया वयं तान् वनुयाम संऽगमे ॥३॥ यः दभ्रेभिः हव्यः यः च भूरिऽभिः यः अभीके वरिवःऽवित् नृऽसह्ये तं विऽखादे सस्निं अद्य श्रुतं नरं अर्वाचं इंद्रं अवसे करामहे ॥४॥ स्वऽवृजं हि त्वां अहं इंद्र शुश्रव अनानुऽदं वृषभ रध्रऽचोदनं प्र मुंचस्व परि कुत्सात् इह आ गहि किं ऊं इति त्वाऽवान् मुष्कयोः बद्धः आसते ॥ ५ ॥ १४ ॥

॥३९॥ यः वां परिऽज्मा सुऽवृत् अश्विना रथः दोषां उषसः हव्यः हविष्मता शश्वत्ऽतमासः तं ऊं इति वां इदं वयं पितुः न नाम सुऽहवं हवामहे ॥१॥ चोदयतं सूनृताः पिन्वतं धियः उत् पुरंऽधीः ईरयतं तत् उश्मसि यशसं भागं कृणुतं नः अश्विना सोमं न चारुं मघवत्ऽसु नः कृतं ॥२॥ अमाऽजुरः चित् भवथः युवं भगः अनाशोः चित् अवितारा अपमस्य चित् अंधस्य चित् नासत्या कृशस्य चित् युवां इत् आहुः भिषजा रुतस्य चित् ॥३॥ युवं च्यवानं सनयं यथा रथं पुनः युवानं चरथाय तक्षथुः निः तौग्र्यं ऊहथुः अतऽभ्यः परि विश्वा इत् ता वां सवनेषु प्रऽवाच्या ॥४॥ पुराणा वां वीर्या प्र ब्रव जने अथो इति ह आसथुः भिषजा मयःऽभुवा ता वां नु नव्यौ अवसे करामहे अयं नासत्या श्रत् अरिः यथा दधत् ॥५॥१५॥ इयं वां अह्वे शृणुतं मे अश्विना पुत्रायऽइव पितरा मह्यं शिक्षतं अनापिः अज्ञाः असजात्या अमतिः पुरा तस्याः अ-

भिशस्तेरव स्पृतं ॥६॥ युवं रथेन विमदाय शुंध्युवं न्यूहथुः पुरुमित्रस्य योषणां । युवं हवं वध्रिमत्या अगच्छतं युवं सुषुतिं चक्रथुः पुरंधये ॥७॥ युवं विप्रस्य जरणामुपेयुषः पुनः कलेरकृणुतं युवद्वयः । युवं वंदनमृश्यदादुदूपथुर्युवं सद्यो विश्पलामेतवे कृथः ॥८॥ युवं ह रेभं वृषणा गुहा हितमुदैरयतं ममृवांसमश्विना । युवमृबीसमुत तप्तमत्रय ओमन्वंतं चक्रथुः सप्तवध्रये ॥९॥ युवं श्वेतं पेदवेऽश्विनाश्वं नवभिर्वाजैर्नवती च वाजिनं । चर्कृत्यं ददथुर्द्रावयत्सखं भगं न नृभ्यो हव्यं मयोभुवं ॥१०॥१६॥ न तं राजानावदिती कुतश्चन नांहो अश्नोति दुरितं नकिर्भयं । यमश्विना सुहवा रुद्रवर्तनी पुरोरथं कृणुथः पत्न्या सह ॥११॥ आ तेन यातं मनसो जवीयसा रथं यं वामृभवश्चक्रुरश्विना । यस्य योगे दुहिता जायते दिव उभे अहनी सुदिने विवस्वतः ॥१२॥ ता वर्तिर्यातं जयुषा वि पर्वतमपिन्वतं शयवे धेनुमश्विना । वृकस्य चिद्वर्तिकामंतरास्याद्युवं शचीभिर्ग्रसिताममुंचतं ॥१३॥ एतं वां स्तोममश्विनावकर्मातक्षाम भृगवो न रथं । न्यमृक्षाम योषणां न मर्ये नित्यं न सूनुं तनयं दधानाः ॥ १४ ॥ १७॥

॥ ४० ॥ १-१४ घोषा काक्षीवती ॥ अश्विनौ ॥ जगती ॥

॥४०॥ रथं यांतं कुह को ह वां नरा प्रति द्युमंतं सुविताय भूषति । प्रातर्यावाणं विभ्वं विशेविशे वस्तोर्वस्तोर्वहमानं धिया शमि ॥१॥ कुह स्विद्दोषा कुह वस्तोरश्विना कुहाभिपित्वं करतः कुहोषतुः । को वां शयुत्रा विधवेव देवरं मर्यं न योषा कृणुते सधस्थ आ ॥२॥ प्रातर्जरेथे जरणेव कापया वस्तोर्वस्तोर्यजता गच्छथो गृहं । कस्य ध्वस्रा भवथः कस्य वा

भिऽशस्तेः अवं स्पृतं ॥६॥ युवं रथेन विऽमदाय शुंध्युवं नि ऊहथुः
पुरुऽमित्रस्य योषणां युवं हवं वध्रिऽमत्याः अगच्छतं युवं सुऽसु-
तिं चक्रथुः पुरंऽधये ॥७॥ युवं विप्रस्य जरणां उपऽईयुषः पुनः
कलेः अकृणुतं युवत् वयः युवं वंदनं ऋश्यऽदात् उत् ऊपथुः युवं
सद्यः विश्पलां एतवे कृथः ॥८॥ युवं ह रेभं वृषणा गुहा हितं उत् ऐ-
रयतं ममृऽवांसं अश्विना युवं ऋबीसं उत तप्तं अत्रये ओमन्-
ऽवंतं चक्रथुः सप्तऽवध्रये ॥९॥ युवं श्वेतं पेदवे अश्विना अश्वं नव-
ऽभिः वाजैः नवती च वाजिनं चर्कृत्यं ददथुः द्रवयत्ऽसखं भगं न
नृऽभ्यः हव्यं मयःऽभुवं ॥१०॥१६॥ न तं राजानौ अदिते कुतः चन न
अंहः अश्नोति दुःऽइतं नकिः भयं यं अश्विना सुऽहवा रुद्रऽवर्तनी॰
'पुरःऽरथं कृणुथः पत्न्या सह ॥११॥ आ तेन यातं मनसः जवीयसा
रथं यं वां ऋभवः चक्रुः अश्विना यस्य योगे दुहिता जायते दिवः
उभे' अहनी' सुऽदिने॰ विवस्वतः ॥१२॥ ता वर्तिः यातं जयुषा
वि पर्वतं अपिन्वतं शयवे धेनुं अश्विना वृकस्य चित् वर्तिकां
अंतः आस्यात् युवं शचीभिः ग्रसितां अमुंचतं ॥१३॥ एतं वां
स्तोमं अश्विनौ अकर्म अतक्षाम भृगवः न रथं नि अमृक्षाम यो-
षणां न मर्ये नित्यं न सूनुं तनयं दधानाः ॥१४॥१७॥

॥४०॥ रथं यांतं कुह कः ह वां नरा प्रति द्युऽमंतं सुवितायं भूष-
ति प्रातःऽयावानं विऽभ्वं विशेऽविशे वस्तोःऽवस्तोः वहमानं
धिया शमि ॥१॥ कुह स्वित् दोषा कुह वस्तोः अश्विना कुह अभि-
ऽपित्वं करतः कुह ऊषतुः कः वां शयुऽत्रा विधवाऽइव देवरं मर्यं
न योषा कृणुते सधऽस्थे आ ॥२॥ प्रातः जरेथे जरणाऽइव कापया
वस्तोःऽवस्तोः यजता गच्छथः गृहं कस्य ध्वस्रा भवथः कस्य वा

नरा राजपुत्रेव सवनाव गच्छथः ॥३॥ युवां मृगेव वारणा मृगण्यवो दोषा वस्तोर्हविषा नि ह्वयामहे। युवं होत्रामृतुथा जुह्वते नरेषं जनाय वहथः शुभस्पती ॥४॥ युवां ह घोषा पर्यश्विना यती राज्ञ ऊचे दुहिता पृच्छे वां नरा। भूतं मे अह्न उत भूतमक्तवेऽश्वावते रथिने शक्तमर्वते ॥५॥१८॥ युवं कवी ष्ठः पर्यश्विना रथं विशो न कुत्सो जरितुर्नशायथः। युवोर्ह मक्षा पर्यश्विना मध्वासा भरत निष्कृतं न योषणा ॥६॥ युवं ह भुज्युं युवमश्विना वशं युवं शिंजारमुशनामुपारथुः। युवो ररावा परि सख्यमासते युवोरहमवसा सुम्नमा चके ॥७॥ युवं ह कृशं युवमश्विना शयुं युवं विधन्तं विधवामुरुष्यथः। युवं सनिभ्यः स्तनयंतमश्विनाप व्रजमूर्णुथः सप्तास्यं ॥८॥ जनिष्ट योषा पतयत्कनीनको वि चारुहन्वीरुधो दंसना अनु। आस्मै रीयंते निवनेव सिंधवोऽस्मा अह्ने भवति तत्पतित्वनं ॥९॥ जीवं रुदंति वि मयंते अध्वरे दीर्घामनु प्रसितिं दीधियुर्नरः। वामं पितृभ्यो य इदं समेरिरे मयः पतिभ्यो जनयः परिष्वजे ॥१०॥१९॥ न तस्य विद्म तदु षु प्र वोचत युवा ह यद्युवत्याः क्षेति योनिषु। प्रियोस्रियस्य वृषभस्य रेतिनो गृहं गमेमाश्विना तदुश्मसि ॥११॥ आ वामगन्सुमतिर्वाजिनीवसू न्यश्विना हृत्सु कामा अयंसत। अभूतं गोपा मिथुना शुभस्पती प्रिया अर्यम्णो दुर्यां अशीमहि ॥१२॥ ता मंदसाना मनुषो दुरोण आ धत्तं रयिं सहवीरं वचस्यवे। कृतं तीर्थं सुप्रपाणं शुभस्पती स्थाणुं पथेष्ठामप दुर्मतिं हतं ॥१३॥ क्व स्विदद्य कतमास्वश्विना विक्षु दस्रा मादयेते शुभस्पती। क ईं नि येमे कतमस्य जग्मतुर्विप्रस्य वा यजमानस्य वा गृहं ॥१४॥२०॥

नरा राजपुत्राऽइंव सर्वना अर्व गच्छथः ॥३॥ युवां मृगाऽइंव वारणा मृगण्यर्वः दोषा वस्तोः हविषा नि ह्वयामहे युवं होत्रां ऋतुऽथा जुह्वते नरा इषं जनाय वहथः शुभः पती इति ॥४॥ युवां ह घोषा परि अश्विना यती राज्ञः ऊचे दुहिता पृच्छे वां नरा भूतं मे अह्ने उत भूतं अक्तवे अश्वऽवते रथिने शक्तं अर्वते ॥५॥१८॥ युवं कवी इति स्थः परि अश्विना रथं विशः न कुत्सः जरितुः नशायथः युवोः ह मक्षा परि अश्विना मधु आसा भरत निःऽकृतं न योषणा ॥६॥ युवं ह भुज्युं युवं अश्विना वशं युवं शिंजारं उशनां उप आरथुः युवोः ररावा परि सख्यं आसते युवोः अहं अवसा सुम्नं आ चके ॥७॥ युवं ह कृशं युवं अश्विना शयुं युवं विधंतं विधवां उरुष्यथः युवं सनिऽभ्यः स्तनयंतं अश्विना अप व्रजं ऊर्णुथः सप्तऽआस्यं ॥८॥ जनिष्ट योषा पतयंत् कनीनकः वि च अरुहन् वीरुधः दंसनाः अनु आ अस्मै रीयंते निवनाऽइंव सिंधवः अस्मै अह्ने भवति तत् पतिऽत्वनं ॥९॥ जीवं रुदंति वि मयंते अध्वरे दीर्घां अनु प्रऽसितिं दीधियुः नरः वामं पितृऽभ्यः ये इदं संऽएरिरे मयः पतिऽभ्यः जनयः परिऽस्वजे ॥१०॥१९॥ न तस्य विद्म तत् ऊं इति सु प्र वोचत युवा ह यत् युवत्याः क्षेति योनिषु प्रियऽउस्रियस्य वृषभस्य रेतिनः गृहं गमेम अश्विना तत् उश्मसि ॥११॥ आ वां अगन् सुऽमतिः वाजिनीऽवसू इति नि अश्विना हृत्ऽसु कामाः अयंसत अभूतं गोपा मिथुना शुभः पती इति प्रियाः अर्यम्णः दुर्यान् अशीमहि ॥१२॥ ता मंदसाना मनुषः दुरोणे आ धत्तं रयिं सहऽवीरं वचस्यवे कृतं तीर्थं सुऽप्रपानं शुभः पती इति स्थाणुं पथेऽस्थां अप दुःऽमतिं हतं ॥१३॥ क्व स्वित् अद्य कतमासु अश्विना विक्षु दस्रा मादयेते इति शुभः पती इति कः ईं नि येमे कतमस्य जग्मतुः विप्रस्य वा यजमानस्य वा गृहं ॥१४॥२०॥

॥ ४१ ॥ १-३ सुहस्त्यो घौषेयः ॥ अश्विनौ ॥ जगती ॥

॥४१॥ समानमु त्यं पुरुहूतमुक्थ्यं१ रथं त्रिचक्रं सवना गनिग्मतं। परिज्मानं विदथ्यं सुवृक्तिभिर्वयं व्युष्टा उषसो हवामहे ॥१॥ प्रातर्युजं नासत्याधि तिष्ठथः प्रातर्यावाणं मधुवाहनं रथं। विशो येन गच्छथो यज्वरीर्नरा कीरेश्चिद्यज्ञं होतृमंतमश्विना ॥२॥ अध्वर्युं वा मधुपाणिं सुहस्त्यमग्निधं वा धृतदक्षं दमूनसं। विप्रस्य वा यत्सवनानि गच्छथोऽत आ यातं मधुपेयमश्विना ॥ ३ ॥ २१ ॥

॥ ४२ ॥ १-११ कृष्णः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥ ४२ ॥ अस्तेव सु प्रतरं लायमस्यन्भूषन्निव प्र भरा स्तोममस्मै। वाचा विप्रास्तरत वाचमर्यो नि रामय जरितः सोम इंद्रं ॥१॥ दोहेन गामुप शिक्षा सखायं प्र बोधय जरितर्जारमिंद्रं। कोशं न पूर्णं वसुना न्यृष्टमा च्यावय मघदेयाय शूरं ॥२॥ किमंग त्वा मघवन्भोजमाहुः शिशीहि मा शिशयं त्वा शृणोमि। अप्नस्वती मम धीरस्तु शक्र वसुविदं भगमिंद्रा भरा नः ॥३॥ त्वां जना ममसत्येष्विंद्र संतस्थाना वि ह्वयंते समीके। अत्रा युजं कृणुते यो हविष्मान्नासुन्वता सख्यं वष्टि शूरः ॥४॥ धनं न स्यंद्रं बहुलं यो अस्मै तीव्रान्त्सोमाँ आसुनोति प्रयस्वान्। तस्मै शत्रून्सुतुकान्प्रातरह्नो नि स्वष्ट्रान्युवति हंति वृत्रं ॥५॥२२॥ यस्मिन्वयं दधिमा शंसमिंद्रे यः शिश्राय मघवा काममस्मे। आराच्चित्सन्भयतामस्य शत्रुर्न्यस्मै द्युम्ना जन्या नमंतां ॥६॥ आराच्छत्रुमप बाधस्व दूरमुग्रो यः शंबः पुरुहूत तेन। अस्मे धेहि यवमद्गोमदिंद्र कृधी धियं जरित्रे वाजरत्नां ॥७॥ प्र यमंतर्वृषसवासो अग्मन्तीव्राः सोमा बहुलांतास इंद्रं। नाह दामानं मघवा नि यंसन्नि सुन्वते वहति

॥४१॥ समानं ऊं त्यं पुरुऽहूतं उक्थ्यं रथं त्रिऽचक्रं सवना गनिग्मतं परिऽज्मानं विदथ्यं सुवृक्तिऽभिः वयं विऽउंष्टौ उषसः हुवामहे ॥ १॥ प्रातःऽयुजं नासत्या अधि तिष्ठथः प्रातःऽयावानं मधुऽवाहनं रथं विशः येन गच्छथः यज्वरीः नरा कीरेः चित् यज्ञं होतृऽमंतं अश्विना ॥२॥ अध्वर्युं वा मधुऽपाणिं सुऽहस्त्यं अग्निधं वा धृतऽदक्षं दमूनसं विप्रस्य वा यत् सवनानि गच्छथः अतः आ यातं मधुऽपेयं अश्विना ॥ ३ ॥ २१ ॥

॥४२॥ अस्ताऽइव सु प्रऽतरं लायं अस्यन् भूषन्ऽइव प्र भर स्तोमं अस्मै वाचा विप्राः तरत वाचं अर्यः नि रमय जरितः सोमे इंद्रं ॥१॥ दोहेन गां उप शिक्ष सखायं प्र बोधय जरितः जारं इंद्रं कोशं न पूर्णं वसुना निऽऋष्टं आ च्यवय मघऽदेयाय शूरं ॥२॥ किं अंग त्वा मघऽवन् भोजं आहुः शिशीहि मा शिशयं त्वा शृणोमि अप्रस्वती मम धीः अस्तु शक्र वसुऽविदं भगं इंद्र आ भर नः ॥३॥ त्वां जनाः ममऽसत्येषु इंद्र संऽतस्थानाः वि ह्वयंते संऽईके अत्र युजं कृणुते यः हविष्मान् न असुन्वता सख्यं वष्टि शूरः ॥४॥ धनं न स्यंद्रं बहुलं यः अस्मै तीव्रान् सोमान् आऽसुनोति प्रयस्वान् तस्मै शत्रून् सुऽतुकान् प्रातः अह्नः नि सुऽअष्ट्रान् युवति हंति वृत्रं ॥५॥२२॥ यस्मिन् वयं दधिम शंसं इंद्रे यः शिश्राय मघऽवा कामं अस्मे आरात् चित् सन् भयतां अस्य शत्रुः नि अस्मै द्युम्ना जन्या नमंतां ॥६॥ आरात् शत्रुं अप बाधस्व दूरं उग्रः यः शंबः पुरुऽहूत तेन अस्मे धेहि यवऽमत् गोऽमत् इंद्र कृधि धियं जरित्रे वाजऽरत्नां ॥७॥ प्र यं अंतः वृषऽसवासः अग्मन् तीव्राः सोमाः बहुलऽअंतासः इंद्रं न अह दामानं मघऽवा नि यंसत् नि सुन्वते वहति

भूरिं वामं ॥ ८ ॥ उत प्रहामंतिदीव्या जयाति कृतं यच्छ्वघ्नी विचिनोतिं काले । यो देवकांमो न धनां रुणाद्धि समित्तं राया सृंजति स्वधावान् ॥ ९ ॥ गोभिष्टरेमार्मतिं दुरेवां यवेन् क्षुधं पुरुहूत विश्वां । वयं राजभिः प्रथमा धनान्यस्माकेन वृजनेना जयेम ॥ १० ॥ बृहस्पतिर्नः परिं पातु पश्चादुतोत्तरस्मादधरादघायोः । इंद्रः पुरस्तादुत मध्यतो नः सखा सखिभ्यो वरिवः कृणोतु ॥ ११ ॥ २३ ॥ ३ ॥

॥ ४३ ॥ १–११ कृष्णः ॥ इंद्रः ॥ १–९ जगती । १०, ११ त्रिष्टुप् ॥

॥ ४३ ॥ अच्छां म इंद्रं मतयः स्वर्विदः सध्रीचीर्विश्वां उशतीरंनूषत । परिं ष्वजंते जनयो यथा पतिं मर्यं न शुंध्युं मघवानमूतये ॥ १ ॥ न घां त्वद्रिगप वेति मे मनस्त्वे इत्कामं पुरुहूत शिश्रय । राजेव दस्म नि षदोऽधिं बर्हिष्यस्मिन्त्सु सोमेऽवपानंमस्तु ते ॥ २ ॥ विषूवृदिंद्रो अमंतेरुत क्षुधः स इद्रायो मघवा वस्वं ईशते । तस्येदिमे प्रवणे सप्त सिंधवो वयो वर्धंति वृषभस्यं शुष्मिणः ॥ ३ ॥ वयो न वृक्षं सुंपलाशमासंदन्त्सोमांस इंद्रं मंदिनश्चमूषदः । प्रैषामनीकं शवसा दविंद्युतद्विदत्स्व१र्मनंवे ज्योतिरार्यं ॥ ४ ॥ कृतं न श्वघ्नी वि चिनोति देवने संवर्गं यन्मघवा सूर्यं जयत् । न तत्ते अन्यो अनुं वीर्यं शकन्न पुंराणो मंघवन्नोत नूतनः ॥ ५ ॥ २४ ॥ विशंविशं मघवा पर्यशायत जनानां धेनां अवचाकंशद्वृषां । यस्याहं शक्रः सवनेषु रण्यति स तीव्रैः सोमैः सहते पृतन्यतः ॥ ६ ॥ आपो न सिंधुमभि यत्समक्षरन्त्सोमांस इंद्रं कुल्या इव ह्रदं । वर्धंति विप्रा महो अस्य सादने यवं न वृष्टिर्दिव्येन दानुंना ॥ ७ ॥ वृषा न क्रुद्धः पतयद्रजःस्वा यो अर्यपत्नीरकृणोदिमा अपः ।

भूरि वामं ॥८॥ उत प्रऽहा अतिऽदीव्य जयाति कृतं यत् श्वऽघ्नी विऽचिनोति काले यः देवऽकामः न धना रुणद्धि सं इत् तं राया सृजति स्वधाऽवान् ॥९॥ गोभिः तरेम अमतिं दुःऽएवां यवेन क्षुधं पुरुऽहूत विश्वां वयं राजऽभिः प्रथमाः धनानि अस्माकेन वृज-नेन जयेम ॥१०॥ बृहस्पतिः नः परि पातु पश्चात् उत उत्ऽतर-स्मात् अधरात् अघऽयोः इंद्रः पुरस्तात् उत मध्यतः नः सखा सखिऽभ्यः वरिवः कृणोतु ॥११॥२३॥३॥

॥४३॥ अच्छ मे इंद्रं मतयः स्वःऽविदः सध्रीचीः विश्वाः उशतीः अनूषत परि स्वजंते जनयः यथा पतिं मर्यं न शुंध्युं मघऽवानं ऊतये ॥१॥ न घ त्वद्रिक् अप वेति मे मनः त्वे इत् कामं पुरुऽहूत शिश्रय राजाऽइव दस्म नि सदः अधि बर्हिषि अस्मिन् सु सोमे अवऽपानं अस्तु ते ॥२॥ विषुऽवृत् इंद्रः अमतेः उत क्षुधः सः इत् रायः मघऽवा वस्वः ईशते तस्य इत् इमे प्रवणे सप्त सिंधवः वयः वर्धति वृषभस्य शुष्मिणः ॥३॥ वयः न वृक्षं सुऽपलाशं आ असदन् सोमासः इंद्रं मंदिनः चमूऽसदः प्र एषां अनीकं शवसा दविद्युतत् विदत् स्वः मनवे ज्योतिः आर्यं ॥४॥ कृतं न श्वऽघ्नी वि चिनोति देवने संऽवर्गं यत् मघऽवा सूर्यं जयत् न तत् ते अन्यः अनु वीर्यं शकत् न पुराणः मघऽवन् न उत नूतनः ॥५॥२४॥ विशंऽविशं मघ-ऽवा परि अशायत जनानां धेनाः अवऽचाकशत् वृषा यस्य अह शक्रः सवनेषु रण्यति सः तीव्रैः सोमैः सहते पृतन्यतः ॥६॥ आपः न सिंधुं अभि यत् संऽअक्षरन् सोमासः इंद्रं कुल्याःऽइव ह्रदं वर्ध-ति विप्राः महः अस्य सदने यवं न वृष्टिः दिव्येन दानुना ॥७॥ वृषा न क्रुद्धः पतयत् रजःऽसु आ यः अर्यऽपत्नीः अकृणोत् इमाः अपः

स सुन्वते मघवा जीरदानवेऽविंदज्ज्योतिर्मनवे हविष्मते ॥ ८ ॥ उज्जायतां परशुर्ज्योतिषा सह भूया ऋतस्य सुदुघा पुराणवत् । वि रोचतामरुषो भानुना शुचिः स्व१र्ण शुक्रं शुशुचीत सत्पतिः ॥ ९ ॥ गोभिष्टरेमामतिं दुरेवां यवेन क्षुधं पुरुहूत विश्वां । वयं राजभिः प्रथमा धनान्यस्माकेन वृजनेना जयेम ॥ १० ॥ बृहस्पतिर्नः परि पातु पश्चादुतोत्तरस्मादधरादघायोः । इंद्रः पुरस्तादुत मध्यतो नः सखा सखिभ्यो वरिवः कृणोतु ॥ ११ ॥ २५ ॥

॥ ४४ ॥ १-११ कृष्णः ॥ इंद्रः ॥ १-३. १० ११ त्रिष्टुप् । ४-९ जगती ॥

॥ ४४ ॥ आ यात्विंद्रः स्वपतिर्मदाय यो धर्मणा तूतुजानस्तुविष्मान् । प्रत्वक्षाणो अति विश्वा सहांस्यपारेण महता वृष्ण्येन ॥ १ ॥ सुष्ठामा रथः सुयमा हरी ते मिम्यक्ष वज्रो नृपते गभस्तौ । शीभं राजन्त्सुपथा याह्यर्वाङ् वर्धाम ते पपुषो वृष्ण्यानि ॥ २ ॥ एंद्रवाहो नृपतिं वज्रबाहुमुग्रमुग्रासस्तविषास एनं । प्रत्वक्षसं वृषभं सत्यशुष्ममेमस्मत्रा सधमादो वहंतु ॥ ३ ॥ एवा पतिं द्रोणसाचं सचेतसमूर्जः स्कंभं धरुण आ वृषायसे । ओजः कृष्व सं गृभाय त्वे अप्यसो यथा केनिपानामिनो वृधे ॥ ४ ॥ गमन्नस्मे वसून्या हि शंसिषं स्वाशिषं भरमा याहि सोमिनः । त्वमीशिषे सास्मिन्ना सत्सि बर्हिष्यनाधृष्या तव पात्राणि धर्मणा ॥ ५ ॥ २६ ॥ पृथक्प्रायन्प्रथमा देवहूतयोऽकृण्वत श्रवस्यानि दुष्टरा । न ये शेकुर्यज्ञियां नावमारुहमीर्मैव ते न्यविशंत केपयः ॥ ६ ॥ एवैवापागपरे संतु दूढ्योऽश्वा येषां दुर्युज आयुयुज्रे । इत्था ये प्रागुपरे संति दावने पुरूणि यत्र वयुनानि भोजना

सः॑ऽसु॒न्व॒ते म॒घऽवा॑ जी॒रऽदा॑नवे॒ अवि॑न्दत् ज्योतिः॒ मन॑वे ह॒विष्म॑ते ॥८॥ उ॒त जा॒य॒तां॒ प॒र॒शुः ज्योति॑षा स॒ह भू॒याः॒ ऋ॒तस्य॑ सु॒ऽदुघा॑ पु॒रा॒णऽव॑त् वि रो॑चतां अ॒रु॒षः भा॒नुना॑ शुचिः॑ स्वः॑ न शु॒क्रं शु॒शु॒ची॒त् स॒त्ऽप॑तिः ॥९॥ गोभिः॑ त॒रे॒म॒ अम॑तिं दुः॒ऽएवां॑ यवे॑न क्षुधं॑ पु॒रु॒ऽहू॒त॒ विश्वां॑ व॒यं राज॑ऽभिः प्र॒थ॒माः धना॑नि अ॒स्माके॑न वृ॒जने॑न ज॒येम॒ ॥१०॥ बृह॒स्पतिः॑ नः॒ परि॑ पा॒तु॒ प॒श्चात् उ॒त उत्ऽत॑रस्मात् अध॑रात् अ॒घ॒ऽयोः इन्द्रः॑ पु॒रस्ता॑त् उ॒त म॒ध्य॒तः नः॒ सखा॑ सखि॑ऽभ्यः वरि॑वः कृ॒णो॒तु॒ ॥ ११ ॥ २५ ॥

॥४४॥ आ या॒तु॒ इन्द्रः॑ स्वऽप॑तिः मदा॑य यः धर्म॑णा तू॒तु॒जा॒नः तुवि॑ष्मान् प्र॒त्व॒क्षा॒णः अति॑ विश्वा॑ सहां॑सि अ॒पा॒रेण॑ म॒ह॒ता वृष्ण्ये॑न ॥१॥ सु॒ऽस्था॒मा रथः॑ सु॒ऽयमा॑ हरी॒ इति॑ ते॒ मि॒म्यक्ष॑ वज्रः॑ नृ॒ऽप॒ते॒ गभ॑स्तौ शुभ्रं॑ रा॒ज॒न् सु॒ऽपथा॑ आ या॒हि॒ अ॒र्वाङ् वर्धा॑म ते प॒पुषः॑ वृष्ण्या॑नि ॥२॥ आ इ॒न्द्र॒ऽवाहः॑ नृ॒ऽपतिं॑ वज्र॑ऽबाहुं उ॒ग्रं उ॒ग्रासः॑ त॒वि॒षासः॑ ए॒नं॒ प्र॒ऽत्व॑क्षसं वृष॒भं स॒त्यऽशु॑ष्मं आ ई॒ं अ॒स्म॒ऽत्रा स॒ध॒ऽमादः॑ व॒ह॒न्तु॒ ॥३॥ ए॒व पतिं॑ द्रो॒ण॒ऽसाचं॑ स॒ऽचे॑तसं ऊ॒र्जः स्क॒म्भं ध॒रुणे॑ आ वृ॒ष॒ऽय॒से॒ ओजः॑ कृ॒ष्व सं गृ॒भा॒य॒ त्वे॒ इति॑ अपि॑ अ॒सः॒ यथा॑ के॒ऽनि॒पानां॑ इ॒नः॒ वृ॒धे ॥४॥ गम॑न् अ॒स्मे इति॑ वसू॑नि आ हि शंसि॑षं सु॒ऽआ॒शिषं॑ भर॑ं आ या॒हि॒ सो॒मिनः॑ त्वं ई॒शि॒षे॒ सः अ॒स्मि॒न् आ स॒त्सि॒ ब॒र्हिषि॑ अ॒ना॒धृ॒ष्या त॑व॒ पात्रा॑णि धर्म॑णा ॥५॥२६॥ पृथ॑क् प्र आ॒य॒न् प्र॒थ॒माः दे॒वऽहू॑तयः अकृ॑ण्वत श्र॒व॒स्या॑नि दु॒स्तरा॑ न ये शे॒कुः य॒ज्ञियां॑ नाव॑ं आ॒ऽरुह॑ं ई॒र्मा ए॒व ते नि अ॒वि॒श॒न्त॒ केप॑यः ॥६॥ ए॒व ए॒व अ॒पा॒क् अप॑रे स॒न्तु॒ दुः॒ऽध्यः॑ अश्वाः॑ येषां॑ दुः॒ऽयुजः॑ आ॒ऽयु॒यु॒ज्रे इ॒त्था ये प्रा॒क् उप॑रे सन्ति॑ दा॒वने॑ पु॒रूणि॑ यत्र॑ व॒युना॑नि भोज॑ना

॥७॥ गिरीँरज्रान्रेजमानाँ अधारयद्द्यौः क्रंददंतरिक्षाणि कोपयत् । समीचीने धिषणे वि ष्कभायति वृष्णः पीत्वा मद उक्थानि शंसति ॥८॥ इमं बिभर्मि सुकृतं ते अंकुशं येनारुजासि मघवञ्छफारुजः । अस्मिन्त्सु ते सवने अस्त्वोक्यं सुत इष्टौ मघवन्बोध्याभगः ॥९॥ गोभिष्टरेमामतिं दुरेवां यवेन क्षुधं पुरुहूत विश्वाम् । वयं राजभिः प्रथमा धनान्यस्माकेन वृजनेना जयेम ॥१०॥ बृहस्पतिर्नः परि पातु पश्चादुतोत्तरस्मादधरादघायोः । इंद्रः पुरस्तादुत मध्यतो नः सखा सखिभ्यो वरिवः कृणोतु ॥११॥२७॥

॥ ४५ ॥ १-१२ वत्सप्रिः ॥ अग्निः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥४५॥ दिवस्परि प्रथमं जज्ञे अग्निरस्मद्द्वितीयं परि जातवेदाः । तृतीयमप्सु नृमणा अजस्रमिंधान एनं जरते स्वाधीः ॥१॥ विद्मा ते अग्ने त्रेधा त्रयाणि विद्मा ते धाम विभृता पुरुत्रा । विद्मा ते नाम परमं गुहा यद्विद्मा तमुत्सं यत आजगंथ ॥२॥ समुद्रे त्वा नृमणा अप्स्व१ंतर्नृचक्षा ईधे दिवो अग्न ऊधन् । तृतीये त्वा रजसि तस्थिवांसमपामुपस्थे महिषा अवर्धन् ॥३॥ अक्रंददग्निः स्तनयन्निव द्यौः क्षामा रेरिहद्वीरुधः समंजन् । सद्यो जज्ञानो वि हीमिद्धो अख्यदा रोदसी भानुना भात्यंतः ॥४॥ श्रीणामुदारो धरुणो रयीणां मनीषाणां प्रार्पणः सोमगोपाः । वसुः सूनुः सहसो अप्सु राजा वि भात्यग्र उषसामिधानः ॥५॥ विश्वस्य केतुर्भुवनस्य गर्भ आ रोदसी अपृणाज्जायमानः । वीळुं चिदद्रिमभिनत्परायञ्जना यदग्निमयजंत पंच ॥६॥२८॥ उशिक्पावको अरतिः सुमेधा मर्तेष्वग्निरमृतो नि धायि । इयर्ति धूममरुषं भरि-

॥७॥ गिरीन् अज्रान् रेजमानान् अधारयत् द्यौः क्रंदत् अंतरिक्षाणि कोपयत् सम्ऽईचीने॰ धिषणे॰ वि स्कभायति वृष्णः पीत्वा मदे उक्थानि शंसति ॥८॥ इमं बिभर्मि सुऽकृतं ते अंकुशं येन आऽरुजासि मघऽवन् शफऽआरुजः अस्मिन् सु ते सवने अस्तु ओक्यं सुते इष्टौ मघऽवन् बोधि आऽभगः ॥९॥ गोभिः तरेम अमतिं दुःऽएवां यवेन क्षुधं पुरुऽहूत विश्वां वयं राजऽभिः प्रथमाः धनानि अस्माकेन वृजनेन जयेम ॥१०॥ बृहस्पतिः नः परि पातु पश्चात् उत उत्ऽतरस्मात् अधरात् अघऽयोः इंद्रः पुरस्तात् उत मध्यतः नः सखा सखिऽभ्यः वरिवः कृणोतु ॥ ११ ॥ २७ ॥

॥४५॥ दिवः परि प्रथमं जज्ञे अग्निः अस्मत् द्वितीयं परि जातऽवेदाः तृतीयं अप्ऽसु नृऽमनाः अजस्रं इंधानः एनं जरते सुऽआधीः ॥१॥ विद्म ते अग्ने त्रेधा त्रयाणि विद्म ते धाम विऽभृता पुरुऽत्रा विद्म ते नाम परमं गुहा यत् विद्म तं उत्सं यतः आऽजगंथ ॥२॥ समुद्रे त्वा नृऽमनाः अप्ऽसु अंतः नृऽचक्षाः ईधे दिवः अग्ने ऊधन् तृतीये त्वा रजसि तस्थिऽवांसं अपां उपऽस्थे महिषाः अवर्धन् ॥३॥ अक्रंदत् अग्निः स्तनयन्ऽइव द्यौः क्षाम रेरिहत् वीरुधः सम्ऽअंजन् सद्यः जज्ञानः वि हि ईं इद्धः अख्यत् आ रोदसी॰ भानुना भाति अंतरिति ॥४॥ श्रीणां उत्ऽआरः धरुणः रयीणां मनीषाणां प्रऽअर्पणः सोमऽगोपाः वसुः सूनुः सहसः अप्ऽसु राजा वि भाति अग्रे उषसां इधानः ॥५॥ विश्वस्य केतुः भुवनस्य गर्भः आ रोदसी॰ अपृणात् जायमानः वीळुं चित् अद्रिं अभिनत् पराऽयन् जनाः यत् अग्निं अयजंत पंच ॥६॥ २८ ॥ उशिक् पावकः अरतिः सुऽमेधाः मर्तेषु अग्निः अमृतः नि धायि इयर्ति धूमं अरुषं भरि-

भ॒दु॒च्छ्रु॑क्रेण॑ शो॒चिषा॒ द्याम॒िन॑क्षन्॥७॥ दृ॒शा॒नो रु॒क्म उ॒र्वि॒या व्य॑द्यौदु॒र्मर्ष॒मायुः॑ श्रि॒ये रु॑चा॒नः। अ॒ग्निर॒मृतो॑ अभव॒द्वयो॑भि॒र्यदे॑नं॒ द्यौर्ज॒नय॑त्सु॒रेताः॑॥८॥ यस्ते॑ अ॒द्य कृ॒णव॑द्भद्रशोचेऽपू॒पं दे॑व घृ॒तव॑न्तमग्ने। प्र तं न॑य प्रत॒रं वस्यो॒ अच्छा॒भि सु॒म्नं दे॒वभ॑क्तं यविष्ठ॥९॥ आ तं भ॑ज सौश्रव॒सेष्व॑ग्न उ॒क्थउ॑क्थ॒ आ भ॑ज श॒स्यमा॑ने। प्रि॒यः सूर्ये॑ प्रि॒यो अ॒ग्ना भ॑वा॒त्युज्जा॒तेन॑ भि॒नद॒दुज्जनि॑त्वैः॥१०॥ त्वाम॑ग्ने॒ यज॑माना॒ अनु॒ द्यून्विश्वा॒ वसु॑ दधिरे॒ वार्या॑णि। त्वया॑ स॒ह द्र॑वि॒णमि॒च्छमा॑ना व्र॒जं गोम॑न्तमु॒शिजो॒ वि व॑व्रुः॥११॥ अस्ता॑व्य॒ग्निर्न॒रां सु॒शेवो॑ वैश्वान॒र ऋषि॑भिः॒ सोम॑गोपाः। अ॒द्वे॒षे द्यावा॑पृथि॒वी हु॑वेम॒ देवा॑ ध॒त्त र॒यिम॒स्मे सु॒वीर॑म्॥१२॥२९॥८॥७॥

भ्रत् उत् शुक्रेण शोचिषा द्यां इनक्षन् ॥७॥ दृशानः रुक्मः उर्विया वि अद्यौत् दुःऽमर्षं आयुः श्रिये रुचानः अग्निः अमृतः अभवत् वयःऽभिः यत् एनं द्यौः जनयत् सुऽरेताः ॥८॥ यः ते अद्य कृणवत् भद्रऽशोचे अपूपं देव घृतऽवन्तं अग्ने प्र तं नय प्रऽतरं वस्यः अच्छ अभि सुम्नं देवऽभक्तं यविष्ठ ॥९॥ आ तं भज सौश्रवसेषु अग्ने उक्थेऽउक्थे आ भज शस्यमाने प्रियः सूर्ये प्रियः अग्ना भवाति उत् जातेन भिनदत् उत् जनिऽत्वैः ॥१०॥ त्वां अग्ने यजमानाः अनु द्यून् विश्वा वसु दधिरे वार्याणि त्वया सह द्रविणं इच्छमानाः व्रजं गोऽमन्तं उशिजः वि वव्रुः ॥११॥ अस्तावि अग्निः नरां सुऽशेवः वैश्वानरः ऋषिऽभिः सोमऽगोपाः अद्वेषे' द्यावापृथिवी' हुवेम देवाः धत्त रयिं अस्मे' सुऽवीरं ॥ १२ ॥ २९ ॥ ८ ॥ ७ ॥

॥ ४६ ॥ १-१० वत्सप्रिः ॥ अग्निः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥४६॥ प्र होता जातो महान्नभोविन्नृषद्वा सीददपामुपस्थे। दधिर्यो धायि स ते वयांसि यंता वसूनि विधते तनूपाः॥१॥ इमं विधंतो अपां सधस्थे पशुं न नष्टं पदैरनु ग्मन्। गुहा चतंतमुशिजो नमोभिरिच्छंतो धीरा भृगवोऽविंदन्॥२॥ इमं त्रितो भूर्यविंददिच्छन्वैभूवसो मूर्धन्यघ्न्यायाः। स शेवृधो जात आ हर्म्येषु नाभिर्युवा भवति रोचनस्य॥३॥ मंद्रं होतारमुशिजो नमोभिः प्रांचं यज्ञं नेतारमध्वराणां। विशामकृण्वन्नरतिं पावकं हव्यवाहं दधतो मानुषेषु॥४॥ प्र भूर्जयंतं महां विपोधां मूरा अमूरं पुरां दर्माणं। नयंतो गर्भं वनां धियं धुर्हिरिश्मश्रुं नार्वाणं धनर्चं॥५॥१॥ नि पस्त्यासु त्रितः स्तभूयन्परिवीतो योनौ सीददंतः। अतः संगृभ्या विशां दमूना विधर्मणायंत्रैरीयते नॄन्॥६॥ अस्याजरासो दमामरित्रा अर्चद्धूमासो अग्नयः पावकाः। श्वितीचयः श्वात्रासो भुरण्यवो वनर्षदो वायवो न सोमाः॥७॥ प्र जिह्वया भरते वेपो अग्निः प्र वयुनानि चेतसा पृथिव्याः। तमायवः शुचयंतं पावकं मंद्रं होतारं दधिरे यजिष्ठं॥८॥ द्यावा यमग्निं पृथिवी जनिष्टामापस्त्वष्टा भृगवो यं सहोभिः। ईळेन्यं प्रथमं मातरिश्वा देवास्ततक्षुर्मनवे यजत्रं॥९॥ यं त्वा देवा दधिरे हव्यवाहं पुरुस्पृहो मानुषासो यजत्रं। स यामन्नग्ने स्तुवते वयो धाः प्र देवयन्यशसः सं हि पूर्वीः॥१०॥२॥

॥ ४७ ॥ १-८ सप्तगुः ॥ इंद्रो वैकुंठः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥४७॥ जगृभ्मा ते दक्षिणमिंद्र हस्तं वसूयवो वसुपते वसूनां। विद्मा हि त्वा गोपतिं शूर गोनामस्मभ्यं चित्रं वृषणं रयिं

॥४६॥ प्र होता॑ जा॒तः म॒हान् न॒भः॒ऽवित् नृ॒ऽसद्वा॑ सी॒द॒त् अ॒पां उ॒पऽस्थे॑ दधिः॑ यः धायि॑ सः ते॒ वयां॑सि य॒न्ता वसू॑नि वि॒धते॑ त॒नू॒ऽपाः॥१॥ इ॒मं वि॒धन्तः॑ अ॒पां स॒धऽस्थे॑ प॒शुं न न॒ष्टं प॒दैः अनु॑ ग्मन् गुहा॑ चत॑न्तं उ॒शिजः॑ नमः॑ऽभिः इ॒च्छन्तः॑ धीराः॑ भृग॑वः अ॒विं॒द॒न्॥२॥ इ॒मं त्रि॒तः भूरि॑ अ॒विं॒द॒त् इ॒च्छन् वै॒भु॒ऽव॒सः मू॒र्धनि॑ अघ्न्या॑याः सः शे॒ऽवृ॒धः जा॒तः आ ह॒र्म्येषु॑ नाभिः॑ युवा॑ भ॒व॒ति॒ रो॒च॒नस्य॑॥३॥ मं॒द्रं होता॑रं उ॒शिजः॑ नमः॑ऽभिः प्रांचं॑ य॒ज्ञं ने॒तारं॑ अ॒ध्व॒रा॒णां॑ वि॒शां अ॒कृ॒ण्व॒न् अ॒र॒तिं पा॒व॒कं ह॒व्य॒ऽवाहं॑ दध॑तः मानु॑षेषु॥४॥ प्र भूः जयं॑तं म॒हां वि॒पः॒ऽधां मू॒राः अमू॑रं पु॒रां द॒र्माण॑ नयं॑तः गर्भं॑ व॒नां धियं॑ धुः हिरि॑ऽश्मश्रुं न अर्वा॑णं धन॑ऽअर्चं ॥५॥१॥ नि प॒स्त्या॑सु त्रि॒तः स्त॒भु॒ऽयन् परि॑ऽवीतः योनौ॑ सीद॒त् अ॒न्तः॑ अतः॑ सं॒ऽगृभ्य॑ वि॒शां दमू॑नाः विऽधर्म॑णा अ॒यं॒त्रैः ई॒य॒ते॒ नॄन्॥६॥ अ॒स्य अ॒जरा॑सः द॒मां अ॒रित्राः॑ अ॒र्चत्ऽधूमासः अ॒ग्नयः॑ पा॒व॒काः श्वि॒तीच॑यः श्वा॒त्रासः॑ भु॒र॒ण्यवः॑ व॒न॒ऽसदः॑ वा॒यवः॑ न सोमाः॑॥७॥ प्र जि॒ह्वया॑ भ॒र॒ते॒ वेपः॑ अ॒ग्निः प्र व॒युना॑नि चेत॑सा पृ॒थि॒व्याः तं आ॒यवः॑ शु॒चयं॑तं पा॒व॒कं मं॒द्रं होता॑रं द॒धि॒रे॒ यजि॑ष्ठं ॥८॥ द्यावा॑ यं अ॒ग्निं पृ॒थि॒वी जनि॑ष्टां आपः॑ त्वष्टा॑ भृग॑वः यं सहः॑ऽभिः ई॒ळेन्यं॑ प्र॒थ॒मं मा॒त॒रिश्वा॑ दे॒वाः त॒त॒क्षुः मन॑वे यज॑त्रं॥९॥ यं त्वा॒ दे॒वाः द॒धि॒रे॒ ह॒व्य॒ऽवाहं॑ पु॒रु॒ऽस्पृहः॑ मानु॑षासः यज॑त्रं सः याम॑न् अ॒ग्ने॒ स्तु॒व॒ते॒ वयः॑ धाः॒ प्र दे॒व॒ऽयन् य॒शसः॑ सं हि पूर्वीः॑ ॥१०॥२॥

॥४७॥ ज॒गृ॒भ्म ते॒ दक्षि॑णं इं॒द्र॒ हस्तं॑ व॒सु॒ऽयवः॑ व॒सु॒ऽप॒ते॒ वसू॑नां वि॒द्म हि त्वा॒ गोऽप॑तिं शूर॒ गोनां॑ अ॒स्मभ्यं॑ चि॒त्रं वृष॑णं र॒यिं

दाः ॥१॥ स्वायुधं स्ववसं सुनीथं चतुःसमुद्रं धरुणं रयीणां। चर्कृत्यं शंस्यं भूरिवारमस्मभ्यं चित्रं वृषणं रयिं दाः॥२॥ सुब्रह्माणं देववंतं बृहंतमुरुं गभीरं पृथुबुध्नमिंद्र। श्रुतऋषिमुग्रमभिमा-तिषाहमस्मभ्यं चित्रं वृषणं रयिं दाः॥३॥ सनद्वाजं विप्रवीरं त-रुत्रं धनस्पृतं शूशुवांसं सुदक्षं। दस्युहनं पूर्भिदमिंद्र सत्यमस्मभ्यं चित्रं वृषणं रयिं दाः ॥४॥ अश्वावंतं रथिनं वीरवंतं सहस्रिणं शतिनं वाजमिंद्र। भद्रव्रातं विप्रवीरं स्वर्षामस्मभ्यं चित्रं वृषणं रयिं दाः ॥५॥३॥ प्र सप्तगुमृतधीतिं सुमेधां बृहस्पतिं मतिरच्छा जिगाति। य आंगिरसो नमसोपसद्योऽस्मभ्यं चित्रं वृषणं रयिं दाः॥६॥ वनीवानो मम दूतास इंद्रं स्तोमाश्चरंति सुमतीरिया-नाः। हृदिस्पृशो मनसा वच्यमाना अस्मभ्यं चित्रं वृषणं रयिं दाः ॥७॥ यत्त्वा यामि दद्धि तन्न इंद्र बृहंतं क्षयमसमं जनानां। अभि तद्द्यावापृथिवी गृणीतामस्मभ्यं चित्रं वृषणं रयिं दाः॥८॥४॥

॥४८॥ १–११ इंद्रो वैकुंठः ॥ इंद्रो वैकुंठः ॥ १–६,८.९ जगती । ७.१०.११ त्रिष्टुप् ॥

॥४८॥ अहं भुवं वसुनः पूर्व्यस्पतिरहं धनानि सं जयामि शश्वतः। मां हवंते पितरं न जंतवोऽहं दाशुषे वि भजामि भो-जनं॥१॥ अहमिंद्रो रोधो वक्षो अथर्वणस्त्रिताय गा अजनय-महेरधि। अहं दस्युभ्यः परि नृम्णमा ददे गोत्रा शिक्षन् दधीचे मातरिश्वने॥२॥ मह्यं त्वष्टा वज्रमतक्षदायसं मयि देवासोऽवृ-जन्नपि क्रतुं । ममानीकं सूर्यस्येव दुष्टरं मामार्यंति कृतेन कर्त्वेन च॥३॥ अहमेतं गव्ययमश्व्यं पशुं पुरीषिणं सायके-ना हिरण्ययं। पुरू सहस्रा नि शिशामि दाशुषे यन्मा सोमास उक्थिनो अमंदिषुः॥४॥ अहमिंद्रो न परा जिग्य इद्धनं न

दाः ॥१॥ सुऽआयुधं सुऽअवसं सुऽनीथं चतुःऽसमुद्रं धरुणं रयीणां चर्कृत्यं शंस्यं भूरिऽवारं अस्मभ्यं चित्रं वृषणं रयिं दाः ॥२॥ सुऽब्रह्माणं देवऽवंतं बृहंतं उरुं गभीरं पृथुऽबुध्नं इंद्र श्रुतऽऋषिं उग्रं अभिमातिऽसहं अस्मभ्यं चित्रं वृषणं रयिं दाः ॥३॥ सनत्ऽवाजं विप्रऽवीरं तरुत्रं धनऽस्पृतं शूशुऽवांसं सुऽदक्षं दस्युऽहनं पूःऽभिदं इंद्र सत्यं अस्मभ्यं चित्रं वृषणं रयिं दाः ॥४॥ अश्वऽवंतं रथिनं वीरऽवंतं सहस्रिणं शतिनं वाजं इंद्र भद्रऽव्रातं विप्रऽवीरं स्वःऽसां अस्मभ्यं चित्रं वृषणं रयिं दाः ॥५॥३॥ प्र सप्तऽगुं ऋतऽधीतिं सुऽमेधां बृहस्पतिं मतिः अच्छ जिगाति यः आंगिरसः नमसा उपऽसद्यः अस्मभ्यं चित्रं वृषणं रयिं दाः ॥६॥ वनीवानः मम दूतासः इंद्रं स्तोमाः चरंति सुऽमतीः इयानाः हृदिऽस्पृशः मनसा वच्यमानाः अस्मभ्यं चित्रं वृषणं रयिं दाः ॥७॥ यत् त्वा यामि दद्धि तत् नः इंद्र बृहंतं क्षयं असमं जनानां अभि तत् द्यावापृथिवी गृणीतां अस्मभ्यं चित्रं वृषणं रयिं दाः ॥८॥४॥

॥४८॥ अहं भुवं वसुनः पूर्व्यः पतिः अहं धनानि सं जयामि शश्वतः मां हवंते पितरं न जंतवः अहं दाशुषे वि भजामि भोजनं ॥१॥ अहं इंद्रः रोधः वक्षः अथर्वणः त्रिताय गाः अजनयं अहेः अधि अहं दस्युऽभ्यः परि नृम्णं आ ददे गोत्रा शिक्षन् दधीचे मातरिश्वने ॥२॥ मह्यं त्वष्टा वज्रं अतक्षत् आयसं मयि देवासः अवृजन् अपि क्रतुं मम अनीकं सूर्यस्यऽइव दुस्तरं मां आर्यंति कृतेन कर्त्वेन च ॥३॥ अहं एतं गव्ययं अश्व्यं पशुं पुरीषिणं सायकेन हिरण्ययं पुरु सहस्रा नि शिशामि दाशुषे यत् मा सोमासः उक्थिनः अमंदिषुः ॥४॥ अहं इंद्रः न परा जिग्ये इत् धनं न

मृत्यवेऽव तस्थे कदा चन। सोममिन्मा सुन्वंतो याचता वसु न मे पूरवः सख्ये रिषाथन ॥५॥५॥ अहमेताञ्छाश्वसतो द्वाद्वेंद्रं ये वज्रं युधयेऽकृण्वत। आह्वयमानाँ अव हन्मनाहनं दृळ्हा वदन्ननमस्युर्नमस्विनः ॥६॥ अभी३दमेकमेको अस्मि निष्षाळभी द्वा किमु त्रयः करंति। खले न पर्षान् प्रति हन्मि भूरि किं मा निंदंति शत्रवोऽनिंद्राः ॥७॥ अहं गुंगुभ्यो अतिथिग्वमिष्करमिषं न वृत्रतुरं विक्षु धारयं। यत्पर्णयघ्न उत वा करंजहे प्राहं महे वृत्रहत्ये अशुश्रवि ॥८॥ प्र मे नमी साप्य इषे भुजे भूद्गवामेषे सख्या कृणुत द्विता। दिद्युं यदस्य समिथेषु मंहयमादिदेनं शंस्यमुक्थ्यं करं॥९॥ प्र नेमस्मिन्ददृशे सोमो अंतर्गोपा नेममाविरस्था कृणोति। स तिग्मशृंगं वृषभं युयुत्सन् द्रुहस्तस्थौ बहुले बद्धो अंतः ॥१०॥ आदित्यानां वसूनां रुद्रियाणां देवो देवानां न मिनामि धाम। ते मा भद्राय शवसे ततक्षुरपराजितमस्तृतमषाळ्हं ॥११॥६॥

॥४९॥ १-११ इंद्रो वैकुंठः ॥ इंद्रो वैकुंठः ॥ १.३-१० जगती। २.११ त्रिष्टुप् ॥

॥४९॥ अहं दां गृणते पूर्व्यं वस्वहं ब्रह्म कृणवं मह्यं वर्धनं। अहं भुवं यजमानस्य चोदितायज्वनः साक्षि विश्वस्मिन्भरे ॥१॥ मां धुरिंद्रं नाम देवता दिवश्च ग्मश्चापां च जंतवः। अहं हरी वृषणा विव्रता रघू अहं वज्रं शवसे धृष्ण्वा ददे ॥२॥ अहमत्कं कवये शिश्नथं हथैरहं कुत्समावमाभिरूतिभिः। अहं शुष्णस्य श्नथिता वधर्यमं न यो रर आर्यं नाम दस्यवे ॥३॥ अहं पितेव वेतसूँरभिष्टये तुग्रं कुत्साय स्मदिभं च रंधयं। अहं भुवं यजमानस्य राजनि प्र यद्भरे तुजये न प्रियाधृषे ॥४॥ अहं रंधयं मृगयं श्रुतर्वणे यन्माजिहीत वयुना चना-

मृत्यवे अव तस्थे कदा चन सोमं इत् मा सुन्वंतः याचत वसु न मे पूरवः सख्ये रिषाथन ॥५॥५॥ अहं एतान् शाश्वसतः द्वाऽद्वा इंद्रं ये वज्रं युधये अकृण्वत आऽह्वयमानान् अव हन्मना अहनं दृळ्हा वदन् अनमस्युः नमस्विनः ॥६॥ अभि इदं एकं एकः अस्मि निष्षाट् अभि द्वा किं ऊं इति त्रयः करंति खले न पर्षान् प्रति हन्मि भूरि किं मा निंदंति शत्रवः अनिंद्राः ॥७॥ अहं गुंगुऽभ्यः अतिथिऽग्वं इष्करं इषं न वृत्रऽतुरं विक्षु धारयं यत् पर्णयऽघ्ने उत वा करंजऽहे प्र अहं महे वृत्रऽहत्ये अशुश्रवि ॥८॥ प्र मे नमी साप्यः इषे भुजे भूत् गवां एषे सख्या कृणुत द्विता दिद्युं यत् अस्य संऽइथेषु मंहयं आत् इत् एनं शंस्यं उक्थ्यं करं ॥९॥ प्र नेमस्मिन् ददृशे सोमः अंतः गोपाः नेमं आविः अस्था कृणोति सः तिग्मऽशृंगं वृषभं युयुत्सन् द्रुहः तस्थौ बहुले बद्धः अंतः ॥१०॥ आदित्यानां वसूनां रुद्रियाणां देवः देवानां न मिनामि धाम ते मा भद्राय शवसे ततक्षुः अपराऽजितं अस्तृतं अषाळ्हं ॥११॥६॥

॥४९॥ अहं दां गृणते पूर्व्यं वसु अहं ब्रह्म कृणवं मह्यं वर्धनं अहं भुवं यजमानस्य चोदिता अयज्वनः साक्षि विश्वस्मिन् भरे ॥१॥ मां धुः इंद्रं नाम देवता दिवः च ग्मः च अपां च जंतवः अहं हरी वृषणा विऽव्रता रघू अहं वज्रं शवसे धृष्णु आ ददे ॥२॥ अहं अत्कं कवये शिश्नथं हथैः अहं कुत्सं आवं आभिः ऊतिऽभिः अहं शुष्णस्य श्नथिता वधः यमं न यः ररे आर्यं नाम दस्यवे ॥३॥ अहं पिताऽइव वेतसून् अभिष्टये तुग्रं कुत्साय स्मत्ऽइभं च रंधयं अहं भुवं यजमानस्य राजनि प्र यत् भरे तुजये न प्रिया आऽधृषे ॥४॥ अहं रंधयं मृगयं श्रुतर्वणे यत् मा अजिहीत वयुना चन आ-

नुषक् । अहं वेशं नम्रमायवेऽकरमहं सव्याय पड्गृभिमरंधयं ॥५॥७॥ अहं स यो नववास्त्वं बृहद्रथं सं वृत्रेव दासं वृत्रहारुजं । यद्वर्धयंतं प्रथयंतमानुषग्दूरे पारे रजसो रोचनाकरं ॥६॥ अहं सूर्यस्य परि याम्याशुभिः प्रैतशेभिर्वहमान ओजसा। यन्मा सावो मनुष आह निर्णिज ऋधक्कृषे दासं कृत्व्यं हथैः ॥७॥ अहं सप्तहा नहुषो नहुष्टरः प्राश्रावयं शवसा तुर्वशं यदुं। अहं न्य१न्यं सहसा सहस्करं नव व्राधतो नवतिं च वक्षयं॥८॥ अहं सप्त स्रवतो धारयं वृषा द्रवित्न्वः पृथिव्यां सीरा अधि। अहमर्णांसि वि तिरामि सुक्रतुर्युधा विदं मनवे गातुमिष्टये ॥९॥ अहं तदासु धारयं यदासु न देवश्चन त्वष्टाधारयद्रुशत्। स्पार्हं गवामूधःसु वक्षणास्वा मधोर्मधु श्वात्र्यं सोममाशिरं ॥१०॥ एवा देवाँ इंद्रो विव्ये नॄन् प्र च्यौत्नेन मघवा सत्यराधाः। विश्वेत्ता ते हरिवः शचीवोऽभि तुरासः स्वयशो गृणंति ॥११॥८॥

॥५०॥ १–७ इंद्रो वैकुंठः ॥ इंद्रो वैकुंठः ॥ १. २ ६. ७ जगती। ३ ४ अभिसारिणी। ५ त्रिष्टुप् ॥

॥५०॥ प्र वो महे मंदमानायांधसोऽर्चा विश्वानराय विश्वाभुवे। इंद्रस्य यस्य सुमखं सहो महि श्रवो नृम्णं च रोदसी सपर्यतः ॥१॥ सो चिन्नु सख्या नर्य इनः स्तुतश्चर्कृत्य इंद्रो मावते नरे। विश्वासु धूर्षु वाजकृत्येषु सत्पते वृत्रे वाप्स्व१भि शूर मंदसे ॥२॥ के ते नर इंद्र ये त इषे ये ते सुम्नं सधन्य१मियक्षान्। के ते वाजायासुर्याय हिन्विरे के अप्सु स्वासूर्वरासु पौंस्ये ॥३॥ भुवस्त्वमिंद्र ब्रह्मणा महान्भुवो विश्वेषु सवनेषु यज्ञियः। भुवो नॄंश्च्यौत्नो विश्वस्मिन्भरे ज्येष्ठश्च मंत्रो विश्वचर्षणे ॥४॥ अवा नु कं ज्यायान् यज्ञवनसो महीं त ओमात्रां

नुपक् अहं वेशं नम्रं आयवें अकरं अहं सव्याय पट्ऽगृभिं अरंधयं ॥५॥७॥ अहं सः यः नवंऽवास्त्वं बृहत्ऽरथं सं वृत्राऽइव दासं वृत्रऽहा अरुंजं यत् वर्धयंतं प्रथयंतं आनुपक् दूरे पारे रजसः रोचना अकरं ॥६॥ अहं सूर्यस्य परि यामि आशुऽभिः प्र एतशेभिः वहमानः ओजसा यत् मा सावः मनुषः आह निःऽनिजे ऋधक् कृषे दासं कृत्व्यं हथैः ॥७॥ अहं सप्तऽहा नहुषः नहुःऽतरः प्र अश्रवयं शवसा तुर्वशं यदुं अहं नि अन्यं सहसा सहः करं नव माधतः नवतिं च वक्षयं ॥८॥ अहं सप्त स्रवतः धारयं वृषा द्रवित्न्वः पृथिव्यां सीराः अधि अहं अर्णांसि वि तिरामि सुऽक्रतुः युधा विदं मनवे गातुं इष्टये ॥९॥ अहं तत् आसु धारयं यत् आसु न देवः चन त्वष्टा अधारयत् रुशत् स्पार्हं गवां ऊधःऽसु वक्षणासु आ मधोः मधु श्वात्र्यं सोमं आऽशिरं ॥१०॥ एव देवान् इंद्रः विव्ये नॄन् प्र च्यौत्नेन मघऽवा सत्यऽराधाः विश्वा इत् ता ते हरिऽवः शचीऽवः अभि तुरासः स्वऽयशः गृणंति ॥११॥८॥

॥५०॥ प्र वः महे मंदमानाय अंधसः अर्च विश्वानराय विश्वऽभुवे इंद्रस्य यस्य सुऽमखं सहः महि श्रवः नृम्णं च रोदसी सपर्यतः ॥१॥ सः चित् नु सख्या नर्यः इनः स्तुतः चर्कृत्यः इंद्रः माऽवते नरे विश्वासु धूःऽसु वाजऽकृत्येषु सत्ऽपते वृत्रे वा अप्ऽसु अभि शूर मंदसे ॥२॥ के ते नरः इंद्र ये ते इषे ये ते सुम्नं सऽधन्यं इयक्षान् के ते वाजाय असुर्याय हिन्विरे के अप्ऽसु स्वासु उर्वरासु पौंस्ये ॥३॥ भुवः त्वं इंद्र ब्रह्मणा महान् भुवः विश्वेषु सवनेषु यज्ञियः भुवः नॄन् च्यौत्नः विश्वस्मिन् भरे ज्येष्ठः च मंत्रः विश्वऽचर्षणे ॥४॥ अव नु कं ज्यायान् यज्ञऽवनसः महीं ते ओमात्रां

कृण्वन्तो विदुः। असो नु कमजरो वर्धाश्च विश्वेदेता सवना तूतुमा कृषे॥५॥ एता विश्वा सवना तूतुमा कृषे स्वयं सूनो सहसो यानि दधिषे। वराय ते पात्रं धर्मणे तना यज्ञो मन्त्रो ब्रह्मोद्यतं वचः ॥६॥ ये ते विप्र ब्रह्मकृतः सुते सचा वसूनां च वसुनश्च दावने। प्र ते सुम्नस्य मनसा पथा भुवन्मदे सुतस्य सोम्यस्यान्धसः॥७॥९॥

॥५१॥ १.३.५.७.९ देवाः। २.४.६.८ अग्निः सौचीकः॥ १.३.५.७.९ अग्निः सौचीकः। २.४.६.८ देवाः॥ त्रिष्टुप्॥

॥५१॥ महत्तदुल्वं स्थविरं तदासीद्येनाविष्टितः प्रविवेशियापः। विश्वा अपश्यद्बहुधा ते अग्ने जातवेदस्तन्वो देव एकः॥१॥ को मा ददर्श कतमः स देवो यो मे तन्वो बहुधा पर्यपश्यत्। क्वाह मित्रावरुणा क्षियन्त्यग्नेर्विश्वाः समिधो देवयानीः॥२॥ ऐच्छाम त्वा बहुधा जातवेदः प्रविष्टमग्ने अप्स्वोषधीषु। तं त्वा यमो अचिकेच्चित्रभानो दशान्तरुष्यादतिरोचमानं॥३॥ होत्रादहं वरुण बिभ्यदायं नेदेव मा युनजन्नत्र देवाः। तस्य मे तन्वो बहुधा निविष्टा एतमर्थं न चिकेताहमग्निः॥४॥ एहि मनुर्देवयुर्यज्ञकामोऽरंकृत्या तमसि क्षेष्यग्ने। सुगान्पथः कृणुहि देवयानान्वह हव्यानि सुमनस्यमानः॥५॥१०॥ अग्नेः पूर्वे भ्रातरो अर्थमेतं रथीवाध्वानमन्वावरीवुः। तस्माद्भिया वरुण दूरमायं गौरो न क्षेप्नोरविजे ज्यायाः॥६॥ कुर्मस्त आयुरजरं यदग्ने यथा युक्तो जातवेदो न रिष्याः। अथा वहासि सुमनस्यमानो भागं देवेभ्यो हविषः सुजात॥७॥ प्रयाजान्मे अनुयाजांश्च केवलानूर्जस्वन्तं हविषो दत्त भागं। घृतं चापां पुरुषं चौषधीनामग्नेश्च दीर्घमायुरस्तु

कृण्वः विदुः असः नु कं अजरः वर्धाः च विश्वा इत् एता सवना तूतुमा कृषे ॥५॥ एता विश्वा सवना तूतुमा कृषे स्वयं सूनो॰ सहसः यानि दधिषे वराय ते पात्रं धर्मणे तना यज्ञः मंत्रः ब्रह्म उत्ऽयतं वचः ॥६॥ ये ते विप्र ब्रह्मऽकृतः सुते सचा वसूनां च वसुनः च दावने प्र ते सुम्नस्य मनसा पथा भुवन् मदे सुतस्य सोम्यस्य अंधसः ॥७॥९॥

॥५१॥ महत् तत् उल्बं स्थविरं तत् आसीत् येन आऽविष्टितः प्रऽविवेशिथ अपः विश्वाः अपश्यत् बहुधा ते अग्ने जातऽवेदः तन्वः देवः एकः ॥१॥ कः मा ददर्श कतमः सः देवः यः मे तन्वः बहुधा परिऽअपश्यत् क्व अह मित्रावरुणा क्षियंति अग्नेः विश्वाः संऽइधः देवऽयानीः ॥२॥ ऐच्छाम त्वा बहुधा जातऽवेदः प्रऽविष्टं अग्ने अप्ऽसु ओषधीषु तं त्वा यमः अचिकेत् चित्रऽभानो॰ दशऽअंतरुष्यात् अतिऽरोचमानं ॥३॥ होत्रात् अहं वरुण बिभ्यत् आयं न इत् एव मा युनजन् अत्र देवाः तस्य मे तन्वः बहुधा निऽविष्टाः एतं अर्थं न चिकेत अहं अग्निः ॥४॥ आ इहि मनुः देवऽयुः यज्ञऽकामः अरंऽकृत्य तमसि क्षेषि अग्ने सुऽगान् पथः कृणुहि देवऽयानान् वह हव्यानि सुऽमनस्यमानः ॥५॥१०॥ अग्नेः पूर्वे भ्रातरः अर्थं एतं रथीऽइव अध्वान अनु आ अवरीवुः तस्मात् भिया वरुण दूरं आयं गौरः न क्षेप्नोः अविजे ज्यायाः ॥६॥ कुर्मः ते आयुः अजरं यत् अग्ने यथा युक्तः जातऽवेदः न रिष्याः अथ वहासि सुऽमनस्यमानः भागं देवेभ्यः हविषः सुऽजात ॥७॥ प्रऽयाजान् मे अनुऽयाजान् च केवलान् ऊर्जस्वंतं हविषः दत्त भागं घृतं च अपां पुरुषं च ओषधीनां अग्नेः च दीर्घं आयुः अस्तु

देवाः ॥ ८ ॥ तव प्रयाजा अनुयाजाश्च केवल ऊर्जस्वन्तो हविषः सन्तु भागाः । तवाग्ने यज्ञोऽयमस्तु सर्वस्तुभ्यं नमन्तां प्रदिशश्चतस्रः ॥ ९ ॥ ११ ॥

॥ ५२ ॥ १–६ अग्निः सौचीकः ॥ देवाः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥ ५२ ॥ विश्वे देवाः शास्तन मा यथेह होता वृतो मनवै यन्निषद्य । प्र मे ब्रूत भागधेयं यथा वो येन पथा हव्यमा वो वहानि ॥ १ ॥ अहं होता न्यसीदं यजीयान् विश्वे देवा मरुतो मा जुनन्ति । अहरहरश्विनाध्वर्यवं वां ब्रह्मा समिद्भवति साहुतिर्वां ॥ २ ॥ अयं यो होता किरु स यमस्य कमप्यूहे यत्समञ्जन्ति देवाः । अहरहर्जायते मासिमास्यथा देवा दधिरे हव्यवाहं ॥ ३ ॥ मां देवा दधिरे हव्यवाहमपम्लुक्तं बहु कृच्छ्रा चरन्तं । अग्निर्विद्वान्यज्ञं नः कल्पयाति पञ्चयामं त्रिवृतं सप्ततन्तुं ॥ ४ ॥ आ वो यक्ष्यमृतत्वं सुवीरं यथा वो देवा वरिवः कराणि । आ बाह्वोर्वज्रमिन्द्रस्य धेयामथेमा विश्वाः पृतना जयाति ॥ ५ ॥ त्रीणि शता त्री सहस्राण्यग्निं त्रिंशच्च देवा नव चासपर्यन् । औक्षन्घृतैरस्तृणन्बर्हिरस्मा आदिद्धोतारं न्यसादयन्त ॥ ६ ॥ १२ ॥

॥ ५३ ॥ १–३. ६–११ देवाः । ४. ५ अग्निः सौचीकः ॥ १–३. ६–११ अग्निः सौचीकः । ४. ५ देवाः ॥ १–५. ८ त्रिष्टुप् । ६. ७. ९–११ जगती ॥

॥ ५३ ॥ यमैच्छाम मनसा सोऽयमागाद्यज्ञस्य विद्वान्परुषश्चिकित्वान् । स नो यक्षद्देवताता यजीयान्नि हि षत्सदन्तरः पूर्वो अस्मत् ॥ १ ॥ अराधि होता निषदा यजीयानभि प्रयांसि सुधितानि हि ख्यत् । यजामहै यज्ञियान्हन्त देवाँ ईळामहा ईड्याँ आज्येन ॥ २ ॥ साध्वीमकर्देववीतिं नो अद्य यज्ञस्य जिह्वामविदाम गुह्यां । स आयुरागात्सुरभिर्वसानो

देवाः ॥८॥ तव प्रऽयाजाः अनुऽयाजाः च केवले ऊर्जस्वंतः हविषः संतु भागाः तव अग्ने यज्ञः अयं अस्तु सर्वः तुभ्यं नमंतां प्रऽदिशः चतस्रः ॥९॥११॥

॥५२॥ विश्वे देवाः शास्तन मा यथा इह होता वृतः मनवै यत् निऽसद्य प्र मे ब्रूत भागऽधेयं यथा वः येन पथा हव्यं आ वः वहानि ॥१॥ अहं होता नि असीदं यजीयान् विश्वे देवाः मरुतः मा जुनंति अहःऽअहः अश्विना आध्वर्यवं वां ब्रह्मा संऽइत् भवति सा आऽहुतिः वां ॥२॥ अयं यः होता किः ऊं॰ सः यमस्य कं अपि ऊहे यत् संऽअंजंति देवाः अहःऽअहः जायते मासिऽमासि अथ देवाः दधिरे हव्यऽवाहं ॥३॥ मां देवाः दधिरे हव्यऽवाहं अपऽम्लुक्तं बहु कृच्छ्रा चरंतं अग्निः विद्वान् यज्ञं नः कल्पयाति पंचऽयामं त्रिऽवृतं सप्तऽतंतुं ॥४॥ आ वः यक्षि अमृतऽत्वं सुऽवीरं यथा वः देवाः वरिवः कराणि आ बाह्वोः वज्रं इंद्रस्य धेयां अथ इमाः विश्वाः पृतनाः जयाति ॥५॥ त्रीणि शता त्री सहस्राणि अग्निं त्रिंशत् च देवाः नव च असपर्यन् औक्षन् घृतैः अस्तृणन् बर्हिः अस्मै आत् इत् होतारं नि असादयंत ॥६॥१२॥

॥५३॥ यं ऐच्छाम मनसा सः अयं आ अगात् यज्ञस्य विद्वान् परुषः चिकित्वान् सः नः यक्षत् देवऽताता यजीयान् नि हि सत्सत् अंतरः पूर्वः अस्मत् ॥१॥ अराधि होता निऽसदा यजीयान् अभि प्रयांसि सुऽधितानि हि ख्यत् यजामहै यज्ञियान् हंत देवान् ईळामहै ईड्यान् आज्येन ॥२॥ साध्वीं अकः देवऽवीतिं नः अद्य यज्ञस्य जिह्वां अविदाम गुह्यां सः आयुः आ अगात् सुरभिः वसानः

भद्रामंकर्दे॒वहू॑तिं नो अ॒द्य ॥ ३ ॥ तद॒द्य वा॒चः प्र॑थ॒मं म॑सीय॒ येना॒सुराँ॑ अ॒भि दे॒वा अ॒साम॑ । ऊर्जा॑द उ॒त य॑ज्ञियासः॒ पंच॑ जना॒ मम॑ हो॒त्रं जु॑षध्वं ॥ ४ ॥ पंच॒ जना॒ मम॑ हो॒त्रं जु॑षंतां॒ गोजा॑ता उ॒त ये य॒ज्ञिया॑सः । पृ॒थि॒वी नः॒ पार्थि॑वात्पा॒त्वंह॑सो॒ऽंतरि॑क्षं दि॒व्यात्पा॑त्व॒स्मान् ॥ ५ ॥ १३ ॥ तंतुं॑ त॒न्वन्रज॑सो भा॒नुमन्वि॑हि॒ ज्योति॑ष्मतः प॒थो र॑क्ष धि॒या कृ॒तान् । अ॒नु॒ल्ब॒णं व॑यत॒ जोगु॑वा॒मपो॒ मनु॑र्भव ज॒नया॒ दैव्यं॒ जनं॑ ॥ ६ ॥ अ॒क्षा॒नहो॑ नह्यतनो॒त सो॑म्या॒ इष्कृ॑णुध्वं रश॒ना ओत पिं॑शत । अ॒ष्टाव॑धुरं वहता॒भितो॒ रथं॒ येन॑ दे॒वासो॒ अन॑यन्न॒भि प्रि॒यं ॥ ७ ॥ अश्म॑न्वती रीयते॒ सं र॑भध्व॒मुत्ति॑ष्ठत॒ प्र त॑रता सखायः । अत्रा॑ जहाम॒ ये अस॒न्नशे॑वाः शि॒वान्व॒यमुत्त॑रे॒माभि वाजा॑न् ॥ ८ ॥ त्वष्टा॑ मा॒या वे॑द॒पसा॑म॒पस्त॑मो॒ बिभ्र॒त्पात्रा॑ देव॒पाना॑नि॒ शंत॑मा । शि॒शी॒ते नू॒नं प॑र॒शुं स्वा॑य॒सं येन॑ वृ॒श्चादेत॑शो॒ ब्रह्म॑ण॒स्पतिः॑ ॥ ९ ॥ स॒तो नू॒नं क॑वयः॒ सं शि॑शीत॒ वाशी॑भि॒र्याभि॑र॒मृता॑य॒ तक्ष॑थ । वि॒द्वांसः॑ प॒दा गुह्या॑नि कर्तन॒ येन॑ दे॒वासो॑ अमृत॒त्वमा॑न॒शुः ॥ १० ॥ गर्भे॒ योषा॒मद॑धुर्व॒त्समा॒सन्य॑पी॒च्येन॒ मन॑सो॒त जि॒ह्वया॑ । स वि॒श्वाहा॑ सु॒मना॑ यो॒ग्या अ॒भि सि॑षा॒सनि॑र्वनते का॒र इज्जिति॑ ॥ ११ ॥ १४ ॥

॥ ५४ ॥ १–६ बृहदुक्थो वामदेव्यः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥ ५४ ॥ तां सु ते॑ की॒र्तिं म॑घवन्महि॒त्वा यत्त्वा॑ भी॒ते रोद॑सी॒ अह्व॑येतां । प्रावो॑ दे॒वाँ आति॑रो॒ दास॒मोजः॑ प्र॒जायै॑ त्व॒स्यै यदशि॑क्ष इंद्र ॥ १ ॥ यदच॑रस्त॒न्वा॑ वावृधा॒नो बला॑नींद्र प्रब्रुवा॒णो जने॑षु । मा॒येत्सा ते॒ यानि॑ यु॒द्धान्या॒हुर्नाद्य शत्रुं॒ ननु पु॒रा वि॑वित्से ॥ २ ॥ क उ॒ नु ते॑ महि॒मनः॑ सम॒स्यास्म-

भद्रां अक्रः देवऽहूतिं नः अद्य ॥३॥ तत् अद्य वाचः प्रथमं मसीय येन असुरान् अभि देवाः असाम ऊर्जऽअदः उत यज्ञियासः पंच जनाः मम होत्रं जुषध्वं ॥४॥ पंच जनाः मम होत्रं जुषंतां गोऽजाताः उत ये यज्ञियासः पृथिवी नः पार्थिवात् पातु अंहसः अंतरिक्षं दिव्यात् पातु अस्मान् ॥५॥१३॥ तंतुं तन्वन् रजसः भानुं अनु इहि ज्योतिष्मतः पथः रक्ष धिया कृतान् अनुल्वणं वयत जोगुवां अपः मनुः भव जनय दैव्यं जनं ॥६॥ अक्षऽनहः नह्यतन उत सोम्याः इष्कृणुध्वं रशनाः आ उत पिंशत अष्टाऽवंधुरं वहत अभितः रथं येन देवासः अनयन् अभि प्रियं ॥७॥ अश्मन्ऽवती रीयते सं रभध्वं उत् तिष्ठत प्र तरत सखायः अत्र जहाम ये असन् अशेवाः शिवान् वयं उत् तरेम अभि वाजान् ॥८॥ त्वष्टा मायाः वेत् अपसां अपःऽतमः बिभ्रत् पात्रा देवऽपानानि शंऽतमा शिशीते नूनं परशुं सुऽआयसं येन वृश्चात् एतशः ब्रह्मणः पतिः ॥९॥ सतः नूनं कवयः सं शिशीत वाशीभिः याभिः अमृताय तक्षथ विद्वांसः पदा गुह्यानि कर्तन येन देवासः अमृतऽत्वं आनशुः ॥१०॥ गर्भे योषां अदधुः वत्सं आसनि अपीच्येन मनसा उत जिह्वया सः विश्वाहा सुऽमनाः योग्याः अभि सिसासनिः वनते कारः इत् जितिं ॥११॥१४॥

॥५४॥ तां सु ते कीर्तिं मघऽवन् महिऽत्वा यत् त्वा भीते रोदसी अह्वयेतां प्र आवः देवान् आ अतिरः दासं ओजः प्रऽजायै त्वस्यै यत् अशिक्षः इंद्र ॥१॥ यत् अचरः तन्वा ववृधानः बलानि इंद्र प्रऽब्रुवाणः जनेषु माया इत् सा ते यानि युद्धानि आहुः न अद्य शत्रुं ननु पुरा विवित्से ॥२॥ के ऊं नु ते महिमनः समस्य अस्मत्

त्पूर्वे चाप॒रयो॒ऽत्तमापुः। यन्मा॒तरं॑ च पि॒तरं॑ च सा॒कमज॑नयथा-स्त॒न्व१ः स्वायाः॥३॥ च॒त्वारि॑ ते असु॒र्या॑णि॒ नामादा॑भ्यानि म-हि॒षस्य॑ संति। त्वमं॒ग तानि॒ विश्वा॑नि वित्से॒ येभिः॒ कर्मा॑णि मघ-वञ्च॒कर्थ॑॥४॥ त्वं विश्वा॑ दधिषे॒ केव॑लानि॒ यान्या॒विर्या च॒ गुहा॑ वसू॑नि। काम॒मिन्मे॑ मघवन्मा वि ता॑री॒स्त्वमा॑ज्ञा॒ता त्वमिं॑द्रासि दा॒ता॥५॥ यो अद॑धा॒ज्ज्योति॑षि॒ ज्योति॑र॒न्तर्यो असृ॑ज॒न्मधु॑ना॒ सं मधू॑नि। अध॑ प्रि॒यं शू॒षमिं॒द्राय॒ मन्म॑ ब्रह्म॒कृतो॑ बृ॒हदु॑क्थादवा-चि॥६॥१५॥

॥ ५५ ॥ १-८ बृहदुक्थो वामदेव्यः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥५५॥ दू॒रे तन्नाम॒ गुह्यं॒ परा॒चैर्यत्त्वा॑ भी॒ते अह्व॑येतां वयो॒धै। उद॑स्तभ्नाः पृथि॒वीं द्याम॒भीके॒ भ्रातुः॑ पु॒त्रान्म॑घवन्तित्विषा॒णः॥१॥ म॒हत्तन्नाम॒ गुह्यं॑ पुरु॒स्पृग्येन॑ भू॒तं ज॒नयो॒ येन॒ भव्य॑म्। प्र॒त्नं जा॒तं ज्योति॒र्यद॑स्य प्रि॒यं प्रि॒याः सम॑विशंत॒ पंच॑॥२॥ आ रोद॑सी अपृणा॒दोत मध्यं॒ पंच॑ दे॒वाँ ऋ॑तु॒शः स॒प्तस॑प्त। चतु॑स्त्रिंशता पुरु॒धा वि च॑ष्टे॒ सरू॑पेण॒ ज्योति॑षा॒ विव्र॑तेन॥३॥ यदु॑ष॒ औच्छः॑ प्रथ॒मा वि॒भाना॒मज॑नयो॒ येन॑ पु॒ष्टस्य॑ पु॒ष्टम्। यत्ते॑ जामि॒त्वमव॑रं॒ पर॑स्या म॒हन्म॑ह॒त्या अ॑सुर॒त्वमेक॑म्॥४॥ वि॒धुं द॑द्रा॒णं सम॑ने बहू॒नां युवा॑नं॒ सन्तं॑ पलि॒तो ज॑गार। दे॒वस्य॑ पश्य॒ काव्यं॑ महि॒त्वाद्या म॒मार॒ स ह्यः सम॑न॥५॥१६॥ शाक्म॑ना शा॒को अ॑रु॒णः सु॑प॒र्ण आ यो म॒हः शूरः॑ स॒नादनी॑ळः। यच्चि॒केत॑ स॒त्यमित्तन्न मोघं॒ वसु॑ स्पा॒र्हमु॒त जेतो॒त दाता॑॥६॥ ऐभि॑र्ददे॒ वृष्ण्या॒ पौंस्या॑नि॒ येभि॒रौक्ष॑द्वृत्र॒हत्या॑य व॒ज्री। ये कर्म॑णः क्रि॒यमा॑णस्य म॒ह्न ऋ॑ते-क॒र्ममु॒दजा॑यन्त दे॒वाः॥७॥ यु॒जा कर्मा॑णि ज॒नय॑न्वि॒श्वौजा॑

पूर्वे ऋषयः अंतं आपुः यत् मातरं च पितरं च साकं अजनयथाः तन्वः स्वायाः ॥ ३ ॥ चत्वारि ते असुर्याणि नाम अदाभ्यानि महिषस्य संति त्वं अंग तानि विश्वानि वित्से येभिः कर्माणि मघऽवन् चकर्थ ॥ ४ ॥ त्वं विश्वा दधिषे केवलानि यानि आविः या च गुहा वसूनि कामं इत् मे मघऽवन् मा वि तारीः त्वं आऽज्ञाता त्वं इंद्र असि दाता ॥ ५ ॥ यः अदधात् ज्योतिषि ज्योतिः अंतः यः असृजत् मधुना सं मधूनि अध प्रियं शूषं इंद्राय मन्म ब्रह्मऽकृतः बृहत्ऽउक्थात् अवाचि ॥ ६ ॥ १५ ॥

॥ ५५ ॥ दूरे तत् नाम गुह्यं पराचैः यत् त्वा भीते अह्वयेतां वयःऽधै उत् अस्तभ्नाः पृथिवीं द्यां अभीके भ्रातुः पुत्रान् मघऽवन् तित्विषाणः ॥ १ ॥ महत् तत् नाम गुह्यं पुरुऽस्पृक् येन भूतं जनयः येन भव्यं प्रत्नं जातं ज्योतिः यत् अस्य प्रियं प्रियाः सं अविशंत पंच ॥ २ ॥ आ रोदसी अपृणात् आ उत मध्यं पंच देवान् ऋतुऽशः सप्तऽसप्त चतुःऽत्रिंशता पुरुधा वि चष्टे सऽरूपेण ज्योतिषा विऽव्रतेन ॥ ३ ॥ यत् उषः औच्छः प्रथमा विऽभानां अजनयः येन पुष्टस्य पुष्टं यत् ते जामिऽत्वं अवरं परस्याः महत् महत्याः असुरऽत्वं एकं ॥ ४ ॥ विऽधुं दद्राणं समने बहूनां युवानं संतं पलितः जगार देवस्य पश्य काव्यं महिऽत्वा अद्य ममार सः ह्यः सं आन ॥ ५ ॥ १६ ॥ शाक्मना शाकः अरुणः सुऽपर्णः आ यः महः शूरः सनात् अनीळः यत् चिकेत सत्यं इत् तत् न मोघं वसु स्पार्हं उत जेता उत दाता ॥ ६ ॥ आ एभिः ददे वृष्ण्या पौंस्यानि येभिः औक्षत् वृत्रऽहत्याय वज्री ये कर्मणः क्रियमाणस्य मह्ना ऋतेऽकर्मं उत्ऽअजायंत देवाः ॥ ७ ॥ युजा कर्माणि जनयन् विश्वऽओजाः

त्पूर्वं चापयोऽन्तमापुः। यन्मातरं च पितरं च साकमजनयथास्तन्व१ः स्वायाः॥३॥ चत्वारि ते असुर्याणि नामादाभ्यानि महिषस्य संति। त्वमंग तानि विश्वानि वित्से येभिः कर्माणि मघवञ्चकर्थ॥४॥ त्वं विश्वा दधिषे केवलानि यान्याविर्या च गुहा वसूनि। काममिन्मे मघवन्मा वि तारीस्त्वमाज्ञाता त्वमिंद्रासि दाता॥५॥ यो अदधाज्ज्योतिषि ज्योतिरंतर्यो असृजन्मधुना सं मधूनि। अध प्रियं शूषमिंद्राय मन्म ब्रह्मकृतो बृहदुक्थादवाचि॥६॥१५॥

॥५५॥ १-८ बृहदुक्थो वामदेव्यः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप्॥

॥५५॥ दूरे तन्नाम गुह्यं पराचैर्यत्त्वा भीते अह्वयेतां वयोधै। उदस्तभ्नाः पृथिवीं द्यामभीके भ्रातुः पुत्रान्मघवन्तित्विषाणः॥१॥ महत्तन्नाम गुह्यं पुरुस्पृग्येन भूतं जनयो येन भव्यं। प्रत्नं जातं ज्योतिर्यदस्य प्रियं प्रियाः समविशंत पंच॥२॥ आ रोदसी अपृणादोत मध्यं पंच देवाँ ऋतुशः सप्तसप्त। चतुस्त्रिंशता पुरुधा वि चष्टे सरूपेण ज्योतिषा विव्रतेन॥३॥ यदुष औच्छः प्रथमा विभानामजनयो येन पुष्टस्य पुष्टं। यत्ते जामित्वमवरं परस्या महन्महत्या असुरत्वमेकं॥४॥ विधुं दद्राणं समने बहूनां युवानं संतं पलितो जगार। देवस्य पश्य काव्यं महित्वाद्या ममार स ह्यः समान॥५॥१६॥ शाक्मना शाको अरुणः सुपर्ण आ यो महः शूरः सनादनीळः। यच्चिकेत सत्यमित्तन्न मोघं वसु स्पार्हमुत जेतोत दाता॥६॥ ऐभिर्ददे वृष्ण्या पौंस्यानि येभिरौक्षद्वृत्रहत्याय वज्री। ये कर्मणः क्रियमाणस्य मह्न ऋतेकर्ममुदजायंत देवाः॥७॥ युजा कर्माणि जनयंविश्वौजा

पूर्वे ऋषयः अंतं आपुः यत् मातरं च पितरं च साकं अजनयथाः तन्वः स्वायाः ॥३॥ चत्वारि ते असुर्याणि नाम अदाभ्यानि महि-षस्य संति त्वं अंग तानि विश्वानि वित्से येभिः कर्माणि मघऽवन् चकर्थ ॥४॥ त्वं विश्वा दधिषे केवलानि यानि आविः या च गुहा वसूनि कामं इत् मे मघऽवन् मा वि तारीः त्वं आऽज्ञाता त्वं इंद्र असि दाता ॥५॥ यः अदधात् ज्योतिषि ज्योतिः अंतः यः असृ-जत् मधुना सं मधूनि अध प्रियं शूषं इंद्राय मन्म ब्रह्मऽकृतः बृह-त्ऽउक्थात् अवाचि ॥६॥१५॥

॥५५॥ दूरे तत् नाम गुह्यं पराचैः यत् त्वा भीते अह्वयेतां व-यःऽधै उत् अस्तभ्नाः पृथिवीं द्यां अभीके भ्रातुः पुत्रान् मघऽवन् तित्विषाणः ॥१॥ महत् तत् नाम गुह्यं पुरुऽस्पृक् येन भूतं जनयः येन भव्यं प्रत्नं जातं ज्योतिः यत् अस्य प्रियं प्रियाः सं अविशंत पंच ॥२॥ आ रोदसी अपृणात् आ उत मध्यं पंच देवान् ऋतुऽशः सप्तऽसप्त चतुःऽत्रिंशता पुरुधा वि चष्टे सऽरूपेण ज्योतिषा वि-ऽव्रतेन ॥३॥ यत् उषः औच्छः प्रथमा विऽभानां अजनयः येन पुष्टस्य पुष्टं यत् ते जामिऽत्वं अवरं परस्याः महत् महत्याः असु-रऽत्वं एकं ॥४॥ विऽधुं दद्राणं समने बहूनां युवानं संतं पलितः जगार देवस्य पश्य काव्यं महिऽत्वा अद्य ममार सः ह्यः सं आन ॥५॥१६॥ शाक्मना शाकः अरुणः सुऽपर्णः आ यः महः शूरः स-नात् अनीळः यत् चिकेत सत्यं इत् तत् न मोघं वसु स्पार्हं उत जेता उत दाता ॥६॥ आ एभिः ददे वृष्ण्या पौंस्यानि येभिः औ-क्षत् वृत्रऽहत्याय वज्री ये कर्मणः क्रियमाणस्य मह्ना ऋतेऽकर्मं उत्ऽअजायंत देवाः ॥७॥ युजा कर्माणि जनयन् विश्वऽओजाः

अशस्तिहा विश्वमनास्तुरायाट्। पीत्वी सोमस्य दिव आ वृ॒धानः शूरो॒ निर्यु॒धाध॑मद्दस्यू॑न्॥८॥१७॥

॥५६॥ १–७ बृहदुक्थो वामदेव्यः॥ विश्वे देवाः॥ १–३.७ त्रिष्टुप्। ४–६ जगती॥

॥५६॥ इ॒दं त॒ एकं॑ प॒र ऊं॑ त॒ एकं॑ तृ॒तीये॑न॒ ज्योति॑षा॒ सं वि॑शस्व। सं॒वेश॑ने त॒न्व१॒॑श्चारु॑रेधि प्रि॒यो दे॒वानां॑ पर॒मे ज॒नित्रे॑॥१॥ त॒नूष्टे॑ वाजिन्त॒न्वं१॒॑ नय॑न्ती वा॒मम॒स्मभ्यं॒ धातु॒ शर्म॒ तुभ्य॑म्। अह्रु॑तो म॒हो ध॒रुणा॑य दे॒वान्दि॒वीव॒ ज्योतिः॒ स्वमा मि॑मीयाः॥२॥ वा॒ज्य॑सि॒ वाजि॑नेना सु॒वेनीः॑ सुवि॒तः स्तोमं॑ सुवि॒तो दिवं॒ गाः। सु॒वि॒तो धर्म॑ प्रथ॒मानु॑ स॒त्या सु॑वि॒तो दे॒वान्त्सु॑वि॒तोऽनु॒ पत्म॑॥३॥ म॒हि॒म्न ए॑षां पि॒तर॑श्च॒नेशि॑रे दे॒वा दे॒वेष्व॑दधु॒रपि॒ क्रतु॑म्। सम॑विव्यचुरु॒त यान्यत्वि॑षु॒रैषां॑ त॒नूषु॒ नि वि॑विशुः॒ पुन॑ः॥४॥ सहो॑भि॒र्विश्वं॒ परि॑ चक्रमू॒ रजः॒ पूर्वा॒ धामा॒न्यमि॑ता॒ मिमा॑नाः। त॒नूषु॒ विश्वा॒ भुव॑ना॒ नि ये॑मिरे॒ प्रासा॑रयन्त पुरु॒ध प्र॒जा अनु॑॥५॥ द्विधा॑ सू॒नवोऽसु॑रं स्व॒र्विद॒मास्था॑पयन्त तृ॒तीये॑न॒ कर्म॑णा। स्वां प्र॒जां पि॒तरः॒ पित्र्यं॒ सह॒ आव॑रे॒ष्वद॑धु॒स्तन्तु॒मात॑तम्॥६॥ ना॒वा न क्षोदः॑ प्र॒दिशः॑ पृथि॒व्याः स्व॒स्तिभि॒रति॑ दु॒र्गाणि॒ विश्वा॑। स्वां प्र॒जां बृ॒हदु॑क्थो महि॒त्वाव॑रे॒ष्वद॑धा॒दा परे॑षु॥७॥१८॥

॥५७॥ १–६ बंधुः सुबंधुः श्रुतबंधुर्विप्रबंधुश्च गौपायनाः॥ विश्वे देवाः॥ गायत्री॥

॥५७॥ मा प्र गा॑म प॒थो व॒यं मा य॒ज्ञादि॑न्द्र सो॒मिनः॑। मान्तः स्थु॑र्नो॒ अरा॑तयः॥१॥ यो य॒ज्ञस्य॑ प्र॒साध॑न॒स्तन्तु॑र्दे॒वेष्वात॑तः। तमाहु॑तं नशीमहि॥२॥ मनो॒ न्वा हु॑वामहे नाराशं॒सेन॒ सोमे॑न। पि॒तॄ॒णां च॒ मन्म॑भिः॥३॥ आ त॑ एतु॒ मनः॒ पुनः॒ क्रत्वे॒ दक्षा॑य जी॒वसे॑। ज्योक् च॒ सूर्यं॑ दृ॒शे॥४॥ पुन॑र्नः पितरो॒ मनो॒ द-

अगस्तिऽहा विश्वऽमनाः तुराषाट् पीत्वी सोमस्य दिवः आ वृधानः शूरः निः युधा अधमत् दस्यून् ॥८॥१७॥

॥५६॥ इदं ते एकं परः ऊं ते एकं तृतीयेन ज्योतिषा सं विशस्व संऽवेशने तन्वः चारुः एधि प्रियः देवानां परमे जनित्रे ॥१॥ तनूः ते वाजिन् तन्वं नयंती वामं अस्मभ्यं धातु शर्म तुभ्यं अह्रुतः महः धरुणाय देवान् दिविऽइव ज्योतिः स्वं आ मिमीयाः ॥२॥ वाजी असि वाजिनेन सुऽवेनीः सुवितः स्तोमं सुवितः दिवं गाः सुवितः धर्म प्रथमा अनु सत्या सुवितः देवान् सुवितः अनु पत्म ॥३॥ महिम्नः एषां पितरः चन ईशिरे देवाः देवेषु अदधुः अपि क्रतुं सं अविव्यचुः उत यानि अत्विषुः आ एषां तनूषु नि विविशुः पुनरिति ॥४॥ सहःऽभिः विश्वं परि चक्रमुः रजः पूर्वा धामानि अमिता मिमानाः तनूषु विश्वा भुवना नि येमिरे प्र असारयंत पुरुध प्रऽजाः अनु ॥५॥ द्विधा सूनवः असुरं स्वःऽविदं आ अस्थापयंत तृतीयेन कर्मणा स्वां प्रऽजां पितरः पित्र्यं सहः आ अवरेषु अदधुः तंतुं आऽततं ॥६॥ नावा न क्षोदः प्रऽदिशः पृथिव्याः स्वस्तिऽभिः अति दुःऽगानि विश्वा स्वां प्रऽजां बृहत्ऽउक्थः महिऽत्वा आ अवरेषु अदधात् आ परेषु ॥७॥१८॥

॥५७॥ मा प्र गाम पथः वयं मा यज्ञात् इंद्र सोमिनः मा अंतः स्थुः नः अरातयः ॥१॥ यः यज्ञस्य प्रऽसाधनः तंतुः देवेषु आऽततः तं आऽहुतं नशीमहि ॥२॥ मनः नु आ हुवामहे नाराशंसेन सोमेन पितॄणां च मन्मऽभिः ॥३॥ आ ते एतु मनः पुनरिति क्रत्वे दक्षाय जीवसे ज्योक् च सूर्यं दृशे ॥४॥ पुनरिति नः पितरः मनः द-

दातु दैव्यो जनः । जीवं व्रातं सचेमहि ॥५॥ वयं सोम व्रते तव मनस्तनूषु बिभ्रतः । प्रजावन्तः सचेमहि ॥६॥१९॥

॥ ५८ ॥ १–१२ बंध्वादयो गौपायनाः ॥ मनआवर्तनं ॥ अनुष्टुप् ॥

॥५८॥ यत्ते यमं वैवस्वतं मनो जगाम दूरकं । तत्त आ वर्तयामसीह क्षयाय जीवसे ॥१॥ यत्ते दिवं यत्पृथिवीं मनो जगाम दूरकं । तत्त आ वर्तयामसीह क्षयाय जीवसे ॥२॥ यत्ते भूमिं चतुर्भृष्टिं मनो जगाम दूरकं । तत्त आ वर्तयामसीह क्षयाय जीवसे ॥३॥ यत्ते चतस्रः प्रदिशो मनो जगाम दूरकं । तत्त आ वर्तयामसीह क्षयाय जीवसे ॥४॥ यत्ते समुद्रमर्णवं मनो जगाम दूरकं । तत्त आ वर्तयामसीह क्षयाय जीवसे ॥५॥ यत्ते मरीचीः प्रवतो मनो जगाम दूरकं । तत्त आ वर्तयामसीह क्षयाय जीवसे ॥६॥२०॥ यत्ते अपो यदोषधीर्मनो जगाम दूरकं । तत्त आ वर्तयामसीह क्षयाय जीवसे ॥७॥ यत्ते सूर्यं यदुषसं मनो जगाम दूरकं । तत्त आ वर्तयामसीह क्षयाय जीवसे ॥८॥ यत्ते पर्वतान्बृहतो मनो जगाम दूरकं । तत्त आ वर्तयामसीह क्षयाय जीवसे ॥९॥ यत्ते विश्वमिदं जगन्मनो जगाम दूरकं । तत्त आ वर्तयामसीह क्षयाय जीवसे ॥१०॥ यत्ते पराः परावतो मनो जगाम दूरकं । तत्त आ वर्तयामसीह क्षयाय जीवसे ॥११॥ यत्ते भूतं च भव्यं च मनो जगाम दूरकं । तत्त आ वर्तयामसीह क्षयाय जीवसे ॥१२॥२१॥

॥ ५९ ॥ १–१० बंध्वादयो गौपायनाः ॥ १–३ निर्ऋतिः । ४ निर्ऋतिः सोमश्च । ५. ६ असुनीतिः । ७ लिंगोक्ता देवताः । ८. ९. १०[1] द्यावापृथिव्यौ । १०[2] द्यावापृथिव्याविंद्रश्च ॥ १–७ त्रिष्टुप् । ८ पंक्तिः । ९ महापंक्तिः । १० पंक्त्युत्तरा ॥

॥५९॥ प्र तार्यायुः प्रतरं नवीयः स्थातारेव क्रतुमता रथस्य । अध च्यवान उत्तवीत्यर्थं परातरं सु निर्ऋ-

दातु दैव्यः जनः जीवं व्रातं सचेमहि ॥५॥ वयं सोम व्रते तव मनः तनूषु विभ्रतः प्रजाऽवन्तः सचेमहि ॥६॥१९॥

॥५८॥ यत् ते यमं वैवस्वतं मनः जगाम दूरकं तत् ते आ वर्तयामसि इह क्षयाय जीवसे ॥१॥ यत् ते दिवं यत् पृथिवीं मनः जगाम दूरकं तत् ते आ वर्तयामसि इह क्षयाय जीवसे ॥२॥ यत् ते भूमिं चतुःऽभृष्टिं मनः जगाम दूरकं तत् ते आ वर्तयामसि इह क्षयाय जीवसे ॥३॥ यत् ते चतस्रः प्रऽदिशः मनः जगाम दूरकं तत् ते आ वर्तयामसि इह क्षयाय जीवसे ॥४॥ यत् ते समुद्रं अर्णवं मनः जगाम दूरकं तत् ते आ वर्तयामसि इह क्षयाय जीवसे ॥५॥ यत् ते मरीचीः प्रऽवतः मनः जगाम दूरकं तत् ते आ वर्तयामसि इह क्षयाय जीवसे ॥६॥२०॥ यत् ते अपः यत् ओषधीः मनः जगाम दूरकं तत् ते आ वर्तयामसि इह क्षयाय जीवसे ॥७॥ यत् ते सूर्यं यत् उषसं मनः जगाम दूरकं तत् ते आ वर्तयामसि इह क्षयाय जीवसे ॥८॥ यत् ते पर्वतान् बृहतः मनः जगाम दूरकं तत् ते आ वर्तयामसि इह क्षयाय जीवसे ॥९॥ यत् ते विश्वं इदं जगत् मनः जगाम दूरकं तत् ते आ वर्तयामसि इह क्षयाय जीवसे ॥१०॥ यत् ते पराः पराऽवतः मनः जगाम दूरकं तत् ते आ वर्तयामसि इह क्षयाय जीवसे ॥११॥ यत् ते भूतं च भव्यं च मनः जगाम दूरकं तत् ते आ वर्तयामसि इह क्षयाय जीवसे ॥१२॥२१॥

॥५९॥ प्र तारि आयुः प्रऽतरं नवीयः स्थातारा ऽइव क्रतुऽमता रथस्य अध च्यवानः उत् तवीति अर्थं पराऽतरं सु निःऽऋं-

तिर्जिहीतां ॥१॥ सामन्नु राये निधिमन्न्वन्नं करामहे सु पुरुध श्र-
वांसि। ता नो विश्वानि जरिता ममत्तु परातरं सु निर्ऋतिर्जि-
हीतां ॥२॥ अभी ष्व१र्यः पौंस्यैर्भवेम द्यौर्न भूमिं गिरयो नाज्रान्।
ता नो विश्वानि जरिता चिकेत परातरं सु निर्ऋतिर्जिहीतां
॥३॥ मो षु णः सोम मृत्यवे परा दाः पश्येम नु सूर्यमुच्चरंतं। द्यु-
भिर्हितो जरिमा सू नो अस्तु परातरं सु निर्ऋतिर्जिहीतां ॥४॥
असुनीते मनो अस्मासु धारय जीवातवे सु प्र तिरा न आयुः।
रारंधि नः सूर्यस्य संदृशि घृतेन त्वं तन्वं वर्धयस्व ॥५॥२२॥ अ-
सुनीते पुनरस्मासु चक्षुः पुनः प्राणमिह नो धेहि भोगं। ज्योक्
पश्येम सूर्यमुच्चरंतमनुमते मृळया नः स्वस्ति ॥६॥ पुनर्नो असुं
पृथिवी ददातु पुनर्द्यौर्देवी पुनरंतरिक्षं। पुनर्नः सोमस्तन्वं ददातु
पुनः पूषा पथ्यां३ या स्वस्तिः ॥७॥ शं रोदसी सुबंधवे यह्वी ऋ-
तस्य मातरा। भरतामप यद्रपो द्यौः पृथिवि क्षमा रपो मो षु ते
किं चनाममत् ॥८॥ अव द्वके अव त्रिका दिवश्चरंति भेषजा।
क्षमा चरिष्ण्वेककं भरतामप यद्रपो द्यौः पृथिवि क्षमा रपो
मो षु ते किं चनाममत् ॥९॥ समिंद्रेरय गामनड्वाहं य आवहदु-
शीनराण्या अनः। भरतामप यद्रपो द्यौः पृथिवि क्षमा रपो
मो षु ते किं चनाममत् ॥१०॥२३॥

॥६०॥ १–५. ७–१२ बंध्वादयो गौपायनाः । ६ अगस्त्यस्य स्वसैषां माता ॥ १–४. ६ असमाती राजा । ५ इंद्रः । ७–११ सुबंधोर्जीविताह्वानं । १२ हस्तः ॥ १–५ गायत्री । ६. ७ १०–१२ अनुष्टुप् । ८. ९ पंक्तिः ॥

॥६०॥ आ जनं त्वेषसंदृशं माहीनानामुपस्तुतं। अगन्म बि-
भ्रतो नमः ॥१॥ असमातिं नितोशनं त्वेषं निययिनं रथं।
भजेरथस्य सत्पतिं ॥२॥ यो जनान्महिषाँ इवातितस्थौ प-
वीरवान् । उतापवीरवान्युधा ॥३॥ यस्येक्ष्वाकुरुप व्रते

तिः जिहीतां॥१॥ सामन् नु राये निधिऽमत् नु अन्नं करामहे सु पुरुध श्रवांसि ता नः विश्वानि जरिता ममत्तु पराऽतरं सु निःऽऋतिः जिहीतां॥२॥ अभि सु अर्यः पौंस्यैः भवेम द्यौः न भूमिं गिरयः न अज्रान् ता नः विश्वानि जरिता चिकेत पराऽतरं सु निःऽऋतिः जिहीतां॥३॥ मो इति सु नः सोम मृत्यवे परा दाः पश्येम नु सूर्यं उत्ऽचरंतं द्युऽभिः हितः जरिमा सु नः अस्तु पराऽतरं सु निःऽऋतिः जिहीतां॥४॥ असुऽनीते मनः अस्मासु धारय जीवातवे सु प्र तिर नः आयुः ररंधि नः सूर्यस्य संऽदृशि घृतेन त्वं तन्वं वर्धयस्व॥५॥२२॥ असुऽनीते पुनः अस्मासु चक्षुः पुनः प्राणं इह नः धेहि भोगं ज्योक् पश्येम सूर्यं उत्ऽचरंतं अनुऽमते मृळय नः स्वस्ति॥६॥ पुनः नः असुं पृथिवी ददातु पुनः द्यौः देवी पुनः अंतरिक्षं पुनः नः सोमः तन्वं ददातु पुनः पूषा पथ्यां या स्वस्तिः॥७॥ शं रोदसी इति सुऽबंधवे यह्वी इति ऋतस्य मातरा भरतां अप यत् रपः द्यौः पृथिवि क्षमा रपः मो इति सु ते किं चन आममत्॥८॥ अव द्वके इति अव त्रिका दिवः चरंति भेषजा क्षमा चरिष्णु एककं भरतां अप यत् रपः द्यौः पृथिवि क्षमा रपः मो इति सु ते किं चन आममत्॥९॥ सं इंद्र ईरय गां अनड्वाहं यः आ अवहत् उशीनराण्याः अनः भरतां अप यत् रपः द्यौः पृथिवि क्षमा रपः मो इति सु ते किं चन आममत्॥१०॥२३॥

॥६०॥ आ जनं त्वेषऽसंदृशं माहीनानां उपऽस्तुतं अगन्म बिभ्रतः नमः॥१॥ असमातिं निऽतोशनं त्वेषं निऽययिनं रथं भजेऽरथस्य सत्ऽपतिं॥२॥ यः जनान् महिषान्ऽइव अतिऽतस्थौ पवीरवान् उत अपवीरवान् युधा॥३॥ यस्य इक्ष्वाकुः उप व्रते

रेवान्मंराय्येधंते। दि॒वींव॒ पंच॑ कृ॒ष्टयः॑ ॥४॥ इंद्र॑ क्ष॒त्रास॑माति॒पु र-
थ॑प्रो॒ष्ठेषु धारय। दि॒वींव॒ सूर्यं॑ दृ॒शे ॥५॥ अ॒गस्त्य॑स्य न॒द्भ्यः सप्ती॑ यु-
नक्षि रो॒हि॑ता। प॒णीन्न्य॑क्रमीर॒भि विश्वा॑न्राजन्नरा॒धसः॑ ॥६॥२४॥
अ॒यं मा॒ताय॑ं पि॒ताय॑ं जी॒वातु॑रा॒गम॑त्। इ॒दं तव॑ प्र॒सर्प॑णं सुबं॒धवे-
हि॒ निरि॑हि ॥७॥ यथा॑ यु॒गं व॑र॒त्रया॒ नह्य॑ति ध॒रुणा॑य॒ कं। ए॒वा दा-
धार ते॒ मनो॑ जी॒वात॑वे॒ न मृ॒त्यवेऽथो॑ अरि॒ष्टता॑तये ॥८॥ यथे॒यं
पृ॑थि॒वी म॒ही दा॒धारे॒मान्वन॒स्पती॑न्। ए॒वा दा॑धार ते॒ मनो॑ जी-
वात॑वे॒ न मृ॒त्यवेऽथो॑ अरि॒ष्टता॑तये ॥९॥ य॒माद॒हं वै॑वस्व॒तात्सु-
बं॒धोर्मन॒ आभ॑रं। जी॒वात॑वे॒ न मृ॒त्यवेऽथो॑ अरि॒ष्टता॑तये ॥१०॥
न्य१॒ग्वातो॑ऽव वाति॒ न्य॑क्तपति॒ सूर्यः॑। नी॒चीन॑मघ्न्या दु॑हे॒ न्य॑ग्भ-
वतु॒ ते॒ रपः॑ ॥११॥ अ॒यं मे॒ हस्तो॒ भग॑वान॒यं मे॒ भग॑वत्तरः। अ॒यं
मे॑ वि॒श्वभे॑षजो॒ऽयं शि॒वाभि॑मर्शनः ॥१२॥२५॥४॥

॥ ६१ ॥ १—२७ नाभानेदिष्ठो मानवः ॥ विश्वे देवाः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥६१॥ इ॒दमि॒त्था रौद्रं॑ गू॒र्तव॑चा॒ ब्रह्म॒ क्रत्वा॒ शच्या॑मं॒तरा॒जौ।
क्रा॒णा यद॑स्य पि॒तरा॑ मंहने॒ष्ठाः पर्ष॑त्प॒क्थे अह॒न्ना स॒प्त होतॄ॑न्
॥१॥ स इद्दा॒नाय॒ दभ्या॑य व॒न्वञ्च्यवा॑नः॒ सूदै॑रमिमीत॒ वेदिं॑।
तूर्व॑याणो गू॒र्तव॑चस्तमः॒ क्षोदो॒ न रेत॑ इ॒तऊ॑ति॒ सिंच॑त्
॥२॥ मनो॒ न येषु॒ हव॑नेषु ति॒ग्मं विपः॒ शच्या॑ वनु॒थो
द्रव॑न्ता। आ यः शर्या॑भिस्तुविनृ॒म्णो अ॒स्याश्री॑णीतादि॒शं
गभ॑स्तौ ॥३॥ कृ॒ष्णा यद्गोष्व॑रु॒णीषु॒ सीद॑द्दि॒वो नपा॑ताश्विना
हु॒वे वां। वी॒तं मे॑ य॒ज्ञमा गतं॑ मे॒ अन्नं॑ वव॒न्वांसा॒ नेष॒मस्मृ॑-
तध्रू ॥४॥ प्रथि॑ष्ट॒ यस्य॑ वी॒रक॑र्ममि॒ष्णदनु॑ष्ठितं॒ नु नर्यो॒
अपौ॑हत्। पुन॒स्तदा वृ॑हति॒ यत्क॒नाया॑ दुहि॒तुरा अनु॑-

रेवान् मरायी एधते दिविऽइव पंच कृष्टयः ॥४॥ इंद्र क्षत्रा असमा-
तिषु रथऽप्रोष्ठेषु धारय दिविऽइव सूर्यं दृशे ॥५॥ अगस्त्यस्य नत्-
ऽभ्यः सप्ती युनक्षि रोहिता पणीन् नि अक्रमीः अभि विश्वान्
राजन् अराधसः ॥६॥२४॥ अयं माता अयं पिता अयं जीवातुः
आ अगमत् इदं तव प्रऽसर्पणं सुऽबंधो॰ आ इहि निः इहि ॥७॥ य-
था युगं वरत्रया नह्यंति धरुणाय कं एव दाधार ते मनः जीवातवे
न मृत्यवे अथो अरिष्टऽतातये ॥८॥ यथा इयं पृथिवी मही दाधार
इमान् वनस्पतीन् एव दाधार ते मनः जीवातवे न मृत्यवे अथो
अरिष्टऽतातये ॥९॥ यमात् अहं वैवस्वतात् सुऽबंधोः मनः आ
अभरं जीवातवे न मृत्यवे अथो अरिष्टऽतातये ॥१०॥ न्यक् वातः
अव वाति न्यक् तपति सूर्यः नीचीनं अघ्न्या दुहे न्यक् भवतु ते रपः
॥११॥ अयं मे हस्तः भगऽवान् अयं मे भगवत्ऽतरः अयं मे वि-
श्वऽभेषजः अयं शिवऽअभिमर्शनः ॥१२॥२५॥४॥

॥६१॥ इदं इत्था रौद्रं गूर्तऽवचाः ब्रह्म क्रत्वा शच्यां अंतः आ-
जौ क्राणा यत् अस्य पितरा मंहनेऽस्थाः पर्षत् पक्थे अहन् आ
सप्त होतॄन् ॥१॥ सः इत् दानाय दभ्याय वन्वन् च्यवानः सूदैः अ-
मिमीत वेदिं तूर्वयाणः गूर्तवचःऽतमः क्षोदः न रेतः इतःऽऊति
सिंचत् ॥२॥ मनः न येषु हवनेषु तिग्मं विपः शच्या वनुथः द्रवं-
ता आ यः शर्याभिः तुविऽनृम्णः अस्य अश्रीणीत आऽदिशं ग-
भस्तौ ॥३॥ कृष्णा यत् गोषु अरुणीषु सीदत् दिवः नपाता अश्वि-
ना हुवे वां वीतं मे यज्ञं आ गतं मे अन्नं ववन्वांसा न इषं अस्मृ-
तऽध्रू॰ ॥४॥ प्रथिष्ट यस्य वीरऽकर्मं इष्णत् अनुऽस्थितं नु नर्यः
अप औहत् पुनः तत् आ वृहति यत् कनायाः दुहितुः आः अनु-

भृतमन्वा ॥५॥२६॥ मध्या यत्कर्त्वमभवदभीके कामं कृण्वाने पितरि युवत्याम् । मनानग्रेतो जहतुर्वियन्ता सानौ निषिक्तं सुकृतस्य योनौ ॥६॥ पिता यत्स्वां दुहितरमधिष्कन्क्ष्मया रेतः संजग्मानो नि षिञ्चत् । स्वाध्योऽजनयन्ब्रह्म देवा वास्तोष्पतिं व्रतपां निरतक्षन् ॥७॥ स ईं वृषा न फेनमस्यदाजौ स्मदा परैदप दभ्रचेताः । सरत्पदा न दक्षिणा परावृङ् न ता नु मे पृशन्यो जगृभ्रे ॥८॥ मक्षू न वह्निः प्रजाया उपब्दिरग्निं न नग्न उप सीददूधः । सनितेध्मं सनितोत वाजं स धर्ता जज्ञे सहसा यवीयुत् ॥९॥ मक्षू कनायाः सख्यं नवग्वा ऋतं वदन्त ऋतयुक्तिमग्मन् । द्विबर्हसो य उप गोपमागुरदक्षिणासो अच्युता दुदुक्षन् ॥१०॥२७॥ मक्षू कनायाः सख्यं नवीयो राधो न रेत ऋतमित्तुरण्यन् । शुचि यत्ते रेक्ण आयजन्त सबर्दुघायाः पय उस्रियायाः ॥११॥ पश्वा यत्पश्चा वियुता बुधन्तेति ब्रवीति वक्तरी रराणः । वसोर्वसुत्वा कारवोऽनेहा विश्वं विवेष्टि द्रविणमुप क्षु ॥१२॥ तदिन्न्वस्य परिषद्वानो अग्मन्पुरू सदन्तो नार्षदं बिभित्सन् । वि शुष्णस्य संग्रथितमनर्वा विदत्पुरुप्रजातस्य गुहा यत् ॥१३॥ भर्गो ह नामोत यस्य देवाः स्व१र्ण ये त्रिषधस्थे निषेदुः । अग्निर्ह नामोत जातवेदाः श्रुधी नो होतर्ऋतस्य होताध्रुक् ॥१४॥ उत त्या मे रौद्रावर्चिमन्ता नासत्याविन्द्र गूर्तये यजध्यै । मनुष्वद्वृक्तबर्हिषे रराणा मन्दू हितप्रयसा विक्षु यज्यू ॥१५॥२८॥ अयं स्तुतो राजा वन्दि वेधा अपश्च विप्रस्तरति स्वसेतुः । स कक्षीवन्तं रेजयत्सो अग्निं नेमिं न चक्रमर्वतो रघुद्रु ॥१६॥ स द्विबन्धुर्वैतरणो यष्टा सबर्धुं धेनुमस्वं दुह-

ऽभृतं अनर्वा ॥५॥२६॥ मध्या यत् कर्त्वं अभवत् अभीके कामं कृण्वाने पितरि युवत्यां मनानक् रेतः जहतुः विऽयंता सानौ निऽसिक्तं सुऽकृतस्य योनौ ॥६॥ पिता यत् स्वां दुहितरं अधिऽस्कन् क्ष्मया रेतः संऽजग्मानः नि सिंचत् सुऽआध्यः अजनयन् ब्रह्म देवाः वास्तोः पतिं व्रतऽपां निः अतक्षन् ॥७॥ सः ईं वृषा न फेनं अस्यत् आजौ स्मत् आ परा ऐत् अप दभ्रऽचेताः सरत् पदा न दक्षिणा पराऽवृक् न ताः नु मे पृशन्यः जगृभ्रे ॥८॥ मक्षु न वह्निः प्रऽजायाः उपब्दिः अग्निं न नग्नः उप सीदत् ऊधः सनिता इध्मं सनिता उत वाजं सः धर्ता जज्ञे सहसा यविऽयुत् ॥९॥ मक्षु कनायाः सख्यं नवऽग्वाः ऋतं वदंतः ऋतऽयुक्तिं अग्मन् द्विऽबर्हसः ये उप गोपं आ अगुः अदक्षिणासः अच्युता दुधुक्षन् ॥१०॥२७॥ मक्षु कनायाः सख्यं नवीयः राधः न रेतः ऋतं इत् तुरण्यन् शुचि यत् ते रेक्णः आ अयजंत सवःऽदुघायाः पयः उस्रियायाः ॥११॥ पश्वा यत् पश्चा विऽयुता बुधंत इति ब्रवीति वक्तरि ररा्णः वसोः वसुऽत्वा कारवः अनेहा विश्वं विवेष्टि द्रविणं उप क्षु ॥१२॥ तत् इत् नु अस्य परिऽसद्वानः अग्मन् पुरु सदंतः नार्सदं बिभित्सन् वि शुष्णस्य संऽग्रथितं अनर्वा विदत् पुरुऽप्रजातस्य गुहा यत् ॥१३॥ भर्गः ह नाम उत यस्य देवाः स्वः न ये त्रिऽसधस्थे निऽसेदुः अग्निः ह नाम उत जातऽवेदाः श्रुधि नः होतः ऋतस्य होता अध्रुक् ॥१४॥ उत त्या मे रौद्रौ अर्चिऽमंता नासत्यौ इंद्र गूर्तये यजध्यै मनुष्वत् वृक्तऽबर्हिषे रराणा मंदू हितऽप्रयसा विक्षु यज्यू ॥१५॥२८॥ अयं स्तुतः राजा वंदि वेधाः अपः च विप्रः तरति स्वऽसेतुः सः कक्षीवंतं रेजयत् सः अग्निं नेमिं न चक्रं अर्वतः रघुऽद्रु ॥१६॥ सः द्विऽबंधुः वैतरणः यष्टा सबःऽधुं धेनुं अस्वं दुह-

ध्यै। सं यन्मित्रावरुणा वृंज उक्थैर्ज्येष्ठेभिरर्यमणं वरूथैः ॥१७॥ तद्बंधुः सूरिर्दिवि ते धियंधा नाभानेदिष्ठो रपति प्र वेनन्। सा नो नाभिः परमास्य वा घाहं तत्पश्चा कतिथश्चिदास ॥१८॥ इयं मे नाभिरिह मे सधस्थमिमे मे देवा अयमस्मि सर्वः। द्विजा अह प्रथमजा ऋतस्येदं धेनुरदुहज्जायमाना ॥१९॥ अधासु मंद्रो अरतिर्विभावाव स्यति द्विवर्तनिर्वनेषाट्। ऊर्ध्वा यच्छ्रेणिर्न शिशुर्दन्मक्षू स्थिरं शेवृधं सूत माता ॥२०॥२९॥ अधा गाव उपमातिं कनाया अनु श्वांतस्य कस्य चित्परेयुः। श्रुधि त्वं सुद्रविणो नस्त्वं याळाश्वघ्नस्य वावृधे सूनृताभिः ॥२१॥ अध त्वमिंद्र विद्ध्य१स्मान्महो राये नृपते वज्रबाहुः। रक्षा च नो मघोनः पाहि सूरीननेहसस्ते हरिवो अभिष्टौ ॥२२॥ अध यद्राजाना गविष्टौ सरत्सरण्युः कारवे जरण्युः। विप्रः प्रेष्ठः स ह्येषां बभूव परा च वक्षदुत पर्षदेनान् ॥२३॥ अधा न्वस्य जेन्यस्य पुष्टौ वृथा रेभंत ईमहे तदू नु। सरण्युरस्य सूनुरश्वो विप्रश्चासि श्रवसश्च सातौ ॥२४॥ युवोर्यदि सख्यायास्मे शर्धाय स्तोमं जुजुषे नमस्वान्। विश्वत्र यस्मिन्ना गिरः समीचीः पूर्वीव गातुर्दाशत्सूनृतायै ॥२५॥ स गृणानो अद्भिर्देववानिति सुबंधुर्नमसा सूक्तैः। वर्धदुक्थैर्वचोभिरा हि नूनं व्यध्वैति पयस उस्रियायाः ॥२६॥ त ऊ षु णो महो यजत्रा भूत देवास ऊतये सजोषाः। ये वाजाँ अनयता वियंतो ये स्था निचेतारो अमूराः ॥२७॥३०॥

॥६२॥ १-११ नाभानेदिष्ठो मानवः ॥ १-६ विश्वे देवा वा अंगिरसो वा। ७ विश्वे देवाः। ८-११ सावर्णेर्दानस्तुतिः ॥ १-४ जगती। ५ ८-९ अनुष्टुप्। ६ बृहती। ७ सतोबृहती। १० गायत्री। ११ त्रिष्टुप् ॥

॥६२॥ ये यज्ञेन दक्षिणया समक्ता इंद्रस्य सख्यममृतत्वमा-

ध्यैं सं यत् मित्रावरुणा वृंजे उक्थैः ज्येष्ठेभिः अर्यमणं वरूथैः ॥१७॥ ततऽबंधुः सूरिः दिवि ते धियंऽधाः नाभानेदिष्ठः रपति प्र वेनंन् सा नः नाभिः परमा अस्य वा घ अहं तत् पश्चा कतिथः चित् आस ॥१८॥ इयं मे नाभिः इह मे सधऽस्थं इमे मे देवाः अयं अस्मि सर्वः द्विऽजाः अहं प्रथमऽजाः ऋतस्य इदं धेनुः अदुहत् जायमाना ॥१९॥ अधं आसु मंद्रः अरतिः विभाऽवा अवं स्यति द्विऽवर्तनिः वनेषाट् ऊर्ध्वा यत् श्रेणिः न शिशुः दन् मक्षु स्थिरं शेऽवृधं सूत माता ॥२०॥२९॥ अधं गावः उपंऽमातिं कनायाः अनुं श्वांतस्य कस्य चित् परां ईयुः श्रुधि त्वं सुऽद्रविणः नः त्वं याट् आश्वऽघ्नस्य ववृधे सूनृताभिः ॥२१॥ अधं त्वं इंद्र विद्धि अस्मान् महः राये नृऽपते वज्रऽबाहुः रक्षं च नः मघोनंः पाहि सूरीन् अनेहसः ते हरिऽवः अभिष्टौ ॥२२॥ अधं यत् राजाना गोऽइष्टौ सरत् सरण्युः कारवें जरण्युः विप्रः प्रेष्ठः सः हि एषां बभूवं परां च वक्षत् उत पर्षत् एनान् ॥२३॥ अधं नु अस्य जेन्यंस्य पुष्टौ वृथा रेभंतः ईमहे तत् ऊं नु सरण्युः अस्य सूनुः अश्व्यः विप्रः च असि श्रवंसः च सातौ ॥२४॥ युवोः यदि सख्याय अस्मे शर्धाय स्तोमं जुजुषे नमस्वान् विश्वत्रं यस्मिन् आ गिरः संऽईचीः पूर्वीःऽइव गातुः दाशंत् सूनृतायै ॥२५॥ सः गृणानः अत्ऽभिः देवऽवान् इतिं सुऽबंधुः नमंसा सुऽउक्तैः वर्धंत् उक्थैः वचःऽभिः आ हि नूनं वि अध्वा एति पयंसः उस्रियायाः ॥२६॥ ते ऊं सु नः महः यजत्राः भूत देवासः ऊतयें सऽजोषाः ये वाजान् अनंयत वि-ऽयंतः ये स्थ निऽचेतारः अमूराः ॥२७॥३०॥१॥

॥६२॥ ये यज्ञेन दक्षिणया संऽअंक्ताः इंद्रस्य सख्यं अमृतऽत्वं

नश। तेभ्यो भद्रमंगिरसो वो अस्तु प्रति गृभ्णीत मानवं सुमेधसः॥१॥ य उदाजन्पितरो गोमयं वस्वृतेनाभिंदन्परिवत्सरे वलं। दीर्घायुत्वमंगिरसो वो अस्तु प्रति गृभ्णीत मानवं सुमेधसः॥२॥ य ऋतेन सूर्यमारोहयन्दिव्यप्रथयन्पृथिवीं मातरं वि। सुप्रजास्त्वमंगिरसो वो अस्तु प्रति गृभ्णीत मानवं सुमेधसः॥३॥ अयं नाभा वदति वल्गु वो गृहे देवपुत्रा ऋषयस्तच्छृणोतन। सुब्रह्मण्यमंगिरसो वो अस्तु प्रति गृभ्णीत मानवं सुमेधसः॥४॥ विरूपास इदृषयस्त इद्गंभीरवेपसः। ते अंगिरसः सूनवस्ते अग्नेः परि जज्ञिरे॥५॥१॥ ये अग्नेः परि जज्ञिरे विरूपासो दिवस्परि। नवग्वो नु दशग्वो अंगिरस्तमः सचा देवेषु मंहते॥६॥ इंद्रेण युजा निः सृजंत वाघतो व्रजं गोमंतमश्विनं। सहस्रं मे ददतो अष्टकर्ण्यः१ श्रवो देवेष्वक्रत॥७॥ प्र नूनं जायतामयं मनुस्तोक्मेव रोहतु। यः सहस्रं शताश्वं सद्यो दानाय मंहते॥८॥ न तमश्नोति कश्चन दिव इव सान्वारभं। सावर्ण्यस्य दक्षिणा वि सिंधुरिव पप्रथे॥९॥ उत दासा परिविषे स्मद्दिष्टी गोपरीणसा। यदुस्तुर्वश्च मामहे॥१०॥ सहस्रदा ग्रामणीर्मा रिषन्मनुः सूर्येणास्य यतमानैतु दक्षिणा। सावर्णेर्देवाः प्र तिरंत्वायुर्यस्मिन्नश्रांता असनाम वाजं॥११॥२॥

॥६३॥ १–१७ गयः प्लातः॥ १–१४.१७ विश्वे देवाः। १५.१६ पथ्या स्वस्तिः॥ १–१४ जगती। १५ जगती त्रिष्टुब्वा। १६.१७ त्रिष्टुप्॥

॥६३॥ परावतो ये दिधिषंत आप्यं मनुप्रीतासो जनिमा विवस्वतः। ययातेर्ये नहुष्यस्य बर्हिषि देवा आसते ते अधि ब्रुवंतु नः॥१॥ विश्वा हि वो नमस्यानि वंद्या नामानि देवा उत यज्ञियानि वः। ये स्थ जाता अदितेरद्भ्यस्परि ये पृथिव्यास्ते

आनश तेभ्यः भद्रं अंगिरसः वः अस्तु प्रति गृभ्णीत मानवं सुऽमे-
धसः ॥१॥ ये उत्ऽआजन् पितरः गोऽमयं वसु ऋतेन अभिंदन्
परिवत्सरे वलं दीर्घायुऽत्वं अंगिरसः वः अस्तु प्रति गृभ्णीत मा-
नवं सुऽमेधसः ॥२॥ ये ऋतेन सूर्यं आ अरोहयन् दिवि अप्रथयन्
पृथिवीं मातरं वि सुप्रजाःऽत्वं अंगिरसः वः अस्तु प्रति गृभ्णीत
मानवं सुऽमेधसः ॥३॥ अयं नाभा वदति वल्गु वः गृहे देवऽपु-
त्राः ऋषयः तत् शृणोतन सुऽब्रह्मण्यं अंगिरसः वः अस्तु प्रति
गृभ्णीत मानवं सुऽमेधसः ॥४॥ विऽरूपासः इत् ऋषयः ते इत्
गंभीरऽवेपसः ते अंगिरसः सूनवः ते अग्नेः परि जज्ञिरे ॥५॥१॥
ये अग्नेः परि जज्ञिरे विऽरूपासः दिवः परि नवऽग्वः नु दशऽग्वः
अंगिरःऽतमः सचा देवेषु मंहते ॥६॥ इंद्रेण युजा निः सृजंत वा-
घतः व्रजं गोऽमंतं अश्विनं सहस्रं मे ददतः अष्टऽकर्ण्यः श्रवः दे-
वेषु अक्रत ॥७॥ प्र नूनं जायतां अयं मनुः तोक्मऽइव रोहतु यः
सहस्रं शतऽअश्वं सद्यः दानाय मंहते ॥८॥ न तं अश्नोति कः चन
दिवःऽइव सानु आऽरभं सावर्ण्यस्य दक्षिणा वि सिंधुःऽइव प-
प्रथे ॥९॥ उत दासा परिऽविषे स्मत्ऽदिष्टी॰ गोऽपरीणसा यदुः
तुर्वः च ममहे ॥१०॥ सहस्रऽदाः ग्रामऽनीः मा रिषत् मनुः सूर्येण
अस्य यतमाना एतु दक्षिणा सावर्णेः देवाः प्र तिरंतु आयुः य-
स्मिन् अश्रांताः असनाम वाजं ॥११॥२॥

॥६३॥ पराऽवतः ये दिधिषंते आप्यं मनुऽप्रीतासः जनिम
विवस्वतः ययातेः ये नहुष्यस्य बर्हिषि देवाः आसते ते अधि ब्रु-
वंतु नः ॥१॥ विश्वा हि वः नमस्यानि वंद्या नामानि देवाः उत
यज्ञियानि वः ये स्थ जाताः अदितेः अत्ऽभ्यः परि ये पृथिव्याः ते

मं इह श्रुता हवं ॥२॥ येभ्यो माता मधुमत्पिन्वते पयः पीयूषं द्यौरदितिरद्रिबर्हाः । उक्थशुष्मान्वृषभरान्स्वप्नसस्ताँ आदित्याँ अनु मदा स्वस्तये ॥३॥ नृचक्षसो अनिमिषन्तो अर्हणा बृहद्देवासो अमृतत्वमानशुः । ज्योतीरथा अहिमाया अनागसो दिवो वर्ष्माणं वसते स्वस्तये ॥४॥ सम्राजो ये सुवृधो यज्ञमाययुरपरिह्वृता दधिरे दिवि क्षयं । ताँ आ विवास नमसा सुवृक्तिभिर्महो आदित्याँ अदितिं स्वस्तये ॥५॥३॥ को वः स्तोमं राधति यं जुजोषथ विश्वे देवासो मनुषो यति ष्ठन । को वोऽध्वरं तुविजाता अरं करद्यो नः पर्षदत्यंहः स्वस्तये ॥६॥ येभ्यो होत्रां प्रथमामायेजे मनुः समिद्धाग्निर्मनसा सप्त होतृभिः । त आदित्या अभयं शर्म यच्छत सुगा नः कर्त सुपथा स्वस्तये ॥७॥ य ईशिरे भुवनस्य प्रचेतसो विश्वस्य स्थातुर्जगतश्च मंतवः । ते नः कृतादकृतादेनसस्पर्यद्या देवासः पिपृता स्वस्तये ॥८॥ भरेष्विंद्रं सुहवं हवामहेंऽहोमुचं सुकृतं दैव्यं जनं । अग्निं मित्रं वरुणं सातये भगं द्यावापृथिवी मरुतः स्वस्तये ॥९॥ सुत्रामाणं पृथिवीं द्यामनेहसं सुशर्माणमदितिं सुप्रणीतिं । दैवीं नावं स्वरित्रामनागसमस्रवंतीमा रुहेमा स्वस्तये ॥१०॥४॥ विश्वे यजत्रा अधि वोचतोतये त्रायध्वं नो दुरेवाया अभिह्रुतः । सत्यया वो देवहूत्या हुवेम शृण्वतो देवा अवसे स्वस्तये ॥११॥ अपामीवामप विश्वामनाहुतिमपारातिं दुर्विदत्रामघायतः । आरे देवा द्वेषो अस्मद्युयोतनोरु णः शर्म यच्छता स्वस्तये ॥१२॥ अरिष्टः स मर्तो विश्व एधते प्र प्रजाभिर्जायते धर्मणस्परि । यमादित्यासो नयथा सुनीतिभिरति विश्वानि

मे इह श्रुत हवं ॥२॥ येभ्यः माता मधुऽमत् पिन्वते पयः पीयूषं द्यौः अदितिः अद्रिऽबर्हाः उक्थऽशुष्मान् वृषऽभरान् सुऽअप्नसः तान् आदित्यान् अनु मद स्वस्तये ॥३॥ नृऽचक्षसः अनिऽमिषन्तः अर्हणा बृहत् देवासः अमृतऽत्वं आनशुः ज्योतिःऽरथाः अहिऽमायाः अनागसः दिवः वर्ष्माणं वसते स्वस्तये ॥४॥ सम्ऽराजः ये सुऽवृधः यज्ञं आऽययुः अपरिऽहृताः दधिरे दिवि क्षयं तान् आ विवास नमसा सुवृक्तिऽभिः महः आदित्यान् अदितिं स्वस्तये ॥५॥३॥ कः वः स्तोमं राधति यं जुजोषथ विश्वे देवासः मनुषः यति स्थन कः वः अध्वरं तुविऽजाताः अरं करत् यः नः पर्षत् अति अंहः स्वस्तये ॥६॥ येभ्यः होत्रां प्रथमां आऽयेजे मनुः समिद्धऽअग्निः मनसा सप्त होतृऽभिः ते आदित्याः अभयं शर्म यच्छत सुऽगा नः कर्त सुऽपथा स्वस्तये ॥७॥ ये ईशिरे भुवनस्य प्रऽचेतसः विश्वस्य स्थातुः जगतः च मंतवः ते नः कृतात् अकृतात् एनसः परि अद्य देवासः पिपृत स्वस्तये ॥८॥ भरेषु इंद्रं सुऽहवं हवामहे अंहःऽमुचं सुऽकृतं दैव्यं जनं अग्निं मित्रं वरुणं सातये भगं द्यावापृथिवी मरुतः स्वस्तये ॥९॥ सुऽत्रामाणं पृथिवीं द्यां अनेहसं सुऽशर्माणं अदितिं सुऽप्रनीतिं दैवीं नावं सुऽअरित्रां अनागसं अस्रवंतीं आ रुहेम स्वस्तये ॥१०॥४॥ विश्वे यजत्राः अधि वोचत ऊतये त्रायध्वं नः दुःऽएवायाः अभिऽहुतः सत्यया वः देवऽहूत्या हुवेम शृण्वतः देवाः अवसे स्वस्तये ॥११॥ अप अमीवां अप विश्वां अनाहुतिं अप अरातिं दुःऽविदत्रां अघऽयतः आरे देवाः द्वेषः अस्मत् युयोतन उरु नः शर्म यच्छत स्वस्तये ॥१२॥ अरिष्टः सः मर्तः विश्वः एधते प्र प्रऽजाभिः जायते धर्मणः परि यं आदित्यासः नयथ सुनीतिऽभिः अति विश्वानि

दुरिता स्वस्तये॥१३॥ यं देवासोऽवथ वाजसातौ यं शूरसाता म-
रुतो हिते धने। प्रातर्यावाणं रथमिंद्र सानसिमरिष्यंतमा रुहेमा
स्वस्तये॥१४॥ स्वस्ति नः पथ्यासु धन्वसु स्वस्त्य१प्सु वृजने स्वर्व-
ति। स्वस्ति नः पुत्रकृथेषु योनिषु स्वस्ति राये मरुतो दधातन
॥१५॥ स्वस्तिरिद्धि प्रपथे श्रेष्ठा रेक्णस्वत्यभि या वाममेति। सा
नो अमा सो अरणे नि पातु स्वावेशा भवतु देवगोपा॥१६॥ एवा
प्लतेः सूनुरवीवृधद्वो विश्व आदित्या अदिते मनीषी। ईशाना-
सो नरो अमर्त्येनास्तावि जनो दिव्यो गयेन॥१७॥५॥

॥६४॥ १-१७ गयः प्लातः ॥ विश्वे देवाः ॥ १-११.१३-१५ जगती। १२.१६.१७ त्रिष्टुप्॥

॥६४॥ कथा देवानां कतमस्य यामनि सुमंतु नाम शृण्वतां
मनामहे। को मृळाति कतमो नो मयस्करत्कतम ऊती अभ्या
ववर्तति ॥१॥ क्रतूयंति क्रतवो हृत्सु धीतयो वेनंति वेनाः
पतयंत्या दिशः। न मर्डिता विद्यते अन्य एभ्यो देवेषु मे
अधि कामा अयंसत ॥२॥ नरा वा शंसं पूषणमगोह्यमग्निं
देवेद्धमभ्यर्चसे गिरा। सूर्यामासा चंद्रमसा यमं दिवि त्रितं
वातमुषसमक्तुमश्विना ॥३॥ कथा कविस्तुवीरवान्कया गिरा
बृहस्पतिर्वावृधते सुवृक्तिभिः। अज एकपात्सुहवेभिरृक्व-
भिरहिः शृणोतु बुध्न्योऽहवीमनि ॥४॥ दक्षस्य वादिते
जन्मनि व्रते राजाना मित्रावरुणा विवाससि। अतूर्तपं-
थाः पुरुरथो अर्यमा सप्तहोता विषुरूपेषु जन्मसु ॥५॥६॥
ते नो अर्वंतो हवनश्रुतो हवं विश्वे शृण्वंतु वाजिनो मि-
तद्रवः। सहस्रसा मेधसाताविव त्मना महो ये धनं समिथेषु
जभ्रिरे ॥६॥ प्र वो वायुं रथयुजं पुरंधिं स्तोमैः कृणुध्वं स-

दुःऽइता स्वस्तये ॥१३॥ यं देवासः अवथ वाजऽसातौ यं शूरऽसाता मरुतः हिते धने प्रातःऽयावानं रथं इंद्र सानसिं अरिष्यंतं आ रुहेम स्वस्तये ॥१४॥ स्वस्ति नः पथ्यासु धन्वऽसु स्वस्ति अप्ऽसु वृजने स्वःऽवति स्वस्ति नः पुत्रऽकृथेषु योनिषु स्वस्ति राये मरुतः दधातन ॥१५॥ स्वस्तिः इत् हि प्रऽपथे श्रेष्ठा रेक्णस्वती अभि या वामं एति सा नः अमा सो अरणे नि पातु सुऽआवेशा भवतु देवऽगोपा ॥१६॥ एव प्लतेः सूनुः अवीवृधत् वः विश्वे आदित्याः अदिते मनीषी ईशानासः नरः अमर्त्येन अस्तावि जनः दिव्यः गयेन ॥१७॥५॥

॥६४॥ कथा देवानां कतमस्य यामनि सुऽमंतु नाम शृण्वतां मनामहे कः मृळाति कतमः नः मयः करत् कतमः ऊती अभि आ ववर्तति ॥१॥ क्रतुऽयंति क्रतवः हृत्ऽसु धीतयः वेनंति वेनाः पतयंति आ दिशः न मर्डिता विद्यते अन्यः एभ्यः देवेषु मे अधि कामाः अयंसत ॥२॥ नराशंसं वा पूषणं अगोह्यं अग्निं देवऽइद्धं अभि अर्चसे गिरा सूर्यामासा चंद्रमसा यमं दिवि त्रितं वातं उषसं अक्तु अश्विना ॥३॥ कथा कविः तुविऽरवान् कया गिरा बृहस्पतिः ववृधते सुवृक्तिऽभिः अजः एकऽपात् सुऽहवेभिः ऋक्वऽभिः अहिः शृणोतु बुध्न्यः हवीमनि ॥४॥ दक्षस्य वा अदिते जन्मनि व्रते राजाना मित्रावरुणा आ विवाससि अतूर्तऽपथाः पुरुऽरथः अर्यमा सप्तऽहोता विषुऽरूपेषु जन्मऽसु ॥५॥६॥ ते नः अर्वंतः हवनऽश्रुतः हवं विश्वे शृण्वंतु वाजिनः मितऽद्रवः सहस्रऽसाः मेधसाताऽइव त्मना महः ये धनं संऽइथेषु जभ्रिरे ॥६॥ प्र वः वायुं रथऽयुजं पुरंऽधिं स्तोमैः कृणुध्वं स-

ख्यायं पूषणं । ते हि देवस्यं सवितुः सवींमनि क्रतुं सचंते सचितः सचेंतसः ॥७॥ चिः सप्त सस्रा नद्यो महीरपो वनस्पतीन्पर्वताँ अग्निमूतये । कृशानुमस्तृन्तिष्यं सधस्थ आ रुद्रं रुद्रेषुं रुद्रियं हवामहे ॥८॥ सरस्वती सरयुः सिंधुरूर्मिभिर्महो महीरवसा यंतु वक्षणीः । देवीरापों मातरः सूदयित्न्वो घृतवत्पयो मधुमन्नो अर्चत ॥९॥ उत माता बृहद्दिवा शृणोतु नस्त्वष्टा देवेभिर्जनिभिः पिता वचः । ऋभुक्षा वाजो रथस्पतिर्भगो रण्वः शंसः शशमानस्यं पातु नः ॥१०॥७॥ रण्वः संदृष्टौ पितुमाँ इव क्षयों भद्रा रुद्राणां मरुतामुपस्तुतिः । गोभिः ष्याम यशसो जनेष्वा सदा देवास इळया सचेमहि ॥११॥ यां मे धियं मरुत इंद्र देवा अददात वरुण मित्र यूयं । तां पीपयत पयसेव धेनुं कुविद्गिरो अधि रथे वहाथ ॥१२॥ कुविदंग प्रति यथा चिदस्य नः सजात्यस्य मरुतो बुबोधथ । नाभा यत्र प्रथमं संनसामहे तत्रं जामित्वमदितिर्दधातु ॥१३॥ ते हि द्यावापृथिवी मातरा मही देवी देवाञ्जन्मना यज्ञियें इतः । उभे बिभृत उभयं भरीमभिः पुरु रेतांसि पितृभिश्च सिंचतः ॥१४॥ वि षा होत्रा विश्वमश्नोति वार्यं बृहस्पतिरमतिः पनीयसी । ग्रावा यत्र मधुषुदुच्यते बृहदवीवशंत मतिभिर्मनीषिणः ॥१५॥ एवा कविस्तुवीरवाँ ऋतज्ञा द्रविणस्युर्द्रविणसश्चकानः । उक्थेभिरत्र मतिभिश्च विप्रोऽपीपयद्गयो दिव्यानि जन्म ॥१६॥ एवा प्लतेः सूनुरवीवृधद्वो विश्व आदित्या अदिते मनीषी । ईशानासो नरो अमर्त्येनास्तावि जनो दिव्यो गयेन ॥१७॥८॥

ख्यायं पूषणं ते हि देवस्यं सवितुः सवीमनि क्रतुं सचंते सऽचितः सऽचेतसः ॥७॥ त्रिः सप्त सस्राः नद्यः महीः अपः वनस्पतीन् पर्वतान् अग्निं ऊतये कृशानुं अस्तृंन् तिष्यं सधऽस्थे आ रुद्रं रुद्रेषु रुद्रियं हवामहे ॥८॥ सरस्वती सरयुः सिंधुः ऊर्मिऽभिः महः महीः अवसा आ यंतु वक्षणीः देवीः आपः मातरः सूदयित्न्वः घृतऽवत् पयः मधुऽमत् नः अर्चत ॥९॥ उत माता बृहत्ऽदिवा शृणोतु नः त्वष्टा देवेभिः जनिऽभिः पिता वचः ऋभुक्षाः वाजः रथःपतिः भगः रण्वः शंसः शशमानस्य पातु नः ॥१०॥७॥ रण्वः संऽदृष्टी पितुमान्ऽइव क्षयः भद्रा रुद्राणां मरुतां उपऽस्तुतिः गोभिः स्याम यशसः जनेषु आ सदा देवासः इळया सचेमहि ॥११॥ यां मे धियं मरुतः इंद्र देवाः अददात वरुण मित्र यूयं तां पीपयत पयसाऽइव धेनुं कुवित् गिरः अधि रथे वहाथ ॥१२॥ कुवित् अंग प्रति यथा चित् अस्य नः सऽजात्यस्य मरुतः बुबोधथ नाभा यत्र प्रथमं संऽनसामहे तत्र जामिऽत्वं अदितिः दधातु नः ॥१३॥ ते हि द्यावापृथिवी मातरा मही देवी देवान् जन्मना यज्ञिये इतः उभे बिभृतः उभयं भरीमऽभिः पुरु रेतांसि पितृऽभिः च सिंचतः ॥१४॥ वि सा होत्रा विश्वं अश्नोति वार्यं बृहस्पतिः अरमतिः पनीयसी ग्रावा यत्र मधुऽसुत् उच्यते बृहत् अवीवशंत मतिभिः मनीषिणः ॥१५॥ एव कविः तुविऽरवान् ऋतऽज्ञाः द्रविणस्युः द्रविणसः चकानः उक्थेभिः अत्र मतिऽभिः च विप्रः अपीपयत् गयः दिव्यानि जन्म ॥१६॥ एव प्लतेः सूनुः अवीवृधत् वः विश्वे आदित्याः अदिते मनीषी ईशानासः नरः अमर्त्येन अस्तावि जनः दिव्यः गयेन ॥१७॥८॥

॥ ६५ ॥ १–१५ वसुकर्णो वासुक्रः ॥ विश्वे देवाः ॥ १–१४ जगती । १५ त्रिष्टुप् ॥

॥६५॥ अ॒ग्निरिंद्रो॒ वरु॑णो मि॒त्रो अ॑र्य॒मा वा॒युः पू॒षा सर॑स्वती स॒जोष॑सः। आ॒दि॒त्या विष्णु॑र्म॒रुतः॒ स्व॑र्बृ॒हत्सोमो॑ रु॒द्रो अदि॑ति॒र्ब्रह्म॑ण॒स्पतिः॑ ॥१॥ इ॒न्द्रा॒ग्नी वृ॑त्र॒हत्ये॑षु॒ सत्प॑ती मि॒थो हि॑न्वा॒ना त॒न्वा॒३ समो॑कसा। अ॒न्तरि॑क्षं॒ मह्या प॑प्रु॒रोज॑सा॒ सोमो॑ घृत॒श्रीर्म॑हि॒मान॑मी॒रय॑न् ॥२॥ तेषां॒ हि म॒ह्ना म॑ह॒ताम॑न॒र्वणां॒ स्तोमाँ॒ इय॑र्म्यृत॒ज्ञा ऋ॑ता॒वृधा॑म्। ये अ॑प्स॒वम॑र्ण॒वं चि॒त्ररा॑धस॒स्ते नो॑ रासन्तां म॒हये॑ सुमि॒त्र्याः ॥३॥ स्व॑र्णर॑म॒न्तरि॑क्षाणि रोच॒ना द्यावा॒भूमी॑ पृथि॒वीं स्क॑म्भु॒रोज॑सा। पृ॒क्षा इ॑व म॒हय॑न्तः सुरा॒तयो॑ दे॒वाः स्त॑वन्ते॒ मनु॑षाय सू॒रयः॑ ॥४॥ मि॒त्राय॑ शिक्ष॒ वरु॑णाय दा॒शुषे॒ या स॒म्राजा॒ मन॑सा॒ न प्र॒युच्छ॑तः। ययो॒र्धाम॒ धर्म॑णा॒ रोच॑ते बृ॒हद्ययो॑रु॒भे रोद॑सी॒ नाध॑सी॒ वृतौ॑ ॥५॥९॥ या गौर्व॑र्त॒निं प॒र्येति॑ नि॒ष्कृतं॒ पयो॒ दुहा॑ना व्रत॒नीर॑वा॒रतः॑। सा प्र॑ब्रुवा॒णा वरु॑णाय दा॒शुषे॑ दे॒वेभ्यो॑ दाशद्ध॒विषा॑ वि॒वस्व॑ते ॥६॥ दि॒वक्ष॑सो अ॒ग्निजि॑ह्वा ऋता॒वृध॑ ऋ॒तस्य॒ योनिं॑ वि॒मृश॑न्त आसते। द्यां स्क॑भि॒त्व्य१प आ च॑क्रु॒रोज॑सा य॒ज्ञं ज॑नि॒त्वी त॒न्वी॒३ नि मा॑मृजुः ॥७॥ प॒रि॒क्षि॒ता पि॒तरा॑ पूर्व॒जाव॑री ऋ॒तस्य॒ योना॑ क्षयतः॒ समो॑कसा। द्यावा॑पृथि॒वी वरु॑णाय॒ सव्र॑ते घृ॒तव॒त्पयो॑ महि॒षाय॑ पिन्वतः ॥८॥ प॒र्जन्या॒वाता॑ वृष॒भा पु॑री॒षिणे॑न्द्रवा॒यू वरु॑णो मि॒त्रो अ॑र्य॒मा। दे॒वाँ आ॑दि॒त्याँ अदि॑तिं हवामहे॒ ये पार्थि॑वासो दि॒व्यासो॑ अ॒प्सु ये ॥९॥ त्वष्टा॑रं वा॒युमृ॑भवो॒ य ओह॑ते॒ दैव्या॒ होता॑रा उ॒षसं॑ स्व॒स्तये॑। बृह॒स्पतिं॑ वृत्रखा॒दं सु॑मे॒धस॑मिन्द्रि॒यं सोमं॑ धन॒सा उ॑ ईमहे ॥१०॥१०॥ ब्रह्म॒ गाम॑श्वं॑ ज॒नय॑न्त॒ ओष॑धी॒र्वन॒स्पती॑न्पृथि॒वीं पर्व॑ताँ अ॒पः। सूर्यं॑ दि॒वि रो॒हय॑न्तः

॥६५॥ अग्निः इंद्रः वरुणः मित्रः अर्यमा वायुः पूषा सरस्वती सऽजोषसः आदित्याः विष्णुः मरुतः स्वः बृहत् सोमः रुद्रः अदितिः ब्रह्मणः पतिः ॥१॥ इंद्राग्नी इति वृत्रऽहत्येषु सत्ऽपती इति॰ मिथः हिन्वाना तन्वा संऽओकसा अंतरिक्षं महि आ पप्रुः ओजसा सोमः घृतऽश्रीः महिमानं ईरयन् ॥२॥ तेषां हि मह्ना महतां अनर्वणां स्तोमान् इयर्मि ऋतऽज्ञाः ऋतऽवृधां ये अप्सवं अर्णवं चित्रऽराधसः ते नः रासंतां महये सुऽमित्र्याः ॥३॥ स्वःऽनरं अंतरिक्षाणि रोचना द्यावाभूमी इति पृथिवीं स्कंभुः ओजसा पृक्षाःऽइव महयंतः सुऽरातयः देवाः स्तवंते मनुषाय सूरयः ॥४॥ मित्राय शिक्ष वरुणाय दाशुषे या संऽराजा मनसा न प्रऽयुच्छतः ययोः धाम धर्मणा रोचते बृहत् ययोः उभे इति रोदसी इति नाधसी इति वृतौ ॥५॥

॥१०॥ या गौः वर्तनिं परिऽएति निःऽकृतं पयः दुहाना व्रतऽनीः अवारतः सा प्रऽब्रुवाणा वरुणाय दाशुषे देवेभ्यः दाशत् हविषा विवस्वते ॥६॥ दिवक्षसः अग्निऽजिह्वाः ऋतऽवृधः ऋतस्य योनिं विऽमृशंतः आसते द्यां स्कभित्वी अपः आ चक्रुः ओजसा यज्ञं जनित्वी तन्वि नि ममृजुः ॥७॥ परिऽक्षिता पितरा पूर्वऽजावरी इति॰ ऋतस्य योना क्षयतः संऽओकसा द्यावापृथिवी इति वरुणाय सऽव्रते इति॰ घृतऽवत् पयः महिषाय पिन्वतः ॥८॥ पर्जन्यावाता वृषभा पुरीषिणा इंद्रवायू इति वरुणः मित्रः अर्यमा देवान् आदित्यान् अदितिं हवामहे ये पार्थिवासः दिव्यासः अप्ऽसु ये ॥९॥ [illegible]पीपयत्[illegible]भवः यः ओहते दैव्या होतारौ उषसं स्वस्तये बृह[illegible]ः विश्वे आदित्याः [illegible] इंद्रियं सोमं धनऽसाः ऊं इति ईमहे ॥१०॥ [illegible]स्तावि जनः दिव्यः गयेन ॥११॥ [illegible]ओषधीः वनस्पतीन् पृथिवीं पर्वत[illegible] पृऽदानवः आर्यो व्रता विऽसृ-

जंतो अधि क्षमि ॥११॥ भुज्युमंहसः पिपृथो निरश्विना श्यावं पुत्रं वध्रिमत्या अजिन्वतं । कमद्युवं विमदायोहथुर्युवं विष्णाप्वं१ विश्वकायाव सृजथः ॥१२॥ पावीरवी तन्यतुरेकपादजो दिवो धर्ता सिंधुरापः समुद्रियः । विश्वे देवासः शृणवन्वचांसि मे सरस्वती सह धीभिः पुरंध्या ॥१३॥ विश्वे देवाः सह धीभिः पुरंध्या मनोर्यजत्रा अमृता ऋतज्ञाः । रातिषाचो अभिषाचः स्वर्विदः स्व१र्गिरो ब्रह्म सूक्तं जुषेरत ॥१४॥ देवान्वसिष्ठो अमृतान्ववंदे ये विश्वा भुवनाभि प्रतस्थुः । ते नो रासंतामुरुगायमद्य यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥१५॥११॥

॥६६॥ १–१५ वसुकर्णो वासुक्रः ॥ विश्वे देवाः ॥ १–१४ जगती । १५ त्रिष्टुप् ॥

॥६६॥ देवान्हुवे बृहच्छ्रवसः स्वस्तये ज्योतिष्कृतो अध्वरस्य प्रचेतसः । ये वावृधुः प्रतरं विश्ववेदस इंद्रज्येष्ठासो अमृता ऋतावृधः ॥१॥ इंद्रप्रसूता वरुणप्रशिष्टा ये सूर्यस्य ज्योतिषो भागमानशुः । मरुद्गणे वृजने मन्म धीमहि माघोने यज्ञं जनयंत सूरयः ॥२॥ इंद्रो वसुभिः परि पातु नो गयमादित्यैर्नो अदितिः शर्म यच्छतु । रुद्रो रुद्रेभिर्देवो मृळयाति नस्त्वष्टा नो ग्नाभिः सुविताय जिन्वतु ॥३॥ अदितिर्द्यावापृथिवी ऋतं महदिंद्राविष्णू मरुतः स्वर्बृहत् । [illegible] अवसे हवामहे वसून्रुद्रान्सवितारं [illegible] पवासो दिव्यासो अपाभिर्वरुणो धृतव्रतः पूषा [illegible] आहित दैव्या होतारु[illegible]रवावृधः ॥ [illegible]
अमृता विश्ववेदसः [illegible] सुमेधसमिंद्रि[illegible]सो नरो अमर्त्येना[illegible]
वृषा यज्ञो वृषणः [illegible]मश्वं जनयं[illegible] ॥
प्कृतः । वृषणा [illegible] दिवि रोहय[illegible]

जंतः अधि क्षमि ॥ ११ ॥ भुज्युं अंहसः पिपृथः निः अश्विना श्यावं पुत्रं वध्रिऽमत्याः अजिन्वतं कमऽद्युवं विऽमदाय ऊहथुः युवं विष्णाप्वं विश्वकाय अव सृजथः ॥ १२ ॥ पावीरवी तन्यतुः एकऽपात् अजः दिवः धर्ता सिंधुः आपः समुद्रियः विश्वे देवासः शृणवन् वचांसि मे सरस्वती सह धीभिः पुरंऽध्या ॥ १३ ॥ विश्वे देवाः सह धीभिः पुरंऽध्या मनोः यजत्राः अमृताः ऋतऽज्ञाः रातिऽसाचः अभिऽसाचः स्वःऽविदः स्वः गिरः ब्रह्म सुऽउक्तं जुषेरत ॥ १४ ॥ देवान् वसिष्ठः अमृतान् ववंदे ये विश्वा भुवना अभि प्रऽतस्थुः ते नः रासंतां उरुऽगायं अद्य यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥ १५ ॥ ११ ॥

॥ ६६ ॥ देवान् हुवे बृहत्ऽश्रवसः स्वस्तये ज्योतिःऽकृतः अध्वरस्य प्रऽचेतसः ये ववृधुः प्रऽतरं विश्वऽवेदसः इंद्रऽज्येष्ठासः अमृताः ऋतऽवृधः ॥ १ ॥ इंद्रऽप्रसूताः वरुणऽप्रशिष्टाः ये सूर्यस्य ज्योतिषः भागं आनशुः मरुत्ऽगणे वृजने मन्म धीमहि माघोने यज्ञं जनयंत सूरयः ॥ २ ॥ इंद्रः वसुऽभिः परि पातु नः गयं आदित्यैः नः अदितिः शर्म यच्छतु रुद्रः रुद्रेभिः देवः मृळयाति नः त्वष्टा नः ग्नाभिः सुविताय जिन्वतु ॥ ३ ॥ अदितिः द्यावापृथिवी ऋतं महत् इंद्राविष्णू मरुतः स्वः बृहत् देवान् आदित्यान् अवसे हु[...]न् अदितिं हवामहे य[...]तारं सुऽदंससं ॥ ४ ॥ सरस्वान् धीभिः [...]मीमयत् [...]भवः यः ओहते दैव्या [...] वायुः अश्विना ब्रह्मऽकृतः [...]वः विश्वे आदित्याः अ[...] इंद्रियं सोमं ध[...] चि ऽ वरूथं अंहसः ॥ ५ ॥ [...]स्ता वि जनः दिव्यः गयेन ॥ १ऽ[...]ओषधीः वन[...] देवाः वृषणः हवि[...]पृऽदानवः आ[...]पा पर्जन्यः वृषणः

वृषस्तुभंः ॥६॥ अग्नीषोमा वृषणा वाजसातये पुरुप्रशस्ता वृषणा उप ब्रुवे। यावीजिरे वृषणो देवयज्यया ता नः शर्म त्रिवरूथं वि यंसतः ॥७॥ धृतव्रताः क्षत्रिया यज्ञनिष्कृतो बृहद्दिवा अध्वराणामभिश्रियः। अग्निहोतार ऋतसापो अद्रुहोऽपो असृजन्ननु वृत्रतूर्ये ॥८॥ द्यावापृथिवी जनयन्नभि व्रताप ओषधीर्वनिनानि यज्ञिया। अंतरिक्षं स्व१रा पप्रुरूतये वशं देवासस्तन्वी३ नि मामृजुः ॥९॥ धर्तारो दिव ऋभवः सुहस्ता वातापर्जन्या महिषस्य तन्यतोः। आप ओषधीः प्र तिरंतु नो गिरो भगो रातिर्वाजिनो यंतु मे हवं ॥१०॥१३॥ समुद्रः सिंधू रजो अंतरिक्षमज एकपात्तनयित्नुरर्णवः। अहिर्बुध्न्यः शृणवद्वचांसि मे विश्वे देवास उत सूरयो मम ॥११॥ स्याम वो मनवो देववीतये प्रांचं नो यज्ञं प्र णयत साधुया। आदित्या रुद्रा वसवः सुदानव इमा ब्रह्म शस्यमानानि जिन्वत ॥१२॥ दैव्या होतारा प्रथमा पुरोहित ऋतस्य पंथामन्वेमि साधुया। क्षेत्रस्य पतिं प्रतिवेशमीमहे विश्वान्देवाँ अमृताँ अप्रयुच्छतः ॥१३॥ वसिष्ठासः पितृवद्वाचमक्रत देवाँ ईळाना ऋषिवत्स्वस्तये। प्रीता इव ज्ञातयः काममेत्यास्मे देवासोऽव धूनुता वसु ॥१४॥ देवान्वसिष्ठो अमृतान्ववंदे ये विश्वा भुवनाभि प्रतस्थुः। ते नो रासंतामुरुगायमद्य यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥१५॥१४॥

—

वृषऽस्तुभः॥६॥ अग्नीषोमा वृषणा वाजऽसातये पुरुऽप्रशस्ता वृषणौ उप ब्रुवे यौ ईजिरे वृषणः देवऽयज्यया ता नः शर्म त्रिऽवरूथं वि यंसतः॥७॥ धृतऽव्रताः क्षत्रियाः यज्ञनिःऽकृतः बृहत्ऽदिवाः अध्वराणां अभिऽश्रियः अग्निऽहोतारः ऋतऽसापः अद्रुहः अपः असृजन् अनु वृत्रऽतूर्ये॥८॥ द्यावापृथिवी जनयन् अभि व्रता आपः ओषधीः वनिनानि यज्ञिया अंतरिक्षं स्वः आ पप्रुः ऊतये वशं देवासः तन्वि नि ममृजुः॥९॥ धर्तारः दिवः ऋभवः सुऽहस्ताः वातापर्जन्या महिषस्य तन्यतोः आपः ओषधीः प्र तिरंतु नः गिरः भगः रातिः वाजिनः यंतु मे हवं॥१०॥१३॥ समुद्रः सिंधुः रजः अंतरिक्षं अजः एकऽपात् तनयित्नुः अर्णवः अहिः बुध्न्यः शृणवत् वचांसि मे विश्वे देवासः उत सूरयः मम॥११॥ स्याम वः मनवः देवऽवीतये प्रांचं नः यज्ञं प्र नयत साधुऽया आदित्याः रुद्राः वसवः सुऽदानवः इमा ब्रह्म शस्यमानानि जिन्वत॥१२॥ दैव्या होतारा प्रथमा पुरःऽहिता ऋतस्य पंथां अनु एमि साधुऽया क्षेत्रस्य पतिं प्रतिऽवेशं ईमहे विश्वान् देवान् अमृतान् अप्रऽयुच्छतः॥१३॥ वसिष्ठासः पितृऽवत् वाचं अक्रत देवान् ईळानाः ऋषिऽवत् स्वस्तये प्रीताःऽइव ज्ञातयः कामं आऽइत्य अस्मे देवासः अव धूनुत वसु॥१४॥ देवान् वसिष्ठः अमृतान् ववंदे ये विश्वा भुवना अभि प्रऽतस्थुः ते नः रासंतां उरुगायं अद्य यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः॥१५॥१४॥

वरुणः धृतऽव्रतः पूषा॥५ ———

अमृताः विश्वऽवेदसः शर्म नः यंसत् ... नः ऋतऽप्रजातां बृहतीं॥१२॥ वृषा यज्ञः वृषणः संतु यज्ञियाःऽजन्यः अयास्यः उक्थं इंद्राय ऽकृतः वृषणा द्यावापृथिवी ऋतऽपः दिवः पुत्रासः असुरस्य

वीराः । विप्रं पदमंगिरसो दधाना यज्ञस्य धाम प्रथमं मनंत ॥२॥ हंसैरिव सखिभिर्वावदद्भिरश्मन्मयानि नहना व्यस्यन् । बृहस्पतिरभिकनिक्रदद्गा उत प्रास्तौदुच्च विद्वाँ अगायत् ॥३॥ अवो द्वाभ्यां पर एकया गा गुहा तिष्ठंतीरनृतस्य सेतौ । बृहस्पतिस्तमसि ज्योतिरिच्छन्नुदुस्रा आकर्वि हि तिस्र आवः ॥४॥ विभिद्या पुरं शयथेमपाचीं निस्त्रीणि साकमुदधेरकृंतत् । बृहस्पतिरुषसं सूर्यं गामर्कं विवेद स्तनयन्निव द्यौः ॥५॥ इंद्रो वलं रक्षितारं दुघानां करेणेव वि चकर्ता रवेण । स्वेदांजिभिराशिरमिच्छमानोऽरोदयत्पणिमा गा अमुष्णात् ॥६॥१५॥ स ईं सत्येभिः सखिभिः शुचद्भिर्गोधायसं वि धनसैरदर्दः । ब्रह्मणस्पतिर्वृषभिर्वराहैर्घर्मस्वेदेभिर्द्रविणं व्यानट् ॥७॥ ते सत्येन मनसा गोपतिं गा इयानास इषणयंत धीभिः । बृहस्पतिर्मिथोऽवद्यपेभिरुदुस्रिया असृजत स्वयुग्भिः ॥८॥ तं वर्धयंतो मतिभिः शिवाभिः सिंहमिव नानदतं सधस्थे । बृहस्पतिं वृषणं शूरसातौ भरेभरे अनु मदेम जिष्णुं ॥९॥ यदा वाजमसनद्विश्वरूपमा द्यामरुक्षदुत्तराणि सद्म । बृहस्पतिं वृषणं वर्धयंतो नाना संतो बिभ्रतो ज्योतिरासा ॥१०॥ सत्यामाशिषं कृणुता वयोधै कीरिं चिद्ध्यवथ स्वेभिरेवैः । पश्चा मृधो अप भवंतु विश्वास्तद्रोदसी शृणुतं विश्वमिन्वे ॥११॥ इंद्रो मह्ना महतो अर्णवस्य वि मूर्धानमभिनदर्बुदस्य । अहन्नहिमरिणात्सप्त सिंधून्देवैर्द्यावापृथिवी प्रावतं नः ॥१२॥१६॥

वीराः विप्रं पदं अंगिरसः दधानाः यज्ञस्य धामं प्रथमं मनंत ॥ २ ॥ हंसैःऽइव सखिऽभिः वावदत्ऽभिः अश्मन्ऽमयानि नहना विऽअस्यन् बृहस्पतिः अभिऽकनिक्रदत् गाः उत प्र अस्तौत् उत् च विद्वान् अगायत् ॥ ३ ॥ अवः द्वाभ्यां परः एकया गाः गुहा तिष्ठंतीः अनृतस्य सेतौ बृहस्पतिः तमसि ज्योतिः इच्छन् उत् उस्राः आ अकः वि हि तिस्रः आवः॰ ॥ ४ ॥ विऽभिद्य पुरं शयथा ईं अपाचीं निः त्रीणि साकं उदऽधेः अकृंतत् बृहस्पतिः उषसं सूर्यं गां अर्कं विवेद स्तनयन्ऽइव द्यौः ॥ ५ ॥ इंद्रः वलं रक्षितारं दुघानां करेणऽइव वि चकर्त रवेण स्वेदांजिऽभिः आऽशिरं इच्छमानः अरोदयत् पणिं आ गाः अमुष्णात् ॥ ६ ॥ १५ ॥ सः ईं सत्येभिः सखिऽभिः शुचत्ऽभिः गोऽधायसं वि धनऽसैः अदर्दः॰ ब्रह्मणः पतिः वृषऽभिः वराहैः घर्मऽस्वेदेभिः द्रविणं वि आनट् ॥ ७ ॥ ते सत्येन मनसा गोऽपतिं गाः इयानासः इषणयंत धीभिः बृहस्पतिः मिथःऽअवद्यपेभिः उत् उस्रियाः असृजत स्वयुक्ऽभिः ॥ ८ ॥ तं वर्धयंतः मतिऽभिः शिवाभिः सिंहंऽइव नानदतं सधऽस्थे बृहस्पतिं वृषणं शूरऽसातौ भरेऽभरे अनु मदेम जिष्णुं ॥ ९ ॥ यदा वाजं असनत् विश्वऽरूपं आ द्यां अरुक्षत् उत्ऽतराणि सद्म बृहस्पतिं वृषणं वर्धयंतः नाना संतः बिभ्रतः ज्योतिः आसा ॥ १० ॥ सत्यां आऽशिषं कृणुत वयःऽधै कीरिं चित् हि अवथ स्वेभिः एवैः पश्चा मृधः अप भवंतु विश्वाः तत् रोदसी इति शृणुतं विश्वऽइन्वे॰ ॥ ११ ॥ इंद्रः मह्ना महतः अर्णवस्य वि मूर्धानं अभिनत् अर्बुदस्य अहन् अहिं अरिणात् सप्त सिंधून् देवैः द्यावापृथिवी इति प्र अवतं नः ॥ १२ ॥ १६ ॥

॥ ६८ ॥ १–१२ अयास्यः ॥ बृहस्पतिः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥६८॥ उद्प्रुतो न वयो रक्षमाणा वावदतो अभ्रियस्येव घोषाः। गिरिभ्रजो नोर्मयो मदंतो बृहस्पतिमभ्य१र्का अनावन् ॥१॥ सं गोभिरांगिरसो नक्षमाणो भग इवेदर्यमणं निनाय। जने मित्रो न दंपती अनक्ति बृहस्पते वाजयाशूँरिवाजौ ॥२॥ साध्वर्या अतिथिनीरिषिराः स्पार्हाः सुवर्णा अनवद्यरूपाः। बृहस्पतिः पर्वतेभ्यो वितूर्या निर्गा ऊपे यवमिव स्थिविभ्यः ॥३॥ आप्रुषायन्मधुन ऋतस्य योनिमवक्षिपन्नर्क उल्कामिव द्योः। बृहस्पतिरुद्धरन्नश्मनो गा भूम्या उद्नेव वि त्वचं बिभेद ॥४॥ अप ज्योतिषा तमो अंतरिक्षादुद्नः शीपालमिव वात आजत्। बृहस्पतिरनुमृश्या वलस्याभ्रमिव वात आ चक्र आ गाः ॥५॥ यदा वलस्य पीयतो जसुं भेद्बृहस्पतिरग्नितपोभिरर्कैः। दद्भिर्न जिह्वा परिविष्टमाददाविर्निधीँरकृणोदुस्रियाणां ॥६॥१७॥ बृहस्पतिरमत हि त्यदासां नाम स्वरीणां सदने गुहा यत्। आंडेव भित्त्वा शकुनस्य गर्भमुदुस्रियाः पर्वतस्य त्मनाजत् ॥७॥ अश्नापिनद्धं मधु पर्यपश्यन्मत्स्यं न दीन उदनि क्षियंतं। निष्टज्जभार चमसं न वृक्षाद्बृहस्पतिर्विरवेणा विकृत्य ॥८॥ सोषामविंदत्सः स्व१ः सो अग्निं सो अर्केण वि ववाधे तमांसि। बृहस्पतिर्गोवपुषो वलस्य निर्मज्जानं न पर्वणो जभार ॥९॥ हिमेव पर्णा मुषिता वनानि बृहस्पतिनाकृपयद्वलो गाः। अनानुकृत्यमपुनश्चकार यात्सूर्यामासा मिथ उच्चरातः ॥१०॥ अभि श्यावं न कृशनेभिरश्वं नक्षत्रेभिः पितरो द्यामपिंशन्। राय्यां तमो अदधुर्ज्योतिरहन्बृहस्पतिर्भिनदद्रिं विदद्गाः ॥११॥ इदम-

॥६८॥ उद्ऽप्रुतः न वयः रक्षमाणाः वावदतः अभ्रियस्यऽइव घोषाः गिरिऽभ्रजः न ऊर्मयः मदंतः बृहस्पतिं अभि अर्काः अनावन् ॥१॥ सं गोभिः आंगिरसः नक्षमाणः भगःऽइव इत् अर्यमणं निनाय जनें मित्रः न दंऽपती॰ अनक्ति बृहस्पते वाजय आशून्ऽइव आजौ ॥२॥ साधुऽअर्याः अतिथिनीः इषिराः स्पार्हाः सुऽवर्णाः अनवद्यऽरूपाः बृहस्पतिः पर्वतेभ्यः विऽतूर्य निः गाः ऊपे यवंऽइव स्थिविऽभ्यः ॥३॥ आऽप्रुषायन् मधुना ऋतस्य योनिं अवऽक्षिपन् अर्कः उल्कांऽइव द्योः बृहस्पतिः उद्धरन् अश्मनः गाः भूम्याः उद्नाऽइव वि त्वचं विभेद ॥४॥ अप ज्योतिषा तमः अंतरिक्षात् उद्नः शीपालंऽइव वातः आजत् बृहस्पतिः अनुऽमृश्य वलस्य अभ्रंऽइव वातः आ चक्रे आ गाः ॥५॥ यदा वलस्य पीयतः जसुं भेत् बृहस्पतिः अग्नितपःऽभिः अर्कैः दत्ऽभिः न जिह्वा परिऽविष्टं आदत् आविः निऽधीन् अकृणोत् उस्रियाणां ॥६॥१९॥ बृहस्पतिः अमत हि त्यत् आसां नाम स्वरीणां सदने गुहा यत् आंडाऽइव भित्त्वा शकुनस्य गर्भं उत् उस्रियाः पर्वतस्य त्मना आजत् ॥७॥ अश्ना अपिऽनद्धं मधु परि अपश्यत् मत्स्यं न दीने उदनि क्षियंतं निः तत् जभार चमसं न वृक्षात् बृहस्पतिः विऽरवेण विऽकृत्य ॥८॥ सः उषां अविंदत् सः स्वः॰ सः अग्निं सः अर्केण वि बबाधे तमांसि बृहस्पतिः गोऽवपुषः वलस्य निः मज्जानं न पर्वणः जभार ॥९॥ हिमाऽइव पर्णा मुषिता वनानि बृहस्पतिना अकृपयत् वलः गाः अननुऽकृत्यं अपुनः चकार यात् सूर्यामासा मिथः उत्ऽचरातः ॥१०॥ अभि श्यावं न कृशनेभिः अश्वं नक्षत्रेभिः पितरः द्यां अपिंशन् रात्र्यां तमः अदधुः ज्योतिः अहन् बृहस्पतिः भिनत् अद्रिं विदत् गाः ॥११॥ इदं अ-

कर्म नमो अभ्रियाय यः पूर्वीरन्वानोनवीति । बृहस्पतिः स हि गोभिः सो अश्वैः स वीरेभिः स नृभिर्नो वयो धात् ॥१२॥१८॥५॥

॥ ६९ ॥ १-१२ सुमित्रो वाध्र्यश्वः ॥ अग्निः ॥ १.२ जगती । ३-१२ त्रिष्टुप् ॥

॥६९॥ भद्रा अग्नेर्वध्र्यश्वस्य संदृशो वामी प्रणीतिः सुरणा उपेतयः । यदीं सुमित्रा विशो अग्र इन्धते घृतेनाहुतो जरते दविद्युतत् ॥१॥ घृतमग्नेर्वध्र्यश्वस्य वर्धनं घृतमन्नं घृतम्वस्य मेदनं । घृतेनाहुत उर्विया वि पप्रथे सूर्य इव रोचते सर्पिरासुतिः ॥२॥ यत्ते मनुर्यदनीकं सुमित्रः समीधे अग्ने तदिदं नवीयः । स रेवच्छोच स गिरो जुषस्व स वाजं दर्षि स इह श्रवो धाः ॥३॥ यं त्वा पूर्वमीळितो वध्र्यश्वः समीधे अग्ने स इदं जुषस्व । स नः स्तिपा उत भवा तनूपा दात्रं रक्षस्व यदिदं ते अस्मे ॥४॥ भवा द्युम्नी वाध्र्यश्वोत गोपा मा त्वा तारीदभिमातिर्जनानां । शूर इव धृष्णुश्च्यवनः सुमित्रः प्र नु वोचं वाध्र्यश्वस्य नाम ॥५॥ समज्र्या पर्वत्याऽवसूनि दासा वृत्राण्यार्या जिगेथ । शूर इव धृष्णुश्च्यवनो जनानां त्वमग्ने पृतनायूँरभि ष्याः ॥६॥१९॥ दीर्घतन्तुर्बृहदुक्षायमग्निः सहस्रस्तरीः शतनीथ ऋभ्वा । द्युमान् द्युमत्सु नृभिर्मृज्यमानः सुमित्रेषु दीदयो देवयत्सु ॥७॥ त्वे धेनुः सुदुघा जातवेदोऽसश्चतेव समना सबर्धुक् । त्वं नृभिर्दक्षिणावद्भिरग्ने सुमित्रेभिरिध्यसे देवयद्भिः ॥८॥ देवाश्चित्ते अमृता जातवेदो महिमानं वाध्र्यश्व प्र वोचन् । यत्संपृच्छं मानुषीर्विश आयन्त्वं नृभिरजयस्त्वावृधेभिः ॥९॥ पितेव पुत्रम-

कर्म नमः अभ्रियाय यः पूर्वीः अनु आऽनोनवीति बृहस्पतिः सः हि गोभिः सः अश्वैः सः वीरेभिः सः नृऽभिः नः वयः धात् ॥१२॥१८॥५॥

॥६९॥ भद्राः अग्नेः वध्रिऽअश्वस्य संऽदृशः वामी प्रऽनीतिः सुऽरणाः उपऽइतयः यत् ईं सुऽमित्राः विशः अग्रे इंधते घृतेन आऽहुतः जरते दविद्युतत् ॥१॥ घृतं अग्नेः वध्रिऽअश्वस्य वर्धनं घृतं अन्नं घृतं ऊं' अस्य मेदनं घृतेन आऽहुतः उर्विया वि पप्रथे सूर्यःऽइव रोचते सर्पिःऽआसुतिः॥२॥ यत् ते मनुः यत् अनीकं सुऽमित्रः संऽईधे अग्ने तत् इदं नवीयः सः रेवत् शोच सः गिरः जुषस्व सः वाजं दर्षि सः इह श्रवः धाः ॥३॥ यं त्वा पूर्वं ईळितः वध्रिऽअश्वः संऽईधे अग्ने सः इदं जुषस्व सः नः स्तिऽपाः उत भव तनूऽपाः दात्रं रक्षस्व यत् इदं ते अस्मे' ॥४॥ भव द्युम्नी वाध्रिऽअश्व उत गोपाः मा त्वा तारीत् अभिऽमातिः जनानां शूरःऽइव धृष्णुः च्यवनः सुऽमित्रः प्र नु वोचं वाध्रिऽअश्वस्य नाम ॥५॥ सं अज्र्या पर्वत्या वसूनि दासा वृत्राणि आर्या जिगेथ शूरःऽइव धृष्णुः च्यवनः जनानां त्वं अग्ने पृतनाऽयून् अभि स्याः॥६॥ ॥१९॥ दीर्घऽतंतुः बृहत्ऽउक्षा अयं अग्निः सहस्रऽस्तरीः शतऽनीथः ऋभ्वा द्युऽमान् द्युमतऽसु नृऽभिः मृज्यमानः सुऽमित्रेषु दीदयः देवयतऽसु ॥७॥ त्वे' धेनुः सुऽदुघा जातऽवेदः असश्चताऽइव समना सबःऽधुक् त्वं नृऽभिः दक्षिणावतऽभिः अग्ने सुऽमित्रेभिः इध्यसे देवयतऽभिः॥८॥ देवाः चित् ते अमृताः जातऽवेदः महिमानं वाध्रिऽअश्व प्र वोचन् यत् संऽपृच्छं मानुषीः विशः आयन् त्वं नृऽभिः अजयः त्वाऽवृधेभिः॥९॥ पिताऽइव पुत्रं अ-

विभरूपस्थे त्वामग्ने वध्र्यश्वः सपर्यन्। जुषाणो अस्य समिधं यविष्ठोत पूर्वाँ अवनोर्व्राधतश्चित् ॥१०॥ शश्वदग्निर्वध्र्यश्वस्य शत्रून्नृभिर्जिगाय सुतसोमवद्भिः। समनं चिददहश्चित्रभानोऽव व्राधन्तमभिनद्वृधश्चित् ॥११॥ अयमग्निर्वध्र्यश्वस्य वृत्रहा सनकात्प्रेद्धो नमसोपवाक्यः। स नो अजामीँरुत वा विजामीनभि तिष्ठ शर्धतो वाध्र्यश्व ॥१२॥२०॥

॥७०॥ १–११ सुमित्रो वाध्र्यश्वः ॥ आप्रं ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥७०॥ इमां मे अग्ने समिधं जुषस्वेळस्पदे प्रति हर्या घृताचीं। वर्ष्मन्पृथिव्याः सुदिनत्वे अह्नामूर्ध्वो भव सुक्रतो देवयज्या ॥१॥ आ देवानामग्रयावेह यातु नराशंसो विश्वरूपेभिरश्वैः। ऋतस्य पथा नमसा मियेधो देवेभ्यो देवतमः सुषूदत् ॥२॥ शश्वत्तममीळते दूत्याय हविष्मन्तो मनुष्यासो अग्निं। वहिष्ठैरश्वैः सुवृता रथेना देवान्वक्षि नि षदेह होता ॥३॥ वि प्रथतां देवजुष्टं तिरश्चा दीर्घं द्राघ्मा सुरभि भूत्वस्मे। अहेळता मनसा देव बर्हिरिन्द्रज्येष्ठाँ उशतो यक्षि देवान् ॥४॥ दिवो वा सानु स्पृशता वरीयः पृथिव्या वा मात्रया वि श्रयध्वं। उशतीर्द्वारो महिना महद्भिर्देवं रथं रथयुर्धारयध्वं ॥५॥२१॥ देवी दिवो दुहितरा सुशिल्पे उषासानक्ता सदतां नि योनौ। आ वां देवास उशती उशन्त उरौ सीदन्तु सुभगे उपस्थे ॥६॥ ऊर्ध्वो ग्रावा बृहदग्निः समिद्धः प्रिया धामान्यदितेरुपस्थे। पुरोहितावृत्विजा यज्ञे अस्मिन् विदुष्टरा द्रविणमा यजेथां ॥७॥ तिस्रो देवीर्बर्हिरिदं वरीय आ सीदत चकृमा वः स्योनं। मनुष्वद्यज्ञं सुधिता हवींषीळा देवी घृतपदी जुषन्त ॥८॥

चिभः उपऽस्थे त्वां अग्ने वध्रिऽअश्वः सपर्यन् जुषाणः अस्य सं-ऽइधं यविष्ठ उत पूर्वान् अवनोः व्राधतः चित् ॥१०॥ शश्वत् अ-ग्निः वध्रिऽअश्वस्य शत्रून् नृऽभिः जिगाय सुतसोमवत्ऽभिः स-मनं चित् अदहः चित्रऽभानो॰ अव व्राधंतं अभिनत् वृधः चित् ॥११॥ अयं अग्निः वध्रिऽअश्वस्य वृत्रऽहा सनकात् प्रऽइद्धः न-मसा उपऽवाक्यः सः नः अजामीन् उत वा विऽजामीन् अभि तिष्ठ शर्धतः वाध्रिऽअश्व ॥१२॥२०॥

॥७०॥ इमां मे अग्ने संऽइधं जुषस्व इळः पदे प्रति हर्य घृता-चीं वर्ष्मन् पृथिव्याः सुदिनऽत्वे अह्नां ऊर्ध्वः भव सुऽक्रतो॰ देव-ऽयज्या ॥१॥ आ देवानां अग्रऽयावा इह यातु नराशंसः विश्व-ऽरूपेभिः अश्वैः ऋतस्य पथा नमसा मियेधः देवेभ्यः देवऽतमः सुसूदत् ॥२॥ शश्वत्ऽतमं ईळते दूत्याय हविष्मंतः मनुष्यासः अ-ग्निं वहिष्ठैः अश्वैः सुऽवृता रथेन आ देवान् वक्षि नि सद इह होता ॥३॥ वि प्रथतां देवऽजुष्टं तिरश्चा दीर्घं द्राघ्मा सुरभि भूतु अस्मे अहेळता मनसा देव बर्हिः इंद्रऽज्येष्ठान् उशतः यक्षि देवान् ॥४॥ दिवः वा सानु स्पृशत वरीयः पृथिव्या वा मात्रया वि श्रयध्वं उ-शतीः द्वारः महिना महत्ऽभिः देवं रथं रथऽयुः धारयध्वं ॥५॥२१॥ देवी दिवः दुहितरा सुऽशिल्पे॰ उषसानक्ता सदतां नि योनौ आ वां देवासः उशती उशंतः उरौ सीदंतु सुऽभगे॰ उपऽस्थे ॥६॥ ऊ-र्ध्वः ग्रावा बृहत् अग्निः संऽइद्धः प्रिया धामानि अदितेः उपऽस्थे पुरःऽहितौ ऋत्विजा यज्ञे अस्मिन् विदुःऽतरा द्रविणं आ यजेथां ॥७॥ तिस्रः देवीः बर्हिः इदं वरीयः आ सीदत चकृम वः स्योनं मनुष्वत् यज्ञं सुऽधिता हवींषि इळा देवी घृतऽपदी जुषंत ॥८॥

देवं त्वष्टर्यद्ध चारुत्वमानड्यदंगिरसामभवः सचाभूः। स देवानां पाथ उप प्र विद्वानुशन्यक्षि द्रविणोदः सुरत्नः ॥९॥ वनस्पते रशनया नियूया देवानां पाथ उप वक्षि विद्वान्। स्वदाति देवः कृणवद्धवींष्यवतां द्यावापृथिवी हवं मे ॥१०॥ आग्ने वह वरुणमिष्टये न इंद्रं दिवो मरुतो अंतरिक्षात्। सीदंतु बर्हिर्विश्व आ यजत्राः स्वाहा देवा अमृता मादयंतां ॥११॥२२॥

॥७१॥ १-११ बृहस्पतिः ॥ ज्ञानं ॥ १-८.१०.११ त्रिष्टुप्। ९ जगती ॥

॥७१॥ बृहस्पते प्रथमं वाचो अग्रं यत्प्रैरत नामधेयं दधानाः। यदेषां श्रेष्ठं यदरिप्रमासीत्प्रेणा तदेषां निहितं गुहाविः ॥१॥ सक्तुमिव तितउना पुनंतो यत्र धीरा मनसा वाचमक्रत। अत्रा सखायः सख्यानि जानते भद्रैषां लक्ष्मीर्निहिताधि वाचि ॥२॥ यज्ञेन वाचः पदवीयमायन्तामन्वविंदन्नृषिषु प्रविष्टां। तामाभृत्या व्यदधुः पुरुत्रा तां सप्त रेभा अभि सं नवंते ॥३॥ उत त्वः पश्यन्न ददर्श वाचमुत त्वः शृण्वन्न शृणोत्येनां। उतो त्वस्मै तन्वं१ वि सस्रे जायेव पत्य उशती सुवासाः ॥४॥ उत त्वं सख्ये स्थिरपीतमाहुर्नैनं हिन्वंत्यपि वाजिनेषु। अधेन्वा चरति माययैष वाचं शुश्रुवाँ अफलामपुष्पां ॥५॥२३॥ यस्तित्याज सचिविदं सखायं न तस्य वाच्यपि भागो अस्ति। यदीं शृणोत्यलकं शृणोति नहि प्रवेद सुकृतस्य पंथां ॥६॥ अक्षण्वंतः कर्णवंतः सखायो मनोजवेष्वसमा बभूवुः। आदघ्नास उपकक्षास उ त्वे ह्रदा इव स्नात्वा उ त्वे ददृश्रे ॥७॥ हृदा तष्टेषु मनसो जवेषु यद्ब्राह्मणाः संयजंते सखायः। अत्राह त्वं वि जहुर्वे-

देवं त्वष्टः यत् ह चारुऽत्वं आनट् यत् अंगिरसां अभवः सचाऽभूः सः देवानां पाथः उप प्र विद्वान् उशन् यक्षि द्रविणःऽदः सुऽरत्नः ॥९॥ वनस्पते रशनया निऽयूय देवानां पाथः उप वक्षि विद्वान् स्वदाति देवः कृणवत् हवींषि अवतां द्यावापृथिवी हवं मे ॥१०॥ आ अग्ने वह वरुणं इष्टये नः इंद्रं दिवः मरुतः अंतरिक्षात् सीदंतु बर्हिः विश्वे आ यजत्राः स्वाहा देवाः अमृताः मादयंतां ॥११॥२२॥

॥७१॥ बृहस्पते प्रथमं वाचः अग्रं यत् प्र ऐरत नामऽधेयं दधानाः यत् एषां श्रेष्ठं यत् अरिप्रं आसीत् प्रेणा तत् एषां निऽहितं गुहा आविः ॥१॥ सक्तुंऽइव तितउना पुनंतः यत्र धीराः मनसा वाचं अक्रत अत्र सखायः सख्यानि जानते भद्रा एषां लक्ष्मीः निऽहिता अधि वाचि ॥२॥ यज्ञेन वाचः पदऽवीयं आयन् तां अनु अविंदन् ऋषिषु प्रऽविष्टां तां आऽभृत्य वि अदधुः पुरुऽत्रा तां सप्त रेभाः अभि सं नवंते ॥३॥ उत त्वः पश्यन् न ददर्श वाचं उत त्वः शृण्वन् न शृणोति एनां उतो इति त्वस्मै तन्वं वि सस्रे जायाऽइव पत्ये उशती सुऽवासाः ॥४॥ उत त्वं सख्ये स्थिरऽपीतं आहुः न एनं हिन्वंति अपि वाजिनेषु अधेन्वा चरति मायया एषः वाचं शुश्रुऽवान् अफलां अपुष्पां ॥५॥२३॥ यः तित्याज सचिऽविदं सखायं न तस्य वाचि अपि भागः अस्ति यत् ईं शृणोति अलकं शृणोति नहि प्रऽवेद सुऽकृतस्य पंथां ॥६॥ अक्षण्ऽवंतः कर्णऽवंतः सखायः मनःऽजवेषु असमाः बभूवुः आदघ्नासः उपऽकक्षासः ऊं इति त्वे ह्रदाःऽइव स्नात्वाः ऊं इति त्वे ददृश्रे ॥७॥ हृदा तष्टेषु मनसः जवेषु यत् ब्राह्मणाः संऽयजंते सखायः अत्र अह त्वं वि जहुः वे-

द्याभिरोहंब्रह्माणो वि चरंत्यु त्वे ॥८॥ इमे ये नार्वाङ् न परश्चरंति न ब्राह्मणासो न सुतेकरासः। त एते वाचमभिपद्य पापया सिरीस्तंत्रं तन्वते अप्रजज्ञयः ॥९॥ सर्वे नंदंति यशसागतेन सभासाहेन सख्या सखायः। किल्बिषस्पृत्पितुषणिर्ह्येषामरं हितो भवति वाजिनाय ॥१०॥ ऋचां त्वः पोषमास्ते पुपुष्वान्गायत्रं त्वो गायति शक्वरीषु। ब्रह्मा त्वो वदति जातविद्यां यज्ञस्य मात्रां वि मिमीत उ त्वः ॥११॥२४॥२॥

॥७२॥ १—९ बृहस्पतिर्बृहस्पतिर्वा लौक्य अदितिर्वा दाक्षायणी ॥ देवाः ॥ अनुष्टुप् ॥

॥७२॥ देवानां नु वयं जाना प्र वोचाम विपन्यया। उक्थेषु शस्यमानेषु यः पश्यादुत्तरे युगे ॥१॥ ब्रह्मणस्पतिरेता सं कर्मार इवाधमत्। देवानां पूर्व्ये युगेऽसतः सदजायत ॥२॥ देवानां युगे प्रथमेऽसतः सदजायत। तदाशा अन्वजायंत तदुत्तानपदस्परि ॥३॥ भूर्जज्ञ उत्तानपदो भुव आशा अजायंत। अदितेर्दक्षो अजायत दक्षाद्वदितिः परि ॥४॥ अदितिर्ह्यजनिष्ट दक्ष या दुहिता तव। तां देवा अन्वजायंत भद्रा अमृतबंधवः ॥५॥१॥ यद्देवा अदः सलिले सुसंरब्धा अतिष्ठत। अत्रा वो नृत्यतामिव तीव्रो रेणुरपायत ॥६॥ यद्देवा यतयो यथा भुवनान्यपिन्वत। अत्रा समुद्र आ गूळ्हमा सूर्यमजभर्तन ॥७॥ अष्टौ पुत्रासो अदितेर्ये जातास्तन्व१स्परि। देवाँ उप प्रैत्सप्तभिः परा मार्तांडमास्यत् ॥८॥ सप्तभिः पुत्रैरदितिरुप प्रैत्पूर्व्यं युगं। प्रजायै मृत्यवे त्वत्पुनर्मार्तांडमाभरत् ॥९॥२॥

॥७३॥ १—११ गौरिवीतिः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥७३॥ जनिष्ठा उग्रः सहसे तुराय मंद्र ओजिष्ठो बहुला-

द्याभिः ओहऽब्रह्माणः वि चरंति ऊं त्वे ॥८॥ इमे ये न अर्वाक् न परः चरंति न ब्राह्मणासः न सुतेऽकरासः ते एते वाचं अभिऽपद्य पापया सिरीः तंत्रं तन्वते अप्रऽजज्ञयः ॥९॥ सर्वे नंदंति यशसा आऽगतेन सभाऽसहेन सख्या सखायः किल्बिषऽस्पृत् पितुऽसनिः हि एषां अरं हितः भवंति वाजिनाय ॥१०॥ ऋचां त्वः पोषं आस्ते पुपुष्वान् गायत्रं त्वः गायति शक्वरीषु ब्रह्मा त्वः वदति जातऽविद्यां यज्ञस्य मात्रां वि मिमीते ऊं त्वः ॥११॥२४॥२॥

॥७२॥ देवानां नु वयं जाना प्र वोचाम विपन्यया उक्थेषु शस्यमानेषु यः पश्यात् उत्ऽतरे युगे ॥१॥ ब्रह्मणः पतिः एता सं कर्मारःऽइव अधमत् देवानां पूर्व्ये युगे असतः सत् अजायत ॥२॥ देवानां युगे प्रथमे असतः सत् अजायत तत् आशाः अनु अजायंत तत् उत्तानऽपदः परि ॥३॥ भूः जज्ञे उत्तानऽपदः भुवः आशाः अजायंत अदितेः दक्षः अजायत दक्षात् ऊं अदितिः परि ॥४॥ अदितिः हि अजनिष्ट दक्ष या दुहिता तव तां देवाः अनु अजायंत भद्राः अमृतऽबंधवः ॥५॥१॥ यत् देवाः अदः सलिले सुऽसंरब्धाः अतिष्ठत अत्र वः नृत्यतांऽइव तीव्रः रेणुः अप आयत ॥६॥ यत् देवाः यतयः यथा भुवनानि अपिन्वत अत्र समुद्रे आ गूळ्हं आ सूर्यं अजभर्तन ॥७॥ अष्टौ पुत्रासः अदितेः ये जाताः तन्वः परि देवान् उप प्र ऐत् सप्तऽभिः परा मार्तांडं आस्यत् ॥८॥ सप्तऽभिः पुत्रैः अदितिः उप प्र ऐत् पूर्व्यं युगं प्रऽजायै मृत्यवे त्वत् पुनः मार्तांडं आ अभरत् ॥९॥२॥

॥७३॥ जनिष्ठाः उग्रः सहसे तुराय मंद्रः ओजिष्ठः बहुलऽअभि-

भिमानः। अवर्धन्निंद्रं मरुतश्चिदत्र माता यद्वीरं दधनद्धनिष्ठा ॥१॥ द्रुहो निषत्ता पृशनी चिदेवैः पुरू शंसेन वावृधुष्ट इंद्रं। अभीवृतेव ता महापदेन ध्वांतात्प्रपित्वादुदरंत गर्भाः ॥२॥ ऋष्वा ते पादा प्र यज्जिगास्यवर्धन्वाजा उत ये चिदत्र। त्वमिंद्र सालावृकान्सहस्रमासन्दधिषे अश्विना ववृत्याः॥३॥ समना तूर्णिरुप यासि यज्ञमा नासत्या सख्याय वक्षि। वसाव्यामिंद्र धारयः सहस्राश्विना शूर ददतुर्मघानि ॥४॥ मंदमान ऋतादधि प्रजायै सखिभिरिंद्र इषिरेभिरर्थं। आभिर्हि माया उप दस्युमागान्मिहः प्र तम्रा अवपत्तमांसि ॥५॥३॥ सनामाना चिद्ध्वसयो न्यस्मा अवाहन्निंद्र उषसो यथानः। ऋष्वैरगच्छः सखिभिर्निकामैः साकं प्रतिष्ठा हृद्या जघंथ ॥६॥ त्वं जघंथ नमुचिं मखस्युं दासं कृण्वान ऋषये विमायं। त्वं चकर्थ मनवे स्योनान्पथो देवत्रांजसेव यानान् ॥७॥ त्वमेतानि पप्रिषे वि नामेशान इंद्र दधिषे गभस्तौ। अनु त्वा देवाः शवसा मदंत्युपरिबुध्नान्वनिनश्चकर्थ ॥८॥ चक्रं यदस्याप्स्वा निषत्तमुतो तदस्मै मध्विच्छद्यात्। पृथिव्यामतिषितं यदूधः पयो गोष्वदधा ओषधीषु ॥९॥ अश्वादियायेति यद्वदंत्योजसो जातमुत मन्य एनं। मन्योरियाय हर्म्येषु तस्थौ यतः प्रजज्ञ इंद्रो अस्य वेद ॥१०॥ वयः सुपर्णा उप सेदुरिंद्रं प्रियमेधा ऋषयो नाधमानाः। अप ध्वांतमूर्णुहि पूर्धि चक्षुर्मुमुग्ध्यस्मान्निधयेव बद्धान् ॥११॥४॥

॥ ७४॥ १-६ गौरिवीतिः॥ इंद्रः॥ त्रिष्टुप्॥

॥७४॥ वसूनां वा चर्कृष इयक्षन्धिया वा यज्ञैर्वा रोदस्योः।

भिमानः अवर्धन् इंद्रं मरुतः चित् अत्र माता यत् वीरं दधनत् धनिष्ठा॥१॥ द्रुहः निऽसत्ता पृशनी चित् एवैः पुरु शंसेन ववृधुः ते इंद्रं अभिवृताऽइव ता महाऽपदेन ध्वांतात् प्रऽपित्वात् उत् अरंत गर्भाः॥२॥ ऋष्वा ते पादा प्र यत् जिगासि अवर्धन् वाजाः उत ये चित् अत्र त्वं इंद्र सालावृकान् सहस्रं आसन् दधिषे अश्विना आ ववृत्याः॥३॥ समना तूर्णिः उप यासि यज्ञं आ नासत्या सख्याय वक्षि वसाव्यां इंद्र धारयः सहस्रा अश्विना शूर ददतुः मघानि॥४॥ मंदमानः ऋतात् अधि प्रऽजायै सखिऽभिः इंद्रः इषिरेभिः अर्थं आ आभिः हि मायाः उप दस्युं आ अगात् मिहः प्र तम्राः अवपत् तमांसि॥५॥३॥ सऽनामाना चित् ध्वसयः नि अस्मै अव अहन् इंद्रः उषसः यथा अनः ऋष्वैः अगच्छः सखिऽभिः निऽकामैः साकं प्रतिऽस्था हृद्या जघंथ॥६॥ त्वं जघंथ नमुचिं मखस्युं दासं कृण्वानः ऋषये विऽमायं त्वं चकर्थ मनवे स्योनान् पथः देवऽत्रा अंजसाऽइव यानान्॥७॥ त्वं एतानि पप्रिषे वि नाम ईशानः इंद्र दधिषे गभस्तौ अनु त्वा देवाः शवसा मदंति उपरिऽबुध्नान् वनिनः चकर्थ॥८॥ चक्रं यत् अस्य अप्ऽसु आ निऽसत्तं उतो' तत् अस्मै मधु इत् चच्छद्यात् पृथिव्यां अतिऽसितं यत् ऊधः पयः गोषु अदधाः ओषधीषु॥९॥ अश्वात् इयाय इति यत् वदंति ओजसः जातं उत मन्ये एनं मन्योः इयाय हर्म्येषु तस्थौ यतः प्रऽजज्ञे इंद्रः अस्य वेद॥१०॥ वयः सुऽपर्णाः उप सेदुः इंद्रं प्रियऽमेधाः ऋषयः नाधमानाः अप ध्वांतं ऊर्णुहि पूर्धि चक्षुः मुमुग्धि अस्मान् निधयाऽइव बद्धान्॥११॥४॥

॥७४॥ वसूनां वा चर्कृषे इयक्षन् धिया वा यज्ञैः वा रोदस्योः

अर्वंतो वा ये रयिमंतः सातौ वनुं वा ये सुश्रुणं सुश्रुतो धुः ॥१॥
हवं एषामसुरो नक्षत द्यां श्रवस्यता मनसा निंसत क्षां । चक्षा-
णा यत्र सुविताय देवा द्यौर्न वारेभिः कृणवंत स्वैः ॥२॥ इयमे-
षाममृतानां गीः सर्वताता ये कृपणंत रत्नं । धियं च यज्ञं च सा-
धंतस्ते नो धांतु वसव्यमसामि ॥३॥ आ तत्त इंद्रायवः पनंताभि
य ऊर्वं गोमंतं तितृत्सान् । सकृत्स्वं ये पुरुपुत्रां महीं सहस्रधारां
बृहतीं दुदुक्षन् ॥४॥ शचीव इंद्रमवसे कृणुध्वमनानतं दमयंतं
पृतन्यून् । ऋभुक्षणं मघवानं सुवृक्तिं भर्ता यो वज्रं नर्यं पुरुक्षुः
॥५॥ यद्वावान पुरुतमं पुराषाळा वृत्रहेंद्रो नामान्यप्राः । अचेति
प्रासहस्पतिस्तुविष्मान्यदीमुश्मसि कर्तवे करत्तत् ॥६॥५॥

॥७५॥ १-९ सिंधुक्षित्प्रैयमेधः ॥ नद्यः ॥ जगती ॥

॥७५॥ प्र सु व आपो महिमानमुत्तमं कारुर्वोचाति स-
दने विवस्वतः । प्र सप्तसप्त त्रेधा हि चक्रमुः प्र सृत्वरीणामति
सिंधुरोजसा ॥१॥ प्र तेऽरदद्वरुणो यातवे पथः सिंधो यद्वाजाँ
अभ्यद्रवस्त्वं । भूम्या अधि प्रवता यासि सानुना यदेषामग्रं
जगतामिरज्यसि ॥२॥ दिवि स्वनो यतते भूम्योपर्यनंतं शु-
ष्ममुदियर्ति भानुना । अभ्रादिव प्र स्तनयंति वृष्टयः सिं-
धुर्यदेति वृषभो न रोरुवत् ॥३॥ अभि त्वा सिंधो शिशुमिन्न
मातरो वाश्रा अर्षंति पयसेव धेनवः । राजेव युध्वा नयसि
त्वमित्सिचौ यदासामग्रं प्रवतामिनक्षसि ॥४॥ इमं मे गंगे
यमुने सरस्वति शुतुद्रि स्तोमं सचता परुष्ण्या । असिक्न्या
मरुद्वृधे वितस्तयार्जीकीये शृणुह्या सुषोमया ॥५॥६॥
तृष्टामया प्रथमं यातवे सजूः सुसर्त्वा रसया श्वेत्या त्या । त्वं

अर्वंतः वा ये रयिऽमंतः साती वनुं वा ये सुऽश्रुणं सुऽश्रुतः धुः० ॥१॥ हवः एषां असुरः नक्षत द्यां श्रवस्यता मनसा निंसत क्षां चक्षाणाः यत्र सुविताय देवाः द्यौः न वारेभिः कृणवंत स्वैः ॥२॥ इयं एषां अमृतानां गीः सर्वऽताता ये कृपणंत रत्नं धियं च यज्ञं च साधंतः ते नः धांतु वसव्यं असामि ॥३॥ आ तत् ते इंद्र आयवः पनंत अभि ये ऊर्वं गोऽमंतं तितृत्सान् सकृत्ऽस्वं ये पुरुऽपुत्रां महीं सहस्रऽधारां बृहतीं दुदुक्षन् ॥४॥ शचीऽवः इंद्रं अवसे कृणुध्वं अनानतं दमयंतं पृतन्यून् ऋभुक्षणं मघऽवानं सुऽवृक्तिं भर्ता यः वज्रं नर्यं पुरुऽक्षुः ॥५॥ यत् ववानं पुरुऽतमं पुराषाट् आ वृत्रऽहा इंद्रः नामानि अप्राः अचेति प्रऽसहः पतिः तुविष्मान् यत् ईं उश्मसि कर्तवे करत् तत् ॥६॥५॥

॥७५॥ प्र सु वः आपः महिमानं उत्ऽतमं कारुः वोचाति सदने विवस्वतः प्र सप्तऽसप्त त्रेधा हि चक्रमुः प्र सृत्वरीणां अति सिंधुः ओजसा ॥१॥ प्र ते अरदत् वरुणः यातवे पथः सिंधो यत् वाजान् अभि अद्रवः त्वं भूम्याः अधि प्रऽवता यासि सानुना यत् एषां अग्रं जगतां इरज्यसि ॥२॥ दिवि स्वनः यतते भूम्या उपरि अनंतं शुष्मं उत् इयर्ति भानुना अभ्रात्ऽइव प्र स्तनयंति वृष्टयः सिंधुः यत् एति वृषभः न रोरुवत् ॥३॥ अभि त्वा सिंधो शिशुं इत् न मातरः वाश्राः अर्षंति पयसाऽइव धेनवः राजाऽइव युध्वा नयसि त्वं इत् सिचौ यत् आसां अग्रं प्रऽवतां इनक्षसि ॥४॥ इमं मे गंगे यमुने सरस्वति शुतुद्रि स्तोमं सचत परुष्णि आ असिक्न्या मरुत्ऽवृधे वितस्तया आर्जीकीये शृणुहि आ सुऽसोमया ॥५॥६॥ तृष्टऽआमया प्रथमं यातवे सऽजूः सुऽसर्त्वा रसया श्वेत्या

सिंधो॑ कु॒भया॑ गो॒मतीं॑ क्रु॒मुं मे॑ह॒त्न्वा स॒रथं॒ याभि॒रीय॑से ॥६॥ ऋजी॒त्येनी॒ रुश॑ती महि॒त्वा परि॒ ज्रयां॑सि भरते॒ रजां॑सि । अद॑ब्धा॒ सिंधु॑र॒पसा॑म॒पस्त॒माश्वा॒ न चि॒त्रा वपु॑षीव द॒र्शता ॥७॥ स्वश्वा॒ सिंधुः॑ सु॒रथा॑ सु॒वासा॑ हिर॒ण्ययी॒ सुकृ॑ता वा॒जिनी॑वती । ऊर्णा॑वती युव॒तिः सी॒लमा॑वत्यु॒ताधि॑ वस्ते सु॒भगा॑ मधु॒वृधं॑ ॥८॥ सु॒खं रथं॑ युयुजे॒ सिंधु॑र॒श्विनं॒ तेन॒ वाजं॑ सनिषद॒स्मिन्ना॒जौ । म॒हान्ह्य॑स्य महि॒मा पं॑नस्य॒तेऽद॑ब्धस्य॒ स्वय॑शसो विर॒प्शिनः॑ ॥९॥७॥

॥ ७६ ॥ १–८ जरत्कर्णो ऐरावतः सर्पः ॥ ग्रावाणः ॥ जगती ॥

॥७६॥ आ व॑ ऋंजस ऊ॒र्जां व्यु॑ष्टि॒ष्विंद्रं॑ म॒रुतो॒ रोद॑सी अनक्तन । उ॒भे यथा॑ नो॒ अह॑नी सचा॒भुवा॒ सदः॑सदो वरि॒वस्यात॑ उ॒द्भिदा॑ ॥१॥ तदु॒ श्रेष्ठं॒ सव॑नं सुनोत॒नात्यो॒ न हस्त॑यतो॒ अद्रिः॑ सोत॒रि । वि॒दद्ध्य१॒र्यो अ॒भिभू॑ति॒ पौंस्यं॑ म॒हो रा॒ये चि॑त्तरुते॒ यदर्व॑तः ॥२॥ तदिद्ध्य॑स्य॒ सव॑नं वि॒वेर॒पो यथा॑ पु॒रा मन॑वे गा॒तुमश्रे॑त् । गोअ॑र्णसि त्वा॒ष्ट्रे अश्व॑निर्णिजि॒ प्रेम॑ध्व॒रेष्व॑ध्व॒राँ अ॑शिश्रयुः ॥३॥ अप॑ हत र॒क्षसो॑ भंगु॒राव॑तः स्कभा॒यत॒ निर्ऋ॑तिं॒ सेध॒ताम॑तिं । आ नो॑ र॒यिं सर्व॑वीरं सुनोतन देवा॒व्यं॑ भरत॒ श्लोक॑मद्रयः ॥४॥ दि॒वश्चि॒दा वोऽम॑वत्तरेभ्यो वि॒भ्वना॑ चिदा॒श्व॑पस्तरेभ्यः । वा॒योश्चि॒दा सोम॑रभस्तरेभ्यो॒ऽग्नेश्चि॑दर्च पितु॒कृत्त॑रेभ्यः ॥५॥८॥ भु॒रंतु॑ नो य॒शसः॒ सोत्वंध॑सो॒ ग्रावा॑णो॒ वा॒चा दि॒विता॑ दि॒वित्म॑ता । नरो॒ यत्र॑ दुह॒ते काम्यं॒ मध्वा॑घो॒षयं॑तो अ॒भितो॑ मिथ॒स्तुरः॑ ॥६॥ सु॒न्वंति॒ सोमं॑ रथि॒रासो॒ अद्र॑यो॒ निर॑स्य॒ रसं॑ ग॒विषो॑ दुहंति॒ ते । दु॒हंत्यूध॑रुप॒सेच॑नाय॒ कं नरो॑ ह॒व्या न

सिंधो कुभया गोऽमतीं क्रुमुं मेहत्न्वा सऽरथं याभिः ईयसे ॥ ६ ॥ ऋजीती एनी रुशती महिऽत्वा परि ज्रयांसि भरते रजांसि अदब्धा सिंधुः अपसां अपःऽतमा अश्वा न चित्रा वपुषीऽइव दर्शता ॥ ७ ॥ सुऽअश्वा सिंधुः सुऽरथा सुऽवासाः हिरण्ययी सुऽकृता वाजिनीऽवती ऊर्णाऽवती युवतिः सीलमाऽवती उत अधि वस्ते सुऽभगा मधुऽवृधं ॥ ८ ॥ सुऽखं रथं युयुजे सिंधुः अश्विनं तेन वाजं सनिषत् अस्मिन् आजौ महान् हि अस्य महिमा पनस्यते अदब्धस्य स्वऽयशसः विऽरप्शिनः ॥ ९ ॥ ७ ॥

॥ ७६ ॥ आ वः ऋंजसे ऊर्जां विऽउष्टिषु इंद्रं मरुतः रोदसी अनक्तन उभे यथा नः अहनी सचाऽभुवा सदःऽसदः वरिवस्यातः उत्ऽभिदा ॥ १ ॥ तत् ऊं श्रेष्ठं सवनं सुनोतन अत्यः न हस्तऽयतः अद्रिः सोतरि विदत् हि अर्यः अभिऽभूति पौंस्यं महः राये चित् तरुते यत् अर्वतः ॥ २ ॥ तत् इत् हि अस्य सवनं विवेः अपः यथा पुरा मनवे गातुं अश्रेत् गोऽअर्णसि त्वाष्ट्रे अश्वऽनिर्निजि प्र ईं अध्वरेषु अध्वरान् अशिश्रयुः ॥ ३ ॥ अप हत रक्षसः भंगुरऽवतः स्कभायत निःऽऋतिं सेधत अमतिं आ नः रयिं सर्वऽवीरं सुनोतन देवऽअव्यं भरत श्लोकं अद्रयः ॥ ४ ॥ दिवः चित् आ वः अमवत्ऽतरेभ्यः विऽभ्वना चित् आश्वपःऽतरेभ्यः वायोः चित् आ सोमरभःऽतरेभ्यः अग्नेः चित् अर्च पितुकृत्ऽतरेभ्यः ॥ ५ ॥ ८ ॥ भुरंतु नः यशसः सोतु अंधसः ग्रावाणः वाचा दिविता दिवित्मता नरः यत्र दुहते काम्यं मधु आऽघोषयंतः अभितः मिथःऽतुरः ॥ ६ ॥ सुन्वंति सोमं रथिरासः अद्रयः निः अस्य रसं गोऽइषः दुहंति ते दुहंति ऊधः उपऽसेचनाय कं नरः हव्या न

मर्जयंत आसभिः ॥७॥ एते नरः स्वपसो अभूतन य इंद्राय सुनुथ सोममद्रयः । वामंवामं वो दिव्याय धाम्ने वसुवसु वः पार्थिवाय सुन्वते ॥८॥९॥

॥७७॥ १-८ स्यूमरश्मिर्भार्गवः ॥ मरुतः ॥ १-४ ६-८ त्रिष्टुप् । ५ जगती ॥

॥७७॥ अभ्रप्रुषो न वाचा प्रुषा वसु हविष्मंतो न यज्ञा वि-जानुषः । सुमारुतं न ब्रह्माणमर्हसे गणमस्तोष्येषां न शोभसे ॥१॥ श्रिये मर्यासो अंजींरकृण्वत सुमारुतं न पूर्वीरति क्षपः । दिव-स्पुत्रास एता न येतिर आदित्यासस्ते अक्रा न वावृधुः ॥२॥ प्र ये दिवः पृथिव्या न बर्हणा त्मना रिरिच्रे अभ्रान्न सूर्यः । पाजस्वंतो न वीराः पनस्यवो रिशादसो न मर्या अभिद्यवः ॥३॥ युष्माकं बुध्ने अपां न यामनि विथुर्यति न मही श्रथर्यति । विश्वप्सुर्यज्ञो अर्वागयं सु वः प्रयस्वंतो न सत्राच आ गत ॥४॥ यूयं धूर्षु प्रयुजो न रश्मिभिर्ज्योतिष्मंतो न भासा व्युष्टिषु । श्येनासो न स्वयश-सो रिशादसः प्रवासो न प्रसितासः परिप्रुषः ॥५॥१०॥ प्र यद्व-हध्वे मरुतः पराकाद्यूयं महः संवरणस्य वस्वः । विदानासो वसवो राध्यस्याराच्चिद्द्वेषः सनुतर्युयोत ॥६॥ य उदृचि यज्ञे अध्वरेष्ठा मरुद्भ्यो न मानुषो ददाशत् । रेवत्स वयो दधते सुवीरं स देवानामपि गोपीथे अस्तु ॥७॥ ते हि यज्ञेषु यज्ञियास ऊमा आदित्येन नाम्ना शंभविष्ठाः । ते नोऽवंतु रथतूर्मनीषां महश्च यामन्नध्वरे चकानाः ॥८॥११॥

॥७८॥ १-८ स्यूमरश्मिर्भार्गवः ॥ मरुतः ॥ १-३ ४ ८ त्रिष्टुप् । २.५-७ जगती ॥

॥७८॥ विप्रासो न मन्मभिः स्वाध्यो देवाव्यो३ न यज्ञैः स्वप्नसः । राजानो न चित्राः सुसंदृशः क्षितीनां न मर्या अ-

मर्जयंते आसऽभिः ॥ ७ ॥ एते नरः सुऽअपसः अभूतन ये इंद्राय सुनुथ सोमं अद्रयः वामंऽवामं वः दिव्याय धाम्ने वसुंऽवसु वः पार्थिवाय सुन्वते ॥ ८ ॥ ९ ॥

॥ ७७ ॥ अभ्रऽप्रुषः न वाचा प्रुष वसु हविष्मंतः न यज्ञाः विऽजानुषः सुऽमारुतं न ब्रह्माणं अर्हसे गणं अस्तोषि एषां न शोभसे ॥ १ ॥ श्रिये मर्यासः अंजीन् अकृण्वत सुऽमारुतं न पूर्वीः अति क्षपः दिवः पुत्रासः एताः न येतिरे आदित्यासः ते अक्राः न ववृधुः ॥ २ ॥ प्र ये दिवः पृथिव्याः न बर्हणा त्मना रिरिचे अभ्रात् न सूर्यः पाजस्वंतः न वीराः पनस्यवः रिशादसः न मर्याः अभिऽद्यवः ॥ ३ ॥ युष्माकं बुध्ने अपां न यामनि विथुर्यति न मही श्रथर्यति विश्वऽप्सुः यज्ञः अर्वाक् अयं सु वः प्रयस्वंतः न सत्राचः आ गत ॥ ४ ॥ यूयं धूःऽसु प्रऽयुजः न रश्मिऽभिः ज्योतिष्मंतः न भासा विऽउष्टिषु श्येनासः न स्वऽयशसः रिशादसः प्रवासः न प्रऽसितासः परिऽप्रुषः ॥ ५ ॥ १० ॥ प्र यत् वहध्वे मरुतः पराकात् यूयं महः संऽवरणस्य वस्वः विदानासः वसवः राध्यस्य आरात् चित् द्वेषः सनुतः युयोत ॥ ६ ॥ यः उत्ऽऋचि यज्ञे अध्वरेऽस्थाः मरुत्ऽभ्यः न मानुषः ददाशत् रेवत् सः वयः दधते सुऽवीरं सः देवानां अपि गोऽपीथे अस्तु ॥ ७ ॥ ते हि यज्ञेषु यज्ञियासः ऊमाः आदित्येन नाम्ना शंऽभविष्ठाः ते नः अवंतु रथऽतूः मनीषां महः च यामन् अध्वरे चकानाः ॥ ८ ॥ ११ ॥

॥ ७८ ॥ विप्रासः न मन्मऽभिः सुऽआध्यः देवऽअव्यः न यज्ञैः सुऽअप्नसः राजानः न चित्राः सुऽसंदृशः क्षितीनां न मर्याः अ-

रेपसः ॥१॥ अग्निर्न ये भ्राजसा रुक्मवक्षसो वातासो न स्वयुजः सद्यऊतयः । प्रज्ञातारो न ज्येष्ठाः सुनीतयः सुशर्माणो न सोमा ऋतं यते ॥२॥ वातासो न ये धुनयो जिगत्नवोऽग्नीनां न जिह्वा विरोकिणः । वर्मण्वंतो न योधाः शिमीवंतः पितॄणां न शंसाः सुरातयः ॥३॥ रथानां न ये१राः सनाभयो जिगीवांसो न शूरा अभिद्यवः । वरेयवो न मर्या घृतप्रुषोऽभिस्वर्तारो अर्कं न सुष्टुभः ॥४॥ अश्वासो न ये ज्येष्ठास आशवो दिधिषवो न रथ्यः सुदानवः । आपो न निम्नैरुदभिर्जिगत्नवो विश्वरूपा अंगिरसो न सामभिः ॥५॥१२॥ ग्रावाणो न सूरयः सिंधुमातर आदर्दिरासो अद्रयो न विश्वहा । शिशूला न क्रीळयः सुमातरो महाग्रामो न यामन्नुत त्विषा ॥६॥ उषसां न केतवोऽध्वरश्रियः शुभंयवो नांजिभिर्व्यश्वितन् । सिंधवो न ययियो भ्राजदृष्टयः परावतो न योजनानि ममिरे ॥७॥ सुभागान्नो देवाः कृणुता सुरत्नानस्मान्स्तोतॄन्मरुतो वावृधानाः । अधि स्तोत्रस्य सख्यस्य गात सनाद्धि वो रत्नधेयानि संति ॥८॥१३॥

॥७९॥ १–७ अग्निः सौचीको वैश्वानरो वा सप्तिर्वा वाजंभरः ॥ अग्निः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥७९॥ अपश्यमस्य महतो महित्वममर्त्यस्य मर्त्यासु विक्षु । नाना हनू विभृते सं भरेते असिन्वती बप्सती भूर्यत्तः ॥१॥ गुहा शिरो निहितमृधगक्षी असिन्वन्नत्ति जिह्वया वनानि । अत्राण्यस्मै पड्भिः सं भरंत्युत्तानहस्ता नमसाधि विक्षु ॥२॥ प्र मातुः प्रतरं गुह्यमिच्छन्कुमारो न वीरुधः सर्पदुर्वीः । ससं न पक्वमविदच्छुचंतं रिरिह्वांसं रिप उपस्थे अंतः ॥३॥ तद्वामृतं रोदसी प्र ब्रवीमि जायमानो मातरा

रेपसः ॥१॥ अग्निः न ये भ्राजसा रुक्मऽवक्षसः वातासः न स्वऽयुजः सद्यःऽऊतयः प्रऽज्ञातारः न ज्येष्ठाः सुऽनीतयः सुऽशर्माणः न सोमाः ऋतं यते ॥२॥ वातासः न ये धुनयः जिगत्नवः अग्नीनां न जिह्वाः विऽरोकिणः वर्मणऽवंतः न योधाः शिमीऽवंतः पितृणां न शंसाः सुऽरातयः ॥३॥ रथानां न ये अराः सऽनाभयः जिगीवांसः न शूराः अभिऽद्यवः वरेऽयवः न मर्याः घृतऽप्रुषः अभिऽस्वर्तारः अर्कं न सुऽस्तुभः ॥४॥ अश्वासः न ये ज्येष्ठासः आशवः दिधिषवः न रथ्यः सुऽदानवः आपः न निम्नैः उदऽभिः जिगत्नवः विश्वऽरूपाः अंगिरसः न सामऽभिः ॥५॥१२॥ ग्रावाणः न सूरयः सिंधुऽमातरः आऽदर्दिरासः अद्रयः न विश्वहा शिशूलाः न क्रीळयः सुऽमातरः महाऽग्रामः न यामन् उत त्विषा ॥६॥ उषसां न केतवः अध्वरऽश्रियः शुभंऽयवः न अंजिऽभिः वि अश्वितन् सिंधवः न ययियः भ्राजत्ऽऋष्टयः पराऽवतः न योजनानि ममिरे ॥७॥ सुऽभागान् नः देवाः कृणुत सुऽरत्नान् अस्मान् स्तोतॄन् मरुतः ववृधानाः अधि स्तोत्रस्य सख्यस्य गात सनात् हि वः रत्नऽधेयानि संति ॥८॥१३॥

॥७९॥ अपश्यं अस्य महतः महिऽत्वं अमर्त्यस्य मर्त्यासु विक्षु नाना हनू इति विभृते इति विऽभृते ॰ सं भरेते इति असिन्वती इति बप्संती इति भूरि अत्तः ॥१॥ गुहा शिरः निऽहितं ऋधक् अक्षी इति असिन्वन् अत्ति जिह्वया वनानि अत्राणि अस्मै पत्ऽभिः सं भरंति उत्तानऽहस्ताः नमसा अधि विक्षु ॥२॥ प्र मातुः प्रऽतरं गुह्यं इच्छन् कुमारः न वीरुधः सर्पत् उर्वीः ससं न पक्वं अविदत् शुचंतं रिरिह्वांसं रिपः उपऽस्थे अंतः ॥३॥ तत् वां ऋतं रोदसी इति प्र ब्रवीमि जायमानः मातरा

गर्भो॑ अ॒सि। नाहं दे॒वस्य॒ मर्त्य॑श्चिकेता॒ग्निर॒ङ्ग विचे॑ताः स प्रचे॑ताः ॥४॥ यो अ॑स्मा॒ अन्नं॑ तृ॒ष्वा॒३॒॑ दधा॒त्याज्यै॑र्घृ॒तैर्जु॒होति॒ पुष्य॑ति। तस्मै॑ स॒हस्र॑म॒क्षभि॒र्वि च॒क्षेऽग्ने॑ वि॒श्वतः॑ प्र॒त्यङ्ङ॑सि॒ त्वं ॥५॥ किं दे॒वेषु॒ त्यज॒ एन॑श्चक॒र्थाग्ने॑ पृ॒च्छामि॒ नु त्वाम॑वि॒द्वान्। अक्री॑ळ॒न् क्रीळ॒न्हरि॒रत्त॑वे॒ऽदन्वि प॑र्व॒शश्च॑कर्त॒ गामि॑वा॒सिः ॥६॥ विषू॑चो॒ अश्वा॑न्युयुजे वने॒जा ऋजी॑तिभी र॒श॒नाभि॑र्गृभी॒तान्। च॒क्षदे॑ मि॒त्रो वसु॑भिः॒ सुजा॑तः॒ सम॑नृधे॒ पर्व॑भिर्वावृधा॒नः ॥७॥१४॥

॥८०॥ १-७ अग्निः सौचीको वैश्वानरो वा ॥ अग्निः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥८०॥ अ॒ग्निः सप्तिं॑ वाज॒म्भ॒रं द॑दात्य॒ग्निर्वी॒रं श्रुत्यं॑ कर्म॒निःष्ठां॑। अ॒ग्नी रोद॑सी॒ वि च॑रत्सम॒ञ्जन्न॒ग्निर्नारीं॑ वी॒रकु॑क्षिं॒ पुरं॑धिं ॥१॥ अ॒ग्नेरप्न॑सः स॒मिद॑स्तु भ॒द्राग्निर्म॒ही रोद॑सी॒ आ वि॑वेश। अ॒ग्निरेकं॑ चोदयत्स॒मत्स्व॒ग्निर्वृ॒त्राणि॑ दयते पु॒रूणि॑ ॥२॥ अ॒ग्निर्ह॒ त्यं जर॑तः॒ कर्ण॑मावा॒ग्निर॒द्भ्यो निर॑दह॒ज्जरू॑थं। अ॒ग्निरत्रिं॑ घ॒र्म उ॑रुष्य॒दन्त॑र॒ग्निर्नृ॒मेधं॑ प्र॒जया॑सृज॒त्सं ॥३॥ अ॒ग्निर्दा॒द्द्रवि॑णं वी॒रपे॑शा अ॒ग्निरृषिं॒ यः स॒हस्रा॑ स॒नोति॑। अ॒ग्निर्दि॒वि ह॒व्यमा त॑ताना॒ग्नेर्धामा॑नि॒ विभृ॑ता पुरु॒त्रा ॥४॥ अ॒ग्निमु॒क्थैरृष॑यो॒ वि ह्व॑यन्ते॒ऽग्निं नरो॒ याम॑नि बाधि॒तासः॑। अ॒ग्निं वयो॑ अ॒न्तरि॑क्षे॒ पत॑न्तो॒ऽग्निः स॒हस्रा॒ परि॑ याति॒ गोना॑ं ॥५॥ अ॒ग्निं विश॑ ईळते॒ मानु॑षी॒र्या अ॒ग्निं मनु॑षो॒ नहु॑षो॒ वि जा॒ताः। अ॒ग्निर्गान्ध॑र्वीं प॒थ्यामृ॒तस्या॒ग्नेर्गव्यू॑तिर्घृ॒त आ निष॑त्ता ॥६॥ अ॒ग्नये॒ ब्रह्म॑ ऋ॒भव॑स्ततक्षुर॒ग्निं म॒हाम॑वोचामा सुवृ॒क्तिं। अग्ने॒ प्राव॑ जरि॒तारं॑ यवि॒ष्ठाग्ने॒ महि॒ द्रवि॑ण॒मा य॑जस्व ॥७॥१५॥

गर्भः अत्ति न अहं देवस्य मर्त्यः चिकेत अग्निः अंग विऽचेताः सः प्रऽचेताः ॥४॥ यः अस्मै अन्नं तृषु आऽदधाति आज्यैः घृतैः जुहोति पुष्यति तस्मै सहस्रं अक्षऽभिः वि चक्षे अग्ने विश्वतः प्रत्यङ् असि त्वं ॥५॥ किं देवेषु त्यजः एनः चकर्थ अग्ने पृच्छामि नु त्वां अविद्वान् अक्रीळन् क्रीळन् हरिः अत्तवे अदन् वि पर्वऽशः चकर्त गांऽइव असिः ॥६॥ विषूचः अश्वान् युयुजे वनेऽजाः ऋजीतिऽभिः रशनाभिः गृभीतान् चक्षदे मित्रः वसुऽभिः सुऽजातः सं आनृधे पर्वऽभिः ववृधानः ॥७॥१४॥

॥८०॥ अग्निः सप्तिं वाजंऽभरं ददाति अग्निः वीरं श्रुत्यं कर्मनिःऽस्थां अग्निः रोदसी इति वि चरत् संऽअंजन् अग्निः नारीं वीरऽकुक्षिं पुरंऽधिं ॥१॥ अग्नेः अप्नसः संऽइत् अस्तु भद्रा अग्निः मही इति रोदसी इति आ विवेश अग्निः एकं चोदयत् समत्ऽसु अग्निः वृत्राणि दयते पुरूणि ॥२॥ अग्निः ह त्यं जरतः कर्णं आव अग्निः अत्ऽभ्यः निः अदहत् जरूथं अग्निः अत्रिं घर्मे उरुष्यत् अंतः अग्निः नृऽमेधं प्रऽजया असृजत् सं ॥३॥ अग्निः दात् द्रविणं वीरऽपेशाः अग्निः ऋषिं यः सहस्रा सनोति अग्निः दिवि हव्यं आ ततान अग्नेः धामानि विऽभृता पुरुऽत्रा ॥४॥ अग्निं उक्थैः ऋषयः वि ह्वयंते अग्निं नरः यामनि बाधितासः अग्निं वयः अंतरिक्षे पतंतः अग्निः सहस्रा परि याति गोनां ॥५॥ अग्निं विशः ईळते मानुषीः याः अग्निं मनुषः नहुषः वि जाताः अग्निः गांधर्वीं पथ्यां ऋतस्य अग्नेः गव्यूतिः घृते आ निऽसत्ता ॥६॥ अग्नये ब्रह्म ऋभवः ततक्षुः अग्निं महां अवोचाम सुऽवृक्तिं अग्ने प्र अव जरितारं यविष्ठ अग्ने महि द्रविणं आ यजस्व ॥७॥१५॥

॥८१॥ १-७ विश्वकर्मा भौवनः ॥ विश्वकर्मा ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥८१॥ य इमा विश्वा भुवनानि जुह्वदृषिर्होता न्यसीदत्पिता नः । स आशिषा द्रविणमिच्छमानः प्रथमच्छदवराँ आ विवेश ॥१॥ किं स्विदासीदधिष्ठानमारम्भणं कतमत्स्वित्कथासीत् । यतो भूमिं जनयन्विश्वकर्मा वि द्यामौर्णोन्महिना विश्वचक्षाः ॥२॥ विश्वतश्चक्षुरुत विश्वतोमुखो विश्वतोबाहुरुत विश्वतस्पात् । सं बाहुभ्यां धमति सं पतत्रैर्द्यावाभूमी जनयन्देव एकः ॥३॥ किं स्विद्वनं क उ स वृक्ष आस यतो द्यावापृथिवी निष्टतक्षुः । मनीषिणो मनसा पृच्छतेदु तद्यदध्यतिष्ठद्भुवनानि धारयन् ॥४॥ या ते धामानि परमाणि यावमा या मध्यमा विश्वकर्मन्नुतेमा । शिक्षा सखिभ्यो हविषि स्वधावः स्वयं यजस्व तन्वं वृधानः ॥५॥ विश्वकर्मन्हविषा वावृधानः स्वयं यजस्व पृथिवीमुत द्याम् । मुह्यन्त्वन्ये अभितो जनास इहास्माकं मघवा सूरिरस्तु ॥६॥ वाचस्पतिं विश्वकर्माणमूतये मनोजुवं वाजे अद्या हुवेम । स नो विश्वानि हवनानि जोषद्विश्वशम्भूरवसे साधुकर्मा ॥७॥१६॥

॥८२॥ १-७ विश्वकर्मा भौवनः ॥ विश्वकर्मा ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥८२॥ चक्षुषः पिता मनसा हि धीरो घृतमेने अजनन्नम्नमाने । यदेदन्ता अददृहन्त पूर्व आदिद्द्यावापृथिवी अप्रथेताम् ॥१॥ विश्वकर्मा विमना आद्विहाया धाता विधाता परमोत संदृक् । तेषामिष्टानि समिषा मदन्ति यत्रा सप्तऋषीन्पर एकमाहुः ॥२॥ यो नः पिता जनिता यो विधाता धामानि वेद भुवनानि विश्वा । यो देवानां नामधा एक एव तं संप्रश्नं भुवना यन्त्यन्या ॥३॥ त आयजन्त द्रविणं सम-

॥८१॥ यः इमा विश्वा भुवनानि जुह्वत् ऋषिः होता नि असीदत् पिता नः सः आऽशिषा द्रविणं इच्छमानः प्रथमऽछत् अवरान् आ विवेश ॥१॥ किं स्वित् आसीत् अधिऽस्थानं आऽरंभणं कतमत् स्वित् कथा आसीत् यतः भूमिं जनयन् विश्वऽकर्मा वि द्यां और्णोत् महिना विश्वऽचक्षाः ॥२॥ विश्वतःऽचक्षुः उत विश्वतःऽमुखः विश्वतःऽबाहुः उत विश्वतःऽपात् सं बाहुऽभ्यां धमति सं पतत्रैः द्यावाभूमी इति जनयन् देवः एकः ॥३॥ किं स्वित् वनं कः ऊं इति सः वृक्षः आस यतः द्यावापृथिवी इति निःऽततक्षुः मनीषिणः मनसा पृच्छत इत् ऊं इति तत् यत् अधिऽअतिष्ठत् भुवनानि धारयन् ॥४॥ या ते धामानि परमाणि या अवमा या मध्यमा विश्वऽकर्मन् उत इमा शिक्ष सखिऽभ्यः हविषि स्वधाऽवः स्वयं यजस्व तन्वं वृधानः ॥५॥ विश्वऽकर्मन् हविषा वावृधानः स्वयं यजस्व पृथिवीं उत द्यां मुह्यंतु अन्ये अभितः जनासः इह अस्माकं मघऽवा सूरिः अस्तु ॥६॥ वाचः पतिं विश्वऽकर्माणं ऊतये मनःऽजुवं वाजे अद्य हुवेम सः नः विश्वानि हवनानि जोषत् विश्वऽशंभूः अवसे साधुऽकर्मा ॥७॥१६॥

॥८२॥ चक्षुषः पिता मनसा हि धीरः घृतं एने अजनत् नम्नमाने इति यदा इत् अंताः अदहहंत पूर्वे आत् इत् द्यावापृथिवी इति अप्रथेतां ॥१॥ विश्वऽकर्मा विऽमनाः आत् विऽहायाः धाता विऽधाता परमा उत संऽदृक् तेषां इष्टानि सं इषा मदंति यत्र सप्तऽऋषीन् परः एकं आहुः ॥२॥ यः नः पिता जनिता यः विऽधाता धामानि वेद भुवनानि विश्वा यः देवानां नामऽधाः एकः एव तं संऽप्रश्नं भुवना यंति अन्या ॥३॥ ते आ अयजंत द्रविणं सं

स्मा ऋषयः पूर्वे जरितारो न भूना। असूर्ते सूर्ते रजसि निषत्ते ये भूतानि समकृण्वन्निमानि ॥४॥ परो दिवा पर एना पृथिव्या परो देवेभिरसुरैर्यदस्ति। कं स्विद्गर्भं प्रथमं दध्र आपो यत्र देवाः समपश्यन्त विश्वे ॥५॥ तमिद्गर्भं प्रथमं दध्र आपो यत्र देवाः समगच्छन्त विश्वे। अजस्य नाभावध्येकमर्पितं यस्मिन्विश्वानि भुवनानि तस्थुः ॥६॥ न तं विदाथ य इमा जजानान्यद्युष्माकमन्तरं बभूव। नीहारेण प्रावृता जल्प्या चासुतृप उक्थशासश्चरन्ति ॥७॥१७॥

॥८३॥ १–७ मन्युस्तापसः ॥ मन्युः ॥ १ जगती । २–७ त्रिष्टुप् ॥

॥८३॥ यस्ते मन्योऽविधद्वज्र सायक सह ओजः पुष्यति विश्वमानुषक्। साह्याम दासमार्यं त्वया युजा सहस्कृतेन सहसा सहस्वता ॥१॥ मन्युरिन्द्रो मन्युरेवास देवो मन्युर्होता वरुणो जातवेदाः। मन्युं विश ईळते मानुषीर्याः पाहि नो मन्यो तपसा सजोषाः ॥२॥ अभीहि मन्यो तवसस्तवीयान्तपसा युजा वि जहि शत्रून्। अमित्रहा वृत्रहा दस्युहा च विश्वा वसून्या भरा त्वं नः ॥३॥ त्वं हि मन्यो अभिभूत्योजाः स्वयंभूर्भामो अभिमातिषाहः। विश्वचर्षणिः सहुरिः सहावानस्मास्वोजः पृतनासु धेहि ॥४॥ अभागः सन्नप परेतो अस्मि तव क्रत्वा तविषस्य प्रचेतः। तं त्वा मन्यो अक्रतुर्जिहीळाहं स्वा तनूर्बलदेयाय मेहि ॥५॥ अयं ते अस्म्युप मेह्यर्वाङ् प्रतीचीनः सहुरे विश्वधायः। मन्यो वज्रिन्नभि मामा ववृत्स्व हनाव दस्यूँरुत बोध्यापेः ॥६॥ अभि प्रेहि दक्षिणतो भवा मेऽधा वृत्राणि जंघनाव भूरि। जुहोमि ते धरुणं मध्वो अग्रमुभा उपांशु प्रथमा पिबाव ॥७॥१८॥

अस्मै॑ चार्पयः पूर्वे जरितारः न भूना अ॒सूर्ते॑ सूर्ते॑ रजंसि नि॒ऽस॒त्ते ये भूतानि॑ सं॒ऽअकृ॑ण्वन् इ॒मानि॑ ॥४॥ परः दि॒वा परः ए॒ना पृथि॒व्या परः दे॒वेभिः॑ असुरैः यत् अस्ति॑ कं स्वित् गर्भं॑ प्रथ॒मं द॒ध्रे आपः॒ यत्र॑ दे॒वाः सं॒ऽअप॑श्यंत॒ विश्वे॑ ॥५॥ तं इत् गर्भं॑ प्रथ॒मं द॒ध्रे आपः॒ यत्र॑ दे॒वाः सं॒ऽअग॑च्छंत॒ विश्वे॑ अ॒जस्य॒ नाभौ॑ अधि॑ एकं॑ अर्पितं॒ यस्मि॑न् विश्वा॑नि॒ भुव॑नानि त॒स्थुः ॥६॥ न तं वि॑दाथ॒ यः इ॒मा ज॒जान॑ अ॒न्यत् यु॒ष्माकं॒ अंत॑रं बभूव नीहा॒रेण॒ प्रावृ॑ताः जल्प्या॑ च असु॒ऽतृपः॑ उ॒क्थ॒ऽशसः॑ चरंति ॥७॥१७॥

॥८३॥ यः ते॒ म॒न्यो॒ अवि॑धत् वज्र सायक॒ सहः॑ ओजः॑ पुष्यति॒ विश्वं॑ आनु॒षक् स॒ह्याम॑ दासं॑ आर्यं॑ त्वया॑ यु॒जा सहः॑ऽकृतेन॒ सह॑सा सह॑स्वता ॥१॥ म॒न्युः इंद्रः॑ म॒न्युः ए॒व आ॑स दे॒वः म॒न्युः होता॑ वरु॑णः जातऽवे॑दाः म॒न्युं विशः॑ ई॒ळते॒ मानु॑षीः याः पा॒हि नः॒ म॒न्यो॒ त॑पसा स॒ऽजोषाः॑ ॥२॥ अभि इ॒हि म॒न्यो॒ त॒वसः॑ तवी॑यान् तप॑सा यु॒जा वि ज॒हि शत्रू॑न् अ॒मि॒त्र॒ऽहा वृ॒त्र॒ऽहा द॒स्यु॒ऽहा च॒ विश्वा॑ व॒सू॑नि आ भर त्वं नः॒ ॥३॥ त्वं हि म॒न्यो॒ अभिभू॑तिऽओजाः स्व॒यं॒ऽभूः भामः॑ अ॒भि॒मा॒ति॒ऽसहः विश्व॒ऽच॑र्षणिः सहु॑रिः स॒हावा॑न् अ॒स्मासु॑ ओजः॑ पृत॑नासु धे॒हि ॥४॥ अभा॒गः सन् अप॒ परा॑ऽइतः अ॒स्मि॒ तव॒ क्रत्वा॑ त॒वि॒षस्य॑ प्र॒ऽचे॒तः॒ तं त्वा॑ म॒न्यो॒ अ॒क्र॒तुः जि॒हीळ॒ अ॒हं स्वा त॒नूः ब॒ल॒ऽदेया॑य मा आ इ॒हि ॥५॥ अ॒यं ते॒ अ॒स्मि॒ उप॑ मा आ इ॒हि अ॒र्वाङ् प्र॒तीची॑नः स॒हु॒रे विश्व॒ऽधा॒यः म॒न्यो॒ व॒ज्रि॒न् अ॒भि मां आ व॑वृत्स्व॒ हना॑व दस्यू॑न् उ॒त बो॑धि आ॒पेः ॥६॥ अ॒भि प्र इ॒हि द॒क्षि॒ण॒तः भ॒व॒ मे॒ अध॑ वृ॒त्राणि॑ जं॒घ॒ना॒व॒ भूरि॑ जु॒हो॒मि॑ ते॒ ध॒रुणं॒ मध्वः॑ अग्रं॑ उ॒भौ उ॒प॒ऽअं॒शु प्र॒थ॒मा पि॒बा॒व॒ ॥७॥१८॥

॥८४॥ १–७ मन्युस्तापसः ॥ मन्युः ॥ १–३ त्रिष्टुप् । ४–७ जगती ॥

॥८४॥ त्वया मन्यो सरथमारुजंतो हर्षमाणासो धृषिता मरुत्वः । तिग्मेषव आयुधा संशिशाना अभि प्र यंतु नरो अग्निरूपाः ॥१॥ अग्निरिव मन्यो त्विषितः सहस्व सेनानीर्नः सहुरे हूत एधि । हत्वाय शत्रून्वि भजस्व वेद ओजो मिमानो वि मृधो नुदस्व ॥२॥ सहस्व मन्यो अभिमातिमस्मे रुजन्मृणन्प्रमृणन्प्रेहि शत्रून् । उग्रं ते पाजो नन्वा रुरुध्रे वशी वशं नयस एकज त्वं ॥३॥ एको बहूनामसि मन्यवीळितो विशंविशं युधये सं शिशाधि । अकृत्तरुक्त्वया युजा वयं द्युमंतं घोषं विजयाय कृण्महे ॥४॥ विजेषकृदिंद्र इवानवब्रवो३ऽस्माकं मन्यो अधिपा भवेह । प्रियं ते नाम सहुरे गृणीमसि विद्मा तमुत्सं यत आबभूथ ॥५॥ आभूत्या सहजा वज्र सायक सहो बिभर्ष्यभिभूत उत्तरं । क्रत्वा नो मन्यो सह मेद्येधि महाधनस्य पुरुहूत संसृजि ॥६॥ संसृष्टं धनमुभयं समाकृतमस्मभ्यं दत्तां वरुणश्च मन्युः । भियं दधाना हृदयेषु शत्रवः पराजितासो अप नि लयंतां ॥७॥१९॥६॥

॥८५॥ १–४७ सूर्या सावित्री ॥ १–५ सोमः । ६–१६ सूर्याविवाहः । १७ देवाः । १८ सोमार्कौ । १९ चंद्रमाः । २०–२८ नृणां विवाहमंत्रा आशीःप्रायाः । २९. ३० वधूवासःसंस्पर्शनिंदा । ३१ यक्ष्मनाशिनी दंपत्योः । ३२–४७ सूर्या ॥ १–१३. १५–१७. २२. २५. २८–३३ ३५. ३८–४२ ४५–४७ अनुष्टुप् । १४. १९–२१. २३. २४. २६. ३६. ३७. ४४ त्रिष्टुप् । १८. २७. ४३ जगती । ३४ उरोबृहती ॥

॥८५॥ सत्येनोत्तभिता भूमिः सूर्येणोत्तभिता द्यौः । ऋतेनादित्यास्तिष्ठंति दिवि सोमो अधि श्रितः ॥१॥ सोमेनादित्या बलिनः सोमेन पृथिवी मही । अथो नक्षत्राणामेषामुपस्थे सोम आहितः ॥२॥ सोमं मन्यते पपिवान्यत्संपिंषंत्योषधिं । सोमं यं ब्रह्माणो विदुर्न तस्याश्नाति कश्चन ॥३॥ आच्छद्विधानैर्गुपितो बार्हतैः सोम रक्षितः । ग्राव्णा-

॥८४॥ त्वया मन्यो इति सऽरथं आऽरुजंतः हर्षमाणासः धृषिताः मरुत्वः तिग्मऽइषवः आयुधा संऽशिशानाः अभि प्र यंतु नरः अग्निऽरूपाः ॥१॥ अग्निःऽइव मन्यो इति त्विषितः सहस्व सेनाऽनीः नः सहुरे हूतः एधि हत्वाय शत्रून् वि भजस्व वेदः ओजः मिमानः वि मृधः नुदस्व ॥२॥ सहस्व मन्यो इति अभिऽमातिं अस्मे इति रुजन् मृणन् प्रऽमृणन् प्र इहि शत्रून् उग्रं ते पाजः ननु आ रुरुध्रे वशी वशं नयसे एकऽज त्वं ॥३॥ एकः बहूनां असि मन्यो इति ईळितः विशंऽविशं युधये सं शिशाधि अकृत्तऽरुक् त्वया युजा वयं द्युऽमंतं घोषं विऽजयाय कृण्महे ॥४॥ विजेषऽकृत् इंद्रःऽइव अनवऽब्रवः अस्माकं मन्यो इति अधिऽपाः भव इह प्रियं ते नाम सहुरे गृणीमसि विद्म तं उत्सं यतः आऽबभूथ ॥५॥ आऽभूत्या सहऽजाः वज्र सायक सहः बिभर्षि अभिऽभूते उत्ऽतरं क्रत्वा नः मन्यो इति सह मेदी एधि महाऽधनस्य पुरुऽहूत संऽसृजि ॥६॥ संऽसृष्टं धनं उभयं संऽआकृतं अस्मभ्यं दत्तां वरुणः च मन्युः भियं दधानाः हृदयेषु शत्रवः पराऽजितासः अप नि लयंतां ॥७॥१९॥६॥

॥८५॥ सत्येन उत्तंभिता भूमिः सूर्येण उत्तंभिता द्यौः ऋतेन आदित्याः तिष्ठंति दिवि सोमः अधि श्रितः ॥१॥ सोमेन आदित्याः बलिनः सोमेन पृथिवी मही अथो इति नक्षत्राणां एषां उपऽस्थे सोमः आऽहितः ॥२॥ सोमं मन्यते पपिऽवान् यत् संऽपिंषंति ओषधिं सोमं यं ब्रह्माणः विदुः न तस्य अश्नाति कः चन ॥३॥ आच्छत्ऽविधानैः गुपितः बार्हतैः सोम रक्षितः ग्राव्णां

मिच्छ्रण्वन्नित्तिष्ठसि न ते अश्नाति पार्थिवः ॥४॥ यत्त्वा देव प्रपिबंति तत आ प्यायसे पुनः । वायुः सोमस्य रक्षिता समानां मास आकृतिः ॥५॥२०॥ रैभ्यासीदनुदेयी नाराशंसी न्योचनी । सूर्याया भद्रमिद्वासो गाथयैति परिष्कृतं ॥६॥ चित्तिरा उपबर्हणं चक्षुरा अभ्यंजनं । द्यौर्भूमिः कोश आसीद्यदयात्सूर्या पतिं ॥७॥ स्तोमा आसन्प्रतिधयः कुरीरं छंद ओपशः । सूर्याया अश्विना वराग्निरासीत्पुरोगवः ॥८॥ सोमो वधूयुरभवदश्विनास्तामुभा वरा । सूर्यां यत्पत्ये शंसंतीं मनसा सवितादात् ॥९॥ मनो अस्या अन आसीद्द्यौरासीदुत च्छदिः । शुक्रावनड्वाहावास्तां यदयात्सूर्या गृहं ॥१०॥२१॥ ऋक्सामाभ्यामभिहितौ गावौ ते सामनावितः । श्रोत्रं ते चक्रे आस्तां दिवि पंथाश्चराचरः ॥११॥ शुची ते चक्रे यात्या व्यानो अक्ष आहतः । अनो मनस्मयं सूर्यारोहत्प्रयती पतिं ॥१२॥ सूर्याया वहतुः प्रागात्सविता यमवासृजत् । अघासु हन्यंते गावोऽर्जुन्योः पर्युह्यते ॥१३॥ यदश्विना पृच्छमानावयातं त्रिचक्रेण वहतुं सूर्यायाः । विश्वे देवा अनु तद्वामजानन्पुत्रः पितरावृणीत पूषा ॥१४॥ यदयातं शुभस्पती वरेयं सूर्यामुप । क्वैकं चक्रं वामासीत्क्व देष्ट्राय तस्थथुः ॥१५॥२२॥ द्वे ते चक्रे सूर्ये ब्रह्माण ऋतुथा विदुः । अथैकं चक्रं यद्गुहा तदद्धातय इद्विदुः ॥१६॥ सूर्यायै देवेभ्यो मित्राय वरुणाय च । ये भूतस्य प्रचेतस इदं तेभ्योऽकरं नमः ॥१७॥ पूर्वापरं चरतो माययैतौ शिशू क्रीळंतौ परि यातो अध्वरं । विश्वान्यन्यो भुवनाभिचष्ट ऋतूँरन्यो विदधज्जायते पुनः ॥१८॥

इत् शृण्वन् तिष्ठसि न ते अश्नाति पार्थिवः ॥४॥ यत् त्वा देव प्रऽपिबन्ति ततः आ प्यायसे पुनः । वायुः सोमस्य रक्षिता समानां मासः आऽकृतिः ॥५॥२०॥ रैभी आसीत् अनुऽदेयी नाराशंसी निऽओचनी सूर्यायाः भद्रं इत् वासः गाथया एति परिऽकृतं ॥६॥ चित्तिः आः उपऽबर्हणं चक्षुः आः अभिऽअंजनं द्यौःभूमिः कोशः आसीत् यत् अयात् सूर्या पतिं ॥७॥ स्तोमाः आसन् प्रतिऽधयः कुरीरं छंदः ओपशः सूर्यायाः अश्विना वरा अग्निः आसीत् पुरःऽगवः ॥८॥ सोमः वधूऽयुः अभवत् अश्विना आस्तां उभा वरा सूर्यां यत् पत्ये शंसंतीं मनसा सविता अददात् ॥९॥ मनः अस्याः अनः आसीत् द्यौः आसीत् उत छदिः शुक्रौ अनड्वाहौ आस्तां यत् अयात् सूर्या गृहं ॥१०॥२१॥ ऋक्ऽसामाभ्यां अभिऽहितौ गावौ ते सामनौ इतः श्रोत्रं ते चक्रे आस्तां दिवि पंथाः चराचरः ॥११॥ शुची ते चक्रे यात्याः विऽआनः अक्षः आऽहतः अनः मनस्मयं सूर्या आ अरोहत् प्रऽयती पतिं ॥१२॥ सूर्यायाः वहतुः प्र अगात् सविता यं अवऽअसृजत् अघासु हन्यंते गावः अर्जुन्योः परि उह्यते ॥१३॥ यत् अश्विना पृच्छमानौ अयातं त्रिऽचक्रेण वहतुं सूर्यायाः विश्वे देवाः अनु तत् वां अजानन् पुत्रः पितरौ अवृणीत पूषा ॥१४॥ यत् अयातं शुभः पती वरेऽयं सूर्यां उप क्व एकं चक्रं वां आसीत् क्व देष्ट्राय तस्थथुः ॥१५॥२२॥ द्वे ते चक्रे सूर्ये ब्रह्माणः ऋतुऽथा विदुः अथ एकं चक्रं यत् गुहा तत् अद्धातयः इत् विदुः ॥१६॥ सूर्यायै देवेभ्यः मित्राय वरुणाय च ये भूतस्य प्रऽचेतसः इदं तेभ्यः अकरं नमः ॥१७॥ पूर्वऽअपरं चरतः मायया एतौ शिशू क्रीळंतौ परि यातः अध्वरं विश्वानि अन्यः भुवना अभिऽचष्टे ऋतून् अन्यः विऽदधत् जायते पुनः ॥१८॥

नवोनवो भवति जायमानोऽह्नां केतुरुषसामेत्यग्रं । भागं
देवेभ्यो वि दधात्यायन्प्र चंद्रमास्तिरते दीर्घमायुः ॥१९॥
सुकिंशुकं शल्मलिं विश्वरूपं हिरण्यवर्णं सुवृतं सुचक्रं । आ
रोह सूर्ये अमृतस्य लोकं स्योनं पत्ये वहतुं कृणुष्व ॥२०॥२३॥
उदीर्ष्वातः पतिवती ह्येऽ३षा विश्वावसुं नमसा गीर्भिरीळे ।
अन्यामिच्छ पितृषदं व्यक्तां स ते भागो जनुषा तस्य विद्धि
॥२१॥ उदीर्ष्वातो विश्वावसो नमसेळामहे त्वा । अन्या-
मिच्छ प्रफर्व्य१ं सं जायां पत्या सृज ॥२२॥ अनृक्षरा ऋजवः संतु
पंथा येभिः सखायो यंति नो वरेयं । समर्यमा सं भगो नो नि-
नीयात्सं जास्पत्यं सुयममस्तु देवाः ॥२३॥ प्र त्वा मुंचामि
वरुणस्य पाशाद्येन त्वाबध्नात्सविता सुशेवः । ऋतस्य योनौ
सुकृतस्य लोकेऽरिष्टां त्वा सह पत्या दधामि ॥२४॥ प्रेतो मुं-
चामि नामुतः सुबद्धाममुतस्करं । यथेयमिंद्र मीढ्वः सुपुत्रा
सुभगासति ॥२५॥२४॥ पूषा त्वेतो नयतु हस्तगृह्याश्विना
त्वा प्र वहतां रथेन । गृहान्गच्छ गृहपत्नी यथासो व-
शिनी त्वं विदथमा वदासि ॥२६॥ इह प्रियं प्रजया ते समृ-
ध्यतामस्मिन्गृहे गार्हपत्याय जागृहि । एना पत्या तन्व१ं सं-
सृजस्वाधा जिव्री विदथमा वदाथः ॥२७॥ नीललोहितं भवति
कृत्यासक्तिर्व्यज्यते । एधंते अस्या ज्ञातयः पतिर्बंधेषु बध्य-
ते ॥२८॥ परा देहि शामुल्यं ब्रह्मभ्यो वि भजा वसु । कृत्यैषा
पद्वती भूत्व्या जाया विशते पतिं ॥२९॥ अश्रीरा तनूर्भ-
वति रुशती पापयामुया । पतिर्यद्वध्वो३ वाससा स्वमंगम-
भिधित्सते ॥३०॥२५॥ ये वध्वश्चंद्रं वहतुं यक्ष्मा यंति जना-
दनु । पुनस्तान्यज्ञिया देवा नयंतु यत आगताः ॥३१॥ मा

नवः॑ऽनवः भवति जाय॑मानः अह्नां॑ केतुः उषसां॑ एति अग्रं॑ भागं देवेभ्यः॑ वि दधाति आऽयन् प्र चंद्रमाः॑ तिरते दीर्घं आयुः॑॥१९॥ सुऽकिंशुकं॑ शल्मलिं विश्वऽरूपं हिर॑ण्यऽवर्णं सुऽवृतं सुऽचक्रं आ रोह सूर्ये अमृत॑स्य लोकं स्योनं पत्ये॑ वहतुं कृणुष्व॥२०॥२३॥ उत् ईर्ष्व अतः॑ पतिऽवती हि एषा विश्वऽव॑सुं नम॑सा गीःऽभिः ईळे अन्यां इच्छ पितृऽसदं॑ विऽअ॑क्तां सः ते भागः जनुषा तस्यं॑ विद्धि ॥२१॥ उत् ईर्ष्व अतः॑ विश्वऽवसो॰ नम॑सा ईळामहे त्वा अन्यां इच्छ प्रऽफर्व्यं॑ सं जायां पत्या॑ सृज॥२२॥ अनृक्षराः ऋजवः॑ संतु पंथाः॑ येभिः॑ सखा॑यः यंति नः वरेऽयं सं अर्य॑मा सं भगः॑ नः निनीयात् सं जाःऽपत्यं सुऽयमं॑ अस्तु देवाः॥२३॥ प्र त्वा मुंचामि वरु॑णस्य पाशात् येन॑ त्वा अब॑ध्नात् सविता सुऽशेवः॑ ऋतस्य॑ योनौ॑ सुऽकृतस्य॑ लोके अरि॑ष्टां त्वा सह पत्या॑ दधामि॥२४॥ प्र इतः मुंचामि न अमुतः॑ सुऽबद्धां अमुतः॑ करं यथा॑ इयं इंद्र मीढ्वः सुऽपुत्रा सुऽभगा॑ अस॑ति॥२५॥२४॥ पूषा त्वा इतः नयतु हस्तऽगृह्य॑ अश्विना॑ त्वा प्र वहतां रथे॑न गृहान् गच्छ गृहऽप॑त्नी यथा॑ असः॑ वशिनी॑ त्वं विदथं॑ आ वदासि॥२६॥ इह प्रियं प्रऽजया॑ ते सं ऋध्यतां अस्मिन् गृहे गार्ह॑ऽपत्याय जागृहि एना पत्या॑ तन्वं॑ सं सृजस्व अध॑ जिव्री॑ विदथं॑ आ वदाथः॥२७॥ नीलऽलोहितं भवति कृत्या आसक्तिः वि अज्यते एधंते अस्याः ज्ञातयः॑ पतिः॑ बंधेषु बध्यते॥२८॥ परा॑ देहि शामुल्यं॑ ब्रह्मऽभ्यः॑ वि भज वसु कृत्या एषा पत्ऽवती॑ भूत्वी आ जाया विशते पतिं॑॥२९॥ अश्रीरा तनूः भवति रुश॑ती पापया॑ अमुया पतिः॑ यत् वध्वः॑ वास॑सा स्वं अंगं॑ अभिऽधित्सते॥३०॥२५॥ ये वध्वः॑ चंद्रं वहतुं यक्ष्माः॑ यंति जना॑त् अनु पुनः॑ तान् यज्ञियाः॑ देवाः नयंतु यतः॑ आऽगताः॥३१॥ मा

विदन्परिपंथिनो य आसीदंति दंपती । सुगेभिर्दुर्गमतीतामप द्रांत्वरातयः ॥ ३२ ॥ सुमंगलीरियं वधूरिमां समेत पश्यत । सौभाग्यमस्यै दत्त्वायाथास्तं वि परेतन ॥ ३३ ॥ तृष्टमेतत्कटुकमेतदपाष्ठवद्विषवन्नैतदत्तवे । सूर्यां यो ब्रह्मा विद्यात्स इद्वाधूयमर्हति ॥ ३४ ॥ आशसनं विशसनमथो अधिविकर्तनं । सूर्यायाः पश्य रूपाणि तानि ब्रह्मा तु शुंधति ॥ ३५ ॥ २६ ॥ गृभ्णामि ते सौभगत्वाय हस्तं मया पत्या जरदष्टिर्यथासः । भगो अर्यमा सविता पुरंधिर्मह्यं त्वादुर्गार्हपत्याय देवाः ॥ ३६ ॥ तां पूषञ्छिवतमामेरयस्व यस्यां बीजं मनुष्या३ वपंति । या न ऊरू उशती विश्रयाते यस्यामुशंतः प्रहराम शेपं ॥ ३७ ॥ तुभ्यमग्रे पर्यवहन्त्सूर्यां वहतुना सह । पुनः पतिभ्यो जायां दा अग्ने प्रजया सह ॥ ३८ ॥ पुनः पत्नीमग्निरदादायुषा सह वर्चसा । दीर्घायुरस्या यः पतिर्जीवाति शरदः शतं ॥ ३९ ॥ सोमः प्रथमो विविदे गंधर्वो विविद उत्तरः । तृतीयो अग्निष्टे पतिस्तुरीयस्ते मनुष्यजाः ॥ ४० ॥ २७ ॥ सोमो ददद्गंधर्वाय गंधर्वो ददद्ग्नये । रयिं च पुत्रांश्चादादग्निर्मह्यमथो इमां ॥ ४१ ॥ इहैव स्तं मा वि यौष्टं विश्वमायुर्व्यश्नुतं । क्रीळंतौ पुत्रैर्नप्तृभिर्मोदमानौ स्वे गृहे ॥ ४२ ॥ आ नः प्रजां जनयतु प्रजापतिराजरसाय समनक्त्वर्यमा । अदुर्मंगलीः पतिलोकमा विश शं नो भव द्विपदे शं चतुष्पदे ॥ ४३ ॥ अघोरचक्षुरपतिघ्न्येधि शिवा पशुभ्यः सुमनाः सुवर्चाः । वीरसूर्देवकामा स्योना शं नो भव द्विपदे शं चतुष्पदे ॥ ४४ ॥ इमां त्वमिंद्र मीढ्वः सुपुत्रां सुभगां कृणु । दशास्यां पुत्राना

विदन् परिऽपंथिनः ये आऽसीदंति दंऽपती॰ सुऽगेभिः दुःऽगं
अति इतां अप द्रांतु अरातयः ॥३२॥ सुऽमंगलीः इयं वधूः इ-
मां संऽएत पश्यत सौभाग्यं अस्यै दत्वाय अथ अस्तं वि परा इ-
तन ॥३३॥ तृष्टं एतत् कटुकं एतत् अपाष्ठऽवत् विषऽवत् न एतत्
अत्तवे सूर्यां यः ब्रह्मा विद्यात् सः इत् वाधूऽयं अर्हति ॥३४॥ आ-
ऽशसनं विऽशसनं अथो इति अधिऽविकर्तनं सूर्यायाः पश्य रूपा-
णि तानि ब्रह्मा तु शुंधति ॥३५॥२६॥ गृभ्णामि ते सौभगऽत्वाय
हस्तं मया पत्या जरत्ऽअष्टिः यथा असः भगः अर्यमा सविता
पुरंऽधिः मह्यं त्वा अदुः गार्हऽपत्याय देवाः ॥३६॥ तां पूषन्
शिवऽतमां आ ईरयस्व यस्यां बीजं मनुष्याः वपंति या नः ऊरू इति
उशती विऽश्रयाते यस्यां उशंतः प्रऽहराम शेपं ॥३७॥ तुभ्यं अग्रे
परि अवहन् सूर्यां वहतुना सह पुनः इति पतिऽभ्यः जायां दाः अग्ने
प्रऽजया सह ॥३८॥ पुनः इति पत्नीं अग्निः अदात् आयुषा सह वर्चसा
दीर्घऽआयुः अस्याः यः पतिः जीवाति शरदः शतं ॥३९॥ सोमः प्र-
थमः विविदे गंधर्वः विविदे उत्ऽतरः तृतीयः अग्निः ते पतिः तु-
रीयः ते मनुष्यऽजाः ॥४०॥२७॥ सोमः ददत् गंधर्वाय गंधर्वः ददत्
अग्नये रयिं च पुत्रान् च अदात् अग्निः मह्यं अथो इति इमां ॥४१॥ इह
एव स्तं मा वि यौष्टं विश्वं आयुः वि अश्नुतं क्रीळंतौ पुत्रैः नप्तृ-
ऽभिः मोदमानौ स्वे गृहे ॥४२॥ आ नः प्रऽजां जनयतु प्रजाऽप-
तिः आऽजरसाय सं अनक्तु अर्यमा अदुःऽमंगलीः पतिऽलोकं
आ विश शं नः भव द्विऽपदे शं चतुःऽपदे ॥४३॥ अघोरऽचक्षुः
अपतिऽघ्नी एधि शिवा पशुऽभ्यः सुऽमनाः सुऽवर्चाः वीरऽसूः
देवऽकामा स्योना शं नः भव द्विऽपदे शं चतुःऽपदे ॥४४॥ इमां
त्वं इंद्र मीढ्वः सुऽपुत्रां सुऽभगां कृणु दश अस्यां पुत्रान् आ

धेहि पतिमेकादशं कृधि ॥४५॥ सम्राज्ञी श्वशुरे भव सम्राज्ञी श्वश्र्वां भव। ननांदरि सम्राज्ञी भव सम्राज्ञी अधि देवृषु ॥४६॥ समंजंतु विश्वे देवाः समापो हृदयानि नौ। सं मातरिश्वा सं धाता समु देष्ट्री दधातु नौ ॥४७॥२८॥३॥

॥८६॥ १–२३ वृषाकपिरैंद्र इंद्राणींद्रश्च समूदिरे ॥ पंक्तिः ॥

॥८६॥ वि हि सोतोरसृक्षत नेंद्रं देवममंसत। यत्रामदद्वृषाकपिरर्यः पुष्टेषु मत्सखा विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥१॥ परा हींद्र धावसि वृषाकपेरति व्यथिः। नो अह प्र विंदस्यन्यत्र सोमपीतये विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥२॥ किमयं त्वां वृषाकपिश्चकार हरितो मृगः। यस्मा इरस्यसीदु न्व१र्यो वा पुष्टिमद्वसु विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥३॥ यमिमं त्वं वृषाकपिं प्रियमिंद्राभिरक्षसि। श्वा न्वस्य जंभिषदपि कर्णे वराहयुर्विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥४॥ प्रिया तष्टानि मे कपिर्व्यक्ता व्यदूदुषत्। शिरो न्वस्य राविषं न सुगं दुष्कृते भुवं विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥५॥१॥ न मत्स्त्री सुभसत्तरा न सुयाशुतरा भुवत्। न मत्प्रतिच्यवीयसी न सक्थ्युद्यमीयसी विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥६॥ उवे अंब सुलाभिके यथेवांग भविष्यति। भसन्मे अंब सक्थि मे शिरो मे वीव हृष्यति विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥७॥ किं सुबाहो स्वंगुरे पृथुष्टो पृथुजाघने। किं शूरपत्नि नस्त्वमभ्यमीषि वृषाकपिं विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥८॥ अवीरामिव मामयं शरारुरभि मन्यते। उताहमस्मि वीरिणींद्रपत्नी मरुत्सखा विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥९॥ संहोत्रं स्म पुरा नारी समनं वाव गच्छति। वेधा ऋतस्य वीरिणींद्रपत्नी म-

धेहि पतिं एकादशं कृधि ॥४५॥ संऽराज्ञी श्वशुरे भव संऽराज्ञी श्वश्र्वां भव ननांदरि संऽराज्ञी भव संऽराज्ञी अधि देवृषु ॥४६॥ सं अंजंतु विश्वे देवाः सं आपः हृदयानि नौ सं मातरिश्वा सं धाता सं ऊं' देष्ट्री दधातु नौ ॥४७॥२८॥३॥

॥८६॥ वि हि सोतोः असृक्षत न इंद्रं देवं अमंसत यत्र अमदत् वृषाकपिः अर्यः पुष्टेषु मत्ऽसखा विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥१॥ परा हि इंद्र धावसि वृषाकपेः अति व्यथिः नो' अह प्र विंदसि अन्यत्र सोमंऽपीतये विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥२॥ किं अयं त्वां वृषाकपिः चकार हरितः मृगः यस्मै इरस्यसि इत् ऊं' नु अर्यः वा पुष्टिऽमत् वसु विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥३॥ यं इमं त्वं वृषाकपिं प्रियं इंद्र अभिऽरक्षसि श्वा नु अस्य जंभिषत् अपि कर्णे वराहऽयुः विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥४॥ प्रिया तष्टानि मे कपिः विऽअक्ता वि अदूदुषत् शिरः नु अस्य राविषं न सुऽगं दुःऽकृते भुवं विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥५॥१॥ न मत् स्त्री सुभसत्ऽतरा न सुयाशुऽतरा भुवत् न मत् प्रतिऽच्यवीयसी न सक्थि उत्ऽयमीयसी विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥६॥ उवे अंब सुलाभिके यथाऽइव अंग भविष्यति भसत् मे अंब सक्थि मे शिरः मे विऽइव हृष्यति विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥७॥ किं सुऽबाहो॰ सुऽअंगुरे पृथुऽस्तो॰ पृथुऽजघने किं शूरऽपत्नि नः त्वं अभि अमीषि वृषाकपिं विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥८॥ अवीरांऽइव मां अयं शराहः अभि मन्यते उत अहं अस्मि वीरिणी इंद्रऽपत्नी मरुत्ऽसखा विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥९॥ सं ऽहोत्रं स्म पुरा नारी समनं वा अव गच्छति वेधाः ऋतस्य वीरिणी इंद्रऽपत्नी म-

हीयते विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥१०॥२॥ इंद्राणीमासु नारिषु सुभगामहमंश्रवं । नह्यस्या अपरं चन जरसा मरते पतिर्विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥११॥ नाहमिंद्राणि रारण सख्युर्वृषाकपेर्ऋते । यस्येदमप्यं हविः प्रियं देवेषु गच्छति विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥१२॥ वृषाकपायि रेवति सुपुत्र आदु सुस्नुषे । घसत्त इंद्र उक्षणः प्रियं काचित्करं हविर्विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥१३॥ उक्ष्णो हि मे पंचदश साकं पचंति विंशतिं । उताहमद्मि पीव इदुभा कुक्षी पृणंति मे विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥१४॥ वृषभो न तिग्मशृंगोऽतर्यूथेषु रोरुवत् । मंथस्त इंद्र शं हृदे यं ते सुनोति भावयुर्विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥१५॥३॥ न सेशे यस्य रंबतेऽतरा सक्थ्या३ कपृत् । सेदीशे यस्य रोमशं निषेदुषो विजृंभते विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥१६॥ न सेशे यस्य रोमशं निषेदुषो विजृंभते । सेदीशे यस्य रंबतेऽतरा सक्थ्या३ कपृद्विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥१७॥ अयमिंद्र वृषाकपिः परस्वंतं हतं विदत् । असिं सूनां नवं चरुमादेधस्यान आचितं विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥१८॥ अयमेमि विचाकशद्विचिन्वन्दासमार्यं । पिबामि पाकसुत्वनोऽभि धीरमचाकशं विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥१९॥ धन्व च यत्कृंतत्रं च कति स्वित्ता वि योजना । नेदीयसो वृषाकपेऽस्तमेहि गृहाँ उप विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥२०॥ पुनरेहि वृषाकपे सुविता कल्पयावहै । य एषः स्वप्ननंशनोऽस्तमेषि पथा पुनर्विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥२१॥ यदुदंचो वृषाकपे गृहमिंद्राजगंतन । क्व१स्य पुल्वघो मृगः कमगंजनयोपनो विश्वस्मादिंद्र उत्तरः ॥२२॥ पर्शुर्ह नाम मानवी साकं स-

हीयते विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥ १० ॥ २ ॥ इंद्राणीं आसु नारिषु सुऽभगाँ अहं अश्रवं नहि अस्याः अपरं चन जरसा मरते पतिः विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥ ११ ॥ न अहं इंद्राणि ररण सख्युः वृषाकपेः ऋते यस्य इदं अप्यं हविः प्रियं देवेषु गच्छति विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥ १२ ॥ वृषाकपायि रेवति सुऽपुत्रे आत् ऊं इति सुऽस्नुषे घसत् ते इंद्रः उक्षणः प्रियं काचित्ऽकरं हविः विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥ १३ ॥ उक्ष्णः हि मे पंचऽदश साकं पचंति विंशतिं उत अहं अद्मि पीवः इत् उभा कुक्षी इति पृणंति मे विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥ १४ ॥ वृषभः न तिग्मऽशृंगः अंतः यूथेषु रोरुवत् मंथः ते इंद्र शं हृदे यं ते सुनोति भावयुः विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥ १५ ॥ ॥ ३ ॥ न सः ईशे यस्य रंबते अंतरा सक्थ्या कपृत् सः इत् ईशे यस्य रोमशं निऽसेदुषः विऽजृंभते विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥ १६ ॥ न सः ईशे यस्य रोमशं निऽसेदुषः विऽजृंभते सः इत् ईशे यस्य रंबते अंतरा सक्थ्या कपृत् विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥ १७ ॥ अयं इंद्र वृषाकपिः परस्वंतं हतं विदत् असिं सूनां नवं चरुं आत् एधस्य अनः आऽचितं विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥ १८ ॥ अयं एमि विऽचाकशत् विऽचिन्वन् दासं आर्यं पिबामि पाकऽसुत्वनः अभि धीरं अचाकशं विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥ १९ ॥ धन्व च यत् कृंतत्रं च कति स्वित् ता वि योजना नेदीयसः वृषाकपे अस्तं आ इहि गृहान् उप विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥ २० ॥ पुनः आ इहि वृषाकपे सुविता कल्पयावहै यः एषः स्वप्नऽनंशनः अस्तं एषि पथा पुनः विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥ २१ ॥ यत् उदंचः वृषाकपे गृहं इंद्र अजगंतन क्व स्यः पुल्वघः मृगः कं अगन् जनऽयोपनः विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥ २२ ॥ पर्शुः ह नाम मानवी साकं स-

सूव विंशतिं । भद्रं भल त्यस्या अभूद्यस्या उदरमामयद्विश्वस्मा-
दिंद्र उत्तरः ॥२३॥४॥

॥ ८७ ॥ १–२५ पायुः ॥ अग्नी रक्षोहा ॥ १–२१ त्रिष्टुप् । २२–२५ अनुष्टुप् ॥

॥८७॥ रक्षोहणं वाजिनमा जिघर्मि मित्रं प्रथिष्ठमुप यामि शर्म । शिशानो अग्निः क्रतुभिः समिद्धः स नो दिवा स रिषः पातु नक्तं ॥१॥ अयोदंष्ट्रो अर्चिषा यातुधानानुप स्पृश जातवेदः समिद्धः । आ जिह्वया मूरदेवान्रभस्व क्रव्यादो वृक्त्व्यपि धत्स्वासन् ॥२॥ उभोभयाविन्नुप धेहि दंष्ट्रा हिंस्रः शिशानोऽवरं परं च । उतांतरिक्षे परि याहि राजञ्जंभैः सं धेह्यभि यातुधानान् ॥३॥ यज्ञैरिषूः संनममानो अग्ने वाचा शल्याँ अशनिभिर्दिहानः । ताभिर्विध्य हृदये यातुधानान्प्रतीचो बाहून्प्रति भंग्ध्येषां ॥४॥ अग्ने त्वचं यातुधानस्य भिंधि हिंस्राशनिर्हरसा हंत्वेनं । प्र पर्वाणि जातवेदः शृणीहि क्रव्यात्क्रविष्णुर्वि चिनोतु वृक्णं ॥५॥५॥ यत्रेदानीं पश्यसि जातवेदस्तिष्ठंतमग्न उत वा चरंतं । यद्वांतरिक्षे पथिभिः पतंतं तमस्ता विध्य शर्वा शिशानः ॥६॥ उतालब्धं स्पृणुहि जातवेद आलेभानादृष्टिभिर्यातुधानात् । अग्ने पूर्वो नि जहि शोशुचान आमादः क्ष्विंकास्तमदंत्वेनीः ॥७॥ इह प्र ब्रूहि यतमः सो अग्ने यो यातुधानो य इदं कृणोति । तमा रभस्व समिधा यविष्ठ नृचक्षसश्चक्षुषे रंधयैनं ॥८॥ तीक्ष्णेनाग्ने चक्षुषा रक्ष यज्ञं प्रांचं वसुभ्यः प्र णय प्रचेतः । हिंस्रं रक्षांस्यभि शोशुचानं मा त्वा दभन्यातुधाना नृचक्षः ॥९॥ नृचक्षा रक्षः परि पश्य विक्षु तस्य त्रीणि प्रति शृणीह्यग्रा । तस्याग्ने पृष्टीर्हरसा शृणीहि त्रेधा

सूव विंशतिं भद्रं भल त्यस्यै अभूत् यस्याः उदरं आमयत् विश्वस्मात् इंद्रः उत्ऽतरः ॥२३॥४॥

॥८७॥ रक्षःऽहनं वाजिनं आ जिघर्मि मित्रं प्रथिष्ठं उप यामि शर्म शिशानः अग्निः क्रतुऽभिः संऽइद्धः सः नः दिवा सः रिषः पातु नक्तं ॥१॥ अयःऽदंष्ट्रः अर्चिषा यातुऽधानान् उप स्पृश जातऽवेदः संऽइद्धः आ जिह्वया मूरऽदेवान् रभस्व क्रव्यऽअदः वृक्त्वी अपि धत्स्व आसन् ॥२॥ उभा उभयाविन् उप धेहि दंष्ट्रा हिंस्रः शिशानः अवरं परं च उत अंतरिक्षे परि याहि राजन् जंभैः सं धेहि अभि यातुऽधानान् ॥३॥ यज्ञैः इषूः संऽनममानः अग्ने वाचा शल्यान् अशनिऽभिः दिहानः ताभिः विध्य हृदये यातुऽधानान् प्रतीचः बाहून् प्रति भंग्धि एषां ॥४॥ अग्ने त्वचं यातुऽधानस्य भिंधि हिंस्रा अशनिः हरसा हंतु एनं प्र पर्वाणि जातऽवेदः शृणीहि क्रव्यऽअत् क्रविष्णुः वि चिनोतु वृक्णं ॥५॥ ॥५॥ यत्र इदानीं पश्यसि जातऽवेदः तिष्ठंतं अग्ने उत वा चरंतं यत् वा अंतरिक्षे पथिऽभिः पतंतं तं अस्ता विध्य शर्वा शिशानः ॥६॥ उत आऽलब्धं स्पृणुहि जातऽवेदः आऽलेभानात् ऋष्टिऽभिः यातुऽधानात् अग्ने पूर्वः नि जहि शोशुचानः आमऽअदः क्ष्विंकाः तं अदंतु एनीः ॥७॥ इह प्र ब्रूहि यतमः सः अग्ने यः यातुऽधानः यः इदं कृणोति तं आ रभस्व संऽइधा यविष्ठ नृऽचक्षसः चक्षुषे रंधय एनं ॥८॥ तीक्ष्णेन अग्ने चक्षुषा रक्ष यज्ञं प्रांचं वसुऽभ्यः प्र नय प्रऽचेतः॰ हिंस्रं रक्षांसि अभि शोशुचानं मा त्वा दभन् यातुऽधानाः नृऽचक्षः ॥९॥ नृऽचक्षाः रक्षः परि पश्य विक्षु तस्य त्रीणि प्रति शृणीहि अग्रा तस्य अग्ने पृष्टीः हरसा शृणीहि त्रेधा

मूलं यातुधानस्य वृश्च ॥१०॥६॥ त्रिर्यातुधानः प्रसितिं त
एत्वृतं यो अग्ने अनृतेन हंति । तमर्चिषा स्फूर्जयञ्जातवेदः
समक्षमेनं गृणते नि वृङ्धि ॥११॥ तदग्ने चक्षुः प्रति धेहि रेभे
शफारुजं येन पश्यसि यातुधानं । अथर्ववज्ज्योतिषा दै-
व्येन सत्यं धूर्वंतमचितं न्योष ॥१२॥ यदग्ने अद्य मिथुना
शपातो यद्वाचस्तृष्टं जनयंत रेभाः । मन्योर्मनसः शरव्या३ जा-
यते या तया विध्य हृदये यातुधानान् ॥१३॥ परा शृणीहि
तपसा यातुधानान्पराग्ने रक्षो हरसा शृणीहि । परार्चिषा
मूरदेवाञ्छृणीहि परासुतृपो अभि शोशुचानः ॥१४॥ प-
राद्य देवा वृजिनं शृणंतु प्रत्यगेनं शपथा यंतु तृष्टाः । वा-
चास्तेनं शरव ऋच्छंतु मर्मन्विश्वस्यैतु प्रसितिं यातुधानः
॥१५॥७॥ यः पौरुषेयेण क्रविषा समंक्ते यो अश्व्येन पशुना
यातुधानः । यो अघ्न्याया भरति क्षीरमग्ने तेषां शीर्षाणि हर-
सापि वृश्च ॥१६॥ संवत्सरीणं पय उस्रियायास्तस्य माशी-
द्यातुधानो नृचक्षः । पीयूषमग्ने यतमस्तितृप्सात्तं प्रत्यंच-
मर्चिषा विध्य मर्मन् ॥१७॥ विषं गवां यातुधानाः पिबंत्वा
वृश्च्यंतामदितये दुरेवाः । परैनान्देवः सविता ददातु परा
भागमोषधीनां जयंतां ॥१८॥ सनादग्ने मृणसि यातुधानान्न
त्वा रक्षांसि पृतनासु जिग्युः । अनु दह सहमूरान्क्रव्यादो
मा ते हेत्या मुक्षत दैव्यायाः ॥१९॥ त्वं नो अग्ने अधरादुद-
क्तात्त्वं पश्चादुत रक्षा पुरस्तात् । प्रति ते ते अजरासस्तपिष्ठा
अघशंसं शोशुचतो दहंतु ॥२०॥८॥ पश्चात्पुरस्तादधरादुद-
क्तात्कविः काव्येन परि पाहि राजन् । सखे सखायमजरो ज-
रिम्णेऽग्ने मर्तां अमर्त्यस्त्वं नः ॥२१॥ परि त्वाग्ने पुरं वयं विप्रं

मूलं यातुऽधानस्य वृश्च ॥१०॥६॥ त्रिः यातुऽधानः प्रऽसितिं ते एतु ऋतं यः अग्ने अनृतेन हंति तं अर्चिषा स्फूर्जयन् जातऽवेदः संऽअक्षं एनं गृणते नि वृङ्धि ॥११॥ तत् अग्ने चक्षुः प्रति धेहि रेभे शफऽआरुजं येन पश्यसि यातुऽधानं अथर्वऽवत् ज्योतिषा दैव्येन सत्यं धूर्वंतं अचितं नि ओष ॥१२॥ यत् अग्ने अद्य मिथुना शपातः यत् वाचः तृष्टं जनयंत रेभाः मन्योः मनसः शरव्या जायते या तया विध्य हृदये यातुऽधानान् ॥१३॥ परा शृणीहि तपसा यातुऽधानान् परा अग्ने रक्षः हरसा शृणीहि परा अर्चिषा मूरऽदेवान् शृणीहि परा असुऽतृपः अभि शोशुचानः ॥१४॥ परा अद्य देवाः वृजिनं शृणंतु प्रत्यक् एनं शपथाः यंतु तृष्टाः वाचाऽस्तेनं शरवः ऋच्छंतु मर्मन् विश्वस्य एतु प्रऽसितिं यातुऽधानः ॥१५॥७॥ यः पौरुषेयेण क्रविषा संऽअंक्ते यः अश्व्येन पशुना यातुऽधानः यः अघ्न्यायाः भरति क्षीरं अग्ने तेषां शीर्षाणि हरसा अपि वृश्च ॥१६॥ संवत्सरीणं पयः उस्रियायाः तस्य मा अशीत् यातुऽधानः नृऽचक्षः पीयूषं अग्ने यतमः तितृप्सात् तं प्रत्यंचं अर्चिषा विध्य मर्मन् ॥१७॥ विषं गवां यातुऽधानाः पिबंतु आ वृश्च्यंतां अदितये दुःऽएवाः परा एनान् देवः सविता ददातु परा भागं ओषधीनां जयंतां ॥१८॥ सनात् अग्ने मृणसि यातुऽधानान् न त्वा रक्षांसि पृतनासु जिग्युः अनु दह सहऽमूरान् क्रव्यऽअदः मा ते हेत्याः मुक्षत दैव्यायाः ॥१९॥ त्वं नः अग्ने अधरात् उदक्तात् त्वं पश्चात् उत रक्ष पुरस्तात् प्रति ते ते अजरासः तपिष्ठाः अघऽशंसं शोशुचतः दहंतु ॥२०॥८॥ पश्चात् पुरस्तात् अधरात् उदक्तात् कविः काव्येन परि पाहि राजन् सखे सखायं अजरः जरिम्णे अग्ने मर्तान् अमर्त्यः त्वं नः ॥२१॥ परि त्वा अग्ने पुरं वयं विप्रं

सहस्य धीमहि। धृषद्वर्णं दिवेदिवे हंतारं भंगुरावतां ॥२२॥ वि॒षेण॑ भंगुरावंतः प्रति॑ ष्म र॒क्षसो॑ दह। अग्ने॑ ति॒ग्मेन॑ शो॒चिषा॒ तपु॑रग्राभिर्ऋ॒ष्टिभिः॑ ॥२३॥ प्रत्य॑ग्ने मिथु॒ना द॑ह यातु॒धाना॑ किमी॒दिना॑। सं त्वा॑ शिशामि जागृ॒ह्यद॑ब्धं विप्र॒ मन्म॑भिः ॥२४॥ प्रत्य॑ग्ने॒ हर॑सा॒ हरः॑ शृणी॒हि वि॒श्वतः॒ प्रति॑। यातु॒धान॑स्य र॒क्षसो॒ बलं॒ वि रु॑ज वी॒र्य॑म् ॥२५॥९॥

॥८८॥ १—१९ मूर्धन्वानांगिरसो वामदेव्यो वा ॥ सूर्यवैश्वानरौ ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥८८॥ ह॒विष्पांत॑म॒जरं॑ स्व॒र्विदि॑ दिवि॒स्पृश्याहु॑तं॒ जुष्ट॑म॒ग्नौ। तस्य॒ भर्म॑णे॒ भुव॑नाय दे॒वा धर्म॑णे॒ कं स्व॒धया॑ पप्रथंत ॥१॥ गी॒र्णं भुव॑नं॒ तम॒साप॑गूळ्हमा॒विः स्व॑रभवज्जा॒ते अ॒ग्नौ। तस्य॑ दे॒वाः पृ॑थि॒वी द्यौरु॒तापो ऽर॑णयन्नोष॑धीः स॒ख्ये अ॑स्य ॥२॥ दे॒वेभि॒र्न्वि॑षि॒तो य॒ज्ञिये॑भिर॒ग्निं स्तो॑षाण्य॒जरं॑ बृ॒हंत॑म्। यो भा॒नुना॑ पृथि॒वीं द्यामु॒तेमामा॑त॒तान॒ रोद॑सी अं॒तरि॑क्षम् ॥३॥ यो होता॒सीत्प्र॑थ॒मो दे॒वजु॑ष्टो॒ यं स॒मांज॒न्नाज्ये॑ना वृणा॒नाः। स प॑त॒त्री॑त्व॒रं स्था॒ जग॒द्यच्छ्वा॒त्रम॒ग्निर॑कृणोज्जा॒तवे॑दाः ॥४॥ यज्जा॑तवेदो॒ भुव॑नस्य मू॒र्धन्नति॑ष्ठो अग्ने स॒ह रो॑च॒नेन॑। तं त्वा॑हेम म॒तिभि॑र्गी॒र्भिरु॒क्थैः स य॒ज्ञियो॑ अभवो रोद॒सिप्राः ॥५॥१०॥ मू॒र्धा भु॒वो भ॑वति॒ नक्त॑म॒ग्निस्ततः॒ सूर्यो॑ जायते प्रा॒तरु॒द्यन्। मा॒याम् तु य॒ज्ञिया॑नामे॒तामपो॒ यत्तूर्णि॒श्चर॑ति प्रजा॒नन् ॥६॥ दृ॒शेन्यो॒ यो म॑हि॒ना समि॑द्धो ऽरो॑चत दिवि॒योनि॑र्वि॒भावा॑। तस्मि॑न्न॒ग्नौ सू॑क्तवा॒केन॑ दे॒वा ह॒विर्विश्व॒ आजु॑हवुस्तनू॒पाः ॥७॥ सू॒क्त॒वा॒कं प्र॑थ॒ममादिद॒ग्निमादिद्ध॒विर॑जनयंत दे॒वाः। स ए॑षां य॒ज्ञो अ॑भवत्तनू॒पास्तं द्यौर्वे॑द॒ तं पृ॑थि॒वी तमापः॑ ॥८॥ यं दे॒-

सहस्य धीमहि धृषत्ऽवर्णं दिवेऽदिवे हंतारं भंगुरऽवंतां ॥२२॥ विषेण भंगुरऽवतः प्रति स्म रक्षसः दह अग्ने तिग्मेन शोचिषा तपुःऽअग्राभिः ऋष्टिऽभिः ॥२३॥ प्रति अग्ने मिथुना दह यातुऽधाना किमीदिना सं त्वा शिशामि जागृहि अदब्धं विप्र मन्मऽभिः ॥२४॥ प्रति अग्ने हरसा हरः शृणीहि विश्वतः प्रति यातुऽधानस्य रक्षसः बलं वि रुज वीर्यं ॥२५॥९॥

॥८८॥ हविः पांतं अजरं स्वःऽविदि दिविऽस्पृशि आऽहुतं जुष्टं अग्नौ तस्य भर्मणे भुवनाय देवाः धर्मणे कं स्वधया पप्रथंत ॥१॥ गीर्णं भुवनं तमसा अपऽगूळ्हं आविः स्वः अभवत् जाते अग्नौ तस्य देवाः पृथिवी द्यौः उत आपः अरणयन् ओषधीः सख्ये अस्य ॥२॥ देवेभिः नु इषितः यज्ञियेभिः अग्निं स्तोषाणि अजरं बृहंतं यः भानुना पृथिवीं द्यां उत इमां आऽततान रोदसी अंतरिक्षं ॥३॥ यः होता आसीत् प्रथमः देवऽजुष्टः यं संऽआंजन् आज्येन वृणानाः सः पतत्रि इत्वरं स्थाः जगत् यत् श्वात्रं अग्निः अकृणोत् जातऽवेदाः ॥४॥ यत् जातऽवेदः भुवनस्य मूर्धन् अतिष्ठः अग्ने सह रोचनेन तं त्वा अहेम मतिऽभिः गीःऽभिः उक्थैः सः यज्ञियः अभवः रोदसिऽप्राः ॥५॥१०॥ मूर्धा भुवः भवति नक्तं अग्निः ततः सूर्यः जायते प्रातः उत्ऽयन् मायां ऊं इति तु यज्ञियानां एतां अपः यत् तूर्णिः चरति प्रऽजानन् ॥६॥ दृशेन्यः यः महिना संऽइद्धः अरोचत दिविऽयोनिः विभाऽवा तस्मिन् अग्नौ सूक्तऽवाकेन देवाः हविः विश्वे आ अजुहवुः तनूऽपाः ॥७॥ सूक्तऽवाकं प्रथमं आत् इत् अग्निं आत् इत् हविः अजनयंत देवाः सः एषां यज्ञः अभवत् तनूऽपाः तं द्यौः वेद तं पृथिवी तं आपः ॥८॥ यं दे-

वासोऽजनयंताग्निं यस्मिन्नाजुहवुर्भुवनानि विश्वा । सो अर्चिषा पृथिवीं द्यामुतेमामृजूयमानो अतपन्महित्वा ॥९॥ स्तोमेन हि दिवि देवासो अग्निमजीजनञ्छक्तिभी रोदसिप्रां । तमू अकृण्वन् त्रेधा भुवे कं स ओषधीः पचति विश्वरूपाः ॥१०॥११॥ यदेदेनमदधुर्यज्ञियासो दिवि देवाः सूर्यमादितेयं । यदा चरिष्णू मिथुनावभूतामादित्प्रापश्यन्भुवनानि विश्वा ॥११॥ विश्वस्मा अग्निं भुवनाय देवा वैश्वानरं केतुमह्नामकृण्वन् । आ यस्ततानोषसो विभातीरपो ऊर्णोति तमो अर्चिषा यन् ॥१२॥ वैश्वानरं कवयो यज्ञियासोऽग्निं देवा अजनयन्नजुर्यं । नक्षत्रं प्रत्नममिनच्चरिष्णु यक्षस्याध्यक्षं तविषं बृहंतं ॥१३॥ वैश्वानरं विश्वहा दीदिवांसं मंत्रैरग्निं कविमच्छा वदामः । यो महिम्ना परिबभूवोर्वी उतावस्तादुत देवः परस्तात् ॥१४॥ द्वे स्रुती अशृणवं पितृणामहं देवानामुत मर्त्यानां । ताभ्यामिदं विश्वमेजत्समेति यदंतरा पितरं मातरं च ॥१५॥१२॥ द्वे समीची बिभृतश्चरंतं शीर्षतो जातं मनसा विमृष्टं । स प्रत्यङ्विश्वा भुवनानि तस्थावप्रयुच्छन्तरणिर्भ्राजमानः ॥१६॥ यत्रा वदेते अवरः परश्च यज्ञन्योः कतरो नौ वि वेद । आ शेकुरित्सधमादं सखायो नक्षंत यज्ञं क इदं वि वोचत् ॥१७॥ कत्यग्नयः कति सूर्यासः कत्युषासः कत्यु स्विदापः । नोपस्पिजं वः पितरो वदामि पृच्छामि वः कवयो विद्मने कं ॥१८॥ यावन्मात्रमुषसो न प्रतीकं सुपर्ण्यो३ वसंते मातरिश्वः । तावद्दधात्युप यज्ञमायन्ब्राह्मणो होतुरवरो निषीदन् ॥१९॥१३॥

वासः अजनयंत अग्निं यस्मिन् आ अजुहवुः भुवनानि विश्वा सः अर्चिषा पृथिवीं द्यां उत इमां ऋजुऽयमानः अतपत् महिऽत्वा॥९॥ स्तोमेन हि दिवि देवासः अग्निं अजीजनन् शक्तिऽभिः रोदसिऽप्रां तं ऊं इति अकृण्वन् त्रेधा भुवे कं सः ओषधीः पचति विश्वऽरूपाः॥१०॥११॥ यदा इत् एनं अदधुः यज्ञियासः दिवि देवाः सूर्यं आदितेयं यदा चरिष्णू इति मिथुनौ अभूतां आत् इत् प्र अपश्यन् भुवनानि विश्वा॥११॥ विश्वस्मै अग्निं भुवनाय देवाः वैश्वानरं केतुं अह्नां अकृण्वन् आ यः ततान उषसः विऽभातीः अपो इति ऊर्णोति तमः अर्चिषा यन्॥१२॥ वैश्वानरं कवयः यज्ञियासः अग्निं देवाः अजनयन् अजुर्यं नक्षत्रं प्रत्नं अमिनत् चरिष्णु यक्षस्य अधिऽअक्षं तविषं बृहंतं॥१३॥ वैश्वानरं विश्वहा दीदिऽवांसं मंत्रैः अग्निं कविं अच्छ वदामः यः महिम्ना परिऽबभूव उर्वी इति उत अवस्तात् उत देवः परस्तात्॥१४॥ द्वे इति सृती इति अशृणवं पितॄणां अहं देवानां उत मर्त्यानां ताभ्यां इदं विश्वं एजत् सं एति यत् अंतरा पितरं मातरं च॥१५॥१२॥ द्वे इति संऽईची॰ विभृतः चरंतं शीर्षतः जातं मनसा विऽमृष्टं सः प्रत्यङ् विश्वा भुवनानि तस्थौ अप्रऽयुच्छन् तरणिः भ्राजमानः॥१६॥ यत्र वदेते इति अवरः परः च यज्ञऽन्योः कतरः नौ वि वेद आ शेकुः इत् सधऽमादं सखायः नक्षंत यज्ञं कः इदं वि वोचत्॥१७॥ कति अग्नयः कति सूर्यासः कति उषसः कति ऊं इति स्वित् आपः न उपऽस्पिजं वः पितरः वदामि पृच्छामि वः कवयः विद्मने कं॥१८॥ यावत्ऽमात्रं उषसः न प्रतीकं सुऽपर्ण्यः वसंते मातरिश्वः तावत् दधाति उप यज्ञं आऽयन् ब्राह्मणः होतुः अवरः निऽसीदन्॥१९॥१३॥

॥ ८९ ॥ १–१८ रेणुः ॥ १–४. ६–१८ इंद्रः । ५ इंद्रासोमौ ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥ ८९ ॥ इंद्रं॑ स्तवा॒ नृत॑मं॒ यस्य॑ म॒ह्ना वि॑बबा॒धे रो॑च॒ना वि ज्मो अंता॑न् । आ यः प॒प्रौ च॑र्षणी॒धृद्वरो॑भिः॒ प्र सिंधु॑भ्यो रिरि॒चानो॑ महि॒त्वा ॥ १ ॥ स सूर्यः॒ पर्यु॒रू वरां॒स्येंद्रो॑ ववृत्या॒द्रथ्ये॑व च॒क्रा । अति॑ष्ठंतमप॒स्य१॒॑ं न सर्गं॑ कृ॒ष्णा तमां॑सि॒ त्विष्या॑ जघान ॥ २ ॥ स॒मा॒नम॑स्मा॒ अन॑पावृदर्च क्ष्म॒या दि॒वो अस॑मं॒ ब्रह्म॒ नव्य॑म् । वि यः पृ॒ष्ठेव॒ जनि॑मान्य॒र्य इंद्र॑श्चि॒काय॒ न सखा॑यमी॒षे ॥ ३ ॥ इंद्रा॑य॒ गिरो॒ अनि॑शितसर्गा अ॒पः प्रेर॑यं॒ सग॑रस्य बु॒ध्नात् । यो अक्षे॑णेव च॒क्रिया॒ शची॑भि॒र्विष्व॑क्त॒स्तंभ॑ पृथि॒वीमु॒त द्याम् ॥ ४ ॥ आपां॑तमन्युस्तृ॒पल॑प्रभर्मा॒ धुनिः॒ शिमी॑वा॒ञ्छरु॑माँ ऋजी॒षी । सोमो॒ विश्वा॑न्यत॒सा वना॑नि॒ नार्वागिंद्रं॑ प्रति॒माना॑नि देभुः ॥ ५ ॥ १४ ॥ न यस्य॒ द्यावा॑पृथि॒वी न धन्व॒ नांतरि॑क्षं॒ नाद्र॑यः॒ सोमो॑ अक्षाः । यद॑स्य म॒न्युर॑धिनी॒यमा॑नः शृ॒णाति॑ वी॒ळु रु॒जति॑ स्थि॒राणि॑ ॥ ६ ॥ ज॒घान॑ वृ॒त्रं स्वधि॑ति॒र्वने॑व रु॒रोज॒ पुरो॒ अर॑द॒न्न सिंधू॑न् । बि॒भेद॑ गि॒रिं नव॒मिन्न कुं॒भमा गा इंद्रो॑ अकृणुत स्व॒युग्भिः॑ ॥ ७ ॥ त्वं ह॒ त्यदृ॑ण॒या इं॑द्र॒ धीरो॒ऽसिर्न पर्व॑ वृजि॒ना शृ॑णासि । प्र ये मि॒त्रस्य॒ वरु॑णस्य॒ धाम॑ यु॒जं न जना॑ मि॒नंति॑ मि॒त्रं ॥ ८ ॥ प्र ये मि॒त्रं प्रार्य॑मणं दु॒रेवाः॒ प्र सं॒गिरः॒ प्र वरु॑णं मि॒नंति॑ । न्य१॒॑मित्रे॑षु व॒धमिं॑द्र तु॒म्रं वृष॒न्वृषा॑णमरु॒षं शि॑शीहि ॥ ९ ॥ इंद्रो॑ दि॒व इंद्र॑ ईशे पृथि॒व्या इंद्रो॑ अ॒पामिंद्र॒ इत्पर्व॑तानाम् । इंद्रो॑ वृ॒धामिंद्र॒ इन्मेधि॑राणा॒मिंद्रः॒ क्षेमे॒ योगे॒ हव्य॒ इंद्रः॑ ॥ १० ॥ १५ ॥ प्राक्तुभ्य॒ इंद्रः॒ प्र वृ॒धो अह॑भ्यः॒ प्रांतरि॑क्षा॒त्प्र स॑मु॒द्रस्य॑ धा॒सेः । प्र वात॑स्य॒ प्रथ॑सः॒ प्र ज्मो अंता॒त्प्र सिंधु॑भ्यो रिरिचे॒ प्र क्षि॒तिभ्यः॑ ॥ ११ ॥ प्र शोशु॑चत्या उ॒षसो॒ न के॒तुर॑सि॒न्वा ते॑ वर्ततामिंद्र हे॒तिः । अश्मे॑-

॥८९॥ इंद्रं स्तव नृऽतमं यस्यं मह्ना विऽबबाधे रोचना वि
ज्मः अंतान् आ यः पप्रौ चर्षणिऽधृत् वरःऽभिः प्र सिंधुऽभ्यः रि-
रिचानः महिऽत्वा ॥१॥ सः सूर्यः परि उरु वरांसि आ इंद्रः ववृ-
त्यात् रथ्याऽइव चक्रा अतिष्ठंतं अपस्यं न सर्गं कृष्णा तमांसि
त्विष्या जघान ॥२॥ समानं अस्मै अनपऽवृत् अर्च क्ष्मया दिवः
असमं ब्रह्म नव्यं वि यः पृष्ठाऽइव जनिमानि अर्यः इंद्रः चिकाय
न सखायं ईषे ॥३॥ इंद्राय गिरः अनिंशितऽसर्गाः अपः प्र ईरयं
सगरस्य बुध्नात् यः अक्षेणऽइव चक्रिया शचीभिः विष्वक् तस्तंभ
पृथिवीं उत द्यां ॥४॥ आपांतऽमन्युः तृपलऽप्रभर्मा धुनिः शि-
मीऽवान् शरुऽमान् ऋजीषी सोमः विश्वानि अतसा वनानि
न अर्वाक् इंद्रं प्रतिऽमानानि देभुः ॥५॥१४॥ न यस्य द्यावापृथि-
वी न धन्व न अंतरिक्षं न अद्रयः सोमः अक्षाः यत् अस्य मन्युः
अधिऽनीयमानः शृणाति वीळु रुजति स्थिराणि ॥६॥ जघान
वृत्रं स्वऽधितिः वनाऽइव रुरोज पुरः अरदत् न सिंधून् विभेद
गिरिं नवं इत् न कुंभं आ गाः इंद्रः अकृणुत स्वयुक्ऽभिः ॥७॥ त्वं
ह त्यत् ऋणऽयाः इंद्र धीरः असिः न पर्व वृजिना शृणासि प्र ये
मित्रस्य वरुणस्य धाम युजं न जनाः मिनंति मित्रं ॥८॥ प्र ये
मित्रं प्र अर्यमणं दुःऽएवाः प्र संऽगिरः प्र वरुणं मिनंति नि अ-
मित्रेषु वधं इंद्र तुम्रं वृषन् वृषाणं अरुषं शिशीहि ॥९॥ इंद्रः दिवः
इंद्रः ईशे पृथिव्याः इंद्रः अपां इंद्रः इत् पर्वतानां इंद्रः वृधां इंद्रः इत्
मेधिराणां इंद्रः क्षेमे योगे हव्यः इंद्रः ॥१०॥१५॥ प्र अक्तुऽभ्यः इंद्रः
प्र वृधः अहःऽभ्यः प्र अंतरिक्षात् प्र समुद्रस्य धासेः प्र वातस्य प्र-
थसः प्र ज्मः अंतात् प्र सिंधुऽभ्यः रिरिचे प्र क्षितिऽभ्यः ॥११॥
प्र शोशुचत्याः उषसः न केतुः असिन्वा ते वर्ततां इंद्र हेतिः अश्मा-

व विध्य दिव आ सृजानस्तपिष्ठेन हेषसा द्रोघमित्रान् ॥१२॥ अन्वह मासा अन्विद्वनान्यन्वोषधीरनु पर्वतासः। अन्विंद्रं रोदसी वावशाने अन्वापो अजिहत जायमानं ॥१३॥ कर्हि स्वित्सा त इंद्र चेत्यासदघस्य यद्भिनदो रक्ष एषत्। मित्रक्रुवो यच्छसने न गावः पृथिव्या आपृगमुया शयंते ॥१४॥ शत्रूयंतो अभि ये नस्ततस्रे महि व्राधंत ओगणास इंद्र। अंधेनामित्रास्तमसा सचंतां सुज्योतिषो अक्तवस्ताँ अभि ष्युः ॥१५॥ पुरूणि हि त्वा सवना जनानां ब्रह्माणि मंदन्गृणतामृषीणां। इमामाघोषन्नवसा सहूतिं तिरो विश्वाँ अर्चतो याह्यर्वाङ् ॥१६॥ एवा ते वयमिंद्र भुंजतीनां विद्याम सुमतीनां नवानां। विद्याम वस्तोरवसा गृणंतो विश्वामित्रा उत त इंद्र नूनं ॥१७॥ शुनं हुवेम मघवानमिंद्रमस्मिन्भरे नृतमं वाजसातौ। शृण्वंतमुग्रमूतये समत्सु घ्नंतं वृत्राणि संजितं धनानां ॥१८॥१६॥

॥९०॥ १-१६ नारायणः ॥ पुरुषः ॥ १-१५ अनुष्टुप्। १६ त्रिष्टुप् ॥

॥९०॥ सहस्रशीर्षा पुरुषः सहस्राक्षः सहस्रपात्। स भूमिं विश्वतो वृत्वात्यतिष्ठद्दशांगुलं ॥१॥ पुरुष एवेदं सर्वं यद्भूतं यच्च भव्यं। उतामृतत्वस्येशानो यदन्नेनातिरोहति ॥२॥ एतावानस्य महिमातो ज्यायाँश्च पूरुषः। पादोऽस्य विश्वा भूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवि ॥३॥ त्रिपादूर्ध्व उदैत्पुरुषः पादोऽस्येहाभवत्पुनः। ततो विष्वङ्व्यक्रामत्साशनानशने अभि ॥४॥ तस्माद्विराळजायत विराजो अधि पूरुषः। स जातो अत्यरिच्यत पश्चाद्भूमिमथो पुरः ॥५॥१७॥ यत्पुरुषेण हविषा देवा यज्ञमतन्वत।

ऽइव विध्य दिवः आ सृजानः तपिष्ठेन हेषसा द्रोघऽमित्रान् ॥१२॥ अनु अह मासाः अनु इत् वनानि अनु ओषधीः अनु पर्वतासः अनु इंद्रं रोदसी इति वावशाने इति अनु आपः अजिहत जायमानं ॥१३॥ कर्हि स्वित् सा ते इंद्र चेत्या असत् अघस्य यत् भिनदः रक्षः आऽईषत् मित्रऽक्रुवः यत् शसने न गावः पृथिव्याः आऽपृक् अमुया शयंते ॥१४॥ शत्रुऽयंतः अभि ये नः ततस्रे महि व्राधंतः ओगणासः इंद्र अंधेन अमित्राः तमसा सचंतां सुऽज्योतिषः अक्तवः तान् अभि स्युः० ॥१५॥ पुरूणि हि त्वा सवना जनानां ब्रह्माणि मंदन् गृणतां ऋषीणां इमां आऽघोषन् अवसा सऽहूतिं तिरः विश्वान् अर्चतः याहि अर्वाङ् ॥१६॥ एव ते वयं इंद्र भुंजतीनां विद्याम सुऽमतीनां नवानां विद्याम वस्तोः अवसा गृणंतः विश्वामित्राः उत ते इंद्र नूनं ॥१७॥ शुनं हुवेम मघऽवानं इंद्रं अस्मिन् भरे नृऽतमं वाजऽसातौ शृण्वंतं उग्रं ऊतये समत्ऽसु घ्नंतं वृत्राणि संऽजितं धनानां ॥१८॥१६॥

॥९०॥ सहस्रऽशीर्षा पुरुषः सहस्रऽअक्षः सहस्रऽपात् सः भूमिं विश्वतः वृत्वा अति अतिष्ठत् दशऽअंगुलं ॥१॥ पुरुषः एव इदं सर्वं यत् भूतं यत् च भव्यं उत अमृतऽत्वस्य ईशानः यत् अन्नेन अतिऽरोहति ॥२॥ एतावान् अस्य महिमा अतः ज्यायान् च पुरुषः पादः अस्य विश्वा भूतानि त्रिऽपात् अस्य अमृतं दिवि ॥३॥ त्रिऽपात् ऊर्ध्वः उत् ऐत् पुरुषः पादः अस्य इह अभवत् पुनरिति ततः विष्वङ् वि अक्रामत् साशनानशने इति अभि ॥४॥ तस्मात् विऽराट् अजायत विऽराजः अधि पुरुषः सः जातः अति अरिच्यत पश्चात् भूमिं अथो इति पुरः ॥५॥१७॥ यत् पुरुषेण हविषा देवाः यज्ञं अतन्वत

वसंतो अस्यासीदाज्यं ग्रीष्म इध्मः शरद्धविः ॥६॥ तं यज्ञं बर्हिषि प्रौक्षन्पुरुषं जातमग्रतः । तेन देवा अयजंत साध्या ऋषयश्च ये ॥७॥ तस्माद्यज्ञात्सर्वहुतः संभृतं पृषदाज्यं । पशून्तांश्चक्रे वायव्यानारण्यान्ग्राम्याश्च ये ॥८॥ तस्माद्यज्ञात्सर्वहुत ऋचः सामानि जज्ञिरे । छंदांसि जज्ञिरे तस्माद्यजुस्तस्मादजायत ॥९॥ तस्मादश्वा अजायंत ये के चोभयादतः । गावो ह जज्ञिरे तस्मात्तस्माज्जाता अजावयः ॥१०॥१८॥ यत्पुरुषं व्यदधुः कतिधा व्यकल्पयन् । मुखं किमस्य कौ बाहू का ऊरू पादा उच्येते ॥११॥ ब्राह्मणोऽस्य मुखमासीद्बाहू राजन्यः कृतः । ऊरू तदस्य यद्वैश्यः पद्भ्यां शूद्रो अजायत ॥१२॥ चंद्रमा मनसो जातश्चक्षोः सूर्यो अजायत । मुखादिंद्रश्चाग्निश्च प्राणाद्वायुरजायत ॥१३॥ नाभ्या आसीदंतरिक्षं शीर्ष्णो द्यौः समवर्तत । पद्भ्यां भूमिर्दिशः श्रोत्रात्तथा लोकाँ अकल्पयन् ॥१४॥ सप्तास्यासन्परिधयस्त्रिः सप्त समिधः कृताः । देवा यद्यज्ञं तन्वाना अबध्नन्पुरुषं पशुं ॥१५॥ यज्ञेन यज्ञमयजंत देवास्तानि धर्माणि प्रथमान्यासन् । ते ह नाकं महिमानः सचंत यत्र पूर्वे साध्याः संति देवाः ॥१६॥१९॥७॥

॥९१॥ १–१५ अरुणो वैतहव्यः ॥ अग्निः ॥ १–१४ जगती । १५ त्रिष्टुप् ॥

॥९१॥ सं जागृवद्भिर्जरमाण इध्यते दमे दमूना इषयन्निळस्पदे । विश्वस्य होता हविषो वरेण्यो विभुर्विभावा सुषखा सखीयते ॥१॥ स दर्शतश्रीरतिथिर्गृहेगृहे वनेवने शिश्रिये तक्ववीरिव । जनंजनं जन्यो नाति मन्यते विश आ क्षेति विश्योऽ३ विशंविशं ॥२॥ सुदक्षो दक्षैः क्रतुना-

वसंतः अस्य आसीत् आज्यं ग्रीष्मः इध्मः शरत् हविः ॥ ६॥ तं यज्ञं वर्हिषि प्र औक्षन् पुरुषं जातं अग्रतः तेन देवाः अयजंत साध्याः ऋषयः च ये ॥ ७॥ तस्मात् यज्ञात् सर्वऽहुतः संऽभृतं पृषत्ऽआज्यं पशून् तान् चक्रे वायव्यान् आरण्यान् ग्राम्याः च ये ॥ ८॥ तस्मात् यज्ञात् सर्वऽहुतः ऋचः सामानि जज्ञिरे छंदांसि जज्ञिरे तस्मात् यजुः तस्मात् अजायत ॥ ९॥ तस्मात् अश्वाः अजायंत ये के च उभयादतः गावः ह जज्ञिरे तस्मात् तस्मात् जाताः अजावयः ॥ १०॥ ॥ १८॥ यत् पुरुषं वि अदधुः कतिधा वि अकल्पयन् मुखं किं अस्य कौ बाहू कौ ऊरू पादौ उच्येते ॥ ११॥ ब्राह्मणः अस्य मुखं आसीत् बाहू राजन्यः कृतः ऊरू तत् अस्य यत् वैश्यः पत्ऽभ्यां शूद्रः अजायत ॥ १२॥ चंद्रमाः मनसः जातः चक्षोः सूर्यः अजायत मुखात् इंद्रः च अग्निः च प्राणात् वायुः अजायत ॥ १३॥ नाभ्याः आसीत् अंतरिक्षं शीर्ष्णः द्यौः सं अवर्तत पत्ऽभ्यां भूमिः दिशः श्रोत्रात् तथा लोकान् अकल्पयन् ॥ १४॥ सप्त अस्य आसन् परिऽधयः त्रिः सप्त संऽइधः कृताः देवाः यत् यज्ञं तन्वानाः अबध्नन् पुरुषं पशुं ॥ १५॥ यज्ञेन यज्ञं अयजंत देवाः तानि धर्माणि प्रथमानि आसन् ते ह नाकं महिमानः सचंत यत्र पूर्वे साध्याः संति देवाः ॥ १६॥ १९॥ ७॥

॥ ९१॥ सं जागृवत्ऽभिः जरमाणः इध्यते दमे दमूनाः इषयन् इळः पदे विश्वस्य होता हविषः वरेण्यः विऽभुः विभाऽवा सुऽसखा सखिऽयते ॥ १॥ सः दर्शतऽश्रीः अतिथिः गृहेऽगृहे वनेऽवने शिश्रिये तक्ववीःऽइव जनंऽजनं जन्यः न अति मन्यते विशः आ क्षेति विश्यः विशंऽविशं ॥ २॥ सुऽदक्षः दक्षैः क्रतुना अ-

सि सुक्रतुरग्ने कविः काव्येनासि विश्ववित् । वसुर्वसूनां
क्षयसि त्वमेक इद्द्यावा च यानि पृथिवी च पुष्यतः ॥३॥
प्रजानन्नग्ने तव योनिमृत्वियमिळायास्पदे घृतवंतमासदः ।
आ ते चिकित्र उषसामिवेतयोऽरेपसः सूर्यस्येव रश्म-
यः ॥४॥ तव श्रियो वर्ष्यस्येव विद्युतश्चित्राश्चिकित्र उष-
सां न केतवः । यदोषधीरभिसृष्टो वनानि च परि स्वयं
चिनुषे अन्नमास्ये ॥५॥२०॥ तमोषधीर्दधिरे गर्भमृत्वियं त-
मापो अग्निं जनयंत मातरः । तमित्समानं वनिनश्च वीरु-
धोऽन्तर्वतीश्च सुवते च विश्वहा ॥६॥ वातोपधूत इषितो
वशाँ अनु तृषु यदन्ना वेविषद्वितिष्ठसे । आ ते यतंते र-
थ्योऽयथा पृथक्शर्धांस्यग्ने अजराणि धक्षतः ॥७॥ मेधाकारं
विदथस्य प्रसाधनमग्निं होतारं परिभूतमं मतिं । तमिदर्भे
हविष्या समानमित्तमिन्महे वृणते नान्यं त्वत् ॥८॥ त्वामि-
दत्र वृणते त्वायवो होतारमग्ने विदथेषु वेधसः । यद्देवयंतो
दधति प्रयांसि ते हविष्मंतो मनवो वृक्तबर्हिषः ॥९॥ तवाग्ने
होत्रं तव पोत्रमृत्वियं तव नेष्ट्रं त्वमग्निदृतायतः । तव प्र-
शास्त्रं त्वमध्वरीयसि ब्रह्मा चासि गृहपतिश्च नो दमे ॥१०॥
॥२१॥ यस्तुभ्यमग्ने अमृताय मर्त्यः समिधा दाशदुत वा
हविष्कृति । तस्य होता भवसि यासि दूत्य१मुप ब्रूषे यजस्य-
ध्वरीयसि ॥११॥ इमा अस्मै मतयो वाचो अस्मदाँ ऋचो
गिरः सुष्टुतयः समग्मत । वसूयवो वसवे जातवेदसे वृद्धासु
चिद्वर्धनो यासु चाकनत् ॥१२॥ इमां प्रत्नाय सुष्टुतिं नवी-
यसीं वोचेयमस्मा उशते शृणोतु नः । भूया अंतरा हृद्यस्य
निस्पृशे जायेव पत्य उशती सुवासाः ॥१३॥ यस्मिन्नश्वास

सि सुऽक्रतुः अग्ने कविः काव्येन असि विश्वऽवित् वसुः वसूनां क्षयसि त्वं एकः इत् द्यावा च यानि पृथिवी च पुष्यतः ॥३॥ प्रऽजानन् अग्ने तव योनिं ऋत्वियं इळायाः पदे घृतऽवंतं आ असदः आ ते चिकित्रे उपसांऽइव एतयः अरेपसः सूर्यस्यऽइव रश्मयः ॥४॥ तव श्रियः वर्ष्यस्यऽइव विऽद्युतः चित्राः चिकित्रे उपसां न केतवः यत् ओषधीः अभिऽसृष्टः वनानि च परि स्वयं चिनुषे अन्नं आस्ये ॥५॥२०॥ तं ओषधीः दधिरे गर्भं ऋत्वियं तं आपः अग्निं जनयंत मातरः तं इत् समानं वनिनः च वीरुधः अंतःऽवतीः च सुवते च विश्वहा ॥६॥ वातऽउपधूतः इषितः वशान् अनु तृषु यत् अन्ना वेविषत् विऽतिष्ठसे आ ते यतंते रथ्यः यथा पृथक् शर्धांसि अग्ने अजराणि धक्षतः ॥७॥ मेधाऽकारं विदथस्य प्रऽसाधनं अग्निं होतारं परिऽभूतमं मतिं तं इत् अर्भे हविषि आ समानं इत् तं इत् महे वृणते न अन्यं त्वत् ॥८॥ त्वां इत् अत्र वृणते त्वाऽयवः होतारं अग्ने विदथेषु वेधसः यत् देवऽयंतः दधति प्रयांसि ते हविष्मंतः मनवः वृक्तऽबर्हिषः ॥९॥ तव अग्ने होत्रं तव पोत्रं ऋत्वियं तव नेष्ट्रं त्वं अग्नित् ऋतऽयतः तव प्रऽशास्त्रं त्वं अध्वरिऽयसि ब्रह्मा च असि गृहऽपतिः च नः दमे ॥१०॥२१॥ यः तुभ्यं अग्ने अमृताय मर्त्यः संऽइधा दाशत् उत वा हविःऽकृति तस्य होता भवसि यासि दूत्यं उप ब्रूषे यजसि अध्वरिऽयसि ॥११॥ इमाः अस्मै मतयः वाचः अस्मत् आ ऋचः गिरः सुऽस्तुतयः सं अग्मत वसुऽयवः वसवे जातऽवेदसे वृद्धासु चित् वर्धनः यासु चाकनत् ॥१२॥ इमां प्रत्नाय सुऽस्तुतिं नवीयसीं वोचेयं अस्मै उशते शृणोतु नः भूयाः अंतरा हृदि अस्य निऽस्पृशे जायाऽइव पत्ये उशती सुऽवासाः ॥१३॥ यस्मिन् अश्वासः

ऋषभासं उक्षणो वशा मेषा अंवसृष्टास आहुताः । कीलालपे सोमंपृष्ठाय वेधसें हृदा मतिं जनये चारुंमग्नये ॥ १४ ॥ आहांव्यग्ने हविरास्ये ते स्रुचीव घृतं चम्वीव सोमंः । वाजसनिं रयिमस्मे सुवीरं प्रशस्तं धेहि यशसं बृहंतं ॥ १५ ॥ २२ ॥

॥ ९२ ॥ १-१५ शार्यातो मानवः ॥ विश्वे देवाः ॥ जगती ॥

॥ ९२ ॥ यज्ञस्य वो रथ्यं विश्पतिं विशां होतारमक्तोरतिथिं विभावसुं । शोचञ्छुष्कांसु हरिंणीषु जर्भुरद्वृषा केतुर्यजतो द्यामंशायत ॥ १ ॥ इममंजस्पामुभयें अकृण्वत धर्माणमग्निं विदथस्य साधनं । अक्तुं न यह्वमुषसंः पुरोहितं तनूनपातमरुषस्य निंसते ॥ २ ॥ बळस्य नीथा वि पणेश्च मन्महे वया अंस्य प्रहुंता आसुरत्तवे । यदा घोरासो अमृतत्वमाशतादिज्जनंस्य दैव्यंस्य चर्किरन् ॥ ३ ॥ ऋतस्य हि प्रसिंतिर्द्यौरुरु व्यचो नमो मह्यरमंतिः पनींयसी । इंद्रो मित्रो वरुणः सं चिंकित्रिरेऽथो भगंः सविता पूतदंक्षसः ॥ ४ ॥ प्र रुद्रेणं ययिना यंति सिंधवस्तिरो महीमरमंतिं दधन्विरे । येभिः परिज्मा परियन्नुरु ज्रयो वि रोरुवज्जठरे विश्वमुक्षते ॥ ५ ॥ २३ ॥ क्राणा रुद्रा मरुतों विश्वकृष्टयो दिवः श्येनासो असुरस्य नीळयः । तेभिश्चष्टे वरुणो मित्रो अंर्यमेंद्रो देवेभिरर्वशेभिरर्वशः ॥ ६ ॥ इंद्रे भुजं शशमानास आशत सूरो दृशीके वृषणश्च पौंस्ये । प्र ये न्वंस्यार्हणा ततक्षिरे युजं वज्रं नृषदनेषु कारवः ॥ ७ ॥ सूरश्चिदा हरितो अस्य रीरमदिंद्रादा कश्चिद्भयते तवीयसः । भीमस्य वृष्णो जठरादभिश्वसो दिवेदिवे सहुरिः स्तन्नबाधितः ॥ ८ ॥ स्तोमं वो अद्य रुद्राय शिक्वसे क्षयद्वीराय

ऋषभासः उक्षणः वशाः मेषाः अवऽसृष्टासः आऽहुताः की-
लालऽपे सोमऽपृष्ठाय वेधसे हृदा मतिं जनये चारुं अग्नये ॥१४॥
अहावि अग्ने हविः आस्ये ते स्रुचिऽइव घृतं चम्विऽइव सो-
मः वाजऽसनिं रयिं अस्मे सुऽवीरं प्रऽशस्तं धेहि यशसं बृहंतं
॥१५॥२२॥

॥९२॥ यज्ञस्य वः रथ्यं विश्पतिं विशां होतारं अक्तोः अति-
थिं विभाऽवसुं शोचन् शुष्कासु हरिणीषु जर्भुरत् वृषा केतुः य-
जतः द्यां अशायत ॥१॥ इमं अंजःऽपां उभये अकृण्वत धर्माणं
अग्निं विदथस्य साधनं अक्तुं न यह्वं उषसः पुरःऽहितं तनूऽन-
पातं अरुषस्य निंसते ॥२॥ बट् अस्य नीथा वि पणेः च मन्महे
वयाः अस्य प्रऽहुताः आसुः अत्तवे यदा घोरासः अमृतऽत्वं आ-
शत आत् इत् जनस्य दैव्यस्य चर्किरन् ॥३॥ ऋतस्य हि प्रऽसितिः
द्यौः उरु व्यचः नमः मही अरमतिः पनीयसी इंद्रः मित्रः वरुणः
सं चिकित्रिरे अथो भगः सविता पूतऽदक्षसः ॥४॥ प्र रुद्रेण य-
यिना यंति सिंधवः तिरः महीं अरमतिं दधन्विरे येभिः परिऽज्मा
परिऽयन् उरु ज्रयः वि रोरुवत् जठरे विश्वं उक्षते ॥५॥२३॥ क्रा-
णाः रुद्राः मरुतः विश्वऽकृष्टयः दिवः श्येनासः असुरस्य नीळयः
तेभिः चष्टे वरुणः मित्रः अर्यमा इंद्रः देवेभिः अर्वशेभिः अर्वशः
॥६॥ इंद्रे भुजं शशमानासः आशत सूरः दृशीके वृषणः च पौंस्ये
प्र ये नु अस्य अर्हणा ततक्षिरे युजं वज्रं नृऽसदनेषु कारवः ॥७॥
सूरः चित् आ हरितः अस्य रीरमत् इंद्रात् आ कः चित् भयते त-
वीयसः भीमस्य वृष्णः जठरात् अभिऽश्वसः दिवेऽदिवे सहुरिः
स्तन् अबाधितः ॥८॥ स्तोमं वः अद्य रुद्राय शिक्वसे क्षयत्ऽवीराय

नमसा दिदिष्टन। येभिः शिवः स्ववाँ एवयावभिर्दिवः सिषक्ति स्वयशा निकामभिः ॥९॥ ते हि प्रजाया अभरन्त वि श्रवो बृहस्पतिर्वृषभः सोमजामयः। यज्ञैरथर्वा प्रथमो वि धारयद्देवा दक्षैर्भृगवः सं चिकित्रिरे ॥१०॥२४॥ ते हि द्यावापृथिवी भूरिरेतसा नराशंसश्चतुरङ्गो यमोऽदितिः। देवस्त्वष्टा द्रविणोदा ऋभुक्षणः प्र रोदसी मरुतो विष्णुरर्हिरे ॥११॥ उत स्य न उशिजामुर्विया कविरहिः शृणोतु बुध्न्यो३ हवीमनि। सूर्यामासा विचरन्ता दिविक्षिता धिया शमीनहुषी अस्य बोधतं ॥१२॥ प्र नः पूषा चरथं विश्वदेव्योऽपां नपादवतु वायुरिष्टये। आत्मानं वस्यो अभि वातमर्चत तदश्विना सुहवा यामनि श्रुतं ॥१३॥ विशामासामभयानामधिक्षितं गीर्भिरु स्वयशसं गृणीमसि। ग्नाभिर्विश्वाभिरदितिमनर्वणमक्तोर्युवानं नृमणा अधा पतिं ॥१४॥ रेभदत्र जनुषा पूर्वो अङ्गिरा ग्रावाण ऊर्ध्वा अभि चक्षुरध्वरं। येभिर्विहाया अभवद्विचक्षणः पाथः सुमेकं स्वधितिर्वनन्वति ॥१५॥२५॥

॥९३॥ १–१५ तान्वः पार्थ्यः ॥ विश्वे देवाः ॥ १.४–८.१०.१२.१४ प्रस्तारपंक्तिः । २ ३ १३ अनुष्टुप् । ९ अक्षरैः पंक्तिः । ११ न्यंकुसारिणी । १५ पुरस्ताद्बृहती ॥

॥९३॥ महि द्यावापृथिवी भूतमुर्वी नारी यह्वी न रोदसी सदं नः। तेभिर्नः पातं सह्यस एभिर्नः पातं शूषणि ॥१॥ यज्ञेयज्ञे स मर्त्यो देवान्सपर्यति। यः सुम्नैर्दीर्घश्रुत्तम आविवासात्येनान् ॥२॥ विश्वेषामिरज्यवो देवानां वार्महः। विश्वे हि विश्वमहसो विश्वे यज्ञेषु यज्ञियाः ॥३॥ ते घा राजानो अमृतस्य मन्द्रा अर्यमा मित्रो वरुणः परिज्मा। कद्रुद्रो नृणां स्तुतो मरुतः पूषणो भगः ॥४॥ उत नो नक्तमपां वृषण्वसू

नमसा दिदिष्टन् येभिः शिवः स्वऽवान् एवयावऽभिः दिवः सिसक्ति स्वऽयशाः निकामऽभिः ॥९॥ ते हि प्रऽजायाः अभरंत वि श्रवः बृहस्पतिः वृषभः सोमऽजामयः यज्ञैः अथर्वा प्रथमः वि धारयत् देवाः दक्षैः भृगवः सं चिकित्रिरे ॥१०॥२४॥ ते हि द्यावापृथिवी भूरिऽरेतसा नराशंसः चतुःऽअंगः यमः अदितिः देवः त्वष्टा द्रविणःऽदाः ऋभुक्षणः प्र रोदसी मरुतः विष्णुः अर्हिरे ॥११॥ उत स्यः नः उशिजां उर्विया कविः अहिः शृणोतु बुध्न्यः हवीमनि सूर्यामासा विऽचरंता दिविऽक्षिता धिया शमीनहुषी अस्य बोधतं ॥१२॥ प्र नः पूषा चरथं विश्वऽदेव्यः अपां नपात् अवतु वायुः इष्टये आत्मानं वस्यः अभि वातं अर्चत तत् अश्विना सुऽहवा यामनि श्रुतं ॥१३॥ विशां आसां अभयानां अधिऽक्षितं गीःऽभिः ऊं स्वऽयशसं गृणीमसि ग्नाभिः विश्वाभिः अदितिं अनर्वणं अक्तोः युवानं नृऽमनाः अध पतिं ॥१४॥ रेभत् अत्र जनुषा पूर्वः अंगिराः ग्रावाणः ऊर्ध्वाः अभि चक्षुः अध्वरं येभिः विऽहायाः अभवत् विऽचक्षणः पाथः सुऽमेकं स्वऽधितिः वनन्ऽवति ॥१५॥२५॥

॥९३॥ महि द्यावापृथिवी भूतं उर्वी नारी यह्वी न रोदसी सदं नः तेभिः नः पातं सह्यसः एभिः नः पातं शूषणि ॥१॥ यज्ञेऽयज्ञे सः मर्त्यः देवान् सपर्यति यः सुम्नैः दीर्घश्रुत्ऽतमः आऽविवासाति एनान् ॥२॥ विश्वेषां इरज्यवः देवानां वाः महः विश्वे हि विश्वऽमहसः विश्वे यज्ञेषु यज्ञियाः ॥३॥ ते घ राजानः अमृतस्य मंद्राः अर्यमा मित्रः वरुणः परिऽज्मा कत् रुद्रः नृणां स्तुतः मरुतः पूषणः भगः ॥४॥ उत नः नक्तं अपां वृषणऽवसू॰

सूर्यामासा सदनाय सधन्यां। सचा यत्सादेषामहिर्बुध्नेषु बुध्न्यः ॥५॥२६॥ उत नो देवावश्विना शुभस्पती धामभिर्मित्रावरुणा उरुष्यतां। महः स राय एषतेऽति धन्वेव दुरिता ॥६॥ उत नो रुद्रा चिन्मृळतामश्विना विश्वे देवासो रथस्पतिर्भगः। ऋभुर्वाज ऋभुक्षणः परिज्मा विश्ववेदसः ॥७॥ ऋभुर्ऋभुक्षा ऋभुर्विधतो मद आ ते हरी जूजुवानस्य वाजिना। दुष्टरं यस्य साम चिदृध-ग्यज्ञो न मानुषः ॥८॥ कृधी नो अह्रयो देव सवितः स च स्तुषे मघोनां। सहो न इंद्रो वह्निभिर्न्येषां चर्षणीनां चक्रं रश्मिं न योयुवे ॥९॥ ऐषु द्यावापृथिवी धातं महदस्मे वीरेषु विश्वचर्ष-णि श्रवः। पृक्षं वाजस्य सातये पृक्षं रायोत तुर्वणे ॥१०॥२७॥ एतं शंसमिंद्रास्मयुष्ट्वं कूचित्संतं सहसावन्नभिष्टये सदा पाह्य-भिष्टये। मेदतां वेदता वसो ॥११॥ एतं मे स्तोमं तना न सूर्ये द्यु-तद्यामानं वावृधंत नृणां। संवननं नाश्व्यं तष्टेवानपच्युतं ॥१२॥ वावर्त येषां राया युक्तैषां हिरण्ययीं। नेमधिता न पौंस्या वृथेव विष्टांता ॥१३॥ प्र तद्दुःशीमे पृथवाने वेने प्र रामे वो-चमसुरे मघवत्सु। ये युक्त्वाय पंच शतास्मयु पथा विश्राव्ये-षां ॥१४॥ अधीन्वत्र सप्ततिं च सप्त च। सद्यो दिदिष्ट तान्वः सद्यो दिदिष्ट पार्थ्यः सद्यो दिदिष्ट मायवः ॥१५॥२८॥

॥९४॥ १–१४ अर्बुदः काद्रवेयः सर्पः ॥ ग्रावाणः ॥ १–४ ६. ८–१३ जगती। ५. ७. १४ त्रिष्टुप्॥

॥९४॥ प्रैते वदंतु प्र वयं वदाम ग्रावभ्यो वाचं वदता व-दद्भ्यः। यदद्रयः पर्वताः साकमाशवः श्लोकं घोषं भरथेंद्राय सोमिनः ॥१॥ एते वदंति शतवत्सहस्रवदभि क्रंदंति ह-रितेभिरासभिः। विष्ट्वी ग्रावाणः सुकृतः सुकृत्यया होतु-

सूर्यामासा सदनाय सुऽधन्या सचा यत् सादि एषां अहिः बुध्नेषु बुध्न्यः॥५॥२६॥ उत नः देवौ अश्विना शुभः पती धामऽभिः मित्रावरुणौ उरुष्यतां महः सः रायः आ ईषते अति धन्वऽइव दुःऽइता॥६॥ उत नः रुद्रा चित् मृळतां अश्विना विश्वे देवासः रथऽपतिः भगः ऋभुः वाजः ऋभुक्षणः परिऽज्मा विश्वऽवेदसः॥७॥ ऋभुः ऋभुक्षाः ऋभुः विधतः मदः आ ते हरी जूजुवानस्य वाजिना दुस्तरं यस्य साम चित् ऋधक् यज्ञः न मानुषः॥८॥ कृधि नः अह्रयः देव सवितः सः च स्तुषे मघोनां सहो नः इंद्रः वह्निऽभिः नि एषां चर्षणीनां चक्रं रश्मिं न योयुवे॥९॥ आ एषु द्यावापृथिवी धातं महत् अस्मे वीरेषु विश्वऽचर्षणि श्रवः पृक्षं वाजस्य सातये पृक्षं राया उत तुर्वणे॥१०॥२७॥ एतं शंसं इंद्र अस्मऽयुः त्वं कूऽचित् संतं सहसाऽवन् अभिष्टये सदा पाहि अभिष्टये मेदतां वेदता वसो॥११॥ एतं मे स्तोमं तना न सूर्ये द्युतत्ऽयामानं ववृधंत नृणां संऽवननं न अश्व्यं तष्टाऽइव अनपऽच्युतं॥१२॥ ववर्त येषां राया युक्ता एषां हिरण्ययी नेमऽधिता न पौंस्या वृथाऽइव विष्टऽअंता॥१३॥ प्र तत् दुःऽशीमे पृथवाने वेने प्र रामे वोचं असुरे मघवत्ऽसु ये युक्त्वाय पंच शता अस्मऽयु पथा विऽश्रावि एषां॥१४॥ अधि इत् नु अत्र सप्ततिं च सप्त च सद्यः दिदिष्ट तान्वः सद्यः दिदिष्ट पार्थ्यः सद्यः दिदिष्ट मायवः॥१५॥२८॥

॥९४॥ प्र एते वदंतु प्र वयं वदाम ग्रावऽभ्यः वाचं वदत वदत्ऽभ्यः यत् अद्रयः पर्वताः साकं आशवः श्लोकं घोषं भरथ इंद्राय सोमिनः॥१॥ एते वदंति शतऽवत् सहस्रऽवत् अभि क्रंदंति हरितेभिः आसऽभिः विष्ट्वी ग्रावाणः सुऽकृतः सुऽकृत्यया होतुः

श्चित्पूर्वे हविरद्यमाशत ॥२॥ एते वदंत्यविदन्नना मधु न्यूंखयंते अधि पक्व आमिषि । वृक्षस्य शाखामरुणस्य बप्सतस्ते सूभर्वा वृषभाः प्रेमराविषुः ॥३॥ बृहद्वदंति मदिरेण मंदिनेंद्रं क्रोशंतोऽविदन्नना मधु । संरभ्या धीराः स्वसृभिरनर्तिषुराघोषयंतः पृथिवीमुपब्दिभिः ॥४॥ सुपर्णा वाचमक्रतोप द्यव्याखरे कृष्णा इषिरा अनर्तिषुः । न्य१ङ्नि यंत्युपरस्य निष्कृतं पुरू रेतो दधिरे सूर्यश्वितः ॥५॥२९॥

उग्रा इव प्रवहंतः समायमुः साकं युक्ता वृषणो बिभ्रतो धुरः । यच्छ्वसंतो जग्रसाना अराविषुः शृण्व एषां प्रोथथो अर्वतामिव ॥६॥ दशावनिभ्यो दशकक्ष्येभ्यो दशयोक्त्रेभ्यो दशयोजनेभ्यः । दशाभीशुभ्यो अर्चताजरेभ्यो दश धुरो दश युक्ता वहद्भ्यः ॥७॥ ते अद्रयो दशयंत्रास आशवस्तेषामाधानं पर्येति हर्यतं । त ऊ सुतस्य सोम्यस्यांधसोंऽशोः पीयूषं प्रथमस्य भेजिरे ॥८॥ ते सोमादो हरी इंद्रस्य निंसतेंऽशुं दुहंतो अध्यासते गवि । तेभिर्दुग्धं पपिवान्त्सोम्यं मध्विंद्रो वर्धते प्रथते वृषायते ॥९॥ वृषा वो अंशुर्न किला रिषाथनेळावंतः सदमित्स्थनाशिताः । रैवत्येव महसा चारवः स्थन यस्य ग्रावाणो अजुषध्वमध्वरं ॥१०॥३०॥

तृदिला अतृदिलासो अद्रयोऽश्रमणा अशृथिता अमृत्यवः । अनातुरा अजराः स्थामविष्णवः सुपीवसो अतृषिता अतृष्णजः ॥११॥ ध्रुवा एव वः पितरो युगेयुगे क्षेमकामासः सदसो न युंजते । अजुर्यासो हरिषाचो हरिद्रव आ द्यां रवेण पृथिवीमशुश्रवुः ॥१२॥ तदिद्वदंत्यद्रयो विमोचने यामन्नंजस्पा इव घेदुपब्दिभिः । वपंतो बीजमिव धान्याकृतः पृंचंति सोमं न मिनंति

चित् पूर्वं हविःऽअद्यं आशत॥२॥ एते वदंति अविदन् अना मधु नि ऊंखयंते अधि पक्वे आमिषि वृक्षस्य शाखां अरुणस्य बप्सतः ते सूभर्वाः वृषभाः प्र ईं अराविषुः॥३॥ बृहत् वदंति मदिरेण मंदिना इंद्रं क्रोशंतः अविदन् अना मधु संऽरभ्य धीराः स्वसृऽभिः अनर्तिषुः आऽघोषयंतः पृथिवीं उपब्दिऽभिः॥४॥ सुऽपर्णाः वाचं अक्रत उप द्यवि आऽखरे कृष्णाः इषिराः अनर्तिषुः न्यक् नि यंति उपरस्य निःऽकृतं पुरु रेतः दधिरे सूर्यऽश्वितः॥५॥२९॥ उग्राःऽइव प्रऽवहंतः संऽआयमुः साकं युक्ताः वृषणः बिभ्रतः धुरः यत् श्वसंतः जग्रसानाः अराविषुः शृण्वे एषां प्रोथथः अर्वतांऽइव॥६॥ दशावनिऽभ्यः दशऽकक्ष्येभ्यः दशऽयोक्त्रेभ्यः दशऽयोजनेभ्यः दशाभीशुऽभ्यः अर्चत अजरेभ्यः दश धुरः दश युक्ताः वहत्ऽभ्यः॥७॥ ते अद्रयः दशऽयंत्रासः आशवः तेषां आऽधानं परि एति हर्यतं ते ऊं सुतस्य सोम्यस्य अंधसः अंशोः पीयूषं प्रथमस्य भेजिरे॥८॥ ते सोमऽअदः हरी इंद्रस्य निंसते अंशुं दुहंतः अधि आसते गवि तेभिः दुग्धं पपिऽवान् सोम्यं मधु इंद्रः वर्धते प्रथते वृषऽयते॥९॥ वृषा वः अंशुः न किल रिषाथन इळाऽवंतः सदं इत् स्थन आशिताः रैवत्याऽइव महसा चारवः स्थन यस्य ग्रावाणः अजुषध्वं अध्वरं॥१०॥३०॥ तृदिलाः अतृदिलासः अद्रयः अश्रमणाः अशृथिताः अमृत्यवः अनातुराः अजराः स्थ अमविष्णवः सुऽपीवसः अतृषिताः अतृष्णऽजः॥११॥ ध्रुवाः एव वः पितरः युगेऽयुगे क्षेमऽकामासः सदसः न युंजते अजुर्यासः हरिऽसाचः हरिद्रवः आ द्यां रवेण पृथिवीं अशुश्रवुः॥१२॥ तत् इत् वदंति अद्रयः विऽमोचने यामन् अंजःपाःऽइव घ इत् उपब्दिऽभिः वपंतः बीजंऽइव धान्यऽकृतः पृंचंति सोमं न मिनंति

वप्सतः ॥१३॥ सुते अध्वरे अधि वाचमक्रता क्रीळयो न मातरं तुदन्तः । वि षू मुञ्चा सुषुवुषो मनीषां वि वर्तन्तामद्रयश्चायमानाः ॥१४॥३१॥४॥

॥९५॥ १.३.६.८–१०.१२.१४.१७ पुरूरवा ऐळः । २.४.५.७.११.१३.१५.१६.१८ उर्वशी ॥ १.३.६.८–१०.१२.१४.१७ उर्वशी । २.४.५.७.११.१३.१५.१६.१८ पुरूरवा ऐळः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥९५॥ हये जाये मनसा तिष्ठ घोरे वचांसि मिश्रा कृणवावहै नु । न नौ मन्त्रा अनुदितास एते मयस्करन्परतरे चनाहन् ॥१॥ किमेता वाचा कृणवा तवाहं प्राक्रमिषमुषसामग्रियेव । पुरूरवः पुनरस्तं परेहि दुरापना वात इवाहमस्मि ॥२॥ इषुर्न श्रिय इषुधेरसना गोषाः शतसा न रंहिः । अवीरे क्रतौ वि दविद्युतन्नोरा न मायुं चितयन्त धुनयः ॥३॥ सा वसु दधती श्वशुराय वय उषो यदि वष्ट्यन्तिगृहात् । अस्तं ननक्षे यस्मिञ्चाकन्दिवा नक्तं श्नथिता वैतसेन ॥४॥ त्रिः स्म माह्नः श्नथयो वैतसेनोत स्म मेऽव्यत्यै पृणासि । पुरूरवोऽनु ते केतमायं राजा मे वीर तन्व१स्तदासीः ॥५॥१॥ या सुजूर्णिः श्रेणिः सुम्नआपिर्ह्रदेचक्षुर्न ग्रन्थिनी चरण्युः । ता अञ्जयोऽरुणयो न सस्रुः श्रिये गावो न धेनवोऽनवन्त ॥६॥ समस्मिञ्जायमान आसत ग्ना उतेमवर्धन्नद्य१ः स्वगूर्ताः । महे यत्त्वा पुरूरवो रणायावर्धयन्दस्युहत्याय देवाः ॥७॥ सचा यदासु जहतीष्वत्कममानुषीषु मानुषो निषेवे । अप स्म मत्तरसन्ती न भुज्युस्ता अत्रसन्रथस्पृशो नाश्वाः ॥८॥ यदासु मर्तो अमृतासु निस्पृक्सं क्षोणीभिः क्रतुभिर्न पृङ्क्ते । ता आतयो न तन्वः शुम्भत स्वा अश्वासो न क्रीळयो दन्दशानाः ॥९॥ विद्युन्न या पतन्ती दविद्योद्भरन्ती मे अप्या काम्यानि । जनिष्टो अपो नर्यः सुजातः प्रोर्वशी तिरत

बप्संतः ॥१३॥ सुते अध्वरे अधि वाचं अक्रत आ क्रीळयः न मा-
तरँ तुदंतः वि सु मुंच सुसुऽवुषः मनीषां वि वर्तंतां अद्रयः चा-
यमानाः ॥१४॥३१॥४॥

॥९५॥ हये जाये मनसा तिष्ठ घोरे वचांसि मिश्रा कृणवावहै
नु न नौ मंत्राः अनुदितासः एते मयः करन् परऽतरे चन अहन्
॥१॥ किं एता वाचा कृणव तव अहं प्र अक्रमिषं उषसां अग्रिया-
ऽइव पुरूरवः पुनः अस्तं परा इहि दुःऽआपना वातःऽइव अहं
अस्मि ॥२॥ इषुः न श्रिये इषुऽधेः असना गोऽसाः शतऽसाः न
रंहिः अवीरे क्रतौ वि दविद्युतत् न उरा न मायुं चितयंत धुनंयः
॥३॥ सा वसु दधती श्वशुराय वयः उषः यदि वष्टि अंतिऽगृहात्
अस्तं ननक्षे यस्मिन् चाकन् दिवा नक्तं श्नथिता वैतसेन ॥४॥
त्रिः स्म मा अह्नः श्नथयः वैतसेन उत स्म मे अव्यत्यै पृणासि पुरू-
रवः अनु ते केतं आयं राजा मे वीर तन्वः तत् आसीः ॥५॥१॥
या सुऽजूर्णिः श्रेणिः सुम्नेऽआपिः ह्रदेऽचक्षुः न ग्रंथिनी चरण्युः
ताः अंजयः अरुणयः न सस्रुः श्रिये गावः न धेनवः अनवंत
॥६॥ सं अस्मिन् जायमाने आसत ग्नाः उत ईं अवर्धन् नद्यः
स्वऽगूर्ताः महे यत् त्वा पुरूरवः रणाय अवर्धयन् दस्युऽहत्याय
देवाः ॥७॥ सचा यत् आसु जहतीषु अत्कं अमानुषीषु मानुषः नि-
ऽसेवे अप स्म मत् तरसंती न भुज्युः ताः अत्रसन् रथऽस्पृशः न
अश्वाः ॥८॥ यत् आसु मर्तः अमृतासु निऽस्पृक् सं क्षोणीभिः क्र-
तुऽभिः न पृंक्ते ताः आतयः न तन्वः शुंभत स्वाः अश्वासः न क्री-
ळयः दंदशानाः ॥९॥ विऽद्युत् न या पतंती दविद्योत् भरंती मे
अप्या काम्यानि जनिष्टो अपः नर्यः सुऽजातः प्र उर्वशी तिरत

दीर्घमायुः ॥१०॥२॥ जज्ञिष इत्था गोपीथ्याय हि दधाथ तत्पुरूरवो म ओजः। अशासं त्वा विदुषी सस्मिन्नहन्न म आशृणोः किमभुग्वदासि ॥११॥ कदा सूनुः पितरं जात इच्छाच्चक्रन्नाश्रु वर्तयद्विजानन्। को दंपती समनसा वि यूयोदध यदग्निः श्वशुरेषु दीदयत् ॥१२॥ प्रति ब्रवाणि वर्तयते अश्रु चक्रन्न क्रंददाध्यै शिवायै। प्र तत्ते हिनवा यत्ते अस्मे परेह्यस्तं नहि मूर मापः ॥१३॥ सुदेवो अद्य प्रपतेदनावृत्परावतं परमां गंतवा उ। अधा शयीत निर्ऋतेरुपस्थेऽधैनं वृका रभसासो अद्युः ॥१४॥ पुरूरवो मा मृथा मा प्र पप्तो मा त्वा वृकासो अशिवास उ क्षन्। न वै स्त्रैणानि सख्यानि संति सालावृकाणां हृदयान्येता ॥१५॥३॥ यद्विरूपाचरं मर्त्येष्ववसं रात्रीः शरदश्चतस्रः। घृतस्य स्तोकं सकृदह्न आश्नां तादेवेदं तातृपाणा चरामि ॥१६॥ अंतरिक्षप्रां रजसो विमानीमुप शिक्षाम्युर्वशीं वसिष्ठः। उप त्वा रातिः सुकृतस्य तिष्ठान्नि वर्तस्व हृदयं तप्यते मे ॥१७॥ इति त्वा देवा इम आहुरैळ यथेमेतद्भवसि मृत्युबंधुः। प्रजा ते देवान्हविषा यजाति स्वर्ग उ त्वमपि मादयासे ॥१८॥४॥

॥९६॥ १–१३ बरुः सर्वहरिर्वेंद्रः ॥ हरिस्तुतिः ॥ १–११ जगती। १२,१३ त्रिष्टुप् ॥

॥९६॥ प्र ते महे विदथे शंसिषं हरी प्र ते वन्वे वनुषो हर्यतं मदं। घृतं न यो हरिभिश्चारु सेचत आ त्वा विशंतु हरिवर्पसं गिरः ॥१॥ हरिं हि योनिमभि ये समस्वरन्हिन्वंतो हरी दिव्यं यथा सदः। आ यं पृणंति हरिभिर्न धेनव इंद्राय शूषं हरिवंतमर्चत ॥२॥ सो अस्य वज्रो हरितो य आयसो हरिर्नि-

दीर्घं आयुः ॥ १० ॥ २ ॥ जज्ञिषे इत्था गोऽपीथ्याय हि दधाथ तत् पुरूरवः मे ओजः अशासं त्वा विदुषी सस्मिन् अहन् न मे आ अशृणोः किं अभुक् वदासि ॥ ११ ॥ कदा सूनुः पितरं जातः इच्छात् चक्रन् न अश्रु वर्तयत् विऽजानन् कः दंपती॰ सऽमनसा वि यूयोत् अध यत् अग्निः श्वशुरेषु दीदयत् ॥ १२ ॥ प्रति ब्रवाणि वर्तयते अश्रु चक्रन् न क्रंदत् आऽध्ये शिवायै प्र तत् ते हिनव यत् ते अस्मे परा इहि अस्तं नहि मूर मा आपः ॥ १३ ॥ सुऽदेवः अद्य प्रऽपतेत् अनावृत् पराऽवतं परमां गंतवै ऊं अध शयीत निःऽऋतेः उपऽस्थे अध एनं वृकाः रभसासः अद्युः ॥ १४ ॥ पुरूरवः मा मृथाः मा प्र पप्तः मा त्वा वृकासः अशिवासः ऊं क्षन् न वै स्त्रैणानि सख्यानि संति सालावृकाणां हृदयानि एता ॥ १५ ॥ ३ ॥ यत् विऽरूपा अचरं मर्त्येषु अवसं रात्रीः शरदः चतस्रः घृतस्य स्तोकं सकृत् अह्नः आश्नां तात् एव इदं ततृपाणा चरामि ॥ १६ ॥ अंतरिक्षऽप्रां रजसः विऽमानीं उप शिक्षामि उर्वशीं वसिष्ठः उप त्वा रातिः सुऽकृतस्य तिष्ठात् नि वर्तस्व हृदयं तप्यते मे ॥ १७ ॥ इति त्वा देवाः इमे आहुः ऐळ यथा ईं एतत् भवसि मृत्युऽबंधुः प्रऽजा ते देवान् हविषा यजाति स्वःऽगे ऊं त्वं अपि मादयासे ॥ १८ ॥ ४ ॥

॥ ९६ ॥ प्र ते महे विदथे शंसिषं हरी इति प्र ते वन्वे वनुषः हर्यतं मदं घृतं न यः हरिऽभिः चारु सेचते आ त्वा विशंतु हरिऽवर्पसं गिरः ॥ १ ॥ हरिं हि योनिं अभि ये संऽअस्वरन् हिन्वंतः हरी इति दिव्यं यथा सदः आ यं पृणंति हरिऽभिः न धेनवः इंद्राय शूषं हरिऽवंतं अर्चत ॥ २ ॥ सः अस्य वज्रः हरितः यः आयसः हरिः नि-

कामो॑ हरि॒रा गभ॑स्त्योः । द्यु॒म्नी सु॑शि॒प्रो हरि॑मन्युसायक॒ इंद्रे॒ नि रू॒पा हरि॑ता मिमिक्षिरे ॥३॥ दि॒वि न के॒तुरधि॑ धायि हर्य॒तो वि॒व्यच॒द्वज्रो॒ हरि॑तो॒ न रंह्या॑ । तु॒ददहिं॒ हरि॑शिप्रो॒ य आ॑य॒सः स॒हस्र॑शोका अभवद्धरिंभ॒रः ॥४॥ त्वंत्व॑महर्यथा॒ उप॑स्तुतः॒ पूर्वे॑भिरिंद्र हरिकेश॒ यज्व॑भिः । त्वं ह॑र्यसि॒ तव॒ विश्व॑मु॒क्थ्य१॒॑मसा॑मि॒ राधो॑ हरिजात हर्य॒तं ॥५॥५॥ ता व॒ज्रिणं॑ मं॒दिनं॒ स्तोम्यं॒ मद॒ इंद्रं॒ रथे॑ वहतो हर्य॒ता हरी॑ । पु॒रू॒ण्य॑स्मै॒ सव॑नानि॒ हर्य॑त॒ इंद्रा॑य॒ सोमा॒ हर॑यो दधन्विरे ॥६॥ अरं॒ कामा॑य॒ हर॑यो दधन्विरे स्थि॒राय॑ हिन्व॒न्हर॑यो॒ हरी॑ तु॒रा । अर्व॑द्भि॒र्यो हरि॑भि॒र्जोष॒मीय॑ते॒ सो अ॑स्य॒ कामं॒ हरि॑वंतमानशे ॥७॥ ह॒रि॑श्मशारु॒र्हरि॑केश आय॒सस्तु॑र॒स्पेये॒ यो ह॑रि॒पा अव॑र्धत । अर्व॑द्भि॒र्यो हरि॑भिर्वा॒जिनी॑वसु॒रति॒ विश्वा॑ दुरि॒ता पारि॑ष॒द्धरी॑ ॥८॥ स्रुवे॑व॒ यस्य॒ हरि॑णी विपे॒ततुः॒ शिप्रे॒ वाजा॑य॒ हरि॑णी॒ दवि॑ध्वतः । प्र यत्कृ॒ते च॑म॒से मर्मृ॑ज॒द्धरी॑ पी॒त्वा मद॑स्य हर्य॒तस्यांध॑सः ॥९॥ उ॒त स्म॒ सद्म॑ हर्य॒तस्य॑ प॒स्त्यो॒३॑रत्यो॒ न वाजं॒ हरि॑वाँ अचिक्रदत् । म॒ही चि॒द्धि धि॒षणाह॑र्य॒दोज॑सा बृ॒हद्वयो॑ दधिषे हर्य॒तश्चि॒दा ॥१०॥६॥ आ रोद॑सी॒ हर्य॑माणो महि॒त्वा नव्यं॑नव्यं हर्यसि॒ मन्म॒ नु प्रि॒यं । प्र प॒स्त्य॑मसुर हर्य॒तं गोरा॒विष्कृ॑धि॒ हर॑ये॒ सूर्या॑य ॥११॥ आ त्वा॑ ह॒र्यंतं॑ प्र॒युजो॒ जना॑नां॒ रथे॑ वहंतु॒ हरि॑शिप्रमिंद्र । पिबा॒ यथा॒ प्रति॑भृतस्य॒ मध्वो॒ हर्य॑न्य॒ज्ञं स॑ध॒मादे॒ दशो॑णिं ॥१२॥ अपाः॒ पूर्वे॑षां हरिवः सु॒ताना॒मथो॑ इ॒दं सव॑नं॒ केव॑लं ते । म॒म॒द्धि सोमं॒ मधु॑मंतमिंद्र स॒त्रा वृ॑षञ्ज॒ठर॒ आ वृ॑षस्व ॥१३॥७॥

ऽकामः हरिः आ गर्भस्त्योः द्युम्नी सुऽशिप्रः हरिमन्युऽसायकः इंद्रे नि रूपा हरिता मिमिक्षिरे ॥३॥ दिवि न केतुः अधि धायि हर्यतः विव्यचत् वज्रः हरितः न रंह्या तुदत् अहिं हरिऽशिप्रः यः आयसः सहस्रऽशोका अभवत् हरिऽभरः ॥४॥ त्वंऽत्वं अहर्यथाः उपऽस्तुतः पूर्वेभिः इंद्र हरिऽकेश यज्वऽभिः त्वं हर्यसि तव विश्वं उक्थ्यं असामि राधः हरिऽजात हर्यतं ॥५॥५॥ ता वज्रिणं मंदिनं स्तोम्यं मदे इंद्रं रथे वहतः हर्यता हरी पुरूणि अस्मै सवनानि हर्यते इंद्राय सोमाः हरयः दधन्विरे ॥६॥ अरं कामाय हरयः दधन्विरे स्थिराय हिन्वन् हरयः हरी तुरा अर्वत्ऽभिः यः हरिऽभिः जोषं ईयते सः अस्य कामं हरिऽवंतं आनशे ॥७॥ हरिऽश्मशारुः हरिऽकेशः आयसः तुरःऽपेये यः हरिऽपाः अवर्धत अर्वत्ऽभिः यः हरिऽभिः वाजिनीऽवसुः अति विश्वा दुःऽइता पारिषत् हरी ॥८॥ स्रुवाऽइव यस्य हरिणी विऽपेततुः शिप्रे वाजाय हरिणी दविध्वतः प्र यत् कृते चमसे मर्मृजत् हरी पीत्वा मदस्य हर्यतस्य अंधसः ॥९॥ उत स्म सद्म हर्यतस्य पस्त्योः अत्यः न वाजं हरिऽवान् अचिक्रदत् मही चित् हि धिषणा अहर्यत् ओजसा बृहत् वयः दधिषे हर्यतः चित् आ ॥१०॥६॥ आ रोदसी हर्यमाणः महिऽत्वा नव्यंऽनव्यं हर्यसि मन्म नु प्रियं प्र पस्त्यं असुर हर्यतं गोः आविः कृधि हरये सूर्याय ॥११॥ आ त्वा हर्यंतं प्रऽयुजः जनानां रथे वहंतु हरिऽशिप्रं इंद्र पिब यथा प्रतिऽभृतस्य मध्वः हर्यन् यज्ञं सधऽमादे दशऽओणिं ॥१२॥ अपाः पूर्वेषां हरिऽवः सुतानां अथो इदं सवनं केवलं ते ममद्धि सोमं मधुऽमंतं इंद्र सत्रा वृषन् जठरे आ वृषस्व ॥१३॥७॥

॥ ९७ ॥ १-२३ भिषगाथर्वणः ॥ ओषधीस्तुतिः ॥ अनुष्टुप् ॥

॥९७॥ या ओषधीः पूर्वा जाता देवेभ्यस्त्रियुगं पुरा । मनै नु बभ्रूणामहं शतं धामानि सप्त च ॥१॥ शतं वो अंब धामानि सहस्रमुत वो रुहः । अधा शतक्रत्वो यूयमिमं मे अगदं कृत ॥२॥ ओषधीः प्रति मोदध्वं पुष्पवतीः प्रसूवरीः । अश्वा इव सजित्वरीर्वीरुधः पारयिष्ण्वः ॥३॥ ओषधीरिति मातरस्तद्वो देवीरुप ब्रुवे । सनेयमश्वं गां वास आत्मानं तव पूरुष ॥४॥ अश्वत्थे वो निषदनं पर्णे वो वसतिष्कृता । गोभाज इत्किलासथ यत्सनवथ पूरुषं ॥५॥८॥ यत्रौषधीः समग्मत राजानः समिताविव । विप्रः स उच्यते भिषग्रक्षोहामीवचातनः ॥६॥ अश्वावतीं सोमावतीमूर्जयंतीमुदोजसं । आवित्सि सर्वा ओषधीरस्मा अरिष्टतातये ॥७॥ उच्छुष्मा ओषधीनां गावो गोष्ठादिवेरते । धनं सनिष्यंतीनामात्मानं तव पूरुष ॥८॥ इष्कृतिर्नाम वो माताथो यूयं स्थ निष्कृतीः । सीराः पतत्रिणीः स्थन यदामयति निष्कृथ ॥९॥ अति विश्वाः परिष्ठाः स्तेन इव व्रजमक्रमुः । ओषधीः प्राचुच्यवुर्यत्किं च तन्वो३ रपः ॥१०॥९॥ यदिमा वाजयन्नहमोषधीर्हस्त आदधे । आत्मा यक्ष्मस्य नश्यति पुरा जीवगृभो यथा ॥११॥ यस्यौषधीः प्रसर्पथांगमंगं परुष्परुः । ततो यक्ष्मं वि बाधध्व उग्रो मध्यमशीरिव ॥१२॥ साकं यक्ष्म प्र पत चाषेण किकिदीविना । साकं वातस्य ध्राज्या साकं नश्य निहाकया ॥१३॥ अन्या वो अन्यामवत्वन्यान्यस्या उपावत । ताः सर्वाः संविदाना इदं मे प्रावता वचः ॥१४॥ याः फलिनीर्या अफला अपुष्पा याश्च पुष्पिणीः । बृहस्पतिप्रसूतास्ता नो मुंचंत्वंहसः ॥१५॥१०॥ मुंचंतु मा शपथ्या३दथो वरुण्या-

॥९७॥ याः ओषधीः पूर्वाः जाताः देवेभ्यः त्रिऽयुगं पुरा मनै नु बभ्रूणाँ अहं शतं धामानि सप्त च ॥१॥ शतं वः अम्ब धामानि सहस्रं उत वः रुहः अध शतऽक्रत्वः यूयं इमं मे अगदं कृत ॥२॥ ओषधीः प्रति मोदध्वं पुष्पऽवतीः प्रऽसूवरीः अश्वाःऽइव सऽजित्वरीः वीरुधः पारयिष्ण्वः ॥३॥ ओषधीः इति मातरः तत् वः देवीः उप ब्रुवे सनेयं अश्वं गां वासः आत्मानं तव पूरुष ॥४॥ अश्वत्थे वः निऽसदनं पर्णे वः वसतिः कृता गोऽभाजः इत् किल असथ यत् सनवथ पूरुषं ॥५॥८॥ यत्र ओषधीः संऽअग्मत राजानः समितौऽइव विप्रः सः उच्यते भिषक् रक्षःऽहा अमीवऽचातनः ॥६॥ अश्वऽवतीं सोमऽवतीं ऊर्जयन्तीं उत्ऽओजसं आ अवित्सि सर्वाः ओषधीः अस्मै अरिष्टऽतातये ॥७॥ उत् शुष्माः ओषधीनां गावः गोष्ठात्ऽइव ईरते धनं सनिष्यन्तीनां आत्मानं तव पूरुष ॥८॥ इष्कृतिः नाम वः माता अथो इति यूयं स्थ निःऽकृतीः सीराः पतत्रिणीः स्थन यत् आमयति निः कृथ ॥९॥ अति विश्वाः परिऽस्थाः स्तेनःऽइव व्रजं अक्रमुः ओषधीः प्र अचुच्यवुः यत् किं च तन्वः रपः ॥१०॥९॥ यत् इमाः वाजयन् अहं ओषधीः हस्ते आऽदधे आत्मा यक्ष्मस्य नश्यति पुरा जीवऽगृभः यथा ॥११॥ यस्य ओषधीः प्रऽसर्पथ अङ्गंऽअङ्गं परुःऽपरुः ततः यक्ष्मं वि बाधध्वे उग्रः मध्यमशीःऽइव ॥१२॥ साकं यक्ष्म प्र पत चाषेण किकिदीविना साकं वातस्य ध्राज्या साकं नश्य निऽहाकया ॥१३॥ अन्या वः अन्यां अवतु अन्या अन्यस्याः उप अवत ताः सर्वाः संऽविदानाः इदं मे प्र अवत वचः ॥१४॥ याः फलिनीः याः अफलाः अपुष्पाः याः च पुष्पिणीः बृहस्पतिऽप्रसूताः ताः नः मुंचंतु अंहसः ॥१५॥१०॥ मुंचंतु मा शपथ्यात् अथो इति वरुण्यात्

दुत। अथो यमस्य पड्बींशात्सर्वस्माद्देवकिल्बिषात् ॥१६॥ अवपतंतीरवदन्दिव ओषधयस्परि। यं जीवमश्नवामहै न स रिष्याति पूरुषः ॥१७॥ या ओषधीः सोमराज्ञीर्बह्वीः शतविचक्षणाः। तासां त्वमस्युत्तमारं कामाय शं हृदे ॥१८॥ या ओषधीः सोमराज्ञीर्विष्ठिताः पृथिवीमनु। बृहस्पतिप्रसूता अस्यै सं दत्त वीर्यं ॥१९॥ मा वो रिषत्खनिता यस्मै चाहं खनामि वः। द्विपच्चतुष्पदस्माकं सर्वमस्त्वनातुरं ॥२०॥ याश्चेदमुपशृण्वंति याश्च दूरं परागताः। सर्वाः संगत्य वीरुधोऽस्यै सं दत्त वीर्यं ॥२१॥ ओषधयः सं वदंते सोमेन सह राज्ञा। यस्मै कृणोति ब्राह्मणस्तं राजन्पारयामसि ॥२२॥ त्वमुत्तमास्योषधे तव वृक्षा उपस्तयः। उपस्तिरस्तु सोऽस्माकं यो अस्माँ अभिदासति ॥२३॥११॥

॥ ९८ ॥ १–१२ देवापिरार्ष्टिषेणः ॥ देवाः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥९८॥ बृहस्पते प्रति मे देवतामिहि मित्रो वा यद्वरुणो वासि पूषा। आदित्यैर्वा यद्वसुभिर्मरुत्वान्स पर्जन्यं शंतनवे वृषाय ॥१॥ आ देवो दूतो अजिरश्चिकित्वान्त्वद्देवापे अभि मामगच्छत्। प्रतीचीनः प्रति मामा ववृत्स्व दधामि ते द्युमतीं वाचमासन् ॥२॥ अस्मे धेहि द्युमतीं वाचमासन्बृहस्पते अनमीवामिषिरां। यया वृष्टिं शंतनवे वनाव दिवो द्रप्सो मधुमाँ आ विवेश ॥३॥ आ नो द्रप्सा मधुमंतो विशंत्विंद्र देह्यधिरथं सहस्रं। नि षीद होत्रमृतुथा यजस्व देवान्देवापे हविषा सपर्य ॥४॥ आर्ष्टिषेणो होत्रमृषिर्निषीदन्देवापिर्देवसुमतिं चिकित्वान्। स उत्तरस्मादधरं समुद्रमपो दिव्या असृजद्वर्ष्या अभि ॥५॥ अस्मिन्त्समुद्रे अध्यु-

उत अथो॑ यमस्य॑ पड्बी॑शात् सर्व॑स्मात् देवऽकिल्बिषात् ॥ १६ ॥ अवऽपतं॑तीः अवदन् दिवः ओषधयः परि यं जीवं अश्नवा॑महै न सः रिष्याति पुरुषः ॥ १७ ॥ याः ओषधीः सोम॑ऽराज्ञीः वह्वीः शतऽविचक्षणाः तासां त्वं असि उत्ऽतमा अरं कामा॑य शं हृदे ॥ १८ ॥ याः ओषधीः सोम॑ऽराज्ञीः विऽस्थिताः पृथिवीं अनु बृहस्पतिऽप्रसूताः अस्यै सं दत्त वीर्यं॑ ॥ १९ ॥ मा वः रिषत् खनिता यस्मै॑ च अहं खना॑मि वः द्विऽपत् चतुःऽपत् अस्माकं॑ सर्वं॑ अस्तु अनातुरं ॥ २० ॥ याः च इदं उपऽशृण्वंति याः च दूरं परा॑ऽगताः सर्वाः संऽगत्य वीरुधः अस्यै सं दत्त वीर्यं॑ ॥ २१ ॥ ओषधयः सं वदंते सोमे॑न सह राज्ञा यस्मै॑ कृणोति ब्राह्मणः तं राजन् पारयामसि ॥ २२ ॥ त्वं उत्ऽतमा असि ओषधे तव वृक्षाः उप॑स्तयः उप॑स्तिः अस्तु सः अस्माकं॑ यः अस्मान् अभिऽदास॑ति ॥ २३ ॥ ११ ॥

॥ ९८ ॥ बृह॑स्पते प्रति मे देवतां॑ इहि मित्रः वा यत् वरु॑णः वा असि पूषा आदित्यैः वा यत् वसुऽभिः मरुत्वान् सः पर्जन्यं शंऽतनवे वृषय ॥ १ ॥ आ देवः दूतः अजिरः चिकित्वान् त्वत् देवऽआपे अभि मां अगच्छत् प्रतीचीनः प्रति मां आ ववृत्स्व दधा॑मि ते द्युऽमतीं वाचं आसन् ॥ २ ॥ अस्मे॑ धेहि द्युऽमतीं वाचं आसन् बृह॑स्पते अनमीवां इषिरां यया वृष्टिं शंऽतनवे वना॑व दिवः द्रप्सः मधु॑ऽमान् आ विवेश ॥ ३ ॥ आ नः द्रप्साः मधु॑ऽमंतः विशंतु इंद्र देहि अधिऽरथं सहस्रं नि सीद होत्रं ऋतुऽथा यजस्व देवान् देवऽआपे हविषा सपर्य ॥ ४ ॥ आर्ष्टिषेणः होत्रं ऋषिः निऽसीदन् देवऽआपिः देवऽसुमतिं चिकित्वान् सः उत्ऽतरस्मात् अधरं समुद्रं अपः दिव्याः असृजत् वर्ष्याः अभि ॥ ५ ॥ अस्मिन् समुद्रे अधि

न्नरस्मिन्नापो देवेभिर्निवृता अतिष्ठन् । ता अद्रवन्नार्ष्टिषेणेन सृष्टा देवापिना प्रेषिता मृक्षिणीषु ॥६॥ यद्देवापिः शंतनवे पुरोहितो होत्राय वृतः कृपयन्नदीधेत् । देवश्रुतं वृष्टिवनिं रराणो बृहस्पतिर्वाचमस्मा अयच्छत् ॥७॥ यं त्वा देवापिः शुशुचानो अग्न आर्ष्टिषेणो मनुष्यः समीधे । विश्वेभिर्देवैरनुमद्यमानः प्र पर्जन्यमीरया वृष्टिमंतं ॥८॥ त्वां पूर्व ऋषयो गीर्भिरायन्त्वामध्वरेषु पुरुहूत विश्वे । सहस्राण्यधिरथान्यस्मे आ नो यज्ञं रोहिदश्वोप याहि ॥९॥ एतान्यग्ने नवतिर्नव त्वे आहुतान्यधिरथा सहस्रा । तेभिर्वर्धस्व तन्वः शूर पूर्वीर्दिवो नो वृष्टिमिषितो रिरीहि ॥१०॥ एतान्यग्ने नवतिं सहस्रा सं प्र यच्छ वृष्ण इंद्राय भागं । विद्वान्पथ ऋतुशो देवयानानप्यौलानं दिवि देवेषु धेहि ॥११॥ अग्ने बाधस्व वि मृधो वि दुर्गहापामीवामप रक्षांसि सेध । अस्मात्समुद्राद्बृहतो दिवो नोऽपां भूमानमुप नः सृजेह ॥१२॥१३॥

॥९९॥ १-१२ वम्रो वैखानसः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥९९॥ क नश्चित्रमिषण्यसि चिकित्वान्पृथुग्मानं वाश्रं वावृधध्यै । कत्तस्य दातु शवसो व्युष्टौ तक्षद्वज्रं वृत्रतुरमपिन्वत् ॥१॥ स हि द्युता विद्युता वेति साम पृथुं योनिमसुरत्वा ससाद । स सनीळेभिः प्रसहानो अस्य भ्रातुर्न ऋते सप्तथस्य मायाः ॥२॥ स वाजं यातापदुष्पदा यन्त्स्वर्षाता परि षदत्सनिष्यन् । अनर्वा यच्छतदुरस्य वेदो घ्नञ्छिश्नदेवाँ अभि वर्पसा भूत् ॥३॥ स यह्व्यो३वनीर्गोष्वर्वा जुहोति प्रधन्यासु सस्रिः । अपादो यत्र युज्यासोऽरथा द्रोण्य-

उत्ऽत॑रस्मिन् आप॑: दे॒वेभि॑: निऽवृ॑ताः अ॒ति॒ष्ठ॒न् ताः अ॒द्र॒व॒न् आ॒र्ष्टि॒षे॒णेन॑ सृ॒ष्टाः दे॒वऽआ॑पिना प्रऽइ॑षिताः मृ॒क्षिणी॑षु ॥ ६ ॥ ॥ १२ ॥ यत् दे॒वऽआ॑पिः शं॒ऽत॑नवे पु॒रःऽहि॑तः हो॒त्राय॑ वृ॒तः कृ॒पय॑न् अदी॑धेत् दे॒व॒ऽश्रुत॑म् वृ॒ष्टि॒ऽवनि॑म् ररा॑णः बृ॒ह॒स्पति॑: वाच॑म् अ॒स्मै॒ अ॒य॒च्छ॒त् ॥ ७ ॥ यम् त्वा॒ दे॒वऽआ॑पिः शु॒शु॒चा॒नः अ॒ग्ने॒ आ॒र्ष्टि॒षे॒णः म॒नु॒ष्य॑: स॒म्ऽई॒धे विश्वे॑भिः दे॒वैः अ॒नु॒ऽम॒द्यमा॑नः प्र प॒र्जन्य॑म् ई॒र॒य॒ वृ॒ष्टि॒ऽमन्त॑म् ॥ ८ ॥ त्वाम् पूर्वे॑ ऋष॑यः गीः॒ऽभिः आ॒य॒न् त्वाम् अ॒ध्व॒रेषु॑ पु॒रु॒ऽहू॒त॒ वि॒श्वे स॒ह॒स्राणि॑ अधि॑ऽरथानि अ॒स्मे आ नः॑ य॒ज्ञम् रो॒हि॒त॒ऽअ॒श्व॒ उप॑ या॒हि॒ ॥ ९ ॥ ए॒तानि॑ अ॒ग्ने॒ न॒व॒तिः नव॑ त्वे आऽहु॑तानि अधि॑ऽरथा स॒ह॒स्रा तेभि॑: व॒र्ध॒स्व॒ त॒न्व॑: शू॒र॒ पू॒र्वीः दि॒वः नः॒ वृ॒ष्टिम् इ॒षि॒तः रि॒री॒हि॒ ॥ १० ॥ ए॒तानि॑ अ॒ग्ने॒ न॒व॒तिम् स॒ह॒स्रा सम् प्र य॒च्छ॒ वृ॒ष्णे॒ इन्द्रा॑य भा॒गम् वि॒द्वान् प॒थः ऋ॒तु॒ऽशः दे॒व॒ऽयाना॑न् अपि॑ औ॒ला॒नम् दि॒वि दे॒वेषु॑ धे॒हि॒ ॥ ११ ॥ अग्ने॑ बाध॑स्व वि मृध॑: वि दुः॒ऽगहा॑ अप॑ अमी॑वाम् अप॑ रक्षां॑सि से॒ध॒ अ॒स्मात् स॒मु॒द्रात् बृ॒ह॒तः दि॒वः नः॒ अ॒पाम् भू॒मान॑म् उप॑ नः॒ सृ॒ज॒ इ॒ह ॥ १२ ॥ १३ ॥

॥ ९९ ॥ कम् नः॒ चि॒त्रम् इ॒ष॒ण्य॒सि॒ चि॒कि॒त्वान् पृ॒थु॒ऽग्मान॑म् वा॒श्रम् व॒वृ॒धध्यै॑ कत् तस्य॑ दात॑ शव॑सः विऽउ॑ष्टौ तक्ष॑त् वज्र॑म् वृ॒त्र॒ऽतुर॑म् अपि॑न्वत् ॥ १ ॥ सः हि द्यु॒ता विऽद्यु॑ता वेति॑ साम॑ पृ॒थुम् योनि॑म् अ॒सु॒र॒ऽत्वा आ स॒सा॒द॒ सः सऽनी॑ळेभिः प्र॒ऽस॒हा॒नः अ॒स्य॒ भ्रातु॑: न ऋ॒ते स॒प्त॒थस्य॑ मा॒याः ॥ २ ॥ सः वाज॑म् याति॑ अपदुः॒ऽपदा यन् स्वः॑ऽसाता परि॑ स॒द॒त् स॒नि॒ष्यन् अ॒न॒र्वा यत् श॒तऽदु॑रस्य वेद॑: घ्नन् शि॒श्न॒ऽदे॑वान् अ॒भि वर्प॑सा भूत् ॥ ३ ॥ सः य॒ह्व्य॑: अ॒वनी॑: गोषु॑ अर्वा॑ आ जु॒हो॒ति॒ प्र॒ऽधन्या॑सु सस्रि॑: अ॒पाद॑: यत्र॑ यु॒ज्या॑सः अ॒र॒थाः द्रो॒णि॒-

श्वास ईर्ते घृतं वाः ॥ ४ ॥ स रुद्रेभिरशस्तवार ऋभ्वा हित्वी गयमारेअवद्य आगात्। वम्रस्य मन्ये मिथुना विवव्री अन्नमभीत्यारोदयन्मुषायन् ॥ ५ ॥ स इद्दासं तुवीरवं पतिर्दन्षळक्षं त्रिशीर्षाणं दमन्यत्। अस्य त्रितो न्वोजसा वृधानो विपा वराहमयोअग्रया हन् ॥ ६ ॥ १४ ॥ स द्रुह्वणे मनुष ऊर्ध्वसान आ साविषदर्शसानाय शरुं। स नृतमो नहुषोऽस्मत्सुजातः पुरोऽभिनदर्हन्दस्युहत्ये ॥ ७ ॥ सो अभ्रियो न यवस उदन्यन्क्षयाय गातुं विदन्नो अस्मे। उप यत्सीदरिन्दुं शरीरैः श्येनोऽयोऽपाष्टिर्हन्ति दस्यून् ॥ ८ ॥ स व्राधतः शवसानेभिरस्य कुत्साय शुष्णं कृपणे परादात्। अयं कविमनयच्छस्यमानमत्कं यो अस्य सनितोत नृणां ॥ ९ ॥ अयं दशस्यन्नर्येभिरस्य दस्मो देवेभिर्वरुणो न मायी। अयं कनीन ऋतुपा अवेद्यमिमीताररुं यश्चतुष्पात् ॥ १० ॥ अस्य स्तोमेभिरौशिज ऋजिश्वा व्रजं दरयद्वृषभेण पिप्रोः। सुत्वा यद्यजतो दीदयद्गीः पुर इयानो अभि वर्पसा भूत् ॥ ११ ॥ एवा महो असुर वक्षथाय वम्रकः पड्भिरुप सर्पदिंद्रं। स इयानः करति स्वस्तिमस्मा इषमूर्जं सुक्षितिं विश्वमाभाः ॥ १२ ॥ १५ ॥ ८ ॥

॥ १०० ॥ १–१२ दुवस्युर्वान्दन॰ ॥ विश्वे देवाः ॥ १–११ जगती । १२ त्रिष्टुप् ॥

॥ १०० ॥ इंद्र दृह्य मघवन्त्वावदिद्भुज इह स्तुतः सुतपा बोधि नो वृधे। देवेभिर्नः सविता प्रावतु श्रुतमा सर्वतातिमदितिं वृणीमहे ॥ १ ॥ भराय सु भरत भागमृत्वियं प्र वायवे शुचिपे क्रंददिष्टये। गौरस्य यः पयसः पीतिमानश आ सर्वतातिमदितिं वृणीमहे ॥ २ ॥ आ नो देवः सविता साविषत्-

ऽअंश्वासः ईर्ते घृतं वाः॰ ॥४॥ सः रुद्रेभिः अशस्तऽवारः ऋभ्वा हित्वी गयं आरेऽअंवद्यः आ अगात् वम्रस्य मन्ये मिथुना विऽवंव्री॰ अन्नं अभिऽइत्य अरोदयत् मुषायन् ॥५॥ सः इत् दासं तुविऽरवं पतिः दन् षट्ऽअक्षं त्रिऽशीर्षाणं दमन्यत् अस्य त्रितः नु ओजसा वृधानः विपा वराहं अयःऽअग्रया हन्॰ ॥६॥१४॥ सः द्रुह्वणे मनुषे ऊर्ध्वसानः आ साविषत् अर्शसानाय शरुं सः नृऽतमः नहुषः अस्मत् सुऽजातः पुरः अभिनत् अर्हन् दस्युऽहत्ये ॥७॥ सः अभ्रियः न यवसे उदन्यन् क्षयाय गातुं विदत् नः अस्मे उप यत् सीदत् इंदुं शरीरैः श्येनः अयःऽअपाष्टिः हंति दस्यून् ॥८॥ सः व्राधतः शवसानेभिः अस्य कुत्साय शुष्णं कृपणे परा अदात् अयं कविं अनयत् शस्यमानं अत्कं यः अस्य सनिता उत नृणां ॥९॥ अयं दशस्यन् नर्येभिः अस्य दस्मः देवेभिः वरुणः न मायी अयं कनीनः ऋतुऽपाः अवेदि अमिमीत अररुं यः चतुःऽपात् ॥१०॥ अस्य स्तोमेभिः औशिजः ऋजिश्वा व्रजं दरयत् वृषभेण पिप्रोः सुत्वा यत् यजतः दीदयत् गीः पुरः इयानः अभि वर्पसा भूत् ॥११॥ एव महः असुर वक्षथाय वम्रकः पट्ऽभिः उप सर्पत् इंद्रं सः इयानः करति स्वस्तिं अस्मै इषं ऊर्जं सुऽक्षितिं विश्वं आ अभाः॰ ॥१२॥१५॥८॥

॥१००॥ इंद्र दृह्य मघऽवन् त्वाऽवंत् इत् भुजे इह स्तुतः सुतऽपाः बोधि नः वृधे देवेभिः नः सविता प्र अवतु श्रुतं आ सर्वऽतातिं अदितिं वृणीमहे ॥१॥ भराय सु भरत भागं ऋत्वियं प्र वायवे शुचिऽपे क्रंदत्ऽइष्टये गौरस्य यः पयसः पीतिं आनशे आ सर्वऽतातिं अदितिं वृणीमहे ॥२॥ आ नः देवः सविता साविषत्

इयं ऋजूयते यजमानाय सुन्वते। यथा देवान्प्रतिभूषेम पाकवदा सर्वतातिमदितिं वृणीमहे ॥३॥ इंद्रो अस्मे सुमना अस्तु विश्वहा राजा सोमः सुवितस्याध्येतु नः। यथायथा मित्रधितानि संदधुरा सर्वतातिमदितिं वृणीमहे ॥४॥ इंद्र उक्थेन शवसा परुर्दधे बृहस्पते प्रतरीतास्यायुषः। यज्ञो मनुः प्रमतिर्नः पिता हि कमा सर्वतातिमदितिं वृणीमहे॥५॥ इंद्रस्य नु सुकृतं दैव्यं सहोऽग्निर्गृहे जरिता मेधिरः कविः। यज्ञश्च भूद्विदथे चारुरंतम आ सर्वतातिमदितिं वृणीमहे॥६॥१६॥ न वो गुहा चकृम भूरि दुष्कृतं नाविष्ट्यं वसवो देवहेळनं। माकिर्नो देवा अनृतस्य वर्पस आ सर्वतातिमदितिं वृणीमहे॥७॥ अपामीवां सविता साविषन्न्य१ग्वरीय इदप सेधंत्वद्रयः। ग्रावा यत्र मधुषुदुच्यते बृहदा सर्वतातिमदितिं वृणीमहे ॥८॥ ऊर्ध्वो ग्रावा वसवोऽस्तु सोतरि विश्वा द्वेषांसि सनुतर्युयोत। स नो देवः सविता पायुरीड्य आ सर्वतातिमदितिं वृणीमहे॥९॥ ऊर्जं गावो यवसे पीवो अत्तन ऋतस्य याः सदने कोशे अंग्ध्वे। तनूरेव तन्वो अस्तु भेषजमा सर्वतातिमदितिं वृणीमहे॥१०॥ क्रतुप्रावा जरिता शश्वतामव इंद्र इद्भद्रा प्रमतिः सुतावतां। पूर्णमूधर्दिव्यं यस्य सिक्तय आ सर्वतातिमदितिं वृणीमहे॥११॥ चित्रस्ते भानुः क्रतुप्रा अभिष्टिः संति स्पृधो जरणिप्रा अधृष्टाः। रजिष्ठया रज्या पश्व आ गोस्तूतुर्षति पर्यग्रं दुवस्युः ॥१२॥१७॥

॥१०१॥ १–१२ बुधः सौम्यः ॥ विश्वे देवा ऋत्विजो वा ॥ १–३. ७. ८. १०. ११ त्रिष्टुप्। ४. ६ गायत्री। ५ बृहती। ९. १२ जगती ॥

॥१०१॥ उद्बुध्यध्वं समनसः सखायः समग्निमिंध्वं बहवः सनीळाः। दधिक्रामग्निमुषसं च देवीमिंद्रावतोऽवसे नि

वयः चऋजुऽयते यजमानाय सुन्वते यथा देवान् प्रतिऽभूषेम पा-
कऽवत् आ सर्वऽतातिं अदितिं वृणीमहे ॥३॥ इंद्रः अस्मे सुऽम-
नाः अस्तु विश्वहा राजा सोमः सुवितस्य अधि एतु नः यथाऽय-
था मित्रऽधितानि संऽदधुः आ सर्वऽतातिं अदितिं वृणीमहे
॥४॥ इंद्रः उक्थेन शवसा परुः दधे बृहस्पते प्रऽतरीता असि आ-
युषः यज्ञः मनुः प्रऽमतिः नः पिता हि कं आ सर्वऽतातिं अदितिं
वृणीमहे ॥५॥ इंद्रस्य नु सुऽकृतं दैव्यं सहः अग्निः गृहे जरिता मे-
धिरः कविः यज्ञः च भूत् विदथे चारुः अंतमः आ सर्वऽतातिं अ-
दितिं वृणीमहे ॥६॥१६॥ न वः गुहा चकृम भूरि दुःऽकृतं न आ-
विःऽत्यं वसवः देवऽहेळनं माकिः नः देवाः अनृतस्य वर्पसः आ
सर्वऽतातिं अदितिं वृणीमहे ॥७॥ अप अमीवां सविता साविष-
त् न्यक् वरीयः इत् अप सेधंतु अद्रयः ग्रावा यत्र मधुऽसुत् उ-
च्यते बृहत् आ सर्वऽतातिं अदितिं वृणीमहे ॥८॥ ऊर्ध्वः ग्रावा
वसवः अस्तु सोतरि विश्वा द्वेषांसि सनुतः युयोत सः नः देवः स-
विता पायुः ईड्यः आ सर्वऽतातिं अदितिं वृणीमहे ॥९॥ ऊर्जं गा-
वः यवसे पीवः अत्तन ऋतस्य याः सदने कोशे अंग्ध्वे तनूः एव
तन्वः अस्तु भेषजं आ सर्वऽतातिं अदितिं वृणीमहे ॥१०॥ क्रतु-
ऽप्रावा जरिता शश्वतां अवः इंद्रः इत् भद्रा प्रऽमतिः सुतऽवतां
पूर्णं ऊधः दिव्यं यस्य सिक्तये आ सर्वऽतातिं अदितिं वृणीमहे
॥११॥ चित्रः ते भानुः क्रतुऽप्राः अभिष्टिः संति स्पृधः जरणि-
ऽप्राः अधृष्टाः रजिष्ठया रज्या पश्वः आ गोः तूतूर्षति परि अग्रं दु-
वस्युः ॥१२॥१७॥

॥१०१॥ उत् बुध्यध्वं सऽमनसः सखायः सं अग्निं इंध्वं बहवः
सऽनीळाः दधिऽक्रां अग्निं उषसं च देवीं इंद्रऽवतः अवसे नि

ह्वये वः ॥१॥ मंद्रा कृणुध्वं धिय आ तनुध्वं नावमरित्रपरणीं कृणुध्वं। इष्कृणुध्वमायुधारं कृणुध्वं प्रांचं यज्ञं प्र णयता सखायः ॥२॥ युनक्त सीरा वि युगा तनुध्वं कृते योनौ वपतेह बीजं। गिरा च श्रुष्टिः सभरा असन्नो नेदीय इत्सृण्यः पक्वमेयात् ॥३॥ सीरा युंजंति कवयो युगा वि तन्वते पृथक्। धीरा देवेषु सुम्नया ॥४॥ निराहावान्कृणोतन सं वरत्रा दधातन। सिंचामहा अवतमुद्रिणं वयं सुषेकमनुपक्षितं ॥५॥ इष्कृताहावमवतं सुवरत्रं सुषेचनं। उद्रिणं सिंचे अक्षितं ॥६॥१८॥ प्रीणीताश्वान्हितं जयाथ स्वस्तिवाहं रथमित्कृणुध्वं। द्रोणाहावमवतमश्मचक्रमंसत्रकोशं सिंचता नृपाणं ॥७॥ व्रजं कृणुध्वं स हि वो नृपाणो वर्म सीव्यध्वं बहुला पृथूनि। पुरः कृणुध्वमायसीरधृष्टा मा वः सुस्रोचमसो दृंहता तं ॥८॥ आ वो धियं यज्ञियां वर्त ऊतये देवा देवीं यजतां यज्ञियामिह। सा नो दुहीयद्यवसेव गत्वी सहस्रधारा पयसा मही गौः ॥९॥ आ तू षिंच हरिमीं द्रोरुपस्थे वाशीभिस्तक्षताश्मन्मयीभिः। परि ष्वजध्वं दश कक्ष्याभिरुभे धुरौ प्रति वह्निं युनक्त ॥१०॥ उभे धुरौ वह्निरापिब्दमानोऽन्तर्योनेव चरति द्विजानिः। वनस्पतिं वन आस्थापयध्वं नि षू दधिध्वमखनंत उत्सं ॥११॥ कपृन्नरः कपृथमुद्दधातन चोदयत खुदत वाजसातये। निष्टिग्र्यः पुत्रमा च्यावयोतय इंद्रं सबाध इह सोमपीतये ॥१२॥१९॥

॥१०२॥ १-१२ मुद्गलो भार्म्यश्वः ॥ द्रुघन इंद्रो वा ॥ १. ३. १२ बृहती । २ ४-११ त्रिष्टुप् ॥

॥१०२॥ प्र ते रथं मिथूकृतमिंद्रोऽवतु धृष्णुया। अस्मिन्नाजौ पुरुहूत श्रवाय्ये धनभक्षेषु नोऽव ॥१॥ उत्स्म वातो

ह्वये वः॥१॥ मंद्रा कृणुध्वं धियः आ तनुध्वं नावं अरित्रऽपरणीं कृणुध्वं इष्कृणुध्वं आयुधा अरं कृणुध्वं प्रांचं यज्ञं प्र नयत सखायः ॥२॥ युनक्त सीरा वि युगा तनुध्वं कृते योनौ वपत इह बीजं गिरा च श्रुष्टिः सऽभराः असत् नः नेदीयः इत् सृण्यः पक्वं आ इयात् ॥३॥ सीरा युंजंति कवयः युगा वि तन्वते पृथक् धीराः देवेषु सुम्नऽया ॥४॥ निः आऽहावान् कृणोतन सं वरत्राः दधातन सिंचामहै अवतं उद्रिणं वयं सुऽसेकं अनुपऽक्षितं॥५॥ इष्कृतऽआहावं अवतं सुऽवरत्रं सुऽसेचनं उद्रिणं सिंचे अक्षितं॥६॥१८॥ प्रीणीत अश्वान् हितं जयाथ स्वस्तिऽवाहं रथं इत् कृणुध्वं द्रोणऽआहावं अवतं अश्मऽचक्रं अंसत्रऽकोशं सिंचत नृऽपानं॥७॥ व्रजं कृणुध्वं सः हि वः नृऽपानः वर्म सीव्यध्वं बहुला पृथूनि पुरः कृणुध्वं आयसीः अधृष्टाः मा वः सुस्रोत् चमसः दृंहत तं॥८॥ आ वः धियं यज्ञियां वर्ते ऊतये देवाः देवीं यजतां यज्ञियां इह सा नः दुहीयत् यवसाऽइव गत्वी सहस्रऽधारा पयसा मही गौः॥९॥ आ तु सिंच हरिं ईं द्रोः उपऽस्थे वाशीभिः तक्षत अश्मन्ऽमयीभिः परि स्वजध्वं दश कक्ष्याभिः उभे इति धुरौ प्रति वह्निं युनक्त॥१०॥ उभे इति धुरौ वह्निः आऽपिब्दमानः अंतः योनाऽइव चरति द्विऽजानिः वनस्पतिं वने आ अस्थापयध्वं नि सु दधिध्व अखनंतः उत्सं ॥११॥ कपृत् नरः कपृथं उत् दधातन चोदयत खुदत वाजऽसातये निःऽटिग्र्यः पुत्रं आ च्यवय ऊतये इंद्रं सऽबाधः इह सोमऽपीतये॥१२॥१९॥

॥१०२॥ प्र ते रथं मिथुऽकृतं इंद्रः अवतु धृष्णुऽया अस्मिन् आजौ पुरुऽहूत श्रवाय्ये धनऽभक्षेषु नः अव॥१॥ उत् स्म वातः

वहति वासो अस्या अधिरथं यदजयत्सहस्रं। रथीरभून्मुद्गलानी गविष्टौ भरे कृतं व्यचेदिंद्रसेना ॥२॥ अंतर्यच्छ जिघांसतो वज्रमिंद्राभिदासतः। दासस्य वा मघवन्नार्यस्य वा सनुतर्यवया वधं ॥३॥ उद्नो ह्रदमपिबज्जर्हृषाणः कूटं स्म तृंहदभिमातिमेति। प्र मुष्कभारः श्रव इच्छमानोऽजिरं बाहू अभरत्सिषासन् ॥४॥ न्यक्रंदयन्नुपयंत एनममेहयन्वृषभं मध्य आजेः। तेन सूभर्वं शतवत्सहस्रं गवां मुद्गलः प्रधने जिगाय ॥५॥ ककर्दवे वृषभो युक्त आसीदवावचीत्सारथिरस्य केशी। दुधेर्युक्तस्य द्रवतः सहानस ऋच्छंति ष्मा निष्पदो मुद्गलानीं ॥६॥२०॥ उत प्रधिमुदहन्नस्य विद्वानुपायुनग्वंसगमत्र शिक्षन्। इंद्र उदावत्पतिमघ्न्यानामरंहत पद्याभिः ककुद्मान् ॥७॥ शुनमष्ट्राव्यचरत्कपर्दी वरत्रायां दार्वानह्यमानः। नृम्णानि कृण्वन्बहवे जनाय गाः पस्पशानस्तविषीरधत्त ॥८॥ इमं तं पश्य वृषभस्य युंजं काष्ठाया मध्ये द्रुघणं शयानं। येन जिगाय शतवत्सहस्रं गवां मुद्गलः पृतनाज्येषु ॥९॥ आरे अघा को न्वि१त्था ददर्श यं युंजंति तम्वा स्थापयंति। नास्मै तृणं नोदकमा भरंत्युत्तरो धुरो वहति प्रदेदिशत् ॥१०॥ परिवृक्तेव पतिविद्यमानट् पीप्याना कूचक्रेणेव सिंचन्। एषैष्या चिद्रथ्या जयेम सुमंगलं सिनवदस्तु सातं ॥११॥ त्वं विश्वस्य जगतश्चक्षुरिंद्रासि चक्षुषः। वृषा यदाजिं वृषणा सिषासति चोदयन्वध्रिणा युजा ॥१२॥२१॥

॥१०३॥ १–१३ अप्रतिरथ ऐंद्रः ॥ १–३.५–११ इंद्रः । ४ बृहस्पतिः । १२ अप्वा ।
१३ इंद्रो मरुतो वा ॥ १–१२ त्रिष्टुप् । १३ अनुष्टुप् ॥

॥१०३॥ आशुः शिशानो वृषभो न भीमो घनाघनः क्षोभण-

वहति वासः अस्याः अधिऽरथं यत् अजयत् सहस्रं रथीः अभूत् मुद्गलानी गोऽइष्टौ भरे कृतं वि अचेत् इंद्रऽसेना ॥२॥ अंतः यच्छ जिघांसतः वज्रं इंद्र अभिऽदासतः दासस्य वा मघऽवन् आर्यस्य वा सनुतः यवय वधं ॥३॥ उद्नः ह्रदं अपिबत् जर्हृषाणः कूटं स्म तृंहत् अभिऽमातिं एति प्र मुष्कऽभारः श्रवः इच्छमानः अजिरं बाहू' अभरत् सिसासन् ॥४॥ नि अक्रंदयन् उपऽयंतः एनं अमेहयन् वृषभं मध्ये आजेः तेन सूभर्वं शतऽवत् सहस्रं गवां मुद्गलः प्रऽधने जिगाय ॥५॥ ककर्दवे वृषभः युक्तः आसीत् अवावचीत् सारथिः अस्य केशी दुधेः युक्तस्य द्रवतः सह अनसा ऋच्छंति स्म निःऽपदः मुद्गलानीं ॥६॥२०॥ उत प्रऽधिं उत् अहन् अस्य विद्वान् उप अयुनक् वंसगं अत्र शिक्षन् इंद्रः उत् आवत् पतिं अघ्न्यानां अरंहत पद्याभिः ककुत्ऽमान् ॥७॥ शुनं अष्ट्राऽवी अचरत् कपर्दी वरत्रायां दारु आऽनह्यमानः नृम्णानि कृण्वन् बहवे जनाय गाः पस्पशानः तविषीः अधत्त ॥८॥ इमं तं पश्य वृषभस्य युंजं काष्ठायाः मध्ये द्रुऽघनं शयानं येन जिगाय शतऽवत् सहस्रं गवां मुद्गलः पृतनाज्येषु ॥९॥ आरे अघा कः नु इत्था ददर्श यं युंजंति तं ऊं' आ स्थापयंति न अस्मै तृणं न उदकं आ भरंति उत्ऽतरः धुरः वहति प्रऽदेदिशत् ॥१०॥ परिवृक्ताऽइव पतिऽविद्यं आनट् पीप्याना कूचक्रेणऽइव सिंचन् एषऽएष्या चित् रथ्या जयेम सुऽमंगलं सिनऽवत् अस्तु सातं ॥११॥ त्वं विश्वस्य जगतः चक्षुः इंद्र असि चक्षुषः वृषा यत् आजिं वृषणा सिसाससि चोदयन् वध्रिणा युजा ॥१२॥२१॥

॥१०३॥ आशुः शिशानः वृषभः न भीमः घनाघनः क्षोभणः

च्यर्षणीनां । संक्रंदनोऽनिमिष एकवीरः शतं सेना अजयत्साकमिंद्रः ॥१॥ संक्रंदनेनानिमिषेण जिष्णुना युत्कारेण दुश्च्यवनेन धृष्णुना । तदिंद्रेण जयत तत्सहध्वं युधो नर इषुहस्तेन वृष्णा ॥२॥ स इषुहस्तैः स निषंगिभिर्वशी संस्रष्टा स युध इंद्रो गणेन । संसृष्टजित्सोमपा बाहुशर्ध्युग्रधन्वा प्रतिहिताभिरस्ता ॥३॥ बृहस्पते परि दीया रथेन रक्षोहामित्राँ अपबाधमानः । प्रभंजन्त्सेनाः प्रमृणो युधा जयन्नस्माकमेध्यविता रथानां ॥४॥ बलविज्ञायः स्थविरः प्रवीरः सहस्वान्वाजी सहमान उग्रः । अभिवीरो अभिसत्वा सहोजा जैत्रमिंद्र रथमा तिष्ठ गोवित् ॥५॥ गोत्रभिदं गोविदं वज्रबाहुं जयंतमज्म प्रमृणंतमोजसा । इमं सजाता अनु वीरयध्वमिंद्रं सखायो अनु सं रभध्वं ॥६॥२२॥

अभि गोत्राणि सहसा गाहमानोऽदयो वीरः शतमन्युरिंद्रः । दुश्च्यवनः पृतनाषाळयुध्यो३ऽस्माकं सेना अवतु प्र युत्सु ॥७॥ इंद्र आसां नेता बृहस्पतिर्दक्षिणा यज्ञः पुर एतु सोमः । देवसेनानामभिभंजतीनां जयंतीनां मरुतो यंत्वग्रं ॥८॥ इंद्रस्य वृष्णो वरुणस्य राज्ञ आदित्यानां मरुतां शर्ध उग्रं । महामनसां भुवनच्यवानां घोषो देवानां जयतामुदस्थात् ॥९॥ उद्धर्षय मघवन्नायुधान्युत्सत्वनां मामकानां मनांसि । उद्वृत्रहन्वाजिनां वाजिनान्युद्रथानां जयतां यंतु घोषाः ॥१०॥ अस्माकमिंद्रः समृतेषु ध्वजेष्वस्माकं या इषवस्ता जयंतु । अस्माकं वीरा उत्तरे भवंत्वस्माँ उ देवा अवता हवेषु ॥११॥ अमीषां चित्तं प्रतिलोभयंती गृहाणांगान्यप्वे परेहि । अभि प्रेहि निर्दह हृत्सु शोकैरंधेनामित्रास्तमसा

चर्षणीनां सम्ऽक्रंदनः अनिऽमिषः एकऽवीरः शतं सेनाः अजयत् साकं इंद्रः ॥ १ ॥ सम्ऽक्रंदनेन अनिऽमिषेण जिष्णुना युत्ऽकारेण दुःऽच्यवनेन धृष्णुना तत् इंद्रेण जयत तत् सहध्वं युधः नरः इषुऽहस्तेन वृष्णा ॥ २ ॥ सः इषुऽहस्तैः सः निषंगिऽभिः वशी सम्ऽस्रष्टा सः युधः इंद्रः गणेन संसृष्टऽजित् सोमऽपाः बाहुऽशर्धी उग्रऽधन्वा प्रतिऽहिताभिः अस्ता ॥ ३ ॥ बृहस्पते परि दीय रथेन रक्षःऽहा अमित्रान् अपऽबाधमानः प्रऽभंजन् सेनाः प्रऽमृणः युधा जयन् अस्माकं एधि अविता रथानां ॥ ४ ॥ बलऽविज्ञायः स्थविरः प्रऽवीरः सहस्वान् वाजी सहमानः उग्रः अभिऽवीरः अभिऽसत्वा सहःऽजाः जैत्रं इंद्र रथं आ तिष्ठ गोऽवित् ॥ ५ ॥ गोत्रऽभिदं गोऽविदं वज्रऽबाहुं जयंतं अज्म प्रऽमृणंतं ओजसा इमं सऽजाताः अनु वीरयध्वं इंद्रं सखायः अनु सं रभध्वं ॥ ६ ॥ २२ ॥ अभि गोत्राणि सहसा गाहमानः अदयः वीरः शतऽमन्युः इंद्रः दुःऽच्यवनः पृतनाषाट् अयुध्यः अस्माकं सेनाः अवतु प्र युत्ऽसु ॥ ७ ॥ इंद्रः आसां नेता बृहस्पतिः दक्षिणा यज्ञः पुरः एतु सोमः देवऽसेनानां अभिऽभंजतीनां जयंतीनां मरुतः यंतु अग्रं ॥ ८ ॥ इंद्रस्य वृष्णः वरुणस्य राज्ञः आदित्यानां मरुतां शर्धः उग्रं महाऽमनसां भुवनऽच्यवानां घोषः देवानां जयतां उत् अस्थात् ॥ ९ ॥ उत् हर्षय मघऽवन् आयुधानि उत् सत्वनां मामकानां मनांसि उत् वृत्रऽहन् वाजिनां वाजिनानि उत् रथानां जयतां यंतु घोषाः ॥ १० ॥ अस्माकं इंद्रः सम्ऽऋतेषु ध्वजेषु अस्माकं याः इषवः ताः जयंतु अस्माकं वीराः उत्ऽतरे भवंतु अस्मान् ऊं देवाः अवत हवेषु ॥ ११ ॥ अमीषां चित्तं प्रतिऽलोभयंती गृहाण अंगानि अप्वे परा इहि अभि प्र इहि निः दह हृत्ऽसु शोकैः अंधेन अमित्राः तमसा

सचंतां ॥१२॥ प्रेता जयता नर इंद्रो वः शर्म यच्छतु । उग्रा वः संतु बाहवोऽनाधृष्या यथासथ ॥१३॥२३॥

॥१०४॥ १—११ अष्टको वैश्वामित्रः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१०४॥ असावि सोमः पुरुहूत तुभ्यं हरिभ्यां यज्ञमुप याहि तूयं । तुभ्यं गिरो विप्रवीरा इयाना दधन्विर इंद्र पिबा सुतस्य ॥१॥ अप्सु धूतस्य हरिवः पिबेह नृभिः सुतस्य जठरं पृणस्व । मिमिक्षुर्यमद्रय इंद्र तुभ्यं तेभिर्वर्धस्व मदमुक्थवाहः ॥२॥ प्रोग्रां पीतिं वृष्ण इयर्मि सत्यां प्रयै सुतस्य हर्यश्व तुभ्यं । इंद्र धेनाभिरिह मादयस्व धीभिर्विश्वाभिः शच्या गृणानः ॥३॥ ऊती शचीवस्तव वीर्येण वयो दधाना उशिज ऋतज्ञाः । प्रजावदिंद्र मनुषो दुरोणे तस्थुर्गृणंतः सधमाद्यासः ॥४॥ प्रणीतिभिष्टे हर्यश्व सुष्टोः सुषुम्नस्य पुरुरुचो जनासः । मंहिष्ठामूतिं वितिरे दधानाः स्तोतार इंद्र तव सूनृताभिः ॥५॥२४॥ उप ब्रह्माणि हरिवो हरिभ्यां सोमस्य याहि पीतये सुतस्य । इंद्र त्वा यज्ञः क्षममाणमानड् दाश्वाँ अस्यध्वरस्य प्रकेतः ॥६॥ सहस्रवाजमभिमातिषाहं सुतेरणं मघवानं सुवृक्तिं । उप भूषंति गिरो अप्रतीतमिंद्रं नमस्या जरितुः पनंत ॥७॥ सप्तापो देवीः सुरणा अमृक्ता याभिः सिंधुमतर इंद्र पूर्भित् । नवतिं स्रोत्या नव च स्रवंतीर्देवेभ्यो गातुं मनुषे च विंदः ॥८॥ अपो महीरभिशस्तेरमुंचोऽजागरास्वधि देव एकः । इंद्र यास्त्वं वृत्रतूर्ये चकर्थ ताभिर्विश्वायुस्तन्वं पुपुष्याः ॥९॥ वीरेण्यः क्रतुरिंद्रः सुशस्तिरुतापि धेना पुरुहूतमीट्टे । आर्दयद्वृत्रमकृणोदु लोकं ससाहे शक्रः पृतना अभिष्टिः ॥१०॥ शुनं हुवेम मघवानमिंद्रमस्मिन्भरे नृतमं

सचंतां ॥१२॥ प्र इत जयंत नरः इंद्रः वः शर्मं यच्छतु उग्राः वः संतु बाहवः अनाधृष्याः यथा असंथ ॥१३॥२३॥

॥१०४॥ असावि सोमः पुरुऽहूत तुभ्यं हरिऽभ्यां यज्ञं उप याहि तूयं तुभ्यं गिरः विप्रऽवीराः इयानाः दधन्विरे इंद्र पिब सुतस्य ॥१॥ अप्ऽसु धूतस्य हरिऽवः पिब इह नृऽभिः सुतस्य जठरं पृणस्व मिमिक्षुः यं अद्रयः इंद्र तुभ्यं तेभिः वर्धस्व मदं उक्थऽवाहः ॥२॥ प्र उग्रां पीतिं वृष्णे इयर्मि सत्यां प्रऽयै सुतस्य हरिऽअश्व तुभ्यं इंद्र धेनाभिः इह मादयस्व धीभिः विश्वाभिः शच्या गृणानः ॥३॥ ऊती शचीऽवः तव वीर्येण वयः दधानाः उशिजः ऋतऽज्ञाः प्रजाऽवत् इंद्र मनुषः दुरोणे तस्थुः गृणंतः सधऽमाद्यासः ॥४॥ प्रनीतिऽभिः ते हरिऽअश्व सुऽस्तोः सुऽसुम्नस्य पुरुऽरुचः जनासः मंहिष्ठां ऊतिं विऽतिरे दधानाः स्तोतारः इंद्र तव सूनृताभिः ॥५॥२४॥ उप ब्रह्माणि हरिऽवः हरिऽभ्यां सोमस्य याहि पीतये सुतस्य इंद्र त्वा यज्ञः क्षममाणं आनट् दाश्वान् असि अध्वरस्य प्रऽकेतः ॥६॥ सहस्रऽवाजं अभिमातिऽसहं सुतेऽरणं मघऽवानं सुऽवृक्तिं उप भूषंति गिरः अप्रतिऽइतं इंद्रं नमस्याः जरितुः पनंत ॥७॥ सप्त आपः देवीः सुऽरणाः अमृक्ताः याभिः सिंधुं अतरः इंद्र पूःऽभित् नवतिं स्रोत्याः नव च स्रवंतीः देवेभ्यः गातुं मनुषे च विंदः ॥८॥ अपः महीः अभिऽशस्तेः अमुंचः अजागः आसु अधि देवः एकः इंद्र याः त्वं वृत्रऽतूर्ये चकर्थ ताभिः विश्वऽआयुः तन्वं पुपुष्याः ॥९॥ वीरेण्यः क्रतुः इंद्रः सुऽशस्तिः उत अपि धेना पुरुऽहूतं ईट्टे आर्दयत् वृत्रं अकृणोत् ऊं लोकं ससहे शक्रः पृतनाः अभिष्टिः ॥१०॥ शुनं हुवेम मघऽवानं इंद्रं अस्मिन् भरे नृऽतमं

वाजसातौ। शृण्वंतमुग्रमूतये समत्सु घ्नंतं वृत्राणि संजितं धनानां ॥११॥२५॥

॥१०५॥ १–११ कौत्सो दुर्मित्रो नाम्ना सुमित्रो गुणतः सुमित्रो वा नाम्ना दुर्मित्रो गुणतः ॥ इंद्रः ॥
१ उष्णिग्गायत्री वा । २ ७ पिपीलिकमध्या । ३–६ ८–१० उष्णिक् । ११ त्रिष्टुप् ॥

॥१०५॥ कदा वसो स्तोत्रं हर्यत आव श्मशा रुधद्वाः। दीर्घं सुतं वाताप्याय ॥१॥ हरी यस्य सुयुजा विव्रता वेरर्वंतानु शेपा। उभा रजी न केशिना पतिर्दन् ॥२॥ अप योरिंद्रः पापज आ मर्तो न शश्रमाणो बिभीवान्। शुभे यद्युयुजे तविषीवान् ॥३॥ सचायोरिंद्रश्चर्कृष आँ उपानसः सपर्यन्। नदयोर्विव्रतयोः शूर इंद्रः ॥४॥ अधि यस्तस्थौ केशवंता व्यचस्वंता न पुष्ट्यै। वनोति शिप्राभ्यां शिप्रिणीवान् ॥५॥२६॥ प्रास्तौदृष्वौजा ऋष्वेभिस्ततक्ष शूरः शवसा। ऋभुर्न क्रतुभिर्मातरिश्वा ॥६॥ वज्रं यश्चक्रे सुहनाय दस्यवे हिरीमशो हिरीमान्। अरुतहनुरद्भुतं न रजः ॥७॥ अव नो वृजिना शिशीह्यृचा वनेमानृचः। नाब्रह्मा यज्ञ ऋधग्जोषति त्वे ॥८॥ ऊर्ध्वा यत्ते त्रेतिनी भूद्यज्ञस्य धूर्षु सद्मन्। सजूर्नावं स्वयशसं सचायोः ॥९॥ श्रिये ते पृश्निरुपसेचनी भूच्छ्रिये दर्विररेपाः। यया स्वे पात्रे सिंचस उत् ॥१०॥ शतं वा यदसुर्य प्रति त्वा सुमित्र इत्थास्तौद्दुर्मित्र इत्थास्तौत्। आवो यद्दस्युहत्ये कुत्सपुत्रं प्रावो यद्दस्युहत्ये कुत्सवत्सं ॥११॥२७॥५॥

॥१०६॥ १–११ भूतांशः काश्यपः ॥ अश्विनौ ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१०६॥ उभा उं नूनं तदिदर्थयेथे वि तन्वाथे धियो वस्त्रापसेव। सध्रीचीना यातवे प्रेमजीगः सुदिनेव पृक्ष आ तंसयेथे ॥१॥ उष्टारेव फर्वरेषु श्रयेथे प्रायोगेव

वाजऽसातौ शृण्वंतं उग्रं ऊतये समत्ऽसु घ्नंतं वृत्राणि संऽजितं धनानां ॥११॥२५॥

॥१०५॥ कदा वसो' स्तोत्रं हर्यते आ अव श्मशा रुधत् वाः॰ दीर्घं सुतं वाताप्याय ॥१॥ हरी' यस्य सुऽयुजा विऽव्रता वेः अर्वंता अनु शेपा उभा रजी' न केशिना पतिः दन् ॥२॥ अप योः इंद्रः पापजे आ मर्तः न शश्रमाणः बिभीवान् शुभे यत् युयुजे तविषीऽवान् ॥३॥ सचा आयोः इंद्रः चर्कृषे आ उपानसः सपर्यन् नद्योः विऽव्रतयोः शूरः इंद्रः ॥४॥ अधि यः तस्थौ केशऽवंता व्यचस्वंता न पुष्ट्यै वनोति शिप्राभ्यां शिप्रिणीऽवान् ॥५॥२६॥ प्र अस्तौत् ऋष्वऽओजाः ऋष्वेभिः ततक्ष शूरः शवसा ऋभुः न क्रतुऽभिः मातरिश्वा ॥६॥ वज्रं यः चक्रे सुऽहनाय दस्यवे हिरीऽमशः हिरीमान् अरुतऽहनुः अद्भुतं न रजः ॥७॥ अव नः वृजिना शिशीहि ऋचा वनेम अनृचः न अब्रह्मा यज्ञः ऋधक् जोषति त्वे' ॥८॥ ऊर्ध्वा यत् ते त्रेतिनी भूत् यज्ञस्य धूःऽसु सद्मन् सऽजूः नावं स्वऽयशसं सचा आयोः ॥९॥ श्रिये ते पृश्निः उपऽसेचनी भूत् श्रिये दर्विः अरेपाः यया स्वे पात्रे सिंचसे उत् ॥१०॥ शतं वा यत् असुर्य प्रति त्वा सुऽमित्रः इत्था अस्तौत् दुःऽमित्रः इत्था अस्तौत् आवः यत् दस्युऽहत्ये कुत्सऽपुत्रं प्र आवः यत् दस्युऽहत्ये कुत्सऽवत्सं ॥११॥२७॥५॥

॥१०६॥ उभौ ऊं' नूनं तत् इत् अर्थयेथे' वि तन्वाथे' धियः वस्त्रा अपसाऽइव सध्रीचीना यातवे प्र ईं अजीगः' सुदिनाऽइव पृक्षः आ तंसयेथे' ॥१॥ उष्टाराऽइव फर्वरेषु श्रयेथे' प्रायोगाऽइव

आच्या शासुरेथः। दूतेव हि ष्ठो यशसा जनेषु माप स्थातं महिषेवावपानात् ॥ २॥ साकंयुजा शकुनस्येव पक्षा पश्वेव चित्रा यजुरा गमिष्टं। अग्निरिव देवयोर्दीदिवांसा परिज्मानेव यजथः पुरुत्रा ॥ ३॥ आपी वो अस्मे पितरेव पुत्रोग्रेव रुचा नृपतीव तुर्ये। इर्येव पुष्ट्यै किरणेव भुज्यै श्रुष्टीवानेव हवमा गमिष्टं ॥ ४॥ वंसगेव पूषर्या शिंबाता मित्रेव ऋता शतरा शातपंता। वाजेवोच्चा वयसा घर्म्येष्ठा मेषेवेषा संपर्याऽपुरीषा ॥ ५॥ १॥ सृण्येव जर्भरी तुर्फरीतू नैतोशेव तुर्फरी पर्फरीका। उदन्यजेव जेमना मदेरू ता मे जराय्वजरं मरायु ॥ ६॥ पज्रेव चर्चरं जारं मरायु क्षद्मेवार्थेषु तर्तरीथ उग्रा। ऋभू नापत्खरमज्रा खरज्रुर्वायुर्न पर्फरत्क्षयद्रयीणां ॥ ७॥ घर्मेव मधु जठरे सनेरू भगेऽविता तुर्फरी फारिवारं। पतरेव चचरा चंद्रनिर्णिङ्मनऋंगा मनन्याऽन जग्मी ॥ ८॥ बृहंतेव गंभरेषु प्रतिष्ठां पादेव गाधं तरते विदाथः। कर्णेव शासुरनु हि स्मराथोऽशेव नो भजतं चित्रमप्नः ॥ ९॥ आरंगरेव मध्वेरयेथे सारघेव गवि नीचीनबारे। कीनारेव स्वेदमासिष्विदाना क्षामेवोर्जा सूयवसात्सचेथे ॥ १०॥ ऋध्याम स्तोमं सनुयाम वाजमा नो मंत्रं सरथेहोप यातं। यशो न पक्वं मधु गोष्वंतरा भूतांशो अश्विनोः काममप्राः ॥ ११॥ २॥

॥ १०७॥ १–११ दिव्यो दक्षिणा वा प्राजापत्या ॥ दक्षिणा तद्दातारो वा ॥ १–३. ५–११ त्रिष्टुप्। ४ जगती ॥

॥ १०७॥ आविरभून्महि माघोनमेषां विश्वं जीवं तमसो निरमोचि। महि ज्योतिः पितृभिर्दत्तमागादुरुः पंथा

श्वाघ्या शासुः आ इपः दूताऽइव हि स्थः यशसा जनेषु मा अप स्थातं महिषाऽइव अवऽपानात् ॥ २ ॥ साकंऽयुजा शकुनस्यऽइव पक्षा पश्वाऽइव चित्रा यजुः आ गमिष्टं अग्निःऽइव देवऽयोः दीदिऽवांसा परिज्मानाऽइव यजथः पुरुऽत्रा ॥ ३ ॥ आपी' वः अस्मे' पितराऽइव पुत्रा उग्राऽइव रुचा नृपतीऽइव° तुर्ये इर्याऽइव पुष्ट्यै किरणाऽइव भुज्यै श्रुष्टीवानाऽइव हवं आ गमिष्टं ॥ ४ ॥ वंसगाऽइव पूषर्या शिंबाता मित्राऽइव ऋता शतरा शातपंता वाजाऽइव उच्चा वयसा घर्म्येऽस्था मेषाऽइव इषा सपर्या पुरीषा ॥ ५ ॥ १ ॥ सृण्याऽइव जर्भरी' तुर्फरीतू' नैतोशाऽइव तुर्फरी' पर्फरीका उदन्यजाऽइव जेमना मदेरू' ता मे जराय्वु अजरं मराय्वु ॥ ६ ॥ पज्राऽइव चर्चरं जारं मराय्वु क्षद्मऽइव अर्थेषु तर्तरीथः उग्रा आभू' न आपत् खरमज्रा खरऽज्रुः वायुः न पर्फरत् क्षयत् रयीणां ॥ ७ ॥ घर्माऽइव मधु जठरे सनेरू' भगेऽअविता तुर्फरी' फारिवा अरं पतराऽइव चचरा चंद्रऽनिर्निक् मनःऽऋंगा मनन्या न जग्मी' ॥ ८ ॥ बृहंताऽइव गंभरेषु प्रतिऽस्थां पादाऽइव गाधं तरते विदाथः कर्णाऽइव शासुः अनु हि स्मराथः अंशाऽइव नः भजतं चित्रं अप्नः ॥ ९ ॥ आरंगराऽइव मधु आ ईरयेथे' सारघाऽइव गवि नीचीनऽबारे कीनाराऽइव स्वेदं आऽसिस्विदाना क्षामऽइव ऊर्जा सुयवसऽअत् सचेथे' ॥ १० ॥ ऋध्याम स्तोमं सनुयाम वाजं आ नः मंत्रं सऽरथा इह उप यातं यशः न पक्वं मधु गोषु अंतः आ भूतऽअंशः अश्विनोः कामं अप्राः ॥ ११ ॥ २ ॥

॥ १०७ ॥ आविः अभूत् महि माघोनं एषां विश्वं जीवं तमसः निः अमोचि महि ज्योतिः पितृऽभिः दत्तं आ अगात् उरुः पंथाः

दक्षिणाया अदर्शि ॥१॥ उच्चा दिवि दक्षिणावंतो अस्थुर्ये अश्व-
दाः सह ते सूर्येण । हिरण्यदा अमृतत्वं भजंते वासोदाः सोम प्र
तिरंत आयुः ॥२॥ दैवी पूर्तिर्दक्षिणा देवयज्या न कवारिभ्यो
नहि ते पृणंति । अथा नरः प्रयतदक्षिणासोऽवद्यभिया बहवः
पृणंति ॥३॥ शतधारं वायुमर्कं स्वर्विदं नृचक्षसस्ते अभि चक्षते
हविः । ये पृणंति प्र च यच्छंति संगमे ते दक्षिणां दुहते सप्तमा-
तरं ॥४॥ दक्षिणावान्प्रथमो हूत एति दक्षिणावान्ग्रामणीरग्र-
मेति । तमेव मन्ये नृपतिं जनानां यः प्रथमो दक्षिणामाविवाय
॥५॥३॥ तमेव ऋषिं तमु ब्रह्माणमाहुर्यज्ञन्यं सामगामुक्थशा-
सं । स शुक्रस्य तन्वो वेद तिस्रो यः प्रथमो दक्षिणया रराध ॥६॥
दक्षिणाश्वं दक्षिणा गां ददाति दक्षिणा चंद्रमुत यद्धिरण्यं ।
दक्षिणान्नं वनुते यो न आत्मा दक्षिणां वर्म कृणुते विजा-
नन् ॥७॥ न भोजा ममुर्न न्यर्थमीयुर्न रिष्यंति न व्यथंते ह भो-
जाः । इदं यद्विश्वं भुवनं स्वश्चैतत्सर्वं दक्षिणैभ्यो ददाति ॥८॥ भो-
जा जिग्युः सुरभिं योनिमग्रे भोजा जिग्युर्वध्वं या सुवासाः ।
भोजा जिग्युरंतःपेयं सुराया भोजा जिग्युर्ये अहूताः प्रयंति
॥९॥ भोजायाश्वं सं मृजंत्याशुं भोजायास्ते कन्या शुंभमाना ।
भोजस्येदं पुष्करिणीव वेश्म परिष्कृतं देवमानेव चित्रं
॥१०॥ भोजमश्वाः सुष्टुवाहो वहंति सुवृद्रथो वर्तते दक्षि-
णायाः । भोजं देवासोऽवता भरेषु भोजः शत्रून्समनीकेषु
जेता ॥११॥४॥

॥१०८॥ १. ३. ५. ७. ९ पणयोऽसुराः । २. ४. ६. ८. १०. ११ सरमा देवशुनी ॥ १. ३. ५. ७. ९ सरमा । २. ४. ६. ८. १०. ११ पणयः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१०८॥ किमिच्छंती सरमा प्रेदमानड् दूरे ह्यध्वा जगुरिः

दक्षिणायाः अदर्शि ॥१॥ उच्चा दिवि दक्षिणाऽवंतः अस्थुः ये अश्वऽदाः सह ते सूर्येण हिरण्यऽदाः अमृतऽत्वं भजंते वासःऽदाः सोम प्र तिरंते आयुः ॥२॥ दैवी पूर्तिः दक्षिणा देवऽयज्या न कवऽअरिभ्यः नहि ते पृणंति अथ नरः प्रयंतऽदक्षिणासः अवद्यऽभिया वहवः पृणंति ॥३॥ शतऽधारं वायुं अर्कं स्वःऽविदं नृऽचक्षसः ते अभि चक्षते हविः ये पृणंति प्र च यच्छंति संऽगमे ते दक्षिणां दुहते सप्तऽमातरं ॥४॥ दक्षिणाऽवान् प्रथमः हूतः एति दक्षिणाऽवान् ग्रामऽनीः अग्रं एति तं एव मन्ये नृऽपतिं जनानां यः प्रथमः दक्षिणां आऽविवाय ॥५॥३॥ तं एव ऋषिं तं ऊं ब्रह्माणं आहुः यज्ञऽन्यं सामऽगां उक्थऽशसं सः शुक्रस्य तन्वः वेद तिस्रः यः प्रथमः दक्षिणया रराध ॥६॥ दक्षिणा अश्वं दक्षिणा गां ददाति दक्षिणा चंद्रं उत यत् हिरण्यं दक्षिणा अन्नं वनुते यः नः आत्मा दक्षिणां वर्म कृणुते विऽजानन् ॥७॥ न भोजाः मम्रुः न निऽअर्थं ईयुः न रिष्यंति न व्यथंते ह भोजाः इदं यत् विश्वं भुवनं स्वः॰ च एतत् सर्वं दक्षिणा एभ्यः ददाति ॥८॥ भोजाः जिग्युः सुरभिं योनिं अग्रे भोजाः जिग्युः वध्वं या सुऽवासाः भोजाः जिग्युः अंतःऽपेयं सुरायाः भोजाः जिग्युः ये अहूताः प्रऽयंति ॥९॥ भोजाय अश्वं सं मृजंति आशुं भोजाय आस्ते कन्या शुंभमाना भोजस्य इदं पुष्करिणीऽइव वेश्म परिऽकृतं देवमानाऽइव चित्रं ॥१०॥ भोजं अश्वाः सुष्ठुऽवाहः वहंति सुऽवृत् रथः वर्तते दक्षिणायाः भोजं देवासः अवत भरेषु भोजः शत्रून् संऽअनीकेषु जेता ॥११॥४॥

॥१०८॥ किं इच्छंती सरमा प्र इदं आनट् दूरे हि अध्वा जगुरिः

परा॒चैः । कास्मेहि॑तिः॒ का परि॑तक्म्यासीत्क॒थं र॒साया॑ अतरः॒ पयां॑सि ॥१॥ इंद्र॑स्य दू॒तीरि॑षि॒ता च॑रामि म॒ह इ॒च्छंती॑ पणयो नि॒धीन्वः॑ । अ॒ति॒ष्कदो॑ भि॒यसा॒ तन्न॑ आव॒त्तथा॑ र॒साया॑ अतरं॒ पयां॑सि ॥२॥ की॒दृङ्ङिंद्रः॑ सरमे॒ का दृ॑शी॒का यस्ये॒दं दू॒तीरस॑रः परा॒कात् । आ च॒ गच्छा॑न्मि॒त्रमे॑ना दधा॒माथा॒ गवां॒ गोप॑तिर्नो भवाति ॥३॥ नाहं तं वे॑द॒ दभ्यं॒ दभ॒त्स यस्ये॒दं दू॒तीरस॑रं परा॒कात् । न तं गू॑हंति स्र॒वतो॑ गभी॒रा ह॒ता इंद्रे॑ण पणयः शयध्वे ॥४॥ इ॒मा गावः॑ सरमे॒ या ऐच्छः॒ परि॑ दि॒वो अंता॑न्सुभगे॒ पतं॑ती । कस्त॑ एना॒ अव॑ सृजा॒दयु॑ध्व्यु॒तास्मा॑क॒मायु॑धा संति ति॒ग्मा ॥५॥५॥ अ॒से॒न्या वः॑ पणयो॒ वचां॑स्यनि॒ष॒व्यास्त॒न्वः॑ संतु पा॒पीः । अधृ॑ष्टो व॒ एत॒वा अ॑स्तु॒ पंथा॒ बृह॒स्पति॑र्व उभ॒या न मृ॑ळात् ॥६॥ अ॒यं नि॒धिः स॑रमे॒ अद्रि॑बुध्नो॒ गोभि॒रश्वे॑भि॒र्वसु॑भि॒र्न्यृ॑ष्टः । रक्षं॑ति॒ तं प॒णयो॒ ये सु॑गो॒पा रेकु॑ प॒दमल॑क॒मा ज॑गंथ ॥७॥ एह ग॑म॒न्नृष॑यः॒ सोम॑शिता अ॒यास्यो॒ अंगि॑रसो॒ नव॑ग्वाः । त ए॒तमू॒र्वं वि भ॑जंत॒ गोना॒मथै॒तद्वचः॑ प॒णयो॒ वम॒न्नित् ॥८॥ ए॒वा च॒ त्वं स॑रम आज॒गंथ॒ प्रबा॑धिता॒ सह॑सा॒ दैव्ये॑न । स्वसा॑रं त्वा कृणवै॒ मा पुन॑र्गा॒ अप॑ ते॒ गवां॑ सुभगे भजाम ॥९॥ नाहं वे॑द भ्रातृ॒त्वं नो स्व॑सृ॒त्वमिंद्रो॑ विदुरंगि॑रसश्च घो॒राः । गोका॑मा मे अच्छद॒यन्यदाय॒मपात॑ इत पणयो॒ वरी॑यः ॥१०॥ दू॒रमि॑त पणयो॒ वरी॑य॒ उद्गावो॑ यंतु मि॒नती॑र्ऋ॒तेन॑ । बृह॒स्पति॒र्या अवि॑द॒न्निगू॑ळ्हाः॒ सोमो॒ ग्रावा॑ण॒ ऋष॑यश्च॒ विप्राः॑ ॥११॥६॥

॥१०९॥ १–७ जुहूर्ब्रह्मजायोर्ध्वनाभा वा ब्राह्मः ॥ विश्वे देवाः ॥ १–५ त्रिष्टुप् । ६.७ अनुष्टुप् ॥

॥१०९॥ तेऽवदन्प्रथ॒मा ब्र॑ह्मकि॒ल्बि॒षेऽकू॑पारः सलि॒-

परा॑चैः का अ॒स्मेऽहि॑तिः का परि॑ऽतक्म्या आ॒सी॒त् क॒थं र॒सायाः॑ अ॒त॒रः॒ पयाँ॑सि ॥१॥ इंद्र॑स्य दू॒तीः इ॒षि॒ता च॒रा॒मि॒ म॒हः इ॒च्छंती॑ प॒ण॒यः॒ नि॒ऽधीन् व॒ः अ॒ति॒ऽस्कदः॑ भि॒यसा॑ तत् न॒ः आ॒व॒त् तथा॑ र॒सायाः॑ अ॒त॒र॒ं पयाँ॑सि ॥२॥ की॒दृङ् इंद्रः॑ स॒र॒मे॒ का दृ॒शी॒का यस्य॑ इ॒दं दू॒तीः अस॑रः प॒रा॒कात् आ च॒ गच्छा॑त् मि॒त्रं ए॒न॒ द॒धा॒म॒ अथ॑ गवाँ॑ गोऽप॑तिः न॒ः भ॒वा॒ति॒ ॥३॥ न अ॒हं तं वे॒द॒ दभ्यँ॑ दभ॑त् सः यस्य॑ इ॒दं दू॒तीः अस॑रं प॒रा॒कात् न तं गू॒हंति॒ स्र॒वतः॑ ग॒भी॒राः ह॒ताः इंद्रे॑ण प॒ण॒यः॒ श॒य॒ध्वे॒ ॥४॥ इ॒माः गावः॑ स॒र॒मे॒ याः ऐच्छः॑ परि॑ दि॒वः अंता॑न् सु॒ऽभ॒गे॒ पतं॑ती कः ते॒ ए॒नाः॒ अव॑ सृ॒जा॒त् अयु॑ध्वी उ॒त अ॒स्माकँ॑ आयु॑धा स॒ंति॒ ति॒ग्मा ॥५॥५॥ अ॒से॒न्या व॒ः प॒ण॒यः॒ वचाँ॑सि अ॒नि॒ष॒व्याः त॒न्वः॑ स॒ंतु॒ पा॒पीः अधृ॑ष्टः व॒ः एत॒वै॒ अ॒स्तु॒ पंथाः॑ बृह॒स्पतिः॑ व॒ः उ॒भ॒या न मृ॒ळा॒त् ॥६॥ अ॒यं नि॒ऽधिः स॒र॒मे॒ अद्रि॑ऽबुध्नः गोभिः॑ अश्वे॑भिः वसु॑ऽभिः निऽऋ॑ष्टः रक्षँ॑ति तं प॒ण॒यः॑ ये सु॒ऽगो॒पाः रेकु॑ प॒दं अल॑कं आ ज॒गं॒थ॒ ॥७॥ आ इ॒ह ग॒म॒न् ऋष॑यः सोम॑ऽशिताः अ॒यास्यः॑ अंगि॑रसः नव॑ऽग्वाः ते ए॒तं ऊ॒र्वं वि भ॒जं॒त॒ गोनाँ॑ अथ॑ ए॒तत् वचः॑ प॒ण॒यः॑ वम॑न् इत् ॥८॥ ए॒व च॒ त्वं स॒र॒मे॒ आ॒ऽज॒गंथ॑ प्रऽबा॑धिता सह॑सा दैव्ये॑न स्वसा॑रं त्वा॒ कृ॒ण॒वै॒ मा पुनः॑ गा॒ः अप॑ ते॒ गवाँ॑ सु॒ऽभ॒गे॒ भ॒जा॒म॒ ॥९॥ न अ॒हं वे॒द॒ भ्रा॒तृ॒ऽत्वं नो॑ स्व॒सृ॒ऽत्वं इंद्रः॑ वि॒दुः॒ अंगि॑रसः च॒ घो॒राः गोऽका॑माः मे॒ अ॒च्छ॒द॒य॒न् यत् आय॑ं अप॑ अतः॑ इ॒त॒ प॒ण॒यः॒ वरी॑यः ॥१०॥ दू॒रं इ॒त॒ प॒ण॒यः॒ वरी॑यः उत् गावः॑ य॒ंतु॒ मि॒न॒तीः ऋ॒तेन॑ बृह॒स्पतिः॑ याः अवि॑दत् नि॒ऽगू॑ळ्हाः सोमः॑ ग्रावा॑णः ऋष॑यः च॒ विप्राः॑ ॥११॥६॥

॥१०९॥ ते अ॒व॒द॒न् प्र॒थ॒माः ब्र॒ह्म॒ऽकि॒ल्बि॒षे अकू॑पारः स॒लि॒-

लो मातरिश्वा । वीळुहरास्तप उग्रो मयोभूरापो देवीः प्रथमजा ऋतेन ॥१॥ सोमो राजा प्रथमो ब्रह्मजायां पुनः प्रायच्छदहृणीयमानः । अन्वर्तिता वरुणो मित्र आसीदग्निर्होता हस्तगृह्या निनाय ॥२॥ हस्तेनैव ग्राह्य आधिरस्या ब्रह्मजायेयमिति चेदवोचन् । न दूताय प्रह्ये तस्थ एषा तथा राष्ट्रं गुपितं क्षत्रियस्य ॥३॥ देवा एतस्यामवदन्त पूर्वे सप्तऋषयस्तपसे ये निषेदुः । भीमा जाया ब्राह्मणस्योपनीता दुर्धां दधाति परमे व्योमन् ॥४॥ ब्रह्मचारी चरति वेविषद्विषः स देवानां भवत्येकमंगं । तेन जायामन्वविन्दद्बृहस्पतिः सोमेन नीतां जुह्वं१ न देवाः ॥५॥ पुनर्वै देवा अददुः पुनर्मनुष्या उत । राजानः सत्यं कृण्वाना ब्रह्मजायां पुनर्ददुः ॥६॥ पुनर्दाय ब्रह्मजायां कृत्वी देवैर्निकिल्बिषं । ऊर्जं पृथिव्या भक्त्वायोरुगायमुपासते ॥७॥७॥

॥११०॥ १–११ जमदग्निस्तत्सुतो वा रामः ॥ आप्रियः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥११०॥ समिद्धो अद्य मनुषो दुरोणे देवो देवान्यजसि जातवेदः । आ च वह मित्रमहश्चिकित्वान्त्वं दूतः कविरसि प्रचेताः ॥१॥ तनूनपात्पथ ऋतस्य यानान्मध्वा समंजन्त्स्वदया सुजिह्व । मन्मानि धीभिरुत यज्ञमृंधन्देवत्रा च कृणुह्यध्वरं नः ॥२॥ आजुह्वान ईळ्यो वंद्यश्चा याह्यग्ने वसुभिः सजोषाः । त्वं देवानामसि यह्व होता स एनान्यक्षीषितो यजीयान् ॥३॥ प्राचीनं बर्हिः प्रदिशा पृथिव्या वस्तोरस्या वृज्यते अग्रे अह्नां । व्यु प्रथते वितरं वरीयो देवेभ्यो अदितये स्योनं ॥४॥ व्यचस्वतीरुर्विया वि श्रयंतां पतिभ्यो न जनयः शुंभमानाः । देवीर्द्वारो बृहतीर्विश्वमिन्वा देवेभ्यो भ-

लः मातरिश्वा वीळुऽहंराः तपः उग्रः मयःऽभूः आपः देवीः प्रथमऽजाः ऋतेनं ॥१॥ सोमः राजा प्रथमः ब्रह्मऽजायां पुनः प्र अयच्छत् अहृणीयमानः अनुऽअर्तिता वरुणः मित्रः आसीत् अग्निः होता हस्तऽगृह्य आ निनाय ॥२॥ हस्तेन एव ग्राह्यः आऽधिः अस्याः ब्रह्मऽजाया इयं इति च इत् अवोचन् न दूताय प्रऽह्ये तस्थे एषा तथा राष्ट्रं गुपितं क्षत्रियस्य ॥३॥ देवाः एतस्याँ अवदंत पूर्वे सप्तऽऋषयः तपसे ये निऽसेदुः भीमा जाया ब्राह्मणस्य उपऽनीता दुःऽधां दधाति परमे विऽओमन् ॥४॥ ब्रह्मऽचारी चरति वेविषत् विषः सः देवानाँ भवति एकं अंगं तेन जायां अनु अविंदत् बृहस्पतिः सोमेन नीतां जुह्वं न देवाः ॥५॥ पुनः वै देवाः अददुः पुनः मनुष्याः उत राजानः सत्यं कृण्वानाः ब्रह्मऽजायां पुनः ददुः ॥६॥ पुनःऽदाय ब्रह्मऽजायां कृत्वी देवैः निऽकिल्बिषं ऊर्जं पृथिव्याः भक्त्वाय उरुऽगायं उप आसते ॥७॥७॥

॥११०॥ संऽइंद्धः अद्य मनुषः दुरोणे देवः देवान् यजसि जातऽवेदः आ च वहं मित्रऽमहः चिकित्वान् त्वं दूतः कविः असि प्रऽचेताः ॥१॥ तनूंऽनपात् पथः ऋतस्य यानान् मध्वा संऽअंजन् स्वदय सुऽजिह्व मन्मानि धीभिः उत यज्ञं ऋंधन् देवऽत्रा च कृणुहि अध्वरं नः ॥२॥ आऽजुह्वानः ईड्यः वंद्यः च आ याहि अग्ने वसुऽभिः सऽजोषाः त्वं देवानाँ असि यह्व होता सः एनान् यक्षि इषितः यजीयान् ॥३॥ प्राचीनं बर्हिः प्रऽदिशा पृथिव्याः वस्तोः अस्याः वृज्यते अग्रे अह्नां वि ऊं इति प्रथते विऽतरं वरीयः देवेभ्यः अदितये स्योनं ॥४॥ व्यचस्वतीः उर्विया वि श्रयंतां पतिऽभ्यः न जनयः शुंभमानाः देवीः द्वारः बृहतीः विश्वंऽइन्वाः देवेभ्यः भ-

वत सुप्रायणाः ॥५॥८॥ आ सुष्वयंती यजते उपाके उषासानक्ता सदतां नि योनौ । दिव्ये योषणे बृहती सुरुक्मे अधि श्रियं शुक्रपिशं दधाने ॥६॥ दैव्या होतारा प्रथमा सुवाचा मिमाना यज्ञं मनुषो यजध्यै । प्रचोदयंता विदथेषु कारू प्राचीनं ज्योतिः प्रदिशा दिशंता ॥७॥ आ नो यज्ञं भारती तूयमेत्विळा मनुष्वदिह चेतयंती । तिस्रो देवीर्बर्हिरेदं स्योनं सरस्वती स्वपसः सदंतु ॥८॥ य इमे द्यावापृथिवी जनित्री रूपैरपिंशद्भुवनानि विश्वा । तमद्य होतरिषितो यजीयान्देवं त्वष्टारमिह यक्षि विद्वान् ॥९॥ उपावसृज त्मन्या समंजन्देवानां पाथ ऋतुथा हवींषि । वनस्पतिः शमिता देवो अग्निः स्वदंतु हव्यं मधुना घृतेन ॥१०॥ सद्यो जातो व्यमिमीत यज्ञमग्निर्देवानामभवत्पुरोगाः । अस्य होतुः प्रदिश्यृतस्य वाचि स्वाहाकृतं हविरदंतु देवाः ॥११॥९॥

॥१११॥ १—१० अष्टादंष्ट्रो वैरूपः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१११॥ मनीषिणः प्र भरध्वं मनीषां यथायथा मतयः संति नृणां । इंद्रं सत्यैरेरयामा कृतेभिः स हि वीरो गिर्वणस्युर्विदानः ॥१॥ ऋतस्य हि सदसो धीतिरद्यौत्सं गार्ष्टेयो वृषभो गोभिरानट् । उदतिष्ठत्तविषेणा रवेण महांति चित्सं विव्याचा रजांसि ॥२॥ इंद्रः किल श्रुत्या अस्य वेद स हि जिष्णुः पथिकृत्सूर्याय । आन्मेनां कृण्वन्नच्युतो भुवद्गोः पतिर्दिवः सनजा अप्रतीतः ॥३॥ इंद्रो मह्ना महतो अर्णवस्य व्रतामिनादंगिरोभिर्गृणानः । पुरूणि चिन्नि तताना रजांसि दाधार यो धरुणं सत्यताता ॥४॥ इंद्रो दिवः प्रतिमानं पृथिव्या विश्वा वेद सवना हंति शुष्णं । महीं चिद्द्यामातनो-

वत् सुप्रऽअयनाः ॥५॥८॥ आ सुस्वयंती यजते उपाके उषसानक्ता सदतां नि योनौ दिव्ये योषणे बृहती सुऽरुक्मे अधि श्रियं शुक्रऽपिशं दधाने ॥६॥ दैव्या होतारा प्रथमा सुऽवाचा मिमाना यज्ञं मनुषः यजध्यै प्रऽचोदयंता विदथेषु कारू प्राचीनं ज्योतिः प्रऽदिशा दिशंता ॥७॥ आ नः यज्ञं भारती तूयं एतु इळा मनुष्वत् इह चेतयंती तिस्रः देवीः बर्हिः आ इदं स्योनं सरस्वती सुऽअपसः सदंतु ॥८॥ यः इमे द्यावापृथिवी जनित्री रूपैः अपिंशत् भुवनानि विश्वा तं अद्य होतः इषितः यजीयान् देवं त्वष्टारं इह यक्षि विद्वान् ॥९॥ उपऽअवसृज त्मन्या संऽअंजन् देवानां पाथः ऋतुऽथा हवींषि वनस्पतिः शमिता देवः अग्निः स्वदंतु हव्यं मधुना घृतेन ॥१०॥ सद्यः जातः वि अमिमीत यज्ञं अग्निः देवानां अभवत् पुरःऽगाः अस्य होतुः प्रऽदिशि ऋतस्य वाचि स्वाहाऽकृतं हविः अदंतु देवाः ॥११॥९॥

॥१११॥ मनीषिणः प्र भरध्वं मनीषां यथाऽयथा मतयः संति नृणां इंद्रं सत्यैः आ इरयाम कृतेभिः सः हि वीरः गिर्वणस्युः विदानः ॥१॥ ऋतस्य हि सदसः धीतिः अद्यौत् सं गार्ष्टेयः वृषभः गोभिः आनट् उत् अतिष्ठत् तविषेण रवेण महांति चित् सं विव्याच रजांसि ॥२॥ इंद्रः किल श्रुत्यै अस्य वेद सः हि जिष्णुः पथिऽकृत् सूर्याय आत् मेनां कृण्वन् अच्युतः भुवत् गोः पतिः दिवः सनऽजाः अप्रतिऽइतः ॥३॥ इंद्रः मह्ना महतः अर्णवस्य व्रता अमिनात् अंगिरःऽभिः गृणानः पुरूणि चित् नि तताान रजांसि दाधार यः धरुणं सत्यऽताता ॥४॥ इंद्रः दिवः प्रतिऽमानं पृथिव्याः विश्वा वेद सवना हंति शुष्णं महीं चित् द्यां आ अतनोत्

त्सूर्येण चास्कंभ चित्कंभनेन स्कभीयान् ॥५॥१०॥ वज्रेण हि वृत्र-
हा वृत्रमस्तरदेवस्य शूशुवानस्य मायाः । वि धृष्णो अत्र धृषता
जघंथाथाभवो मघवन्बाह्वोजाः ॥६॥ सचंत यदुषसः सूर्येण चि-
त्रामस्य केतवो रामविंदन् । आ यन्नक्षत्रं ददृशे दिवो न पुनर्यतो
नकिरद्धा नु वेद ॥७॥ दूरं किल प्रथमा जग्मुरासामिंद्रस्य याः
प्रसवे सस्रुरापः । क्व स्विदग्रं क्व बुध्न आसामापो मध्यं क्व वो नू-
नमंतः ॥८॥ सृजः सिंधूँरहिना जग्रसानाँ आदिदेताः प्र विविज्रे
जवेन । मुमुक्षमाणा उत या मुमुच्रेऽधेदेता न रमंते नितिक्ताः
॥९॥ सध्रीचीः सिंधुमुशतीरिवायन्त्सनाज्जार आरितः पूर्भि-
दासां । अस्तमा ते पार्थिवा वसून्यस्मे जग्मुः सूनृता इंद्र पूर्वीः
॥१०॥११॥

॥११२॥ १-१० नभःप्रभेदनो वैरूपः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥११२॥ इंद्र पिब प्रतिकामं सुतस्य प्रातःसावस्तव हि पूर्वपीतिः । हर्षस्व हंतवे शूर शत्रूनुक्थेभिष्टे वीर्या३ प्र ब्रवाम
॥१॥ यस्ते रथो मनसो जवीयानेंद्र तेन सोमपेयाय याहि ।
तूयमा ते हरयः प्र द्रवंतु येभिर्यासि वृषभिर्मंदमानः ॥२॥ ह-
रित्वता वर्चसा सूर्यस्य श्रेष्ठै रूपैस्तन्वं स्पर्शयस्व । अस्माभिरिंद्र
सखिभिर्हुवानः सध्रीचीनो मादयस्वा निषद्य ॥३॥ यस्य त्यत्ते
महिमानं मदेष्विमे मही रोदसी नाविविक्तां । तदोक आ
हरिभिरिंद्र युक्तैः प्रियेभिर्याहि प्रियमन्नमच्छ ॥४॥ यस्य
शश्वत्पपिवाँ इंद्र शत्रूननानुकृत्या रण्या चकर्थ । स ते पुरंधिं
तविषीमियर्ति स ते मदाय सुत इंद्र सोमः ॥५॥१२॥ इदं ते
पात्रं सनवित्तमिंद्र पिबा सोममेना शतक्रतो । पूर्ण आहावो
मदिरस्य मध्वो यं विश्व इदभिहर्यंति देवाः ॥६॥ वि हि त्वा-

सूर्येण चास्कंभे चित् स्कंभनेन स्कभीयान् ॥५॥१०॥ वज्रेण हि वृत्रऽहा वृत्रं अस्तः अदेवस्य शूशुवानस्य मायाः वि धृष्णो इति अत्र धृषता जघंथ अथ अभवः मघऽवन् बाहुऽओजाः ॥६॥ सचंत यत् उषसः सूर्येण चित्रां अस्य केतवः रां अविंदन् आ यत् नक्षत्रं ददृशे दिवः न पुनः यतः नकिः अद्धा नु वेद ॥७॥ दूरं किल प्रथमाः जग्मुः आसां इंद्रस्य याः प्रऽसवे ससुः आपः क्व स्वित् अग्रं क्व बुध्नः आसां आपः मध्यं क्व वः नूनं अंतः ॥८॥ सृजः सिंधून् अहिना जग्रसानान् आत् इत् एताः प्र विविज्रे जवेन मुमुक्षमाणाः उत याः मुमुचे अध इत् एताः न रमंते निऽतिक्ताः ॥९॥ सध्रीचीः सिंधुं उशतीःऽइव आयन् सनात् जारः आरितः पूःऽभित् आसां अस्तं आ ते पार्थिवा वसूनि अस्मे इति जग्मुः सूनृताः इंद्र पूर्वीः ॥१०॥११॥

॥११२॥ इंद्र पिब प्रतिऽकामं सुतस्य प्रातःऽसावः तव हि पूर्वऽपीतिः हर्षस्व हंतवे शूर शत्रून् उक्थेभिः ते वीर्या प्र ब्रवाम ॥१॥ यः ते रथः मनसः जवीयान् आ इंद्र तेन सोमऽपेयाय याहि तूयं आ ते हरयः प्र द्रवंतु येभिः यासि वृषऽभिः मंदमानः ॥२॥ हरित्वता वर्चसा सूर्यस्य श्रेष्ठैः रूपैः तन्वं स्पर्शयस्व अस्माभिः इंद्र सखिऽभिः हुवानः सध्रीचीनः मादयस्व निऽसद्य ॥३॥ यस्य त्यत् ते महिमानं मदेषु इमे इति मही इति रोदसी इति न अविविक्तां तत् ओकः आ हरिऽभिः इंद्र युक्तैः प्रियेभिः याहि प्रियं अन्नं अच्छ ॥४॥ यस्य शश्वत् पपिऽवान् इंद्र शत्रून् अननुऽकृत्या रण्या चकर्थ सः ते पुरंऽधिं तविषीं इयर्ति सः ते मदाय सुतः इंद्र सोमः ॥५॥१२॥ इदं ते पात्रं सनऽवित्तं इंद्र पिब सोमं एना शतऽक्रतो इति शतऽक्रतो पूर्णः आऽहावः मदिरस्य मध्वः यं विश्वे इत् अभिऽहर्यंति देवाः ॥६॥ वि हि त्वां

मिंद्र पुरुधा जनासो हितप्रयसो वृषभ ह्वयंते। अस्माकं ते मधुमत्तमानीमा भुवन्त्सवना तेषु हर्य ॥७॥ प्र त इंद्र पूर्व्याणि प्र नूनं वीर्या वोचं प्रथमा कृतानि। सतीनमन्युरश्रथायो अद्रिं सुवेदनामकृणोर्ब्रह्मणे गां ॥८॥ नि षु सीद गणपते गणेषु त्वामाहुर्विप्रतमं कवीनां। न ऋते त्वत्क्रियते किं चनारे महामर्कं मघवञ्चित्रमर्च ॥९॥ अभिख्या नो मघवन्नाधमानान्त्सखे बोधि वसुपते सखीनां। रणं कृधि रणकृत्सत्यशुष्माभक्ते चिदा भजा राये अस्मान् ॥१०॥१३॥९॥

॥११३॥ १-१० शतप्रभेदनो वैरूपः ॥ इंद्रः ॥ १-९ जगती। १० त्रिष्टुप् ॥

॥११३॥ तमस्य द्यावापृथिवी सचेतसा विश्वेभिर्देवैरनु शुष्ममावतां। यदैत्कृण्वानो महिमानमिंद्रियं पीत्वी सोमस्य क्रतुमाँ अवर्धत ॥१॥ तमस्य विष्णुर्महिमानमोजसांशुं दधन्वान्मधुनो वि रप्शते। देवेभिरिंद्रो मघवा सयावभिर्वृत्रं जघन्वाँ अभवद्वरेण्यः ॥२॥ वृत्रेण यदहिना बिभ्रदायुधा समस्थिथा युधये शंसमाविदे। विश्वे ते अत्र मरुतः सह त्मनावर्धन्नुग्र महिमानमिंद्रियं ॥३॥ जज्ञान एव व्यबाधत स्पृधः प्रापश्यद्वीरो अभि पौंस्यं रणं। अवृश्चदद्रिमव सस्यदः सृजदस्तभ्नान्नाकं स्वपस्यया पृथुं ॥४॥ आदिंद्रः सत्रा तविषीरपत्यत वरीयो द्यावापृथिवी अबाधत। अवाभरद्धृषितो वज्रमायसं शेवं मित्राय वरुणाय दाशुषे ॥५॥१४॥ इंद्रस्यात्र तविषीभ्यो विरप्शिन ऋघायतो अरंहयंत मन्यवे। वृत्रं यदुग्रो व्यवृश्चदोजसापो बिभ्रतं तमसा परीवृतं ॥६॥ या वीर्याणि प्रथमानि कर्त्वा महित्वेभिर्यतमानौ समीयतुः। ध्वांतं तमोऽव दध्वसे हत इंद्रो मह्ना पूर्वहूताव-

इंद्र पुरुधा जनासः हितऽप्रयसः वृषभ ह्वयंते अस्माकं ते मधुमत्ऽतमानि इमा भुवन् सवना तेषु हर्य ॥७॥ प्र ते इंद्र पूर्व्याणि प्र नूनं वीर्या वोचं प्रथमा कृतानि सतीनऽमन्युः अश्रथयः अद्रिं सुऽवेदनां अकृणोः ब्रह्मणे गां ॥८॥ नि सु सीद गणऽपते गणेषु त्वां आहुः विप्रऽतमं कवीनां न ऋते त्वत् क्रियते किं चन आरे महां अर्कं मघऽवन् चित्रं अर्च ॥९॥ अभिऽख्या नः मघऽवन् नाधमानान् सखे बोधि वसुऽपते सखीनां रणं कृधि रणऽकृत् सत्यऽशुष्म अभक्ते चित् आ भज राये अस्मान् ॥१०॥१३॥९॥

॥११३॥ तं अस्य द्यावापृथिवी इति सऽचेतसा विश्वेभिः देवैः अनु शुष्मं आवतां यत् ऐत् कृण्वानः महिमानं इंद्रियं पीत्वी सोमस्य क्रतुऽमान् अवर्धत ॥१॥ तं अस्य विष्णुः महिमानं ओजसा अंशुं दधन्वान् मधुनः वि रप्शते देवेभिः इंद्रः मघऽवा सयावऽभिः वृत्रं जघन्वान् अभवत् वरेण्यः ॥२॥ वृत्रेण यत् अहिना बिभ्रत् आयुधा संऽअस्थिथाः युधये शंसं आऽविदे विश्वे ते अत्र मरुतः सह त्मना अवर्धन् उग्र महिमानं इंद्रियं ॥३॥ जज्ञानः एव वि अबाधत स्पृधः प्र अपश्यत् वीरः अभि पौंस्यं रणं अवृश्चत् अद्रिं अव सऽस्यदः सृजत् अस्तभ्नात् नाकं सुऽअपस्यया पृथुं ॥४॥ आत् इंद्रः सत्रा तविषीः अपत्यत वरीयः द्यावापृथिवी इति अबाधत अव अभरत् धृषितः वज्रं आयसं शेवं मित्राय वरुणाय दाशुषे ॥५॥ ॥१४॥ इंद्रस्य अत्र तविषीभ्यः विऽरप्शिनः ऋघायतः अरंहयंत मन्यवे वृत्रं यत् उग्रः वि अवृश्चत् ओजसा अपः बिभ्रतं तमसा परिऽवृतं ॥६॥ या वीर्याणि प्रथमानि कर्त्वा महिऽत्वेभिः यतमानौ संऽईयतुः ध्वांतं तमः अव दध्वसे हते इंद्रः मह्ना पूर्वऽहूतौ अ-

पत्यत ॥७॥ विश्वे देवासो अध वृष्ण्यानि तेऽवर्धयन्त्सोमवत्या वचस्यया। रद्धं वृत्रमहिमिंद्रस्य हन्मनाग्निर्न जंभैस्तृष्वन्नमावयत्॥८॥ भूरि दक्षेभिर्वचनेभिर्ऋक्वभिः सख्येभिः सख्यानि प्र वोचत। इंद्रो धुनिं च चुमुरिं च दंभयञ्छ्रद्धामनस्या शृणुते दभीतये॥९॥ त्वं पुरूण्या भरा स्वश्व्या येभिर्मंसै निवचनानि शंसन्। सुगेभिर्विश्वा दुरिता तरेम विदो षु ण उर्विया गाधमद्य ॥१०॥१५॥

॥११४॥ १–१० सध्रिर्वैरूपो घर्मो वा तापसः॥ विश्वे देवाः॥ १–३, ५–१० त्रिष्टुप्। ४ जगती॥

॥११४॥ घर्मा समंता त्रिवृतं व्यापतुस्तयोर्जुष्टिं मातरिश्वा जगाम। दिवस्पयो दिधिषाणा अवेषन्विदुर्देवाः सहसामानमर्कं ॥१॥ तिस्रो देष्ट्राय निर्ऋतीरुपासते दीर्घश्रुतो वि हि जानंति वह्नयः। तासां नि चिक्युः कवयो निदानं परेषु या गुह्येषु व्रतेषु॥२॥ चतुष्कपर्दा युवतिः सुपेशा घृतप्रतीका वयुनानि वस्ते। तस्यां सुपर्णा वृषणा नि षेदतुर्यत्र देवा दधिरे भागधेयं ॥३॥ एकः सुपर्णः स समुद्रमा विवेश स इदं विश्वं भुवनं वि चष्टे। तं पाकेन मनसापश्यमंतितस्तं माता रेळ्हि स उ रेळ्हि मातरं॥४॥ सुपर्णं विप्राः कवयो वचोभिरेकं संतं बहुधा कल्पयंति। छंदांसि च दधतो अध्वरेषु ग्रहान्त्सोमस्य मिमते द्वादश ॥५॥१६॥ षट्त्रिंशांश्च चतुरः कल्पयंतश्छंदांसि च दधत आद्वादशं। यज्ञं विमाय कवयो मनीष ऋक्सामाभ्यां प्र रथं वर्तयंति ॥६॥ चतुर्दशान्ये महिमानो अस्य तं धीरा वाचा प्र णयंति सप्त। आप्नानं तीर्थं क इह प्र वोचद्येन पथा प्रपिबंते सुतस्य ॥७॥ सहस्रधा पंचदशान्युक्था यावद्द्यावापृथिवी तावदित्तत्। सहस्रधा महिमानः

पत्यत ॥ ७ ॥ विश्वे देवासः अर्ध वृष्ण्यानि ते अवर्धयन् सोमऽवत्या वचस्यया । इदं वृत्रं अहिं इंद्रस्य हन्मना अग्निः न जंभैः तृपु अन्नं आवयत् ॥ ८ ॥ भूरि दक्षेभिः वचनेभिः ऋक्वऽभिः सख्येभिः सख्यानि प्र वोचत । इंद्रः धुनिं च चुमुरिं च दंभयन् श्रद्धाऽमनस्या शृणुते दभीतये ॥ ९ ॥ त्वं पुरूणि आ भर सुऽअश्व्या येभिः मंसै निऽवचनानि शंसन् । सुऽगेभिः विश्वा दुःऽइता तरेम विदो इति सु नः उर्विया गाधं अद्य ॥ १० ॥ १५ ॥

॥ ११४ ॥ घर्मा संऽअंता त्रिऽवृतं वि आपतुः तयोः जुष्टिं मातरिश्वा जगाम । दिवः पयः दिधिषाणाः अवेषन् विदुः देवाः सहऽसामानं अर्कं ॥ १ ॥ तिस्रः देष्ट्राय निःऽऋतीः उप आसते दीर्घऽश्रुतः वि हि जानंति वह्नयः । तासां नि चिक्युः कवयः निऽदानं परेषु याः गुह्येषु व्रतेषु ॥ २ ॥ चतुःऽकपर्दा युवतिः सुऽपेशाः घृतऽप्रतीका वयुनानि वस्ते । तस्यां सुऽपर्णा वृषणा नि सेदतुः यत्र देवाः दधिरे भागऽधेयं ॥ ३ ॥ एकः सुऽपर्णः सः समुद्रं आ विवेश सः इदं विश्वं भुवनं वि चष्टे । तं पाकेन मनसा अपश्यं अंतितः तं माता रेळ्हि सः ऊं इति रेळ्हि मातरं ॥ ४ ॥ सुऽपर्णं विप्राः कवयः वचःऽभिः एकं संतं बहुधा कल्पयंति । छंदांसि च दधतः अध्वरेषु ग्रहान् सोमस्य मिमते द्वादश ॥ ५ ॥ १६ ॥ षट्ऽत्रिंशान् च चतुरः कल्पयंतः छंदांसि च दधतः आऽद्वादशं । यज्ञं विऽमाय कवयः मनीषा ऋक्ऽसामाभ्यां प्र रथं वर्तयंति ॥ ६ ॥ चतुःऽदश अन्ये महिमानः अस्य तं धीराः वाचा प्र नयंति सप्त । आप्नानं तीर्थं कः इह प्र वोचत् येन पथा प्रऽपिबंते सुतस्य ॥ ७ ॥ सहस्रधा पंचऽदशानि उक्था यावत् द्यावापृथिवी इति तावत् इत् तत् । सहस्रधा महिमानः

सहस्रं यावद्ब्रह्म विष्ठितं तावती वाक्॥८॥ कश्छंदसां योगमा वेद धीरः को धिष्ण्यां प्रति वाचं पपाद। कमृत्विजामष्टमं शूरमाहुर्हरी इंद्रस्य नि चिकाय कः स्वित्॥९॥ भूम्या अंतं पर्येके चरंति रथस्य धूर्षु युक्तासो अस्थुः। श्रमस्य दायं वि भजंत्येभ्यो यदा यमो भवति हर्म्ये हितः॥१०॥१७॥

॥ ११५ ॥ १–९ उपस्तुतो वार्ष्टिहव्यः ॥ अग्निः ॥ १–७ जगती । ८ त्रिष्टुप् । ९ शक्वरी ॥

॥११५॥ चित्र इच्छिशोस्तरुणस्य वक्षथो न यो मातरावप्येति धातवे। अनूधा यदि जीजनदधा च नु ववक्ष सद्यो महि दूत्यं चरन्॥१॥ अग्निर्ह नाम धायि दन्नपस्तमः सं यो वना युवते भस्मना दता। अभिप्रमुरा जुह्वा स्वध्वर इनो न प्रोथमानो यवसे वृषा॥२॥ तं वो विं न द्रुषदं देवमंधस इंदुं प्रोथंतं प्रवपंतमर्णवं। आसा वह्निं न शोचिषा विरप्शिनं महिव्रतं न सरजंतमध्वनः॥३॥ वि यस्य ते ज्रयसानस्याजर धक्षोर्न वाताः परि संत्यच्युताः। आ रण्वासो युयुधयो न सत्वनं त्रितं नशंत प्र शिषंत इष्टये॥४॥ स इदग्निः कण्वतमः कण्वसखार्यः परस्यांतरस्य तरुषः। अग्निः पातु गृणतो अग्निः सूरीनग्निर्ददातु तेषामवो नः॥५॥१८॥ वाजिंतमाय सह्यसे सुपित्र्य तृषु च्यवानो अनु जातवेदसे। अनुद्रे चिद्यो धृषता वरं सते महिंतमाय धन्वनेदविष्यते॥६॥ एवाग्निर्मर्तैः सह सूरिभिर्वसुः ष्टवे सहसः सूनरो नृभिः। मित्रासो न ये सुधिता ऋतायवो द्यावो न द्युम्नैरभि संति मानुषान्॥७॥ ऊर्जो नपात्सहसावन्निति त्वोपस्तुतस्य वंदते वृषा वाक्। त्वां स्तोषाम त्वया सुवीरा द्राघीय आयुः प्रतरं दधानाः॥८॥ इति त्वाग्ने वृष्टिहव्यस्य पुत्रा उपस्तुतास

सहस्रं यावत् ब्रह्म विऽस्थितं तावती वाक् ॥८॥ कः छंदसां योगं आ वेद धीरः कः धिष्ण्यां प्रति वाचं पपाद कं ऋत्विजां अष्टमं शूरं आहुः हरी' इंद्रस्य नि चिकाय कः स्वित् ॥९॥ भूम्याः अंतं परि एके चरंति रथस्य धूःऽसु युक्तासः अस्थुः श्रमस्य दायं वि भजंति एभ्यः यदा यमः भवति हर्म्ये हितः ॥१०॥१७॥

॥११५॥ चित्रः इत् शिशोः तरुणस्य वक्षथः न यः मातरौ अपिऽएति धातवे अनूधाः यदि जीजनत् अध च नु ववक्ष सद्यः महि दूत्यं चरन् ॥१॥ अग्निः ह नाम धायि दन् अपःऽतमः सं यः वना युवते भस्मना दता अभिऽप्रमुरा जुह्वा सुऽअध्वरः इनः न प्रोथमानः यवसे वृषा ॥२॥ तं वः विं न द्रुऽसदं देवं अंधसः इंदुं प्रोथंतं प्रऽवपंतं अर्णवं आसा वह्निं न शोचिषा विऽरप्शिनं महिऽव्रतं न सरजंतं अध्वनः ॥३॥ वि यस्य ते ज्रयसानस्य अजर धक्षोः न वाताः परि संति अच्युताः आ रण्वासः युयुधयः न सत्वनं त्रितं नशंत प्र शिषंतः इष्टये ॥४॥ सः इत् अग्निः कण्वऽतमः कण्वऽसखा अर्यः परस्य अंतरस्य तरुषः अग्निः पातु गृणतः अग्निः सूरीन् अग्निः ददातु तेषां अवः नः ॥५॥१८॥ वाजिन्ऽतमाय सह्यसे सुऽपित्र्य तृषु च्यवानः अनु जातऽवेदसे अनुद्रे चित् यः धृषता वरं सते महिन्ऽतमाय धन्वना इत् अविष्यते ॥६॥ एव अग्निः मर्तैः सह सूरिऽभिः वसुः स्तवे सहसः सूनरः नृऽभिः मित्रासः न ये सुऽधिताः ऋतऽयवः द्यावः न द्युम्नैः अभि संति मानुषान् ॥७॥ ऊर्जः नपात् सहसाऽवन् इति त्वा उपऽस्तुतस्य वंदते वृषा वाक् त्वां स्तोषाम त्वया सुऽवीराः द्राघीयः आयुः प्रऽतरं दधानाः ॥८॥ इति त्वा अग्ने वृष्टिऽहव्यस्य पुत्राः उपऽस्तुतासः

ऋषयोऽवोचन्। तांश्च पाहि गृणतश्च सूरीन्वषड्वषळित्यूर्ध्वा-सो अनक्षन्नमो नम इत्यूर्ध्वासो अनक्षन् ॥९॥१९॥

॥११६॥ १-९ अग्नियुतः स्थौरोऽग्नियूपो वा स्थौरः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥११६॥ पिबा सोमं महत इंद्रियाय पिबा वृत्राय हंतवे शविष्ठ। पिब राये शवसे हूयमानः पिब मध्वस्तृपदिंद्रा वृषस्व ॥१॥ अस्य पिब क्षुमतः प्रस्थितस्येंद्र सोमस्य वरमा सुतस्य। स्वस्तिदा मनसा मादयस्वार्वाचीनो रेवते सौभगाय ॥२॥ ममत्तु त्वा दिव्यः सोम इंद्र ममत्तु यः सूयते पार्थिवेषु। ममत्तु येन वरिवश्चकर्थ ममत्तु येन निरिणासि शत्रून् ॥३॥ आ द्विबर्हा अमिनो यात्विंद्रो वृषा हरिभ्यां परिषिक्तमंधः। गव्या सुतस्य प्रभृतस्य मध्वः सत्रा खेदामरुशहा वृषस्व ॥४॥ नि तिग्मानि भ्राशयन्भ्राश्यान्यव स्थिरा तनुहि यातुजूनां। उग्राय ते सहो बलं ददामि प्रतीत्या शत्रून्विगदेषु वृश्च ॥५॥२०॥ व्यर्य इंद्र तनुहि श्रवांस्योजः स्थिरेव धन्वनोऽभिमातीः। अस्मद्र्यग्वावृधानः सहोभिरनिभृष्टस्तन्वं वावृधस्व ॥६॥ इदं हविर्मघवन्तुभ्यं रातं प्रति सम्राळहृणानो गृभाय। तुभ्यं सुतो मघवन्तुभ्यं पक्वो३ऽद्धींद्र पिब च प्रस्थितस्य ॥७॥ अद्धीदिंद्र प्रस्थितेमा हवींषि चनो दधिष्व पचतोत सोमं। प्रयस्वंतः प्रति हर्यामसि त्वा सत्याः संतु यजमानस्य कामाः ॥८॥ प्रेंद्राग्निभ्यां सुवचस्यामियर्मि सिंधाविव प्रेरयं नावमर्कैः। अया इव परि चरंति देवा ये अस्मभ्यं धनदा उद्भिदश्च ॥९॥२१॥

॥११७॥ १-९ भिक्षुः ॥ धनान्नदानप्रशंसा ॥ १, २ जगती । ३-९ त्रिष्टुप् ॥

॥११७॥ न वा उ देवाः क्षुधमिद्वधं ददुरुताशितमुप ग-

ऋर्पयः अवोचन् तान् त्वं पाहि गृणतः च सूरीन् वर्पट् वर्पट् इति ऊर्ध्वासः अनक्षन् नर्मः नर्मः इति ऊर्ध्वासः अनक्षन् ॥ ९ ॥ १९ ॥

॥ ११६ ॥ पिर्ब सोमं महृते इंद्रियार्य पिर्ब वृत्रार्य हंतवे शविष्ठ पिर्ब राये शर्वसे हूयमानः पिर्ब मध्वः तृपत् इंद्र आ वृपस्व ॥ १ ॥ अस्य पिब क्षुऽमतः प्रऽस्थितस्य इंद्र सोमस्य वरं आ सुतस्य स्वस्तिऽदाः मनसा मादयस्व अर्वाचीनः रेवते सौभगाय ॥ २ ॥ ममत्तु त्वा दिव्यः सोमः इंद्र ममत्तु यः सूयते पार्थिवेषु ममत्तु येन वरिवः चकर्थ ममत्तु येन निऽरिणासि शत्रून् ॥ ३ ॥ आ द्विऽवर्हाः अमिनः यातु इंद्रः वृपा हरिऽभ्यां परिऽसिक्तं अंधः गवि आ सुतस्य प्रऽभृतस्य मध्वः सत्रा खेदां अरुशऽहा आ वृपस्व ॥ ४ ॥ नि तिग्मानि भ्राशर्यन् भ्राश्यानि अर्व स्थिरा तनुहि यातुऽजूनां उग्रार्य ते सहः बलं ददामि प्रतिऽइत्य शत्रून् विऽगदेषु वृश्च ॥ ५ ॥ २० ॥ वि आर्यः इंद्र तनुहि श्रवांसि ओर्जः स्थिराऽइव धन्वनः अभिऽमातीः अस्मद्र्यक् ववृधानः सहःऽभिः अनिऽभृष्टः तन्वं ववृधस्व ॥ ६ ॥ इदं हविः मघऽवन् तुभ्यं रातं प्रति संऽराट् अहृणानः गृभाय तुभ्यं सुतः मघऽवन् तुभ्यं पक्वः अद्धि इंद्र पिर्ब च प्रऽस्थितस्य ॥ ७ ॥ अद्धि इत् इंद्र प्रऽस्थिता इमा हवींपि चर्नः दधिष्व पचता उत सोमं प्रयस्वंतः प्रति हर्यामसि त्वा सत्याः संतु यजमानस्य कामाः ॥ ८ ॥ प्र इंद्राग्निऽभ्यां सुऽवचस्यां इयर्मि सिंधौऽइव प्र ईरयं नावं अर्कैः अयाःऽइव परि चरंति देवाः ये अस्मभ्यं धनऽदाः उतऽभिदः च ॥ ९ ॥ २१ ॥

॥ ११७ ॥ न वै ऊं देवाः क्षुधं इत् वधं ददुः उत आशितं उप ग-

च्छंति मृत्यवः। उतो रयिः पृणतो नोप दस्यत्युतापृणन्मर्डितारं न विंदते ॥१॥ य आध्राय चकमानाय पित्वोऽन्नवान्सन्रफितायोपजग्मुषे। स्थिरं मनः कृणुते सेवते पुरोतो चित्स मर्डितारं न विंदते ॥२॥ स इद्भोजो यो गृहवे ददात्यन्नकामाय चरते कृशाय। अरमस्मै भवति यामहूता उतापरीषु कृणुते सखायं ॥३॥ न स सखा यो न ददाति सख्ये सचाभुवे सचमानाय पित्वः। अपास्मात्प्रेयान्न तदोको अस्ति पृणंतमन्यमरणं चिदिच्छेत् ॥४॥ पृणीयादिन्नाधमानाय तव्यान्द्राघीयांसमनु पश्येत पंथां। ओ हि वर्तंते रथ्येव चक्रान्यमन्यमुप तिष्ठंत रायः ॥५॥२२॥ मोघमन्नं विंदते अप्रचेताः सत्यं ब्रवीमि वध इत्स तस्य। नार्यमणं पुष्यति नो सखायं केवलाघो भवति केवलादी ॥६॥ कृषन्नित्फाल आशितं कृणोति यन्नध्वानमप वृंक्ते चरित्रैः। वदन्ब्रह्मावदतो वनीयान्पृणन्नापिरपृणंतमभि ष्यात् ॥७॥ एकपाद्भूयो द्विपदो वि चक्रमे द्विपात्त्रिपादमभ्येति पश्चात्। चतुष्पादेति द्विपदामभिस्वरे संपश्यन्पंक्तीरुपतिष्ठमानः ॥८॥ समौ चिद्धस्तौ न समं विविष्टः संमातरा चिन्न समं दुहाते। यमयोश्चिन्न समा वीर्याणि ज्ञाती चित्संतौ न समं पृणीतः ॥९॥२३॥

॥११८॥ १-९ उरुक्षय आमहीयवः ॥ अग्नी रक्षोहा ॥ गायत्री ॥

॥११८॥ अग्ने हंसि न्य१त्रिणं दीद्यन्मर्त्येष्वा। स्वे क्षये शुचिव्रत ॥१॥ उत्तिष्ठसि स्वाहुतो घृतानि प्रति मोदसे। यत्त्वा स्रुचः समस्थिरन् ॥२॥ स आहुतो वि रोचतेऽग्निरीळेन्यो गिरा। स्रुचा प्रतीकमज्यते ॥३॥ घृतेनाग्निः समज्यते मधु-

च्छंति मृत्यवंः उतो' रयिः पृणतः न उपं दस्यति उत अपृंणन् मडितारं न विंदते ॥१॥ यः आध्राय चकमानाय पित्वः अन्नंऽवान् सन् रफितायं उपऽजग्मुषे स्थिरं मनंः कृणुते सेवंते पुरा उतो' चित् सः मडितारं न विंदते ॥२॥ सः इत् भोजः यः गृहवे ददाति अन्नंऽकामाय चरंते कृशायं अरं अस्मै भवति यामंऽहूतौ उत अपरीषु कृणुते सखायं ॥३॥ न सः सखा यः न ददाति सख्ये सचाऽभुवे सचंमानाय पित्वः अपं अस्मात् प्र इयात् न तत् ओकंः अस्ति पृणंतं अन्यं अरंणं चित् इच्छेत् ॥४॥ पृणीयात् इत् नाधमानाय तव्यान् द्राघीयांसं अनुं पश्येत पंथां ओ' हि वर्तंते रथ्याऽइव चक्रा अन्यंऽअंन्यं उपं तिष्ठंत रायंः ॥५॥२२॥ मोघं अन्नं विंदते अप्रंऽचेताः सत्यं ब्रवीमि वधः इत् सः तस्यं न अर्यमणं पुष्यंति नो' सखायं केवंलऽअघः भवति केवलऽआदी ॥६॥ कृषन् इत् फालंः आशितं कृणोति यन् अध्वानं अपं वृंक्ते चरित्रैः वदंन् ब्रह्मा अवंदतः वनींयान् पृणन् आपिः अपृंणंतं अभि स्यात् ॥७॥ एकंऽपात् भूयंः द्विऽपदंः वि चक्रमे द्विऽपात् त्रिऽपादं अभि एति पश्चात् चतुंःऽपात् एति द्विऽपदां अभिऽस्वरे संऽपश्यंन् पंक्तीः उपऽतिष्ठंमानः ॥८॥ समौ चित् हस्तौं न समं विविष्टः संऽमातरा चित् न समं दुहाते' यमयोंः चित् न समा वीर्याणि ज्ञाती' चित् संतौं न समं पृणीतः ॥९॥२३॥

॥११८॥ अग्ने हंसि नि अत्रिणं दीद्यंत् मर्त्येषु आ स्वे क्षये शुचिऽव्रत ॥१॥ उत् तिष्ठसि सुऽआंहुतः घृतानि प्रति मोदसे यत् त्वा स्रुचंः संऽअस्थिरन् ॥२॥ सः आऽहुंतः वि रोचते अग्निः ईळेन्यंः गिरा स्रुचा प्रतींकं अज्यते ॥३॥ घृतेनं अग्निः सं अज्यते मधु-

प्रतीक आहुतः। रोचमानो विभावसुः ॥४॥ जरमाणः समिध्यसे देवेभ्यो हव्यवाहन। तं त्वा हवन्त मर्त्याः ॥५॥२४॥ तं मर्ता अमर्त्यं घृतेनाग्निं सपर्यत। अदाभ्यं गृहपतिं ॥६॥ अदाभ्येन शोचिषाग्ने रक्षस्त्वं दह। गोपा ऋतस्य दीदिहि ॥७॥ स त्वमग्ने प्रतीकेन प्रत्योष यातुधान्यः। उरुक्षयेषु दीद्यत् ॥८॥ तं त्वा गीर्भिरुरुक्षया हव्यवाहं समीधिरे। यजिष्ठं मानुषे जने ॥९॥२५॥

॥ ११९ ॥ १–१३ लव ऐंद्रः ॥ आत्मस्तुतिः ॥ गायत्री ॥

॥११९॥ इति वा इति मे मनो गामश्वं सनुयामिति। कुवित्सोमस्यापामिति ॥१॥ प्र वाता इव दोधत उन्मा पीता अयंसत। कुवित्सोमस्यापामिति ॥२॥ उन्मा पीता अयंसत रथमश्वा इवाशवः। कुवित्सोमस्यापामिति ॥३॥ उप मा मतिरस्थित वाश्रा पुत्रमिव प्रियं। कुवित्सोमस्यापामिति ॥४॥ अहं तष्टेव वंधुरं पर्यचामि हृदा मतिं। कुवित्सोमस्यापामिति ॥५॥ नहि मे अक्षिपच्चनाच्छांत्सुः पंच कृष्टयः। कुवित्सोमस्यापामिति ॥६॥२६॥ नहि मे रोदसी उभे अन्यं पक्षं चन प्रति। कुवित्सोमस्यापामिति ॥७॥ अभि द्यां महिना भुवमभीऽ३मां पृथिवीं महीं। कुवित्सोमस्यापामिति ॥८॥ हंताहं पृथिवीमिमां नि दधानीह वेह वा। कुवित्सोमस्यापामिति ॥९॥ ओषमित्पृथिवीमहं जंघनानीह वेह वा। कुवित्सोमस्यापामिति ॥१०॥ दिवि मे अन्यः पक्षोऽ३धो अन्यमचीकृषं। कुवित्सोमस्यापामिति ॥११॥ अहमस्मि महामहोऽभिनभ्यमुदीषितः। कुवित्सोमस्यापामिति ॥१२॥ गृहो याम्यरंकृतो देवेभ्यो हव्यवाहनः। कुवित्सोमस्यापामिति ॥१३॥२७॥६॥

ऽप्रतीकः आऽहुतः रोचमानः विभाऽवसुः ॥४॥ जरमाणः सं इ-
ध्यसे देवेभ्यः हव्यऽवाहन तं त्वा हवंत मर्त्याः ॥५॥२४॥ तं मर्ताः
अमर्त्यं घृतेन अग्निं सपर्यत अदाभ्यं गृहऽपतिं ॥६॥ अदाभ्येन
शोचिषा अग्ने रक्षः त्वं दह गोपाः ऋतस्य दीदिहि ॥७॥ सः त्वं अग्ने
प्रतीकेन प्रति ओष यातुऽधान्यः उरुऽक्षयेषु दीद्यत् ॥८॥ तं त्वा
गीःऽभिः उरुऽक्षयाः हव्यऽवाहं सं ईधिरे यजिष्ठं मानुषे जने
॥९॥२५॥

॥११९॥ इति वै इति मे मनः गां अश्वं सनुयां इति कुवित् सो-
मस्य अपां इति ॥१॥ प्र वाताःऽइव दोधतः उत् मा पीताः अयं-
सत कुवित् सोमस्य अपां इति ॥२॥ उत् मा पीताः अयंसत रथं
अश्वाःऽइव आशवः कुवित् सोमस्य अपां इति ॥३॥ उप मा म-
तिः अस्थित वाश्रा पुत्रंऽइव प्रियं कुवित् सोमस्य अपां इति
॥४॥ अहं तष्टाऽइव वंधुरं परि अचामि हृदा मतिं कुवित् सोमस्य
अपां इति ॥५॥ नहि मे अक्षिऽपत् चन अच्छान्त्सुः पंच कृष्टयः
कुवित् सोमस्य अपां इति ॥६॥२६॥ नहि मे रोदसी उभे अन्यं
पक्षं चन प्रति कुवित् सोमस्य अपां इति ॥७॥ अभि द्यां महिना
भुवं अभि इमां पृथिवीं महीं कुवित् सोमस्य अपां इति ॥८॥ हंत
अहं पृथिवीं इमां नि दधानि इह वा इह वा कुवित् सोमस्य अपां
इति ॥९॥ ओषं इत् पृथिवीं अहं जंघनानि इह वा इह वा कुवित्
सोमस्य अपां इति ॥१०॥ दिवि मे अन्यः पक्षः अधः अन्यं अची-
कृषं कुवित् सोमस्य अपां इति ॥११॥ अहं अस्मि महाऽमहः अ-
भिऽनभ्यं उत्ऽईषितः कुवित् सोमस्य अपां इति ॥१२॥ गृहः या-
मि अरंऽकृतः देवेभ्यः हव्यऽवाहनः कुवित् सोमस्य अपां इति
॥१३॥२७॥६॥

॥१२०॥ १–९ बृहद्दिव आथर्वणः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप्॥

॥१२०॥ तदिदास भुवनेषु ज्येष्ठं यतो जज्ञ उग्रस्त्वेषनृम्णः। सद्यो जज्ञानो नि रिणाति शत्रूननु यं विश्वे मदंत्यूमाः॥१॥ वावृधानः शवसा भूर्योजाः शत्रुर्दासाय भियसं दधाति। अव्यनच्च व्यनच्च सस्नि सं ते नवंत प्रभृता मदेषु॥२॥ त्वे क्रतुमपि वृंजंति विश्वे द्विर्यदेते त्रिर्भवंत्यूमाः। स्वादोः स्वादीयः स्वादुना सृजा समदः सु मधु मधुनाभि योधीः॥३॥ इति चिद्धि त्वा धना जयंतं मदेमदे अनुमदंति विप्राः। ओजीयो धृष्णो स्थिरमा तनुष्व मा त्वा दभन्यातुधाना दुरेवाः॥४॥ त्वया वयं शाशद्महे रणेषु प्रपश्यंतो युधेन्यानि भूरि। चोदयामि त आयुधा वचोभिः सं ते शिशामि ब्रह्मणा वयांसि॥५॥१॥ स्तुषेय्यं पुरुवर्पसमृभ्वमिनतममाप्त्यमाप्त्यानां। आ दर्षते शवसा सप्त दानून्प्र साक्षते प्रतिमानानि भूरि॥६॥ नि तद्दधिषेऽवरं परं च यस्मिन्नाविथावसा दुरोणे। आ मातरा स्थापयसे जिगत्नू अत इनोषि कर्वरा पुरूणि॥७॥ इमा ब्रह्म बृहद्दिवो विवक्तींद्राय शूषमग्रियः स्वर्षाः। महो गोत्रस्य क्षयति स्वराजो दुरश्च विश्वा अवृणोदप स्वाः॥८॥ एवा महान्बृहद्दिवो अथर्वावोचत्स्वां तन्वमिंद्रमेव। स्वसारो मातरिभ्वरीररिप्रा हिन्वंति च शवसा वर्धयंति च॥९॥२॥

॥१२१॥ १–१० हिरण्यगर्भः प्राजापत्यः ॥ कः ॥ त्रिष्टुप्॥

॥१२१॥ हिरण्यगर्भः समवर्तताग्रे भूतस्य जातः पतिरेक आसीत्। स दाधार पृथिवीं द्यामुतेमां कस्मै देवाय हविषा विधेम॥१॥ य आत्मदा बलदा यस्य विश्व उपासते प्रशिषं यस्य देवाः। यस्य छायामृतं यस्य मृत्युः कस्मै देवाय हु-

॥१२०॥ तत् इत् आस भुवनेषु ज्येष्ठं यतः जज्ञे उग्रः त्वेषऽनृम्णः सद्यः जज्ञानः नि रिणाति शत्रून् अनु यं विश्वे मदंति ऊमाः ॥१॥ ववृधानः शवसा भूरिऽओजाः शत्रुः दासाय भियसं दधाति अविऽअनत् च विऽअनत् च सस्नि सं ते नवंत प्रऽभृता मदेषु ॥२॥ त्वे' क्रतुं अपि वृंजंति विश्वे द्विः यत् एते त्रिः भवंति ऊमाः स्वादोः स्वादीयः स्वादुना सृज सं अदः सु मधु मधुना अभि योधीः ॥३॥ इति चित् हि त्वा धना जयंतं मदेऽमदे अनुऽमदंति विप्राः ओजीयः धृष्णो' स्थिरं आ तनुष्व मा त्वा दभन् यातुऽधानाः दुःऽएवाः ॥४॥ त्वया वयं शाशद्महे रणेषु प्रऽपश्यंतः युधेन्यानि भूरि चोदयामि ते आयुधा वचःऽभिः सं ते शिशामि ब्रह्मणा वयांसि ॥५॥१॥ स्तुषेय्यं पुरुऽवर्पसं ऋभ्वं इनऽतमं आप्त्यं आप्त्यानां आ दर्षते शवसा सप्त दानून् प्र साक्षते प्रतिऽमानानि भूरि ॥६॥ नि तत् दधिषे अवरं परं च यस्मिन् आविथ अवसा दुरोणे आ मातरा स्थापयसे जिगत्नू' अतः इनोषि कर्वरा पुरूणि ॥७॥ इमा ब्रह्म बृहत्ऽदिवः विवक्ति इंद्राय शूषं अग्रियः स्वःऽसाः महः गोत्रस्य क्षयति स्वऽराजः दुरः च विश्वाः अवृणोत् अप स्वाः ॥८॥ एव महान् बृहत्ऽदिवः अथर्वा अवोचत् स्वां तन्वं इंद्रं एव स्वसारः मातरिश्वरीः अरिप्राः हिन्वंति च शवसा वर्धयंति च ॥९॥२॥

॥१२१॥ हिरण्यऽगर्भः सं अवर्तत अग्रे भूतस्य जातः पतिः एकः आसीत् सः दाधार पृथिवीं द्यां उत इमां कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥१॥ यः आत्मऽदाः बलऽदाः यस्य विश्वे उपऽआसते प्रऽशिषं यस्य देवाः यस्य छाया अमृतं यस्य मृत्युः कस्मै देवाय ह-

विधेम ॥२॥ यः प्राणतो निमिषतो महित्वैक इद्राजा जगतो बभूव । य ईशे अस्य द्विपदश्चतुष्पदः कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥३॥ यस्येमे हिमवंतो महित्वा यस्य समुद्रं रसया सहाहुः । यस्येमाः प्रदिशो यस्य बाहू कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥४॥ येन द्यौरुग्रा पृथिवी च दृळ्हा येन स्वः स्तभितं येन नाकः । यो अंतरिक्षे रजसो विमानः कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥५॥३॥ यं क्रंदसी अवसा तस्तभाने अभ्यैक्षेतां मनसा रेजमाने । यत्राधि सूर उदितो विभाति कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥६॥ आपो ह यद्बृहतीर्विश्वमायन्गर्भं दधाना जनयंतीरग्निं । ततो देवानां समवर्ततासुरेकः कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥७॥ यश्चिदापो महिना पर्यपश्यद्दक्षं दधाना जनयंतीर्यज्ञं । यो देवेष्वधि देव एक आसीत्कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥८॥ मा नो हिंसीज्जनिता यः पृथिव्या यो वा दिवं सत्यधर्मा जजान । यश्चापश्चंद्रा बृहतीर्जजान कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥९॥ प्रजापते न त्वदेतान्यन्यो विश्वा जातानि परि ता बभूव । यत्कामास्ते जुहुमस्तन्नो अस्तु वयं स्याम पतयो रयीणां ॥१०॥४॥

॥१२२॥ १-८ चित्रमहा वासिष्ठः ॥ अग्निः ॥ १.५ त्रिष्टुप् । २-४ ६-८ जगती ॥

॥१२२॥ वसुं न चित्रमहसं गृणीषे वामं शेवमतिथिमद्विषेण्यं । स रासते शुरुधो विश्वधायसोऽग्निर्होता गृहपतिः सुवीर्यं ॥१॥ जुषाणो अग्ने प्रति हर्य मे वचो विश्वानि विद्वान्वयुनानि सुक्रतो । घृतनिर्णिग्ब्रह्मणे गातुमेरय तव देवा अजनयन्ननु व्रतं ॥२॥ सप्त धामानि परियन्नमर्त्यो दाशद्दाशुषे सुकृते मामहस्व । सुवीरेण रयिणाग्ने स्वाभुवा

विषा विधेम ॥२॥ यः प्राणतः निऽमिषतः महिऽत्वा एकः इत् राजा जगतः बभूव यः ईशे अस्य द्विऽपदः चतुःऽपदः कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥३॥ यस्य इमे हिमऽवंतः महिऽत्वा यस्य समुद्रं रसया सह आहुः यस्य इमाः प्रऽदिशः यस्य बाहू इति कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥४॥ येन द्यौः उग्रा पृथिवी च दृळ्हा येन स्वः॰ स्तभितं येन नाकः यः अंतरिक्षे रजसः विऽमानः कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥५॥३॥ यं क्रंदसी इति अवसा तस्तभाने इति अभि ऐक्षेतां मनसा रेजमाने इति यत्र अधि सूरः उत्ऽइतः विऽभाति कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥६॥ आपः ह यत् बृहतीः विश्वं आयन् गर्भं दधानाः जनयंतीः अग्निं ततः देवानां सं अवर्तत असुः एकः कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥७॥ यः चित् आपः महिना परिऽअपश्यत् दक्षं दधानाः जनयंतीः यज्ञं यः देवेषु अधि देवः एकः आसीत् कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥८॥ मा नः हिंसीत् जनिता यः पृथिव्याः यः वा दिवं सत्यऽधर्मा जजान यः च अपः चंद्राः बृहतीः जजान कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥९॥ प्रजापते न त्वदेतान्यन्यो विश्वा जातानि परि ता बभूव यत्कामास्ते जुहुमस्तन्नो अस्तु वयं स्याम पतयो रयीणां ॥१०॥४॥

॥१२२॥ वसुं न चित्रऽमहसं गृणीषे वामं शेवं अतिथिं अद्विषेण्यं सः रासते शुरुधः विश्वऽधायसः अग्निः होता गृहऽपतिः सुऽवीर्यं ॥१॥ जुषाणः अग्ने प्रति हर्य मे वचः विश्वानि विद्वान् वयुनानि सुऽक्रतो॰ घृतऽनिर्निक् ब्रह्मणे गातुं आ ईरय तव देवाः अजनयन् अनु व्रतं ॥२॥ सप्त धामानि परिऽयन् अमर्त्यः दाशत् दाशुषे सुऽकृते मामहस्व सुऽवीरेण रयिणा अग्ने सुऽआभुवा

यस्त आनट् समिधा तं जुषस्व ॥३॥ यज्ञस्य केतुं प्रथमं पुरोहितं हविष्मंत ईळते सप्त वाजिनं। शृण्वंतमग्निं घृतपृष्ठमुक्षणं पृणंतं देवं पृणते सुवीर्यं ॥४॥ त्वं दूतः प्रथमो वरेण्यः स हूयमानो अमृताय मत्स्व। त्वां मर्जयन्मरुतो दाशुषो गृहे त्वां स्तोमेभिर्भृगवो वि रुरुचुः ॥५॥५॥ इषं दुहन्त्सुदुघां विश्वधायसं यज्ञप्रिये यजमानाय सुक्रतो। अग्ने घृतस्नुस्त्रिर्ऋतानि दीद्यद्वर्तिर्यज्ञं परियन्त्सुक्रतूयसे ॥६॥ त्वामिदस्या उषसो व्युष्टिषु दूतं कृण्वाना अयजंत मानुषाः। त्वां देवा महयाय्याय वावृधुराज्यमग्ने निमृजंतो अध्वरे ॥७॥ नि त्वा वसिष्ठा अह्वंत वाजिनं गृणंतो अग्ने विदथेषु वेधसः। रायस्पोषं यजमानेषु धारय यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥८॥६॥

॥१२३॥ १–८ वेनः ॥ वेनः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१२३॥ अयं वेनश्चोदयत्पृश्निगर्भा ज्योतिर्जरायू रजसो विमाने। इममपां संगमे सूर्यस्य शिशुं न विप्रा मतिभी रिहंति ॥१॥ समुद्रादूर्मिमुदियर्ति वेनो नभोजाः पृष्ठं हर्यतस्य दर्शि। ऋतस्य सानावधि विष्टपि भ्राट् समानं योनिमभ्यनूषत व्राः ॥२॥ समानं पूर्वीरभि वावशानास्तिष्ठन्वत्सस्य मातरः सनीळाः। ऋतस्य सानावधि चक्रमाणा रिहंति मध्वो अमृतस्य वाणीः ॥३॥ जानंतो रूपमकृपंत विप्रा मृगस्य घोषं महिषस्य हि ग्मन्। ऋतेन यंतो अधि सिंधुमस्थुर्विदद्गंधर्वो अमृतानि नाम ॥४॥ अप्सरा जारमुपसिष्मियाणा योषा बिभर्ति परमे व्योमन्। चरत्प्रियस्य योनिषु प्रियः सन्सीदत्पक्षे हिरण्यये स वेनः ॥५॥७॥ नाके सुपर्णमुप यत्पतंतं हृदा वेनंतो अभ्यचक्षत त्वा। हिरण्यपक्षं वरु-

यः ते आनट् सम्ऽइधा तं जुषस्व ॥३॥ यज्ञस्य केतुं प्रथमं पुरःऽहितं हविष्मंतः ईळते सप्त वाजिनं शृण्वंतं अग्निं घृतऽपृष्ठं उक्षणं पृणंतं देवं पृणते सुऽवीर्यं ॥४॥ त्वं दूतः प्रथमः वरेण्यः सः हूयमानः अमृताय मत्स्व त्वां मर्जयन् मरुतः दाशुषः गृहे त्वां स्तोमेभिः भृगवः वि रुरुचुः ॥५॥५॥ इषं दुहन् सुऽदुघां विश्वऽधायसं यज्ञऽप्रिये यजमानाय सुऽक्रतो॰ अग्ने घृतऽस्नुः त्रिः ऋतानि दीद्यत् वर्तिः यज्ञं परिऽयन् सुक्रतुऽयसे ॥६॥ त्वां इत् अस्याः उषसः विऽउष्टिषु दूतं कृण्वानाः अयजंत मानुषाः त्वां देवाः महयाय्याय वावृधुः आज्यं अग्ने निऽमृजंतः अध्वरे ॥७॥ नि त्वा वसिष्ठाः अह्वंत वाजिनं गृणंतः अग्ने विदथेषु वेधसः रायः पोषं यजमानेषु धारय यूयं पात स्वस्तिऽभिः सदा नः ॥८॥६॥

॥१२३॥ अयं वेनः चोदयत् पृश्निऽगर्भाः ज्योतिःऽजरायुः रजसः विऽमाने इमं अपां सम्ऽगमे सूर्यस्य शिशुं न विप्राः मतिऽभिः रिहंति ॥१॥ समुद्रात् ऊर्मिं उत् इयर्ति वेनः नभःऽजाः पृष्ठं हर्यतस्य दर्शि ऋतस्य सानौ अधि विष्टपि भ्राट् समानं योनिं अभि अनूषत व्राः ॥२॥ समान पूर्वीः अभि वावशानाः तिष्ठन् वत्सस्य मातरः सऽनीळाः ऋतस्य सानौ अधि चक्रमाणाः रिहंति मध्वः अमृतस्य वाणीः ॥३॥ जानंतः रूपं अकृपंत विप्राः मृगस्य घोषं महिषस्य हि ग्मन् ऋतेन यंतः अधि सिंधुं अस्थुः विदत् गंधर्वः अमृतानि नाम ॥४॥ अप्सराः जारं उपऽसिष्मियाणा योषा बिभर्ति परमे विऽओमन् चरत् प्रियस्य योनिषु प्रियः सन् सीदत् पक्षे हिरण्यये सः वेनः ॥५॥७॥ नाके सुऽपर्णं उप यत् पतंतं हृदा वेनंतः अभि अचक्षत त्वा हिरण्यऽपक्षं वरुं-

णस्य दूतं यमस्य योनौ शकुनं भुरण्युं ॥६॥ ऊर्ध्वो गंधर्वो अधि
नाके अस्थात्प्रत्यङ्चित्रा बिभ्रदस्यायुधानि । वसानो अत्कं
सुरभिं दृशे कं स्व१र्ण नाम जनत प्रियाणि ॥७॥ द्रप्सः समुद्र-
मभि यज्जिगाति पश्यन्गृध्रस्य चक्षसा विधर्मन् । भानुः शु-
क्रेण शोचिषा चकानस्तृतीये चक्रे रजसि प्रियाणि ॥८॥८॥

॥१२४॥ १. ५–९ अग्निवरुणसोमानां निहवः । २–४ अग्निः ॥ १–४ अग्निः ।
५–८ यथानिपातं । ९ इन्द्रः ॥ १–६. ८. ९ त्रिष्टुप् । ७ जगती ॥

॥१२४॥ इमं नो अग्न उप यज्ञमेहि पंचयामं त्रिवृतं स-
प्ततंतुं । असो हव्यवाळुत नः पुरोगा ज्योगेव दीर्घं तम
आशयिष्ठाः ॥१॥ अदेवाद्देवः प्रचता गुहा यन्प्रपश्यमानो
अमृतत्वमेमि । शिवं यत्संतमशिवो जहामि स्वात्सख्या-
दरणीं नाभिमेमि ॥२॥ पश्यन्नन्यस्या अतिथिं वयाया
ऋतस्य धाम वि मिमे पुरूणि । शंसामि पित्रे असुराय
शेवमयज्ञियाद्यज्ञियं भागमेमि ॥३॥ बह्वीः समा अकरमंत-
रस्मिन्निंद्रं वृणानः पितरं जहामि । अग्निः सोमो वरुणस्ते
च्यवंते पर्यावर्द्राष्ट्रं तदवाम्यायन् ॥४॥ निर्माया उ त्ये असु-
रा अभूवन्त्वं च मा वरुण कामयासे । ऋतेन राजन्ननृतं
विविंचन्मम राष्ट्रस्याधिपत्यमेहि ॥५॥९॥ इदं स्वरिद-
मिदास वाममयं प्रकाश उर्व१न्तरिक्षं । हनाव वृत्रं निरेहि
सोम हविष्ट्वा संतं हविषा यजाम ॥६॥ कविः कवित्वा दिवि
रूपमासजदप्रभूती वरुणो निरपः सृजत् । क्षेमं कृण्वाना
जनयो न सिंधवस्ता अस्य वर्णं शुचयो भरिभ्रति ॥७॥ ता
अस्य ज्येष्ठमिंद्रियं सचंते ता ईमा क्षेति स्वधया मदंतीः । ता ईं
विशो न राजानं वृणाना बीभत्सुवो अप वृत्रादतिष्ठन् ॥८॥

णस्य दूतं यमस्य योनौ शकुनं भुरण्युं ॥६॥ ऊर्ध्वः गंधर्वः अधि नाके अस्थात् प्रत्यङ् चित्रा बिभ्रत् अस्य आयुधानि वसानः अत्कं सुरभिं दृशे कं स्वः न नाम जनत प्रियाणि ॥७॥ द्रप्सः समुद्रं अभि यत् जिगाति पश्यन् गृध्रस्य चक्षसा विऽधर्मन् भानुः शुक्रेण शोचिषा चकानः तृतीये चक्रे रजसि प्रियाणि ॥८॥८॥

॥१२४॥ इमं नः अग्ने उप यज्ञं आ इहि पंचऽयामं त्रिऽवृतं सप्तऽतंतुं असः हव्यऽवाट् उत नः पुरःऽगाः ज्योक् एव दीर्घं तमः आ अशयिष्ठाः ॥१॥ अदेवात् देवः प्रऽचता गुहा यन् प्रऽपश्यमानः अमृतऽत्वं एमि शिवं यत् संतं अशिवः जहामि स्वात् सख्यात् अरणीं नाभिं एमि ॥२॥ पश्यन् अन्यस्याः अतिथिं वयायाः ऋतस्य धाम वि मिमे पुरूणि शंसामि पित्रे असुराय शेवं अयज्ञियात् यज्ञियं भागं एमि ॥३॥ बह्वीः समाः अकरं अंतः अस्मिन् इंद्रं वृणानः पितरं जहामि अग्निः सोमः वरुणः ते च्यवंते परिऽआवर्त् राष्ट्रं तत् अवामि आऽयन् ॥४॥ निःऽमायाः ऊं त्ये असुराः अभूवन् त्वं च मा वरुण कामयासे ऋतेन राजन् अनृतं विऽविंचन् मम राष्ट्रस्य अधिऽपत्यं आ इहि ॥५॥९॥ इदं स्वः इदं इत् आस वामं अयं प्रऽकाशः उरु अंतरिक्षं हनाव वृत्रं निःऽएहि सोम हविः त्वा संतं हविषा यजाम ॥६॥ कविः कविऽत्वा दिवि रूपं आ असजत् अप्रऽभूती वरुणः निः अपः सृजत् क्षेमं कृण्वानाः जनयः न सिंधवः ताः अस्य वर्णं शुचयः भरिभ्रति ॥७॥ ताः अस्य ज्येष्ठं इंद्रियं सचंते ताः ईं आ क्षेति स्वधया मदंतीः ताः ईं विशः न राजानं वृणानाः बीभत्सुवः अप वृत्रात् अतिष्ठन् ॥८॥

बीभत्सूनां सयुजं हंसमाहुरपां दिव्यानां सख्ये चरन्तं। अनुष्टुभमनु चर्चूर्यमाणमिन्द्रं नि चिक्युः कवयो मनीषा ॥९॥१०॥

॥१२५॥ १-८ वागांभृणी ॥ वागांभृणी ॥ १-३-८ त्रिष्टुप्। २ जगती ॥

॥१२५॥ अहं रुद्रेभिर्वसुभिश्चराम्यहमादित्यैरुत विश्वदेवैः। अहं मित्रावरुणोभा बिभर्म्यहमिन्द्राग्नी अहमश्विनोभा ॥१॥ अहं सोममाहनसं बिभर्म्यहं त्वष्टारमुत पूषणं भगं। अहं दधामि द्रविणं हविष्मते सुप्राव्ये३ यजमानाय सुन्वते ॥२॥ अहं राष्ट्री संगमनी वसूनां चिकितुषी प्रथमा यज्ञियानां। तां मा देवा व्यदधुः पुरुत्रा भूरिस्थात्रां भूर्यावेशयन्तीं ॥३॥ मया सो अन्नमत्ति यो विपश्यति यः प्राणिति य ईं शृणोत्युक्तं। अमन्तवो मां त उप क्षियन्ति श्रुधि श्रुत श्रद्धिवं ते वदामि ॥४॥ अहमेव स्वयमिदं वदामि जुष्टं देवेभिरुत मानुषेभिः। यं कामये तंतमुग्रं कृणोमि तं ब्रह्माणं तमृषिं तं सुमेधां ॥५॥११॥ अहं रुद्राय धनुरा तनोमि ब्रह्मद्विषे शरवे हन्तवा उ। अहं जनाय समदं कृणोम्यहं द्यावापृथिवी आ विवेश ॥६॥ अहं सुवे पितरमस्य मूर्धन्मम योनिरप्स्व१न्तः समुद्रे। ततो वि तिष्ठे भुवनानु विश्वोतामूं द्यां वर्ष्मणोप स्पृशामि ॥७॥ अहमेव वात इव प्र वाम्यारभमाणा भुवनानि विश्वा। परो दिवा पर एना पृथिव्यैतावती महिना सं बभूव ॥८॥१२॥

॥१२६॥ १-८ कुल्मलबर्हिषः शैलूषिरंहोमुग्वा वामदेव्यः ॥ विश्वे देवाः ॥ १-७ उपरिष्टाद्बृहती। ८ त्रिष्टुप् ॥

॥१२६॥ न तमंहो न दुरितं देवासो अष्ट मर्त्यं। सजोषसो यमर्यमा मित्रो नयन्ति वरुणो अति द्विषः ॥१॥ तद्धि वयं वृणीमहे वरुण मित्रार्यमन्। येना निरंहसो यूयं पाथ नेथा च मर्त्यम-

बीभत्सूनां सऽयुजं हंसं आहुः अपां दिव्यानां सख्ये चरंतं अनुऽस्तुभं अनु चर्चूर्यमाणं इंद्रं नि चिक्युः कवयः मनीषा ॥ ९ ॥ १० ॥

॥ १२५ ॥ अहं रुद्रेभिः वसुऽभिः चरामि अहं आदित्यैः उत विश्वऽदेवैः अहं मित्रावरुणा उभा बिभर्मि अहं इंद्राग्नी इति अहं अश्विना उभा ॥ १ ॥ अहं सोमं आहनसं बिभर्मि अहं त्वष्टारं उत पूषणं भगं अहं दधामि द्रविणं हविष्मते सुप्रऽअव्ये यजमानाय सुन्वते ॥ २ ॥ अहं राष्ट्री संऽगमनी वसूनां चिकितुषी प्रथमा यज्ञियानां तां मा देवाः वि अदधुः पुरुऽत्रा भूरिऽस्थात्रां भूरि आऽवेशयंतीं ॥ ३ ॥ मया सः अन्नं अत्ति यः विऽपश्यति यः प्राणिति यः ईं शृणोति उक्तं अमंतवः मां ते उप क्षियंति श्रुधि श्रुत श्रद्धिऽवं ते वदामि ॥ ४ ॥ अहं एव स्वयं इदं वदामि जुष्टं देवेभिः उत मानुषेभिः यं कामये तंऽतं उग्रं कृणोमि तं ब्रह्माणं तं ऋषिं तं सुऽमेधां ॥ ५ ॥ ११ ॥ अहं रुद्राय धनुः आ तनोमि ब्रह्मऽद्विषे शरवे हंतवै ऊं इति अहं जनाय सऽमदं कृणोमि अहं द्यावापृथिवी इति आ विवेश ॥ ६ ॥ अहं सुवे पितरं अस्य मूर्धन् मम योनिः अप्ऽसु अंतरिति समुद्रे ततः वि तिष्ठे भुवना अनु विश्वा उत अमूं द्यां वर्ष्मणा उप स्पृशामि ॥ ७ ॥ अहं एव वातःऽइव प्र वामि आऽरभमाणा भुवनानि विश्वा परः दिवा परः एना पृथिव्या एतावती महिना सं बभूव ॥ ८ ॥ १२ ॥

॥ १२६ ॥ न तं अंहः न दुःऽइतं देवासः अष्ट मर्त्यं सऽजोषसः यं अर्यमा मित्रः नयंति वरुणः अति द्विषः ॥ १ ॥ तत् हि वयं वृणीमहे वरुण मित्र अर्यमन् येन निः अंहसः यूयं पाथ नेथ च मर्त्यं अ-

ति द्विषः॥२॥ ते नूनं नोऽयमूतये वरुणो मित्रो अर्यमा। नयि॑ष्ठा उ नो नेषणि॒ पर्षि॑ष्ठा उ नः पर्षण्यति॒ द्विषः॥३॥ यूयं विश्वं॒ परि॑ पाथ॒ वरु॑णो मित्रो अर्य॒मा। युष्माकं॒ शर्म॑णि प्रि॒ये स्याम॑ सुप्रणीतयोऽति॒ द्विषः॥४॥ आ॒दि॒त्यासो॒ अति॒ स्रिधो॒ वरु॑णो मित्रो अ॑र्य॒मा। उ॒ग्रं म॒रुद्भी॑ रु॒द्रं हु॑वे॒मेन्द्र॑म॒ग्निं स्व॒स्तयेऽति॒ द्विषः॥५॥ नेतार॑ ऊ॒ षु ण॑स्ति॒रो वरु॑णो मित्रो अर्य॒मा। अति॒ विश्वा॑नि दुरि॒ता राजा॑नश्चर्षणी॒नामति॒ द्विषः॥६॥ शु॒नम॒स्मभ्य॑मू॒तये॒ वरु॑णो मित्रो अर्य॒मा। शर्म॑ यच्छन्तु स॒प्रथ॑ आदि॒त्यासो॒ यदी॑महे॒ अति॒ द्विषः॥७॥ यथा॑ ह॒ त्यद्व॑सवो गौ॒र्यं॑ चित्प॒दि षि॒ताममु॑ञ्चता यजत्राः। ए॒वो ष्व१॒॑स्मन्मु॑ञ्चता॒ व्यंहः॒ प्र ता॑र्यग्ने प्रत॒रं न॒ आयुः॑॥८॥१३॥

॥१२७॥ १-८ कुशिकः सौभरो रात्रिर्वा भारद्वाजी॥ रात्रिस्तवः॥ गायत्री॥

॥१२७॥ रात्री॒ व्य॑ख्यदाय॒ती पु॑रु॒त्रा दे॒व्य१॒॑क्षभिः॑। विश्वा॒ अधि॒ श्रियो॑ऽधित॥१॥ ओर्व॑प्रा॒ अम॑र्त्या नि॒वतो॑ दे॒व्यु१॒॑द्वतः॑। ज्योति॑षा बाधते॒ तमः॑॥२॥ निरु॒ स्वसा॑रमस्कृतो॒षसं॑ दे॒व्या॑य॒ती। अपेदु॑ हासते॒ तमः॑॥३॥ सा नो॑ अ॒द्य यस्या॑ व॒यं नि ते॒ याम॒न्नवि॑क्ष्महि। वृ॒क्षे न व॑स॒तिं वयः॑॥४॥ नि ग्रामा॑सो अविक्षत॒ नि प॒द्वन्तो॒ नि प॒क्षिणः॑। नि श्ये॒नास॑श्चिद॒र्थिनः॑॥५॥ या॒वया॑ वृ॒क्यं१॒॑ वृकं॑ य॒वय॑ स्ते॒नमू॑र्म्ये। अथा॑ नः सु॒तरा॑ भव॥६॥ उप॑ मा॒ पेपि॑श॒त्तमः॑ कृ॒ष्णं व्य॑क्तमस्थित। उष॑ ऋ॒णेव॑ यातय॥७॥ उप॑ ते॒ गा इ॒वाक॑रं वृणी॒ष्व दु॑हितर्दिवः। रात्रि॒ स्तोमं॒ न जि॒ग्युषे॑॥८॥१४॥

॥१२८॥ १-९ विहव्यः॥ विश्वे देवाः॥ १-८ त्रिष्टुप्। ९ जगती॥

॥१२८॥ ममा॑ग्ने॒ वर्चो॑ विह॒वेष्व॑स्तु व॒यं त्वेन्धा॑नास्त॒न्वं॑

तिं द्विषः॥२॥ ते नूनं नः अयं ऊतये वरुणः मित्रः अर्यमा नयिष्ठाः ऊं' नः नेषणि पर्षिष्ठाः ऊं' नः पर्षणि अति द्विषः॥३॥ यूयं विश्वं परि पाथ वरुणः मित्रः अर्यमा युष्माकं शर्मणि प्रिये स्याम सुऽप्रनीतयः अति द्विषः॥४॥ आदित्यासः अति स्रिधः वरुणः मित्रः अर्यमा उग्रं मरुत्ऽभिः रुद्रं हुवेम इंद्रं अग्निं स्वस्तये अति द्विषः॥५॥ नेतारः ऊं' सु नः तिरः वरुणः मित्रः अर्यमा अति विश्वानि दुःऽइता राजानः चर्षणीनां अति द्विषः॥६॥ शुनं अस्मभ्यं ऊतये वरुणः मित्रः अर्यमा शर्म यच्छंतु सऽप्रथः आदित्यासः यत् ईमहे अति द्विषः॥७॥ यथा ह त्यत् वसवः गौर्यं चित् पदि सितां अमुंचत यजत्राः एवो' सु अस्मत् मुंचत वि अंहः प्र तारि अग्ने प्रऽतरं नः आयुः॥८॥१३॥

॥१२७॥ रात्री वि अख्यत् आऽयती पुरुऽत्रा देवी अक्षऽभिः विश्वाः अधि श्रियः अधित॥१॥ आ उरु अप्राः अमर्त्या निऽवतः देवी उत्ऽवतः ज्योतिषा बाधते तमः॥२॥ निः ऊं' स्वसारं अकृत उषसं देवी आऽयती अप इत् ऊं' हासते तमः॥३॥ सा नः अद्य यस्याः वयं नि ते यामन् अविक्ष्महि वृक्षे न वसतिं वयः॥४॥ नि ग्रामासः अविक्षत नि पत्ऽवंतः नि पक्षिणः नि श्येनासः चित् अर्थिनः॥५॥ यवय वृक्यं वृकं यवय स्तेनं ऊर्म्ये अथ नः सुऽतरा भव॥६॥ उप मा पेपिशत् तमः कृष्णं विऽअक्तं अस्थित उषः ऋणाऽइव यातय॥७॥ उप ते गाःऽइव आ अकरं वृणीष्व दुहितः दिवः रात्रि स्तोमं न जिग्युषे॥८॥१४॥

॥१२८॥ मम अग्ने वर्चः विऽहवेषु अस्तु वयं त्वा इंधानाः तन्वं

पृषेम। मह्यं नमंतां प्रदिशश्चतस्रस्त्वयाध्यक्षेण पृतना जयेम॥१॥ ममं देवा विहवे संतु सर्व इंद्रवंतो मरुतो विष्णुरग्निः। ममांतरिक्षमुरुलोकमस्तु मह्यं वातः पवतां कामे अस्मिन्॥२॥ मयि देवा द्रविणमा यंजतां मय्याशीरस्तु मयि देवहूतिः। दैव्या होतारो वनुषंत पूर्वेऽरिष्टाः स्याम तन्वा सुवीराः॥३॥ मह्यं यजंतु मम यानि हव्याकूतिः सत्या मनसो मे अस्तु। एनो मा नि गां कतमच्चनाहं विश्वे देवासो अधि वोचता नः॥४॥ देवीः षळुर्वीरुरु नः कृणोत विश्वे देवास इह वीरयध्वं। मा हास्महि प्रजया मा तनूभिर्मा रधाम द्विषते सोम राजन्॥५॥१५॥ अग्ने मन्युं प्रतिनुदन्परेषामदब्धो गोपाः परि पाहि नस्त्वं। प्रत्यंचो यंतु निगुतः पुनस्तेऽमैषां चित्तं प्रबुधां वि नेशत्॥६॥ धाता धातृणां भुवनस्य यस्पतिर्देवं त्रातारमभिमातिषाहं। इमं यज्ञमश्विनोभा बृहस्पतिर्देवाः पांतु यजमानं न्यर्थात्॥७॥ उरुव्यचा नो महिषः शर्म यंसदस्मिन्हवे पुरुहूतः पुरुक्षुः। स नः प्रजायै हर्यश्व मृळयेंद्र मा नो रीरिषो मा परा दाः॥८॥ ये नः सपत्ना अप ते भवंत्विंद्राग्निभ्यामव बाधामहे तान्। वसवो रुद्रा आदित्या उपरिस्पृशं मोग्रं चेत्तारमधिराजमक्रन्॥९॥१६॥१०॥

॥१२९॥ १–७ प्रजापतिः परमेष्ठी ॥ भाववृत्तं ॥ त्रिष्टुप्॥

॥१२९॥ नासदासीन्नो सदासीत्तदानीं नासीद्रजो नो व्योमा परो यत्। किमावरीवः कुह कस्य शर्मन्नंभः किमासीद्गहनं गभीरं॥१॥ न मृत्युरासीदमृतं न तर्हि न रात्र्या अह्न आसीत्प्रकेतः। आनीदवातं स्वधया तदेकं तस्माद्धान्यन्न परः किं चनास॥२॥ तम आसीत्-

पुषेम मह्यं नमंतां प्रऽदिशः चतस्रः त्वया अधिऽअक्षेण पृतनाः जयेम ॥१॥ मम देवाः विऽहवे संतु सर्वे इंद्रऽवंतः मरुतः विष्णुः अग्निः मम अंतरिक्षं उरुऽलोकं अस्तु मह्यं वातः पवतां कामे अस्मिन् ॥२॥ मयि देवाः द्रविणं आ यजंतां मयि आऽशीः अस्तु मयि देवऽहूतिः दैव्याः होतारः वनुषंत पूर्वे अरिष्टाः स्याम तन्वा सुऽवीराः ॥३॥ मह्यं यजंतु मम यानि हव्या आऽकूतिः सत्या मनसः मे अस्तु एनः मा नि गां कतमत् चन अहं विश्वे देवासः अधि वोचत नः ॥४॥ देवीः षट् उर्वीः उरु नः कृणोत विश्वे देवासः इह वीरयध्वं मा हास्महि प्रऽजया मा तनूभिः मा रधाम द्विषते सोम राजन् ॥५॥१५॥ अग्ने मन्युं प्रतिऽनुदन् परेषां अदब्धः गोपाः परि पाहि नः त्वं प्रत्यंचः यंतु निऽगुतः पुनः ते अमा एषां चित्तं प्रऽबुधां वि नेशत् ॥६॥ धाता धातॄणां भुवनस्य यः पतिः देवं त्रातारं अभिमातिऽसहं इमं यज्ञं अश्विना उभा बृहस्पतिः देवाः पांतु यजमानं निऽअर्थात् ॥७॥ उरुऽव्यचाः नः महिषः शर्म यंसत् अस्मिन् हवे पुरुऽहूतः पुरुऽक्षुः सः नः प्रऽजायै हरिऽअश्व मृळय इंद्र मा नः रिरिषः मा परा दाः ॥८॥ ये नः सऽपत्नाः अप ते भवंतु इंद्राग्निऽभ्यां अव बाधामहे तान् वसवः रुद्राः आदित्याः उपरिऽस्पृशं मा उग्रं चेत्तारं अधिऽराजं अक्रन् ॥९॥१६॥
॥१०॥

॥१२९॥ न असत् आसीत् नो इति सत् आसीत् तदानीं न आसीत् रजः नो इति विऽओम परः यत् किं आ अवरीवरिति कुह कस्य शर्मन् अंभः किं आसीत् गहनं गभीरं ॥१॥ न मृत्युः आसीत् अमृतं न तर्हि न रात्र्याः अह्नः आसीत् प्रऽकेतः आनीत् अवातं स्वधया तत् एकं तस्मात् ह अन्यत् न परः किं चन आस ॥२॥ तमः आसीत्

मसा गूळ्हमग्रेऽप्रकेतं सलिलं सर्वमा इदं। तुच्छ्येनाभ्वपिहितं यदासीत्तपसस्तन्महिनाजायतैकं ॥३॥ कामस्तदग्रे समवर्तताधि मनसो रेतः प्रथमं यदासीत्। सतो बंधुमसति निरविंदन्हृदि प्रतीष्या कवयो मनीषा ॥४॥ तिरश्चीनो विततो रश्मिरेषामधः स्विदासी३दुपरि स्विदासी३त्। रेतोधा आसन्महिमान आसन्त्स्वधा अवस्तात्प्रयतिः परस्तात् ॥५॥ को अद्धा वेद क इह प्र वोचत्कुत आजाता कुत इयं विसृष्टिः। अर्वाग्देवा अस्य विसर्जनेनाथा को वेद यत आबभूव ॥६॥ इयं विसृष्टिर्यत आबभूव यदि वा दधे यदि वा न। यो अस्याध्यक्षः परमे व्योमन्त्सो अंग वेद यदि वा न वेद ॥७॥१७॥

॥१३०॥ १–७ यज्ञः प्राजापत्यः ॥ भाववृत्तं ॥ १ जगती । २–७ त्रिष्टुप् ॥

॥१३०॥ यो यज्ञो विश्वतस्तंतुभिस्तत एकशतं देवकर्मेभिरायतः । इमे वयंति पितरो य आययुः प्र वयाप वयेत्यासते तते ॥१॥ पुमाँ एनं तनुत उत्कृणत्ति पुमान्वि तत्ने अधि नाके अस्मिन्। इमे मयूखा उप सेदुरू सदः सामानि चक्रुस्तसराण्योतवे ॥२॥ कासीत्प्रमा प्रतिमा किं निदानमाज्यं किमासीत्परिधिः क आसीत् । छंदः किमासीत्प्रउगं किमुक्थं यद्देवा देवमयजंत विश्वे ॥३॥ अग्नेर्गायत्र्यभवत्सयुग्वोष्णिहया सविता सं बभूव । अनुष्टुभा सोम उक्थैर्महस्वान्बृहस्पतेर्बृहती वाचमावत् ॥४॥ विराण्मित्रावरुणयोरभिश्रीरिंद्रस्य त्रिष्टुबिह भागो अह्नः । विश्वान्देवाञ्जगत्या विवेश तेन चाक्लृप्र ऋषयो मनुष्याः ॥५॥ चाक्लृप्रे तेन ऋषयो मनुष्या यज्ञे जाते पितरो नः पुराणे। प-

तमसा गूळ्हं अग्रे अप्रऽकेतं सलिलं सर्वं आः इदं तुच्छ्येन आभु अपिऽहितं यत् आसीत् तपसः तत् महिना अजायत एकं ॥३॥ कामः तत् अग्रे सं अवर्तत अधि मनसः रेतः प्रथमं यत् आसीत् सतः बंधुं असति निः अविंदन् हृदि प्रतिऽइष्य कवयः मनीषा ॥४॥ तिरश्चीनः विऽततः रश्मिः एषां अधः स्वित् आसी३त् उपरि स्वित् आसी३त् रेतःऽधाः आसन् महिमानः आसन् स्वधा अवस्तात् प्रऽयतिः परस्तात् ॥५॥ कः अद्धा वेद कः इह प्र वोचत् कुतः आऽजाता कुतः इयं विऽसृष्टिः अर्वाक् देवाः अस्य विऽसर्जनेन अथ कः वेद यतः आऽबभूव ॥६॥ इयं विऽसृष्टिः यतः आऽबभूव यदि वा दधे यदि वा न यः अस्य अधिऽअक्षः परमे विऽओमन् सः अंग वेद यदि वा न वेद ॥७॥१७॥

॥१३०॥ यः यज्ञः विश्वतः तंतुऽभिः ततः एकऽशतं देवऽकर्मेभिः आऽयतः इमे वयंति पितरः ये आऽययुः प्र वय अप वय इति आसते तते ॥१॥ पुमान् एनं तनुते उत् कृणत्ति पुमान् वि तत्ने अधि नाके अस्मिन् इमे मयूखाः उप सेदुः ऊं इति सदः सामानि चक्रुः तसराणि ओतवे ॥२॥ का आसीत् प्रऽमा प्रतिऽमा किं निऽदानं आज्यं किं आसीत् परिऽधिः कः आसीत् छंदः किं आसीत् प्रउगं किं उक्थं यत् देवाः देवं अयजंत विश्वे ॥३॥ अग्नेः गायत्री अभवत् सऽयुग्वा उष्णिहया सविता सं बभूव अनुऽस्तुभा सोमः उक्थैः महस्वान् बृहस्पतेः बृहती वाचं आवत् ॥४॥ विऽराट् मित्रावरुणयोः अभिऽश्रीः इंद्रस्य त्रिऽस्तुप् इह भागः अह्नः विश्वान् देवान् जगती आ विवेश तेन चाक्लृप्रे ऋषयः मनुष्याः ॥५॥ चाक्लृप्रे तेन ऋषयः मनुष्याः यज्ञे जाते पितरः नः पुराणे प-

शर्म॑न्मन्ये॒ मन॑सा॒ चक्ष॑सा॒ तान्य॒ इ॒मं य॒ज्ञम॑यजंत॒ पूर्वे॑ ॥६॥ स॒ह-स्तो॑माः स॒हछं॑दस आ॒वृतः॑ स॒हप्र॑मा॒ ऋष॑यः स॒प्त दैव्याः॑। पूर्वे॑षां॒ पंथा॑मनु॒दृश्य॒ धीरा॑ अ॒न्वाले॑भिरे र॒थ्यो॒३॒॑ न र॒श्मीन् ॥७॥१८॥

॥१३१॥ १–७ सुकीर्तिः काक्षीवतः ॥ १–३ ६.७ इंद्रः। ४.५ अश्विनौ ॥
१–३.५–७ त्रिष्टुप्। ४ अनुष्टुप्॥

॥१३१॥ अप॒ प्राचं॑ इंद्र॒ विश्वाँ॑ अ॒मित्रा॒नपापा॑चो अभिभूते नुदस्व। अपोदी॑चो॒ अप॑ शूराध॒राच॑ उ॒रौ यथा॒ तव॒ शर्म॒न्मदे॑म ॥१॥ कु॒विदं॒ग यव॑मंतो॒ यवं॑ चि॒द्यथा॒ दांत्य॑नुपू॒र्वं वि॒यूय॑। इ॒हेहै॑षां कृणुहि॒ भोज॑नानि॒ ये ब॒र्हिषो॒ नमो॑वृक्तिं॒ न ज॒ग्मुः ॥२॥ न॒हि स्थूर्यृ॑तु॒था या॒तमस्ति॒ नोत श्रवो॑ विविदे संग॒मेषु॑। ग॒व्यंत॒ इंद्रं॑ स॒ख्याय॒ विप्रा॑ अश्वा॒यंतो॒ वृष॑णं वा॒जयं॑तः ॥३॥ यु॒वं सु॒राम॑मश्विना॒ नमु॑चावासु॒रे सचा॑। वि॒पि॒पा॒ना शु॑भस्पती॒ इंद्रं॒ कर्म॑स्वावतं ॥४॥ पु॒त्रमि॑व पि॒तरा॑व॒श्विनो॒भेंद्रा॒वथुः॒ काव्यै॑र्दं॒सना॑भिः। यत्सु॒रामं॒ व्यपि॑बः॒ शची॑भिः॒ सर॑स्वती त्वा मघवन्नभिष्णक् ॥५॥ इंद्रः॑ सु॒त्रामा॒ स्ववाँ॒ अवो॑भिः सुमृळी॒को भ॑वतु वि॒श्ववे॑दाः। बाध॑तां॒ द्वेषो॒ अभ॑यं कृणोतु सु॒वीर्य॑स्य॒ पत॑यः स्याम ॥६॥ तस्य॑ व॒यं सु॑म॒तौ य॒ज्ञिय॒स्यापि॑ भ॒द्रे सौ॑मन॒से स्या॑म। स सु॒त्रामा॒ स्ववाँ॒ इंद्रो॑ अ॒स्मे आ॒राच्चि॒द्द्वेषः॑ सनु॒तर्यु॑योतु ॥७॥१९॥

॥१३२॥ १–७ शकपूतो नार्मेधः ॥ १ लिंगोक्तदेवताः। २–७ मित्रावरुणौ ॥ १ न्यंकुसारिणी। २ ६ प्रस्तारपंक्तिः। ३–५ विराड्रूपा। ७ महासतोबृहती ॥

॥१३२॥ ई॒जा॒नमिद्द्यौर्गू॒र्तावसुरीजा॒नं भूमि॑र॒भि प्र॑भू॒षणि॑। ई॒जा॒नं दे॒वाव॒श्विना॑व॒भि सु॒म्नैर॑वर्धतां ॥१॥ ता वां॑ मित्रावरुणा धार॒यत्क्षि॑ती सुषु॒म्नेषि॑त॒त्वता॑ यजामसि। यु॒वोः क्रा॒णाय॑ स॒ख्यैर॒भि ष्या॑म र॒क्षसः॑ ॥२॥ अधा॑ चि॒न्नु यद्धि-

श्यन् मन्ये मनसा चक्षसा तान् ये इमं यज्ञं अयजंत पूर्वे ॥ ६ ॥ सहऽस्तोमाः सहऽछंदसः आऽवृतः सहऽप्रमाः ऋषयः सप्त दैव्याः पूर्वेषां पंथां अनुऽदृश्य धीराः अनुऽआलेभिरे रथ्यः न रश्मीन् ॥ ७ ॥ १८ ॥

॥ १३१ ॥ अप प्राचः इंद्र विश्वान् अमित्रान् अप अपाचः अभिऽभूते नुदस्व अप उदीचः अप शूर अधराचः उरौ यथा तव शर्मन् मदेम ॥ १ ॥ कुवित् अंग यवऽमंतः यवं चित् यथा दांति अनुऽपूर्वं विऽयूय इहऽइह एषां कृणुहि भोजनानि ये बर्हिषः नमःऽवृक्तिं न जग्मुः ॥ २ ॥ नहि स्थूरि ऋतुऽथा यातं अस्ति न उत श्रवः विविदे संऽगमेषु गव्यंतः इंद्रं सख्याय विप्राः अश्वऽयंतः वृषणं वाजयंतः ॥ ३ ॥ युवं सुरामं अश्विना नमुचौ आसुरे सचा विऽपिपाना शुभः पती इंद्रं कर्मऽसु आवतं ॥ ४ ॥ पुत्रंऽइव पितरौ अश्विना उभा इंद्र आवथुः काव्यैः दंसनाभिः यत् सुऽरामं वि अपिबः शचीभिः सरस्वती त्वा मघऽवन् अभिष्णक् ॥ ५ ॥ इंद्रः सुऽत्रामा स्वऽवान् अवःऽभिः सुऽमृळीकः भवतु विश्वऽवेदाः बाधतां द्वेषः अभयं कृणोतु सुऽवीर्यस्य पतयः स्याम ॥ ६ ॥ तस्य वयं सुऽमतौ यज्ञियस्य अपि भद्रे सौमनसे स्याम सः सुऽत्रामा स्वऽवान् इंद्रः अस्मे आरात् चित् द्वेषः सनुतः युयोतु ॥ ७ ॥ १९ ॥

॥ १३२ ॥ ईजानं इत् द्यौः गूर्तऽवसुः ईजानं भूमिः अभि प्रऽभूषणि ईजानं देवौ अश्विनौ अभि सुम्नैः अवर्धतां ॥ १ ॥ ता वां मित्रावरुणा धारयत्ऽक्षिती सुऽसुम्ना इषितत्वता यजामसि युवोः क्राणाय सख्यैः अभि स्याम रक्षसः ॥ २ ॥ अध चित् नु यत् दि-

धिषामहे वामभि प्रियं रेक्णः पत्यमानाः। दद्वाँ वा यत्पुष्यति रेक्णः सम्वारन्नकिरस्य मघानि ॥३॥ असावन्यो असुर सूयत द्यौस्त्वं विश्वेषां वरुणासि राजा। मूर्धा रथस्य चाकन्नैतावतैनसांतकध्रुक् ॥४॥ अस्मिन्स्वे३तच्छकपूत एनो हिते मित्रे निगतान्हंति वीरान्। अवोर्वा यद्धात्तनूष्ववः प्रियासु यज्ञियास्वर्वा ॥५॥ युवोर्हि मातादितिर्विचेतसा द्यौर्न भूमिः पयसा पुपूतनि। अव प्रिया दिदिष्टन सूरो निनिक्त रश्मिभिः ॥६॥ युवं ह्यप्नराजावसीदतं तिष्ठद्रथं न धूर्षदं वनर्षदं। ता नः कणूकयंतीर्नृमेधस्त्रत्रे अंहसः सुमेधस्त्रत्रे अंहसः ॥७॥२०॥

॥१३३॥ १–७ सुदाः पैजवनः ॥ इंद्रः ॥ १–३ शाक्करी। ४–६ महापंक्तिः। ७ त्रिष्टुप् ॥

॥१३३॥ प्रो ष्वस्मै पुरोरथमिंद्राय शूषमंर्चत। अभीके चिदु लोककृत्संगे समत्सु वृत्रहास्माकं बोधि चोदिता नभंतामन्यकेषां ज्याका अधि धन्वसु ॥१॥ त्वं सिंधूँरवासृजोऽधराचो अहन्नहिं। अशत्रुरिंद्र जज्ञिषे विश्वं पुष्यसि वार्यं तं त्वा परि ष्वजामहे नभंतामन्यकेषां ज्याका अधि धन्वसु ॥२॥ वि षु विश्वा अरातयोऽर्यो नशंत नो धियः। अस्तासि शत्रवे वधं यो न इंद्र जिघांसति या ते रातिर्ददिर्वसु नभंतामन्यकेषां ज्याका अधि धन्वसु ॥३॥ यो न इंद्राभितो जनो वृकायुरादिदेशति। अधस्पदं तमीं कृधि विबाधो असि सासहिर्नभंतामन्यकेषां ज्याका अधि धन्वसु ॥४॥ यो न इंद्राभिदासति सनाभिर्यश्च निष्ट्यः। अव तस्य बलं तिर महीव द्यौरध त्मना नभंतामन्यकेषां ज्याका अधि धन्वसु ॥५॥ वयमिंद्र त्वायवः सखित्वमा रभामहे। ऋतस्य नः पथा नयाति

धियामहे वां अभि प्रियं रेक्णः पत्यमानाः दधान् वा यत् पुष्यति रेक्णः सं ऊं आरन् नकिः अस्य मघानि ॥३॥ असौ अन्यः असुर सूयत द्यौः त्वं विश्वेषां वरुण असि राजा मूर्धा रथस्य चाकन् न एतावता एनसा अंतकऽधुक् ॥४॥ अस्मिन् सु एतत् शक्रऽपूते एनः हिते मित्रे निऽगतान् हंति वीरान् अवोः वा यत् धात् तनूषु अवः प्रियासु यज्ञियासु अर्वा ॥५॥ युवोः हि माता अदितिः विऽचेतसा द्यौः न भूमिः पयसा पुपूतनि अव प्रिया दिदिष्टन सूरः निनिक्त रश्मिऽभिः ॥६॥ युवं हि अप्नऽराजौ असीदतं तिष्ठत् रथं न धूःऽसदं वनऽसदं ताः नः कणूकऽयंतीः नृऽमेधः तत्रे अंहसः सुऽमेधः तत्रे अंहसः ॥७॥२०॥

॥१३३॥ प्रो' सु अस्मै पुरःऽरथं इंद्राय शूषं अर्चत अभीके चित् ऊं' लोकऽकृत् संऽगे समत्ऽसु वृत्रऽहा अस्माकं बोधि चोदिता नभंतां अन्यकेषां ज्याकाः अधि धन्वऽसु ॥१॥ त्वं सिंधून् अव असृजः अधराचः अहन् अहिं अशत्रुः इंद्र जज्ञिषे विश्वं पुष्यसि वार्यं तं त्वा परि स्वजामहे नभंतां अन्यकेषां ज्याकाः अधि धन्वऽसु ॥२॥ वि सु विश्वाः अरातयः अर्यः नशंत नः धियः अस्ता असि शत्रवे वधं यः नः इंद्र जिघांसति या ते रातिः ददिः वसु नभंतां अन्यकेषां ज्याकाः अधि धन्वऽसु ॥३॥ यः नः इंद्र अभितः जनः वृकऽयुः आऽदिदेशति अधःऽपदं तं ईं कृधि विऽबाधः असि सहिः नभंतां अन्यकेषां ज्याकाः अधि धन्वऽसु ॥४॥ यः नः इंद्र अभिऽदासति सऽनाभिः यः च निष्ट्यः अव तस्य बलं तिर महीऽइव द्यौः अध त्मना नभंतां अन्यकेषां ज्याकाः अधि धन्वऽसु ॥५॥ वयं इंद्र त्वायवः सखिऽत्वं आ रभामहे ऋतस्य नः पथा नय अति

विश्वा॑नि दुरि॒ता न॑भं॒ताम॒न्येषां॑ ज्या॒का अधि॒ धन्व॑सु ॥ ६ ॥ अ॒स्मभ्यं॒ सु त्वमिं॑द्र॒ तां शि॑क्ष॒ या दोह॑ते॒ प्रति॒ वरं॑ जरि॒त्रे। अच्छि॑द्रोध्नी पी॒पय॒द्यथा॑ नः स॒हस्र॑धारा॒ पय॑सा म॒ही गौः ॥ ७ ॥ २१ ॥

॥ १३४ ॥ १–६ मांधाता यौवनाश्वः । ६. ७ गोधा ॥ इंद्रः ॥ १–६ महापंक्तिः । ७ पंक्तिः ॥

॥ १३४ ॥ उ॒भे यदिं॑द्र॒ रोद॑सी आप॒प्राथो॒षा इ॑व । म॒हांतं॑ त्वा म॒हीनां॑ स॒म्राजं॑ चर्षणी॒नां दे॒वी जनि॑त्र्यजीजनद्भ॒द्रा जनि॑त्र्यजीजनत् ॥ १ ॥ अव॑ स्म दुर्हणाय॒तो मर्त॑स्य तनुहि स्थि॒रं । अ॒ध॒स्प॒दं तमीं॑ कृधि॒ यो अ॒स्माँ आ॒दिदे॑शति दे॒वी जनि॑त्र्यजीजनद्भ॒द्रा जनि॑त्र्यजीजनत् ॥ २ ॥ अव॒ त्या बृ॑ह॒तीरिषो॑ वि॒श्वश्चं॑द्रा अमित्रहन् । शची॑भिः शक्र धूनु॒हींद्र॒ विश्वा॑भिरू॒तिभि॑र्दे॒वी जनि॑त्र्यजीजनद्भ॒द्रा जनि॑त्र्यजीजनत् ॥ ३ ॥ अव॒ यत्त्वं श॑तक्रत॒विंद्र॒ विश्वा॑नि धूनु॒षे । र॒यिं न सु॑न्व॒ते सचा॑ सह॒स्रिणी॑भिरू॒तिभि॑र्दे॒वी जनि॑त्र्यजीजनद्भ॒द्रा जनि॑त्र्यजीजनत् ॥ ४ ॥ अव॒ स्वेदा॑ इवा॒भितो॒ विष्व॑क्पतंतु दि॒द्यवः॑ । दूर्वा॑या इव॒ तंत॑वो॒ व्य१॒॑स्मदे॑तु दुर्म॒तिर्दे॒वी जनि॑त्र्यजीजनद्भ॒द्रा जनि॑त्र्यजीजनत् ॥ ५ ॥ दी॒र्घं ह्यं॑कु॒शं य॑था॒ शक्तिं॒ बिभ॑र्षि मंतुमः । पूर्वे॑ण मघवन्प॒दाजो व॒यां यथा॑ यमो दे॒वी जनि॑त्र्यजीजनद्भ॒द्रा जनि॑त्र्यजीजनत् ॥ ६ ॥ नकि॑र्देवा मिनीमसि॒ नकि॒रा यो॑पयामसि मंत्र॒श्रुत्यं॑ चरामसि । प॒क्षेभि॑रपिक॒क्षेभि॒रत्रा॒भि सं र॑भामहे ॥ ७ ॥ २२ ॥

॥ १३५ ॥ १–७ कुमारो यामायनः ॥ यमः ॥ अनुष्टुप् ॥

॥ १३५ ॥ य॒स्मिन्वृ॒क्षे सु॑पला॒शे दे॒वैः स॒म्पिब॑ते य॒मः । अत्रा॑ नो वि॒श्पतिः॑ पि॒ता पु॑रा॒णाँ अनु॑ वेनति ॥ १ ॥ पु॒रा॒णाँ अ॑नु-

विश्वा॑नि दुः॒ऽइता नभ॑तां अ॒न्येषां॑ ज्या॒काः अधि॑ धन्व॑ऽसु ॥६॥ अ॒स्मभ्यं॑ सु त्वं इ॒न्द्र॒ तां शि॒क्ष॒ या दोह॑ते प्रति॑ वरं॑ ज॒रि॒त्रे अच्छि॑द्रऽऊध्नी पी॒पय॑त् यथा॑ नः स॒हस्र॑ऽधारा पय॑सा म॒ही गौः॑ ॥७॥२१॥

॥१३४॥ उ॒भे॒ यत् इ॒न्द्र॒ रोद॑सी॒ आ॒ऽप॒प्राथ॑ उ॒षाःऽइ॑व म॒हान्तं॑ त्वा॒ म॒हीनां॑ सं॒ऽराजं॑ च॒र्षणी॒नां दे॒वी जनि॑त्री अ॒जी॒ज॒न॒त् भ॒द्रा जनि॑त्री अ॒जी॒ज॒न॒त् ॥१॥ अव॑ स्म॒ दुः॒ऽह॒ना॒य॒तः मर्त॑स्य त॒नु॒हि॒ स्थि॒रं अ॒धः॒ऽप॒दं तं ई॒ कृ॒धि॒ यः अ॒स्मान् आ॒ऽदि॒दे॑शति दे॒वी ज॒नित्री अ॒जी॒ज॒न॒त् भ॒द्रा जनि॑त्री अ॒जी॒ज॒न॒त् ॥२॥ अव॑ त्याः बृ॒ह॒तीः इषः॑ वि॒श्वऽच॑न्द्राः अ॒मि॒त्र॒ऽह॒न् शची॑भिः श॒क्र॒ धू॒नु॒हि इ॒न्द्र॒ वि॒श्वा॑भिः ऊ॒तिऽभिः॑ दे॒वी जनि॑त्री अ॒जी॒ज॒न॒त् भ॒द्रा जनि॑त्री अ॒जी॒ज॒न॒त् ॥३॥ अव॑ यत् त्वं श॒त॒ऽक्र॒तो॒ इ॒न्द्र॒ विश्वा॑नि धू॒नु॒षे र॒यिं न सु॒न्व॒ते सचा॑ स॒ह॒स्रिणी॑भिः ऊ॒तिऽभिः॑ दे॒वी जनि॑त्री अ॒जी॒ज॒न॒त् भ॒द्रा जनि॑त्री अ॒जी॒ज॒न॒त् ॥४॥ अव॑ स्वेदाः॑ऽइव अ॒भितः॑ विष्व॑क् प॒त॒न्तु॒ दि॒द्यवः॑ दूर्वा॑याःऽइव त॒न्तवः॑ वि अ॒स्मत् ए॒तु॒ दुः॒ऽम॒तिः दे॒वी जनि॑त्री अ॒जी॒ज॒न॒त् भ॒द्रा जनि॑त्री अ॒जी॒ज॒न॒त् ॥५॥ दी॒र्घं हि अ॒ङ्कु॒शं य॒था॒ श॒क्तिं बिभ॑र्षि म॒न्तु॒ऽमः॒ पूर्वे॑ण म॒घ॒ऽव॒न् प॒दा अ॒जः व॒यां यथा॑ य॒मः दे॒वी जनि॑त्री अ॒जी॒ज॒न॒त् भ॒द्रा जनि॑त्री अ॒जी॒ज॒न॒त् ॥६॥ नकिः॑ दे॒वाः॒ मि॒नी॒म॒सि॒ नकिः॑ आ यो॒प॒या॒म॒सि॒ म॒न्त्र॒ऽश्रुत्यं॑ च॒रा॒म॒सि॒ प॒क्षेभिः॑ अ॒पि॒ऽक॒क्षेभिः॑ अत्र॑ अ॒भि सं र॑भामहे ॥७॥२२॥

॥१३५॥ यस्मि॑न् वृ॒क्षे सु॒ऽप॒ला॒शे दे॒वैः सं॒ऽपिब॑ते य॒मः अत्र॑ नः वि॒श्पतिः॑ पि॒ता पु॒रा॒णान् अनु॑ वे॒न॒ति॒ ॥१॥ पु॒रा॒णान् अ॒नु॒-

वेनंतं चरंतं पापयामुया। असूयन्नभ्यचाकशं तस्मा अस्पृहयं पुनः ॥२॥ यं कुमार नवं रथमचक्रं मनसाकृणोः। एकेषं विश्वतः प्रांचमपश्यन्नधि तिष्ठसि ॥३॥ यं कुमार प्रावर्तयो रथं विप्रेभ्यस्परि। तं सामानु प्रावर्तत समितो नाव्याहितं ॥४॥ कः कुमारमजनयद्रथं को निरवर्तयत्। कः स्वित्तदद्य नो ब्रूयादनुदेयी यथाभवत् ॥५॥ यथाभवदनुदेयी ततो अग्रमजायत। पुरस्ताद्बुध्न आततः पश्चान्निरयणं कृतं ॥६॥ इदं यमस्य सादनं देवमानं यदुच्यते। इयमस्य धम्यते नाळीरयं गीर्भिः परिष्कृतः ॥७॥२३॥

॥१३६॥ १-७ मुनयो वातरशनाः ॥ १ जूतिः। २ वातजूतिः। ३ विप्रजूतिः। ४ वृषाणकः। ५ करिक्रतः। ६ एतशः। ७ ऋष्यशृंगः ॥ केशिनः ॥ अनुष्टुप् ॥

॥१३६॥ केश्य१ग्निं केशी विषं केशी बिभर्ति रोदसी। केशी विश्वं स्वर्दृशे केशीदं ज्योतिरुच्यते ॥१॥ मुनयो वातरशनाः पिशंगा वसते मला। वातस्यानु ध्राजिं यंति यद्देवासो अविक्षत ॥२॥ उन्मदिता मौनेयेन वाताँ आ तस्थिमा वयं। शरीरेदस्माकं यूयं मर्तासो अभि पश्यथ ॥३॥ अंतरिक्षेण पतति विश्वा रूपावचाकशत्। मुनिर्देवस्यदेवस्य सौकृत्याय सखा हितः ॥४॥ वातस्याश्वो वायोः सखाथो देवेषितो मुनिः। उभौ समुद्रावा क्षेति यश्च पूर्व उतापरः ॥५॥ अप्सरसां गंधर्वाणां मृगाणां चरणे चरन्। केशी केतस्य विद्वान्त्सखा स्वादुर्मदिंतमः ॥६॥ वायुरस्मा उपामंथत्पिनष्टि स्मा कुनंनमा। केशी विषस्य पात्रेण यद्रुद्रेणापिबत्सह ॥७॥२४॥

॥१३७॥ १-७ सप्त ऋषय एकर्चाः ॥ विश्वे देवाः ॥ अनुष्टुप् ॥

॥१३७॥ उत देवा अवहितं देवा उन्नयथा पुनः। उता-

ऽवेनँतं चरँतं पापया अमुया अमूयन् अभि अचाकशं तस्मैँ अस्पृहयं पुनः॥२॥ यं कुमार् नवँ रथँ अचक्रं मनँसा अकृणोः एकँऽईषं विश्वतः प्राँचं अपँश्यन् अँधि तिष्ठसि॥३॥ यं कुमार् प्र अवँर्तयः रथँ विप्रेभ्यः परिँ तं सामँ अनुँ प्र अवर्तत् सं इतः नावि आऽहिँतं॥४॥ कः कुमारं अजनयत् रथँ कः निः अवर्तयत् कः स्वित् तत् अद्य नः ब्रूयात् अनुऽदेयीँ यथा अभँवत्॥५॥ यथा अभँवत् अनुऽदेयीँ ततँः अग्रँ अजायत पुरस्तात् बुध्नः आऽततः पश्चात् निःऽअयनं कृतं॥६॥ इदं यमस्य सदनं देवऽमानं यत् उच्यते इयं अस्य धम्यते नाळीः अयं गीःऽभिः परिँऽकृतः॥७॥२३॥

॥१३६॥ केशी अग्निं केशी विषं केशी बिभर्ति रोदँसी केशी विश्वं स्वः दृशे केशी इदं ज्योतिः उच्यते॥१॥ मुनँयः वातँऽरशनाः पिशंगा वसते मला वातँस्य अनुं ध्राजिं यंति यत् देवासः अविक्षत॥२॥ उत्ऽमँदिताः मौनेँयेन वाताँन् आ तस्थिम वयं शरीरा इत् अस्माकँ यूयं मर्तासः अभि पश्यथ॥३॥ अंतरिँक्षेण पतति विश्वा रूपा अवऽचाकँशत् मुनिः देवस्यँऽदेवस्य सौकृत्याय सखा हितः॥४॥ वातँस्य अश्वः वायोः सखा अथोँ देवऽइँषितः मुनिः उभौ समुद्रौ आ क्षेति यः च पूर्वः उत अपँरः॥५॥ अप्सरसाँ गंधर्वाणाँ मृगाणाँ चरँणे चरन् केशी केतँस्य विद्वान् सखा स्वादुः मदिन्ऽतँमः॥६॥ वायुः अस्मै उपँ अमंथत् पिनष्टिं स्म कुनंनमा केशी विषस्य पात्रेँण यत् रुद्रेण अपिँबत् सह॥७॥२४॥

॥१३७॥ उत देवाः अवँऽहितं देवाः उत् नयथ पुनः उत

गंधर्वकुर्पं देवा देवा जीवयथा पुनः ॥१॥ द्वाविमौ वातौ वात आ सिंधोरा परावतः। दक्षं ते अन्य आ वातु परान्यो वातु यद्रपः ॥२॥ आ वात वाहि भेषजं वि वात वाहि यद्रपः। त्वं हि विश्वभेषजो देवानां दूत ईयसे ॥३॥ आ त्वागमं शंतातिभिरथो अरिष्टतातिभिः। दक्षं ते भद्रमाभार्षं परा यक्ष्मं सुवामि ते ॥४॥ त्रायंतामिह देवास्त्रायंतां मरुतां गणः। त्रायंतां विश्वा भूतानि यथायमरपा असत् ॥५॥ आप इद्वा उ भेषजीरापो अमीवचातनीः। आपः सर्वस्य भेषजीस्तास्ते कृण्वंतु भेषजं ॥६॥ हस्ताभ्यां दशशाखाभ्यां जिह्वा वाचः पुरोगवी। अनामयित्नुभ्यां त्वा ताभ्यां त्वोप स्पृशामसि ॥७॥२५॥

॥१३८॥ १-६ अंग औरवः ॥ इंद्रः ॥ जगती ॥

॥१३८॥ तव त्य इंद्र सख्येषु वह्नय ऋतं मन्वाना व्यदर्दिरुर्वलं। यत्रा दशस्यन्नुषसो रिणन्नपः कुत्साय मन्मन्नह्यश्च दंसयः ॥१॥ अवासृजः प्रस्वः श्वंचयो गिरीनुदाज उस्रा अपिबो मधु प्रियं। अवर्धयो वनिनो अस्य दंससा शुशोच सूर्य ऋतजातया गिरा ॥२॥ वि सूर्यो मध्ये अमुचद्रथं दिवो विदद्दासाय प्रतिमानमार्यः। दृळ्हानि पिप्रोरसुरस्य मायिन इंद्रो व्यास्यच्चकृवाँ ऋजिश्वना ॥३॥ अनाधृष्टानि धृषितो व्यास्यन्निधींरदेवाँ अमृणदयास्यः। मासेव सूर्यो वसु पुर्यमा ददे गृणानः शत्रूँरशृणाद्विरुक्मता ॥४॥ अयुद्धसेनो विभ्वा विभिंदता दाशद्वृत्रहा तुज्यानि तेजते। इंद्रस्य वज्रादबिभेदभिश्नथः प्राक्रामच्छुंध्यूरजहादुषा अनः ॥५॥ एता त्या ते श्रुत्यानि केवला य-

आर्गः चक्षुषे देवाः देवाः जीवर्यथ पुनः॥१॥ द्वौ इमौ वातौ वातः आ सिंधोः आ पराऽवर्तः दक्षं ते अन्यः आ वातु परा अन्यः वातु यत् रपः॥२॥ आ वात वाहि भेषजं वि वात वाहि यत् रपः त्वं हि विश्वऽभेषजः देवानां दूतः ईर्यसे॥३॥ आ त्वा अगमं शंतातिऽभिः अथो अरिष्टतातिऽभिः दक्षं ते भद्रं आ अभार्षं परा यक्ष्मं सुवामि ते॥४॥ त्रायंतां इह देवाः त्रायंतां मरुतां गणः त्रायंतां विश्वा भूतानि यथा अयं अरपाः असत्॥५॥ आपः इत् वै ऊं भेषजीः आपः अमीवऽचातनीः आपः सर्वस्य भेषजीः ताः ते कृण्वंतु भेषजं॥६॥ हस्ताभ्यां दशऽशाखाभ्यां जिह्वा वाचः पुरःऽगवी अनामयित्नुऽभ्यां त्वा ताभ्यां त्वा उप स्पृशामसि॥७॥२५॥

॥१३८॥ तव त्ये इंद्र सख्येषु वह्नयः ऋतं मन्वानाः वि अदर्दिरुः वलं यत्र दशस्यन् उषसः रिणन् अपः कुत्साय मन्मन् अह्यः च दंसयः॥१॥ अव असृजः प्रऽस्वः श्वंचयः गिरीन् उत् आजः उस्राः अपिबः मधु प्रियं अवर्धयः वनिनः अस्य दंससा शुशोच सूर्यः ऋतऽजातया गिरा॥२॥ वि सूर्यः मध्ये अमुचत् रथं दिवः विदत् दासाय प्रतिऽमानं आर्यः दृळ्हानि पिप्रोः असुरस्य मायिनः इंद्रः वि आस्यत् चकृऽवान् ऋजिश्वना॥३॥ अनाधृष्टानि धृषितः वि आस्यत् निऽधीन् अदेवान् अमृणत् अयास्यः मासाऽइव सूर्यः वसु पुर्यं आ ददे गृणानः शत्रून् अशृणात् विरुक्मता॥४॥ अयुद्धऽसेनः विऽभ्वा विऽभिंदता दाशत् वृत्रऽहा तुज्यानि तेजते इंद्रस्य वज्रात् अबिभेत् अभिऽश्नथः प्र अक्रामत् शुंध्यूः अजहात् उषाः अनः॥५॥ एता त्या ते श्रुत्यानि केवला यत्

देव एकमकृणोरयज्ञं । मासां विधानमदधा अधि द्यवि त्वया विभिन्नं भरति प्रधिं पिता ॥६॥२६॥

॥१३९॥ १-६ विश्वावसुर्देवगंधर्वः ॥ १-३ सविता । ४-६ विश्वावसुः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१३९॥ सूर्यरश्मिर्हरिकेशः पुरस्तात्सविता ज्योतिरुदयाँ अजस्रं । तस्य पूषा प्रसवे याति विद्वान्त्संपश्यन्विश्वा भुवनानि गोपाः ॥१॥ नृचक्षा एष दिवो मध्य आस्त आपप्रिवान्रोदसी अंतरिक्षं । स विश्वाचीरभि चष्टे घृताचीरंतरा पूर्वमपरं च केतुं ॥२॥ रायो बुध्नः संगमनो वसूनां विश्वा रूपाभि चष्टे शचीभिः । देव इव सविता सत्यधर्मेंद्रो न तस्थौ समरे धनानां ॥३॥ विश्वावसुं सोम गंधर्वमापो ददृशुषीस्तदृतेना व्यायन् । तदन्ववैदिंद्रो रारहाण आसां परि सूर्यस्य परिधीँरपश्यत् ॥४॥ विश्वावसुरभि तन्नो गृणातु दिव्यो गंधर्वो रजसो विमानः । यद्वा घा सत्यमुत यन्न विद्म धियो हिन्वानो धिय इन्नो अव्याः ॥५॥ सस्निमविंदच्चरणे नदीनामपावृणोद्दुरो अश्मव्रजानां । प्रासां गंधर्वो अमृतानि वोचदिंद्रो दक्षं परि जानादहीनां ॥६॥२७॥

॥१४०॥ १-६ अग्निः पावकः ॥ अग्निः ॥ १ विष्टारपंक्तिः । २-४ सतोबृहती । ५ उपरिष्टाज्ज्योतिः । ६ त्रिष्टुप् ॥

॥१४०॥ अग्ने तव श्रवो वयो महि भ्राजंते अर्चयो विभावसो । बृहद्भानो शवसा वाजमुक्थ्यं दधासि दाशुषे कवे ॥१॥ पावकवर्चाः शुक्रवर्चा अनूनवर्चा उदियर्षि भानुना । पुत्रो मातरा विचरन्नुपावसि पृणक्षि रोदसी उभे ॥२॥ ऊर्जो नपाज्जातवेदः सुशस्तिभिर्मंदस्व धीतिभिर्हितः । त्वे इषः सं दधुर्भूरिवर्पसश्चित्रोतयो वामजाताः ॥३॥ इरज्यन्नग्ने प्रथयस्व जंतुभिरस्मे रायो अमर्त्य । स दर्शतस्य व-

एकः एकं अकृणोः अयज्ञं मासां विऽधानं अदधाः अधि द्यवि त्वया विऽभिन्नं भरति प्रऽधिं पिता ॥ ६ ॥ २६ ॥

॥ १३९ ॥ सूर्यऽरश्मिः हरिऽकेशः पुरस्तात् सविता ज्योतिः उत् अयान् अजस्रं तस्य पूषा प्रऽसवे याति विद्वान् संऽपश्यन् विश्वा भुवनानि गोपाः ॥ १ ॥ नृऽचक्षाः एषः दिवः मध्ये आस्ते आपप्रिऽवान् रोदसी इति अंतरिक्षं सः विश्वाचीः अभि चष्टे घृताचीः अंतरा पूर्वं अपरं च केतुं ॥ २ ॥ रायः बुध्नः संऽगमनः वसूनां विश्वा रूपा अभि चष्टे शचीभिः देवःऽइव सविता सत्यऽधर्मा इंद्रः न तस्थौ संऽअरे धनानां ॥ ३ ॥ विश्वऽवसुं सोम गंधर्वं आपः ददृशुषीः तत् ऋतेन वि आयन् तत् अनुऽअवैत् इंद्रः ररहाणः आसां परि सूर्यस्य परिऽधीन् अपश्यत् ॥ ४ ॥ विश्वऽवसुः अभि तत् नः गृणातु दिव्यः गंधर्वः रजसः विऽमानः यत् वा घ सत्यं उत यत् न विद्म धियः हिन्वानः धियः इत् नः अव्याः ॥ ५ ॥ सस्निं अविंदत् चरणे नदीनां अप अवृणोत् दुरः अश्मंऽव्रजानां प्र आसां गंधर्वः अमृतानि वोचत् इंद्रः दक्षं परि जानात् अहीनां ॥ ६ ॥ २७ ॥

॥ १४० ॥ अग्ने तव श्रवः वयः महि भ्राजंते अर्चयः विभाऽवसो इति विभाऽवसो बृहत्ऽभानो इति बृहत्ऽभानो शवसा वाजं उक्थ्यं दधासि दाशुषे कवे ॥ १ ॥ पावकऽवर्चाः शुक्रऽवर्चाः अनूनऽवर्चाः उत् इयर्षि भानुना पुत्रः मातरा विऽचरन् उप अवसि पृणक्षि रोदसी इति उभे इति ॥ २ ॥ ऊर्जः नपात् जातऽवेदः सुशस्तिऽभिः मंदस्व धीतिऽभिः हितः त्वे इति इषः सं दधुः भूरिऽवर्पसः चित्रऽऊतयः वामऽजाताः ॥ ३ ॥ इरज्यन् अग्ने प्रथयस्व जंतुऽभिः अस्मे इति रायः अमर्त्य सः दर्शतस्य व-

पुषो वि राजसि पृणक्षि सानसिं क्रतुं ॥४॥ इष्कर्तारमध्वरस्य प्रचेतसं क्षयंतं राधसो महः । रातिं वामस्य सुभगां महीमिषं दधासि सानसिं रयिं ॥५॥ ऋतावानं महिषं विश्वदर्शतमग्निं सुम्नाय दधिरे पुरो जनाः । श्रुत्कर्णं सप्रथस्तमं त्वा गिरा दैव्यं मानुषा युगा ॥६॥२८॥

॥ १४१ ॥ १–६ अग्निस्तापसः ॥ विश्वे देवाः ॥ अनुष्टुप् ॥

॥१४१॥ अग्ने अच्छा वदेह नः प्रत्यङ्ः सुमना भव । प्र नो यच्छ विशस्पते धनदा असि नस्त्वं ॥१॥ प्र नो यच्छत्वर्यमा प्र भगः प्र वृहस्पतिः । प्र देवाः प्रोत सूनृता रायो देवी ददातु नः ॥२॥ सोमं राजानमवसेऽग्निं गीर्भिर्हवामहे । आदित्यान्विष्णुं सूर्यं ब्रह्माणं च वृहस्पतिं ॥३॥ इंद्रवायू वृहस्पतिं सुहवेह हवामहे । यथा नः सर्व इज्जनः संगत्यां सुमना असत् ॥४॥ अर्यमणं वृहस्पतिमिंद्रं दानाय चोदय । वातं विष्णुं सरस्वतीं सवितारं च वाजिनं ॥५॥ त्वं नो अग्ने अग्निभिर्ब्रह्म यज्ञं च वर्धय । त्वं नो देवतातये रायो दानाय चोदय ॥६॥२९॥

॥ १४२ ॥ १–८ शार्ङ्गाः । १, २ जरिता । ३, ४ द्रोणः । ५, ६ सारिसृक्वः । ७, ८ स्तंबमित्रः ॥ अग्निः ॥ १, २ जगती । ३–६ त्रिष्टुप् । ७, ८ अनुष्टुप् ॥

॥१४२॥ अयमग्ने जरिता त्वे अभूदपि सहसः सूनो नह्य१न्यदस्त्याप्यं । भद्रं हि शर्म त्रिवरूथमस्ति त आरे हिंसानामप दिद्युमा कृधि ॥१॥ प्रवत्ते अग्ने जनिमा पितूयतः साचीव विश्वा भुवना न्यृंजसे । प्र सप्तयः प्र सनिषंत नो धियः पुरश्चरंति पशुपा इव त्मना ॥२॥ उत वा उ परि वृणक्षि बप्सद्बहोरग्न उलपस्य स्वधावः । उत खिल्या उर्वराणां भवंति मा ते हेतिं तविषीं चुक्रुधाम ॥३॥ यदुद्वतो निवतो यासि

पुंधः वि राजसि पृणक्षि सानसिं क्रतुं॥४॥ इष्कर्तारं अध्वरस्यं प्रऽचेतसं क्षयंतं राधसः महः रातिं वामस्य सुऽभगां महीं इषं दधासि सानसिं रयिं॥५॥ ऋतऽवानं महिषं विश्वऽदर्शतं अग्निं सुम्नायं दधिरे पुरः जनाः श्रुत्ऽकर्णं सप्रथःऽतमं त्वा गिरा दैव्यं मानुषा युगा॥६॥२८॥

॥१४१॥ अग्ने अच्छं वद इह नः प्रत्यङ् नः सुऽमनाः भव प्र नः यच्छ विशः पते धनऽदाः असि नः त्वं॥१॥ प्र नः यच्छतु अर्यमा प्र भगः प्र बृहस्पतिः प्र देवाः प्र उत सूनृता रायः देवी ददातु नः॥२॥ सोमं राजानं अवसे अग्निं गीःऽभिः हवामहे आदित्यान् विष्णुं सूर्यं ब्रह्माणं च बृहस्पतिं॥३॥ इंद्रवायू बृहस्पतिं सुऽहवा इह हवामहे यथा नः सर्वः इत् जनः संऽगत्यां सुऽमनाः असत्॥४॥ अर्यमणं बृहस्पतिं इंद्रं दानाय चोदय वातं विष्णुं सरस्वतीं सवितारं च वाजिनं॥५॥ त्वं नः अग्ने अग्निऽभिः ब्रह्म यज्ञं च वर्धय त्वं नः देवऽतातये रायः दानाय चोदय॥६॥२९॥

॥१४२॥ अयं अग्ने जरिता त्वे अभूत् अपि सहसः सूनो नहि अन्यत् अस्ति आप्यं भद्रं हि शर्म त्रिऽवरूथं अस्ति ते आरे हिंसानां अप दिद्युं आ कृधि॥१॥ प्रऽवत् ते अग्ने जनिम पितुऽयतः साचीऽइव विश्वा भुवना नि ऋंजसे प्र सप्तयः प्र सनिषंत नः धियः पुरः चरंति पशुपाःऽइव त्मना॥२॥ उत वै ऊं परि वृणक्षि बप्संत् बहोः अग्ने उलपस्य स्वधाऽवः उत खिल्याः उर्वराणां भवंति मा ते हेतिं तविषीं चुक्रुधाम॥३॥ यत् उत्ऽवतः निऽवतः यासि

बप्सत्पृथगेषि प्रगर्धिनीव सेना। यदा ते वातो अनुवाति शोचिर्वप्तेव श्मश्रु वपसि प्र भूम ॥४॥ प्रत्यस्य श्रेणयो ददृश्र एकं नियानं बहवो रथासः। बाहू यदग्ने अनुमर्मृजानो न्यङ्ङुत्तानामन्वेषि भूमिं ॥५॥ उत्ते शुष्मा जिहतामुत्ते अर्चिरुत्ते अग्ने शशमानस्य वाजाः। उच्छ्वञ्चस्व नि नम वर्धमान आ त्वाद्य विश्वे वसवः सदंतु ॥६॥ अपामिदं न्ययनं समुद्रस्य निवेशनं। अन्यं कृणुष्वेतः पंथां तेन याहि वशाँ अनु ॥७॥ आयने ते परायणे दूर्वा रोहंतु पुष्पिणीः। ह्रदाश्च पुंडरीकाणि समुद्रस्य गृहा इमे ॥८॥३०॥७॥

॥१४३॥ १-६ अत्रिः सांख्यः ॥ अश्विनौ ॥ अनुष्टुप् ॥

॥१४३॥ त्यं चिदत्रिमृतजुरमर्थमश्वं न यातवे। कक्षीवंतं यदी पुना रथं न कृणुथो नवं ॥१॥ त्यं चिदश्वं न वाजिनमरेणवो यमत्नत। दृळ्हं ग्रंथिं न वि ष्यतमत्रिं यविष्ठमा रजः ॥२॥ नरा दंसिष्ठावत्रये शुभ्रा सिषासतं धियः। अथा हि वां दिवो नरा पुनः स्तोमो न विशसे ॥३॥ चिते तद्वां सुराधसा रातिः सुमतिरश्विना। आ यन्नः सदने पृथौ समने पर्षथो नरा ॥४॥ युवं भुज्युं समुद्र आ रजसः पार ईंखितं। यातमच्छा पतत्रिभिर्नासत्या सातये कृतं ॥५॥ आ वां सुम्नैः शंयू इव मंहिष्ठा विश्ववेदसा। समस्मे भूषतं नरोत्सं न पिप्युषीरिषः ॥६॥१॥

॥१४४॥ १-६ सुपर्णस्तार्क्ष्यपुत्र ऊर्ध्वकृशनो वा यामायनः ॥ इंद्रः ॥ १.३.४ गायत्री। २ बृहती। ५ सतोबृहती। ६ विराट्पंक्तिः ॥

॥१४४॥ अयं हि ते अमर्त्य इंदुरत्यो न पत्यते। दक्षो विश्वायुर्वेधसे ॥१॥ अयमस्मासु काव्य ऋभुर्वज्रो दास्वते। अयं बिभर्त्यूर्ध्वकृशनं मदमृभुर्न कृत्व्यं मदं ॥२॥ घृषुः श्येनाय कृत्वन आसु स्वासु वंसगः। अव दीधेदहीशुवः ॥३॥ यं सुपर्णः

बर्सत् पृथंक् एषि मृगर्धिनीऽइव सेना यदा ते वातः अनुऽवाति शोचिः वप्ताऽइव श्मश्रु वपसि प्र भूमं॥४॥ प्रति अस्य श्रेणयः दृह्श्रे एकं निऽयानं बहवः रथासः बाहू यत् अग्ने अनुऽमर्मृजानः न्यङ् उत्तानां अनुऽएषि भूमिं॥५॥ उत् ते शुष्माः जिहतां उत् ते अर्चिः उत् ते अग्ने शशमानस्य वाजाः उत् श्वंचस्व नि नम वर्धमानः आ त्वा अद्य विश्वे वसवः सदंतु॥६॥ अपां इदं निऽअयनं समुद्रस्य निऽवेशनं अन्यं कृणुष्व इतः पंथां तेन याहि वशान् अनु ॥७॥ आऽअयने ते पराऽअयने दूर्वाः रोहंतु पुष्पिणीः हृदाः च पुंडरीकाणि समुद्रस्य गृहाः इमे॥८॥३०॥७॥

॥१४३॥ त्यं चित् अत्रिं ऋतऽजुरं अर्थं अश्वं न यातवे कक्षीवंतं यदि पुनः रथं न कृणुथः नवं॥१॥ त्यं चित् अश्वं न वाजिनं अरेणवः यं अत्नत दृळ्हं ग्रंथिं न वि स्यतं अत्रिं यविष्ठं आ रजः ॥२॥ नरा दंसिष्ठौ अत्रये शुभ्रा सिसासतं धियः अथ हि वां दिवः नरा पुनः स्तोमः न विऽशसे॥३॥ चिते तत् वां सुऽराधसा रातिः सुऽमतिः अश्विना आ यत् नः सदने पृथौ समने पर्षथः नरा ॥४॥ युवं भुज्युं समुद्रे आ रजसः पारे ईंखितं यातं अच्छ पतत्रिऽभिः नासत्या सातये कृतं॥५॥ आ वां सुम्नैः शंयूऽइव० मंहिष्ठा विश्वऽवेदसा सं अस्मे भूषतं नरा उत्सं न पिप्युषीः इषः॥६॥१॥

॥१४४॥ अयं हि ते अमर्त्यः इंदुः अत्यः न पत्यते दक्षः विश्वऽआयुः वेधसे॥१॥ अयं अस्मासु काव्यः ऋभुः वज्रः दास्वते अयं बिभर्ति ऊर्ध्वऽकृशनं मदं ऋभुः न कृत्व्यं मदं॥२॥ घृषुः श्येनाय कृत्वने आसु स्वासु वंसगः अव दीधेत् अहीशुवः॥३॥ यं सुऽपर्णः

परावतः श्येनस्य पुत्र आभरत्। शतचक्रं यो३ऽह्यो वर्तनिः ॥४॥ यं ते श्येनश्चारुमवृकं पदाभरदरुणं मानमंधसः। एना वयो वि तार्यायुर्जीवस एना जागार बंधुता ॥५॥ एवा तदिंद्र इंदुना देवेषु चिद्धारयाते महि त्यजः। क्रत्वा वयो वि तार्यायुः सुक्रतो क्रत्वायमस्मदा सुतः ॥६॥२॥

॥ १४५ ॥ १–६ इंद्राणी ॥ उपनिषत्सपत्नीबाधनं ॥ १–५ अनुष्टुप् । ६ पंक्तिः ॥

॥१४५॥ इमां खनाम्योषधिं वीरुधं बलवत्तमां। यया सपत्नीं बाधते यया संविंदते पतिं ॥१॥ उत्तानपर्णे सुभगे देवजूते सहस्वति। सपत्नीं मे परा धम पतिं मे केवलं कुरु ॥२॥ उत्तराहमुत्तर उत्तरेदुत्तराभ्यः। अधा सपत्नी या ममाधरा साधराभ्यः ॥३॥ नह्यस्या नाम गृभ्णामि नो अस्मिन्रमते जने। परामेव परावतं सपत्नीं गमयामसि ॥४॥ अहमस्मि सहमानाथ त्वमसि सासहिः। उभे सहस्वती भूत्वी सपत्नीं मे सहावहै ॥५॥ उप तेऽधां सहमानामभि त्वाधां सहीयसा। मामनु प्र ते मनो वत्सं गौरिव धावतु पथा वारिव धावतु ॥६॥३॥

॥ १४६ ॥ १–६ देवमुनिरैरंमदः ॥ अरण्यानी ॥ अनुष्टुप् ॥

॥१४६॥ अरण्यान्यरण्यान्यसौ या प्रेव नश्यसि। कथा ग्रामं न पृच्छसि न त्वा भीरिव विंदतीँ३ ॥१॥ वृषारवाय वदते यदुपावति चिच्चिकः। आघाटिभिरिव धावयन्नरण्यानिर्महीयते ॥२॥ उत गाव इवादंत्युत वेश्मेव दृश्यते। उतो अरण्यानिः सायं शकटीरिव सर्जति ॥३॥ गामंगैष आ ह्वयति दार्वंगैषो अपावधीत्। वसन्नरण्यान्यां सायमक्रुक्षदिति मन्यते ॥४॥ न वा अरण्यानिर्हंत्यन्यश्चे-

पराऽवतः श्येनस्य पुत्रः आ अभरत् शतऽचक्रं यः अह्यः वर्तनिः ॥४॥ यं ते श्येनः चारुं अवृकं पदा आ अभरत् अरुणं मानं अंधसः एना वयः वि तारि आयुः जीवसे एना जागार बंधुता ॥५॥ एव तत् इंद्रः इंदुना देवेषु चित् धारयाते महि त्यजः क्रत्वा वयः वि तारि आयुः सुऽक्रतो॰ क्रत्वा अयं अस्मत् आ सुतः ॥६॥२॥

॥१४५॥ इमां खनामि ओषधिं वीरुधं बलवत्ऽतमां यया सऽपत्नीं बाधते यया संऽविंदते पतिं ॥१॥ उत्तानऽपर्णे सुऽभगे देवऽजूते सहस्वति सऽपत्नीं मे परा धम पतिं मे केवलं कुरु ॥२॥ उत्ऽतरा अहं उत्ऽतरे उत्ऽतरा इत् उत्ऽतराभ्यः अध सऽपत्नी या मम अधरा सा अधराभ्यः ॥३॥ नहि अस्याः नाम गृभ्णामि नो अस्मिन् रमते जने परां एव पराऽवतं सऽपत्नीं गमयामसि ॥४॥ अहं अस्मि सहमाना अथ त्वं असि ससहिः उभे सहस्वती भूत्वी सऽपत्नीं मे सहावहै ॥५॥ उप ते अधां सहमानां अभि त्वा अधां सहीयसा मां अनु प्र ते मनः वत्सं गौःऽइव धावतु पथा वाःऽइव धावतु ॥६॥३॥

॥१४६॥ अरण्यानि अरण्यानि असौ या प्रऽइव नश्यसि कथा ग्रामं न पृच्छसि न त्वा भीःऽइव विंदती३ँ ॥१॥ वृषऽरवाय वदते यत् उपऽअवति चिच्चिकः आघाटिभिःऽइव धावयन् अरण्यानिः महीयते ॥२॥ उत गावःऽइव अदंति उत वेश्मऽइव दृश्यते उतो अरण्यानिः सायं शकटीःऽइव सर्जति ॥३॥ गां अंग एषः आ ह्वयति दारु अंग एषः अप अवधीत् वसन् अरण्यान्यां सायं अक्रुक्षत् इति मन्यते ॥४॥ न वै अरण्यानिः हंति अन्यः च

नाभिगच्छति । स्वादोः फलस्य जग्ध्वाय यथाकामं नि पद्यते ॥५॥ आंजनगंधिं सुरभिं बह्वन्नामकृषीवलां । प्राहं मृगाणां मातरमरण्यानिमशंसिषं ॥६॥४॥

॥१४७॥ १–५ सुवेदाः शैरीषिः ॥ इंद्रः ॥ १–४ जगती । ५ त्रिष्टुप् ॥

॥१४७॥ श्रत्ते दधामि प्रथमाय मन्यवेऽहन्यद्वृत्रं नर्यं विवेरपः । उभे यत्त्वा भवतो रोदसी अनु रेजते शुष्मात्पृथिवी चिदद्रिवः ॥१॥ त्वं मायाभिरनवद्य मायिनं श्रवस्यता मनसा वृत्रमर्दयः । त्वामिन्नरो वृणते गविष्टिषु त्वां विश्वासु हव्यास्विष्टिषु ॥२॥ ऐषु चाकंधि पुरुहूत सूरिषु वृधासो ये मघवन्नानशुर्मघं । अर्चंति तोके तनये परिष्टिषु मेधसाता वाजिनमह्रये धने ॥३॥ स इन्नु रायः सुभृतस्य चाकनन्मदं यो अस्य रंह्यं चिकेतति । त्वावृधो मघवन्दाश्वध्वरो मक्षू स वाजं भरते धना नृभिः ॥४॥ त्वं शर्धाय महिना गृणान उरु कृधि मघवञ्छग्धि रायः । त्वं नो मित्रो वरुणो न मायी पित्वो न दस्म दयसे विभक्ता ॥५॥५॥

॥१४८॥ १–५ पृथुर्वैन्यः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१४८॥ सुष्वाणास इंद्र स्तुमसि त्वा ससवांसश्च तुविनृम्ण वाजं । आ नो भर सुवितं यस्य चाकन्त्मना तना सनुयाम त्वोताः ॥१॥ ऋष्वस्त्वमिंद्र शूर जातो दासीर्विशः सूर्येण सह्याः । गुहा हितं गुह्यं गूळ्हमप्सु बिभृमसि प्रस्रवणे न सोमं ॥२॥ अर्यो वा गिरो अभ्यर्च विद्वानृषीणां विप्रः सुमतिं चकानः । ते स्याम ये रणयंत सोमैरेनोत तुभ्यं रथोळ्ह भक्षैः ॥३॥ इमा ब्रह्मेंद्र तुभ्यं शंसि दा नृभ्यो नृणां शूर शवः । तेभिर्भव सक्रतुर्येषु चाकन्नुत त्रायस्व गृणत उत स्तीन् ॥४॥

इत् न अभिऽगच्छति स्वादोः फलस्य जग्ध्वाय यथाऽकामं नि पद्यते ॥ ५ ॥ आंजनऽगंधिं सुरभिं बहुऽअन्नां अकृषिऽवलां प्र अहं मृगाणां मातरं अरण्यानिं अशंसिषं ॥ ६ ॥ ४ ॥

॥ १४७ ॥ श्रत् ते दधामि प्रथमाय मन्यवे अहन् यत् वृत्रं नर्यं विवेः अपः उभे इति यत् त्वा भवतः रोदसी इति अनु रेजते शुष्मात् पृथिवी चित् अद्रिऽवः ॥ १ ॥ त्वं मायाभिः अनवद्य मायिनं श्रवस्यता मनसा वृत्रं अर्दयः त्वां इत् नरः वृणते गोऽइष्टिषु त्वां विश्वासु हव्यासु इष्टिषु ॥ २ ॥ आ एषु चाकंधि पुरुऽहूत सूरिषु वृधासः ये मघऽवन् आनशुः मघं अर्चंति तोके तनये परिष्टिषु मेधऽसाता वाजिनं अह्रये धने ॥ ३ ॥ सः इत् नु रायः सुऽभृतस्य चाकनत् मदं यः अस्य रंह्यं चिकेतति त्वाऽवृधः मघऽवन् दाशुऽअध्वरः मक्षु सः वाजं भरते धना नृऽभिः ॥ ४ ॥ त्वं शर्धाय महिना गृणानः उरु कृधि मघऽवन् शग्धि रायः त्वं नः मित्रः वरुणः न मायी पित्वः न दस्म दयसे विऽभक्ता ॥ ५ ॥ ५ ॥

॥ १४८ ॥ सुस्वानासः इंद्र स्तुमसि त्वा ससऽवांसः च तुविऽनृम्ण वाजं आ नः भर सुवितं यस्य चाकन् त्मना तना सनुयाम त्वाऽऊताः ॥ १ ॥ ऋष्वः त्वं इंद्र शूर जातः दासीः विशः सूर्येण सह्याः गुहा हितं गुह्यं गूळ्हं अप्ऽसु बिभृमसि प्रऽस्रवणे न सोमं ॥ २ ॥ अर्यः वा गिरः अभि अर्च विद्वान् ऋषीणां विप्रः सुऽमतिं चकानः ते स्याम ये रणयंत सोमैः एना उत तुभ्यं रथऽओळ्ह भक्षैः ॥ ३ ॥ इमा ब्रह्म इंद्र तुभ्यं शंसि दाः नृऽभ्यः नृणां शूर शवः तेभिः भव सऽक्रतुः येषु चाकन् उत त्रायस्व गृणतः उत स्तीन् ॥ ४ ॥

श्रुधी हवमिंद्र शूर पृथ्या उत स्तवसे वेन्यस्यार्कैः। आ यस्ते योनिं घृतवंतमस्वाळूर्मिर्न निम्नैर्द्रवयंत वक्वाः ॥५॥६॥

॥ १४९ ॥ १–५ अर्चन्हैरण्यस्तूपः ॥ सविता ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१४९॥ सविता यंत्रैः पृथिवीमरम्णादस्कंभने सविता द्यामदृंहत्। अश्वमिवाधुक्षद्धुनिमंतरिक्षमतूर्ते बद्धं सविता समुद्रं ॥१॥ यत्रा समुद्रः स्कभितो व्यौनदपां नपात्सविता तस्य वेद। अतो भूरत आ उत्थितं रजोऽतो द्यावापृथिवी अप्रथेतां ॥२॥ पश्चेदमन्यदभवद्यजत्रममर्त्यस्य भुवनस्य भूना। सुपर्णो अंग सवितुर्गरुत्मान्पूर्वो जातः स उ अस्यानु धर्म ॥३॥ गाव इव ग्रामं यूयुधिरिवाश्वान्वाश्रेव वत्सं सुमना दुहाना। पतिरिव जायामभि नो न्येतु धर्ता दिवः सविता विश्ववारः ॥४॥ हिरण्यस्तूपः सवितर्यथा त्वांगिरसो जुह्वे वाजे अस्मिन्। एवा त्वार्चन्नवसे वंदमानः सोमस्येवांशुं प्रति जागराहं ॥५॥७॥

॥ १५० ॥ १–५ मृळीको वासिष्ठः ॥ अग्निः ॥ १–३ बृहती । ४ उपरिष्टाज्ज्योतिर्जगती वा । ५ उपरिष्टाज्ज्योतिः ॥

॥१५०॥ समिद्धश्चित्समिध्यसे देवेभ्यो हव्यवाहन। आदित्यै रुद्रैर्वसुभिर्न आ गहि मृळीकाय न आ गहि ॥१॥ इमं यज्ञमिदं वचो जुजुषाण उपागहि। मर्तासस्त्वा समिधान हवामहे मृळीकाय हवामहे ॥२॥ त्वामु जातवेदसं विश्ववारं गृणे धिया। अग्ने देवाँ आ वह नः प्रियव्रतान्मृळीकाय प्रियव्रतान् ॥३॥ अग्निर्देवो देवानामभवत्पुरोहितोऽग्निं मनुष्या३ ऋषयः समीधिरे। अग्निं महो धनसातावहं हुवे मृळीकं धनसातये ॥४॥ अग्निरत्रिं भरद्वाजं गविष्ठिरं प्रावन्नः

श्रुधि हवं इंद्र शूर पृथ्याः उत स्तवसे वेन्यस्य अर्कैः आ यः ते योनिं घृतऽवंतं अस्वाः ऊर्मिः न निम्नैः द्रवयंत वक्वाः ॥५॥६॥

॥१४९॥ सविता यंत्रैः पृथिवीं अरम्णात् अस्कंभने सविता द्यां अदृंहत् अश्वंऽइव अधुक्षत् धुनिं अंतरिक्षं अतूर्ते बद्धं सविता समुद्रं ॥१॥ यत्र समुद्रः स्कभितः वि औनत् अपां नपात् सविता तस्य वेद अतः भूः अतः आः उत्थितं रजः अतः द्यावापृथिवी अप्रथेतां ॥२॥ पश्चा इदं अन्यत् अभवत् यजत्रं अमर्त्यस्य भुवनस्य भूना सुऽपर्णः अंग सवितुः गरुत्मान् पूर्वः जातः सः ऊं॑ अस्य अनु धर्म ॥३॥ गावःऽइव ग्रामं युयुधिःऽइव अश्वान् वाश्राऽइव वत्सं सुऽमनाः दुहाना पतिःऽइव जायां अभि नः नि एतु धर्ता दिवः सविता विश्वऽवारः ॥४॥ हिरण्यऽस्तूपः सवितः यथा त्वा आंगिरसः जुह्वे वाजे अस्मिन् एव त्वा अर्चन् अवसे वंदमानः सोमस्यऽइव अंशुं प्रति जागर अहं ॥५॥७॥

॥१५०॥ संऽइद्धः चित् सं इध्यसे देवेभ्यः हव्यऽवाहन आदित्यैः रुद्रैः वसुऽभिः नः आ गहि मृळीकाय नः आ गहि ॥१॥ इमं यज्ञं इदं वचः जुजुषाणः उपऽआगहि मर्तासः त्वा संऽइधान हवामहे मृळीकाय हवामहे ॥२॥ त्वां ऊं॑ जातऽवेदसं विश्वऽवारं गृणे धिया अग्ने देवान् आ वह नः प्रियऽव्रतान् मृळीकाय प्रियऽव्रतान् ॥३॥ अग्निः देवः देवानां अभवत् पुरःऽहितः अग्निं मनुष्याः ऋषयः सं ईधिरे अग्निं महः धनऽसातौ अहं हुवे मृळीकं धनऽसातये ॥४॥ अग्निः अत्रिं भरतऽवाजं गविष्ठिरं प्र आवत् नः

कण्वं त्रसदस्युं आऽहुवे अग्निं वसिष्ठः हवते पुरःऽहितः मृळीकाय पुरःऽहितः ॥५॥८॥

॥१५१॥ श्रद्धया अग्निः सं इध्यते श्रद्धया हूयते हविः श्रद्धां भगस्य मूर्धनि वचसा आ वेदयामसि ॥१॥ प्रियं श्रद्धे ददतः प्रियं श्रद्धे दिदासतः प्रियं भोजेषु यज्वऽसु इदं मे उदितं कृधि ॥२॥ यथा देवाः असुरेषु श्रद्धां उग्रेषु चक्रिरे एवं भोजेषु यज्वऽसु अस्माकं उदितं कृधि ॥३॥ श्रद्धां देवाः यजमानाः वायुऽगोपाः उप आसते श्रद्धां हृदय्यया आऽकूत्या श्रद्धया विंदते वसु ॥४॥ श्रद्धां प्रातः हवामहे श्रद्धां मध्यंदिनं परि श्रद्धां सूर्यस्य निऽमुचि श्रद्धे श्रत् धापय इह नः ॥५॥९॥११॥

॥१५२॥ शासः इत्था महान् असि अमित्रऽखादः अद्भुतः न यस्य हन्यते सखा न जीयते कदा चन ॥१॥ स्वस्तिऽदाः विशः पतिः वृत्रऽहा विऽमृधः वशी वृषा इंद्रः पुरः एतु नः सोमऽपाः अभयंऽकरः ॥२॥ वि रक्षः वि मृधः जहि वि वृत्रस्य हनू इति रुज वि मन्युं इंद्र वृत्रऽहन् अमित्रस्य अभिऽदासतः ॥३॥ वि नः इंद्र मृधः जहि नीचा यच्छ पृतन्यतः यः अस्मान् अभिऽदासति अधरं गमय तमः ॥४॥ अप इंद्र द्विषतः मनः अप जिज्यासतः वधं वि मन्योः शर्म यच्छ वरीयः यवय वधं ॥५॥१०॥

॥१५३॥ ईंखयंतीः अपस्युवः इंद्रं जातं उप आसते भेजानासः सुऽवीर्यं ॥१॥ त्वं इंद्र बलात् अधि सहसः जातः ओजसः त्वं वृषन् वृषा इत् असि ॥२॥ त्वं इंद्र असि वृत्रऽहा वि अंतरिक्षं अतिरः उत्

कण्वं त्रसदस्युं आऽहवे अग्निं वसिष्ठः हवते पुरःऽहितः मृळीकाय पुरःऽहितः ॥ ५ ॥ ८ ॥

॥ १५१ ॥ श्रद्धया अग्निः सं इध्यते श्रद्धया हूयते हविः श्रद्धां भगस्य मूर्धनि वचसा आ वेदयामसि ॥ १ ॥ प्रियं श्रद्धे ददतः प्रियं श्रद्धे दिदासतः प्रियं भोजेषु यज्वऽसु इदं मे उदितं कृधि ॥ २ ॥ यथा देवाः असुरेषु श्रद्धां उग्रेषु चक्रिरे एवं भोजेषु यज्वऽसु अस्माकं उदितं कृधि ॥ ३ ॥ श्रद्धां देवाः यजमानाः वायुऽगोपाः उप आसते श्रद्धां हृदय्यया आऽकूत्या श्रद्धया विंदते वसु ॥ ४ ॥ श्रद्धां प्रातः हवामहे श्रद्धां मध्यंदिनं परि श्रद्धां सूर्यस्य निऽमुचि श्रद्धे श्रत् धापय इह नः ॥ ५ ॥ ९ ॥ ११ ॥

॥ १५२ ॥ शासः इत्था महान् असि अमित्रऽखादः अद्भुतः न यस्य हन्यते सखा न जीयते कदा चन ॥ १ ॥ स्वस्तिऽदाः विशः पतिः वृत्रऽहा विऽमृधः वशी वृषा इंद्रः पुरः एतु नः सोमऽपाः अभयंऽकरः ॥ २ ॥ वि रक्षः वि मृधः जहि वि वृत्रस्य हनू इति रुज वि मन्युं इंद्र वृत्रऽहन् अमित्रस्य अभिऽदासतः ॥ ३ ॥ वि नः इंद्र मृधः जहि नीचा यच्छ पृतन्यतः यः अस्मान् अभिऽदासति अधरं गमय तमः ॥ ४ ॥ अप इंद्र द्विषतः मनः अप जिज्यासतः वधं वि मन्योः शर्म यच्छ वरीयः यवय वधं ॥ ५ ॥ १० ॥

॥ १५३ ॥ ईंखयंतीः अपस्युवः इंद्रं जातं उप आसते भेजानासः सुऽवीर्यं ॥ १ ॥ त्वं इंद्र बलात् अधि सहसः जातः ओजसः त्वं वृषन् वृषा इत् असि ॥ २ ॥ त्वं इंद्र असि वृत्रऽहा वि अंतरिक्षं अतिरः उत्

द्यामस्तभ्ना ओजसा ॥३॥ त्वमिंद्र सजोषसमर्कं बिभर्षि बाह्वोः। वज्रं शिशान ओजसा ॥४॥ त्वमिंद्राभिभूरसि विश्वा जातान्योजसा। स विश्वा भुव आभवः ॥५॥११॥

॥१५४॥ १-५ यमी ॥ भाववृत्तं ॥ अनुष्टुप् ॥

॥१५४॥ सोम एकेभ्यः पवते घृतमेक उपासते। येभ्यो मधु प्रधावति तांश्चिदेवापि गच्छतात् ॥१॥ तपसा ये अनाधृष्यास्तपसा ये स्वर्ययुः। तपो ये चक्रिरे महस्तांश्चिदेवापि गच्छतात् ॥२॥ ये युध्यंते प्रधनेषु शूरासो ये तनूत्यजः। ये वा सहस्रदक्षिणास्तांश्चिदेवापि गच्छतात् ॥३॥ ये चित्पूर्व ऋतसाप ऋतावान ऋतावृधः। पितॄन्तपस्वतो यम तांश्चिदेवापि गच्छतात् ॥४॥ सहस्रणीथाः कवयो ये गोपायंति सूर्यं। ऋषीन्तपस्वतो यम तपोजाँ अपि गच्छतात् ॥५॥१२॥

॥१५५॥ १-५ शिरिंबिठो भारद्वाजः ॥ अलक्ष्मीघ्नं । २.३ ब्रह्मणस्पतिः । ५ विश्वे देवाः ॥ अनुष्टुप् ॥

॥१५५॥ अरायि काणे विकटे गिरिं गच्छ सदान्वे। शिरिंबिठस्य सत्वभिस्तेभिष्ट्वा चातयामसि ॥१॥ चत्तो इतश्चत्तामुतः सर्वा भ्रूणान्यारुषी। अराय्यं ब्रह्मणस्पते तीक्ष्णशृंगोदृषन्निहि ॥२॥ अदो यद्दारु प्लवते सिंधोः पारे अपूरुषं। तदा रभस्व दुर्हणो तेन गच्छ परस्तरं ॥३॥ यद्ध प्राचीरजगंतोरो मंडूरधाणिकीः। हता इंद्रस्य शत्रवः सर्वे बुद्बुदयाशवः ॥४॥ परीमे गामनेषत पर्यग्निमहृषत। देवेष्वक्रत श्रवः क इमाँ आ दधर्षति ॥५॥१३॥

॥१५६॥ १-५ केतुराग्नेयः ॥ अग्निः ॥ गायत्री ॥

॥१५६॥ अग्निं हिन्वंतु नो धियः सप्तिमाशुमिवाजिषु। तेन

द्यां अस्तभ्नाः ओजसा॥३॥ त्वं इंद्र सऽजोषसं अर्कं बिभर्षि बाह्वोः वज्रं शिशानः ओजसा॥४॥ त्वं इंद्र अभिऽभूः असि विश्वा जातानि ओजसा सः विश्वाः भुवः आ अभवः॥५॥११॥

॥१५४॥ सोमः एकेभ्यः पवते घृतं एके उप आसते येभ्यः मधु प्रऽधावति तान् चित् एव अपि गच्छतात्॥१॥ तपसा ये अनाधृष्याः तपसा ये स्वः ययुः तपः ये चक्रिरे महः तान् चित् एव अपि गच्छतात्॥२॥ ये युध्यंते प्रऽधनेषु शूरासः ये तनूऽत्यजः ये वा सहस्रऽदक्षिणाः तान् चित् एव अपि गच्छतात्॥३॥ ये चित् पूर्वे ऋतऽसापः ऋतऽवानः ऋतऽवृधः पितॄन् तपस्वतः यम तान् चित् एव अपि गच्छतात्॥४॥ सहस्रऽनीथाः कवयः ये गोपायंति सूर्यं ऋषीन् तपस्वतः यम तपःऽजान् अपि गच्छतात् ॥५॥१२॥

॥१५५॥ अरायि काणे विऽकटे गिरिं गच्छ सदान्वे शिरिंबिठस्य सत्वऽभिः तेभिः त्वा चातयामसि॥१॥ चत्तः इतः चत्ता अमुतः सर्वा भ्रूणानि आरुषी अराय्यं ब्रह्मणः पते तीक्ष्णऽशृंग उत्ऽऋषन् इहि॥२॥ अदः यत् दारु प्लवते सिंधोः पारे अपुरुषं तत् आ रभस्व दुःऽहनो तेन गच्छ परःऽतरं॥३॥ यत् ह प्राचीः अजगंत उरः मंडूरऽधाणिकीः हताः इंद्रस्य शत्रवः सर्वे बुद्बुदऽयाशवः॥४॥ परि इमे गां अनेषत परि अग्निं अहृषत देवेषु अक्रत श्रवः कः इमान् आ दधर्षति॥५॥१३॥

॥१५६॥ अग्निं हिन्वंतु नः धियः सप्तिं आशुंऽइव आजिषु तेन

ज्ञेष्म धनंधनं ॥१॥ यया गा आकरामहे सेनयाग्ने तवोत्या। तां नो हिन्व मघत्तये ॥२॥ आग्ने स्थूरं रयिं भर पृथुं गोमंतमश्विनं। अंधि खं वर्तया पणिं ॥३॥ अग्ने नक्षत्रमजरमा सूर्यं रोहयो दिवि। दधज्ज्योतिर्जनेभ्यः ॥४॥ अग्ने केतुर्विशामसि प्रेष्ठः श्रेष्ठ उपस्थसत्। बोधा स्तोत्रे वयो दधत् ॥५॥१४॥

॥१५७॥ १-५ भुवन आप्त्यः साधनो वा भौवनः ॥ विश्वे देवाः ॥ द्विपदा त्रिष्टुप् ॥

॥१५७॥ इमा नु कं भुवना सीषधामेंद्रश्च विश्वे च देवाः ॥१॥ यज्ञं च नस्तन्वं च प्रजां चादित्यैरिंद्रः सह चीक्लृपाति ॥२॥ आदित्यैरिंद्रः सगणो मरुद्भिरस्माकं भूत्वविता तनूनां ॥३॥ हत्वाय देवा असुरान्यदायन्देवा देवत्वमभिरक्षमाणाः ॥४॥ प्रत्यंचमर्कमनयञ्छचीभिरादित्स्वधामिषिरां पर्यपश्यन् ॥५॥१५॥

॥१५८॥ १-५ चक्षुः सौर्यः ॥ सूर्यः ॥ गायत्री ॥

॥१५८॥ सूर्यो नो दिवस्पातु वातो अंतरिक्षात्। अग्निर्नः पार्थिवेभ्यः ॥१॥ जोषा सवितर्यस्य ते हरः शतं सवाँ अर्हति। पाहि नो दिद्युतः पतंत्याः ॥२॥ चक्षुर्नो देवः सविता चक्षुर्न उत पर्वतः। चक्षुर्धाता दधातु नः ॥३॥ चक्षुर्नो धेहि चक्षुषे चक्षुर्विख्यै तनूभ्यः। सं चेदं वि च पश्येम ॥४॥ सुसंदृशं त्वा वयं प्रति पश्येम सूर्य। वि पश्येम नृचक्षसः ॥५॥१६॥

॥१५९॥ १-६ शची पौलोमी ॥ शची पौलोमी ॥ अनुष्टुप् ॥

॥१५९॥ उदसौ सूर्यो अगादुदयं मामको भगः। अहं तद्विद्वला पतिमभ्यसाक्षि विषासहिः ॥१॥ अहं केतुरहं मूर्धाहमुग्रा विवाचनी। ममेदनु क्रतुं पतिः सेहानाया उपाचरेत् ॥२॥ मम पुत्राः शत्रुहणोऽथो मे दुहिता वि-

जेष्म धनंऽधनं ॥१॥ यया गाः आऽकरामहे सेनया अग्ने तव ऊत्या तां नः हिन्व मघत्तये ॥२॥ आ अग्ने स्थूरं रयिं भर पृथुं गोऽमंतं अश्विनं अंधि खं वर्तय पणिं ॥३॥ अग्ने नक्षत्रं अजरं आ सूर्यं रोहयः दिवि दधत् ज्योतिः जनेभ्यः ॥४॥ अग्ने केतुः विशां असि प्रेष्ठः श्रेष्ठः उपस्थऽसत् बोध स्तोत्रे वयः दधत् ॥५॥१४॥

॥१५७॥ इमा नु कं भुवना सीसधाम इंद्रः च विश्वे च देवाः ॥१॥ यज्ञं च नः तन्वं च प्रऽजां च आदित्यैः इंद्रः सह चीक्लृपाति ॥२॥ आदित्यैः इंद्रः सऽगणः मरुत्ऽभिः अस्माकं भूतु अविता तनूनां ॥३॥ हत्वाय देवाः असुरान् यत् आयन् देवाः देवऽत्वं अभिऽरक्षमाणाः ॥४॥ प्रत्यंचं अर्कं अनयन् शचीभिः आत् इत् स्वधां इषिरां परि अपश्यन् ॥५॥१५॥

॥१५८॥ सूर्यः नः दिवः पातु वातः अंतरिक्षात् अग्निः नः पार्थिवेभ्यः ॥१॥ जोष सवितः यस्य ते हरः शतं सवान् अर्हति पाहि नः दिद्युतः पतंत्याः ॥२॥ चक्षुः नः देवः सविता चक्षुः नः उत पर्वतः चक्षुः धाता दधातु नः ॥३॥ चक्षुः नः धेहि चक्षुषे चक्षुः विऽख्यै तनूभ्यः सं च इदं वि च पश्येम ॥४॥ सुऽसंदृशं त्वा वयं प्रति पश्येम सूर्य वि पश्येम नृऽचक्षसः ॥५॥१६॥

॥१५९॥ उत् असौ सूर्यः अगात् उत् अयं मामकः भगः अहं तत् विद्वला पतिं अभि असाक्षि विऽससहिः ॥१॥ अहं केतुः अहं मूर्धा अहं उग्रा विऽवाचनी मम इत् अनु क्रतुं पतिः सेहानायाः उपऽआचरेत् ॥२॥ मम पुत्राः शत्रुऽहनः अथो मे दुहिता वि-

राट्। उताहमस्मि संजया पत्यौ मे श्लोक उत्तमः॥३॥ येनेंद्रो हविषा कृत्व्यभवद्द्युम्न्युत्तमः। इदं तदक्रि देवा असपत्ना किलाभुवं॥४॥ असपत्ना सपत्नघ्नी जयंत्यभिभूवरी। आवृक्षमन्यासां वर्चो राधो अस्थेयसामिव॥५॥ समजैषमिमा अहं सपत्नीरभिभूवरी। यथाहमस्य वीरस्य विराजानि जनस्य च॥६॥१७॥

॥१६०॥ १-५ पूरणो वैश्वामित्रः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१६०॥ तीव्रस्याभिवयसो अस्य पाहि सर्वरथा वि हरी इह मुंच। इंद्र मा त्वा यजमानासो अन्ये नि रीरमन्तुभ्यमिमे सुतासः॥१॥ तुभ्यं सुतास्तुभ्यमु सोत्वासस्त्वां गिरः श्वात्र्या आ ह्वयंति। इंद्रेदमद्य सवनं जुषाणो विश्वस्य विद्वाँ इह पाहि सोमं॥२॥ य उशता मनसा सोममस्मै सर्वहृदा देवकामः सुनोति। न गा इंद्रस्तस्य परा ददाति प्रशस्तमिच्चारुमस्मै कृणोति॥३॥ अनुस्पष्टो भवत्येषो अस्य यो अस्मै रेवान्न सुनोति सोमं। निररत्नौ मघवा तं दधाति ब्रह्मद्विषो हंत्यनानुदिष्टः॥४॥ अश्वायंतो गव्यंतो वाजयंतो हवामहे त्वोपगंतवा उ। आभूषंतस्ते सुमतौ नवायां वयमिंद्र त्वा शुनं हुवेम॥५॥१८॥

॥१६१॥ १-५ यक्ष्मनाशनः प्राजापत्यः ॥ राजयक्ष्मघ्नं ॥ १-४ त्रिष्टुप् । ५ अनुष्टुप् ॥

॥१६१॥ मुंचामि त्वा हविषा जीवनाय कमज्ञातयक्ष्मादुत राजयक्ष्मात्। ग्राहिर्जग्राह यदि वैतदेनं तस्या इंद्राग्नी प्र मुमुक्तमेनं॥१॥ यदि क्षितायुर्यदि वा परेतो यदि मृत्योरंतिकं नीत एव। तमा हरामि निर्ऋतेरुपस्थादस्पार्षमेनं शतशारदाय॥२॥ सहस्राक्षेण शतशारदेन श-

ऽराट् उत अहं अस्मि सम्ऽजया पत्यौ मे श्लोकः उत्ऽतमः ॥३॥ येनं इंद्रः हविषा कृत्वी अभवत् द्युम्नी उत्ऽतमः इदं तत् अक्रि देवाः असपत्ना किल अभुवं ॥४॥ असपत्ना सपत्नऽघ्नी जयंती अभिऽभूवरी आ अवृक्षं अन्यासां वर्चः राधः अस्थेयसांऽइव ॥५॥ सं अजैषं इमाः अहं सऽपत्नीः अभिऽभूवरी यथा अहं अस्य वीरस्य विऽराजानि जनस्य च ॥६॥१७॥

॥१६०॥ तीव्रस्य अभिऽवयसः अस्य पाहि सर्वऽरथा वि हरी' इह मुंच इंद्र मा त्वा यजमानासः अन्ये नि रीरमन् तुभ्यं इमे सुतासः ॥१॥ तुभ्यं सुताः तुभ्यं ऊं' सोत्वासः त्वां गिरः श्वात्र्याः आ ह्वयंति इंद्र इदं अद्य सवनं जुषाणः विश्वस्य विद्वान् इह पाहि सोमं ॥२॥ यः उशता मनसा सोमं अस्मै सर्वऽहृदा देवऽकामः सुनोति न गाः इंद्रः तस्य परा ददाति प्रऽशस्तं इत् चारुं अस्मै कृणोति ॥३॥ अनुंऽस्पष्टः भवति एषः अस्य यः अस्मै रेवान् न सुनोति सोमं निः अरत्नौ मघऽवा तं दधाति ब्रह्मऽद्विषः हंति अनंनुऽदिष्टः ॥४॥ अश्वऽयंतः गव्यंतः वाजयंतः हवामहे त्वा उपऽगंतवै ऊं' आऽभूषंतः ते सुऽमतौ नवायां वयं इंद्र त्वा शुनं हुवेम ॥५॥१८॥

॥१६१॥ मुंचामि त्वा हविषा जीवनाय कं अज्ञातऽयक्ष्मात् उत राजऽयक्ष्मात् ग्राहिः जग्राह यदि वा एतत् एनं तस्याः इंद्राग्नी' प्र मुमुक्तं एनं ॥१॥ यदि क्षितऽआयुः यदि वा पराऽइतः यदि मृत्योः अंतिकं निःऽइतः एव तं आ हरामि निःऽऋतेः उपऽस्थात् अस्पार्षं एनं शतऽशारदाय ॥२॥ सहस्रऽअक्षेण शतऽशारदेन श-

तायुषा हविषाहार्षमेनं। शतं यथेमं शरदो नयातींद्रो विश्वस्य दुरितस्य पारं॥३॥ शतं जीव शरदो वर्धमानः शतं हेमंताञ्छतमु वसंतान्। शतमिंद्राग्नी सविता बृहस्पतिः शतायुषा हविषेमं पुनर्दुः॥४॥ आहार्षं त्वाविदं त्वा पुनरागाः पुनर्नव। सर्वांग सर्वं ते चक्षुः सर्वमायुश्च तेऽविदं॥५॥१९॥

॥१६२॥ १-६ रक्षोहा ब्राह्मः ॥ गर्भसंस्रावे प्रायश्चित्तं ॥ अनुष्टुप् ॥

॥१६२॥ ब्रह्मणाग्निः संविदानो रक्षोहा बाधतामितः। अमीवा यस्ते गर्भं दुर्णामा योनिमाशये॥१॥ यस्ते गर्भममीवा दुर्णामा योनिमाशये। अग्निष्टं ब्रह्मणा सह निष्क्रव्यादमनीनशत्॥२॥ यस्ते हंति पतयंतं निषत्स्नुं यः सरीसृपं। जातं यस्ते जिघांसति तमितो नाशयामसि॥३॥ यस्त ऊरू विहरत्यंतरा दंपती शये। योनिं यो अंतरारेळ्हि तमितो नाशयामसि॥४॥ यस्त्वा भ्राता पतिर्भूत्वा जारो भूत्वा निपद्यते। प्रजां यस्ते जिघांसति तमितो नाशयामसि॥५॥ यस्त्वा स्वप्नेन तमसा मोहयित्वा निपद्यते। प्रजां यस्ते जिघांसति तमितो नाशयामसि॥६॥२०॥

॥१६३॥ १-६ विवृहा काश्यपः ॥ यक्ष्मघ्नं ॥ अनुष्टुप् ॥

॥१६३॥ अक्षीभ्यां ते नासिकाभ्यां कर्णाभ्यां छुबुकादधि। यक्ष्मं शीर्षण्यं मस्तिष्काज्जिह्वाया वि वृहामि ते॥१॥ ग्रीवाभ्यस्त उष्णिहाभ्यः कीकसाभ्यो अनूक्यात्। यक्ष्मं दोषण्य१ मंसाभ्यां बाहुभ्यां वि वृहामि ते॥२॥ आंत्रेभ्यस्ते गुदाभ्यो वनिष्ठोर्हृदयादधि। यक्ष्मं मतस्नाभ्यां यक्नः प्लाशिभ्यो वि वृहामि ते॥३॥ ऊरुभ्यां ते अष्ठीवद्भ्यां पार्ष्णिभ्यां प्रपदाभ्यां। यक्ष्मं श्रो-

तऽआयुषा हविषा आ अहार्षं एनं शतं यथा इमं शरदः नयाति इंद्रः विश्वस्य दुःऽइतस्य पारं ॥ ३ ॥ शतं जीव शरदः वर्धमानः शतं हेमंतान् शतं ऊं वसंतान् शतं इंद्राग्नी सविता बृहस्पतिः शतऽआयुषा हविषा इमं पुनः दुः ॥ ४ ॥ आ अहार्षं त्वा अविदं त्वा पुनः आ अगाः पुनःऽनव सर्वऽअंग सर्वं ते चक्षुः सर्वं आयुः च ते अविदं ॥ ५ ॥ १९ ॥

॥ १६२ ॥ ब्रह्मणा अग्निः संऽविदानः रक्षःऽहा बाधतां इतः अमीवा यः ते गर्भं दुःऽनामा योनिं आऽशये ॥ १ ॥ यः ते गर्भं अमीवा दुःऽनामा योनिं आऽशये अग्निः तं ब्रह्मणा सह निः क्रव्यऽअदं अनीनशत् ॥ २ ॥ यः ते हंति पतयंतं निऽसत्स्नुं यः सरीसृपं जातं यः ते जिघांसति तं इतः नाशयामसि ॥ ३ ॥ यः ते ऊरू विऽहरति अंतरा दंऽपती॰ शये योनिं यः अंतः आऽरेळ्हि तं इतः नाशयामसि ॥ ४ ॥ यः त्वा भ्राता पतिः भूत्वा जारः भूत्वा निऽपद्यते प्रऽजां यः ते जिघांसति तं इतः नाशयामसि ॥ ५ ॥ यः त्वा स्वप्नेन तमसा मोहयित्वा निऽपद्यते प्रजां यः ते जिघांसति तं इतः नाशयामसि ॥ ६ ॥ २० ॥

॥ १६३ ॥ अक्षीभ्यां ते नासिकाभ्यां कर्णाभ्यां छुबुकात् अधि यक्ष्मं शीर्षण्यं मस्तिष्कात् जिह्वायाः वि वृहामि ते ॥ १ ॥ ग्रीवाभ्यः ते उष्णिहाभ्यः कीकसाभ्यः अनूक्यात् यक्ष्मं दोषण्यं अंसाभ्यां बाहुऽभ्यां वि वृहामि ते ॥ २ ॥ आंत्रेभ्यः ते गुदाभ्यः वनिष्ठोः हृदयात् अधि यक्ष्मं मतस्नाभ्यां यक्नः प्लाशिऽभ्यः वि वृहामि ते ॥ ३ ॥ ऊरुऽभ्यां ते अष्ठीवत्ऽभ्यां पार्ष्णिऽभ्यां प्रऽपदाभ्यां यक्ष्मं श्रो-

णिभ्यां भासदाद्भंससो वि वृहामि ते ॥४॥ मेहनाद्वनंकरणाल्लो-
मभ्यस्ते नखेभ्यः। यक्ष्मं सर्वस्मादात्मनस्तमिदं वि वृहामि ते ॥५॥
अंगादंगाल्लोम्नोलोम्नो जातं पर्वणिपर्वणि। यक्ष्मं सर्वस्मादा-
त्मनस्तमिदं वि वृहामि ते ॥६॥२१॥

॥१६४॥ १–५ प्रचेताः ॥ दुःस्वप्नघ्नं ॥ १ २ ४ अनुष्टुप्। ३ त्रिष्टुप्। ५ पंक्तिः ॥

॥१६४॥ अपेहि मनसस्पतेऽप क्राम परश्चर। परो निर्ऋत्या
आ चक्ष्व बहुधा जीवतो मनः ॥१॥ भद्रं वै वरं वृणते भद्रं युंजंति
दक्षिणं। भद्रं वैवस्वते चक्षुर्बहुत्रा जीवतो मनः ॥२॥ यदाशसा
निःशसाभिशसोपारिम जाग्रतो यत्स्वपंतः। अग्निर्विश्वान्यप
दुष्कृतान्यजुष्टान्यारे अस्मद्दधातु ॥३॥ यदिंद्र ब्रह्मणस्पतेऽभिद्रोहं
चरामसि। प्रचेता न आंगिरसो द्विषतां पात्वंहसः ॥४॥ अजै-
ष्माद्यासनाम चाभूमानागसो वयं। जाग्रत्स्वप्नः संकल्पः पापो
यं द्विष्मस्तं स ऋच्छतु यो नो द्वेष्टि तमृच्छतु ॥५॥२२॥

॥१६५॥ १–५ कपोतो नैर्ऋतः ॥ कपोतोपहतौ प्रायश्चित्तं वैश्वदेवं ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१६५॥ देवाः कपोत इषितो यदिच्छन्दूतो निर्ऋत्या
इदमाजगाम। तस्मा अर्चाम कृणवाम निष्कृतिं शं नो अस्तु
द्विपदे शं चतुष्पदे ॥१॥ शिवः कपोत इषितो नो अस्त्वना-
गा देवाः शकुनो गृहेषु। अग्निर्हि विप्रो जुषतां हविर्नः परि
हेतिः पक्षिणी नो वृणक्तु ॥२॥ हेतिः पक्षिणी न दभात्यस्मा-
नाष्ट्र्यां पदं कृणुते अग्निधाने। शं नो गोभ्यश्च पुरुषेभ्यश्चास्तु
मा नो हिंसीदिह देवाः कपोतः ॥३॥ यदुलूको वदति मोघ-
मेतद्यत्कपोतः पदमग्नौ कृणोति। यस्य दूतः प्रहित एष ए-
तत्तस्मै यमाय नमो अस्तु मृत्यवे ॥४॥ ऋचा कपोतं नुदत प्र-

णिऽभ्यां भासदात् भंससः वि वृहामि ते ॥४॥ मेहनात् वनंऽकरणात् लोमऽभ्यः ते नखेभ्यः यक्ष्मं सर्वस्मात् आत्मनः तं इदं वि वृहामि ते ॥५॥ अंगात्ऽअंगात् लोम्नःऽलोम्नः जातं पर्वणिऽपर्वणि यक्ष्मं सर्वस्मात् आत्मनः तं इदं वि वृहामि ते ॥६॥२१॥

॥१६४॥ अपं इहि मनसः पते अपं क्राम परः चर परः निःऽऋत्यै आ चक्ष्व बहुधा जीवतः मनः ॥१॥ भद्रं वै वरं वृणते भद्रं युंजंति दक्षिणं भद्रं वैवस्वते चक्षुः बहुऽचा जीवतः मनः ॥२॥ यत् आऽशसा निःऽशसा अभिऽशसा उपऽआरिम जाग्रतः यत् स्वपंतः अग्निः विश्वानि अपं दुःऽकृतानि अजुष्टानि आरे अस्मत् दधातु ॥३॥ यत् इंद्र ब्रह्मणः पते अभिऽद्रोहं चरामसि प्रऽचेताः नः आंगिरसः द्विषतां पातु अंहसः ॥४॥ अजैष्म अद्य असनाम च अभूम अनागसः वयं जाग्रत्ऽस्वप्नः संऽकल्पः पापः यं द्विष्मः तं सः ऋच्छतु यः नः द्वेष्टि तं ऋच्छतु ॥५॥२२॥

॥१६५॥ देवाः कपोतः इषितः यत् इच्छन् दूतः निःऽऋत्याः इदं आऽजगाम तस्मै अर्चाम कृणवाम निःऽकृतिं शं नः अस्तु द्विऽपदे शं चतुःऽपदे ॥१॥ शिवः कपोतः इषितः नः अस्तु अनागाः देवाः शकुनः गृहेषु अग्निः हि विप्रः जुषतां हविः नः परि हेतिः पक्षिणी नः वृणक्तु ॥२॥ हेतिः पक्षिणी न दभाति अस्मान् आष्ट्र्यां पदं कृणुते अग्निऽधाने शं नः गोभ्यः च पुरुषेभ्यः च अस्तु मा नः हिंसीत् इह देवाः कपोतः ॥३॥ यत् उलूकः वदति मोघं एतत् यत् कपोतः पदं अग्नौ कृणोति यस्य दूतः प्रऽहितः एषः एतात् तस्मै यमाय नमः अस्तु मृत्यवे ॥४॥ ऋचा कपोतं नुदत प्र-

णोदमिषं मदंतः परि गां नयध्वं। संयोपयंतो दुरितानि विश्वा हित्वा न ऊर्जं प्र पंतात्पतिष्ठः ॥५॥२३॥

॥१६६॥ १-५ ऋषभो वैराजः शाक्वरो वा ॥ सपत्नघ्नं ॥ १-४ अनुष्टुप् । ५ महापंक्तिः ॥

॥१६६॥ ऋषभं मा समानानां सपत्नानां विषासहिं। हंतारं शत्रूणां कृधि विराजं गोपतिं गवां ॥१॥ अहमस्मि सपत्नहेंद्र इवारिष्टो अक्षतः। अधः सपत्ना मे पदोरिमे सर्वे अभिष्ठिताः ॥२॥ अत्रैव वोऽपि नह्याम्युभे आर्त्नी इव ज्यया। वाचस्पते नि षेधेमान्यथा मदधरं वदान् ॥३॥ अभिभूरहमागमं विश्वकर्मेण धाम्ना। आ वश्चित्तमा वो व्रतमा वोऽहं समितिं ददे ॥४॥ योगक्षेमं व आदायाहं भूयासमुत्तम आ वो मूर्धानमक्रमीं। अधस्पदान्म उद्वदत मंडूका इवोदकान्मंडूका उदकादिव ॥५॥२४॥

॥१६७॥ १-४ विश्वामित्रजमदग्नी ॥ १ २ ४ इंद्रः । ३ लिंगोक्तदेवताः ॥ जगती ॥

॥१६७॥ तुभ्येदमिंद्र परि षिच्यते मधु त्वं सुतस्य कलशस्य राजसि। त्वं रयिं पुरुवीरामु नस्कृधि त्वं तपः परितप्याजयः स्वः ॥१॥ स्वर्जितं महि मंदानमंधसो हवामहे परि शक्रं सुताँ उप। इमं नो यज्ञमिह बोध्या गहि स्पृधो जयंतं मघवानमीमहे ॥२॥ सोमस्य राज्ञो वरुणस्य धर्मणि बृहस्पतेरनुमत्या उ शर्मणि। तवाहमद्य मघवन्नुपस्तुतौ धातर्विधातः कलशाँ अभक्षयं ॥३॥ प्रसूतो भक्षमकरं चरावपि स्तोमं चेमं प्रथमः सूरिरुन्मृजे। सुते सातेन यद्यागमं वां प्रति विश्वामित्रजमदग्नी दमे ॥४॥२५॥

॥१६८॥ १-४ अनिलो वातायनः ॥ वायुः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१६८॥ वातस्य नु महिमानं रथस्य रुजन्नेति स्तनयन्न-

ऽनोदं इषं मदंतः परि गां नयध्वं संऽयोपयंतः दुःऽइतानि विश्वा हित्वा नः ऊर्जं प्र पतात् पतिष्ठः ॥५॥२३॥

॥१६६॥ ऋषभं मा समानानां सऽपत्नानां विऽससहिं हंतारं शत्रूणां कृधि विऽराजं गोऽपतिं गवां ॥१॥ अहं अस्मि सपत्नऽहा इंद्रःऽइव अरिष्टः अक्षतः अधः सऽपत्नाः मे पदोः इमे सर्वे अभिऽस्थिताः ॥२॥ अत्र एव वः अपि नह्यामि उभे आर्त्नीऽइव॰ ज्यया वाचः पते नि सेध इमान् यथा मत् अधरं वदान् ॥३॥ अभिऽभूः अहं आ अगमं विश्वऽकर्मेण धाम्ना आ वः चित्तं आ वः व्रतं आ वः अहं संऽइतिं ददे ॥४॥ योगऽक्षेमं वः आऽदाय अहं भूयासं उत्ऽतमः आ वः मूर्धानं अक्रमीं अधःऽपदात् मे उत् वदत मंडूकाःऽइव उदकात् मंडूकाः उदकात्ऽइव ॥५॥२४॥

॥१६७॥ तुभ्यं इदं इंद्र परि सिच्यते मधु त्वं सुतस्य कलशस्य राजसि त्वं रयिं पुरुऽवीरां ऊं नः कृधि त्वं तपः परिऽतप्य अजयः स्वः॰ ॥१॥ स्वःऽजितं महि मंदानं अंधसः हवामहे परि शक्रं सुतान् उप इमं नः यज्ञं इह बोधि आ गहि स्पृधः जयंतं मघऽवानं ईमहे ॥२॥ सोमस्य राज्ञः वरुणस्य धर्मणि बृहस्पतेः अनुऽमत्याः ऊं शर्मणि तव अहं अद्य मघऽवन् उपऽस्तुतौ धातः विऽधातः॰ कलशान् अभक्षयं ॥३॥ प्रऽसूतः भक्षं अकरं चरौ अपि स्तोमं च इमं प्रथमः सूरिः उत् मृजे सुते सातेन यदि आ अगमं वां प्रति विश्वामित्रजमदग्नी दमे ॥४॥२५॥

॥१६८॥ वातस्य नु महिमानं रथस्य रुजन् एति स्तनयन्

स्य घोषः। दिविस्पृग्यात्यरुणानि कृण्वन्नुतो एति पृथिव्या रेणुमस्यन् ॥१॥ सं प्रेरते अनु वातस्य विष्ठा ऐनं गच्छंति समनं न योषाः। ताभिः सयुक्सरथं देव ईयतेऽस्य विश्वस्य भुवनस्य राजा ॥२॥ अंतरिक्षे पथिभिरीयमानो न नि विशते कतमच्चनाहः। अपां सखा प्रथमजा ऋतावा क्व स्विज्जातः कुत आ बभूव ॥३॥ आत्मा देवानां भुवनस्य गर्भो यथावशं चरति देव एषः। घोषा इदस्य शृण्विरे न रूपं तस्मै वाताय हविषा विधेम ॥४॥२६॥

॥१६९॥ १-४ शबरः काक्षीवतः ॥ गावः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१६९॥ मयोभूर्वातो अभि वातूस्रा ऊर्जस्वतीरोषधीरा रिशंतां। पीवस्वतीर्जीवधन्याः पिबंत्ववसाय पद्वते रुद्र मृळ ॥१॥ याः सरूपा विरूपा एकरूपा यासामग्निरिष्ट्या नामानि वेद। या अंगिरसस्तपसेह चक्रुस्ताभ्यः पर्जन्य महि शर्म यच्छ ॥२॥ या देवेषु तन्व१मैरयंत यासां सोमो विश्वा रूपाणि वेद। ता अस्मभ्यं पयसा पिन्वमानाः प्रजावतीरिंद्र गोष्ठे रिरीहि ॥३॥ प्रजापतिर्मह्यमेता रराणो विश्वैर्देवैः पितृभिः संविदानः। शिवाः सतीरुप नो गोष्ठमाकस्तासां वयं प्रजया सं सदेम ॥४॥२७॥

॥१७०॥ १-४ विभ्राट् सौर्यः ॥ सूर्यः ॥ १-३ जगती ॥ ४ आस्तारपंक्तिः ॥

॥१७०॥ विभ्राड्बृहत्पिबतु सोम्यं मध्वायुर्दधद्यज्ञपतावविह्रुतं। वातजूतो यो अभिरक्षति त्मना प्रजाः पुपोष पुरुधा वि राजति ॥१॥ विभ्राड्बृहत्सुभृतं वाजसातमं धर्मन्दिवो धरुणे सत्यमर्पितं। अमित्रहा वृत्रहा दस्युहंतमं ज्योतिर्जज्ञे असुरहा सपत्नहा ॥२॥ इदं श्रेष्ठं ज्योतिषां

अस्य घोषः दिविऽस्पृक् याति अरुणानि कृण्वन् उतो इति एति पृथिव्याः रेणुं अस्यन् ॥१॥ सं प्र ईरते अनु वातस्य विऽस्थाः आ एनं गच्छन्ति समनं न योषाः ताभिः सऽयुक् सऽरथं देवः ईयते अस्य विश्वस्य भुवनस्य राजा ॥२॥ अंतरिक्षे पथिऽभिः ईयमानः न नि विशते कतमत् चन अहः अपां सखा प्रथमऽजाः ऋतऽवा क्व स्वित् जातः कुतः आ बभूव ॥३॥ आत्मा देवानां भुवनस्य गर्भः यथाऽवशं चरति देवः एषः घोषाः इत् अस्य शृण्विरे न रूपं तस्मै वाताय हविषा विधेम ॥४॥२६॥

॥१६९॥ मयःऽभूः वातः अभि वातु उस्राः ऊर्जस्वतीः ओषधीः आ रिशंतां पीवस्वतीः जीवऽधन्याः पिबंतु अवसाय पत्ऽवते रुद्र मृळ ॥१॥ याः सऽरूपाः विऽरूपाः एकऽरूपाः यासां अग्निः इष्ट्या नामानि वेद याः अंगिरसः तपसा इह चक्रुः ताभ्यः पर्जन्य महि शर्म यच्छ ॥२॥ याः देवेषु तन्वं ऐरयंत यासां सोमः विश्वा रूपाणि वेद ताः अस्मभ्यं पयसा पिन्वमानाः प्रजाऽवतीः इंद्र गोऽस्थे रिरीहि ॥३॥ प्रजाऽपतिः मह्यं एताः रराणः विश्वैः देवैः पितृऽभिः संऽविदानः शिवाः सतीः उप नः गोऽस्थं आ अकः० तासां वयं प्रऽजया सं सदेम ॥४॥२७॥

॥१७०॥ विऽभ्राट् बृहत् पिबतु सोम्यं मधु आयुः दधत् यज्ञऽपतौ अविऽहुतं वातऽजूतः यः अभिऽरक्षति त्मना प्रऽजाः पुपोष पुरुधा वि राजति ॥१॥ विऽभ्राट् बृहत् सुऽभृतं वाजऽसातमं धर्मन् दिवः धरुणे सत्यं अर्पितं अमित्रऽहा वृत्रऽहा दस्युहन्ऽतमं ज्योतिः जज्ञे असुरऽहा सपत्नऽहा ॥२॥ इदं श्रेष्ठं ज्योतिषां

ज्योतिरुत्तमं विश्वजिद्धनजिदुच्यते बृहत्। विश्वभ्राड्भ्राजो महि सूर्यो दृश उरु पप्रथे सह ओजो अच्युतं ॥३॥ विभ्राजञ्ज्योतिषा स्वरगच्छो रोचनं दिवः। येनेमा विश्वा भुवनान्याभृता विश्वकर्मणा विश्वदेव्यावता ॥४॥२८॥

॥१७१॥ १-४ इटो भार्गवः ॥ इंद्रः ॥ गायत्री ॥

॥१७१॥ त्वं त्यमिटतो रथमिंद्र प्रावः सुतावतः। अशृणोः सोमिनो हवं ॥१॥ त्वं मखस्य दोधतः शिरोऽव त्वचो भरः। अगच्छः सोमिनो गृहं ॥२॥ त्वं त्यमिंद्र मर्त्यमास्त्रबुध्नायं वेन्यं। मुहुः श्रथ्ना मनस्यवे ॥३॥ त्वं त्यमिंद्र सूर्यं पश्चा संतं पुरस्कृधि। देवानां चित्तिरो वशं ॥४॥२९॥

॥१७२॥ १-४ संवर्तः ॥ उषाः ॥ द्विपदा ॥

॥१७२॥ आ याहि वनसा सह गावः सचंत वर्तनिं यदूधभिः ॥१॥ आ याहि वस्व्या धिया मंहिष्ठो जारयन्मखः सुदानुभिः ॥२॥ पितुभृतो न तंतुमित्सुदानवः प्रति दध्मो यजामसि ॥३॥ उषा अप स्वसुस्तमः सं वर्तयति वर्तनिं सुजातता ॥४॥३०॥

॥१७३॥ १-६ ध्रुवः ॥ राज्ञः स्तुतिः ॥ अनुष्टुप् ॥

॥१७३॥ आ त्वाहार्षमंतरेधि ध्रुवस्तिष्ठाविचाचलिः। विशस्त्वा सर्वा वांछंतु मा त्वद्राष्ट्रमधि भ्रशत् ॥१॥ इहैवैधि माप च्योष्ठाः पर्वत इवाविचाचलिः। इंद्र इवेह ध्रुवस्तिष्ठेह राष्ट्रमु धारय ॥२॥ इममिंद्रो अदीधरद्ध्रुवं ध्रुवेण हविषा। तस्मै सोमो अधि ब्रवत्तस्मा उ ब्रह्मणस्पतिः ॥३॥ ध्रुवा द्यौर्ध्रुवा पृथिवी ध्रुवासः पर्वता इमे। ध्रुवं विश्वमिदं जगद्ध्रुवो राजा विशामयं ॥४॥ ध्रुवं ते राजा वरुणो ध्रुवं देवो बृहस्प-

ज्योतिः उत्ऽतमं विश्वऽजित् धनऽजित् उच्यते बृहत् विश्वऽभ्राट् भ्राजः महि सूर्यः दृशे उरु पप्रथे सहः ओजः अच्युतं ॥३॥ विऽभ्राजन् ज्योतिषा स्वः अगच्छः रोचनं दिवः येन इमा विश्वा भुवनानि आऽभृता विश्वऽकर्मणा विश्वदेव्यऽवता ॥४॥२८॥

॥१७१॥ त्वं त्यं इटतः रथं इंद्र प्र आवः सुतऽवंतः अशृणोः सोमिनः हवं ॥१॥ त्वं मखस्य दोधतः शिरः अव त्वचः भरः अगच्छः सोमिनः गृहं ॥२॥ त्वं त्यं इंद्र मर्त्यं आस्त्रऽबुध्नाय वेन्यं मुहुः श्रथ्नाः मनस्यवे ॥३॥ त्वं त्यं इंद्र सूर्यं पश्चा संतं पुरः कृधि देवानां चित् तिरः वशं ॥४॥२९॥

॥१७२॥ आ याहि वनसा सह गावः सचंत वर्तनिं यत् ऊधऽभिः ॥१॥ आ याहि वस्व्या धिया मंहिष्ठः जारयत्ऽमखः सुदानुऽभिः ॥२॥ पितुऽभृतः न तंतुं इत् सुऽदानवः प्रति दध्मः यजामसि ॥३॥ उषाः अप स्वसुः तमः सं वर्तयति वर्तनिं सुऽजातता ॥४॥३०॥

॥१७३॥ आ त्वा अहार्षं अंतः एधि ध्रुवः तिष्ठ अविऽचाचलिः विशः त्वा सर्वाः वांछंतु मा त्वत् राष्ट्रं अधि भ्रशत् ॥१॥ इह एव एधि मा अप च्योष्ठाः पर्वतःऽइव अविऽचाचलिः इंद्रःऽइव इह ध्रुवः तिष्ठ इह राष्ट्रं ऊं इति धारय ॥२॥ इमं इंद्रः अदीधरत् ध्रुवं ध्रुवेण हविषा तस्मै सोमः अधि ब्रवत् तस्मै ऊं इति ब्रह्मणः पतिः ॥३॥ ध्रुवा द्यौः ध्रुवा पृथिवी ध्रुवासः पर्वताः इमे ध्रुवं विश्वं इदं जगत् ध्रुवः राजा विशां अयं ॥४॥ ध्रुवं ते राजा वरुणः ध्रुवं देवः बृहस्-

तिः। ध्रुवं त इंद्रश्चाग्निश्च राष्ट्रं धारयतां ध्रुवं ॥५॥ ध्रुवं ध्रुवेण हविषाभि सोमं मृशामसि। अथो त इंद्रः केवलीर्विशो बलिहृतस्करत् ॥६॥३१॥

॥ १७४ ॥ १-५ अभीवर्तः ॥ राज्ञः स्तुतिः ॥ अनुष्टुप् ॥

॥१७४॥ अभीवर्तेन हविषा येनेंद्रो अभिवावृते। तेनास्मान्ब्रह्मणस्पतेऽभि राष्ट्राय वर्तय ॥१॥ अभिवृत्य सपत्नानभि या नो अरातयः। अभि पृतन्यंतं तिष्ठाभि यो न इरस्यति ॥२॥ अभि त्वा देवः सविताभि सोमो अवीवृतत्। अभि त्वा विश्वा भूतान्यभीवर्तो यथाससि ॥३॥ येनेंद्रो हविषा कृत्व्यभवद्द्युम्न्युत्तमः। इदं तदक्रि देवा असपत्नः किलाभुवं ॥४॥ असपत्नः सपत्नहाभिराष्ट्रो विषासहिः। यथाहमेषां भूतानां विराजानि जनस्य च ॥५॥३२॥

॥ १७५ ॥ १-४ ऊर्ध्वग्रावार्बुदिः ॥ ग्रावाणः ॥ गायत्री ॥

॥१७५॥ प्र वो ग्रावाणः सविता देवः सुवतु धर्मणा। धूर्षु युज्यध्वं सुनुत ॥१॥ ग्रावाणो अप दुच्छुनामप सेधत दुर्मतिं। उस्राः कर्तन भेषजं ॥२॥ ग्रावाण उपरेष्वा महीयंते सजोषसः। वृष्णे दधतो वृष्ण्यं ॥३॥ ग्रावाणः सविता नु वो देवः सुवतु धर्मणा। यजमानाय सुन्वते ॥४॥३३॥

॥ १७६ ॥ १-४ सूनुरार्भवः ॥ १ ऋभवः। २-४ अग्निः ॥ १.३.४ अनुष्टुप्। २ गायत्री ॥

॥१७६॥ प्र सूनव ऋभूणां बृहन्नवंत वृजना। क्षामा ये विश्वधायसोऽश्नन्धेनुं न मातरं ॥१॥ प्र देवं देव्या धिया भरता जातवेदसं। हव्या नो वक्षदानुषक् ॥२॥ अयमु ष्य प्र देवयुर्होता यज्ञाय नीयते। रथो न योरभीवृतो घृणीवाञ्चेतति

तिः ध्रुवं ते इंद्रः च अग्निः च राष्ट्रं धारयतां ध्रुवं ॥५॥ ध्रुवं ध्रुवेर्ण हविषा अभि सोमं मृशामसि अथो इति ते इंद्रः केवलीः विशः बलिऽहृतः करत् ॥६॥३१॥

॥१७४॥ अभिऽवर्तेन हविषा येन इंद्रः अभिऽववृते तेन अस्मान् ब्रह्मणः पते अभि राष्ट्राय वर्तय ॥१॥ अभिऽवृत्य सऽपत्नान् अभि याः नः अरातयः अभि पृतन्यंतं तिष्ठ अभि यः नः इरस्यति ॥२॥ अभि त्वा देवः सविता अभि सोमः अवीवृतत् अभि त्वा विश्वा भूतानि अभिऽवर्तः यथा असंसि ॥३॥ येन इंद्रः हविषा कृत्वी अभवत् द्युम्नी उत्ऽतमः इदं तत् अक्रि देवाः असपत्नः किल अभुवं ॥४॥ असपत्नः सपत्नऽहा अभिऽराष्ट्रः विऽससहिः यथा अहं एषां भूतानां विऽराजानि जनस्य च ॥५॥३२॥

॥१७५॥ प्र वः ग्रावाणः सविता देवः सुवतु धर्मणा धूःऽसु युज्यध्वं सुनुत ॥१॥ ग्रावाणः अप दुच्छुनां अप सेधत दुःऽमतिं उस्राः कर्तन भेषजं ॥२॥ ग्रावाणः उपरेषु आ महीयंते सऽजोषसः वृष्णे दधतः वृष्ण्यं ॥३॥ ग्रावाणः सविता नु वः देवः सुवतु धर्मणा यजमानाय सुन्वते ॥४॥३३॥

॥१७६॥ प्र सूनवः ऋभूणां बृहत् नवंत वृजना क्षाम ये विश्वऽधायसः अश्नन् धेनुं न मातरं ॥१॥ प्र देवं देव्या धिया भरत जातऽवेदसं हव्या नः वक्षत् आनुषक् ॥२॥ अयं ऊं इति स्यः प्र देवऽयुः होता यज्ञाय नीयते रथः न योः अभिऽवृतः घृणिऽवान् चेतति

त्मना ॥३॥ अयमग्निरुरुष्यत्यमृतादिव जन्मनः। सहसश्चित्सहीयान्देवो जीवातवे कृतः ॥४॥३४॥

॥१७७॥ १-३ पतंगः प्राजापत्यः ॥ मायाभेदः ॥ १ जगती । २-३ त्रिष्टुप् ॥

॥१७७॥ पतंगमक्तमसुरस्य मायया हृदा पश्यंति मनसा विपश्चितः। समुद्रे अंतः कवयो वि चक्षते मरीचीनां पदमिच्छंति वेधसः ॥१॥ पतंगो वाचं मनसा बिभर्ति तां गंधर्वोऽवदद्गर्भे अंतः। तां द्योतमानां स्वर्यं मनीषामृतस्य पदे कवयो नि पांति ॥२॥ अपश्यं गोपामनिपद्यमानमा च परा च पथिभिश्चरंतं। स सध्रीचीः स विषूचीर्वसान आ वरीवर्ति भुवनेष्वंतः ॥३॥३५॥

॥१७८॥ १-३ अरिष्टनेमिस्तार्क्ष्यः ॥ तार्क्ष्यः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१७८॥ त्यमू षु वाजिनं देवजूतं सहावानं तरुतारं रथानां। अरिष्टनेमिं पृतनाजमाशुं स्वस्तये तार्क्ष्यमिहा हुवेम ॥१॥ इंद्रस्येव रातिमाजोहुवानाः स्वस्तये नावमिवा रुहेम। उर्वी न पृथ्वी बहुले गभीरे मा वामेतौ मा परेतौ रिषाम ॥२॥ सद्यश्चिद्यः शवसा पंच कृष्टीः सूर्य इव ज्योतिषापस्ततान। सहस्रसाः शतसा अस्य रंहिर्न स्मा वरंते युवतिं न शर्यां ॥३॥३६॥

॥१७९॥ १ शिबिरौशीनरः । २ प्रतर्दनः काशिराजः । ३ वसुमना रौहिदश्वः ॥ इंद्रः ॥ १ अनुष्टुप् । २-३ त्रिष्टुप् ॥

॥१७९॥ उत्तिष्ठताव पश्यतेंद्रस्य भागमृत्वियं। यदि श्रातो जुहोतन यद्यश्रातो ममत्तन ॥१॥ श्रातं हविरो ष्विंद्र प्र याहि जगाम सूरो अध्वनो विमध्यं। परि त्वासते निधिभिः सखायः कुलपा न व्राजपतिं चरंतं ॥२॥ श्रातं मन्य

त्मनां ॥३॥ अयं अग्निः उरुष्यति अमृतात्ऽइव जन्मनः सहसः चित् सहीयान् देवः जीवातवे कृतः ॥४॥३४॥

॥११७॥ पतंगं अक्तं असुरस्य मायया हृदा पश्यंति मनसा विपःऽचितः समुद्रे अंतः कवयः वि चक्षते मरीचीनां पदं इच्छंति वेधसः ॥१॥ पतंगः वाचं मनसा बिभर्ति तां गंधर्वः अवदत् गर्भे अंतः तां द्योतमानां स्वर्यं मनीषां ऋतस्य पदे कवयः नि पांति ॥२॥ अपश्यं गोपां अनिऽपद्यमानं आ च परा च पथिऽभिः चरंतं सः सध्रीचीः सः विषूचीः वसानः आ वरीवर्ति भुवनेषु अंतः ॥३॥३५॥

॥११८॥ त्यं ऊं सु वाजिनं देवऽजूतं सहऽवानं तरुतारं रथानां अरिष्टऽनेमिं पृतनाजं आशुं स्वस्तये तार्क्ष्यं इह हुवेम ॥१॥ इंद्रस्यऽइव रातिं आऽजोहुवानाः स्वस्तये नावंऽइव आ रुहेम उर्वी न पृथ्वी बहुले गभीरे मा वां आऽइतौ मा पराऽइतौ रिषाम ॥२॥ सद्यः चित् यः शवसा पंच कृष्टीः सूर्यःऽइव ज्योतिषा अपः ततान सहस्रऽसाः शतऽसाः अस्य रंहिः न स्म वरंते युवतिं न शर्यां ॥३॥३६॥

॥११९॥ उत् तिष्ठत अव पश्यत इंद्रस्य भागं ऋत्वियं यदि श्रातः जुहोतन यदि अश्रातः ममत्तन ॥१॥ श्रातं हविः ओं सु इंद्र प्र याहि जगाम सूरः अध्वनः विऽमध्यं परि त्वा आसते निधिऽभिः सखायः कुलऽपाः न व्राजऽपतिं चरंतं ॥२॥ श्रातं मन्ये

ऊर्ध्वनि ग्रावमग्नौ सुग्रावं मन्ये तद्दतं नवीयः। माध्यंदिनस्य सवनस्य दध्नः पिबेंद्र वज्रिन्पुरुकृज्जुषाणः ॥३॥३७॥

॥१८०॥ १-३ जय ऐंद्रः ॥ इंद्रः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१८०॥ प्र ससाहिषे पुरुहूत शत्रूञ्ज्येष्ठस्ते शुष्म इह रातिरस्तु। इंद्रा भर दक्षिणेना वसूनि पतिः सिंधूनामसि रेवतीनां ॥१॥ मृगो न भीमः कुचरो गिरिष्ठाः परावत आ जगंथा परस्याः। सृकं संशाय पविमिंद्र तिग्मं वि शत्रून्ताळ्हि वि मृधो नुदस्व ॥२॥ इंद्र क्षत्रमभि वाममोजोऽजायथा वृषभ चर्षणीनां। अपानुदो जनममित्रयंतमुरुं देवेभ्यो अकृणोरु लोकं ॥३॥३८॥

॥१८१॥ १ प्रथो वासिष्ठः। २ सप्रथो भारद्वाजः। ३ घर्मः सौर्यः ॥ विश्वे देवाः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१८१॥ प्रथश्च यस्य सप्रथश्च नामानुष्टुभस्य हविषो हविर्यत्। धातुर्द्युतानात्सवितुश्च विष्णो रथंतरमा जभारा वसिष्ठः ॥१॥ अविंदन्ते अतिहितं यदासीद्यज्ञस्य धाम परमं गुहा यत्। धातुर्द्युतानात्सवितुश्च विष्णोर्भरद्वाजो बृहदा चक्रे अग्नेः ॥२॥ तेऽविंदन्मनसा दीध्याना यजुः ष्कन्नं प्रथमं देवयानं। धातुर्द्युतानात्सवितुश्च विष्णोरा सूर्यादभरन्घर्ममेते ॥३॥३९॥

॥१८२॥ १-३ तपुर्मूर्धा बार्हस्पत्यः ॥ बृहस्पतिः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१८२॥ बृहस्पतिर्नयतु दुर्गहा तिरः पुनर्नेषदघशंसाय मन्म। क्षिपदशस्तिमप दुर्मतिं हन्नथा करद्यजमानाय शं योः ॥१॥ नराशंसो नोऽवतु प्रयाजे शं नो अस्त्वनुयाजो हवेषु। क्षिपदशस्तिमप दुर्मतिं हन्नथा करद्यजमानाय शं योः ॥२॥ तपुर्मूर्धा तपतु रक्षसो ये ब्रह्मद्विषः शरवे

ऊर्धनि ध्यातं अग्नौ सुऽध्यातं मन्ये तत् ऋतं नवीयः माध्यंदिनस्य सवनस्य दध्नः पिब इंद्र वज्रिन् पुरुऽकृत् जुपाणः ॥३॥३७॥

॥१८०॥ प्र ससहिषे पुरुऽहूत शत्रून् ज्येष्ठः ते शुष्मः इह रातिः अस्तु इंद्र आ भर दक्षिणेन वसूनि पतिः सिंधूनां असि रेवतीनां ॥१॥ मृगः न भीमः कुचरः गिरिऽस्थाः पराऽवतः आ जगंथ परस्याः सृकं संऽशाय पविं इंद्र तिग्मं वि शत्रून् ताळ्हि वि मृधः नुदस्व ॥२॥ इंद्र क्षत्रं अभि वामं ओजः अजायथाः वृषभ चर्षणीनां अप अनुदः जनं अमित्रऽयंतं उरुं देवेभ्यः अकृणोः ऊं लोकं ॥३॥३८॥

॥१८१॥ प्रथः च यस्य सऽप्रथः च नाम आनुंऽस्तुभस्य हविषः हविः यत् धातुः द्युतानात् सवितुः च विष्णोः रथंऽतरं आ जभार वसिष्ठः ॥१॥ अविंदन् ते अतिंऽहितं यत् आसीत् यज्ञस्य धाम परमं गुहा यत् धातुः द्युतानात् सवितुः च विष्णोः भरत्ऽवाजः बृहत् आ चक्रे अग्नेः ॥२॥ ते अविंदन् मनसा दीध्यानाः यजुः स्कन्नं प्रथमं देवऽयानं धातुः द्युतानात् सवितुः च विष्णोः आ सूर्यात् अभरन् घर्मं एते ॥३॥३९॥

॥१८२॥ बृहस्पतिः नयतु दुःऽगहा तिरः पुनः नेषत् अघऽशंसाय मन्म क्षिपत् अशस्तिं अप दुःऽमतिं हन् अथ करत् यजमानाय शं योः ॥१॥ नराशंसः नः अवतु प्रऽयाजे शं नः अस्तु अनुऽयाजः हवेषु क्षिपत् अशस्तिं अप दुःऽमतिं हन् अथ करत् यजमानाय शं योः ॥२॥ तपुःऽमूर्धा तपतु रक्षसः ये ब्रह्मऽद्विषः शरवे

हंतवा उं। क्षिपदशस्तिमप दुर्मतिं हन्नथा करद्यजमानाय शं योः ॥३॥४०॥

॥१८३॥ १-३ प्रजावान्प्राजापत्यः ॥ अन्चृर्चं यजमानपत्नीहोत्राशिषः ॥ त्रिष्टुप् ॥

॥१८३॥ अपश्यं त्वा मनसा चेकितानं तपसो जातं तपसो विभूतं। इह प्रजामिह रयिं रराणः प्र जायस्व प्रजया पुत्रकाम ॥१॥ अपश्यं त्वा मनसा दीध्यानां स्वायां तनू ऋत्व्ये नाधमानां। उप मामुच्चा युवतिर्बभूयाः प्र जायस्व प्रजया पुत्रकामे ॥२॥ अहं गर्भमदधामोषधीष्वहं विश्वेषु भुवनेष्वंतः। अहं प्रजा अजनयं पृथिव्यामहं जनिभ्यो अपरीषु पुत्रान् ॥३॥४१॥

॥१८४॥ १-३ त्वष्टा गर्भकर्ता विष्णुर्वा प्राजापत्यः ॥ लिंगोक्तदेवताः । गर्भार्थाशीः ॥ अनुष्टुप् ॥

॥१८४॥ विष्णुर्योनिं कल्पयतु त्वष्टा रूपाणि पिंशतु। आ सिंचतु प्रजापतिर्धाता गर्भं दधातु ते ॥१॥ गर्भं धेहि सिनीवालि गर्भं धेहि सरस्वति। गर्भं ते अश्विनौ देवावा धत्तां पुष्करस्रजा ॥२॥ हिरण्ययी अरणी यं निर्मंथतो अश्विना। तं ते गर्भं हवामहे दशमे मासि सूतवे ॥३॥४२॥

॥१८५॥ १-३ सत्यधृतिर्वारुणिः ॥ अदितिः । स्वस्त्ययनं ॥ गायत्री ॥

॥१८५॥ महि त्रीणामवोऽस्तु द्युक्षं मित्रस्यार्यम्णः। दुराधर्षं वरुणस्य ॥१॥ नहि तेषाममा चन नाध्वसु वारणेषु। ईशे रिपुरघशंसः ॥२॥ यस्मै पुत्रासो अदितेः प्र जीवसे मर्त्याय। ज्योतिर्यच्छंत्यजस्रं ॥३॥४३॥

॥१८६॥ १-३ उलो वातायनः ॥ वायुः ॥ गायत्री ॥

॥१८६॥ वात आ वातु भेषजं शंभु मयोभु नो हृदे। प्र ण आयूंषि तारिषत् ॥१॥ उत वात पितासि न उत भ्रातोत

हंतवे ऊं' क्षिपत् अशस्तिं अर्प दुःऽमतिं हन् अर्थ कृत् यजमानाय शं योः ॥३॥४०॥

॥१८३॥ अपश्यं त्वा मनसा चेकितानं तर्पसः जातं तर्पसः विऽभूतं इह प्रऽजां इह रयिं रराणः प्र जायस्व प्रऽजया पुत्रऽकाम ॥१॥ अपश्यं त्वा मनसा दीध्यानां स्वायां तनू' ऋत्व्ये नाधमानां उप मां उच्चा युवतिः बभूयाः प्र जायस्व प्रजया पुत्रऽकामे ॥२॥ अहं गर्भं अदधां ओपधीपु अहं विश्वेपु भुवनेपु अंतः' अहं प्रऽजाः अजनयं पृथिव्यां अहं जनिऽभ्यः अपरीपु पुत्रान् ॥३॥४१॥

॥१८४॥ विष्णुः योनिं कल्पयतु त्वष्टा रूपाणि पिंशतु आ सिंचतु प्रजाऽपतिः धाता गर्भं दधातु ते ॥१॥ गर्भं धेहि सिनीवालि गर्भं धेहि सरस्वति गर्भं ते अश्विनौ देवौ आ धत्तां पुष्करऽस्रजा ॥२॥ हिरण्ययी' अरणी' यं निःऽमंथतः अश्विना तं ते गर्भं हवामहे दशमे मासि सूतवे ॥३॥४२॥

॥१८५॥ महि त्रीणां अवः अस्तु द्युक्षं मित्रस्य अर्यम्णः दुःऽआधर्षं वरुणस्य ॥१॥ नहि तेषां अमा चन न अध्वऽसु वारणेपु ईशे रिपुः अघऽशंसः ॥२॥ यस्मै पुत्रासः अदितेः प्र जीवसे मर्त्याय ज्योतिः यच्छंति अजस्रं ॥३॥४३॥

॥१८६॥ वातः आ वातु भेषजं शंऽभु मयःऽभु नः हृदे प्र नः आयूंषि तारिषत् ॥१॥ उत वात पिता असि नः उत भ्राता उत

नः सखा। स नो जीवातवे कृधि ॥२॥ यददो वात ते गृहे३ऽमृतस्य निधिर्हितः। ततो नो देहि जीवसे ॥३॥४४॥

॥१८७॥ १-५ वत्स आग्नेयः ॥ अग्निः ॥ गायत्री ॥

॥१८७॥ प्राग्नये वाचमीरय वृषभाय क्षितीनां। स नः पर्षदति द्विषः ॥१॥ यः परस्याः परावतस्तिरो धन्वातिरोचते। स नः पर्षदति द्विषः ॥२॥ यो रक्षांसि निजूर्वति वृषा शुक्रेण शोचिषा। स नः पर्षदति द्विषः ॥३॥ यो विश्वाभि विपश्यति भुवना सं च पश्यति। स नः पर्षदति द्विषः ॥४॥ यो अस्य पारे रजसः शुक्रो अग्निरजायत। स नः पर्षदति द्विषः ॥५॥४५॥

॥१८८॥ १-३ श्येन आग्नेयः ॥ अग्निर्जातवेदाः ॥ गायत्री ॥

॥१८८॥ प्र नूनं जातवेदसमश्वं हिनोत वाजिनं। इदं नो वर्हिरासदे ॥१॥ अस्य प्र जातवेदसो विप्रवीरस्य मीळ्हुषः। महीमियर्मि सुष्टुतिं ॥२॥ या रुचो जातवेदसो देवत्रा हव्यवाहनीः। ताभिर्नो यज्ञमिन्वतु ॥३॥४६॥

॥१८९॥ १-३ सार्पराज्ञी ॥ सार्पराज्ञी सूर्यो वा ॥ गायत्री ॥

॥१८९॥ आयं गौः पृश्निरक्रमीदसदन्मातरं पुरः। पितरं च प्रयन्त्स्वः ॥१॥ अंतश्चरति रोचनास्य प्राणादपानती। व्यख्यन्महिषो दिवं ॥२॥ त्रिंशद्धाम वि राजति वाक्पतंगाय धीयते। प्रति वस्तोरह द्युभिः ॥३॥४७॥

॥१९०॥ १-३ अघमर्षणो माधुच्छंदसः ॥ भाववृत्तं ॥ अनुष्टुप् ॥

॥१९०॥ ऋतं च सत्यं चाभीद्धात्तपसोऽध्यजायत। ततो रात्र्यजायत ततः समुद्रो अर्णवः ॥१॥ समुद्रादर्णवादधि संवत्सरो अजायत। अहोरात्राणि विदधद्विश्वस्य मिषतो वशी ॥२॥ सूर्याचं-

नः सखा सः नः जीवातवे कृधि ॥२॥ यत् अदः वात ते गृहे अमृतस्य निऽधिः हितः ततः नः देहि जीवसे ॥३॥४४॥

॥१८७॥ प्र अग्नये वाचं ईरय वृषभाय क्षितीनां सः नः पर्षत् अति द्विषः ॥१॥ यः परस्याः पराऽवतः तिरः धन्व अतिऽरोचते सः नः पर्षत् अति द्विषः ॥२॥ यः रक्षांसि निऽजूर्वति वृषा शुक्रेण शोचिषा सः नः पर्षत् अति द्विषः ॥३॥ यः विश्वा अभि विऽपश्यति भुवना सं च पश्यति सः नः पर्षत् अति द्विषः ॥४॥ यः अस्य पारे रजसः शुक्रः अग्निः अजायत सः नः पर्षत् अति द्विषः ॥५॥४५॥

॥१८८॥ प्र नूनं जातऽवेदसं अश्वं हिनोत वाजिनं इदं नः बर्हिः आऽसदे ॥१॥ अस्य प्र जातऽवेदसः विप्रऽवीरस्य मीळ्हुषः महीं इयर्मि सुऽस्तुतिं ॥२॥ याः रुचः जातऽवेदसः देवऽत्रा हव्यऽवाहनीः ताभिः नः यज्ञं इन्वतु ॥३॥४६॥

॥१८९॥ आ अयं गौः पृश्निः अक्रमीत् असदत् मातरं पुरः पितरं च प्रऽयन् स्वः० ॥१॥ अंतः चरति रोचना अस्य प्राणात् अपऽअनतः वि अख्यत् महिषः दिवं ॥२॥ त्रिंशत् धाम वि राजति वाक् पतंगाय धीयते प्रति वस्तोः अह द्युऽभिः ॥३॥४७॥

॥१९०॥ ऋतं च सत्यं चाभीद्धात्तपसोऽध्यजायत। ततो रात्र्यजायत ततः समुद्रो अर्णवः ॥१॥ समुद्रादर्णवादधि संवत्सरो अजायत। अहोरात्राणि विदधद्विश्वस्य मिषतो वशी ॥२॥ सूर्याचं-

दूमसौ धाता यथापूर्वमकल्पयत् । दिवं च पृथिवीं चांतरिक्षमथो स्वः ॥३॥४८॥

॥१९१॥ १-४ संवननः ॥ १ अग्निः । २-४ संज्ञानं ॥ १. २. ४ अनुष्टुप् । ३ त्रिष्टुप् ॥

॥१९१॥ संसमिद्युवसे वृषन्नग्ने विश्वान्यर्य आ । इळस्पदे समिध्यसे स नो वसून्या भर ॥१॥ सं गच्छध्वं सं वदध्वं सं वो मनांसि जानतां । देवा भागं यथा पूर्वे संजानाना उपासते ॥२॥ समानो मंत्रः समितिः समानी समानं मनः सह चित्तमेषां । समानं मंत्रमभि मंत्रये वः समानेन वो हविषा जुहोमि ॥३॥ समानी व आकूतिः समाना हृदयानि वः । समानमस्तु वो मनो यथा वः सुसहासति ॥४॥४९॥८॥८॥१२॥१०॥

॥ इति दशमं मंडलं समाप्तं ॥

॥ इति शार्मण्यदेशोत्पन्नेनेंगलंडदेशनिवासिना भट्टमोक्षमूलरेण तृतीयवारं श्रेष्ठादर्शकमत्येन परिशोधितर्ग्वेदसंहिता समाप्ता ॥

द्रमसौं धाता यंथापूर्वमंकल्पयत्। दिवं च पृथिवीं चांतरिक्ष-मथो स्वः॥३॥४८॥

॥१९१॥ संऽसम् इत् युवसे वृषन् अग्ने विश्वानि अर्यः आ इळः पदे सं इध्यसे सः नः वसूनि आ भर॥१॥ सं गच्छध्वं सं वदध्वं सं वः मनांसि जानतां देवाः भागं यथा पूर्वे संऽजानानाः उपऽआसते॥२॥ समानः मंत्रः संऽइतिः समानी समानं मनः सह चित्तं एषां समानं मंत्रं अभि मंत्रये वः समानेन वः हविषा जुहोमि॥३॥ समानी वः आऽकूतिः समाना हृदयानि वः समानं अस्तु वः मनः यथा वः सुऽसह असति॥४॥४९॥८॥८॥१२॥१०॥

॥ इति दशमं मंडलं समाप्तं ॥

॥ इति शार्मण्यदेशोत्पन्नेनेंगलंडदेशनिवासिना भट्टमोक्ष-मूलरेण तृतीयवारं श्रेष्ठादर्शैकमत्येन परिशो-धितर्ग्वेदसंहिता समाप्ता ॥

LINGUISTIC PUBLICATIONS

OF

TRUBNER & CO.,

57 AND 59, LUDGATE HILL, LONDON, E.C.

Jataka Stories. With the Commentary and Collection of Buddhist Fairy Tales, Fables, and Folk Lore. Translated from the original Pali by T. Rhys Davids. (The First Part of the Commentary contains the most complete account we yet have of the Life of Buddha.) [*In preparation.*

Kern. The Âryabhatiya, with the Commentary Bhatadipikâ of Paramadçvara, edited by Dr. H. Kern. 4to. pp. x. and 107. 9s.

Kielhorn. A Grammar of the Sanskrit Language. By F. Kielhorn, Ph.D., Superintendent of Sanskrit Studies in Deccan College. Registered under Act xxv. of 1867. Demy 8vo. pp. xvi. and 260. cloth. 1870. 10s. 6d.

Kistner. Buddha and his Doctrines. A Bibliographical Essay. By Otto Kistner. Imp. 8vo. pp. iv. and 32, sewed. 2s. 6d.

Laghu Kaumudí. A Sanskrit Grammar. By Varadarája. With an English Version, Commentary, and References. By James R. Ballantyne, LL.D., Principal of the Sanskrit College, Benares. 8vo. pp. xxxv. and 424, cloth. 1*l.* 11s. 6d.

Maha Vira-Charita; or, the Adventures of the Great Hero Rama. An Indian Drama in Seven Acts. Translated into English Prose from the Sanskrit of Bhavabhûti. By John Pickford, M.A. Crown 8vo. cloth, pp. xvi. and 172. 5s.

Manava-Kalpa-Sutra, being a portion of this ancient Work on Vaidik Rites, together with the Commentary of Kumarila-Swamin. A Facsimile of the MS. No. 17 in the Library of Her Majesty's Home Government for India. With a Preface by Theodor Goldstucker. Oblong folio, pp. 268 of letterpress and 121 leaves of facsimiles. Cloth. 4*l.* 4s.

Megha-Duta (Cloud Messenger). By Kalidâsa. Translated from the Sanskrit into English verse, with Notes and Illustrations. By the late H. H. Wilson. The Vocabulary by Francis Johnson. New Edition. 4to. cloth, pp. xi. and 180. 10s. 6d.

Muir. Original Sanskrit Texts on the Origin and History of the People of India, their Religion and Institutions. Collected, Translated, and Illustrated by John Muir, Esq., D.C.L., LL.D., Ph.D. Vol. I. Mythical and Legendary Accounts of the Origin of Caste, with an Inquiry into its existence in the Vedic Age. Second Edition, rewritten and greatly enlarged. 8vo. cloth, pp. xx. and 532. 1*l.* 1s. Vol. II. The Trans-Himalayan Origin of the Hindus, and their Affinity with the Western Branches of the Aryan Race. Second Edition, revised, with additions. 8vo. cloth, pp. xxx. and 512. 1*l.* 1s. Vol. III. The Vedas: Opinions of their Authors, and later Indian Writers on their Origin, Inspiration, and Authority. Second edition, revised and enlarged. 8vo. cloth, pp. xxx. and 312. 16s. Vol. IV. Comparison of the Vedic with the later representation of the principal Indian Deities. Second edition, revised. 8vo. cloth, pp. xvi. and 524. 1*l.* 1s. Vol. V. Contributions to a Knowledge of the Cosmogony, Mythology, Religious Ideas, Life and Manners of the Indians in the Vedic Age. 8vo. cloth, pp. xvi. and 492. 1*l.* 1s.

Müller. Max Müller's Lecture on Buddhist Nihilism. Delivered before the General Meeting of the Association of German Philologists, at Kiel, 28th September, 1869. 1s.

Nagananda; or, the Joy of the Snake World. A Buddhist Drama in Five Acts. Translated into English Prose, with Explanatory Notes, from the Sanskrit of Sri-Harsha-Deva. By Palmer Boyd, B.A. With an Introduction by Professor Cowell. Crown 8vo. cloth, pp. xvi. and 100. 4s. 6d.

Nalopákhyánam. Story of Nala, an Episode of the Mahá Bhárata: the Sanskrit text, with a copious Vocabulary, Grammatical Analysis, and Introduction by Monier Williams M.A. The Metrical Translation by the Very Rev H H Milman, D D. 1860 Second edition. 8vo cloth 21s

Naradiya Dharma Sastram; or, the Institutes of Narada Translated for the First Time from the unpublished Sanskrit original By Dr Julius Jolly, University, Wurzburg With a Preface, Notes chiefly critical an Index of Quotations from Narada in the principal Indian Digests, and a general Index *Crown 8vo, pp. xxxv and 144,* cloth 10s 6d

Prakrita-Prakasa; or, the Prakrit Grammar of Vararuchi, with the Com-

Preface, and corrections. 8vo, pp xxxii and 204. 14s

Rat

Rig-Veda The Hymns of the Rig-Veda The Samhita and Pada Texts in parallel columns Reprinted from M Muller's Editio Princeps In 2 Vols 8vo.

Rig-Veda The Sacred Hymns of the Brahmins, as preserved to us in the oldest collection of religious poetry, the Rig Veda-Sanhita, translated and explained. By F Max Muller, M.A. Vol I. 8vo cloth, pp clii and 264 12s. 6d

Rig

the Press)

Sakuntalâ. A Sanskrit Drama in Seven Acts Edited by Monier Williams, M A, D C L., Boden Professor of Sanskrit Second Edition 8vo cloth 21s

Schlagintweit Buddhism in Tibet Illustrated by Literary Documents and Objects of Religious Worship With an Account of the Buddhist Systems preceding it in India By Emil de Schlagintweit LL D With a Folio Atlas of 20 Plates and 20 Tables of Native Prints in the Text Royal 8vo pp xxiv and 404 2l 2s

Schleicher. Compendium of the Comparative Grammar of the Indo- ... August Schleicher Translated from ... Chr Coll Camb Part I Phonology ... Roots and Stems Numerals. 8vo

Sherring. The Sacred City of the Hindus An Account of Benares in Ancient and Modern Times By the Rev M A Sherring, M A LL D and Prefaced with an Introduction by Fitzedward Hall, Esq D C L *With Illustrations. 8vo pp xxxvi.* and 388 cloth 21s.

Steele. An Eastern Love Story Kusa Jatakaya A Buddhistic Legendary Poem, with other Stories. By Thomas Steele, Ceylon Civil Service. Crown 8vo., pp xii and 260 6s

Surya-Siddhanta (Translation of the) A Text Book of Hindu Astronomy, with Notes and Appendix &c By W D Whitney 8vo, boards, pp iv and 354 1l 11s 6d

Sutta Nipata; or, Dialogues and Discourses of Gotama Buddha. Translated from the Pali, with Introduction and Notes. By Sir M Coomára Swámy Crown 8vo pp xxxvi and 160, cloth. 6s.

Trubner's Bibliotheca Sanscrita A Catalogue of Sanskrit Literature, chiefly printed in Europe To which is added a Catalogue of Sanskrit Works printed in India, and a Catalogue of Pali Books Constantly for sale by Trübner & Co Crown 8vo sd pp 84 2s 6d

Weber. On the Râmâyana By Dr Albrecht Weber, Berlin Translated from the German by the Rev D C Boyd MA Reprinted from 'The Indian Antiquary' Fcap 8vo sd, pp 130 5s

Wheeler. The History of India from the Earliest Ages By J Talboys Wheeler Vol I containing the Vedic Period and the Mahâ Bhârata With Map Demy 8vo pp lxxv and 576, cloth, 1867 18s Vol II The Ramayana and the Brahmanic Period. Demy 8vo pp lxxxviii and 680 with 2 Maps cloth 21s. Vol III Hindu, Buddhist, and Brahmanical. Demy 8vo pp xxiv and 500 With 2 Maps, cloth 1874 18s Vol IV Part I India under Mussulman Rule 8vo pp xxxii and 420, cloth 14s

Whitney. Language and the Study of Language Twelve Lectures on the Principles of Linguistic Science By W D Whitney Third Edition, augmented by an Analysis Crown 8vo cloth, pp xi. and 504 10s 6d

Whitney. Language and its Study, with especial reference to the Indo-[illegible] Professor of Sanskrit, [illegible] Introduction, Notes, [illegible] and an Index, by [illegible] 5s

Whitney. Oriental and Linguistic Studies The Veda; the Avesta; the Science of Language By William Dwight Whitney, Professor of Sanskrit and Comparative Philology in Yale College Crown 8vo cloth, pp. x and 418 12s.

Whitney Oriental and Linguistic Studies By W D Whitney, Professor of Sanskrit. Second Series Contents the East and West—Religion and Mythology—Orthography and Phonology—Hindû Astronomy Crown 8vo cloth pp 446 12s

Williams. A Dictionary, English and Sanskrit. By Monier Williams, M A. Published under the Patronage of the Honourable East India Company 4to pp xii. and 862 cloth. 1855 3l 3s

Williams A Practical Grammar of the Sanskrit Language, arranged with reference to the Classical Languages of Europe, for the use of English Students, by Monier Williams, M A Third Edition In 8vo cloth 1864 15s

Williams. A Sanskrit English Dictionary Etymologically and Philologically Arranged. With Special Reference to Greek, Latin Gothic, German Anglo-Saxon, and other Cognate Indo-European Languages By Monier Williams M A., Boden Professor of Sanskrit in the University of Oxford. In demy 4to cloth. 1872 4l 14s 6d

Wilson. A Dictionary in Sanskrit and English Translated, amended, and enlarged from an original compilation prepared by learned Natives for the College of Fort William by H H Wilson. The Third Edition edited by Jagunmohana Tarkalankara and Khettramohana Mookerjee Published by Gyanendrachandra Rayachoudhuri and Brothers. 4to. pp 1008 Calcutta 1874 3l 3s

Wilson Works of the late Horace Hayman Wilson, M A, F R S. Vols. I and II Essays and Lectures chiefly on the Religion of the Hindus by the late H H Wilson M.A., F R.S Collected and edited by Dr Reinhold Rost 2 vols cloth, pp x and 399 vi and 416 21s Vols III IV, and V Essays Analytical, Critical, and Philological on Subjects connected with Sanskrit Literature Collected and edited by Dr Reinhold Rost. 3 vols 8vo cloth, pp 408 406 and 390 1l 16s Vols VI VII, VIII, IX, and X in 2 Parts. Vishnu Purâná, a System of Hindu Mythology and Tradition Translated from the original Sanskrit and Illustrated by Notes derived chiefly from other Purâṇas By the late H H Wilson. Edited by Fitzedward Hall M A., D C L Vols I, to V (Part [illegible] 3s Vols XI and XII. Select Spe[illegible] in the Original Sanskrit. By the la[illegible] 2 vols 8vo cloth, pp. lxi, and [illegible]